

BURMESE
CLASSIC
COM

စိုက်ပျိုးရေး

ဝှမ်းဝှမ်းစာပေ

WINDMILLS OF THE GODS
SIDNEY SHELDON

(၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀)

— ခို့တာဝန်အရေးသုံးဝါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခို့အရေး

— ပြည်သူ့သဘောထား

- ငြိမ်းပေးရေးကို ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ငြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

— နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ငြိမ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

— စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

— လူ့မှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သီဟရတနာဘာအုပ် - (၁၃၂)

BURMESE CLASSIC .COM

SIDNEY SHELDON

စွမ်းစွမ်းတမံ

WINDMILLS OF THE GODS

စိုးသိက်

၂၀၀၀ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ

www.burmeseclassic.com

သီဟရတနာစာပေမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၁၅၀၆၅
 မျက်နှာခွင့်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀ ၄၇၄ ၀၄၀

- ဝန်ထုပ်ထုပ်တမ်း
  - ယယအကြိမ်
 ၁၇၈၀ ခုနှစ် ထေဘဝီရီလ
 (ယာဝတီစာပေ)
 ဒုတိယအကြိမ်
 ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ
 (သီဟရတနာစာအုပ်တိုက်)
- အုပ်ထုပ်
  - ၅၀၀
- ထုတ်ဝေသူ
  - ဦးသိန်းစိုး
 (မြဝေလှူ)
 သီဟရတနာစာပေ
 အမှတ် (၁၀၀ - ၅)၊ အင်းလျားလမ်း
 ကမာရွတ်မြို့နယ်။
- မျက်နှာခွင့်နှင့်
 အတွင်းခွင့်
  - ခေါင်အောင်မြင့်
 (ရာပြည့်အောင်ဆက်)
 ၁၉၇၂ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်
- မျက်နှာခွင့်ပေးသူ
  - ဝိသိန်းစိုး ကိုဇော် (Glory)
- စာအုပ်အုပ်စု
  - ဇွန်လွှား
- စာအုပ်အုပ်စု
  - ၃၀၀၀ ကျပ်

- ၁၁၅။ မောင်မိုးသူ၏ သက်စွန့်ဆဲများ (Jack Higgins - Day of Judgement)
- ၁၁၆။ စိုးသိန်း၏ အလှည့်အပြောင်း (Sidney Sheldon - The Sands of Time)
- ၁၁၇။ မင်းသုဝဏ်၏ မောင်ခွေးဖို့ ကဗျာပေါင်းချုပ်
- ၁၁၈။ မောင်မိုးသူ၏ သေနေ့ (Selly - E.V Cunningham)
- ၁၁၉။ ချစ်ဦးညို၏ ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား
- ၁၂၀။ သခင်တင်မြ၏ ဘုံဘဝမှာဖြင့် ထပ်ကြပ်မကွာ
- ၁၂၁။ ဇော်ထို၏ ဂျရတ်နှင့် မာဂရက်ဝတ္ထု (Charles Reade)
- ၁၂၂။ ညီပုလေး၏ ဆူးရစ်ပဒုမ္မာ၊ ကျားလျှာ၊ ယနောင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၁၂၃။ ကျော်အောင်၏ သူရဲကောင်းတံဆိပ်နီ (The Red Badge of Courage)
- ၁၂၄။ မောင်သိန်းဆိုင်၏ ရေနံသာခင်ခင်ကြီး
- ၁၂၅။ ဂျာနယ်ကျော်မလေး၏ ယဉ်ကျေးမှုခရီးသည်
- ၁၂၆။ မင်းသုဝဏ်၏ ကလေးများအဖို့ ငုံ့ပြင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၂၇။ မြသန်းတင်၏ လွမ်းမောဖွယ်ကမ္ဘောဇ၊ သံလွင်၊ ဒုဋ္ဌဝတီ၊ ရွှေလီရပ်ပုံလွှာ
- ၁၂၈။ သွေးချင်းသားချင်း
- ၁၂၉။ ကျော်ဝင်းမောင်၏ ဝမ်းအိုဝမ်းနှင့် မြန်မာ့မြေအောက်တော်လှန်ရေး
- ၁၃၀။ မောင်ခင်မင်၏ မိန်းမယောက်ျား ထိုစကား
- ၁၃၁။ ခဲမြလွင် သေမင်းနှင့်လက်တစ်ကမ်းအလို

စွမ်းစွမ်းတမ်း

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁၃၃။ တက်တိုး၏ သူတို့အတွေးအခေါ် မှတ်စုများ
- ၁၃၄။ မင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင်
- ၁၃၅။ ဝမ်းအိုဝမ်းကျော်ဝင်းမောင်၏ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး လေထီးသမားများ
- ၁၃၆။ ချစ်ဦးညို၏ မာယဒေဝလင်္ကာသစ်
- ၁၃၇။ စိုးသိန်း၏ အကုသိုလ်အမွေခံ
- ၁၃၈။ မောင်ဝတ္ထု၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း၊ ထိမ်းမြားလက်ထပ်၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးစီးခြင်း
- ၁၃၉။ မင်းသုဝဏ်၏ ဖိုးသူတော်ဦးမင်းနှင့် အခြားစာများ
- ၁၄၀။ ဂျာနယ်ကျော်မလေး၏ ရင်နှင့်အောင်မွှေး
- ၁၄၁။ ချစ်ဦးညို၏ သူဓန
- ၁၄၂။ မောင်ခင်မင်၏ နှစ်လေးဆယ် ဘဝမှတ်တိုင်များ
- ၁၄၃။ ချစ်ဦးညို၏ ရွှေပြည်ဝန်

ဆစ်ဒနီရှယ်(စ်)ဒန်
(Sidney Sheldon)

အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ဆစ်ဒနီရှယ်(စ်)ဒန် (Sidney Sheldon)၏ အထမဆုံးဝတ္ထု The Naked Face ကို နယူးယောက်တိုင်းစ် သတင်းစာကြီးက နှစ်နှစ်တာ၏ အကောင်းဆုံး ပွဲဦးထွက် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုဟု ချီးမွမ်းခဲ့ပြီး အမေရိကန် လျှို့ဝှက်သည်းဖို စာပေလောက၏ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ထူးချွန်ဆု 'အက်ဂါဆု' ပါ ချီးမြှင့်ခဲ့ခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ၎င်းရေးသားသည့် ဝတ္ထုအားလုံး သီလီပင် နိုင်ငံတကာ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်များတွင် နံပါတ်(၁) ချိတ်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုအတော်များများကို ရုပ်ရှင်ကားကြီး သို့မဟုတ် ရုပ်သံဇာတ်လမ်းအဖြစ် ချိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည်။ (ရှယ်လ်ဒန်၏ Bloodline ဝတ္ထုကို ရိုက်ကူးသည့် ရုပ်ရှင်ကား ငြိမ်မာနိုင်ငံ၌ ရုံတင်ပြသခဲ့ဖူးသည်။) ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ သူ၏ စာအုပ်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့် (၂၇၅)သန်းကျော် ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိထားသည်ဟု သိရသည်။

ဆစ်ဒနီ ရှယ်လ်ဒန်သည် ဝတ္ထုရေးဆရာ မဖြစ်မီက ပြဇာတ်နှင့် ရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်း ရေးသားခဲ့ရာ ဘရော့ဒ်ဝေးပြဇာတ် Redhead အတွက် ထူးချွန်ဆု (ဦးဆုံး ရွှေစင်ဆု)နှင့် The Bachelor and the Bobby-Soxer ရုပ်ရှင်ကား အတွက် အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဆု (အော်စကာဆု) ရရှိခဲ့သည်။ easter Parade နှင့် Annie, Get Your Gun အပါအဝင် ရုပ်ရှင်ကား ၂၃ ကားအတွက် ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးသားခဲ့ရုံမျှမက အောင်မြင်သော ဘရော့ဒ်ဝေး ပြဇာတ် ခြောက်ပုဒ်ကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။

ကာလရှည်ကြာစွာ ထုတ်လွှင့်ပြသရသော ရုပ်သံဇာတ်လမ်း ဖန်တီး နိုင်ဆက်ခဲ့သေးသည်။ (၎င်းဖန်တီးထုတ်လုပ်သော ရုပ်သံဇာတ်လမ်းနှင့် ချိတ်ကူးသည့် To Hart နှင့် I Dream of Jeannie တို့ကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့ဖူးသည်။) ဆုများ ရရှိသည့် ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်သံ ဇာတ်လမ်းများဖြင့် ပရိသတ် သန်းပေါင်းများစွာအား ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုပေးခဲ့ သော ဆစ်ဒနီရှယ်(စ်)ဒန်သည် လူကြိုက်အများဆုံး ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ဦးအဖြစ် သိရသော ဆောင်းထားဆဲ ဖြစ်သည်။

၎င်း၏ ရှေးဦးပိုင်း ဝတ္ထုအတော်များများကို (ဆရာ) မောင်ပေါ်ထွန်း၊ (ဆရာ) မောင်မြင့်ကြွယ် စသည့် စာရေးဆရာကြီး အချို့က ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဘာသာပြန် စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒွန် တို့ ရင်းနှီးပြီးသားဟု ဆိုရပါမည်။ ရှယ်လ်ဒွန်၏ နောက်ပိုင်းဝတ္ထုများအနက် The Sands Of Time ကို 'အလှည့်အပြောင်း'၊ The Stars shine Down ကို 'သံမဏိလိပ်ပြာ'နှင့် Morning, Noon & Night ကို 'သံသယသားကောင်' ဟူသော အမည်များဖြင့် စာရေးသူက လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်များအဖြစ် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။

ဘာသာပြန်သူ

စာရေးဆရာ ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒွန်

ပထမဆုံးဝတ္ထု The Naked Face ဖြင့် အောင်မြင်မှု မရခဲ့သော်လည်း နောက်ယောက် တိုင်းမ်သတင်းစာကြီးက 'တစ်နှစ်အတွက် အကောင်းဆုံး လျှို့ဝှက် ဝတ္ထု' အဖြစ် ခန့်ကျင့်ခဲ့သည်။ ဒုတိယမြောက်ဝတ္ထု The Other Side of Midnight ကဲ့မဲ့သော အရောင်းရဆုံးစာရင်းဝင်(ဘက်ဆဲလား)စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသည်။

ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒွန်၏ ဝတ္ထုများကို ရုပ်ရှင်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားရုပ်ရှင်များ အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုအုပ်စု ၇၅ သန်း ကမ္ဘာတစ်ဝှန်း ရောင်းချ ဖူးသည်။ Broadway Redhead ပြဇာတ်အတွက် ဘရော့ဝေးပြဇာတ်ထူးချွန်ဆု ဝိန်းကို ဆွတ်ခူးပြီး Bachelor and Bobby Soxer ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းအတွက် ဇာတ်စကားဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်း ၂၃ ပုဒ် ရေးခဲ့ရာ Easter Parade နှင့် Annie, Get Your Gun ဇာတ်ကားများမှာ ထင်ရှားသည်။ လူကြိုက်များသော ဘရော့ဝေး ပြဇာတ်ခြောက်ပုဒ်နှင့် Hart to Hart စီးရီး သူကိုယ်တိုင် ရေးသားရိုက်ကူးထား သော I Dreamed of Jeannie စီးရီးများအပါအဝင် နာမည်ကြီး ရုပ်သံစီးရီး ၄ ခု ရေးသားခဲ့သည်။

ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒွန်၏ ဝတ္ထုများအနက် Naked Face, Blood Line, The Other Side of Midnight တို့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြီး Master of the Game, The Angels နှင့် If Tomorrow Comes တို့ကို မိနီစီးရီးခေါ် သီးသန့်ရုပ်သံ ဇာတ်ကားကြီးများအဖြစ် ရိုက်ကူးတင်ဆက်ခဲ့သည်။

Windmills of The Gods သည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော သူ၏ နောက်ဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

နိဒါန်း

ပါတိုးမြို့ ဖင်လန်နိုင်ငံ

ဟယ်ဆင်ကီးမြို့မှ မိုင် ၂၀၀ ခန့်အကွာရှိ လူခေါင်သော သစ်တောတစ်ခု အတွင်းတွင် ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်ပြီး နေချင့်စဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲအိမ်ကလေးထဲ၌ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေသည်။ 'ကော်မတီ'၏ အနောက် အုပ်စု ဌာနခွဲမှ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများသည် အချိန်ခြား၍ တိတ်တဆိတ်ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့သည် နိုင်ငံ ၈ နိုင်ငံမှ လာကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့ လာ ရောက်ရန်အတွက် ဖင်လန်နိုင်ငံတော်ကောင်စီဖြစ်သော ဗယ်တီယွန်နျူဗိုဆိုမှ ထိပ်သီးဝန်ကြီးတစ်ဦးက လျှို့ဝှက်စွာ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

၎င်းတို့၏ ပတ်စ်ပို့များ၌ ဖင်လန်နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်ကြောင်း မှတ်သားချက် များ လုံးဝရေးသွင်းမထားချေ။ ၎င်းတို့ရောက်လာသောအခါ လက်နက်ကိုင် အစောင့်စစ်သားများက ဤတဲအိမ်အထိ စောင့်ကြပ်၍ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

နောက်ပိတ်ဆုံးညည်းသည် ရောက်လာပြီးသည်နှင့် တဲအိမ်၏ တံခါးမကြီး တို့ သော့ခတ်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အစောင့်များသည် အလွန်အေးစက် သော ဇန်နဝါရီလ၏ လေဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံလျက် ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာမည့်သူများ ၏ အရိပ်အယောင်ကို နိုးကြားစွာဖြင့် သတိထားစောင့်ကြပ်လျက် ရှိကြလေ သည်။

အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများသည် ကြီးမားသော ထောင့်မှန်စတုဂံပုံစံကြီးကို ဝိုင်းဝှံ နှို ထိုင်နေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့နိုင်ငံအသီးသီး၏ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် သိင်္ဃာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့ အချင်းချင်း ယခင်ကလည်း တွေ့ဆုံဖူးကြသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့
သို့ နီးကြောင်းခိုဝှက် မဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ယုံကြည်မှု
အပြည့်ရှိကြသည်။ မယုံ၍လည်း မဖြစ်ပေ။ ပို၍ လုံခြုံစိတ်ချရစေရန် ညွှန်သည်
ထောက်တိုင်းအတွက် နာမည်ဝှက်တစ်ခုစီ မှည့်ပေးထားသေးသည်။

အစည်းအစဉ်သည် ၅ နာရီနီးပါး ကြာမြင့်သည်။ ၎င်းတို့သည် အပြင်း
အထန် ဆွေးနွေးကြရ၏။

နောက်ဆုံး အစည်းအဝေးဥက္ကဋ္ဌက မဲခွဲဆုံးဖြတ်ရန် အချိန်တန်ပြီဖြစ်
ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြေညာသည်။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး မိမိညာဘက်၌ ထိုင်
နေသော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှည့်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဆီဂတ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထောက်ခံပါတယ်”

“အိုခင်”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ဘော်လီဒါ”

“ကျွန်တော်တို့လုပ်တာ နည်းနည်းများ လောနေသလားလို့ ဒီကိစ္စပေါ်သွား

ရင် ကျွန်တော်တို့ အသက်အန္တရာယ်... ”

“သဘောတူ မတူတာ ပြောပါ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်”

“ဖရေယာ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်”

“ဆစ်ဂ်မန်”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ အန္တရာယ်... ”

“သော်ရီ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“တိုင်ယာ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကလဲ ထောက်ခံမဲ ပေးပါတယ်။ ဒီတော့ ထောက်ခံမဲက သာ
သွားပြီ။ ဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်ကြစို့၊ 'ထိန်းချုပ်သူ' ကို ကျွန်တော်
အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်။ နောက် အစည်းအဝေးကျရင် ဒီကိစ္စလုပ်ဖို့ အရည်
အချင်း အပြည့်ဝဆုံးလွန် ပတ်သက်ပြီး သူ့ရဲ့ ရည်ညွှန်းချက်ကို ကျွန်တော်
ထင်ပြပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခါတိုင်းလိုပဲ သတိထားစရာရှိတာတွေကို သတိထား

ပြီး မိနစ် ၂၀ ဆီခြားပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာကြရပါမယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
လူကြီးမင်းများခင်ဗျား”

၂ နာရီ မိနစ် ၄၀ အကြာတွင် ထိုတဲအိမ်၌ မည်သူမျှ မရှိတော့ပေ။ ကျွမ်း
တောင်သော လူတစ်စုသည် ရေနံဆီပုံးများ သယ်ဆောင်လာပြီး ထိုတဲအိမ်ကို
မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြသည်။

ပါဟိုးမြို့မှ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ မီးလောင်ရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ
၌ နှင်းခဲများပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့နေသော တဲအိမ်လေး၏ ယေဘုယျပုံသဏ္ဍာန်မျှ
သာ ပေါ်လွင်စေသော မီးခဲများ၊ ထင်းတုံးများကိုသာ တွေ့ကြရလေသည်။

မီးသတ်ဗိုလ်၏ လက်ထောက်သည် တဲများကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မီးခဲနံ့ကို ရှု
ခွဲတ်ကြည့်သည်။

“ရေနံဆီနံ့ရတယ်၊ ရှို့မီး ဖြစ်နိုင်တယ်”

မီးသတ်ဗိုလ်ကြီးသည် အပျက်အစီးများကို အကြောင်းကြောင်း မျက်နှာထား
ဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး “ထူးဆန်းသကွ” ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဗျာ”

“ငါ အရင်တစ်ပတ်ကပဲ ဒီတောထဲမှာ အမဲလိုက်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက
ဒီနေရာမှာ ဒီတဲအိမ် မရှိပါဘူး”

* * *

အပိုင်း (၅)

- ၀ -

ဝါရှင်တန်ဒီစီ

စတင်တန်ရှောဂျားသည် အမေရိကန်သမ္မတ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အလွန်ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထုကလည်း သူ့ကို တစ်ခဲနက် ထောက်ခံအားပေးလျက် ရှိကြသည်။ သို့မှသာ ဩဇာအာဏာရှိသော မိတ်ဆွေအသိုက်အဝန်းများလည်း ခြံရံထားသည်။

သို့သော် သူ နောက်မိန်းမ ယူမိသောကြောင့် သူ့ဘဝ တက်လမ်းအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ စတင်တန်သည် ယင်းကြောင့် သမ္မတရာထူးနှင့် လွဲရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝါရှင်တန်နိုင်ငံရေးလောကက မှတ်ချက်ဖော်ကြ၏။

စတင်တန်ရှောဂျားသည် ကမ္ဘာကျော် မြွှာပွေ့သူ ကာဆာနိုဇာကို အားထုအတုခိုးသူ မဟုတ်ပါ။ သူ့အား ဒုက္ခရောက်စေသည့် တစ်ကြိမ်တည်းသော ဖောက်ပြန်မှု မဖြစ်မီက သူသည် စံပြအိမ်ထောင်သည် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သူသည် ရုပ်ချော၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၏။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာပေါ်၌ အရေးဆုံးသော ရာထူးကြီးကို တက်လှမ်းသိမ်းပိုက်နိုင်လှဆဲရှိသည်။ သူ့ဇနီး မအောင်အောင် တခြားမိန်းမနှင့် ဖောက်ပြန်ရန် အခွင့်အရေး ရတတ်သော်လည်း သူ့ဘယ်တော့မျှ ယောင်လို့ပင် စိတ်မကူးခဲ့မိပေ။

စွမ်းစွမ်းတမံ

၁၅

ရယ်စရာကောင်းသော အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ စံတင်တန်၏ ဇနီး အဲလီဇဘက်သည် ချောမောလှပသည်။ အသိဉာဏ်ပညာ ကြွယ်ဝသည်။ ဆိုရှယ်ကျသည်။ နောက်ပြီး သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ကိစ္စအတော်များများ၌ စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်ကြသည်။

စတင်တန်၏ ဖောက်ပြန်မှုအကြောင်း သတင်းစာများ၌ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်လာသောအခါ စတင်တန်သည် သူ့ဇနီးနှင့် ကွာရှင်းပြီး ဘာဘရာကို လက်ထပ်ယူခဲ့၏။ ဒုတိယဇနီး ဘာဘရာကား စတင်တန်ထက် အသက် ၅ နှစ် ပိုကြီးသည်။ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ရှိသည်။ သိပ်ချစ်စရာ မကောင်းပေ။

နောက်ပြီး စတင်တန်နှင့် ဘယ်နေရာမျှ အကြိုက်ချင်း စရိုက်ချင်း တူညီပုံ ခေပေ။ စတင်တန်သည် အားကစားဝါသနာထုံ၏။ ဘာဘရာက လေ့ကျင့်ခန်းတူသမျှကို မုန်းသည်။ စတင်တန်သည် အပေါင်းအသင်း ခင်မင်သည်။ အသိုက်အဝန်းနှင့် နေရတာ ပျော်မေ့သည်။ ဘာဘရာကတော့ ခင်ပွန်းနှင့်သာ နှစ်ယောက်တည်း နေချင်သည်။ သို့မဟုတ်လည်း လူနည်းစုကိုသာ ဧည့်ခံလိုသည်။

စတင်တန်အကြောင်းသိသော လူအချို့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရသောအချက်သည်ကား ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ နိုင်ငံရေး ခံယူချက် ခြားနားမှု ဖင်တည်း။ စတင်တန်သည် လစ်ဘရယ်ဝါဒီဖြစ်ပြီး ဘာဘရာက ကွန်ဆာဗေးဇာန်ဝါဒီ ဖြစ်လေသည်။

စတင်တန်၏ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ပေါလ်အဲလစ်ဆင်က ဤသို့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“မင်း ရူးနေသလား သူငယ်ချင်း၊ မင်းနဲ့ အဲလီဇဘက်ဟာ ဂင်းနစ်ကမ္ဘာ့စံချိန်များ စာအုပ်ထဲမှာ အတွဲညီဆုံး လင်မယားအဖြစ် မှတ်ကျောက်တင်ခံထားရပြီး ြစ် ဘာဘရာနဲ့ အိပ်လိုက်ရုံနဲ့ နာမည်အပျက်ခံမလို့လား”

“မင်း အသာနေစမ်းပါ ပေါလ်ရာ၊ ငါ ဘာဘရာကို ချစ်နေပြီ၊ အဲလီဇဘက်နဲ့ ကွာရှင်းပြီးတာနဲ့ ငါတို့တွေ လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

စတင်တန်က ပြန်ဖြေ၏။

“ဒါဆို မင်းဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုတာကော သိရဲ့လား”

“ဒီနိုင်ငံမှာရှိသမျှ အိမ်ထောင်သည်ဦးရေရဲ့ ထက်ဝက်ဟာ နောက်ဆုံးပြိုကွဲနေကြတာပဲ၊ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး၊ ငါ့ဘဝ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

စတင်တန် ဟောကိန်း အထုတ်များသွားလေသည်။ သူ့ဇနီး အဲလီဇဘက်နှင့် ခင်မင်ဆစ် တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲရပုံကို စာနယ်ဇင်းများက အရေးတယူ

www.burmeseclassic.com

ဖော်ပြကြသည်။ အတင်းအဖျင်း သတင်းဆောင်းပါးများကိုလည်း မထိမ်မချန်
ရေးကြသည်။ သူ၏ အချစ်ဂေဟာကို ဓာတ်ပုံရိုက် ဖော်ပြကြပြီး ညဉ့်နက်
သန်းခေါင် လျှို့ဝှက်တင်းနီးနော့ကြပ်ကိုလည်း မြိန်ရေရှက်ရေ ရေးသားကြ၏။

သတင်းစာများသည် ထိုဇာတ်လမ်းကို ပြည်သူတို့ စိတ်ဝင်စားအောင် တတ်
နိုင်သမျှ ခပ်ကဲ့ကဲ့ အဆက်မပြတ် ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သွေးအေးသွေးသောအခါ
စတင်တန်ဇောဂျားအား သမ္မတရာထူးရရှိရေးအတွက် ထောက်ခံအားပေးသူ၊
ဩဇာအာဏာရှိသည့် မိတ်ဆွေများ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။
သူတို့သည် သမ္မတလောင်းအသစ်တစ်ဦးကို ရှာတွေ့သွားလေပြီ။

ထိုသူကား ပေါလ်အဲလစ်ဆင် ဖြစ်၏။

အဲလစ်ဆင်အား ရွေးချယ်မှုမှာ သင့်မြတ်ပေသည်။ သူသည် စတင်တန်
လောက် ရုပ်မချော။ ထူးခြားသောအရည်အသွေးမျိုး မရှိ။ သို့သော် အသိဉာဏ်
ပြည့်ဝသည်။ သဘောကျစရာ ကောင်းသည်။

သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကလည်း ကောင်းမွန်နေသည်။ အရပ်အနည်း
ငယ် ပုသည်။ ဥပမာရုပ်ရည် အသင့်အတင့်ရှိသည်။ မျက်လုံးများက ပြာလှနေ၏။
သံမဏိလုပ်ငန်း သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦး၏ သမီးနှင့် အိမ်ထောင်သက် ၁၀ နှစ် ရခဲ့
ပြီ။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုး ကြင်နာကြသော ဇနီးမောင်နှံအဖြစ်
လူတိုင်း သိထားသည်။

စတင်တန်ဇောဂျားကဲ့သို့ပင် ပေါလ်အဲလစ်ဆင်သည် ယေးတက္ကသိုလ်သို့
တက်ခဲ့ပြီး ဟားဗတ်ဥပဒေကျောင်းကြီးမှ ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူ
ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့မိဘများသည် ဆောက်ဟမ်တန်၌ နွေရာသီအပန်းဖြေ
အိမ်များ ဘေးချင်းကပ် ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။ သူတို့ အတူတကွ ရေးကူးကြ
သည်။ ဘေ့စ်ဘောအသင်း ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

နောက်တော့ ရည်စားကိုယ်စီနှင့်အတူ လည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။ ဟားဗတ်
တက္ကသိုလ်၌ သူတို့ တစ်တန်းကလည်း ပညာသင်ရသည်။ ပေါလ်အဲလစ်ဆင်သည်
စာတော်၏။ သို့သော် စတင်တန်းဇောဂျားသည် ကျောင်းသားများအကြား၌
ပိုကျော်ကြားသည်။

ဟားဗတ်ဥပဒေစာစောင်၏ အယ်ဒီတာအဖြစ် စတင်တန် တာဝန်ယူရ
သောအခါ သူ့သူငယ်ချင်း ပေါလ်အား လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ခန့်စေခဲ့၏။
စတင်တန်၏ ဖခင်မှာ အထင်ကရ ဝေါလ်လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဥပဒေအကျိုးဆောင်
လုပ်ငန်းမှ ထိပ်သီးအစုစပ်အဖွဲ့ဝင် လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

နွေရာသီ၌ စတင်တန်က သူ့အဖေနှင့် အလုပ်ဝင်လုပ်သောအခါ ပေါလ်
ထိုလည်း ခေါ်၍အလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဥပဒေဘွဲ့ရပြီးသောအခါ စတင်တန်
နိုင်ငံရေးလောက၌ လင်းလက်တောက်ပလာတော့သည်။ သူသည် ကြယ်တံခွန်
ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပေါလ်သည် ကြယ်တံခွန်၏အမြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

စတင်တန်၏ မယားကွာရှင်းမှုကြောင့် အရာအားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့
သည်။ ယခုတော့ စတင်တန်သည် ပေါလ်အဲလစ်ဆင်၏ အသားပိုတစ်ခုနယ်
ဖြစ်လာသည်။ တောင်ထိပ်သို့ အတက်ခရီးသည် ၁၅ နှစ်ကြာ၏။ ပေါလ်သည်
အထက်လွတ်တော်အမတ်အဖြစ် အငွေ့မခံရ။ နောက်တစ်ကြိမ်ကမူ အထက်
သွတ်တော်အမတ် ဖြစ်လာသည်။

နောက်နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ထင်ရှားသော အပြောအဆိုကောင်းသော
ဥပဒေပြု အမတ်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ အစိုးရ၏ ဖြန့်တီးမှုနှင့် ဝါရှင်တန်
အစိုးရ၏စနစ်ကို သူ ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်သည်။ သူသည် ပေါ်ပြုလစ်ဝါဒီ
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး နိုင်ငံတကာ စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေးဝါဒကိုလည်း ယုံကြည်သူ ဖြစ်
သည်။

လက်ရှိသမ္မတကြီး ပြန်လည်အရွေးခံရေးအတွက် ထောက်ခံအဆိုတင်သွင်း
သော စာတမ်းကို ဖတ်ကြားပေးခဲ့ရသည်။ သူ၏ မိန့်ခွန်းမှာ အလွန်ကောင်းလွန်း
သောကြောင့် လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည်။

၄ နှစ်အကြာတွင် ပေါလ်အဲလစ်ဆင်သည် အမေရိကန်သမ္မတအဖြစ်
အရွေးခံရသည်။ သူ ပထမဆုံး ရွေးချယ်ခန့်အပ်သော အစိုးရအဖွဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကား
သူတို့၏ နိုင်ငံခြားရေးရာအကြံပေးအရာရှိ စတင်တန်ဇောဂျား ဖြစ်လေသည်။

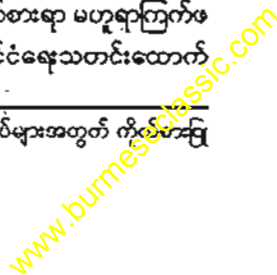

ရုပ်မြင်သံကြားသည် ကမ္ဘာကြီးအား ရွာငယ်ဇနပုဒ်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွား
သည်ဟူသော မာရယ်မက်လူဟန်၏ သီအိုရီမှာ တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်လာ
သည်။ ၄၂ ဦးမြောက် အမေရိကန်သမ္မတ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲကို နိုင်ငံပေါင်း
၅၀ သို့ ပြုလုပ်တုမတစ်ဆင့် ရုပ်မြင်သံကြားဖြင့် ထုတ်လွှင့်ပြသသည်။

ဝါရှင်တန်ဒီမိုကရေစီ သတင်းစာသမားများ ကျက်စားရာ မဟူရာကြက်ဖ
အရက်ဆိုင်တွင် ဝါရှင်တန်ပို့စ်သတင်းစာကြီးမှ ဝါရှင်နိုင်ငံရေးသတင်းထောက်

• ပေါ်ပြုလစ်ဝါဒီ - မူလအခြေခံဖြစ်သော အရင်းအမြစ်တို့စွန့်ပေးအတွက် ကိုယ်ပေးပြု
သော နိုင်ငံရေးသမား။

ဘင်ကွန်းသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ၄ ယောက်နှင့်အတူ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက် ဘားကောင်တာအထက်နားရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ ပြနေသော သမ္မတအသစ်ခန့်အပ်ပွဲ အခမ်းအနားသတင်းကို မော့ကြည့်နေသည်။

“ဒီခွေးသားကြောင့် ကျုပ်တော့ ဒေါ်လာ ၅၀ ရုံးသွားပြီဗျို့။”

သတင်းထောက်တစ်ယောက်က မကျေမချမ်း ပြောသည်။

“အဲလစ်ဆင် ရုံးမယ်ဆိုပြီး သွားမလောင်းပါနဲ့လို့ ငါ ပြောသားပဲကွာ။ သူ့မှာ မှော်ပညာတွေ ရှိတယ်ကွ သိရဲ့လား။ မင်း မယုံရင် နေပေါ့”

ဘင်ကွန်းက ခနဲတုံ့တဲ့ ပြောသည်။

ရုပ်သံကင်မရာက သမ္မတအိမ်ဖြူတော်ရှေ့ရှိ ပင်ဆယ်ဗေးနီးယား ရိပ်သာလမ်းမပေါ်မှနေ၍ အေးစက်လှသော ဇန်နဝါရီလ၏ ဆောင်းလေဒဏ်ကို ထူထပ်သော အိုဗာကူတ်ကြီးများဖြင့် ခုခံကာကွယ်ရင်း အခမ်းအနားကျင်းပရာ ဝင်မြင့်ဘင်ဒိုက်ရှိ ဝပ်ကာကြီးများမှ အသံများကို မတ်တပ်ရပ် နားထောင်နေသော ပရိသတ်ထုကြီးကို ဘေးတိုက်ဆွဲယူရိုက်ပြသွားသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝဟိုတရားရုံးရှေ့နေချုပ် ဂျေဆင်မာလ်သည် သမ္မတအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုခိုင်းပြီးနောက် သမ္မတအသက်စက်စက် ပေါ်လဲအဲလစ်ဆင်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် အဲလစ်ဆင်သည် မိုက်ခွက်နားသို့ လျှောက်လာနေသည်။

ဘင်ကွန်းက ရုပ်မြင်သံကြားက ကြည့်ရင်း

“အလကား အအေးမိခဲနေတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပါဦး။ သူတို့ ဘာလို့ သူများတွေလို ဒီအခမ်းအနားကို အိမ်ထဲမှာ ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ထိုင်မကြည့်ကြတာလဲ သိလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာလို့ဆို လူတစ်ယောက်ဟာ သမိုင်းကြောင်းကို ဖန်တီးနေလို့ပေါ့။ သူငယ်ချင်းရဲ့ နောင်တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီလူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သားမြေးတွေကို ပြန်ပြောကြမယ်လေ။ သမ္မတပေါလဲအဲလစ်ဆင် ကျမ်းကျိန်တဲ့နေ့က သူတို့ အဲဒီနားမှာ ရှိနေခဲ့တယ်ပေါ့။ သမ္မတကြီးကို လက်ဖျားနဲ့ လှမ်းတို့လို့ရအောင် ငါ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေခဲ့သကဲ့သို့တောင် သူတို့တွေ ကြားလုံးထုတ်နေကြဦးမှာ”

“ခင်ဗျားက နေရာတကာ အပြစ်ချည်း မြင်တဲ့လူပါကလား ဘင်ကွန်း”

“အဲဒီအတွက် ကျုပ် ဂုဏ်ယူတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ နိုင်ငံရေးသမားတိုင်း ဒီပုဂံထဲက ဒီပဲတွေချည်းပဲ။ ကိုယ့်လူတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သမ္မတအသစ်စက်စက်ဟာ လစ်ဘရယ်ဝါဒီတစ်ဦး၊ စိတ်ကူးဝါဒီတစ်ဦး၊ အသံ

ဥဏ်ရှိတဲ့ လူမှန်သမျှအဖို့ အဲဒီအချက်ကြောင့် အိပ်မက်ဆိုး မက်နိုင်တာပဲ။ ဝစ်ဘရယ်ဝါဒီဆိုတာ တိမ်တိုက်ပေါ် တက်ထိုင်နေတဲ့လူလို့ပဲ ကျုပ် အဓိပ္ပာယ် နှိုင်းတယ်ဗျို့။”

တကယ်တော့ ဘင်ကွန်းသည် သူ ပြောသလောက် အပြစ်မြင်တတ်သူ တော့တယ်။ ပေါလဲအဲလစ်ဆင်၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကို တောက်လျှောက်လေ့လာပြီး သတင်းရယူရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ မူလက အဲလစ်ဆင်အား သူ သိပ် အထင်မကြီးသော်လည်း နိုင်ငံရေးလောကပေါ် တဖြည်းဖြည်း တက်လာသော အခါ သူထင်မြင်ချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ ပေါလဲအဲလစ်ဆင်သည် ဗဟိုသင်ညိုလို လူစားမဟုတ်။ သူသည် မိုးမခသစ်တောထဲမှ ဝက်သစ်ချပင် ဝစ်ပင် ဖြစ်သည်။

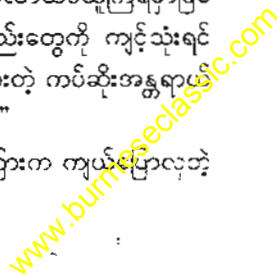
အပြင်ဘက်တွင် မိုး ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်သည်။

ရှေ့ ၄ နှစ်ကာလအတွက် နိမိတ်ပြခြင်း မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဘင်ကွန်း ခြောက်မိသည်။ ထို့နောက် ရုပ်မြင်သံကြားကို သူ ပြန်လည်အာရုံစိုက်ကြည့်မည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတရာထူးဟာ အမေရိကန်ပြည်သူ တွေက ထွန်းညှိပေးပြီး ၄ နှစ်တစ်ကြိမ် လက်ဆင့်ကမ်း ကူးပြောင်းနေတဲ့ မီးရှူးတိုင်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပေးအပ်လိုက်တဲ့ မီးရှူးတိုင်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အစွမ်းအထက်ဆုံး လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမီးတိုင်နဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ် လို့လည်း ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အလင်းရောင်ပေးစေမယ့် အချက်ပြမီးတိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုက်ရာ ရွေးရမှာပါ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် ပြောသမျှ စကားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာ မိတ်တွေအတွက်သာမကဘဲ ဆိုဗီယက်ဩဇာခံ နိုင်ငံတွေအတွက်လဲ ရည်ညွှန်းပါတယ်။ ၂၁ ရာစုကို ဝင်ရောက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့တွေ အသင့်ပြင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝမ်းမကွဲကြဖို့နဲ့ ‘တစ်ခုတည်းသောကမ္ဘာ’ ဆိုတဲ့ စကားစုကို လက်တွေ့ဖြစ်အောင် လုပ်ကြဖို့ လေ့လာသင်ယူကြရမှာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောလိုပါတယ်။ တခြားနည်းတွေကို ကျင့်သုံးရင် တော့ ဘယ်နိုင်ငံမှ နာလန်မထူနိုင်အောင် ဆိုးရွားတဲ့ ကပ်ဆိုးအန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုခုကို ဖန်ဆင်းသလို ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံတွေကြားက ကျယ်ပြောလှတဲ့

လျှို့မြောင်ကမ်းပါးကြီးတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိမြင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအနေနဲ့ ပထမဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ကတော့ အဲဒီဆောက်ကမ်းပါးကြီးတွေကို ဖြတ်သန်းလို့ရမယ့် အင်မတန် ခိုင်ခံ့တဲ့ ပေါင်းကူးတံတားတွေ ခင်းပေးဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ပေါလ်အဲလစ်ဆင်၏ စကားလုံးများမှာ ရင်ထဲနှလုံးသားထဲမှ ချိုးသားဖြူစင် ချွတ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်း... သူ တကယ်ပြောနေတာပါကလား။ ဘုရားသိကြား မလို့ သူ့ကို လုပ်သမျှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ မကြိုးစားကြပါစေနဲ့ဟု ဘင်ကွန်းစိတ်ထဲက လေပေလေ၏။

ကင်းဆပ်ပြည်နယ် ကျန်ရင်စီးတီးမြို့တွင် အလွန်အေးစက်ခြောက်သွေ့လျက် နွေးနွေး နှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျနေသဖြင့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီး အမှတ် (၆) ပေါ်တွင် မြင်နိုင်စွမ်းအဆင့်မှ သူညီအဆင့်သို့ ရောက်နေသည်။ မိမိရှေ့တွင် ဘာဆီ ဘာမှ မမြင်ရ။

မေရီအက်ရှ်လီသည် သူမ၏ စတေရှင်ဝက်ဂွန် ကားအိုကြီးကို နှင်းခဲဖယ် ရှားနေ လန့်ရှားစက်ကြီးများ အလုပ်လုပ်နေသည့် အဝေးပြေးလမ်းမ၏ အလယ် ဝဟိုသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားလျက် ရှိ၏။ နှင်းမှန်တိုင်းကြောင့် သူမ စာသင် ဖေးရမည့်အတန်းကို နောက်ကျမှ ရောက်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သူမသည် ကား ကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းသွားသည်။ နှင်းနှင့် ရေခဲများပေါ် လမ်းမချော်စေရန် အထူးသတိထားရလေ၏။

ကားရေဒီယိုမှ သမ္မတကြီး၏ အသံကို ကြားနေရသည်။

"အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာရော ပြည်သူတွေထဲမှာပါ အမေရိကန်နိုင်ငံအနေနဲ့ တံတားတွေအစား ကနူးတွေ ပိုဆောက်လုပ်သင့်တယ်လို့ အတင်းအဓမ္မ ပြောနေတဲ့ လူတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြေကတော့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း မှာ ခိုက်ရှန်ဖြစ်ပွားမှုနဲ့ နက္ခတ်ယဿာစစ်ပွဲတို့ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုအရိပ်အောက် က အနာဂတ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ရော ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေး တွေအတွက်ပါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံကြဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။"

အင်း... ငါ သူ့ကို ထောက်ခံပဲ ပေးလိုက်တာ မှန်သွားပြီ။ ပေါလ်အဲလစ်ဆင် ဟာ သိပ်တော်တဲ့ သမ္မတတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲဟု မေရီအက်ရှ်လီ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်၏။

ဖြူဖွေးသော နှင်းမှန်များက ဘာမှမမြင်ရလောက်အောင် လေပေလို့ တိုက်

ဆီလွင့်စင်လာစဉ် သူမသည် လက်ကိုင်ဘီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

စိန့်ခရူးမြို့တွင် အပူပိုင်းဇုန် နေမင်းကြီးသည် တိမ်ကင်းစင် ကြည်လင် ဆာ ကောင်းကင်ယံမှ ထိန်လင်းတောက်ပစွာ နေရောင်ခြည်ဖြာလျက် ရှိသည်။ သို့သော် ဟယ်ရီလန်သည် အပြင်သွားဖို့ စိတ်ကူးမထား။ အိမ်ထဲမှာပင် သူ့ ကျွတ် လုပ်စရာတွေ ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ဒေါ်လီတို့ ညီအစ်မကြား၌ ညပ်နေသည်။ သူတို့ မိသားစုက ညီအစ်မတစ်ဦးတွေ မဟုတ်မှန်း သူ ကောင်းကောင်း သိပြီသား။

သူ့အဖေကလည်း ခိုင်လုံလှသည်။ ကြည့်လေ။ အဲဒီနက်က အရပ်မြင့် ခြား သဘာဝဆံပင်အနက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဆယ်လီကလည်း အရပ်မြင့်သည်။ ဆံပင်က သကာဝရွှေရောင် (ဆေးဆိုးထားခြင်းမဟုတ်။)

သူတို့နှစ်ယောက် သွေးမတော် သားမစပ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ် စေ ဟယ်ရီလန် သိပ်ဂရုမစိုက်ပါ။ အရေးကြီးတာက သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ မြန်မာ့ကျင့်စွာ လုပ်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိတ်တယ်ခန်း၏ အစွန်းတစ်ဖက်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ အမေရိကန် သံတိုက်ကြီး၏ ရုပ်ပုံကို မြင်ရသည်။

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နှစ်ဘက်စလုံးက မွန်မြတ်ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထား အစစ်အမှန်နဲ့ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ ပြဿနာရယ်လို့ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ အရှေ့ဘာလင်က ကွန်ကရစ်တံတိုင်းကြီးနဲ့ ဆီလီယက်လက်အောက်ခံနိုင်ငံနဲ့ ပြည်နယ်တွေကို ဝန်းရံထားတဲ့ သံကန်လန် တာကြီးတွေကို ဖြုတ်ချမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ဆယ်လီက ခဏနားပြီး

"ဟယ်လီဗွီးရှင်းခလုတ် သွားပိတ်ပေးရမလား အချစ်"

"မိတ်နဲ့ သူ ပြောတာတွေ ငါးနားထောင်ချင်သေးတယ်"

ဆယ်ရီက ပြန်ပြောသည်။ အဲဒီနက်က ခေါင်းမောပြီး

"သူတို့ ရှင် မဲပေးခဲ့သေးလား"

"ထိုသို့အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြစမ်းကွာ"

ဆယ်ရီက အော်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်က ရိုမေးနီးယားသမ္မတ ဦးဆောင်ချောင်စက်စကူး ကွယ်လွန်ချိန်ကစပြီး ရိုမေးနီးယားနဲ့ အမေရိကန်

ပြည်ထောင်စုတို့ဟာ သံတမန် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ရိုမေးနီးယားအစိုးရကို ပြန်လည်ဆက်သွယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါတယ်။ သမ္မတ အလက်ဇန်ဒရို အိုင်အိုနက်စကူးကလဲ နှစ်နိုင်ငံ သံတမန် ဆက်သွယ်မှု ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပါပြီ။

ရုပ်သံထဲတွင် ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်မှ လုပ်သား ပြည်သူများက တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်ဩဘာပေးကြသည်။

ဟယ်ရီလန် ငေါက်ခနဲထထိုင်ပြီး "ဟဲ့ ကောင်မလေး ဖြည်းဖြည်းလုပ်" ဟု အော်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီသည် သူမ ပြန်ပြောသည်ကို မကြားတော့။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို သာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

"ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအနေနဲ့ ပထမဆုံးလုပ်ရမယ့်တရားဝင်ကိစ္စ တစ်ခုကတော့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကို သံအမတ်တစ်ဦး စေလွှတ်ပေးဖို့ပါပဲ။ ဒါဟာ အစပဲ ရှိပါသေးတယ်။"

ဘူခါရက်မြို့ (ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ၏မြို့တော်) တွင် ညနေ စောင်းနေပြီ။ ဆောင်းရာသီ၏ ဥတုအခြေအနေက မထင်မှတ်ဘဲ အနည်းငယ် အားပျော့သွား ခဲ့သည်။ ညဘက်အထိ ဖွင့်သော ဈေးဆိုင်များမှ စားသုံးကုန်များ ဝယ်ယူရန် လုပ်သားပြည်သူများသည် နွေးထွေးသော ရာသီဥတု၌ ရှည်လျားစွာ တန်းစီနေ ကြသည်။

ရိုမေးနီးယားသမ္မတ အလက်ဇန်ဒရိုအိုင်အိုနက်စကူးသည် ကာလီယာဗစ် တို့ရေလမ်းမပေါ်ရှိ ရှေးဟောင်း ပီလက်စ်နန်းတော်ကြီးအတွင်းရှိ ၎င်း၏ ရုံးခန်း ထဲ၌ တပည့်လက်ထောက် ၆ ဦး ဝန်းရံလျက် လှိုင်းတိုရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်သမ္မတကြီး၏ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်နေသည်။

"ကျွန်တော် ဒီလောက်နဲ့တင် မရပ်ပါဘူး။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်က အယ်လ် ဘေးနီးယားနိုင်ငံဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံနဲ့ သံအဆက်အသွယ် ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီနိုင်ငံနဲ့လဲ ပြန်လည်ဆက်သွယ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ နောက်ပြီး ဘူဂေးနီးယား၊ ချစ်ကိုစလိုဗက်ကီးယားနဲ့ အရှေ့ဂျာမနီ တို့နဲ့လဲ လက်ရှိသံတမန်အဆက်အသွယ်တွေ ပိုမိုခိုင်မြဲလာအောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားပါတယ်။"

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဆူညံသွား၏။

"ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကို ကျွန်တော်တို့ သံအမတ် စေလွှတ်ခြင်းဟာ ကမ္ဘာတစ်လွှား ကျင့်သုံးမယ့် 'ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့' လှုပ်ရှားမှုအစီအစဉ်ရဲ့ နိဒါန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူသားမျိုးဆက်တစ်ခုလုံး တူညီတဲ့ ဇစ်မြစ်၊ တူညီတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ တူညီစစ်မှန်တဲ့ ကံကြမ္မာကို မျှဝေခံစားကြကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မေ့လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မျှဝေခံစားတဲ့ ပြဿနာတွေ ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲခြားတဲ့ပြဿနာတွေထက် ပိုပြီးကြီးကျယ်ကြောင်း ခွဲခြားမှု ဆိုတာဟာလည်း ကျွန်တော်ဘာသာလုပ်တာဖြစ်ကြောင်းကိုလဲ နှလုံးသွင်း မှတ်သားထားကြရပါမယ်။"

ပါရီမြို့ရှိ ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ်သော နယူးလီရှိ အစောင့်တင်းကြပ် နှာ ချထားသည့် ဝီလာလေးထဲတွင် ရိုမေးနီးယား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် မာရင်ဂရိုဇာသည် ပြင်သစ်ရုပ်သံလိုင်းကြောင်း ၂ မှ အမေရိကန်သမ္မတကြီး မိန့်ခွန်းပြောပုံကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ပါမယ်လို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာကနေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကတိပေးအပ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး တခြားသူတွေကို လဲ အစွမ်းကုန်ဆောင်ရွက်ခိုင်းပါမယ်။"

လက်ခုပ်ဩဘာသံများမှာ ၅ မိနစ်တိတိကြာမှ ရပ်စဲသွားသည်။

"တို့အတွက်တော့ အချိန်ကျပြီ ထင်တာပဲ လက်စီရေ၊ သူ တကယ် ပြော နားပုံပဲကွ"

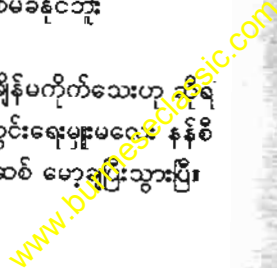
မာရင်ဂရိုဇာက တွေဝေစွာ ပြောသည်။ သူ၏ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တစ်ပါးစတာနတ်က

"အဲဒီဟာကြောင့် အိုင်အိုနက်စကူးကို ကူညီရာ မရောက်ဘူးလား" ဝရိုဇာက ခေါင်းခါပြပြီး

"အိုင်အိုနက်စကူးဟာ အဓမ္မအုပ်စိုးတဲ့မင်းတစ်ပါးပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ သံတမန် အကူအညီရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ အချိန်ကိုက်အောင် နိုင်သတိထားပြီး လုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ချောင်စက်စကူးလို ဖြတ်ခုဖို့ ကြံစည်တုန်း မှာ ငါ အရေးနိမ့်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဲဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။"

ဗိတ်ကွန်းနားသည် အရက် မမူးသေးပါ။ သူ ရေချိန်မကိုက်သေးဟု ခုခိုရ နိုင်သည်။ သူနှင့် လက်မထပ်ဘဲ အတူနေသောသူ အတွင်းရေးမှူးမလေး နန်စီ နန်းဆဲ ဝင်လာသောအခါ သူ စကော့ရှ် လက်တစ်ဆစ် မော့ချပြီး သွားပြီ။

သူမက

“ရှင် များနေပြီ၊ တော်ရောပေါ့ ပိတ်ရယ်”

ဟု ပြောရာ သူမက ပြုံးပြီး သူမ တင်ပါလေးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

“သမ္မတကြီး ပိန်ခွန်းပြောနေတဲ့အခါ အရိုအသေပေးမှပေါ့ကွယ်”

ပိတ်သည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

“ခွေးမသား ကွန်မြူနစ်ကြီး ဒီဥစ္စာ ကျုပ်ရဲ့နိုင်ငံဗျ၊ စီအိုင်အေက ခင်ဗျား လုပ်တိုင်း ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တားရမှာပဲ။ စိတ်ချယုံ”

* * *

- J -

“ငါတော့ မင်းဆီက အကူအညီ အများကြီး လိုလိမ့်မယ်သူငယ်ချင်းရေ”
ပေါလ်အဲလစ်ဆင်က စတင်တန်ခရာကျားအား ပြောလိုက်သည်။

“လိုတာပြော၊ ရစေရမယ်”

စတင်တန်က ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား အိမ်ဖြူတော်၏ ဘဲဥပုံ ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေကြသည်။
အဲလစ်ဆင်၏ စားပွဲနောက်၌ အမေရိကန်အလံကို စိုက်ထူထား၏။ ဤရုံးခန်း
ထဲ၌ သူတို့နှစ်ယောက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်ရာ အဲလစ်ဆင်
သည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

စတင်တန်က အမှားတစ်ခု မလုပ်မီခွဲလျှင် အခု ငါနေရာမှာ သူ ထိုင်နေရ
အတိုင်း အဲလစ်ဆင် စိတ်ထဲက တွေးမိ၏။ သူ့အတွေးကို သိသည့်အလား စတင်
တန်က ဤသို့ပြောသည်။

“ငါ မင်းကို ဝန်ခံစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ် ပေါလ်။ မင်းကို သမ္မတလောင်း
အဖြစ် ရွေးလိုက်ကြတဲ့နေ့က ငါ မင်းကို မနာလို ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ။ သမ္မတဖြစ်
လိုက်တာ စိတ်ကူးခဲ့တာ၊ တကယ်ဖြစ်လာတော့ မင်း။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊
ငါ သမ္မတမဖြစ်ခဲ့ရင်လဲ အဲဒီထိုင်ခုံမှာ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ဝင်မထိုင်စေချင်
ဘူးလို့ ငါ သဘောပေါက်လာခဲ့သကဲ့၊ ဒီခုံဟာ မင်းနဲ့ပဲ ထိုက်တန်ပါတယ်ကွာ”

ပေါလ်အဲလစ်ဆင်က သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြုံးပြုံး

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီအခန်းကြီးကို ငါ သိပ်ကြောက်တာပဲ စတင်
တန်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဝါရှင်တန်၊ လင်ကွန်းနဲ့ ဂျက်ဖာဆန်တို့ဟာ တစ္ဆေအဖြစ်နဲ့
အတူတူတယ်လို့ ငါ ထင်လို့”

“ငါတို့ရဲ့ သမ္မတတွေထဲမှာ... ”

"ငါ သိပါတယ်။ တို့တွေဟာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ သိပ်ပြောင်မြောက်တဲ့ အရင်သမ္မတကြီးတွေကို မိအောင် ကြီးစားကြရမယ်"

အဲလစ်ဆင်က သူ့စားပွဲပေါ်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ စက္ကန့်အနည်းငယ် အကြား၌ အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် မင်းစေတစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာအလိုရှိပါသလဲ သမ္မတကြီးခင်ဗျာ"

အဲလစ်ဆင်က စတင်တန်ဘက်လှည့်ပြီး

"ကော်ဖီ သောက်မလား"

"ကောင်းသားပဲ"

"တခြား ဘာမှာဦးမလဲ၊ ဘာစားဦးမလဲ"

"နေပါစေ၊ ငါ့ကို ဝိုက်မရွံ့စေနဲ့လို့ ဘာဘရာက မှာထားတယ်လေ"

အဲလစ်ဆင်က မင်းစေ ဟင်နီအား ခေါင်းညိတ်ပြရာ ၎င်းသည် အခန်းထဲမှ ဘိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ထွက်သွား၏။

ဘာဘရာ...။

သူမသည် လူတိုင်း အံ့အားသင့်အောင် လုပ်ခဲ့၏။

သူမနှင့် စတင်တန်တို့ အိမ်ထောင်သက်တမ်း တစ်နှစ်ထက် ပိုမရှည်နိုင်ဟု ဝါရှင်တန် နိုင်ငံရေးအသိုက်အဝန်းက ထင်ကြေးပေးခဲ့ဖူးရာ ယခု ၁၅ နှစ်ရှိသွားပြီ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာစိုပြည်နေဆဲ။

စတင်တန်သည် ဝါရှင်တန်၌ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော ထိပ်သီးရှေ့နေလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သလို ဘာဘရာသည်လည်း အလွန်သဘောမနောကောင်းသော အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

အဲလစ်ဆင်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ရုံးခန်းထဲ၌ ခေါက်တွဲခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

"ငါ့ရဲ့ 'ပြည်သူ့ ပြည်သူ့သို့' မိန့်ခွန်းကြောင့် အတော်လေး ဂယက်ရိုက်သွားမယ် ထင်တယ်။ မင်း သတင်းစာအားလုံး ဖတ်ပြီးပြီမဟုတ်လား"

စတင်တန်က ပခုံးတွန့်ပြပြီး

"သတင်းစာတွေအကြောင်း မင်းလဲ သိသားနဲ့၊ သူတို့က သူရဲကောင်းမြောက်ပြီးမှ အလဲထိုးချင်ကြတာ"

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် သတင်းစာတွေ ဘာရေးရေး ငါတော့ သောက်စရာမခိုက်ပါဘူး။ ပြည်သူတွေ ဘာပြောသလဲဆိုတာပဲ ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်ကွ"

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းက လူ့အတော်များများကို ခြောက်လှန့်လိုက်သလိုပဲ ပေါလ်ရဲ့။ စစ်တပ်ကလဲ မင်းရဲ့စီမံကိန်းကို မကြိုက်ကြဘူး။ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေကလဲ ဒီစီမံကိန်း ပျက်ပြားအောင် လုပ်ပစ်ချင်နေကြတာ"

"ဒီစီမံကိန်း မပျက်နိုင်ပါဘူး"

အဲလစ်ဆင်သည် ကုလားထိုင်၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး

"ဒီနေ့ ကမ္ဘာမှာ အကြီးမားဆုံးပြဿနာဟာ ဘာလဲ၊ မင်း သိလား စတင်တန် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ဆိုတာမျိုးတွေ လုံးဝမရှိတော့ဘူးကွ။ နိုင်ငံတွေကို အုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ဟိုးတစ်ချိန်က ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဘီလူးကြီးတွေ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ တချို့က ကောင်းတယ်၊ တချို့က ဆိုးတယ်။ သူတို့တွေက ဘီလူးကြီးတွေနော်၊ ရုစဝဲနဲ့ ချာချီ၊ ဟစ်တလာနဲ့ မူဆိုလီနီ၊ ဟိတလာနဲ့ စတာလင် သူတို့အားလုံး တစ်ခေတ်တည်း တစ်ချိန်တည်း ဘာလို့ အုပ်ချုပ်ပေါက်ခဲ့ကြပါလိမ့်၊ ဒီနေ့ ဘာကြောင့် သူတို့လိုမျိုး နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ မရှိတော့တာလဲ"

"၂၀ လက်မ ရုပ်သံမှန်ချပ်ပေါ်မှာ ကမ္ဘာ့ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးလေ"

ထိုစဉ် ဟင်နီရီသည် တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သမ္မတကြီး၏ သိပ်ပါရှိသော ကော်ဖီပန်းကန်နှစ်လုံးနှင့် ကော်ဖီခရားတစ်လုံးတို့ကို ငွေထိုးဖုံးဖြင့် သယ်ယူလာသည်။ ၎င်းက ကျွမ်းကျင်စွာ ကော်ဖီငွေထည့်ပေးပြီး

"သမ္မတကြီး ဘာသုံးဆောင်ချင်ပါသေးလဲခင်ဗျာ"

"နေပါစေ ဟင်နီရီ လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ"

မင်းစေ ဟင်နီရီ ပြန်ထွက်သွားအောင် စောင့်နေပြီးနောက် အဲလစ်ဆင်က "ဦးစွမ်းတမ်း သံအမတ်အဖြစ် သင့်တော်မှန်ကန်မယ့်သူ ရှာပေးဖို့ကိစ္စ မင်းအတွက် နှိုးဆော်ပေးတယ်ကွာ"

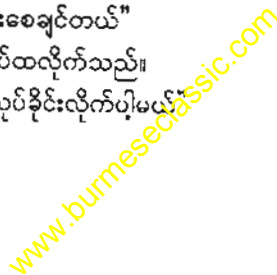
"ဘာလဲပြီလေ"

"ဒီကဲ့သို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါ ပြောပြဖို့ လိုတော့မယ်ထင်ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ မင်း အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးစေချင်တယ်"

စတင်တန်သည် ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး မတ်တပ်ထလိုက်သည်။

"နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနကို ငါ အခု ချက်ချင်း လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်"

*

နယူလီ ရုပ်ကွက်လေးထဲတွင် မနက် ၂ နာရီထိုး ရှိနေလေပြီ။ မာရင်ဂရီ
 ဇာ၏ ဂေဟာမှာ အမှောင်ဖုံးအုပ်နေ၏။ လမင်းကြီးသည် ထူထပ်သော မုန်တိုင်း
 တိမ်တိုက်များ နောက်ကွယ်၌ ပုန်းခိုနေသည်။ ဤအချိန်၌ လမ်းများပေါ်မှာ
 တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးဦး၏ ခြေသံမျှသာ ပေါ်
 ထွက်လာတတ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သဏ္ဍာန်
 တစ်ခုသည် သစ်ပင်များကြားမှဖြတ်၍ ဂေဟာကို ဝန်းရံထားသော အုတ်တံတိုင်း
 ကြီးဆီ ချဉ်းကပ်သွားလျက် ရှိသည်။

၎င်း၏ ပန်းတစ်ဖက်ပေါ်တွင် ကြီးတစ်ခွေနှင့် စောင်တစ်ထည်ကို တင်ထား
 ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်တွင် အသံတိတ်ကိရိယာတပ် အူဇီစုက်သေနတ်တစ်လက်
 နှင့် မြားသေနတ်တစ်လက်တို့ကို ပွေပိုက်ထားသည်။

တံတိုင်းနားဘဝရောက်တွင် ထိုလူသည် ခဏရပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

၎င်းသည် ၅ မိနစ်တိတိ မလှုပ်မယှက် မတ်တပ်ရပ်စောင့်နေ၏။ နောက်
 ဆုံး၌ သူ ကျေနပ်သွားပြီမို့ နိုင်လွန်ကြီးခွေကိုဖြောင့်ဖြောင့် ကြိုးစတစ်ဖက်ရှိ တောင်တက်
 ဆူးချိတ်ကို ပစ်တင်ကာ ဘက်တိုင်း၏ ထိပ်ဖျားကို ချိတ်တွယ်ထားလိုက်သည်။
 ထို့နောက် သူသည် တံတိုင်းပေါ်သို့ ကြိုးဖြင့် လျင်မြန်စွာတွယ်တက်သွားသည်။

တံတိုင်းတိတ်သို့ ရောက်သောအခါ အဆိပ်ရည် သုတ်လိမ်းထားသော သံချွန်
 များ မစူးမိဝေရန် သူ့တွင်ပါလာသော စောင့်ဖြင့် အုပ်ချုပ်လိုက်သည်။

သူ ခဏရပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ဆူးချိတ်ကို တစ်ဖက်ဆွဲလှည့်ပြီး ကြိုးကို တံတိုင်းအတွင်းဘက်
 သို့ ပစ်ချကာ မြေကြီးပေါ်သို့ သူ လျှောဆင်းသည်။ သူ့ခါးကြားမှာ ပါလာသော
 ဘာလီဆောင်ကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ယင်းကား လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်
 အဖွင့်အပိတ် လုပ်နိုင်သော ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးတို့ သုံးသည့် ခေါက်သိမ်း၍ ရသော
 ဓားလက်နက်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

အစောင့်ခွေးကြီးများကို ရှင်းပစ်ရဦးမည်။

သူသည် တံတိုင်းခြေရင်း၌ ခပ်ကုန်းကုန်းလှုပ်၍ စောင့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်နဲ့
 ကို ခွေးတွေ မရသေး။ ကျားကျော့သူဟူသမျှ အသေကိုက်သတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ဖေး
 ထားသည့် ဒိုဘာမင်ခွေးကြီး သုံးကောင်ရှိသည်။ ၎င်းတို့အပြင် အခြားအတား
 အဆီး အခက်အခဲ များစွာရှိသေး၏။ ဤခြံဝင်းအတွင်းနှင့် ဂေဟာထဲ၌ အီလက်
 ထရွန်နစ် သူနိုးဖမ်းကိရိယာများ အပြည့်တပ်ဆင်ထားသည်။ ရုပ်သံကင်ပုံရာဖြင့်
 လည်း အဆက်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

ချောစာအားလုံးနှင့် ချောထုပ်အားလုံးကို ဝိတ်ဝမှ အစောင့်များ လက်ခံယူ
 ပြီး ထိုဝိတ်စောင့် တံလေးထဲ၌ပင် အစောင့်များက ဖွင့်ကြည့်လေ့ရှိကြသည်။
 ခဏ၏ တံခါးများကို ဝှံးနှင့်ခွဲ၍ မရနိုင်။

ဗီလာထဲသို့ သောက်သုံးရေကို သီးသန့်လွတ်ပေးသည်။ မာရင်ဂရီဇာ
 ကို ၎င်းအစာမစားမီ အလျှင်စားရသော စားတော်ကံတစ်ယောက်လည်း
 မရှိသေး။ ဂရီဇာ၏ ဗီလာထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

သို့သော် ယခု အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသည် မနေ့ည ထိုဂေဟာထဲသို့
 ဝင်၍ ရနိုင်ကြောင်း သက်သေပြရန် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခွေးများကို မမြင်ခင် ၎င်းတို့ ပြေးလာသော အသံများကို အလျင်အမြန် ကြား
 ရသည်။ ၎င်းတို့သည် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်ပြီး သူ့ထဲသို့
 ကပ်လာသည်။ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဖြစ်၏။

သူနှင့် အနီးဆုံး ဘယ်ဘက်မှခွေးကြီးကို မြားသေနတ်နှင့် အလျင်ပစ်သည်။

ဤသို့ သာဘက်မှ ခွေးကိုပစ်ကာ မိမိထံ လွင့်စင်ပြေးဝင်လာသည့် ၎င်းတို့၏ ခန္ဓာ
 ကိုယ်များကို တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။ တတိယခွေးကြီးကို ရင်ဆိုင်ရန် သူ နိုးကြား
 ချင်လတ်စွာဖြင့် ဘေးတစ်ဖက် လှည့်လိုက်သည်။ ထိုခွေးကြီး ပြေးကပ်လာစဉ်
 သူက မြားသေနတ်ကို ခလုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

အားလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။

အသံလှိုင်းထောင်ချောက်များကို မြေကြီးထဲ၌ ဘယ်နေရာတွေမှာ ဖြန့်ပေး
 ကြောင်း သူ သိထားသောကြောင့် ရှောင်ကွင်း၍ နင်းသွားသည်။ ရုပ်သံ ကင်
 မှုများ မရှိသည့်နေရာများမှ ပုန်းလွှဲကြွယ်လွှဲ ရွေ့လျားသွားသည်။

တံတိုင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာ၌ သူသည် ဗီလာ၏ နောက်ဖေး
 မြေပေါက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။
 သူ့လက်ကြီး ၆ ခုဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်းထိုးကြသည်။

"လှုပ်နဲ့၊ မင်း သေနတ် အောက်ချပြီး လက်မြှောက်လိုက်"

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျယ်လောင်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အနက်
 ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသည် သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုပစ်ချပြီး အပေါ် မော့ကြည့်
 လိုက်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်၌ လက်နက်မီးစုံဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်းချိန်ထားသော လူ
 သောက်ကို တွေ့ရသည်။

"ခင်းတို့တွေ လက်နှေးတာပဲကွ၊ လခွေးမှပဲ၊ တကယ်ဆို ငါ ဒီနားထိအောက်
 မြေပေါ်လာသင့်ဘူး"

အနက်ရောင်နှင့်လူက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မရောက်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား တံတိုင်းပေါ်က ကျော်မဝင်ခင်က တည်းက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ခြေရာခံ လိုက်နေခဲ့တာပဲ”

လက်ဝဲပါစတာနတ်က မလျှော့သေး။

“ဒါဆိုလဲ ငါ့ကို စောစောက တားပါလား၊ ငါ့မှာ လက်ဝဲဝဲထဲတွေတစ်ပြုံကြီး ပြင်ပြင် မော်တာတစ်လက်ဖြစ်ဖြစ် ပါလာပြီ၊ အသေခံဝင်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နက်ဖြန်မနက် ၈ နာရီတိတိ မင်းတို့အားလုံး အစည်းအဝေးတက်ကြရမယ်၊ နေ့တွေတော့ မေ့နေပြီ၊ သူတို့ သတိပြန်ရတဲ့အထိ တစ်ယောက်ယောက်တို့ တောင့်ကြည့်ခိုင်းထားစမ်း”

လက်ဝဲပါစတာနတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကောင်းဆုံး လုံခြုံရေးသမားတစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်ယူစွာ သတ်မှတ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ အစ္စရေးနိုင်ငံ၏ ‘ဆောက်ရက်ဝစ်ပွဲ’ တုန်းက သူသည် တိုက်လေယာဉ်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဝင်ကြီးပြီးသောအခါ အစ္စရေးနိုင်ငံ၏ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီး ၅ ခုအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော မိုဆတ်ဒ်အဖွဲ့အစည်း၏ ထိပ်တန်းအေးဂျင့်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်က သူ့အထက်အရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးက မိမိအား သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဆင့်ခေါ်ခဲ့သော နံနက်ခင်းကို သူ ဘယ်တော့မှ မေ့လျော့မည်မဟုတ်။

“လက်ဝဲရေ မင်းကို လူတစ်ယောက်က ခဏလောက် ငှားသုံးချင်လို့တဲ့ကွာ”

“အဲဒီလူဟာ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေကွာ”
“မဟုတ်ဘူး၊ မာရင်ဂရီယာကွာ”

ရိုမေးနီးယား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဂရီဇာနှင့် ပတ်သက်၍ မိုဆတ်ဒ် အဖွဲ့အစည်း၏ လက်ထဲ၌ မှတ်တမ်းအပြည့်အစုံ ရှိ၏။ ဂရီဇာသည် သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးအား ဖြုတ်ချရန် ကြံစည်သည့် လှုပ်ရှားမှု၌ ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အာဏာသိမ်းခါနီးဆဲဆဲတွင် သူတပည့် သစ္စာဖောက်တစ်ဦး လက်ချက်ကြောင့် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ရလေသည်။

တော်လှန်ရေးသမား နှစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ခန့် ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရပြီး ဂရီဇာလည်း အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်၍ လွတ်အောင် ပြေးခဲ့ရ၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲ သူ့အား ခိုလှုံခွင့်ပေးထားသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးသည် ဂရီဇာအား တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်အဖြစ် သတ်မှတ်

အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးရမိလျှင် ဆုငွေပေးမည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ ဂရီဇာအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ကြီးပမ်းမှု ၆ ကြိမ်အောင်မြင်မှု မရှိခဲ့သေး။ သို့သော် နောက်ဆုံးလုပ်ကြံမှုတွင် သူ ခက်ရာ ချီခဲ့သည်။

“သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ဖို့ ငှားချင်တာလဲ၊ သူ့ကို ပြင်သစ်အစိုးရက ကွယ်စောင့်ရှောက်နေတာပဲ”

ပါစတာနတ်က မေးသည်။

“အဲဒါနဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊ ရာနှုန်းပြည့် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ လုံခြုံရေးအစီအစဉ် တွပ်ကဲပေးမယ့်လူ တစ်ယောက်ကို သူ လိုချင်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူက တို့ဆီ အူအညီ တောင်းတယ်၊ တို့ကလဲ မင်းကို ညွှန်လိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ပြင်သစ်ပြည် သွားရမှာပေါ့”
“တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

“ကျွန်တော်... မသွား...”
“ဂရီဇာဟာ လူတော်တစ်ယောက်ကွ၊ အိုင်အိုနက်စကူးကို ဖြုတ်ချနိုင်

လက်အောင် သူ့ကို ထောက်ခံအားပေးတဲ့လူတွေ ရိုမေးနီးယားမှာ အလုံ

သောက် ရှိနေတယ်လို့ ငါတို့ သတင်းရထားတယ်။ အချိန်တန်တဲ့အခါ သူ

အေးလိမ့်မယ်။ ဒီကြားကာလမှာတော့ တို့က သူ့ကို အသက်ရှင်အောင် စောင့်

ရှာဖွေပေးထားကြရမယ်”
လက်ဝဲပါစတာနတ်သည် ထိုကိစ္စကို စဉ်းစားပြီး *
“တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ပဲ ကြာမယ် မဟုတ်လား”
“အေးပါ၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

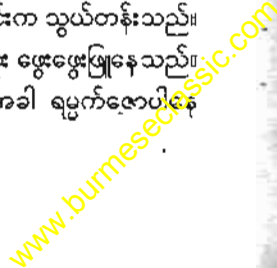
ဦးသိန်းကြီးသည် အချိန်ကာလနှင့် ပတ်သက်၍ မှားသွားသော်လည်း ဂရီဇာ

ပတ်သက်၍ မှန်ကန်စွာ ပြောနိုင်ခဲ့ပေသည်။

မာရင်ဂရီယာသည် ဝိနီပီနီသေးသေးဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာက ဝမ်းနည်းကြေကွဲ

ဆက်ဆောင်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ယောဂီတစ်ပါးနှင့်လည်း တူလှသည်။

လွန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဟု မထင်ရ။ သူ့နာခေါင်းက သွယ်တန်းသည်။

“ငါ့သေချင် သေ၊ ရှင်ချင် ရှင် သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ တို့အားလုံး သေမှာပါ
ပဲ၊ ဘယ်ဘော့သေမလဲဆိုတာကိုပဲ ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ပါ နောက်ထပ် တစ်နှစ်
နှစ်နှစ်လောက်တော့ ဆက်နေချင်သေးတယ်၊ အိုင်အိုနက်စကားကို ငါတို့ပြည်က
နှင့်ထုတ်ဖို့ အဲဒီလောက်ပဲ အချိန်လိုအပ်တယ်ကွ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကျွန်ုပ်
အောင် ဘယ်သူမှလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ရိုးမေးနီးယားနိုင်ငံကို လွတ်မြောက်အောင်
တို့လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြည်သူ့တွေ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို သူတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခွင့်
ပေးရမယ်”

ဂရိုလာသည် သူ့ပိုးပေါ်မှ အမာရွတ်ကြီးကို လက်နှင့်ယောင်၍ ပွတ်နေမိ
သည်။

လက်ခံပါစတာနတ်သည် နယူးလီရပ်ကွက်ရှိ ဂရိုလာ၏ ဝီလာ၌ သူ့စိတ်တိုင်း
ကျ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ သူတပည့်ရင်းများကို အသုံးခ
သည်။ အပြင်လူများကို သုံးလျှင်လည်း စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် စစ်ဆေးပြီးမှ ငှား
သည်။ လုံခြုံရေးစနစ်တွင် သုံးသော ကိရိယာများအားလုံး အသစ်အဆန်းများ
အကောင်းဆုံးများဖြစ်သည်။

ပါစတာနတ်သည် ဂရိုလာနှင့် နေ့တိုင်းတွေ့ဆုံသည်။ သူနှင့် တွေ့ဆုံပြောဆို
ရလေ ဝိ၍ကြည်ညိုလေးစားလေ ဖြစ်သည်။ ဂရိုလာက မိမိ၏ လုံခြုံရေးအစီ
အစဉ်အောင်အဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ယူသွားရန် ကမ်းလှမ်းသောအခါ ပါစတာ
နတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတော့သည်။

“ခင်ဗျား တော်လှန်ရေး မစမီ၊ မစနိုင်မချင်း ကျွန်တော် ဒီတာဝန်ကို ယူပေး
ပါမယ်၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် အစွဲအစေးကို ပြန်မယ်”

ဂရိုလာနှင့် ပါစတာနတ်တို့ အပေးအယူ မှု သွားသည်။

ပါစတာနတ်သည် မကြာခဏ ဂရိုလာ၏ ဝီလာမှ လုံခြုံရေးစနစ် ခိုင်ခံ့မှု နှိ
မန့် စမ်းသပ်ရန် လျှပ်တစ်ပြက်ကျူးကျော်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှုများကို ကိုယ်
တိုင် ပြုလုပ်တတ်သည်။

အစောင့်တစ်ချို့ ပေါဆတယ်။ သူတို့ကို ဖြုတ်ပြီး လူသစ်တွေခန့်မှ ဖြစ်မယ်
ဟု ပါစတာနတ် တွေးနေသည်။

ပါစတာနတ်သည် စကြိုလမ်းများမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ အပူဓာတ်
အာရုံခံကိရိယာများ၊ အီလက်ထရွန်းနစ် သတိပေးစနစ်များနှင့် တံခါးတိုင်း၏
တံခါးဘောင်များတွင် လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ထားသော အနီအောက် ရောင်ခြည်
အလင်းတန်းများ စသည်တို့ကို ကိုယ်တိုင်လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။

ဂရိုလာ၏ အိပ်ခန်းနားကို ရောက်သောအခါ ဝန်းခနဲအသံကြီးတစ်ခုနှင့်
အအောင်အကြော၌ ဂရိုလာ၏ နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် အော်ဟစ်သံကြီးကို သူ
ဆက်တိုက်ကြားရလေသည်။

ပါစတာနတ်သည် ထိုအိပ်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်၍ ဆက်လက်လျှောက်သွား၏။

* * *

စီအိုင်အေဌာနချုပ်သည် ဝါရှင်တန်ဒီစီမြို့တော်၏ အနောက်တောင်ဘက် ၇ မိုင်အကွာရှိ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် လင်ဂလီမြို့တွင် တည်ရှိသည်။ ဌာနချုပ်သို့ အဝင်လမ်းထိပ် ဂိတ်တံခါးဝပေါ်တွင် အနီရောင် အချက်ပြမီးတစ်လုံး ထွန်းထားသည်။ ထိုဂိတ်စောင့်တဲလေးတွင် ၂၄ နာရီပတ်လုံး အစောင့်ချထားသည်။

ဌာနချုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရှိသော ဧည့်သည်များသည် မိမိတို့ သွားလိုသော ဌာနခွဲတစ်ခုစီအတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် ရောင်စုံရင်ထိုးတံဆိပ်များကို တာဆင်၍ ဝင်ကြရသည်။

'ကလေးကစားစရာစက်ရုံ' ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ကြသော ဤမီးခိုးရောင် ၇ ထပ်တိုက်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် နေသန်ဟေးလ်၏ ရုပ်တုကြီး တည်ရှိသည်။ ရုံးကြီး၏ အတွင်းဘက် မြေညီထပ်တွင် မှန်ကာထားသော စကြိုလမ်းနှင့် ၎င်းမျက်နှာချင်းဆိုင်၌ မက်ဒီးလီးယားသစ်ပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည့် သာယာလှပသော ပန်းခြံတစ်ခုရှိသည်။ ဧည့်ကြိုဌာန ကောင်တာအထက်နားတွင် ကျောက်စာထွင်းစာတန်း တစ်ခုရှိသည်။

'အမှန်တရားကို သင်သိမှသာ သင် လွတ်မြောက်မည်' ဟု ရေးထားသော ဤရုံးထဲသို့ လုပ်သားပြည်သူများ လုံးဝဝင်ခွင့်မရှိ။ ဧည့်သည်များအတွက် လိုအပ်သော အခင်းအကျင်းများ လုံးဝမရှိ။ ဤရုံး၏ ခြံဝင်းထဲသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်ရောက်လိုသော ဝန်ထမ်းများသည် မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကို သုံးနှိုင်းရသည်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် အစောင့်များ ၂၄ နာရီ အလှည့်ကျ စောင့်ကြည့်နေသော မဟော်ဂန် ဓာတ်လှေကားတံခါးပေါက်ရှေ့သို့ တန်းရောက်သွားနိုင်သည်။

* နေသန်ဟေးလ် - (၁၇၅၅-၁၇၇၆)။ ဗြိတိသျှတို့က သူ့လျှို့ဟု စွပ်စွဲ၍ ကြီးပေးကွပ်မူထားသော အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ အရာရှိ။

သတ္တမထပ်ရှိ အစည်းအဝေးခန်းထဲတွင် ဒဿမနှစ် ပြောင်းတိုခြောက်လုံး ဖြစ်ချားကို ကုတ်အင်္ကျီများထဲ၌ အမြဲဆောင်ထားသော လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ ဆောင်ကြပ်စေလျက် တနင်္လာနေ့မနက်ပိုင်း အရာရှိများ ပုံမှန်အစည်းအဝေးကို ညည်းလျက် ရှိသည်။

ဦးမားသော ဝက်သစ်ချွေးပွဲကြီးကို ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြသူများကား စီအိုင်အေ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ချက်တီလင်ဂက်၊ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အီလီယာဘရွတ်၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖလွိုက်ဘောကာ၊ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ပိတ်ကွန်းနားနှင့် စတင်တန်ရောဂျားတို့ ဖြစ်ကြသည်။

စီအိုင်အေ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် နက်ဘီလင်ဂက်သည် အသက် ၆၀ ကျော် ဖြစ်၍ အေးတိအေးစက်နှင့် တုံ့ကိုဘာဝနေတတ်သော၊ မကောင်းသော လျှို့ဝှက် အဖွဲ့များဖြင့် ဝန်ထုပ်ပိနေသော လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

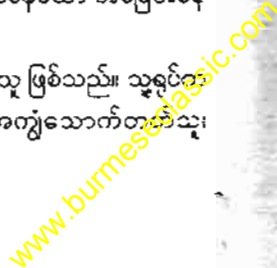
စီအိုင်အေတွင် 'အလင်း' နှင့် 'အမှောင်' ဟူသော ဂိုဏ်းခွဲနှစ်ဂိုဏ်း ရှိ၏။ အမှောင်ဂိုဏ်းသည် လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးများကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရပြီး လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်တာအတွင်း၌ တီလင်ဂက်သည် ထိုဂိုဏ်းသားဝန်ထမ်း ၄၅၀၀ ခန့် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အီလီယာဘရွတ်သည် ဝက်စပိုင်စစ်တက္ကသိုလ်မှ ဆင်းခဲ့သူဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝနှင့် အစိုးရအမှုထမ်းဘဝတို့ကို ဓာအုပ်ကြီးအတိုင်း အတိအကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်စေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝန်ထမ်းအဖွဲ့အစည်း အပြည့်အဝသစ္စာရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖလွိုက်ဘောကာသည် ခေတ်နောက်ကျ ကျန်ရစ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်ပိုင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရပ်မြင့်သည်။ ဆီထင်က ငွေရောင်။ ထူးကဲပီပြင်သော ဥပစာရုပ်ရည်ရှိသည်။ ရှေးဆန်သော သူ့သတ္တိမျိုးလည်း သူ့မှာ ရှိသေးသည်။

သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ဝန်း၌ သြဇာအာဏာရှိသော သတင်းစာကြီး အဖွဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး အလွန်အလွန် ချမ်းသာသူ ဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခံထား၏။ ဘောကာသည် ဝါရှင်တန်၌ နိုင်ငံရေးလောကနှင့် ပတ်သက်၍ အာရုံခံထားသူ ဖြစ်သည်။ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်မှ ပြောင်းလဲနေသော အခြေအနေများကို သူ ဘယ်တော့မှ မျက်ခြည်မပြတ်ပေ။

ပိတ်ကွန်းနားသည် အိုင်းရစ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ခေါင်းမာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်တုများကို သုံးကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူပြီး အရက်အလွန်အကျွံသောက်တတ်သူ၊ အပြင်ဘက်အရွံ့ကင်းမဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယခုနှစ်သည် စီအိုင်အေ၌ သူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော နောက်ဆုံးနှစ် ဖြစ်သည်။ လာမည့်နှစ်လတွင် သူ အငြိမ်းစားယူတော့မည်။ ကွန်နားသည် စီအိုင်အေ၏ အလျှို့ဝှက်ဆုံးသော ဌာနခွဲဖြစ်သည့် တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးဌာန ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။

သူသည် ထောက်လှမ်းရေးဌာနခွဲပေါင်းစုံတွင် တာဝန်ထမ်းပြီးနောက် ဤ ရာထူးသို့ တက်လာခဲ့သူဖြစ်ပြီး စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင်များ၊ ကောင်းစားစဉ်ကာလက တည်းက စီအိုင်အေ၌ သူ ရှိနေခဲ့ပေသည်။ ပိတ်ကွန်းနားကိုယ်တိုင်လည်း စီအိုင် အေ၏ 'ရွှေမင်းသားလေးတစ်ပါး' ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

အီရန်နိုင်ငံ ပြည့်ရှင် ရှားဘုရင်ကို နန်းတင်ပေးခဲ့သော အာဇာနည်သိမ်းပွဲ တွင် သူ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်က ကျားဘားသမ္မတ ကက်စထရို အစိုးရကို ဖြုတ်ချရန် ကြိုးစားသော မြေပါစစ်ဆင်ရေး၌လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

"ဝက်ပင်လယ်အော် အရေးအခင်းလဲပြီးရော အားလုံးပြောင်းလဲသွားတော့ တာပဲ"

ဟု ပိတ်ကွန်းနားက ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ အရက်မူး လျှင် မူးသလို စကားရှည်ရှည် ပြောတတ်၏။

"ကျွန်တော်တို့ကို ကမ္ဘာ့သတင်းစာအားလုံးက ဝိုင်းတိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်လွတ်အောင် မရှောင်တတ်တဲ့ လူလိပ် လူညာ လူယုတ်မာတွေလို့ အခေါ်ခံခဲ့ရတယ်။ စီအိုင်အေသစ္စာဖောက် တစ် ကောင်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အေဂျင့်တွေ နာမည်စာရင်းကို ဖော်ထုတ်လိုက်တာ ကြောင့် အေသင်မြို့က စီအိုင်အေဌာနခွဲ ဥက္ကဋ္ဌ ဒစ်ဂဲလ်ချ် အသတ်ခံလိုက်ရ တယ်"

ပိတ်ကွန်းနားသည် သူ့အလုပ်တာဝန်မှ ဖိအားများနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များ ကြောင့် မသာယာသော အိမ်ထောင် ၃ ဆက် ပျက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ပိတ် သည် တိုင်းပြည်အတွက် အရာရာကို စတေးခံ အနစ်နာခံဖို့ အသင့်ပြင်းထားပြီး သား ဖြစ်သည်။

ယခု အစည်းအဝေးကျင်းပနေဆဲ၌ပင် သူ့မျက်နှာကြီးမှာ ဒေါသကြောင့် နီရဲလာသည်။

"သမ္မတကြီးရဲ့ 'ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့' အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း လွတ်ပေးထားရင် သူက ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ကြဲပစ်လိုက်မှာပဲ။ ဒါကို ဟန် တားပေးမှ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်ပြုလို့ မဖြစ်ဘူး"

ဖလှိုက်ဘေကာက ကြားဖြတ်၍

"သမ္မတကြီး နိုးထိုင်တာ တစ်ပတ်တောင် မရှိသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့တွေအား ငါ့ဟာ သူ့ရဲ့မူဝါဒကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးကြရမှာ"

"ဒီမယ် လူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ကွန်မြူနစ်တွေ ထက်ထဲ မပေးအပ်နိုင်ဘူးဗျ၊ သမ္မတကြီးဟာ အဲဒီမိန့်ခွန်းမပြောခင်က ဒီကိစ္စ ခို့ ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ သူ ကျွန်တော်တို့ကို အာမေဍိတ်နဲ့ ဖြန့်စားကြီးလုပ်ပြ ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကန့်ကွက်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်ဘူး"

"သူ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ တမင်ရည်ရွယ်ထားတာ ဖြစ်မယ်" ဘေကာက ထင်ကြေးပေးသည်။ ပိတ်ကွန်းနားက သူ့အား စိုက်ကြည့်ပြီး "ခင်ဗျားက သူ့ကို ထောက်ခံသပေါ့လေ"

"သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သမ္မတပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ သမ္မတလဲ သူပါပဲ" ဖလှိုက်ဘေကာက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

နက်တီလင်ဂက်က စတင်တန်ခရာများဘက်လှည့်ပြီး

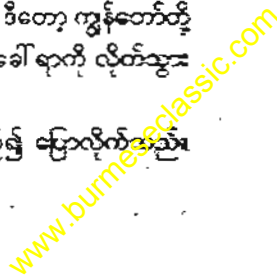
"ကွန်းနားပြောတာ မှန်တယ်။ သမ္မတကြီးဟာ ရိုမေးနီးယား၊ အယ်လ်ဘေး နီးယား၊ ဘူဂေးရီးယားနဲ့ တခြားကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေရဲ့ သူ့လျှို့တွေကို ကျုပ်တို့ သားခရိုင်ဘာတွေ၊ သံဇွန်က ယဉ်ကျေးမှုအရာရှိတွေ၊ စာရေးစာချီတွေ၊ အိမ်ဖော် တွေအဖြစ် အယောင်ဆောင်ပြီး သူ့လျှို့လာလုပ်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ သ နောက်ဖေးပေါက်လုံခြုံအောင် ဒေါ်လာငွေ သန်းနဲ့ချီ အကုန်ခံပြီး စောင့် ကြပ်ပေးနေတုန်း သမ္မတကြီးက ဂျပိုး သူခိုးတွေ ဝင်လာဖို့ အိပ်ရှေ့တံခါး သွား နှိုးပေးလိုက်ပြီဗျ"

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘရူတ်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပြီး

"အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်ကိုလဲ သူ မတိုင်ပင်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြော ရရင် သမ္မတကြီးရဲ့အစီအစဉ်ဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးရာရောက်နိုင်တယ်" စတင်တန်ခရာများက

"လူကြီးမင်းများခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ထဲက တချို့ကတော့ သမ္မတကြီးနဲ့ သဘောကွဲလွဲချင် ကွဲလွဲမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပေါလ်အဲလစ်ဆင်ကို တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် ခဲ့ မဲပေးထောက်ခံတာက တိုင်းသူပြည်သားတွေဆိုတာ မေ့လို့ မဖြစ်ချေဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ သမ္မတကြီးရဲ့ အဖွဲ့သားတွေပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆတ်စွမ်းသမျှ သူ့ကို ကူညီပံ့ပိုးကြရမယ်။ သူ ဦးဆောင်ခေါ် ရာကို လိုက်သွား ကြရမယ်"

စတင်တန်က စားပွဲဝိုင်းမှ လူများကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ သမ္မတကြီးက ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိချင်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိသမျှ ပြောပြပါဦး။”

“ဘာလဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေပါ ဖွင့်ပြောလိုက်ရမှာလား” ကွန်းနားက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်လုံးမကျန် သိချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘွင်းဘွင်းသာ ပြော၊ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံမှာ အလက်ဇန်ဒါရိုအိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အို. . . သူ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးနေတာပဲ။ ချောင်စက်စကူးမိသားစုကို ဖယ်ရှား ပြီး သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအပါအားလုံးကိုပါ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တယ်။ ထောင် ချတယ်။ ပြည်နှင့်ခက်ပေးတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်း သူ့အဖို့ ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ ဘူး။ သူ အာဏာရကတည်းက တိုင်းပြည်လဲ မွဲတော့တာပဲ။ ပြည်သူတွေကတော့ သူ့ကို သိပ်မုန်းတာပေါ့”

နက်တီလင်ဂက်က ပြောသည်။

“တော်လှန်ရေးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်မလား”

တီလင်ဂက်က

“အဲ. . . အဲဒါတော့ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းသား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက် က မာရင်ဂရီဇာဟာ အိုင်အိုနက်စကူးနဲ့ အစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ ကြိုးစားတာ မှတ်မိ ကြသေးလား”

“မှတ်မိပါတယ်။ ဂရီဇာလဲ သူတိုင်းပြည်က မသေရုံတမယ် ထွက်ပြေးခဲ့ နေတယ်လေ”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ကူညီခဲ့တာပေါ့။ အခု ရိုမေးနီးယားက မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားတွေက သူ့ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်လို့ သတင်း ထားတယ်။ ဂရီဇာဟာ ရိုမေးနီးယားသမ္မတဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ သူတို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်လဲ ကောင်းမှာပေါ့။ အဲဒီအခြေအနေ တွေကို ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေပါတယ်”

စတင်တန်ဇရာဂျားသည် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဘေကာဘက်လှည့်ကာ

“ရိုမေးနီးယားဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးရာထူးအတွက် လျာထား တဲ့လူတွေ နာမည်စာရင်း ရပြီလား”

ဘေကာသည် သားရေလက်ဆွဲသေတ္တာကိုဖွင့်ကာ စာရွက်တချို့ကို ဆွဲထုတ် ၍ တစ်ရွက်ကို ချော့အားအား ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလူတွေကို ဆန်ခါတင် ရွေးထားပါတယ်။ သူတို့အားလုံး အရည်အချင်း

ပြည့်စုံတဲ့ သံတမန်တွေချည်းပဲ။ အားလုံးကို စိစစ်ပြီးပြီ။ လုံခြုံရေး ဘဏ္ဍာရေး ဩဇာ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် အရွတ်အရှင်းအားလုံး ကင်းကြပါတယ်”

ဇရာဂျားက နာမည်စာရင်းကို ဖတ်ကြည့်နေစဉ် ဘေကာက ဖြည့်စွက်ပြော နေသည်။

“ထုံးစံအားဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနဟာ ဒီရာထူးအတွက် နိုင်ငံ အရ ခန့်အပ်မယ့်သူထက် ဝါရင့်သံတမန်တစ်ဦးဦးကိုပဲ ခန့်အပ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိပါတယ်။ ဒီတာဝန်အတွက် အတွေ့အကြုံ အလေ့အကျင့်ရှိပြီးသား လူတစ်ဦးဦး ချည်းချား အထူးသဖြင့် အခုကိစ္စမှာ ဆိုပါစို့၊ ရိုမေးနီးယားဟာ နိုင်ငံရေးအရ အင်တန်မှ ‘နနယ်တဲ့ နိုင်ငံ’ ဖြစ်နေတယ်။ သိပ်သတိထား ဂရုစိုက်ကိုင်တွယ် ထားဖို့ လိုမယ်”

အခြားသူများ ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ ထနေကြစဉ် နက်တီလင်ဂက်က

“ပိတ် နေခဲ့ပါဦး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့”

မိမိနှင့် ကွန်းနားတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ တီလင် ဂက်က

“ခင်ဗျားပြောတာ နည်းနည်းကြမ်းသွားတယ် ပိတ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပဲ။ သမ္မတကြီးက တိုင်းပြည်ကို ရောင်း ခွဲကြံနေတာပျ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်သင့်လဲ”

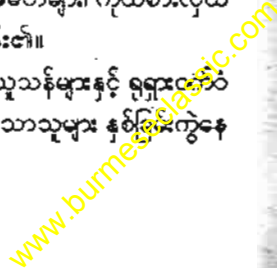
“ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားပေါ့”

“ဒီမယ် နက် ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူကို ရှာဖွေပြီး သုတ်သင်ဖို့ လေ့ကျင့် တဲ့ သူတွေပါ။ မတော်တဆ ရန်သူဟာ ကျွန်တော်တို့ပိုင်နက်ထဲ ရောက်နေ နေတာပဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အိမ်ဖြူတော်ရဲ့ ဘဲဥပုံနဲ့ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်နေမယ်ဆိုရင် ဘာ . . .”

“အထူး သတိထားရမှာပေါ့”

နက်တီလင်ဂက်သည် ပိတ်ကွန်းနားထက် ဝါရင့်သူ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်ဘီဒီနို နဲ့ ဘည်ထောင်ခဲ့သော အိုအက်စ်အက်စ်အဖွဲ့အစည်း၌ သူ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ အိုအက်စ်အက်စ်သည် နောက်တော့ စီအိုင်အေဖွဲ့ ဖြစ်လာ၏။ သူ မြတ်နိုးသော စီအိုင်အေဖွဲ့ကြီးအပေါ် ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်မှ အမတ်များ၊ ကိုယ်စားလှယ် မှားများ၏ သဘောထားအပြုအမူများကို သူ ရွံမုန်း၏။

စီအိုင်အေအဖွဲ့အစည်းတွင် ပြင်းထန်သော တစ်ယူသန်များနှင့် ရုရှားတော် ခြေတို့ ယှဉ်ပါးအောင် သင်လို့ရမည်ဟု ယုံကြည်နေသောသူများ နှစ်ခြမ်းကွဲနေ သည်။

"ငါတို့တွေ အသုံးစရိတ်များများရအောင် တောင်းရလိမ့်မယ်။ တိုက်ပွဲဝင်ရမယ့် အရေးဆိုရမယ်။ မော်စကိုမှာတော့ ကေဂျီဘီဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ သူ့လှူအယောက် ၁၀၀၀ ကို လှူကုန်မိန်းထုတ်ပေးနေတယ်"

နက်တီလင်ဂက်သည် ပိတ်ကွန်းနားအား ကောလိပ်ကျောင်းတက်နေစဉ် စီအိုင်အေအဖွဲ့တွင် ဝင်လုပ်ရန် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့၏။ ကွန်းနားသည် အတော်ဆုံးအေးကျင့်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ပြီးခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကွန်းနားသည် ကောင်းဘွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ပရမ်းပတာ လုပ်တတ်လာသည်။ ဤကား အန္တရာယ်များ၏။

"ပိတ် လွတ်လုပ်ရေးမျိုး ချစ်များ ဆိုတဲ့ မြေအောက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြားဖူးသလဲ"

တီလင်ဂက်က မေးသည်။

ပိတ်ကွန်းနားက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

"ဟင့်အင်း ကွန်တော် ဘာမှမကြားမိဘူး။ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ"

"ခုထိတော့ ကောလာဟလလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဝိုးတဝါးပဲ။ ခင်ဗျားအဲဒါ သဲလွန်စရအောင် လိုက်ကြည့်စမ်းပါ။"

"စိတ်ချပါ"

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ပိတ်ကွန်းနားသည် မိန်းပွိုင့်ရှိ အများသုံးဖုန်းရုံကလေးမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်နေသည်။

"အိုဒင်အတွက် ပြောစရာရှိလို့ပါ"

"ခု ပြောနေတာ အိုဒင်ပါ"

ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုလီဇာရွတ်က ပြောသည်။

စတင်တန်ရောဂျားသည် သူနဲ့သို့ ဇိမ်ခံကားကြီးဖြင့် ပြန်သွားစဉ် သံအမတ်ခန့်ရန် ဆန်ခါတင် ရွေးထားသော သူများ၏ နာမည်စာရင်းစာရွက်ကို စာအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသူအားလုံး လူတော်တွေချည်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဘေကာတစ်ယောက် တာဝန်ကျေပွန်ပါပေသည်။ ၎င်းတို့အားလုံး အရှေ့နှင့် အနောက် ဥရောပနိုင်ငံများ၌ အမှုထမ်းခဲ့ကြဖူးသည်။ အချို့က အရှေ့ဖျားနှင့် အာဖရိကနိုင်ငံများအထိ သွားကာ အတွေ့အကြုံ ထပ်မံယူခဲ့ကြ၏။

သမ္မတကြီး သဘောကျမှာပါဟု စတင်တန် ထင်သည်။

"သူတို့တွေဟာ ဒိုင်နိုဆောတွေပဲ။ ခေတ်မမီကြတော့ဘူး။ သူတို့အားလုံး အတူတူချည်းပဲ"

ဗေလီလ်အဲလစ်ဆင်က နာမည်စာရင်းကို သူ့စားပွဲပေါ် ပစ်ချကာ ပြောလိုက်သည်။

"ဗေလီလ် ဒီလူတွေအားလုံး အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့ ဝါရင့်သံတမန်တွေ ချည်းပါပဲ"

စတင်တန်ရောဂျားက စောဒကတက်သည်။

"နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရတော့ ဟုတ်ပေမယ့်ပေါ့။

သူနဲ့အတူ ခု နှစ်က ရိုမေးနီးယားနဲ့ ငါတို့ ဘာကြောင့် အဆက်ပြတ်သွားရသလဲ။

ဗေလီလ်မိသေးလား။ တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ဝါရင့်သံတမန်တစ်ဦးက

အင်္ဂလန်မြို့မှာ တလွဲတချော်တွေ လုပ်ပစ်လိုက်လို့လေ။ ဗျူရိုကရက်တွေကို

စိတ်မချဘူး။ သူတို့ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်ဖို့ပဲ တတ်တယ်။ ပြည်သူမှ ပြည်သူ

အခါအခါအကြောင်း ငါပြောတဲ့အခါ အားလုံးဟာ လေးနက်တာချည်းပဲ။

အဲဒါမှာ တို့ကို သိပ်ပြီး သတိထားနေတဲ့ နိုင်ငံရဲ့ အတင်ကြီးလေးစားကြည်ညို

မရှိဘူး ငါတို့ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ယူဖို့လိုအပ်တယ် စတင်တန်"

"ဒီပေမဲ့ မကျွမ်းကျင်တဲ့လူတစ်ဦးကို အဲဒီရာထူး ခန့်လိုက်ရင် မင်းအတွက်

အန္တရာယ် သိပ်များနိုင်တယ်နော်"

"တစ်မျိုးခြားနားတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တို့ လိုအပ်ချင်

အင်ဇင်မိမယ်။ ရိုမေးနီးယားဟာ တို့အတွက် စာမေးပွဲတစ်ခုလို့ပဲ စတင်တန်။

အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးအတွက် ရွေးပြေးစမ်းသပ် အစီအစဉ်ဆိုပါစို့။ ငါ

အတည်ပြောနေတာ။ ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ အရေးကြီးလှတယ်။

အဲဒီအောင်မြင်စေချင်တဲ့ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့လူ အတော်များများရှိနေမှန်း

သိတယ်။ ဒီဟာ မအောင်မြင်ခဲ့ရင် ငါတော့ ဒူးဆစ်ကနေ အမြတ်ခံရပြီပဲ။

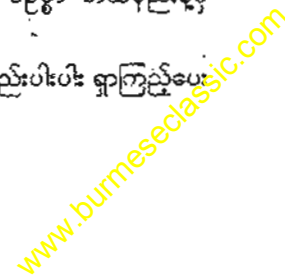
အဲဒါနဲ့ မဆိုးဘူး။ အယ်လ်ဘေးနီးယား၊ ချက်ကိုလို့ဇက်ကီးယားနဲ့ ကျန်တဲ့ သံကန့်

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွေကို ငါ မေ့မစ်လိုက်ရတော့မယ်။ ငါ ဒီဥစ္စာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ

အောင်မြင်နိုင်ဘူး"

"ဒါဆို ငါတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေထဲမှာ နည်းနည်းပါးပါး ရှာကြည့်ပေး

အဲလစ်ဆင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

"ဒီပြဿနာပဲ တွေလိမ့်မယ်။ သစ်လွင်လတ်ဆတ်တဲ့ ရှုထောင့်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ငါ လိုချင်တာကွ။ ရေခဲကို အရည်ဖျော်ပစ်နိုင်မယ့် လူစားမျိုး ကိုရုပ်ဆိုးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်မယ့် လူပေါ့"

စတင်တန်ရောဂျားသည် သမ္မတကြီး အလစ်ဆင်အား နားမလည်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း

"ပေါလ် ဧကန္တ မင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးထားပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း"

အလစ်ဆင်က သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ဘူးထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူ၍ မီးညှို့လိုက်သည်။

"အေး၊ ဟုတ်တယ်ဆိုပါတော့"

"သူက ဘယ်သူလဲ"

"သူ မဟုတ်ဘူး၊ သူမ ကွ။ နိုင်ငံခြားရေးရာ နောက်ဆုံးထုတ်စာစောင်ထဲက သဘောကွဲလွဲမှု လျော့နည်းရေး လုပ်ကြံစဉ် ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို မင်း ဖတ်ပြီးပြီလား"

"အင်း"

"ဘယ်လို သဘောရသလဲ"

"စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသားပဲ။ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေကို စီးပွားရေး အထောက်အပံ့ပေးပြီး ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အရိပ်မှာ ခိုလှုံဖို့ မြူဆွယ်ရေးအစီအစဉ်ကို စာရေးဆရာက ယုံကြည်ထားတယ်။ မင်းရဲ့ ရာထူးတက်ပွဲအခမ်းအနား မိန့်ခွန်းနဲ့ အတော်လေး တူနေတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ဒီဆောင်းပါးကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လကတည်းက ရေးခဲ့တာ။ သူဟာ ကွန်မင်တယ်ရီ ဝေဖန်ချက်နဲ့ ပြည်သူ့ရေးရာစာစောင်တွေမှာလဲ အင်မတန် ထင်မြင်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့ပြီးပြီ၊ မနှစ်က သူ ရေးတဲ့ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံရေးအကြောင်းစာအုပ်ကို ငါ ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကြောင့် ငါ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ အတော်များများရခဲ့တယ်"

"ကောင်းပြီ၊ သူနဲ့ မင်းနဲ့ သီဝရီချင်း တူညီကြတယ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ခုလို သိအရေးပါတဲ့ ရာထူးအတွက် သူ့ကို ခန့်ဖို့ မရွေးသင့် . ."

* အမေရိကန် ကိုရုပ်ဆိုး - The Ugly American (ကမ္ဘာ့ကျော်ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင် ၁၉၆၃) အာရှနိုင်ငံတစ်ခု၌ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ရာမှ မသိနားမလည်မှုများကြောင့် နိုင်ငံရေးအရရော ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရပါ အရေးနိမ့်သွားသော အထင်ကရ အမေရိကန် အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

"စတင်တန် သူက ငါ့သီဝရီထက်ကောင် ပိုရှေ့ပြေးနေသေးတယ်။ သိပ် နိုင်ငံတားစရာကောင်းတဲ့ အသေးစိတ်အစီအစဉ်တစ်ခုကို အကြမ်းဖျင်း ရေးပြီလား။ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်းကြီး ၄ ခုကို သူက ပေါင်းစည်းပေးချင်တဲ့"

"ဘယ်နှယ်လုပ် . ."

"အချိန်တော့ ကြာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရင်ဖြစ်ပါတယ်"

"ဒီမယ် ၁၉၄၉ ခုနှစ်တုန်းက အရှေ့ဥရောပအုပ်စုဝင်နိုင်ငံတွေဟာ အချင်းစီးပွားရေးကူညီထောက်ပံ့ရေးအတွက် ကွန်မီကွန်အဖွဲ့ကြီးကို ဖွဲ့စည်းထူထောင်ခဲ့ကြတယ်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်မှာ ကျန်တဲ့ဥရောပနိုင်ငံတွေကလဲ အီးအီးစီဆိုတဲ့ ဥရောပဘုံဈေးအဖွဲ့ကြီးကို ဖွဲ့စည်းကြပြန်တယ်"

"ခုန်တယ်"

"နောက်ပြီး ငါတို့ အမေရိကန်နိုင်ငံအပါအဝင် ဘီးအီးစီဆိုတဲ့ စီးပွားရေးအဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုအဖွဲ့အစည်းလဲ ရှိသေးတယ်။ အနောက်ခြမ်းက ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့ ယူဂိုဆလပ်ဗီးယားတို့လဲ ပါတယ်။ တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံတွေကလဲ တို့ မပါဝင်တဲ့ ဘက်မလိုက်နိုင်ငံအသင်းကြီးကို ထူထောင်ထားကြတယ်။ အဲဒါက မင်း မမေ့နဲ့ဦး၊ ဒီတော့ ဖြစ်လာနိုင်တာတွေကို စဉ်းစားကြစမ်း၊ ဒီအဖွဲ့အစည်းအားလုံးကို ဧရာမစေ့ခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် စုပေါင်းပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဒါမှ တကယ့်ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးရဲ့ အနာဂတ်ပေါ့ လာမယ်။ နောက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးလဲ ရမယ်"

"အဲလစ်ဆင်၏ အသံက စိတ်တက်ကြွမှုဖြင့် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။"

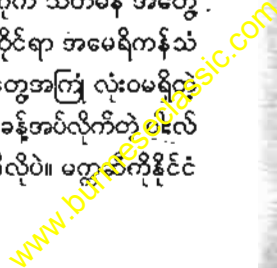
"အဲဒီ စတင်တန်ရောဂျားက သတိထား၍ ပြောသည်။"

"စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်ကူးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ဖြစ်နိုင်တာ ဝေးပါသေးတယ် ပေါလ်ရာ"

"နိုင်ငံတစ်ထောင်ခန့်ကို ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းနဲ့ စတင်ရတယ်ဆိုတဲ့ ရွေးချယ်မှု တစ်ခုလုံးတို့ရဲ့ စကားပုံကို မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"သူဟာ ဒီအလုပ် ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး ပေါလ်ရဲ့"

"အို . . တို့ရဲ့ အတော်ဆုံး သံအမတ်ကြီးတချို့လဲ နဂိုက သံတမန် အတွေ့ရတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လူတွေမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဗြိတိန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်းဟာ အစတုန်းက နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတဲ့ အမတ်တစ်ယောက်၊ ဒီနားပတ်နိုင်ငံ သံအမတ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တဲ့ ဝါးလ်ဗာ အိတ်လီသံအမတ် ကလဲယားဘွတ်လစ်တို့လဲ ဒီလိုပဲ။ မတူဆီကိုနိုင်ငံ"

ရဲ့ အမေရိကန်သံအမတ် ဣန်ဂေဇင်ဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ တို့ရဲ့ လက်ရှိ သံအမတ်ဦးရေ သုံးပုံတစ်ပုံဟာ မင်းပြောတဲ့ အပျော်တမ်းသမားတွေ ချည်းပဲ”

“ဒီမိန်းမအကြောင်း မင်း ဘာသိသေးလို့လဲ”

“အို. . . သူ သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့နဲ့ငါနဲ့ သဘောထားချင်း ခံယူချက်ချင်း တူညီတယ်ဆိုတာပဲ ငါ သိတယ်၊ မင်း သူ့နဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခု မကျန် ခဲ့စမ်းပေးစမ်းပါ”

အဲလစ်ဆင်က နိုင်ငံခြားရေးရာစာစောင်ကို ကောက်ယူပြီး မာတီကာတို့ ဖုတ်ခနဲကြည့်၍

“သူနာမည်က မေရီအက်ရှ်လီတဲ့”

*

နောက် ၂ ရက်အကြာတွင် သမ္မတကြီး ပေါ့လ်အဲလစ်ဆင်နှင့် စတင်တန် ရော့ဂျားတို့ နံနက်စာ အတူတူ ထိုင်စားကြသည်။

“မင်းတောင်းထားတဲ့ အချက်အလက်တွေ ငါ ယူလာပြီ”

စတင်တန်က သူ့အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး

“မေရီအဲလစ်ဆင်အက်ရှ်လီ၊ အိမ်နံပါတ် ၅၇၊ မီးလုံလမ်းဟောင်း၊ ဂျန်ရှ် ဖီးတီး ကင်းဆပ်ပြည်နယ်၊ အသက် ၃၅ နှစ်၊ ခင်ပွန်း ဒေါက်တာ အက်ရှ် အက်ရှ်လီ၊ ကလေး ၂ ယောက်ရှိတယ်။ သမီး ဘက်က ၁၂ နှစ်၊ သား တစ်ယောက် ၁၀ နှစ်၊ ဂျန်ရှ်ဖီးတီး အမျိုးသမီးမဲဆန္ဒရှင်များအဖွဲ့ဝင်၊ ကင်းဆပ်တက္ကသိုလ် အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံရေးသိပ္ပံဌာနက လက်ထောက်ပါမောက္ခ၊ သူ့အဘိုးက မေးနီးယား ဇာတိ”

စတင်တန်က အဲလစ်ဆင်အား မော့ကြည့်ပြီး

“ငါ အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားကြည့်လေလေ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်လာလေပဲ။ သူ့ဟာ တခြားသံအမတ်တွေနဲ့ ယှဉ်ရင် ကိုယ် တာဝန်သွားထမ်းဆောင်ရမယ့် နိုင်ငံ အကြောင်း အတော်ကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိနေမယ့်ပုံပါပဲ”

“မင်း ဒီလို မြင်လာတာကို ငါ ဝမ်းသာတယ် စတင်တန်၊ သူ့နဲ့ ပတ်သက် ပြီး လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ စိစစ်မှုတွေ လုပ်ပေးစေချင်တယ်ကွာ”

“စိတ်ချ၊ ငါ လုပ်လိုက်ပါမယ်”

* * *

“ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး ဆရာမ၊ အိုင်အိုနက်စကူးဟာ ချောင်စက်စ နှုတ်ပို့ပြီး ဆိုးရွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

မေရီအက်ရှ်လီ၏ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ ဆွေးနွေးပွဲစကားဝိုင်းတွင် ပါဝင်သူ အထက်အငယ်ဆုံးနှင့် စာအတော်ဆုံးကျောင်းသား ဘယ်ရီဒီလင်က စကားဝိုင်း တွင် ပါဝင်သူအားလုံးကို မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြော ထုတ်သည်။

“မင်းစကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မှန်ကန်ကြောင်း အထောက်အထား နည်းနည်း ဆန်းစစ် ပြောပြပါလား”

မေရီအက်ရှ်လီက ပြောသည်။

ကင်းဆပ်တက္ကသိုလ်၏ ဒစ်စတြစ်အနီးမကြီးထဲ၌ ပြုလုပ်သော ဆွေးနွေးပွဲ တွင် ဆွဲရကျောင်းသူကျောင်းသား ၁၂ ယောက် ပါဝင်သည်။ ၎င်းတို့သည် အဘိုးကို တက်လိုသော ကျောင်းသားများသည် စာရင်းပေးပြီး တန်းစီ ဆင်းနကြသည်။ ထိုစာရင်းမှာ ဤတက္ကသိုလ်ရှိ အခြားပါမောက္ခများ၏ စာရင်း နှင့် ပိုရှည်လျားစမြဲဖြစ်၏။

သူမသည် ပြောင်မြောက်သော ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမ နှင့် ဇယ်စရာ မောစရာ ပြောဆိုတတ်ပြီး သူမ အနားမှာရှိလျှင် တစ်ပါးသူအား ကြည့်ရှုစေနိုင်သော အရည်အချင်းတစ်မျိုးလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

သူမ၏ မျက်နှာက ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး သူမ စိတ်နေစိတ်ထားပေါ် မှည့်၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းခြင်းမှ ချောမောလှပခြင်းသို့ အသွင်အပြင် ပြောင်းလဲတတ်သည်။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ကြီးမားသော ပါးဖိုများ

မိပြီး တာဝံသီးပုံသဏ္ဍာန် သစ်အယ်သီးရောင် မျက်လုံးများ ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူ့ဆံပင်က ထူထပ်၍ မည်းနက်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို အချို့ကောင်းသူလေးများ မနာလို ဖြစ်တတ်၏။ ယောက်ျားများ စိတ်ကူးယဉ် တော်တတ်သော အချိုးအစားမျိုး ဆိုပါစို့။ သို့တစေ သူမ ဘယ်လောက်လှမှန် သူမဘာသာ သတိမထားမိပေ။

သူမ ခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းရသင်းရတာ စိတ်ချမ်းသာရဲ့လားဟု ဘယ်ရီ တွေမိသည်။ သို့သော် လက်ရှိကိစ္စကို သူ ပြန်လည်အာရုံပြောင်းလိုက်၏။

“အိုင်အိုနက်စကူးက ရိုမေးနီးယားသမ္မတ ဖြစ်လာတော့ ဝရီဇကို ထောင်ခံတဲ့သူအားလုံးကို နှိမ်နင်းပြီး ဆိုဗီယက်လိုလားတဲ့ မူဝါဒကို ပြန်ထူထောင်ခဲ့တယ်။ သူ့အလျင် သမ္မတ ချောင်စက်စကူးတုန်းက သူ့လောက် မဆိုသေးဘူး ဘယ်ရီက ဖြေသည်။ အခြားကျောင်းသားတစ်ဦးက မတ်တပ်ထပြီး

“ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ သမ္မတကြီး အဲလစ်ဆင်က ရိုမေးနီးယားနဲ့ သံ အဆင်အသွယ် ပြန်လုပ်ချင်ရပါသလဲ”

“ဘာလို့ဆို သူ့ကို အနောက်အုပ်စုထဲ ဆွဲသွင်းချင်လို့ပေါ့”

“သမ္မတဟောင်း ချောင်စက်စကူးဟာ အရှေ့အနောက်အုပ်စု နှစ်ခုစလုံး တည့်အောင် ပေါင်းခဲ့သူပဲ။ အဲဒါ ဘယ်တုန်းကလဲ”

မေရီက မေးသည်။ ဘယ်ရီက

“၁၉၆၀ ခုနှစ်မှာ ရုရှားနဲ့ တရုတ်ပြည်တို့ သဘောကွဲလွဲမှုဖြစ်တော့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဟာ နိုင်ငံတကာရေးရာကိစ္စတွေမှာ လွတ်လပ်မှုရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်တဲ့အနေနဲ့ ဘက်လိုက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဝါဆောစာချုပ်အဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံတွေနဲ့ အထူးသဖြင့် ရုရှားနိုင်ငံနဲ့ ရိုမေးနီးယားရဲ့ လက်ရှိဆက်ဆံရေးအခြေအနေက ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

မေရီက မေးလိုက်သည်။

“ပိုမိုခိုင်မြဲလာခဲ့ပါပြီ”

ကျောင်းသားတစ်ဦးက

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်လက်မခံဘူး၊ အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံက ဟူးတေးဝင်ရောက်တဲ့အတွက် ရိုမေးနီးယားအစိုးရက ရုရှားကို ဝေဖန်ရှုတ်ချခဲ့ဖူးတယ် နောက်ပြီး အီးအေစီအဖွဲ့ကြီးနဲ့ စီစဉ်မှုအတွက်လဲ ဝေဖန်ပြစ်တင်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး...”

ထိုစဉ် ကျောင်းလွတ်ချိန်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အချိန်ပြီ။ မေရီက

“တနင်္လာနေ့ကျ အရှေ့ဥရောပအပေါ် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံအစိုးရသဘောထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကျိုးသက်ရောက်နိုင်တဲ့ အခြေခံအချက်အလက်တွေကြောင်း တို့ ဆွေးနွေးကြမယ်။ နောက်ပြီး သမ္မတ အဲလစ်ဆင်ရဲ့ အရှေ့ဥရောပ အုပ်စုထဲကို ထိုးဖောက်ဖို့ စီမံကိန်းရဲ့ ဖြစ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အကျိုးဆက်တွေအကြောင်းလဲ ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့။ ကဲ ဒီစနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ မင်းတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေကွယ်”

မေရီသည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ တံခါးပေါက်သို့ ထွက်သွားကြပုံကို မြင်ကြည့်နေသည်။

“ဆရာမလဲ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေခင်ဗျာ”

ကျောင်းသားတစ်ဦးက ပြောသွား၏။

ဆွေးနွေးပွဲများမှ အပေးအယူလုပ်မှု၊ ငြင်းခုံဆွေးနွေးမှုများကို မေရီ ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ သမိုင်းနှင့် ပထဝီဘာသာတို့သည် ထူးချွန်ထက်မြက်သော ဘွဲ့ရကျောင်းသားလူငယ်များ၏ ပြင်းထန်စွာ ဆွေးနွေးငြင်းခုံမှုများကြောင့် ပိုမိုသက်ဝင်လာတတ်စမြဲ မဟုတ်ပါလား။

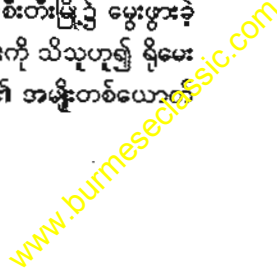
နိုင်ငံခြားနာမည်များနှင့် နေရာဒေသများသည် တကယ့်လက်တွေ့ဆန်လာသည်။ သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်များသည်လည်း အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။

ကင်းဆပ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်၌ သူမ လုပ်သက် ၅ နှစ်ရခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အသင်ရခြင်းကို သူမ ပျော်မွေ့နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဘွဲ့ရကျောင်းသား စကားဝိုင်းများအပြင် နှစ်စဉ် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံသင်တန်း ၅ ခု သင်ကြားပို့ချပေးရသည်။ ထိုသင်တန်းအားလုံး၌ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် အရှေ့ဥရောပကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများအကြောင်း ပါဝင်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမဘာသာ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိသည်။

ငါ သင်ပေးနေတဲ့ နိုင်ငံတွေကို ငါ လုံးဝမရောက်ဖူးဘူး၊ ငါဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက်ကို တစ်ခါမှ မထွက်ကြည့်ဖူးသေးဘူးဟု သူမ စိတ်ထဲက ပြောမိလေသည်။

မေရီအက်ရှ်လီသည် သူမ မိဘများနည်းတူ ဂျန်ရှင်စီးတီးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူမ အမျိုးအဆွေထဲမှ ဥရောပအကြောင်းကို သိသူဟူ၍ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ဝိုရိုနက်ရွာကလေးမှ ကြီးပြင်းခဲ့သော သူမ၏ အမျိုးတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိပေသည်။

မေရီသည် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီးနောက် ပြည်ပသို့ ခရီးထွက်ရန် ကြံစည်ထားသော်လည်း ထိုနှစ်နေရာသီက အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီနှင့် တွေ့သဖြင့် ဥရောပသို့ မသွားဖြစ်တော့ဘဲ ဝုန်ရှင်စီးတီးမှ ၅၅ မိုင်အကွာရှိ ဝါတာဗီးမြို့လေးတွင် ဥရက်ကြာ ပျားရည်ဆမ်းခရီးသာ ထွက်ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ထိုမြို့တွင် အက်ဒွပ်သည် အရေးပေါ်အခြေအနေဖြစ်နေသော နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်တစ်ဦးအား တာဝန်ယူကုသပေးနေရသည်။

“ကျွန်မတို့ နောက်နှစ်ကျရင်တော့ ခရီးထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်ဦးမှာပါပဲ ခရာမမြို့၊ ပါရီမြို့နဲ့ ရိုမေးနီးယားကို ကျွန်မ သွားကြည့်ချင်လှပြီ”

မေရီက လက်ထပ်ပြီး မကြာမီ၌ပင် အက်ဒွပ်အား ပြောခဲ့သည်။

“ကိုယ်လဲ သွားချင်ပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ကဲ လုပ်လိုက်လေ၊ လာမယ့် နွေရာသီကျရင် ကိုယ်တို့ အတူသွားကြတာပေါ့နော်”

သို့သော် နောက်နှစ်နေရာသီ၌ သမီးလေး ဘက်အား မွေးဖွားသည် အက်ဒွပ်သည် ဂီယာရီမြို့နယ် ဆေးရုံတွင် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ နောက် နှစ်အကြာတွင် သားငယ် တစ်ကို ထပ်မံဖွားမြင်သည်။

မေရီသည် ပီအိတ်ချီဒီဘွဲ့ကို ထပ်ယူပြီး ကင်းဆပ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆရာမ ပြန်လုပ်သည်။ နှစ်ကာလများ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွား၏ ရှိကာဂို၊ အက်လန်တာနှင့် ဒင်ဗာမြို့များသို့ ခဏတဖြုတ် သွားလည်ရုံမှ အမေရီသည် ကင်းဆပ်ပြည်နယ်မှ ပြင်ပသို့ တစ်ခါမျှ ဝေးဝေးလံလံ သွားဖူးသေးချေ။

အင်း... တစ်နေ့နေ့တော့ သွားရမှာပေါ့လေဟု မေရီသည် မိမိဘာသာ နှစ်သိမ့်မိသည်။

မေရီသည် သူမ၏ စာရွက်စာတမ်းများကို စုစည်းသိမ်းဆည်းပြီး ပြတက်ပေါက်မှ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းမှန်ပေါ်၌ ဖုံးအုပ်နေသော နှင်းငွေ့များကြောင့် မြင်ကွင်းမှာ ဆောင်းရာသီ မီးခိုးရောင် ဖြစ်နေသည်။ နှင်းထပ်ပြီး ကျယ်မည်။

မေရီသည် သားရေကုတ်အင်္ကျီဝတ်၍ အနီရောင်သိုးမွေးဦးထုပ်ကို ဆောင်ကာ သူမ၏ မော်တော်ကားရပ်ထားသော ဝက်တီယာလမ်းဘက်ဝင်ပေါက်သို့ လျှောက်လာလေသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းမှ ၃၁၅ ဧက ကျယ်ဝန်းပြီး သစ်ပင်များ၊ မြက်ခင်းများကြား၌ ဓာတ်ခွဲခန်းများ စာသင်ခန်းမကြီးများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများအား

အဆောက်အအုံပေါင်း ၈၇ ခု တည်ရှိပေသည်။ အရေးမှကြည့်လျှင် ဦးပြဿာဗိမ္မာ၊ ပါရီမြို့သော အညိုရောင်ဖုံး ကျောက်သားအဆောက်အအုံကြီးများနှင့် တူနေလေသည်။

ဒင်နီဆာခန်းမကြီးရှေ့မှ မေရီ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် သူမဆီသို့ နိုက်ကွန်ကန်ရာနှင့် သူစိမ်းစာစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

အဆောက်အအုံကို ကင်မရာဖြင့် ချိန်၍ ခလုတ်နှိပ် ရိုက်ယူလိုက်သည်။

နီသည် ထိုဓာတ်ပုံထဲ ပါသွား၏။

အင်း... ငါ သူ့ရှေ့က မြန်မြန်ဖယ်ပေးမှာပါပဲ။ နို့ခွံရင် သူ ပုံကောင်းကောင်း ဖြစ်သွားမယ်ဟု မေရီ တွေးမိသည်။

နောက် တစ်နာရီအကြာတွင် ထိုဓာတ်ပုံ နဂ္ဂတစ်ကို ဝါရှင်တန်ဒီစီမြို့တော် အပေါ်လိုက်လေသည်။

မြို့တိုင်းမှာ မိမိ၏ ထူးခြားကွဲပြားသော ကိုယ်ပိုင် နရီစည်းဝါး ရှိကြသည်။ မြို့ဝေးသနှင့် မြို့သူမြို့သားများထံမှ ရိုက်ခတ်လာသော သွေးခွန်နှုန်းတစ်မျိုး ရှိသည်။

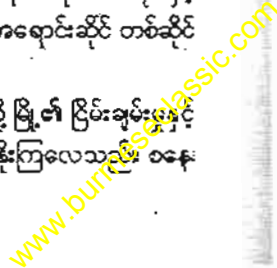
ကင်းဆပ်စီးတီး၏ အနောက်ဘက် မိုင် ၁၃၀ အကွာရှိ ဂီယာရီမြို့နယ်မှ ရှင်စီးတီးမြို့သည် လူဦးရေ ၂၀၀၀၀ ကျော်ရုံသာရှိသော လယ်ယာလုပ်ငန်းများဖြစ်ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ပထဝီအနေအထားအရ အလယ်အကျယ် ဖြစ်သည်ဟု ဂုဏ်ယူထားသော မြို့ဖြစ်၏။

ဂျန်ရှင်စီးတီးမြို့တွင် ဒေးလီယူနီယံအမည်ရှိ ကိုယ်ပိုင်သတင်းစာတစ်စောင်၊ သို့သော် ဌာနတစ်ခု၊ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနတစ်ခုတို့ ရှိကြသည်။ မြို့လယ်ပိုင်း

အနောက်ဧရိယာမှာ ၆ လမ်းမှ ဝါရှင်တန်လမ်းတစ်လျှောက် ကုန်စုံဆိုင်များနှင့် ဆိုင်ဆိုင်များဖြင့် ပြည့်လှစည်ကားနေသည်။ ဂျေစီပင်နီ ကုန်ပဒေသာတိုက်၊ ပထမနေရှင်နယ်ဘက်တိုက်၊ ဒီမိုကရေစီတိုက်၊ ဗူးလပ်ပင်ကုန်တိုက်တို့ တည်ရှိသည်။

တစ်ဘာဂါ၊ ဟော့ဒေါ့ကဲ့သို့ အစားအစာများ ရောင်းချသည့်ဆိုင်များ၊ ဝက်ကားဂိတ်ကြီးတစ်ခု၊ အမိုးသားအဝတ်အစား အရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် နီကန်မြို့ငယ်လေးတိုင်း၌ တွေ့ရတတ်သော အရက်အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင် တည်ရှိသည်။

သို့သော် ဝုန်ရှင်စီးတီးမြို့သူမြို့သားများသည် မိမိတို့ မြို့၏ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် နှင်းအေးဆေးသာယာမှုတို့ကြောင့် ထိုမြို့ကို ပိုမိုမြတ်နိုးကြလေသည်။ စနေ

တနင်္ဂနွေရက်များတွင် ဂျန်ရှင်စီးတီးသည် အနီးရှိ ရှင်လီခဲတပ်မှ စစ်သားများ၏ အပန်းဖြေ အနားယူခန်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မေရီအက်ရှ်လီသည် အိမ်အပြန်တွင် ဒီလွန်ကုန်ဆိုင်၌ ညစာအတွက် ဈေးဝင်ဝယ်သည်။ ပြီးနောက် မြောက်ဘက်ဦးတည်၍ မီးလုံဖို့လမ်းဟောင်းဆီသို့ ကားမောင်း ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုရပ်ကွက်ကား ရေကန်တစ်ခုကို စီးမြင်နိုင်သည့် ချစ်စဖွယ်ရပ်ကွက်ကလေး ဖြစ်သည်။ ကားလမ်း၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် ဝက်သစ်ချနှင့် အင်းသစ်ပင်များ တန်းစီစိုက်ထားပြီး ညာဘက်ခြမ်းတွင် သစ်သား သို့မဟုတ် ကျောက်တုံး သို့မဟုတ် အုတ်ခဲတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်လှလှကလေးများ ရှိကြသည်။

ပြေပြစ်သော တောင်ကုန်းလေးများ၏ အလယ်ကောင်တွင် တည်ရှိသော အက်ရှ်လီမိသားစု၏ အိမ်ကလေးမှာ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကို မေရီနှင့် အက်ဒွပ်တို့ လက်ထပ်ပြီးခါစ လွန်ခဲ့သော ၁၃ နှစ်က ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကြီးတစ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းတစ်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ နံနက်စာစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းတို့ အောက်ထပ်၌ ပါရှိပြီး အပေါ်ထပ်၌ ပင်မအိပ်ခန်းကြီးတစ်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းအပိုနှစ်ခန်း ပါရှိလေသည်။

“လူနှစ်ယောက်အတွက် အိမ်က ကြီးလွန်းနေတယ်”
မေရီက ဆင်ခြေပေးဖူးသည်။ အက်ဒွပ်က သူမအား သိုင်းဖက်ကာ “ဒီအိမ်ဟာ လူနှစ်ယောက်တည်းအတွက်လို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ” ဟု ပြန်မေးခဲ့သည်။
မေရီ ကျောင်းမှ ပြန်လာသောအခါ တစ်နှင့် ဘက်တို့က သူမအား အိမ်မှ ဆီးကြိုသည်။

“မာမိ သားတို့ဓာတ်ပုံတွေ သတင်းစာထဲ ပါလာတော့မယ် သိလား”
တစ်က အားရဝမ်းသာ ပြောသည်။
“မာမိ ဈေးဝယ်လာတာ ဝိုင်းသယ်ပေးကြပါဦးကွယ်” သတင်းစာထဲ ဘာမှ မှာလဲ”

အဲဒီလူကြီးကတော့ ဘာမှမပြောသွားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားဟို့ကို သူ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး နောက်တော့ အကြောင်းကြားမယ်လို့ ပြောတယ်”
မေရီက တုံ့ခနဲရပ်ပြီး သူမ သားငယ်ကို လှည့်ကြည့်၍
“ဘာလို့ သားတို့ကို သူ ဓာတ်ပုံရိုက်သလဲဆိုတာ အဲဒီလူက ပြောမသွားဘူးလား”

“မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲက နိုက်ကွန်ကင်မရာကြီးကတော့ သိပ် ခြိတ်တယ်လို့”

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မေရီ၏ ၃၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပါတီကို ကျင်းပသည်။ အက်ဒွပ်သည် သူမကတွက် ဤပါတီကလေးကို ဖြိုပြင်ကလပ်၌ အမှတ်မထင် နှစ်ပရန် စီစဉ်ပေးထားခဲ့၏။ ၎င်းတို့၏ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်ကြသော ဖလော်ရင့်နှင့် ဒေါက်ဂလပ်ရှစ်ဖာတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် အခြားဇနီးမောင်နှံလေးစုံတို့က သူမအား စေခင့်ကြိုနေကြသည်။

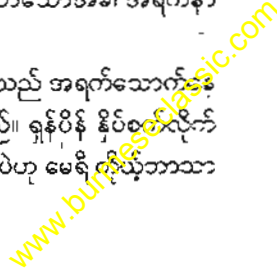
အက်ဒွပ်သည် မေရီအား ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ကလပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည့် ထို့ကြောင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ တည်ခင်းထားသော စားပွဲကြီးကို မြင်ရသောအခါ သူမ အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဖျော်စရာ မွှေးနေ့မင်္ဂလာဟု ခေါ်တွင် တာတန်းလည်း ချိတ်ဆွဲပေးထားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရသော အက်ဒွပ်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ပီတိတွေ ဖြာနေလေသည်။
“လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကတည်းက ဤမွှေးနေ့ပါတီ လုပ်ပေးမည် ဆိုသည့် ကြံသိခဲ့ကြောင်း သူမ ဖွင့်မပြောလိုတော့ပေ။ အက်ဒွပ်ကို သူမ တကယ် စားမြတ်နိုးလှပါသည်။

ဘာလို့ မမြတ်နိုးရမလဲ။ ဘယ်မိန်းမကရော ဒီလိုလူကို မမြတ်နိုး မလေးစား နေပါ့မလဲ။ အက်ဒွပ်သည် ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး အသိဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝသည်။ အက်ဒွပ်ကို ဂရုစိုက်တတ်သည်။ သူ့စာဖေနှင့် အတိုးသည်လည်း ဆရာဝန်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အက်ဒွပ်သည် ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။
ဂျန်ရှင်စီးတီးမြို့တွင် အက်ဒွပ်သည် အတော်ဆုံး ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကောင်း ပီသပြီး အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော သိပ်ချစ်စရာကောင်းသော ခင်ပွန်းသည်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

မွှေးနေ့အထိမ်းအမှတ် ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးများကို မေရီက မှုတ်လိုက်စဉ် သူမက အက်ဒွပ်အား လှမ်းကြည့်ရင်း “အို . . . ငါ့လော့က်ကောင်းတဲ့မိန်းမ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား” ဟု တွေးမိလေသည်။

တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် မေရီသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အရက်နာလှနေလေသည်။

ခန္ဓာပူက ရှန်ပီနီတွေ အသောက်လွန်ခဲ့၏။ သူမသည် အရက်သောက်နေခဲ့သောအခါ အိပ်ရာပေါ်မှ မနည်းကြီးစားပြီး ထရသည်။ ရှန်ပီနီ နှိပ်စေလိုက်သော တော်ပါပြီ။ နောက်များတော့ ရှန်ပီနီဆို ဆလပ်ပါပဲဟု မေရီ ကိုယ့်ဘာသာ

ကတ်ပေးလိုက်၏။

သူမသည် အောက်ထပ်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆင်းလာပြီး ကလေးများအတွက် နံနက်စာ စီမံပြင်ဆင်ပေးသည်။ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ခေတ္တလျစ်လျူရှုထား လိုက်၏။

“ရှန်ပိန်ဟာ တို့အမေရိကန်တွေကို ပြင်သစ်က ကလဲ့စားချေတဲ့ လက်နက် ပဲ”

ဟု မေရီ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဘက်သည် စာအုပ်တပေ့တပိုက်နှင့် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“မာမိ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

“မာမိဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာ”

“ဟင်. . ဒါဆို မာမိ ကြောင်နေပြီ”

“အေး သမီးပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါနဲ့ သမီးအတွက် မာမိ အာဟာရမှ တံဆိပ်အသစ်တစ်မျိုး ဝယ်လာခဲ့တယ်။ သမီး ကြိုက်မှာပါ”

မေရီက အာဟာရမှန် ဂျပ်ဘူးလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဘက်သည် စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ချကာ ၎င်းဂျပ်ဘူးပေါ်မှ တံဆိပ်လေးကို ဖတ်ကြည့် သည်။

“သမီး ဒီဥစ္စာ မစားချင်ဘူး၊ မာမိက သမီးကို သတ်မလို့လား”

“သမီး ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ မနက်စာ စားမှာလား၊ မစားဘူးလား ပြော”

ထိုစဉ် ဆယ်နှစ်သားလေး တစ်သည် မီးဖိုထဲ ပြေးဝင်လာကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် တက်ထိုင်ပြီး-

“ဝက်သားကင်နဲ့ ကြက်ဥ စားမယ်”

“မင်း ဂွတ်မောနင်းတောင် မနှုတ်ဆက်တော့ပါလား”

မေရီက ပြောသည်။

“ဂွတ်မောနင်း၊ သား ဘေကင်နဲ့ ကြက်ဥ စားမယ်”

“ကျေးဇူးပြု၍ စားပါရစေလို့ ပြန်ပြောစမ်း”

“ဟာဗျာ၊ မာမိကလဲ သား ကျောင်းနောက်ကျတော့မှာပဲ”

“အေး၊ ကျောင်းဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ မစွက်ရေးနောင်က ငါ့ကို ဖုန်းဆက် တယ်၊ မင်း သင်္ချာ မအောင်ဘူးဆို၊ ကဲ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“အင်း ထင်သားပဲ”

“တစ် မင်း ပြောင်နေတာလား”

“သမီးကတော့ ရယ်စရာလို့ မထင်ဘူး”
ဘက်က အတည်ပေါက်နှင့် ပြောသည်။ တစ်က သူ့အစ်မကို မဲ့ပြသည်။

“ရယ်ချင်ရင် နင့်ရုပ် နင် မှန်ထဲသွားကြည့်ပေါ့”

“တော်ကြစမ်း ကလေးတွေ”

မေရီခေါင်းကိုက်ဝေဒနာက ပိုဆိုးလာသည်။

“ကျောင်းဆင်းရင် စကိတ်သွားစီးရမလား မာမိ”

တစ်က မေးသည်။

“မမီးရဘူး၊ မင်း ကျောင်းဆင်းရင် အိမ်တန်းပြန်လာနဲ့၊ ကောလိပ်ပါမောတု နဲ့အားက သင်္ချာကျတယ်ဆို လူကြားကောင်းပါဦးမလား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မာမိက သင်္ချာဆရာမမှ မဟုတ်တာ”

အင်း. . နှစ်ယောက် မွေးထားပေလို့ပဲ၊ သူများတွေလို လေးငါးဆယ် ဘက်များဆို ငါ ဘယ်နှယ့်နေမလဲဟု မေရီစိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည်။

“တစ် သတ်ပုံမှာလဲ ‘ယ’ အဆင့်ပဲ ရတာ သူ ပြောပြီးပြီလား မာမိ”

ဘက်က မေးသည်။ တစ်က သူ့အစ်မကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး

“မာ့ခံတိုင်းအကြောင်း နင် မကြားဖူးဘူးလား”

“မာ့ခံတိုင်းနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မေရီက မေးသည်။

“စာလုံးတစ်လုံးကို ပုံစံတစ်မျိုးတည်းနဲ့ သတ်ပုံပေါင်းတထဲတဲ့ လူမျိုးကို သူ မလေးစားဘူးလို့ မာ့ခံတိုင်းက ပြောခဲ့တယ်လေ”

ဪ ဪ ဒီကလေးတွေက ငါတို့ထက် တော်နေပါကလားဟု မေရီ ညည်းလိုက် သည်။

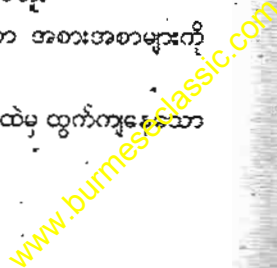
တလေးနှစ်ယောက်အတွက် နေ့လယ်စာများ ထည့်ပေးပြီးပြီ။ အစား သောက်ကို ပုံစံသစ်ဖြင့်သာ စားနေသော ဘက်အတွက် သူမ အတော်စိုးရိမ် စဉ်း ဖြစ်နေသည်။

“ဘက် ဒီနေ့ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ နေ့လယ်စာတွေ အကုန်စားနော်”

“ဝိမံပစ္စည်းအတုတွေ မပါဘူးဆိုရင်တော့ စားမှာပေါ့၊ အစားအစာလုပ်ငန်း သောဘကြောင့် သမီးကျန်းမာရေး အထိခိုက် မခံနိုင်ဘူး”

ဘက်သည် ဓာတုပစ္စည်းတို့ဖြင့် စီမံထုတ်လုပ်သော အစားအစာများကို နှင်လိုသူ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်က ဘက်၏ ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ ထွက်ကျနေသော စာအုပ်တစ်ရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲကာ

“ဒီမှာကြည့်မိန်း၊ ခင်မင်ရတဲ့ ဘက်တွေ၊ ဝံကျက်ချိန်ကျရင် ဘာနဲ့သောက် အတူထိုင်ကြရအောင်ကွယ်၊ မနေ့က တစ်နေ့လုံး မင်းအကြောင်း ကိုယ်စဉ်းစားနေမိတယ်။ . . တဲ့”

တမိက ရည်းစားစာကို အကျယ်ပြီး အော်ဖတ်ပြသည်။

“ငါ့စာရွက် ပြန်ပေးစမ်း၊ ငါ့ စာရွက်ပြန်ပေး”

ဘက်က စူးစူးဝါးဝါးအော်ရင်း တစ်လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ပြန်လှူယူရန် ကြိုးစားသော်လည်း တမိက နောက်သို့ခုန်ထွက်၍ ရှောင်ပြေးသည်။

“ဟာ . . . ပုံ . . . ဟရူးတဲ့ဗျ၊ ငါက နင်နဲ့ အာနီးလ် ကြိုက်နေတယ်မှတ်တာ လက်စသက်တော့ ဟရူးနဲ့ကိုး”

တမိက ဘာအောက်ခြေမှ လက်မှတ်ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ဘက်က သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး

“အချစ်အကြောင်း နင် ဘာများ သိလို့လဲ၊ နင် ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်” မေမီ၏ ၁၂ နှစ်သမီး ဘက်က ပြောသည်။

မေမီခေါင်းထဲက တဒိန်းဒိန်းနှင့် ကိုက်ခဲသောဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

“တော်ကြပါတော့ ကလေးတို့ရယ်”

အိမ်ရှေ့မှ ကျောင်းကား ဟွန်းတီးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တမိနှင့် ဘက် တို့ တံခါးဝသို့ ပြိုင်တူပြေးသွားကြ၏။

“နေဦး နင်တို့ မနက်စာ မစားရသေးပါလား”

မေမီက စကြိုလမ်းထဲအထိ ပြေးလိုက်သွားသည်။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး မာမီ၊ သွားရတော့မယ်”

“ဝွတ်ဘိုင် မာမီ”

“အပြင်မှာ အရမ်းအေးနေတယ်၊ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ လည်စည်းပုဝါတွေ ဝတ် သွားကြစမ်း”

“သား ပုဝါ ပျောက်နေတယ်”

တမိက ပြောသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်။ မေမီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မိခင်ဘဝဆိုတာ လေမုန်တိုင်းရဲ့ အလယ်ပဟိုမှာ နေထိုင်ခြင်းပါပဲ။

အက်ဒွပ်လှေကားမှ ဆင်းလာသည်ကို သူမ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ စိတ်လန်းဆန်းသွား၏။

ဒီလောက်နှစ်တွေ ကြာခဲ့တာတောင် အက်ဒွပ်ဟာ ခုထိ ဆွဲဆောင်မှုအား

ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကလားဟု မေမီက စိတ်ထဲက ပြောမိ သည်။

အက်ဒွပ်၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို မေမီ ပထမဦးဆုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးရောင်က မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်သည်။ ရင့်ကျက်

အသိဉာဏ်ပညာကို ထင်ဟပ်ပြနေသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ စိတ်လောကပ်လာသည့်အခါ သူ့မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာတတ်၏။

“ဇာလီနန်နင်ခင်းပါ ဒါလင်”

သူက သူမအား တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား မီးဖိုထဲသို့ အတူ ဝင်သွားကြသည်။

“အချစ်ရေ ကျွန်မကို တစ်ခုလုပ်ပေးနိုင်မလားဟင်”

“ရပါတယ် ဒါလင်၊ ဘာလိုချင်သလဲ ပြော”

“ကလေးနှစ်ကောင်ကို ကျွန်မ ရောင်းစားချင်တယ်”

“နှစ်ယောက်စလုံးလား”

“နှစ်ယောက်စလုံးပေါ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီနေ့”

“သူတို့ကို ဘယ်သူက ဝယ်မှာလဲ”

“ဘယ်သူ ဝယ်ဝယ်ပေါ့၊ ကျွန်မ လုပ်သမျှ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်စေတဲ့ သူတို့ကို သူတို့ ရောက်လာပြီလေ၊ ဘက်က သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် အစား

အစားလွန်းတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်၊ ရှင်သားကလေးကလဲ ကျောင်းမှာ စာအညံ့ဆုံး ကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီ”

အက်ဒွပ်က တွေဝေစွာဖြင့်

“ကေန္တ သူတို့ဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟေ့ဟေ့ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ ရှင်စားဖို့ ကျွန်မ ကွေကာအုပ် လုပ်ပေး ပါ”

အက်ဒွပ်က လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး

“ဆောနီ ဒါလင်၊ ကိုယ် အချိန်မရတော့ဘူး၊ နာရီဝက်အတွင်း ကိုယ် ခွဲစိတ် ဝင်ရတော့မယ်။ ဟင့်ကိတ်တစ်ယောက် စက်ထဲမှာ လက်ညှပ်သွားလို့

သူ့လက်ချောင်းတချို့ ဖြတ်ချင် ဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“အိုး . . . သူ ဒီအရွယ်ထိ လယ်သမားလုပ်တုန်းပဲလား”

www.burmeseclassic.com

၅၆

ဖိုးသိက်

“အဲဒီကောား သူ မကြားစေနဲ့”

ဟင်္ဂင်ကတ်သည် အက်ဒွပ်အား ဆေးကုသခ အကြွေးမဆပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ၃ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း မေရီ သိထားသည်။

ဤမြို့နယ်ရှိ အခြားလယ်သမားအများစုနည်းတူ ဟင်္ဂင်သည်လည်း လယ်ယာထွက်ကုန်ဈေးနှုန်း ကျဆင်းသည့်အခါကို ခံနေရသလို လယ်ယာချေးထုတ်ဝေးရေးအဖွဲ့၏ လယ်သမားများအပေါ် မသိကျိုးကျွံပြုနေမှုကိုလည်း ရေဆိုင်နေရှာ၏။

လယ်သမားများစွာတို့သည် မိမိတို့တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်လာခဲ့သော လယ်ယာမြေများကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလျက်ရှိကြသည်။ အက်ဒွပ်သည် မိမိလူနာထံမှ ဆေးကုခ မရမက တောင်းယူလေ့မရှိ။ ၎င်းတို့အများစုက ကောက်ပဲသီးများဖြင့်သာ ယေးဆပ်ကြသည်။

အက်ရှ်လီအိမ် မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ပြောင်း၊ အာလူးနှင့် ဂျုံများ အပြည့်ရှိသည်။ လယ်သမားတစ်ဦးက ဆေးဖိုးဝါးခအဖြစ် နွားတစ်ကောင် ပါရစေဟု ဆိုသောအခါ အက်ဒွပ်က မေရီအား ပြန်ပြောပြရာ “ဘောင်မယ်လေး နေပါစေ၊ မပေးပါနဲ့တော့၊ ရှင် မေတ္တာနဲ့ အလကား ကုပေးတာပါလို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟု ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။

မေရီသည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းအား ထပ်မံကြည့်ကာ ဤသို့တွေးမိပြန်သည်။ အို... ငါ ဘယ်လောက် ကံကောင်းသလဲ။

“အိုကေ ကျွန်မ ကလေးတွေကို ခေါ်ချင်ခေါ်ထားရမှာပဲ၊ သူတို့အပေးသိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အမှန်ပြောရရင် ကိုယ်ကလဲ သူတို့အမေကို သိပ်သဘောကျနေတာ အက်ဒွပ်က သူမအား တယုတယ ပွေဖက်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ၃၅ နှစ်နဲ့ တစ်ရက်စွန်းခဲ့ပြီ၊ အသက် တစ်ရက် ပိုကြီးလာလို့ ကျွန်မကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်”

“အို... ကိုယ်က အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေမှ ကြိုက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ ကျောင်းကနေ အိမ် စောစော လာပြီး ညစာ ချက်ပြုတ်ရဦးမယ်၊ ဒီတစ်ခါ ရှစ်ဖာတို့ လင်မယားကို ကျွန်မ ဖိတ်ကျွေးရမယ့်အလှည့်လေ”

မေရီက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်နှင့် ပြောသည်။ တနင်္လာနေ့ညတိုင်း အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် မေရီတို့ ဖဲရိုက်လေ့ရှိသော နောက်ပြီး ဒေါက်ဂလပ် ရှစ်ဖာသည် အက်ဒွပ်နှင့် ဆေးရုံ၌ လုပ်ဖော်ကိုင်

အဆုတ်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူတို့တွေ ပိုမိုခင်မင်ရင်နှီးကြလေသည်။

မေရီနှင့် အက်ဒွပ်တို့သည် လေတိုက်လွန်းသဖြင့် ခါးကိုင်း ခေါင်းငုံ့လျက် အိမ်ထဲမှ အတူထွက်လာကြသည်။ အက်ဒွပ်သည် သူ၏ ဖိဂရင်နာကားထဲဝင် ဆိုင်ခဲခါးပတ် ပတ်ရိုင်း စတော့ရှင်ဝက်ဂွန်းကား၏ ယာဉ်မောင်းခံ၌ ဝင်ထိုင် ခဲ့သော မေရီအား ကြည့်နေမိသည်။

“အဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှာ ရေခဲတွေ ဖူးနေမှာပဲ၊ သတိထားပြီး မောင်းနှော်” အက်ဒွပ်က လှမ်းသတိပေးသည်။

“ဇွင်လဲ သတိထားဦး ဒါလင်ရေ” သူမက ဖလိုင်းကပ် ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မော်တော်ကားနှစ်စီး အိမ်ရှေ့မှ ပြင်တူမောင်းထွက်သွားသည်။ အက်ဒွပ်က ဆေးရုံသို့ သွားသည်။ မေရီက အိမ်နှင့် ၁၆ မိုင်ကွာဝေးသော

အိမ်ပိတ်တက္ကသိုလ်တည်ရှိရာ မန်ဟက်တန်မြို့သို့ မောင်းသွားသည်။ မေရီ၏ အိမ်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးထဲမှ လူနှစ်

ယောက်သည် မေရီတို့၏ ကားနှစ်စီး မောင်းထွက်သွားပုံကို စောင့်ကြည့်နေ သည်။

ထိုမော်တော်ကားနှစ်စီးစလုံး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မေရီဆင်းနေကြပြီး “သွားစို့” ဟု တစ်ယောက်က ပြောရာ ၎င်းတို့နှစ်ဦး အက်ရှ်

လီအိမ်၏ ဘေးချင်းကပ်အိမ်သို့ မောင်းသွားကြသည်။ ယာဉ်မောင်းသူ ရက်အိုး ထားထဲ၌ နေရစ်ခဲ့သည်။ သူ့အဖော်က အိမ်ရှေ့တံခါးဝကို လျှောက်သွားပြီး

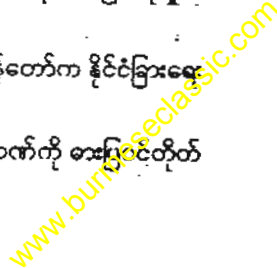
အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိ ဆံပင်အနက်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲရှင်” “စွက်ဒေါက်ဂလပ်ရှစ်ဖာလားခင်ဗျ”

“တုတ်ပါတယ်” သူမ၏ယောက်ျားသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စိစစ်ရေးကတ်ပြားကို နှိုက်

ကြည့် ထုတ်ပြသည်။ “ကျွန်တော့်နာမည်က ဒေါ်နယ်ဖမ်းလော့ခ်ပါ။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားရေး

ဌာနရဲ့ လုံခြုံရေးအေဂျင်စီအမှုထမ်းတစ်ဦးပါ” “ဘုရား... ဘုရား ဘာလဲ၊ ကျွန်မ ယောက်ျားက ဘာကို စားပြင်တိုက်

သွားလို့လား”

ဖမ်းလော့ခံက ပြုံးပြုံး

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မကြီး ခင်ဗျား ခင်ပွန်း ဒါမျိုးလုပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်က မကြားမိသေးပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်တဲ့ မစွက်အက်ရှ်လီနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးစရာနည်းနည်းရှိလို့ပါ”

သူမက သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ပြီး

“မေရီ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ ဘာလုပ်လို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

“ဝင်ပါရင်၊ ကြိုပါ”

ဖလောရင့်ရှစ်ဖာက ဖမ်းလော့ခံအား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ထိုင်ပါဦး၊ ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်ဦးမလား”

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် ခဏနေပြီး ပြန်မှာပါ”

“မေရီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင် ဘာလို့ လာမေးတာလဲ”

သူက မျက်နှာချိုသွေးပြီး

“ဒါ ပုံမှန်စစ်ဆေးမှုတစ်ခုပါ။ သူ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မေရီဟာ သဘောအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူနဲ့ ရှင် လူချင်းတွေဖူးသလား”

ဖလောရင့်က မေးလိုက်သည်။

“မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ အခု ကျွန်တော် လာတွေ့တဲ့ကိစ္စ သူ မသိပါဘူး”

ခင်ဗျား လျှို့ဝှက်ထားပေးစေချင်တယ်။ မစွက်အက်ရှ်လီကို သိတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“၁၃ နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ သူတို့ အဲဒီအိမ်ကို စ၊ပြောင်းလာတဲ့နေ့က တာပဲ”

“မစွက်အက်ရှ်လီအကြောင်း ခင်ဗျားကောင်းကောင်း သိတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား”

“ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မေရီရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်...”

“သူတို့ လင်မယား ပြေလည်ရဲ့လား”

“ကျွန်မတို့ လင်မယားလို့ပဲ၊ သူတို့လင်မယားဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖျော်ဆုံး ဇနီးမောင်နှံပါပဲ”

“မစွက်အက်ရှ်လီမှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်နော်၊ ကောင်မလေး ၁၂ နှစ်၊ ကောင်လေးက ၁၀ နှစ်ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဘက်နဲ့ တစ်လေ”

“သူဟာ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်ပါသလား”

“အို... သိပ်တော်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ပေါ့ရှင်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်...”

“မစွက်အက်ရှ်လီဟာ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိတဲ့ မိန်းမလို့ ထင်ပါသလား”

“ထင်ပါတယ်”

“သူမှာ စိတ်ညစ်စရာ ဘာမှမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“သူ အရက်သောက်တတ်သလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူ အရက်လုံးဝ မကြိုက်ဘူး”

“မူးယစ်ဆေးဝါးဓရာ”

“ရှင် မြို့မှားပြီး ရောက်လာတာပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဂျန်ရှင်စီးတီးမြို့မှာ မူးယစ်

ပြဿနာ လုံးဝ မရှိဘူး”

“မစွက်အက်ရှ်လီရဲ့ ခင်ပွန်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သူ ဆေးလိုချင်ရင်...”

“ရှင် တလွဲမတွေးပါနဲ့၊ သူ ဘာဆေးမှ မထိုးဘူး၊ မရွေးဘူး”

ဖမ်းလော့ခံက သူမအား ခဏကြာ အကဲခတ်နေပြီး

“ခင်ဗျားက အခေါ်အဝေါ်တွေ အားလုံးသိတယ်နော်”

“အို... ကျွန်မ သူများတွေလိုပဲ ဗိုင်းယာမီဗိုက်စိတ်ဗီစီးရီး အမြဲကြည့်တယ်

ရှင် ဘာမေးချင်သေးလဲ”

ဖလောရင့် စိတ်တိုလာပြီ။

“မေရီအက်ရှ်လီရဲ့ အဘိုးဟာ ရိုမေးနီးယားဇာတိဖြစ်တယ်၊ ရိုမေးနီးယား

အကြောင်း သူ ပြောဆိုဆွေးနွေးတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား”

“အဲဒီနိုင်ငံအကြောင်း သူ့အဘိုး ပြောပြခဲ့တာတွေကို သူ မကြာခဏ ဖောက်

ချဘတ်တယ်။ သူ့အဘိုးက အဲဒီမှာ မွေးပေမယ့် လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ

ရိုတန်နိုင်ငံကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သတဲ့”

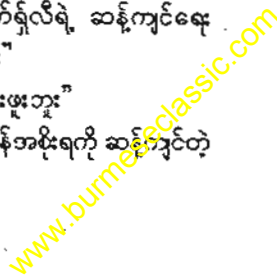
“ဆက်ရှိ ရိုမေးနီးယားအစိုးရအပေါ် မစွက်အက်ရှ်လီရဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး

ဘာထား ဖွင့်ပြောတာများ ခင်ဗျား ကြားမိသလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်တော့ မကြားဖူးဘူး”

“နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေ၊ အမေရိကန်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့

အဖွဲ့ သူ ပြောတာဓရာ ကြားဖူးပါသလား”

“ပေါက်ပေါက်ရွာရွာ”

“ဒါဖြင့် သူတို့လင်မယားဟာ တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေလို့ ပြောနိုင်မလား”

“ပြောနိုင်ပါတယ်၊ နေပါဦးရှင် ဘာဖြစ်လို့... ကျွန်မကို...”

“အမ်းလော့ခ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထပြီး”

“ခုလို ကျွန်တော် မေးသမျှ အချိန်ပေးဖြေကြားတာ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် မစ္စကီရက်ဖာ၊ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် အစိုးရ ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ထပ်မံသတိပေးပါရစေ၊ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားခင်ပွန်း အပါအဝင် တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

တဒဂ်အကြာ၌ အမ်းလော့ခ်သည် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဖလောရဒ် သည် တံခါးဝ၌ရပ်ကာ ၎င်းအား ငေးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခုနစ်ကားပြောခဲ့တာကို အိမ်မက်လို့ပဲ ထင်တယ်”

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်ပြောလိုက်လေသည်။

လုံခြုံရေးအဖွဲ့နှစ်ယောက်သည် ဝါရှင်တန်လမ်းအတိုင်း ကားမောင်းသွားပြီး မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကုန်သည်ကြီးများအသင်းတိုက်၊ အာမားဇ် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် အလှူပြုပြင်ရေးဆိုင်နှင့် ဖက်ချန်စ်အမည်ရှိ ဘားဆိုင်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားပြီး နောက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများရှိသည့် အဆောက်အအုံများကို လုံးဝဆက်လက် မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဘုရားရေး... ဒီမြို့ရဲ့ မင်းလမ်းမကြီးက နှစ်ဘလောက်စာပဲ ရှိပါကလား ဒီဥစ္စာ မြို့နဲ့တောင် မတူဘူး၊ ဇနပုဒ်လောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဟု ဒေါ်နယ်အမ်းလော့ခ်က ပြောသည်။ ရက်အိုးက

“ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့သားတွေကတော့ အဲဒါကိုပဲ မြို့လို့ပဲ သဘောထားကြတယ် ကွ”

အမ်းလော့ခ်က ခေါင်းခါပြပြီး

“နေလို့ကောင်းတဲ့ မြို့လေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီလိုမြို့မျိုး လာမလည်ချင်ဘူး”

ဆီဒင်ကားကြီးသည် ပြည်ထောင်စုဘဏ်တိုက်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ရက်က ဘဏ်တိုက်ထဲ ဝင်သွားသည်။

“အက်ရှ်လီတို့ ဘဏ်မှာ ဇယားရှင်းသားပဲ၊ စုငွေ ဒေါ်လာ ၇၀၀၀ ရှိတယ်”

အိမ်ပေါ် တင်ထားတယ်။ အကြွေးတွေ မှန်မှန်ဆပ်တယ်။ ဆရာဝန် အက်ဒွပ် အယ်ရှ်လီဟာ စီးပွားရေးဆန်ဆန် မလုပ်တတ်ဘူး။ သိပ်စိတ်ပျော့ပြောင်းတာပဲ ညီ ဘဏ်တိုက်ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အက်ဒွပ်အတ်ရှ်လီ “ငွေချေးရမှာ အတော်ကြောက်သတဲ့”

ဟု ရက်က ပြောပြသည်။ အမ်းလော့ခ်က သူ့လက်ထဲမှ မှတ်တမ်းကတ်ပြား ညှိဘေးချပြီး

“ကဲ နောက် ကျန်တဲ့လူတစ်ချို့ကို လိုက်မေးပြီးရင် တို့ ပြန်ကြစို့၊ ဒီမှာ ကြောဆက်နေရင် ငါတော့ ‘ဘွတ်အဲ’ လို့ ထအော်မိလိမ့်မယ်”

ဒေါက်ဂလပ်ရှစ်ဖာသည် ထုံးစံအားဖြင့် သင်္ဘောကောင်းပြီး ပျော်ပျော်နေထိုင်သူ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ သူ့မျက်နှာထားက အနည်းငယ် သူန်မှန်နေ သည်။ ရှစ်ဖာနှင့် အက်ရှ်လီဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးသည် ၎င်းတို့ အပတ်စဉ်ကစား ခဲ့တဲ့ ဖဲကစားနည်းကို ကစားနေရာ ရှစ်ဖာမောင်နှံက အမှတ် ၁၀၀၀၀ နှုံးနေ သည်။ ထိုနေ့ည၌ ဖလောရဒ်သည် စတုတ္ထအကြိမ် မိမိခင်ပွန်းသည် ဖဲပစ်သည့် အတိုင်း လိုက်မပစ်ဘဲ နေပြန်သဖြင့် ဒေါက်ဂလပ်က ဒေါသထွက်ပြီး

“ဖလောရဒ် မင်း ဘယ်သူ့ဘက်က ကစားနေတာလဲ၊ တို့ ဘယ်လောက်နှုံး ချေလဲ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဖဲထဲမှာ အာရုံစိုက်လို့ မရဘူး”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ”

“ခင်ဗျား ဘာစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလို့လဲ”

အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီက ဖလောရဒ်အား မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

သူတို့အားလုံး သူမကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး၍ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ”

ဒေါက်ဂလပ်က မေးသည်။ ဖလောရဒ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပြီး

“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တယ် မေရီ”

“ရှင်... ကျွန်မကိစ္စ ဟုတ်လား”

“ရှင် ခုကွရောက်နေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

မေရီက ဖလောရဒ်အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ

“ဒဲကွ ဟုတ်လား၊ ဟင်အင်း၊ ကျွန်မ... နေပါဦး... ရှင် ဘယ်လိုတင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ဖွင့်ပြောခွင့် မရှိဘူး၊ ကျွန်မ သူတို့ကို ကတိပေးထားတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

အက်ဒွပ်က မေးသည်။

“ဝါရှင်တန်က အစိုးရအေဂျင်တစ်ယောက်ကို မနက်က သူ ကျွန်မကို မေရီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့မေးခွန်းတွေ အပိုစွဲ လာမေးသွားတယ်၊ သူမေးပုံအရ မေရီဟာ နိုင်ငံတကာသူလျှို့ကျနေတာပဲ”

“ဘယ်လို မေးခွန်းမျိုးပါလိမ့်”

အက်ဒွပ်က ဆက်မေး၏။

“အို ဥပမာအားဖြင့် မေရီဟာ တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာရှိရဲ့လား၊ ပီခင်ကောင်း ဇနီးကောင်း ပီသရဲ့လား၊ သူ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲနေသလား ဘာညာစသဖြင့်ပေါ့”

“သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘာလို့ ဒါတွေ မေးရတာပါလိမ့်”

“နေပါဦး၊ ကျွန်မ သိပြီ၊ တက္ကသိုလ်က ကျွန်မရာထူးနဲ့ ဆိုင်တယ် ထင်တယ် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းထဲမှာ အစိုးရသုတေသနလုပ်ငန်းတချို့ကို လက်ခံလုပ်ပေးတတ်တယ်။ ဒီတော့ လူတိုင်း တစ်ယောက်မကျန် စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးပေးချင်လို့ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ထောင်ချတော့မလား၊ အောက်မေ့နေတာ”

ဖလောရင့်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မကို ကင်းဆပ်ပြည်နယ်မှာပဲ ဖမ်းချုပ်ထားပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ အတော်ပဲပေါ့”

“ကဲ . . ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ပြီးတာပဲ၊ ဆက်ကစားကြရအောင် ဖလောရင့်နော် မင်း ဒီတစ်ခါ ခုနလိုလုပ်ရင် ငါ ထမိုက်ရလိမ့်မယ်”

ဒေါက်ဂလပ်ရှစ်ဖာက သူ့ဇနီးကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ရာဇသံပေးလိုက်ရာ . .

“မလုပ်တော့ပါဘူးရှင်”

ဟု ဖလောရင့်က မခွိုတရုံလေး ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

အက်ဘီဂျင်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ

“ကျွန်တော်တို့ ခါတိုင်း စည်းကမ်းချက်တွေအတိုင်း အစည်းအဝေး ကျင်းပ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစည်းအဝေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှတ်တမ်းမှ ရေးမှတ်ထား မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအစည်းအဝေးအကြောင်း ဘယ်တော့မှ ထပ်မံခေတ္တအနွှေးကြ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းလဲ မူလ ကင်ပွန်းတပ်ပေး တဲ့ နာမည်ပျက်တွေကိုပဲ ခေါ်ဝေါ်ကြရပါလိမ့်မယ်”

အစည်းအဝေး ဥက္ကဋ္ဌက ပြောသည်။

၁၅ ရာစုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့သော ကလေးမိုးရဲ ရဲတိုက်ကြီး၏ စာကြည့် ခန်းလှ လူ ၈ ယောက်ရှိနေသည်။ ထူထပ်သော ကုတ်အင်္ကျီကြီးများကို ဝတ်

သော လက်နက်ကိုင်အစောင့်နှစ်ဦးသည် ရဲတိုက်အပြင်ဘက်၌ စောင့်ကြပ်

တတ်ကြပြီး တတိယအစောင့်က စာကြည့်ခန်းတံခါးဝ၌ စောင့်နေသည်။ စာ

ကြည့်ခန်းထဲမှ လူကြီး ၈ ယောက်သည် ဤနေရာသို့ မကြာလေးခင်ကမှ အလျှို့

သို့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက “ထိန်းချုပ်သူဟာ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ သတင်းအချို့ကို လက်ခံရရှိထား တယ်။ မာရင်ဂရီဇာဟာ အိုင်အိုနက်စကူးကို ဖြုတ်ချဖို့ ပြင်ဆင်နေပါတယ်။

နီးယားနိုင်ငံက အထက်တန်းစား စစ်ဖက်အရာရှိကြီးတစ်စုဟာ ဂရိဇာကို

အောက်ခံအားပေးကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဂရိဇာဟာ

အောင်မြင်မှုရရှိဖို့ အတော်နီးစပ်နေတယ်”

အိုဒင်က

“အဲဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို ထိခိုက်နိုင်သလား”

"ဟုတ်တယ်၊ ဖုတ်ဆီးပစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီဟာကြောင့် အနောက်အုပ်စု အတွက် တံတားတွေ ခင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်မယ်"

ပရေယာက

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ကာကွယ်ဟန့်တားရလိမ့်မယ် ဘောလံဒါက

"ဘယ်လို ဟန့်တားမလဲ"

"ဂရိုဇာကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်"

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောသည်။

"ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့လူ ဒါဇင်ဝက်လောက်က ဂရိုဇာ ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ်ယောက်မှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ရဲ့ဗီလာ ထဲကို ဝင်ဖို့လုံးဝ မလွယ်ဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီအခန်းထဲက လူတွေကတော့ အဲဒီလိုမျိုး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရေးကိစ္စနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ချင်ကြဘူး"

"ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်မှု မရှိစေရပါဘူး"

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောသည်။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ထိန်းချုပ်သူက ဒီကိစ္စအတွက် အငှားလိုက် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက်သမား ကြေးစားလူသတ်ကောင်တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှတ်တမ်းတစ်ခုကို ရှာတွေ့ထားပါတယ်"

"ဘယ်သူလဲ၊ အချို့လီလော်ရီသင်္ဘောကြီးကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ စီမံကြီးကိုင်ခဲ့တဲ့ အဘူအဘာစ်လား"

"ဟင့်အင်း လူသစ်တစ်ယောက်ပါ။ သူက အဘာစ်ထက် ပိုတော်တယ် သူ့နာမည်က အိန်ဂျယ်တဲ့"

"သူ့ကို ကျွန်တော် မကြားဖူးဘူး"

ဆစ်ဂ်မန်က ပြောသည်။

"ဘယ်ကြားဖူးမှာလဲ၊ သူဟာ တကယ်ဂုဏ်သတင်းမွေးတဲ့လူပဲ၊ ထိန်းချုပ်ခံရဲ့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ မှတ်တမ်းအရ အိန်ဂျယ်ဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံက ဆစ်ခါလစ္စတာ လုပ်ကြံမှုမှာ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ပွာတိုရီကိုနိုင်ငံက မက်ချက်ဟဲရီးခေါ်တဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေ၊ ကမ္ဘောဒီးယားက ခမာနီပြောက်ကျားတွေကို ကူညီခဲ့ဖူးတယ်၊ အစွဲရေးနိုင်ငံက စစ်ဗိုလ်ကြီး ၆ ယောက်လောက်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုအတွက် နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အစွဲရေးတွေက သူ့ကိုမိရင် အရေးရရ အရှင်ရရ ဒေါ်လာ တစ်သန်းပေးမယ်လို့ ဆုငွေထုတ်ထားတာ"

"အင်း.. သူဟာ အတော်အားကိုးရမယ့်ပုံပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ခေါ်လို့

မလား"

သော်ရိက မေးသည်။

"သူက သိပ်စောကြီးတယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို သဘောတူလက်ခံ

မိသိရင် ဒေါ်လာ နှစ်သန်းလောက် ပေးရမှာပဲ"

ပရေယာက ရှိခနဲ လေချွန်ပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

"ဒါတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စုဆောင်းထားတဲ့ အထွေထွေရန်ပုံ သူ့ထံထုတ်ပေးလိုက်တာပေါ့"

"ဒီအိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ ငနဲကို ဘယ်လိုငှားရမှာလဲ"

ဆစ်ဂ်မန်က မေးသည်။

"သူနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ကိစ္စအားလုံးကို သူ့ရဲ့အမြှောင်မယား နယူသာဖြူနက်

ဆိုတဲ့မိန်းမက တာဝန်ယူထားတယ်"

"သူ့ကို ဘယ်မှာသွားရှာရမလဲ"

"သူက အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံမှာ နေတယ်။ အိန်ဂျယ်က သူ့ကို ဗြူးနိုအေဇီမြို့

ထိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားပေးထားတယ်"

သော်ရိက

"နောက်ပြီးတော့ ဘက်ဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သူနဲ့ တွေ့ဖို့

သိသက ဆက်သွယ်ပေးမလဲ"

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက

"ထိန်းချုပ်သူက ဟယ်ရီလန်ဆိုတဲ့လူကို ညွှန်းလိုက်တယ်"

"အဲဒီနာမည် ကြားဖူးသလိုလိုပဲ"

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက

"သူ့နာမည် သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါဖူးတယ်။ စီအိုင်အေဆန့်ကျင်ရေး

အဖွဲ့ဝင်၊ ဝီယက်နမ်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် မူးယစ်ဆေးဝါး လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု တည်

ဆောင်ထားတဲ့အတွက် စီအိုင်အေက သူ့ကို ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ စီအိုင်အေမှာ

အင်တိုင်းက သူ တောင်အမေရိကတိုက်ကို ရောက်ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့

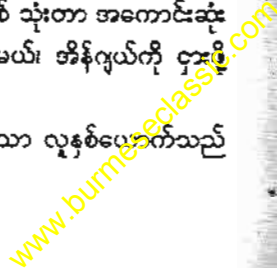
အိမ်ဒေသကို ကျွမ်းကျင်ပြီးသား၊ သူ့ကို ကြားလူအဖြစ် သုံးတာ အကောင်းဆုံး

ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မဲခွဲဆုံးဖြတ်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ အိန်ဂျယ်ကို ငှားဖို့

သဘောတူတဲ့လူ လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြုကြပါ"

လက်သည်း သပ်ရပ်လှပစွာ လှီးဖြတ်ထားကြသော လူနှစ်ယောက်သည်

အထဲမှူး တပြိုင်တည်း ထောင်ပြုလိုက်ကြသည်။

“ဒါဆို ပြီးတာပဲ၊ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးပါပြီ၊ ခါတိုင်းအတိုင်း သတိထားပြီး ပြန်ထွက်ကြပါ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ထိုင်ရာမှ ထ၍ ပြောသည်။

*

ထိုနေ့ကား တနင်္လာနေ့ ဖြစ်သည်။

ရဲသား လက်စလီဟင်ဆင်သည် ကလေးမိုးရဲရဲတိုက်ကြီးအတွင်း သစ်ပန်းမန်များ စိုက်ပျိုးထားရာ လေလုံမိုးလုံ မှန်အိမ်ကလေးထဲ၌ ပျော်ပွဲစား ထွန်းနေသည်။

ထိုမှန်အိမ်ကလေးထဲသို့ သူ ဝင်ခွင့်မရှိ။ နောက်ပြီး ထိုအချိန်က သူ့ထံ ယောက်တည်းမဟုတ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းကျမှ သူ့အထက်လူကြီးများအား ဖွင့်ပြခဲ့သည်။

မှန်အိမ်ကလေးထဲ၌ အပူချိန်က နွေးထွေးမှုရှိသည်။ ရင်သားပွဲပွဲထွားထွားနှင့် ကျွေးတောသူမလေး အင်နီက ပျော်ပွဲစားထွက်လျှင် ယူလေ့ရှိသော စားသောက်စရာများပါသည့် ခြင်းတောင်းကြီးကို ယူလာရန် သူ့ကို မှာထားသည်။

“ရှင်က စားစရာတွေ ယူလာခဲ့၊ ကျွန်မက ရှင်ကို အချို့ပွဲ ကျွေးမယ်” အင်နီက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ပြောသည်။

အချို့ပွဲဟူသော အင်နီသည် အရပ် ၅ ပေ ၆ လက်မမြင့်ပြီး လုံးကြီးပေါက်ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ ရဲသား ဟင်ဆင်တစ်ယောက် အချို့ပွဲ သုံးဆောင်နေစဉ် ရဲတိုက်ဂိတ်ပေါက်ကြီးမှ မောင်းထွက်သွားသော ဇိမ်ခံကားကြီးတစ်ကြောင့် အာရုံယှက်သွားရှာလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဒီရဲတိုက်က တနင်္လာနေ့တိုင်း ပိတ်နေကျပဲ” ဟင်ဆင်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အင်နီက မေးသည်။

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး အချစ်လေးရယ်”

မိနစ် ၂၀ အကြာတွင် ဟင်ဆင်သည် ဒုတိယကားတစ်စီး ထွက်ခွာသွားကို ကြားရပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့ သူ မစပ်စုဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် မှန်းကလေး၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဇိမ်ခံကားကြီးသည် မှန်အနက်များ ပါရှိသဖြင့် နူးကားတစ်စီး ဖြစ်ပုံရသကားထဲ၌ ပါသူများကို အပြင်မှ မမြင်ရ။

“သက်စလီ လာလေကွယ်”

“ဇာမှာပေါ့ကွာ၊ ရဲတိုက်ထဲကို ဒီနေ့ ဘယ်ကလူတွေ ဝင်လာတာပါလိမ့်၊

အဲဒါကလေးလို့ မရဘူး၊ တနင်္လာနေ့တိုင်း ဧည့်သည်တွေ ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ ပိတ်ထား

ကွာ”

နောက် မိနစ် ၂၀ အကြာတွင် ဟင်ဆင်သည် တတိယကား မောင်းထွက်သံ

ကြားရပြန်သည်။ ဟင်ဆင်၏ ရဲသားပကတိဉာဏ်က သူ့စိတ်ကို နိုးကြားနေ

သည်။

နောက်ထပ် ဇိမ်ခံကားကြီး ၅ စီးသည် မိနစ် ၂၀ စီခြား၍ ထွက်လာကြပြန်

သည်။ တားတစ်စီးသည် ကားရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသော သမင်တစ်ကောင်ကို ရပ်

တည်းနေရသဖြင့် ဟင်ဆင်သည် ကားနံပါတ်ကို မှတ်သားခွင့် ရသွားလေသည်။

“သက်စလီ ရှင် ဒီနေ့ နားရက်မဟုတ်လားဟင်”

အင်နီက မကျေမချမ်း ပြောသည်။

“နေဦး၊ ဒီဥစ္စာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟာ”

ဟင်ဆင်က ပြန်ပြောသည်။

သို့သော် ဤအဖြစ်အပျက်ကို သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားရန် သင့် မသင့်

ဆန္ဒမရ ဖြစ်လေသည်။

* * *

“မင်း ကလေးမိုးရဲရဲတိုက်ထဲမှာ အာဝင်လုပ်နေတာလဲ”

ရဲကြပ်ကြီးတို့လဲက မေးသည်။

“လျှောက်လည်နေတာပါဆရာ”

“အဲဒီနေ့က ရဲတိုက်ပိတ်ထားတာပဲ”

“တုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ မှန်အိမ်ကလေးတော့ ဖွင့်ထားပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းက အဲဒီမှန်အိမ်ထဲ လျှောက်ကြည့်တယ်လား”

“တုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား”

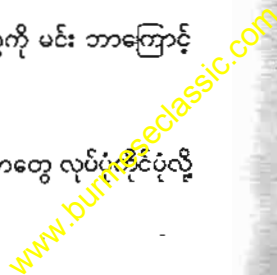
“အဲ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် . . .”

“အဲဒါ ထားလိုက်စမ်းပါ ဟင်ဆင်ရာ၊ အဲဒီကားတွေကို မင်း ဘာကြောင့်

မသိတာဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကြောင့်ပါ”

“ကားတွေက ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ ဟင်ဆင်၊ ဒီနိုင်ဘာတွေ လုပ်ပုံအိုင်ပုံလို့

ပြောစမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီနိုင်ငံဟာတွေ့က ကားကို အတော့်ကို သတိထား မောင်းသွားကြပုံရတယ်။ ကားတစ်စီးနဲ့တစ်စီး မိနစ် ၂၀ စီခြားပြီး ထွက်ကြ တယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရိုးသားခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပေါင် တစ်ဆောင်းလောက်ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟင်ဆင် အဖြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ အကြောင်းပြချက်မရှိတဲ့ လူဟာ တကယ်တော့ မင်းပဲ မဟုတ် လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို သတင်းပို့ထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“မှန်တယ်၊ ဒီကားနံပါတ် မင်း မှတ်ထားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းသွားလို့ရပြီ၊ ဪ တစ်ခုမှတ်ထား၊ မှန်အိမ်ထဲကလူက အပြင်ကလူကို ခဲနဲ့ပစ်ရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်ကွ၊ ဟား. . ဟား. . ဟား”

ရဲကြပ်ကြီး တွီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

ကားနံပါတ်ကို ယာဉ်ထိန်းရဲဌာနသို့ ပေးပို့၍ စစ်ဆေးကြည့်ပြီး အကြောင်း ပြန်ကြားချက် လက်ခံရရှိသောအခါ ရဲကြပ်ကြီးတွီးလ်သည် ရဲသားဟင်ဆင် မှာ သွားပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ၎င်းသည် လက်ခံရရှိသော သတင်းအချက် အလက်ကို အပေါ်ထပ်မံ အင်စပက်တာ ပါကူလာထံ သွားပို့ပြီး အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော် လာနှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကား နံပါတ်က ဟိုဒင်း. . ”

“အေး. . ဟုတ်တယ်၊ ငါ သိတယ်၊ အဲဒါ ငါဆက်ပြီး လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါဆရာ”

အက်စ်အိုင်အက်စ် ဗြိတိသျှ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဌာနချုပ်တွင် အင်စပက်တာ ပါကူလာသည် ထိုအဖွဲ့မှ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဆာအလက်စ်ဟိုက်ဗိုက်နှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ဆာအလက်စ်သည် မျက်နှာဖြူ အသားနိုးစပ်စပ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီသတင်း ကျုပ်ဆီ လာပို့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဥစ္စာက သတင်း

အင်စပက်တာ မသိအောင် တော်ဝင် မိသားစုအပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ပုံမျိုး လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုမျိုး မရှိပါဘူး”

“ဆရာကို ကျွန်တော် သက်သက်လာနှောင့်ယှက်မိသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ခွင့်လွှတ် ဆရာ”

အင်စပက်တာ ပါကူလာက မတ်တပ်ထလိုက်သည်။

“တိစ္ဆမရှိပါဘူး အင်စပက်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဌာနက လူတွေ အမြဲနိုးကြားမှု ကြောင်း သိရတာ ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ အဲ. . ဟို ရဲသားလေးနာမည်က သည်”

“ဟင်ဆင်၊ လက်စလီဟင်ဆင်ပါ ဆရာ”

အင်စပက်တာ ပါကူလာ တံခါးပိတ်၍ ထွက်သွားသောအခါ ဆာအလက်စ် ဟိုက်ဗိုက်သည် သူ့စားပွဲမှ အနီရောင်တယ်လီဖုန်းကို ကောက်လှည့်လိုက်လေ သည်။

“ဘောလ်ဒါကို ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ ပြဿနာလေးတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ထာမယ့် ပြဿနာအထူးကျရင် ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ လောလောဆယ် ဌာနပြောင်းမှု စီစဉ်ပေးချင်ပါတယ်။ ရဲကြပ်ကြီး တွီးလ်၊ အင်စပက်တာ ပါကူလာနဲ့ ရဲသား ဟင်ဆင်ဟင်ဆင်တို့ကို ရက်နည်းနည်းစီခြားပြီး လန်ဒန်က ဝေးနိုင်သမျှ အောင် နှုတ်ပြောင်းပို့ပေးစမ်းပါ။ ထိန်းချုပ်သူကို ကျွန်တော် ဒီသတင်းပို့လိုက်ပြီး သာဆက်လုပ်ချင်သေးလဲလို့ မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

နယူးယောက်မြို့ရှိ ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ဖိနပ်ရိက္ခာသည် ညအချိန်မတော် သော တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်ဒန်သွားလေသည်။

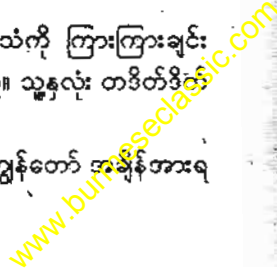
“ငါ ဒီမှာရှိမှန်း ဘယ်သူများ သိလို့ပါလိမ့်”

ထန်သည် ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကို မျက်လုံးမှေးစင်းလျက် လှမ်း ကြည့်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဇနက် ၄ နာရီပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ၊ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ၊ ဘယ် မအေးပေး ဆက်တာလဲ”

အစ်ဘက်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြောသော စကားသံကို ကြားကြားချင်း သည် အိပ်ရာပေါ်၌ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့နည်း တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ အသံ

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အချိန်အားရ

အောင် လုပ်ယူလို့ ရပါတယ်”

လန်သည် အတန်ကြာမျှ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ
“ဟဲ့နဲ့ကံ့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်အေးနိုး
ကို မိရာလေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားပါမယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

လန်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူး
မှ စီးကရက်တစ်လိပ် နှိုက်ယူ၍ မီးညှိလိုက်သည်။ သူ့လက်များ တဆတ်ဆတ်
တုန်နေသည်။

ခုနစ်က သူ့ စကားပြောရသောလူသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ တန်ခိုးဩဇာ အာဇာ
အရှိဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း လုပ်ခိုင်းသောကိစ္စမှာ...
နေစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ကိစ္စကတော့ ဧရာမကိစ္စ
လိမ့်မည်။

စကားတစ်ခွန်း သွားပြောပေးရုံအတွက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မိမိအား ဒေါ်ထ
၅၀၀၀၀ ပေးမည်တဲ့။ အာဂျင်တီးနားကို ပြန်သွားရတာ ပျော်စရာ ကောင်
လိမ့်မည်။ ဟယ်ရီလန်သည် တောင်အမေရိကန်သူများကို ကြိုက်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယနေ့ မင်္ဂလာရှိသောနေ့ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နံနက် ၉ နာရီတိတိတွင် လန်သည် အာဂျင်တီးနားလေကြောင်းကမ္ဘာထဲ
သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး

“ပြန်အေးနိုးကို ဘယ်အချိန် ပထမဆုံး လေယာဉ်ထွက်မလဲ”

ပြန်အေးနိုးမြို့၏ အိဇီးလားလေဆိပ်သို့ ဘိုးရင်း ၇၄၇ ဂျက်လေယာဉ်ကြီး
သည် ထိုနေ့ ညနေ ၅ နာရီတိတိ၌ ဆိုက်လေသည်။ လေယာဉ်ခရီးက အထွေ
လေးကျသည်။ သို့သော် ဟယ်ရီလန် မှပူပါ။

စကားတစ်ခွန်း ပြောပေးဖို့အတွက် ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ ရမည်တဲ့။ လေယာဉ်
ဘီးများ မြေပြင်နှင့် ထိတွေ့စဉ် သူ့စိတ်တွေ တဖျတ်ဖျတ် တက်ကြွလှုပ်ရှားထ
၏။

အာဂျင်တီးနားသို့ သူ မရောက်တာ ၅ နှစ်ရှိသွားပြီ။ မိတ်ဟောင်း
ဟောင်းများနှင့် ပြန်တွေ့ရတာ ပျော်စရာကောင်းမည် ထင်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ သူ ထွက်လာလာချင်း လေပူနှင့် ပြန်းခနဲ တိုးရ၏။ ဟာ
သားပဲ။ ဒီမှာ နွေရာသီမဟုတ်လား။

တက္ကစီကားဖြင့် မြို့ထဲသို့ လိုက်သွားစဉ် ပလက်ဖောင်းများနှင့် တိုက်ထ
အဆောက်အအုံများ၏ နံရံများပေါ်မှ ပေါက်ကရံစာများမှာ အပြောင်းအ

ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် သူ ပြုံးမိလေသည်။

ခဲပေး ဆုံးဖြတ်မှု အလိုမရှိ။

အင်းတို့သည် လူသတ်ကောင်းများ ဖြစ်၏။

သူတို့တို့ ငတ်ပြတ်နေပြီ။

ဆေးခြောက်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှုခွင့်ပေးပါ။

ဗူးယစ်ဆေးနှင့် ရောခံအင်နိုးလ်။

အပြစ်ရှိသူအား ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီးမှ ပြစ်ဒဏ်ခတ်ပါ။

စသည်ဖြင့် ကြွေးကြော်ထားသော စာတန်းများ ဖြစ်သည်။

အင်း... အာဂျင်တီးနား ပြန်ရောက်လာရတာ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။

နန်းလွဲပိုင်း အနားယူအိပ်စက်ပြီးကြပြီမို့ လမ်းများပေါ်၌ ယင်းရိပ်ပျင်းတွဲနှင့်။ လူပုံ
ရှားသွားလာနေကြသော လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

အထက်တန်းကျသော ဘာရီယိုနော်တီရပ်ကွက်၏ အလယ်ကောင်တွင်ရှိ
သော အယ်ကွန်လစ်တာဒိုးဟိုတယ်ရှေ့၌ တက္ကစီဆိုက်သောအခါ လန်က
သာဉ်မောင်းအား ပီဆိုတစ်သန်းတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ပေးပြီး အကြွေမအမ်းနဲ့
ဆော့ဟု ပြောလိုက်သည်။

အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံသုံးငွေက အတော်ရယ်စရာ ကောင်းသား။ ဟယ်ရီလန်
သည် ကြီးမားပြီး ခေတ်မီသော ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးရှိ ဧည့်သည်လက်ခံ
ဌာန၌ မှတ်ပုံတင်ပြီး ပြန်အေးနိုးဟာရယ်လ်နှင့် လာပရန်းဆားသတင်းစာ နှစ်
ဆောင်ကို ဝယ်ကာ သူ့အခန်းသို့ ဟိုတယ်လက်ထောက်မန်နေဂျာနှင့်အတူ
ထက်သွားသည်။

သူ့အခန်းက တစ်နေ့ ဒေါ်လာ ၆၀ ပေးရသည်။ လှေအေးစက်၊ ရုပ်မြင်
သံကြား၊ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ မီးဖို အပြည့်အစုံပါသည်။

ဝါရှင်တန်မှာဆိုလျှင် ဤသို့သော အခန်းကျယ်မျိုးအတွက် မတန်တဆ
ပေးရလိမ့်မည်။ နက်ဖြန်ကျမှ ဒီ နယူဆာမြို့နက်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ကိစ္စအပြတ်လုပ်
ပြီး ဒီမြို့မှာ ခပ်ကြာကြာနေရင်း ဒိမ်ခဲလိုက်ဦးမယ်ဟု ဟယ်ရီလန်က တွေးလိုက်
သည်။

သို့သော် ဟယ်ရီလန်သည် နောက်နှစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ နယူဆာမြို့နက်ကို
တွေ့ရလေသည်။

လန်သည် တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်များထဲတွင် သူမအား ပထမဆုံး
ရှာဖွေကြည့်ရသည်။

ကွန်တော်က နှင်းနယ်မြေ ဆန်မာတင်ပလာတော၊ ဘာရီယိုနော်တီ၊ ကက်
တလီနားနော်တီ သော မြို့လယ်ပိုင်းရပ်ကွက်ကြီးများ၌ စတင်၍ လိုက်ရှာသည်။
နယုဆာမြို့နက်ဆိုသော နာမည်တစ်လုံးမျှ မတွေ့။ ဘာဟီးယားဘလန်းကာ
သို့မတတ် မားဒယ်ပလာဇာကဲ့သို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ၌လည်း သူမ မရှိ။

သင်း ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

လန်သည် သူ့ အဆက်အသွယ်ဟောင်းများကို လမ်းများ၌ ကိုယ်တိုင်
လိုက်ရှာသည်။

လာဘိုင်းလား အရက်ဆိုင်ထဲသို့ သူ ဝင်သွားသောအခါ အရက်ရောင်းသူ
က အားပေးတရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သည်။

"ဆိညိုလန် ခင်ဗျား သေပြီလို့ ကျွန်တော် သတင်းကြားထားတာ၊ ပေါ်လာ
သေးသကိုး ဟား.. ဟား.. ဟား.."

လန်က သွားဖြူပြပြီး

"ဟုတ်တယ်၊ အန်ထော်နီယို၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လွမ်းလို့
တမလွန်က ပြန်လာခဲ့တာလေ"

"ခင်ဗျား မြို့နီအေရီးမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

လန်၏ အသံက အနည်းငယ် စိတ်ပျက်အားငယ်သံ ပါလာသည်။

"ကျွန်တော့်အသိ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်လာရှာတာပါဗျား၊ သူ့နဲ့
ကျွန်တော် လက်ထပ်ကြမလို့ လုပ်တုန်း၊ သူတို့ မိသားစု အိမ်ပြောင်းသွားကြတယ်
လေ၊ အဲဒါ သူ့နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ်၊ သူ့နာမည်က နယုဆာမြို့နက်
တဲ့"

အရက်ရောင်းသည့် လူကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး

"ဒီနာမည် တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မကြားဖူးဘူး"

"ခင်ဗျား နည်းနည်းစုံစမ်းပေးပါလားဗျာ"

"ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်"

ထို့နောက် လန်သည် ရဲဌာနအုပ်ရှိ သူ့မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့
သည်။

"လန်.. ဟယ်ရီလန်"

"ဟဲလို ဂျော့၊ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် သူငယ်ချင်း"

"ခင်ဗျားကို စိတ်အေးက ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သတင်းပဲ ကျွန်တော် နောက်
ဆုံးကြားရတယ်"

လန်က ရယ်ပြီး

"ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အလုပ်မထွက်ပါနဲ့လို့ အတင်း
အတင်းပန်နေတာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ချင်လို့ ထွက်လာခဲ့တာ"

"ဟုတ်လား၊ အခု ခင်ဗျား ဘာအလုပ်လုပ်နေသလဲ"

"ကိုယ်ပိုင် အလွတ်စုံထောက်အေဂျင်စီ ဖွင့်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မြို့နီ
အေဂျင်စီကို ကျွန်တော် ရောက်လာတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အမှုသည်တစ်ယောက်

သောက ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်က သူ့သမီးကို လိုက်ရှာနေတာ၊
မြို့နီအေဂျင်စီမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ သူ နေတယ်ဆိုတဲ့ သံလွန်စကလွဲလို့

ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူးဗျာ"

"သူ့နာမည် ဘာတဲ့လဲ"

"နယုဆာမြို့နက်တဲ့"

"ခင်ဗျား ဒီမှာ ခဏစောင့်ဦး"

ခဏဆိုသော်လည်း နာရီဝက် ကြာသွား၏။

"ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော် မကူညီနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့နာမည်
ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တဲ့တွေနဲ့ ကွန်ပျူတာတွေထဲမှာ မရှိဘူး"

"ကောင်းပြီ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်း သံလွန်စပဲရရ ကျွန်တော့်ကို
ကြောင်းကြားပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အယ်ကွန်လစ်တာဒိုးဟိုတယ်မှာ ရှိမယ်"

"ကောင်းပြီလေ"

ထို့နောက် လန်သည် သူ့ သောက်နေကျ အရက်ဆိုင်များ၌ လိုက်လံစုံစမ်း
ပြန်သည်။ ပက်ပေးဂွန်းဇာလက်၊ အယ်မေးဒင်း၊ တာဘက်ကဖေး စသည်

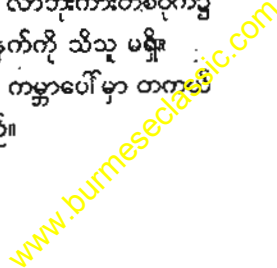
များနဲ့ ရောက်၏။

ဘယ်မှာမေးမေး အဖြေကတော့ တစ်မျိုးတည်း ထွက်သည်။ နယုဆာမြို့
အိမ်ဆိုသော မိန်းမကို ဘယ်သူကမှ မကြားဖူးပါတဲ့။

အယ်ရီလန်သည် မြစ်ထဲ၌ သံချေးတက်နေသော ကျောက်ဆူးများကိုချ၍
အိမ်ထဲထွက်သည့် သင်္ဘောဟောင်းကြီးများကို လှမ်းမြင်နိုင်သော အရောင်

သွေးနံ့လင်သည့် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားရပ်ကွက်ဖြစ်သည့် လာဘိုးကားတစ်ဝိုက်၌
အောက်သွားသည်။ ဤရပ်ကွက်၌လည်း နယုဆာမြို့နက်ကို သိသူ မရှိ။

နယုဆာမြို့နက်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တကယ်
မရှိတင်ရှား ရှိမှ ရှိပါရဲ့လား လန် တွေးမိလေသည်။

လေ့ရက်ရပ်ကွတ်အတွင်းရှိ ဝိလာအမည်ရှိ ဘားဆိုင်ကလေးထဲကျမှသာ သူ တံကောင်းသွားတော့သည်။

ထိုနေ့သည် သောကြာနေ့ညဖြစ်၍ အလုပ်သမားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ လန့်သည် အရက်ခွက်ခြင်ထည့်ပေးသူနှင့် စကားပြောခွင့်ရဖို့ ၁၀ မိနစ်ကြာမျှ စောင့်ရသည်။ လန့်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း ပြောမည်အတိုင်း ထိုလူက

“နယူဆာမြူနက် မဟုတ်လား၊ ကျုပ် သူ့ကို သိသားပဲ၊ သူ ခင်ဗျားကို လက်စကားပြောချင်ရင်တော့ ဒီဆိုင်ကို နက်ဖြန်ည ၁၂ နာရီလောက် ရောက်လားလိမ့်မယ်”

*

နောက်နေ့ည ၁၁ နာရီခန့်တွင် လန့်သည် ဝိလာဘားဆိုင်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာရပြန်သည်။ ဘားဆိုင်လေးမှာ တဖြည်းဖြည်း လူပြည့်လာသည်။

ည ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီးလေလေ သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ခြောက်ချားလေလေ ဖြစ်သည်။ သူ ပေါ်မလာလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နာမည်တူ တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင်ကော။

တစ်ခဲစ်ရယ်မောရင်း ဘားဆိုင်ထဲ ဝင်လာသော မိန်းမပျိုတစ်စုကို လူငေးကြည့်နေမိသည်။ ၎င်းတို့သည် စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော ယောက်ျားအချို့အတူ ဝင်ရောထိုင်ကြသည်။

သူ လာကို လာရမယ်။ သူ မလာရင်တော့ ငါ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ နဲ့ လွှဲဟု လန့် တွေးနေသည်။

နယူဆာမြူနက်ပုံသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုများ ရှိလေမလဲ။ သိပ်လှမယ့်မိန်းမဖြစ်ရမယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန်အတွက် သူမ၏ ချွန်အိန်ဂျယ်အား ဒေါ်လာ နှစ်သန်းပေးမည်ဟု မိမိက ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပြောကြပေးရမည် ဖြစ်သည်။

သည်တော့ အိန်ဂျယ်ဆိုသော ငတီသည် သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ ချောမောလှပသော ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးများစွာ အမြှောင်ထားနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ အနည်းဆုံး မိန်းမတစ်ဒါဇင်လောက်တော့ အလေး ယူထားနိုင်သည်။ နယူဆာမြူနက်သည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး သို့မဟုတ် တီဟန်ပြမယ်တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။

အင်း... ကကောင်းလျှင် ငါ ဒီမြို့က မပြန်ခင် သူ့နဲ့အတူ အိပ်ခွင့်ရခွင့်ဦးမှာ။ ပြောလို့မရ။ အလုပ်နဲ့ အပျော်အပါး တွဲဖက်ထားခြင်းထက် ကောင်း

သူလို လောကမှာ မရှိဟု ဟယ်ရီလန့် ရွှင်မြူးစွာ စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။ သဲခါးပွင့်လာသဖြင့် လန့်သည် ပျော်လင့်တကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

သူမသည် အသက် ၃၀ ကျော် ၄၀ ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး ဆွဲဆောင်မှုလုံးဝမရှိ

ဝမ်းတုတ်ခိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကြီးမားဖွံ့ထွား

ရင်သားအစုံမှာ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်းပင် ယမ်းခါနေသည်။

သူမ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မှာလေးများရှိပြီး သူမဆံပင်ကို ရွှေရောင်

ထားသည်။ သူမ၏ ညိုမှောင်သော အသားအရေကြောင့် စပိန်နှင့် တောင်

နီက အင်ဒီးယန်းကပြားဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သူမ ကိုယ်ပေါ်၌ သူမ

တံအရွယ်နှင့် မလိုက်သော ဘလောက်အင်္ကျီနှင့် စကတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်

သည်။

အရွယ်လွန်ပြီဖြစ်သော ပြည့်တန်ဆာမကြီးနှင့် တူလှ၏။ သူ့လို ပြည့်တန်

ဆီနှင့် ဘယ်ယောက်ျားက အတူနေချင်ပါဦးမလဲဟု လန့် စိတ်ထဲက ပြော

သည်။

သူမသည် ဘားခန်းကို အသက်မဲ့သော မျက်လုံးများနှင့် ဝေ့ကြည့်ပြီး

တိုင်း အတော်များများကို မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြု နှုတ်ဆက်ကာ လူအုပ်

ထဲမှ တိုးဝေ့၍ ဘားကောင်တာဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာလျက် ရှိသည်။

“ကျွန်မကို အရက်တိုက်မလား”

သူမအသံက စပိန်စကားသံ ဝဲနေသည်။ အနီးကပ်မြင်ရမှ သူမ ပို၍

ပြည့်ရဆိုးမှန်း တွေ့ရသည်။ သူဟာ နွားမကြီးတစ်ကောင်လိုပဲ။ နောက်ပြီး

အရက်လည်း မူးနေတယ်ဟု လန့် စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။

“ဝေးဝေးသွားစမ်းဗျာ”

“ရှင် ကျွန်မကို ရှာနေတယ်လို့ အက်တီဘန်းက ပြောလို့”

လန့်က သူမအား စိုက်ကြည့်ပြီး

“ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“အရက်ရောင်းတဲ့ အက်တီဘန်းလေ”

အယ်ရီလန့်သည် ယခုအထိ လက်မခံသေး။

“သူ့ လူမှားသွားတယ် ထင်တယ်၊ ကျုပ်က နယူဆာမြူနက်ကို ရှာနေတာ

“ဘုတ်တယ်၊ နယူဆာမြူနက်က ကျွန်မပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ အိန်ဂျယ်မိတ်ဆွေလား”

www.burmeseclassic.com

သူမက ခိုဝှောက် ပြောပြီး

“ဟုတ်တယ်”

ဟယ်ရီလန်နဲ့ ချက်ချင်းသတိဝင်လာသည်။ အားတင်း၍ ပြုံးပြကာ

“ကဲ... ကဲ... ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အခန်းထောင့် စားပွဲတစ်လုံးမှာ သွားထိုင်ပြီး

စကားပြောကြရအောင်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သား မီးခိုးများဖြင့် မွန်းကျပ်နေသော ဘားခန်းကို ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ စားပွဲ၌ ထိုင်ချပြီးသောအခါ ဟယ်ရီလန်က

“ကျုပ် ပြောချင်တာက...”

“ကွန်မက်ကို ရမ် ဝယ်တိုက်နော်”

“စိတ်ချ”

လန်က ခေါင်းညိတ်၍ ပြောသည်။

ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ခါးစည်းပိတ်ဖြူစလေး စည်းထားသည့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် သူတို့အနားသို့ ရောက်လာရာ လန်က

“ရမ် တစ်ပက်၊ စကော့နဲ့ ဆိုဒါပါ ယူခဲ့ပါ”

“ငါ့အတွက် ရမ် နှစ်ပက် ထည့်ခဲ့ပေးပါ”

မြူးနက်က ပြောသည်။

စားပွဲထိုး ထွက်သွားသောအခါ လန်က သူမဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး

“အိန်ဂျယ်နဲ့ ကျုပ် တွေ့ချင်တယ်”

သူမက သူ့ကို အရည်ရွှန်းပြီး လေးတွဲရိဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အထဲခတ်နေသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

လန်က အသံကို နိမ့်ချပြီး

“သူ့ကို ကျုပ် လက်ဆောင်လေးတစ်ခု ပေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်လား၊ ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဒေါ်လာနှစ်သန်း”

ထိုစဉ် အရက်များ ရောက်လာသည်။ လန်က သူ့ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ကာ

“ခိုးယားစ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အင်း”

ဟု မြူးနက်က တစ်လုံးပြောပြီး အရင်နှစ်ပက်ကို တစ်ကျိတ်တည်း မော့ချခဲ့တယ်။

“အိန်ဂျယ်ကို ရှင်က ဘာကြောင့် ဒေါ်လာနှစ်သန်း ပေးချင်တာတုန်း”

“အဲဒါတော့ သူနဲ့ လူချင်းတွေမဲ့ ကျုပ် ရှင်းပြမယ်”

“မရဘူး၊ အိန်ဂျယ်က ဘယ်သူမှ အတွေ့မခံဘူး”

“ဒီမယ် အမျိုးသမီး ဒေါ်လာနှစ်သန်းရမယ့်ကိစ္စ... ”

“ကွန်မက်ကို နောက်ထပ် ရမ် မတိုက်တော့ဘူးလား၊ နှစ်ပက်နော်”

ဘုရား ဘုရား၊ သူ မှုမေ့လဲကျတော့မယ့်ပုံပေါက်နေပြီ၊ တကယ့် ကြိုက်တွင်း

အား

“ရပါတယ်ဗျာ”

လန်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး အရက်ထပ်မှာပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အိန်ဂျယ်နဲ့ သိတာ ကြာပြီလား”

လန်က အသံကို အချို့သာဆုံးထား၍ မေးသည်။ သူမက ပခုံးတစ်ချက်

ခတ်

“အင်း”

“သူဟာ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

သူမ၏ ကြောင်ထောင်ထောင်မျက်လုံးအစုံက သူမ ရှေ့ စားပွဲမျက်နှာပြင်

ပေါ်၌ နေရာလေးတစ်ကွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ‘ဘုရားရေ၊ လူသေ

ကြီးနဲ့ စကားပြောရတာကျနေတာပဲ’ ဟု လန် စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိလေ၏။

သူမအတွက် အရက်ခွက်ရောက်လာလာချင်း တစ်ကျိတ် ထပ်မော့ချလိုက်

“သင်းရဲ့ ကိုယ်က နွားကိုယ်၊ အငှာနှင့်စရိုက်က ဝက်အကျင့်ပါလား’ ဟု

ခတ်ချက် ချမိ၏။

“အိန်ဂျယ်နဲ့ ကျုပ် ဘယ်တော့ စကားပြောရမှာလဲ”

သူမက မြူးနက်က ကြီးစားပမ်းစား မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး

“သူ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောပါဘူးလို့ ရှင်ကို ကွန်မ ပြောပြီးပါရော၊ ကဲ

ဟယ်”

“နဲ့သည် ရုတ်တရက် လန်ဖျပ်သွားပြီး

“ဟဲ့ ဒီမယ် ခဏနေပါဦး”

သူမက ချက်ချင်းရပ်ပြီး သူ့ကို မှိုင်တွေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ငုံ့ကြည့်

သည်။

“ဘာလဲ ရှင် ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ထိုင်ပါဦး၊ ကျုပ် လိုချင်တာ ခင်ဗျားကို ပြောပြပါမယ်”

လန့်က ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ သူမက လေးတွဲစွာ ထိုင်ချလိုက်

ပြီး

“ကျွန်မ အရက်သောက်ချင်သေးတယ်”

ဟယ်ရီလန့် အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွား၏။ ဒီအိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ ငါ့အဘယ်လိုကောင်မီးပါလိမ့်။ သူ့အမြှောင်မယားကတော့ တောင်အပေရိကတိုက်မှာ ရပ်အဆိုးဆုံး မိန်းမဖြစ်ရုံမကဘဲ တကယ့်ယစ်ထုပ်ကြီးထစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။

လန့်သည် ယစ်ထုပ်များနှင့် အလုပ် လုပ်လိုသူ မဟုတ်ပါ။ ၎င်းတို့သည် လုံးဝစိတ်မချရ။ တစ်ဘက်တွင်လည်း သူ ရမည့်ကော်မရှင် ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ ကို အလွတ်မခံနိုင်။

မြူနက် အရက်သောက်နေစဉ် သူ ငေးကြည့်နေသည်။ မိမိနှင့် လာမထေ့ခင် သူမ အရက်ဘယ်နှစ်ခွက် သောက်လာခဲ့မှန်း မသိ။ လန့်က ပြုံးပြီး

“နယူဆာ၊ အိန်ဂျယ်နဲ့ ကျုပ် စကားမပြောရရင် သူနဲ့ ဘယ်လိုအလုပ်လုပ် လို့ ရမှာလဲဗျ”

“လွယ်ပါတယ်၊ ရှင်လိုချင်တာ ကျွန်မကို ပြော၊ ကျွန်မက အိန်ဂျယ်ကို ပြောလိုက်မယ်၊ သူက အင်း ဆိုရင် ကျွန်မက ရှင်ကို အင်းလို့ ပြန်ပြောမယ်၊ သူက ဟင့်အင်းဆိုလဲ ဟင့်အင်းပေါ့”

သူမအား ကြားလူအဖြစ် အသုံးပြုရန်အတွက် လန့် လုံးဝစိတ်ချယုံကြည်ခြင်း မရှိ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။

“မာရင်ဂရီဇာကို ခင်ဗျား ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

သူမ ဘယ်ကြားဖူးမလဲ၊ ဂရီဇာသည် ရမ်ပုလင်းအမည်မဟုတ်။

ဤမျှ ဉာဏ်တုံးသော မိန်းမကြီးကြောင့် မိမိကမ်းလှမ်းချက် တလွဲတအေ ဖြစ်သွားပြီး မိမိကော်မရှင်ပါ လက်လွှတ်သွားနိုင်သည်။

“ကျွန်မ အရက်သောက်ချင်သေးတယ်”

သူက သူမ၏ ဖောင်းအစ်နေသော လက်ကြီးကို အသာပုတ်ပြီး

“သောက်ရမယ်လေ”

လန့်သည် သူမအတွက် ရမ်နှစ်ပက် ထပ်မှာပေးပြီး

“ဂရီဇာက ဘယ်သူလဲဆိုတာ အိန်ဂျယ် သိမှာပါ၊ မာရင်ဂရီဇာဆိုတဲ့ နာမည်

သို့ သူ့ကို ပြောလိုက်”

“ငြိတော့ရော”

အင်း သူ့ဟာ ငါထင်တာထက်တောင် တုံးပါသေးလား၊ အိန်ဂျယ်က တာ နှစ်သန်း ဘာအတွက်ရမှာလဲဆိုတာ သင်း မသိဘူးလား။ အပါပေ

အယ်ရီလန့်က သတိထား၍

“ကျုပ်ကို လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေက မာရင်ဂရီဇာကို ရှင်းပစ်ပေးဖို့ အိန်ဂျယ် အလိုက်တယ်”

သူမက မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ

“ရှင်းပစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

သူ့ရားရေ . . .

“သတ်ခိုင်းတာကွ၊ သတ်ခိုင်းတာ သိပြီလား”

“ဪ . . . အင်း၊ ကျွန်မ အိန်ဂျယ်ကို ပြောလိုက်မယ်။ ခုန ရှင်ပြောတဲ့ အမည်က ဘာတဲ့”

သူမ စကားများ ဗလင်းဗထွေး ဖြစ်လာလေပြီ။ သူကတော့ သူမအား ကိုင် ခုပ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။

“ဝရီဇာ၊ မာရင်ဂရီဇာ၊ မှတ်မိပြီလား”

“အင်း . . . အိန်ဂျယ်၊ ဒီမြို့မှာ မရှိဘူး၊ ခရီးထွက်နေတယ်။ ကျွန်မ ဒီနေ့ည ဝန်းဆက်ပြီး နက်ဖြန်ကျ ရှင်နဲ့ ဒီမှာတွေ့ဖို့ ချိန်းပေးမယ်။ ကျွန်မ တစ်ခွက်

သောက် သောက်ပါရစေဦး”

နယူဆာမြူနက်သည် အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုနှင့် တူလာချေပြီတည်း။

*

နောက်နေ့ညနေတွင် ဟယ်ရီလန့်သည် ထိုဘားဆိုင်၌ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံမှ ခုတ်ချိန် နံနက် ၄ နာရီထိ သွားထိုင်စောင့်နေလေသည်။ သို့သော် နယူဆာ သို့ ပေါ်မလာချေ။

“မြူနက် ဘယ်မှာနေသလဲ ခင်ဗျား သိသလား”

လန့်က အရက်ရောင်းသည့် လူကြီးအား မေးသည်။ ၎င်းက လန့်အား ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“တောက် . . . ဒီမိန်းမကြီး သောက်တလွဲတွေ လုပ်ပစ်လိုက်ချေပြီ၊ အိန်ဂျယ် သိပ်လျင် သိပ်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဘာလို့များ ဒီလောက်ဉာဏ်ထိုင်းတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ တွဲမိနေပါလိမ့်။

အယ်ရီလန့်သည် သူ့အလုပ် သူ ကျွမ်းကျင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူတတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဤအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ ကြိုတင်စစ်ဆေးပြီးမှသာ လ. နှိပ်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်သောအခါ အိန်ဂျယ်အား အစွဲအနွမ်း အသေရရ အရှင်ရရ ဒေါ်လာတစ်သန်း ဆုငွေထုတ်ထားကြောင်း သိရသဖြင့် သူ သိပ်သဘောကျသွားသည်။ အားတက်သွားသည်။

ဒေါ်လာ တစ်သန်းရှိလျှင် အရက်နှင့် ပြည့်တန်ဆာငယ်ငယ်လေးများ ကြိုက်သလောက် ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ခုတော့ ဒေါ်လာတစ်သန်းရော၊ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းရော မေ့မစ်လိုက်ပေတော့။ အိန်ဂျယ်နှင့် တစ်ခုတည်းသော အချိန် အဆက်ကား ပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီ။

'ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး'ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး မိမိအရေးနိမ့်သွားကြောင်း ပြောပြရုံသာ ရှိသည်။

နေဦး။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဖုန်းမဆက်ချင်သေး။ နယူးဆာဗြူနက် ဒီကို ပြန်လာခဲ့ လာဦးမှာ။ တခြား အရက်ဆိုင်တွေမှာ အရက်ကုန်သွားလျှင် သူ ဒီဆိုင်ကို မလာ နေမည်မဟုတ်။

အင်း ဒီအလုပ်ကို-ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ နားရင်းရွိုက်ဖို့ ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်ဟု လန့် စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိလေသည်။

* * *

အက်နေည ၁၁ နာရီ၌လည်း ဟယ်ရီလန်သည် ဝိလာဘားဆိုင်အတွင်း ဆိုင်နေကျ စားပွဲ၌ပင် ထိုင်ရင်း မြေပဲလှော် ဝါးစားလိုက်၊ လက်သည်းကိုက် နှင့် စောင့်မျှော်နေလေသည်။ နံနက် ၂ နာရီတွင် နယူးဆာဗြူနက် တစ် ဝယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ဝင်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ သူ ဝမ်းသာလုံး ဆို

သူ့စားပွဲသို့ သူမ လျှောက်လာပုံကို ငေးကြည့်နေမိသည်။
"အင်း"
သူမက နှုတ်ဆက်ရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။
"ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"
သူမက ခပ်မာမာပင် မေးလိုက်သည်။ သူ့ဒေါသကို မနည်းချုပ်တည်းထား
သူမက မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ
"ဟာလဲ"
"နေညက ကျွန်ုပ်နဲ့ ချိန်းထားတယ်လေ"
"အို... အင်း၊ ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ရှင်လိုက်သွားလို့
အားသစ် ရှုတင်နေတယ်လေ၊ မယ်သီလရှင်တစ်ပါးနဲ့ ကြိုက်မိတဲ့ လူ
အောက်အကြောင်း"
"အဲဒါသည် စိတ်တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် ငိုချချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။
အဲဒါ ထုံးလွန်း အလွန်းတဲ့ ယစ်ထုပ်ကြီးကို အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ ငတ် ဘာများ
အိတ်ပါလိမ့်။ သင်းမှာ တစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု လန့် တွေးမိ၏။
နယူးဆာ အိန်ဂျယ်နဲ့ ခင်ဗျား စကားပြောဖြစ်သေးလား"

သူမက သူမေးခွန်းကို သိပ်သဘောမပေါက်ဟန်ဖြင့် အကြောင်းကြောကြည့်နေသည်။

“အိန်ဂျယ်ဟုတ်လား၊ အင်း.. အင်း.. ကျွန်မ အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်ပါရစေနော်”

သူမက သူမအတွက် ရစ်နှစ်ပက်နှင့် မိမိအတွက် စကော့ဝီစကီနှစ်ပက်ကို မှာယူလိုက်သည်။ သူ အရက် သိပ်သောက်ချင်နေပြီ။

“အိန်ဂျယ် ဘာပြောလိုက်သလဲ နယူးဆာ”

“အိန်ဂျယ်က.. ဪ.. အဲ.. အိန်ဂျယ်က.. အဲသလို သူ ပြောလိုက်တယ်ဟယ်ရီလန် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

ဤသောက်သုံးမကျသော မိမိ၏ ဆက်သားတာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ အရေးမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ သည့်ထက်ကောင်းသော အကြံအစည်တစ်ခုကို စိတ်ကူးထုတ်ထားပြီးပြီ။ ဤယစ်ထုပ်ကြီးအား အိန်ဂျယ်ဆီ အရောက်ပို့ခိုင်းရမည့် အိန်ဂျယ်ကို တွေ့လျှင် မိမိဒေါ်လာ တစ်သန်းရမည်မဟုတ်လား။

သူမက အရက်ကို ပရမ်းပတာ မော့ချရာ သူမ ဘလောက်အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ် အရက်များ ဖိတ်စင်စီးကျကုန်လေသည်။

“အိန်ဂျယ်က တခြားဘာပြောသေးလဲ”

လန်က မေးလိုက်ရာ သူမက အာရုံစိုက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြည့်ပြီး

“ရှင့်အဖော်တွေက ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ အိန်ဂျယ်က သိချင်သတဲ့” လန်က ပြုံး၍

“အဲဒါတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ကိစ္စဖြစ်တယ်လို့ သူပြန်ပြောလိုက်ပါ နယူးဆာ”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

“အိန်ဂျယ်က ရှင်ကို သွားသေလိုက်လို့ ပြောခိုင်းတယ်၊ ကျွန်မ မသွားအရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်သေးတယ်”

ဟယ်ရီလန် ဦးနှောက်က အမြန်ဆုံးအလုပ်လုပ်နေလေပြီ။ သူမ ထွက်ဖူးလျှင် သူမအား နောက် ဘယ်တော့မျှ ပြန်တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်။

“ကျုပ်လုပ်မယ့်ကိစ္စ ခင်ဗျားကို ပြောပြမယ် နယူးဆာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်မယ်၊ သူတို့က ခွင့်ပြုရင် ခင်ဗျားကို ‘နာမည်တစ်လုံး’ ပြောပြပါမယ် ကျေနပ်လား”

သူမက ပခုံးတွန့်ပြီး

“ကျွန်မအတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိန်ဂျယ်အတွက်တော့ အရေးကြီးတယ်လေ၊

ပြန်ကျရင် သူ့ကို ကျုပ် အပြေပေးပါမယ်လို့ ပြောထားပါ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိသွယ်လို့ရမယ့် နေရာရှိသလား”

“ရှိပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီဆိုင်မှာပဲပေါ့”

သူမအတွက် အရက်တစ်ခွက် ထပ်မံရောက်လာသည်။ သူမ အစိုင်းအစိုင်း အင်အားကို တစ်ကျိုက်တည်း အကုန်မော့ချလိုက်သည်။

လန်က သူမကို သတိပစ်ချင်နေသည်။

လန်သည် မိမိ ဖုန်းဆက်ရာ ဇစ်မြစ်ကို ခြေရာခံ မလိုက်နိုင်စေရန် ကယ်လီဖိုးနီးယားရှိ အများသုံး ဖုန်းရုံကလေးမှနေ၍ ပြည်ပသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ မိမိ အားပြောလိုသောသူနှင့် တစ်နာရီကြာမှ အဆက်အသွယ်ရသည်။

“ဟင့်အင်း ဘယ်သူနာမည်မှ ဖွင့်မပြောနဲ့လို့ မင်းကို ငါ မှာထားတာပဲ” ထိန်းချုပ်သူက ပြောသည်။

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခုရှိလို့ပါ၊ နယူးဆာမြို့နက်လေ၊ အိန်ဂျယ်ရဲ့ အမြောင်းမယားပေါ့၊ အိန်ဂျယ်က သူ ဘယ်သူတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရမုန်းဆိုရင် အလုပ် လက်မခံဘူးလို့ မြို့နက်ကို ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သွန်တော်လဲ ဆရာကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်ရတာပေါ့”

“အဲဒီမိန်းမက ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ”

ထိန်းချုပ်သူအား ကူလီကူမာ လုပ်၍ မရနိုင်ပါ။

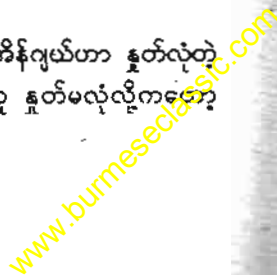
“သူဟာ ဝဝတုတ်တုတ် ရုပ်ဆိုးဆိုး ခပ်တုံးတုံးပါ ဆရာ”

“ငါ့နာမည်ကို ပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သိပ်အန္တရာယ်များနိုင်တယ်”

လန်သည် မိမိအတွက် ကော်မရှင်နှင့် ဒေါ်လာတစ်သန်းတို့ကို လက်လွှတ်ခွယ်ရှိသည်ဟု စိုးရိမ်လာ၏။

“ဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဆရာ၊ အိန်ဂျယ်ဟာ နှုတ်လုပ်တဲ့ အတွက်လဲ ခုလို ဂုဏ်သတင်းမွေးတာပါဆရာ၊ သူ နှုတ်မလုပ်လို့ကတော့ ဒီလောကမှာ သူ ၅ မိနစ်တောင် မနေရပါဘူး”

တစ်ဘက်မှ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး

“အေး မင်းပြောတာ မှန်တယ်”

ထပ်မံ၍ ခပ်ကြာကြာ အသံတိတ်သွားပြန်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါနာမည် အိန်ဂျယ်ကို မင်းပြောလိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောရဘူး၊ ငါ့ကိုလဲ သူ ဘယ်တော့မှ တို နိုင် မဆက်သွယ်ရဘူး၊ မင်းကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်သွားရမယ်လို့ ပြော လိုက်”

ဟယ်ရီလန် ထခုန်မတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

လန်သည် ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ဘယ်လီဖုန်းချလိုက်သည်။ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ ကျော် မရင် ရတော့မည်။ ပြီးလျှင် ဆုငွေ ဒေါ်လာ တစ်သန်းပါ ထုတ်ယူရဦးမည် ဟန်ကျလိုက်လေခြင်း။

ထိုနေ့ည၌နက်ပိုင်း၌ နယူးဆာဗြူနကနှင့် ပြန်တွေ့သောအခါ ဟယ်ရီလန် သည် သူမအတွက် ရမ်နစ်ပက် ချက်ချင်းမှာပေးပြီး ရွှင်မြူးစွာ ပြောလိုက်သည်။
“အားလုံး စိစဉ်လိုက်ပြီ၊ ကျုပ် ဆရာသမားဆီက ခွင့်ပြုချက်လဲရပြီ”
သူမက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။
“ဟုတ်လား”

သူက သူ့အလုပ်ရှင် ထိန်းချုပ်သူ၏ နာမည်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်၏။ ထိုနာမည် မှာ လူတိုင်းသိသော အမည်တစ်လုံးဖြစ်သောကြောင့် သူမလည်း အထင်ကြီး သွားမည်ဟု သူ ထင်ထားသည်။

သို့သော် သူမက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြပြီး

“သူနာမည် ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပေါင်”

“နယူးဆာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာတွေက ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးစေချင်တယ်၊ မာရင်ဂရီဇာဟာ နယူးလီရပ်ကွက်က ဝိလာတစ်လုံးထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်”
“ဘယ်မှာ”

သောက်ကျိုးနည်း၊ လခွေးမှပဲ၊ တကယ့် ဒိုးသမား နုလပိန်းတုံးကြီးနဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာ တယ်လက်ဝင်ပါကလား။ သို့သော် သူက စိတ်ရှည်ရှည်ထား ပြီး

“နယူးလီဆိုတာ ပါရီမြို့ပြင်ဘက်က ဆင်ခြေဖူးရပ်ကွက်ကလေးပဲ။ အိန်ဂျယ် သိမှာပါ”

“ကျွန်မ နောက်တစ်ခွက် သောက်ချင်သေးတယ်”

နောက်တစ်နာရီအကြာ၌လည်း နယူးဆာသည် အရက်သောက်နေဆဲပင် သည်။

“တစ်ခါတော့ ဟယ်ရီလန်ကိုယ်တိုင် သူမကို အားပေးအားမြှောက် လုပ် နိုင်မည်”

သူ့ကို သိပ်ပြီးတိုက်တွန်းစရာ မလိုပါဘူး။ သူ အရက်တော်တော်မူးလာတဲ့ ကျွန်ုပ်ရင် ငါ့ကို သူ့ဝန် အိန်ဂျယ်ဆီ ခေါ် သွားမှာပါ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းက အလွယ် တွင် လန် တွေးနေ၏။

လန်သည် မိမိအရက်ခွက်ကို ရိုဝေလေးလံသော မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် စိုက် နေသော နယူးဆာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အိန်ဂျယ်ကို ဖမ်းဖို့ မခဲယဉ်းနိုင်ပါဘူး။ အိန်ဂျယ်က ကြမ်းချင် ကြမ်းမယ်၊ သို့ သိပ်ဉာဏ်မကောင်းနိုင်ဘူး။

“အိန်ဂျယ် ဘယ်တော့ ဒီမြို့ကို ပြန်ရောက်မလဲ”

သူမက အရည်ရွှဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး “နောက်တစ်ပတ်”

သူ့က သူမ လက်ကိုကိုင်ကာ ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း

“ဆီဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားအိမ်ကို အတူပြန်ကြရအောင်နော်”

“အိုကေ”

ဒီပြီဟဟု လန် စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးလိုက်၏။

နယူးဆာပြန်နက်သည် ပြန်အိမ်ပြန် ဘယ်ဂရာနီးရပ်ကွက်ကြီးတွင် ခပ်စုတ် အခန်းနှစ်ခန်းသာပါသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၌ နေထိုင်လေသည်။ သူမ ကို သူမကဲ့သို့ပင် ဗြိတိန်ဗျင်းတောင်း ဖြစ်နေသည်။

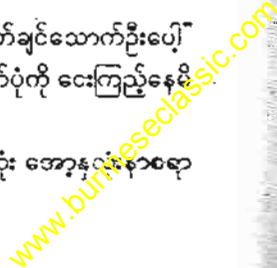
သူမရင်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်း နယူးဆာသည် အခန်းထောင့်ရှိ အရက် နို့သို့ တန်းသွားသည်။ သူမ သိုင်းကွက်နင်းနေပြီ။

“ရှင် ဘာသောက်ဦးမလဲ”

“ချုပ် မသောက်တော့ဘူး၊ တော်ပြီ၊ ခင်ဗျား သောက်ချင်သောက်ဦးပေါ့”

သူ့က ပြောပြီး သူမ အရက်ငဲ့၍ မော့သောက်လိုက်ပုံကို ငေးကြည့်နေမိ

သူဟာ ငါ တွေဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ အရုပ်ဆိုးဆုံး အော့နည်းနာစရာ

အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လာတစ်သန်းဆိုတာကတော့ မက်မောစရာပေါ့။

လန့်သည် တိုက်ခန်းကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကော်ဖီစားပွဲပေတွင် စာအုပ်အချို့ စုပုံတင်ထားသည်။ လန့်သည် ထိုစာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ကောက်ယူကြည့်သည်။ အိန်ဂျယ်၏စာအုပ်များ ဖြစ်မည်။ အိန်ဂျယ်ဖတ်သော စာအုပ်များမှတစ်ဆင့် အိန်ဂျယ်၏အသိဉာဏ်ကို ကြိုတင်အကဲခတ်စမ်းနိုင်သည်။

ဂျော့အာမာဒို၊ အိုမာကာဘီဇား၊ ဂါစီယာမာကွပ်နှင့် အန်ထော်နီယိုစွနာတို့၏ နာမည်ကျော်စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ဧကန္တ အိန်ဂျယ်သည် ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။ ဤစာအုပ်များသည် ဤတိုက်ခန်း ဤမိန်းမနှင့် လုံးဝအံ့မထံမအပ်စပ်။

လန့်သည် နယူးဆာ့ဆီ လျှောက်သွားကာ သူမ၏ ပျော့တီတုတ်ခိုင်သောခဲးကို နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲသိလား”
“ခင်ဗျားကိုယ်လုံး သိပ်လှတာပဲ”
“ဟင်း”

သူမ၏ မျက်လုံးများ ရိဝေနေပြီ။

လန့်အကြံ မအောင်သေးပါ။ သို့သော် သတိထားလုပ်ဖို့ လိုသည်။ သူစိတ်ဆိုးသွားလျှင် အိန်ဂျယ်ကို ပြန်တိုင်လိုက်မှ အကျိုးနည်းနေဦးမည်။ သူမကို အချိုသတ်ပြောကြည့်လျှင် ကောင်းမလား။ သို့သော် သူမ အရပ်မှူးနေသဖြင့် မိမိ ဘာပြောမှန်း သူမ နားလည်မည်မဟုတ်။

လန့်သည် ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည်ကို ဘာလုပ်သင့်သည်ကို ကြိုးစားပမ်းစားအကြံထုတ်နေစဉ် နယူးဆာက

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ အတူအိပ်ချင်တာလား”
“အဲဒီအကြံ ကောင်းသားပဲ အချစ်ရယ်”
လန့်က စိတ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သွားဖြေပြသည်။
“ဒါဆို အိပ်ခန်းထဲ လိုက်လာခဲ”

လန့်သည် အိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ သိုင်းကွက်နင်း ဝင်သွားသော နယူးဆာ့နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားသည်။

အိပ်ခန်းထဲ၌ တံခါးဟတတ်ဖြစ်နေသော မတ်တတ်အဝတ်စီရိတ်လုံး၊ ဖုန်နေသော အိပ်ရာ၊ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် ကွဲအက်နေသော ကြေးမုံတစ်ခုပဲ။

သည် မှန်တင်ခုံတို့ကို တွေ့ရသည်။

လန့်သည် အဝတ်စီရိတ်ကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ထိုစီရိတ်ထဲ၌ ယောက်ျားအချို့များ တန်းစီချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တစ်စွန်းတစ်စ တွေ့ရသည်။

နယူးဆာသည် ခုတင်စောင်းတွင်ထိုင်ကာ သူမ ဘလောက်အင်္ကျီကြယ်သီးဖြတ်နေသည်။ သာမန်အခြေအနေတစ်ရပ်တွင်ဆိုလျှင်တော့ ဘယ်ရီလန့်သည်

သူမ ဘေးဝင်ထိုင်ပြီး သူမအနား ကပ်ချွဲနေမိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် နယူးဆာမြူနက်ကို သူ့မျက်စိထဲ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရ။ အော်ဂလီနီရော ကောင်းလှသည်။ သူမ၏ အသားများမှာ တွဲရွဲကုန်နေကြသည်။ သူမ၏

အင်္ကျီပုကြီးမှာ သူမ လှုပ်လိုက်တိုင်း ကျောက်ကျောတုံးတွေလို တုန်ခါနေသည်ပင်။

ငါ မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အော့နှလုံးနာစရာ အကောင်းဆုံးအရာဝတ္ထုတစ်ခုပါပဲ။ ဒါတွေ ခဏ မေ့ထားလိုက်စမ်း။ ဒါတွေက မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြီးသွားတယ်။ ဒေါ်လာတစ်သန်းက တစ်သက်လုံး သုံးရမှာဟု လန့် တွေးနေသည်။

သူမသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ပြုတ္တာကြီးတစ်ကောင်ပမာ လှဲအိပ်နေသည်။ လန့်သည် စိတ်တင်း၍ ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး သူမ နံဘေး ဝင်လှဲလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြိုက်သလဲ”
“ငါ ချောကလက်ကြိုက်တယ်”
သူမသည် သူ ထင်ထားသည်ထက် ပို၍မူးနေ၏။ ကောင်းတယ်။ ပိုပြီး

အောင်ပြေတာပေါ့။

“ခင်ဗျားက သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဗျ သိရဲ့လား”
“ဘာလဲဟင်”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိပ်သဘောကျတယ် နယူးဆာ၊ ခင်ဗျားဘဝက ငါ့မတန် တက်ကြွပျော်ရွှင်စရာကောင်းမှာပဲနော်”

“ဟင်”

“ဪ အိန်ဂျယ်ရဲ့ အချစ်ကလေးဆိုတော့ ခင်ဗျားဘဝက သိပ်စိတ်ဝင်စရာ ကောင်းမှာပေါ့လို့ အိန်ဂျယ်က ဘယ်လိုလူစားလဲ ပြောပြပါလား အချစ်ရယ်”

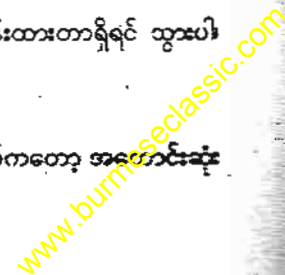
အခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ နယူးဆာ အိပ်ပျော်သွားပြီလား။ လန့်က သူမအား လက်နှင့်ဆိတ်ကြည့်ရာ သူမ အနည်းငယ် လှုပ်လာ၏။

“မအိပ်ပါနဲ့ဦး ချိုသဲရယ်၊ ခဏနေဦးနော်၊ အိန်ဂျယ်က ဘယ်လိုလူစားလဲ ပြောပြစမ်းပါ။ သူက ရုပ်ချောသလားဟင်”

"အိန်ဂျယ်က သိပ်ချမ်းသာတယ်"
 "ခင်ဗျားအပေါ် သူ့ သဘောကောင်းရဲ့လား"
 "အင်း အိန်ဂျယ် သဘောကောင်းတယ်"
 "အိန်ဂျယ်အကြောင်း ပြောပြပါဦး၊ သူ့မိတ်ဆွေက ဘယ်သူတွေလဲ"
 သူမက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။
 "အိန်ဂျယ်မှာ မိတ်ဆွေ မရှိဘူး၊ အိန်ဂျယ်မိတ်ဆွေက ကျွန်မပဲ"
 "ဟုတ်တာပေါ့ အချစ်ရယ်၊ အိန်ဂျယ်က ခင်ဗျားနဲ့ ဒီမှာအတူနေလား၊
 အိမ်သက်သက် မှီသေးလား"
 နယူးဆာက ဖျက်လုံးပိတ်ပြီး
 "အို... ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ"
 အိန်ဂျယ်က ဘာကြောင့် သူများတွေလို ချောချောလှလှ မိန်းမတစ်ယောက်
 ကို အမြောင်မထားပါလိမ့်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လှလှပမလေးပေါ့၊ ပြီးတော့
 တက်တက်ကြွကြွ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။ ဒီဟာမကြီးမှာ
 အိန်ဂျယ် ဘာကြိုက်လို့ပါလိမ့်"
 လန့်သည် နယူးဆာ အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ သူမ နံဘေး၌ အသာထောင်
 လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှ တိတ်တဆိတ်ဆင်းပြီး နံ
 ကပ်ပီရိုက်ဆီသို့ ခြေဖုန်း၌ လျှောက်သွားသည်။
 ပီရိုက်ဆီ မီးလုံးကို ခလုတ်ဖွင့်ပြီး မီးရောင်ကြောင့် တခေါခေါနှင့် အိပ်ပျော်
 ကုန်နေသော ဖြူနက် မနီးစေရန် ပီရိုက်ဆီကို အသာစေလိုက်သည်။
 ပီရိုက်ဆီ တန်းပေါ်တွင် ဝတ်စုံနှင့် စပိုရှပ်များ တစ်ဒါဇင်ခန့် ချိတ်ထားပြီး
 ပီရိုက်ဆီခြေရင်းတွင် ယောက်ျားစီးဖုန်းဖိနပ် ၆ ခုံ ချထားသည်။ အဝတ်အစားအား
 လုံးကို လာပလာပလာရိပ်သာရှိ ဟာရောရာအထည်တိုက်ကြီးမှ အော်ဒါပေး
 ချုပ်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှုဖွဲ့ဖိနပ်များမှာ ပေးလိမ့်နပ်ဆိုင်မှ ချုပ်လုပ်ပေးထား
 သည်။
 ငါတော့ ထိပေါက်ပြီတူ၊ ဒီအထည်တိုက်နဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်တွေမှာ အိန်ဂျယ်ရဲ့
 အိမ်လိပ်စာ ရှိလိမ့်မယ်။ မနက်က အဲဒီအထည်တိုက်ကို အလျင်ဆုံးသွားရမယ်
 နည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်မယ်။ ဟင့်အင်း ဒီလို မေးလို့ မဖြစ်သေး။
 သည်ထက် ပါးနပ်လိမ့်ဖွဲ့ လိုသည်။ မိမိသည် ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်း ကြေးစား
 လူသတ်သမားတစ်ဦးနှင့် အလုပ်လုပ်နေရသည်မဟုတ်လား။ အိန်ဂျယ်ထံသို့
 နယူးဆာအား လမ်းပြပို့ဆောင်ခိုင်းတာ ပို၍ အန္တရာယ်ကင်းမည်။
 အဲဒါဆိုလျှင် ပိုဆတ်ဒ်အဖွဲ့ကြီးက သူ့ငယ်ချင်းတွေကို အိန်ဂျယ်ရှိတဲ့နေရာ

...အားဖြင့် ဆုငွေထုတ်ယူဖို့ပဲ ရှိတယ်။ နက်တီလင်ဂက်နဲ့ စီအိုင်အေက
 ...တွေအားလုံးကို ဟယ်ရီလန့်တစ်ယောက် အစွမ်းထက်တုန်းဆိုတာ ပြ
 ...လူတော်တွေအားလုံး အိန်ဂျယ်ကို အသိအသက် လိုက်နာနေကြ
 ...ဒါပေမယ့် အိန်ဂျယ်ကို တွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်တဲ့လူတော်ဟာ ငါ တစ်
 ...ရှိတယ်လေ။
 ...ဆင်ပေါ်မှ အသံတစ်ခု ကြားရ၏။ ပီရိုက်ဆီဟာ ပြီး အပြင်ဘက်ကို ချောင်း
 ...နယူးဆာ အိပ်ပျော်နေဆဲ။ လန့်သည် ပီရိုက်ဆီကို ပြန်ပိတ်ပြီး
 ...ပြန်လျှောက်သွားသည်။ နယူးဆာ ဖျက်လုံးပိတ်နေ၏။
 ...နယူးဆာ မှန်တင်ခုံဆီသို့ ခြေဖျားထောက်သွားပြီး အံ့ဆွဲများကို စစ်ဆေး
 ...အိန်ဂျယ်ဓာတ်ပုံများကို တွေ့မလား။ ဓာတ်ပုံရလျှင်တော့ ကောင်းမည်။
 ...ဘာမှမရ။
 ...ခုတင်နား ပြန်သွားပြန်သည်။ နယူးဆာသည် တခေါခေါနှင့် ဟောက်နေ
 ...အိပ်ပျော်သွားသောအခါ အလွန်လှပသော မိန်းကလေးငယ်
 ...ပြည့်ပါလာသည်။ ရွက်သဘောဖြူဖြူတစ်စင်းကို အိပ်မက် မက်လေသည်။
 *
 ...နက် မိုးလင်း၍ ဟယ်ရီလန့် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ အနီး၌ နယူးဆာ
 ...အားပေး။ ရုတ်တရက်တော့ လန့် လန့်ဖျပ်သွား၏။ သူ အိန်ဂျယ်ကို သွား
 ...ပြုလား။
 ...အိပ်ရာမှ အသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ လန့်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ကမန်း
 ...ဆင်းပြီး အဝတ်အစားများ ပြန်ဝတ်သည်။ နယူးဆာသည် မီးဖိုချောင့်
 ...နသည်။
 "မော်လာနံနက်ခင်းပါ"
 လန့်က နှုတ်ဆက်သည်။
 "ဘော်ဖီသောက်မလား၊ မနက်စာတော့ ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူး"
 "အိန်ဂျယ်ကို ချိန်းထားတာရှိလို့"
 နယူးဆာက ငယ်ငယ်ပေး ပြောသည်။ အိန်ဂျယ်နှင့် ချိန်းထားခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။
 ...လန့်သည် မနည်းကူနေဆဲနေရ၏။
 "ရပါတယ်၊ ကျုပ် ငိုက်မဆာပါဘူး။ ခင်ဗျား ချိန်းထားတာရှိရင် သွားပါ။
 ...စားမှပဲ ကျုပ်တို့ ပြန်ဆုံရအောင်"
 ...အတူ သူမအား သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး
 "ခင်ဗျား ညစာ ဘယ်ဆိုင်မှာ စားချင်သလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အတောင်းဆုံး

ဆိုင်မှာပဲ တွေ့ဆုံတယ်။

အင်း... ငါ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်စားလျှင် ဖြစ်မယ်ဟု လန့် စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချနေ၏။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ကင်ဂါလိုရိပ်သာလမ်းက ချီကွင်းဆိုင်ကို ခင်ဗျားသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်ဗျား အကြိုက်တွေမှာပါ။ ည ၈ နာရီကျရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဒီမူလာဝင်ခေါ်မယ်လေ။ ကျုပ်လဲ ဒီနေ့ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ တကယ်တော့ ဟယ်ရီလန်မှာ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိချေ။”

“အိုကေ”

လန့်သည် မနည်းကြိုတိမှတ်အောင်အည်း၍ နယူးဆာအား နှုတ်ဆက်အနမ်း ပေးလိုက်ရ၏။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများက တွဲခဲ့ပြီး စိမ့်နေသည်မို့ အလွန်စွဲစရာ ကောင်းလှသည်။

“ည ၈ နာရီနော်”

လန့်သည် တိုက်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး တက္ကစီတစ်စီး လှမ်းတားလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ နယူးဆာ ငုံ့ကြည့်နေပါစေဟု သူ ဆုတောင်းမိ၏။

“ရှေ့လမ်း ညာဘက်ကွ ချိုးလိုက်”

လန့်က ယာဉ်မောင်းအား ပြောသည်။

လမ်းထောင့်တွေ ဝင်ပြီးသောအခါ လန့်က

“ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ ဆင်းမယ်”

ယာဉ်မောင်းက သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း

“ခင်ဗျား တစ်ဘလောက်ပဲ စီးချင်တာလား ဆိုည့်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်က သိပ်မကောင်းလို့ စစ်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာလေ”

လန့်က ကားခ ရှင်းပေးပြီး နယူးဆာ၏ တိုက်ရှေ့ရှိ ဆေးလိပ်နှင့် ဆေးရွက်ကြီး အရောင်းဆိုင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ဇီးကရက်တစ်လံ ဖွာရင်း စောင့်နေသည်။

မိနစ် ၂၀ အကြာတွင် တိုက်ထဲမှ နယူးဆာ ထွက်လာသည်။

သူမ လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေပြီး သူမ နောက်မှ ခပ်နီးနီး လိုက်သွားသည်။ သူမ ခြေရာပျောက်သွားမှာ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါ။ လူစီထုန်းနီးယား သင်္ဘောကြီးနောက်က လိုက်သွားရသည်နှင့် တူ၏။

နယူးဆာမြူနက်သည် ရေးကြီးသုတ်မှာ မရှိချေ။ ဘယ်ဂရားနီးရိပ်သာလမ်းလမ်း လျှောက်သွားပြီး စပိန်စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှဖြတ်ကာ ကော်ဒီဆာရိပ်သာ အတိုင်း ဆက်သွားသည်။ ဆန်မာတင်လမ်းရှိ ဘယ်ရင်နက်သားရေဆိုင်ထဲ သူမ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လန့်သည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးပြီး သားရေဆိုင်ထဲမှ အရောင်းအရာမနှင့် သူမ စကားပြောနေပုံကို ချောင်းကြည့်သည်။ ဤဆိုင်သည် သူမနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိလေသလား။

လန့်က ဤအချက်ကို စိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်သည်။

မိနစ် အနည်းငယ်အကြာ၌ နယူးဆာသည် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ပိုက်၍ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ကိုရီယင်တီးလမ်းထဲရှိ လမ်းဘေးဆိုင်လေး၌ ဝင်ဝယ်စားသည်။ ဆန်မာတင်လမ်းအတိုင်း သူမ ပြည်လင်းလေးတွဲစွာ ထွက်နေသည်။

သူမသည် ဦးတည်ရာမဲ့ လမ်းသလားနေပုံရ၏။

သူမ ချိန်းထားတာရှိတယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်။ အိန်ဂျယ် ဘယ်လောက် လန့် တွေးနေမိသည်။

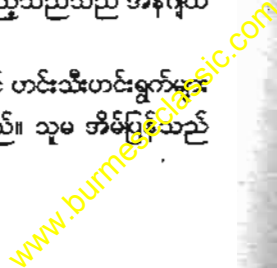
အိန်ဂျယ် ခရီးထွက်နေသည်ဟူသော နယူးဆာစကားကို သူ မယုံပါ။ အိန်ဂျယ်သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌သာ ရှိမည်ဟု သူ၏ ဝက်တီဘာဏ်အရ သိနေ၏။ ထိုက်... နယူးဆာတစ်ယောက် မြင်ကွင်းထဲ၌ မရှိတော့ပါကလား။

သူမ လမ်းထောင့်မှ ချိုးပြီး အစအန ပျောက်သွားလေပြီ။ လန့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။ ထိုလမ်းထောင့်ချိုးသို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း နယူးဆာတစ်ယောက် အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရပေ။

လမ်းဘေးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဈေးဆိုင်တွေ ပြည့်နေသည်။ သူမအား မိမိအတွက် သူမက အလျင်တွေသွားမှာကို လန့် စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် လန့်သည် သတိထား၍ ကျွေးကန်းတောင်းမောက် လိုက်ရှာကြည့်သည်။

ဇားသောက်ကုန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ သူမ ကုန်ခြောက်များ ဝယ်ယူနေစဉ် တွေ့သွားသည်။ မိမိစားဖို့ သူမ ဝယ်ယူခြင်းလား။ သို့မဟုတ် သူမ အိမ်မှာ သယ်လာ စားမည့် ဧည့်သည်များ လာဦးမလား။ ထိုဧည့်သည်သည် အိန်ဂျယ် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် လေဟာပြင်ဈေးလေးထဲ ဝင်ပြီး သစ်သီးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ဝင်ဝယ်သည်ကို လန့် အဝေးမှ အကဲခတ်နေသည်။ သူမ အိမ်ပြန်သည် သို့မဟုတ် သူ လိုက်ချောင်းသည်။

ယခုထိတော့ သူမသည် သေကာနည်းကောင်းသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ခြင်း မရှိသေးပေ။

နောက် ၄ နာရီလုံးလုံး လန့်သည် သူမတိုက်ကိုလည်း လမ်းတစ်ဖက်မှ နောင်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့ကို သူများတွေ သံသယမဖြစ်အောင် ဟိုရွှေသည်ရွှေ နှင့် ချောင်းကြည့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ အိန်ဂျယ်ပေါ်လာတော့မည် မဟုတ်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဒီနေ့ည သူ့နဲ့အိပ်ဘဲ သူ့ဆီက သတင်းနှိုက်လို့ ရချင်ရမှာပေါ့ဟု လန့် ဖိတ်ခေါ်ကာ ရေရွတ်မိသည်။ နယူဆာနှင့်အတူ အိပ်ရမည့်အရေး တွေးရင်း သူ ဖော်လီဆန်လာသည်။

အိမ်ပြုတော်မူ၍ တဲဥပုံ နှစ်ခန်းထဲတွင်တော့ ညနေစောင်းချိန်ရောက်နေပေပြီ။ သမ္မတ ပေါ်လဲအဲလစ်ဆင်သည် ယနေ့ အတော်ပင်ပန်းသွား၏။ သူ့အင်္ကျီက မှာတစ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကော်မတီများ၊ ကောင်စီများ၊ အရေးပေါ်ကြေးနန်းများ၊ နှစ်တွင်းအစည်းအဝေးများ၊ ညီလာခံများနှင့်သာ တည်ဆောက်ထားသော အောက်မေ့ရသည်။ ယခုမှသာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှုလေး ရှိပေတော့သည်။ သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သေး။ သူ့စားပွဲရှေ့မှာ စတင်တန်ခရာကို ထိုင်နေသည်။ စတင်တန်လည်း ယနေ့အဖို့ ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် အပန်းဖြေနေပုံပေါ့။

“မင်းကို အိမ်နဲ့လေးအောင် ငါ လှုပ်မိသလို ဖြစ်နေပြီ စတင်တန်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပေါ့လ်ရာ”

“မေရီအက်ရှ်လီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းတောက်လှမ်းထားတဲ့ကိစ္စ မင်းနဲ့ ပြောချင်သေးတယ်။ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်ပြီလဲ”

“အားလုံး ပြီးခါနီးပါပြီ။ နက်ပြန် သန်ဘက်ခါလောက်ဆိုရင် သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုံး စစ်ဆေးစရာတစ်ခုကျန်တာ အပြီးသတ်မှာပါ။ ခုထိတော့ အားလုံးကောင်းနေတာပဲ။ ငါလဲ အဲဒီကိစ္စကို အတော်စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ ဒီဥစ္စာ ဖြစ်မြောက်မယ် ထင်တာပဲ”

“တို့တွေ ဖြစ်အောင် လုပ်တာပေါ့။ မင်း ဘာသောက်ဦးမလဲ”

“တော်ပါပြီ။ မင်း ငါ့ကို ခိုင်းစရာမရှိရင် ငါ ဘာဘရာကို ကနေဒါရိပ်သာထဲ ဖွင့်ပွဲတစ်ခု လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

“သွားလေ။ အဲလစ်နဲ့ ငါနဲ့လဲ သူ့ဆွေမျိုးတွေကို အိမ်မှာ ဧည့်ခံစရာ ရှိသေးတယ်ကွ”

ပေါလ်အဲလစ်ဆင်က ပြောသည်။

“အဲလစ်ကို ငါ သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ”

တောင်တန်ခရာများ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

“အေး မင်းလဲ ဘာဘရာကို ငါ သတိရကြောင်း ပြောပေးပါကွာ”

အဲလစ်ဆင်သည် စတင်တန်ခရာများ ထွက်သွားပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။

“နောက် မေရီအက်ရှ်လီအကြောင်း သူ စဉ်းစားနေလေသည်။”

နယူဆာအား ညစာ ကျွေးရန်အတွက် သူမ တိုက်ခန်းသို့ ဟယ်ရီလန် ဆုတ်ရှီလာပြီး အခန်းတံခါး ခေါက်ကြည့်သော်လည်း အထဲမှ ပြန်ထူးသံ လုံးဝ မကြားရပေ။ သူ အကြီးအကျယ် တိတ်လန့်သွားသည်။ နယူဆာ မိမိအား သစ်ပင်ရိုက်ပြေးပြီလော။

လန့် တံခါးဖွင့်ကြည့်သည်။ တံခါးသော့ခတ်မထား။ အိန်ဂျယ်သည် မိမိနှင့် ဆွေနှင့် ဤအခန်းထဲ ရောက်နှင့်နေသလား။ အိန်ဂျယ်သည် အလုပ်ကိစ္စကို မိမိနှင့် လူချင်းတွေ ဆွေးနွေးလို့ပုံရသည်။

ဟယ်ရီလန်သည် အခန်းထဲသို့ အလုပ်သဘောဆန်ဆန် ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ဆီတည်တည် ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

“ဟဲလို”

ပဲ့တင်သံသာ ပြန်ကြားရသည်။ သူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်သွားသည်။ သူ့ဆာသည် အရက်မှူးလျက် အိပ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်လှဲနေသည်။

“သောက်ကမြင်း...”

လန့် ပါးစပ် အမြန်ပိတ်လိုက်၏။ ဤနလပိန်းတုံး ယစ်ထုပ်မိန်းမကြီးသည် အဲဒီအတွက် ရွှေဥ ဥပေးမည့် ဝန်းကြီးဘစ်ကောင်ဆီတာ မေ့လို့ မဖြစ်သေး။ သူ့ထု သူမ ပခုံးကို အသာကိုင်ပြီး အိပ်ရာမှ နှိုးလိုက်သည်။

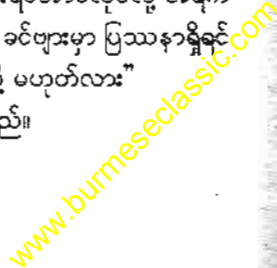
သူမ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် စိတ်ပူလို့ ခင်ဗျား စိတ်မချမ်းသာတာ ကျုပ် မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်လို့ အရက် သောက်ထားတာလား။ ကျုပ်က ခင်ဗျား မိတ်ဆွေပါ။ ခင်ဗျားမှာ ပြဿနာရှိရင် နှိုးပြောပါလား။ ဘာလဲ အိန်ဂျယ်နဲ့ ပြဿနာပေါ်လို့ မဟုတ်လား”

လန့်က ရှိုးသားသော လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အိန်ဂျယ်”

သူမ စလုံးစထွေး ရေရွတ်လိုက်၏။

“သူဟာ သဘောကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကေနွဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ သူ့အထင်အမြင် လွဲကွန်ကြလို့လား”

လန့်က ချောမြူ၍ ပြောသည်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာပေါ်၌ ပြောပြောပြောပြော တန်းတန်းဖြစ်အောင် သူ ဆွဲဆန်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

အင်း... ကမ်းခြေပေါ် လာပြီး သောင်တင်တဲ့ ဝေလငါးကြီးတစ်ကောင် ထဲမှာ နေတာပဲဟဲ့ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိသည်။ လန့်သည် သူမဘေး၌ ဝင်ထိုင်ချင်သည်။

“အိန်ဂျယ်အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားကို သူ ဘာလုပ်လို့လဲ”

နယုဆာက သူ့အား အရည်ရွန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း “ကဲ အိပ်ကြစို့”

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

ဘုရား တမိလေသည်။

*

မနက်မိုးလင်း လန့် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ခုတင်ပေါ်၌ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ အော့အန်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ သံသေးသံကြောင်နှင့် သီချင်းဆိုနေသော နယုဆာအား ကို သူ ကြားရသည်။

တော်ပြီ၊ တန်ပြီ၊ ဒီနေ့မနက် အိန်ဂျယ် ဘယ်မှာရှိကြောင်း သူမ ဖွင့်မပြောလျှင်တော့ အိန်ဂျယ်၏ အိပ်ချုပ်သမားနှင့် ဖိနပ်ဆိုင်သို့ ကိုယ်တိုင် သွားစုံစမ်းမည်။

လန့်သည် အိပ်ရာဖုံးနှင့် တောင်များကို ဆွဲခွာပြီး နယုဆာဆီ သွားသည်။ သူမသည် ရေချိုးခန်းရှိ ကြေးမုံချပ်ရှေ့၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူမ ဆံပင်များကို လိပ်တင်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူမ ပို၍ အကြည့်ရဆိုး၏။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောစရာရှိတယ်”

လန့်က ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“အင်းပါ။ ရှင် ရေချိုးဖို့ ကျွန်မ ရေခဲထားတယ်။ ရှင် ရေချိုးပြီးရင် မနက်စာ အသင့်ပြင်ပေးထားမယ်”

သူမက ရေအပြည့်ဖြည့်ထားသော ရေချိုးလုံကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ လန့် စိတ်မရှည်တော့။ သို့သော် နယုဆာအား အတင်းအဓမ္မလုပ်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ သိသည်။

“ကြက်ဥကြော် ကြိုက်သလား”

လန့် ဘာမှမစားချင်ပါ။

“ကြိုက်တယ်။ လုပ်လိုက်လေ”

“ဘွဲ့နိမ ကြက်ဥမွှေကြော် ကောင်းကောင်းကြော်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါ အိန်ဂျယ် သင်ပေးထားတာ”

နယုဆာသည် သူမ ဆံပင်ကို လိပ်ထားသော ဘီးလုံးကြီးများကို စတင်၍ ကြည့်သည်။

လန့်သည် ရေချိုးလုံကြီးထဲ ဝင်လိုက်၏။

နယုဆာသည် ဆံပင်လေပူမှုတ်ကိရိယာအကြီးတစ်လက်ကို ကောက်ယူကာ သူမ ဆံပင်ကို စတင်၍ လေမှုတ်အခြောက်ခံသည်။

လန့်သည် နွေးထွေးသော ရေချိုးလုံကြီးထဲ၌ အေးအေးဆေးဆေး ကျောထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

ငါဘာသာ သေနတ်တစ်လက်ယူပြီး အိန်ဂျယ်ကို သွားဖမ်းရရင် ကောင်းကင်က အစွဲအမူးတွေကို ဖမ်းခိုင်းရင် ဆူငွေ ဘယ်သူရသင့်သလဲဆိုတာ သူတို့က မသိစစ်ဆေးရေးတွေ ဘာတွေ လုပ်နေကြဦးမယ်။ ခုနည်းအတိုင်း ဘာမှ မေးတာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိန်ဂျယ်အလောင်းကို ဘယ်မှာ လာကောက်ရမယ်ဆိုတာပဲ သူတို့ကို ငါ အကြောင်းကြားလိုက်တော့မယ်။

နယုဆာက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းပြောသော်လည်း လေပူမှုတ်ကိရိယာကို ဘယ်လောင်သော မော်တာသံကြောင့် ဘာမှမကြားရ။

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲဟင်”

သူက အော်မေးသည်။ နယုဆာက ရေချိုးလုံနားသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး “ရှင်အတွက် အိန်ဂျယ်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု ပို့လိုက်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက လက်ထဲမှ လျှပ်စစ်လေပူမှုတ်ကိရိယာကို ရေချိုးခန်းထဲသို့ ပစ်ချပြီး လန့် မရှုမလှ ဓာတ်လိုက်သေဆုံးပုံကို အေးတိအေးစက်စက် ကြည့်နေလေသည်။

* * *

အိမ်ထောင်

ဆိုတာပုံကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ရိုက်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပုံရှင်အဘိုး
သည် ထိုခေတ်ထိုအခါက အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် ပုံပန်းမကျ
အောင်တောင့်ကြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ဤဓာတ်ပုံသည် မေရီ၏ အမွန်အမြတ် ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။
မီးနီးယားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးစိတ်ဝင်စားမှုဖြစ်အောင် သူမအား အဘိုး
ပြောသော မျိုးစေ့ချပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရိုမေးနီးယားဘုရင်မကြီး မာရီ မြို့စားကတော်များ အိမ်ရှေ့စံ မင်းသမီးများ
၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းများ၊ အင်္ဂလန်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မ၊ ကြင်ရာတော် အဲလ်
ဘတ် ရုရှားပြည်မှ ဇာဘုရင်နှင့် အခြား စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း တစ်ဒါလင်
၏ ပုံပြင်ဆန်သော ဇာတ်လမ်းများကို အဘိုးက မေရီအား ပြောပြခဲ့သည်။

ငါတို့ဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်သွေးပါသုတွေ ဖြစ်တယ် မေရီ၊ တော်လှန်ရေးကြီး
သဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် သမီးလေးဟာ အိမ်ရှေ့မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ဖြစ်လာမှာ
အတိုင်း အဘိုးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

မေရီသည် သူမကိုယ်သူမ အိမ်ရှေ့မင်းသမီးအဖြစ် အိပ်မက်များ မက်လှ
ခဲ့သည်။

*

စာမေးပွဲအဖြေလွှာများကို မေရီအမှတ်ပေးနေစဉ် ဌာနမှူး ပါမောက္ခ
မိတာ သူမ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

"မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စက်အက်ရိုလီ၊ ခင်ဗျားနည်းနည်း အားသလားလို့"
သူမ ရုံးခန်းသို့ ဌာနမှူး ပါမောက္ခ ဟန်တာကိုယ်တိုင် လာတွေ့ခြင်းမှာ
သူမ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

မေရီ အတော်လေး ဝမ်းသာသွားသည်။ ဌာနမှူး ဟန်တာကိုယ်တိုင် မိမိထံ
လာရောက်ခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ တစ်ခုတည်းရှိမည်။ သူမအား တာဝန်
ပေးရန် တက္ကသိုလ်က ရွေးချယ်ခန့်ကြောင်း သတင်းကောင်း လာပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ အားပါတယ်၊ ထိုင်ပါ ဆရာ"
သူမက ပြောလိုက်သည်။ ဌာနမှူး ဟန်တာသည် ကြိမ်ကုလားထိုင်၍ ထိုင်ချ

"ခင်ဗျား သင်ရတဲ့အတန်းတွေ ဘယ်နှယ်နေလဲ"
"အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်"

အက်ဒွပ်အား သတင်းကောင်းကို သူမ အမြန်ဆုံး ပြောနိုင်လျှင်ပိုမို

သီဟရတနာစာပေ

"မဲ့တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းပါလား စတင်တန်"

သမ္မတ ပေါလ်အဲလစ်ဆင်သည် မေရီအက်ရိုလီနှင့် ပတ်သက်သော နောက်
ဆုံး လုံခြုံရေးစစ်ဆေးမှု အစီရင်ခံစာကို ဖတ်နေရာမှ ပြန်ချပြီး ပြောလိုက်သည်။
"ဟုတ်တယ်၊ သူက အသင့်တော်ဆုံးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြား
ရေးဝန်ကြီးဌာနကတော့ သိပ်သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး"

"သူတို့ကို မျက်ရည်သုတ်ဖို့ လက်ကိုင်ဖုဝါတစ်ထည် ပို့ပေးလိုက်ရုံပေမဲ့
အထက်လွှတ်တော်က တို့ကို သဘောတူ ထောက်ခံပါစေလို့ ဆုတောင်းရုံပဲ
တော့တယ်"

*

ကက်လီခန်းမကြီးရှိ မေရီအက်ရိုလီ၏ ရုံးခန်းမှာ သေးငယ်ပြီး သပ်ရပ်လှ
သော အခန်းကလေး ဖြစ်သည်။ အလယ်ပိုင်း ဥရောပနိုင်ငံများနှင့် ပတ်သက်
သော ရည်ညွှန်းစာအုပ်များ အပြည့်အကျပ် ထည့်ထားသော စာအုပ်စင်များ
အပြိုင်သား နေရာယူထားကြသည်။

ပရိဘောဂပစ္စည်း အနည်းငယ်သာ ရှိ၏။ စားပွဲဟောင်းတစ်လုံး၊ ဆုံလှည့်
ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စာမေးပွဲအဖြေလွှာများ စုပုံတင်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်
နား၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် စာကြည့်မီးတို
တစ်တိုင်တို့ကိုသာ ထားရှိသည်။

စားပွဲနောက်ဘက် နံရံပေါ်၌ ဘော်လ်ကန်တောင်တန်းဒေသ မြေပုံပြ
ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မေရီအဘိုး၏ ဓာတ်ပုံဟောင်းတစ်ပုံကိုလည်း ချိတ်ဆွဲ
ထား၏။

www.burmeseclassic.com

အက်ဒွပ် ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်ယူလိုက်လေမလဲ။ တက္ကသိုလ်၌ မိမိအသက် အရွယ်နှင့် ဤရာထူးမျိုးကို ရသ့ရှားပါးလှသည် မဟုတ်လား။

ဌာနမှူးဟန်တာသည် စိတ်ထဲ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေပုံရ၏။

“ခင်ဗျား ဒုက္ခတွေ့နေသလား မစွက်အက်ရှ်လီ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် သူမ တုန်သွား၏။

“ဒုက္ခ ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ဘာဒုက္ခမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ဝါရှင်တန်က လူတစ်ချို့ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ပြီး ခင်ဗျားအကြောင်း မေးသွားတယ်”

ဖလောရင့်ရှစ်ဖာ၏ စကားများကို မေရီ ပြန်ကြားယောင်လာမိသည်။ ဝါရှင် တန်က စုံထောက်တစ်ယောက်က မေရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေး သွားတယ်။ သူ ပြောပုံဆိုပုံအရ မေရီဟာ တကယ့်နိုင်ငံတကာသူလျှိုကျနေတာ ပဲ။ မေရီဟာ သစ္စာရှိတဲ့ အမေရိကန်ပြည်သူတစ်ယောက်လား။ သူ့ဟာ ဖိခိမိခိမိ ကောင်း မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်လားတဲ့။ အင်း... ဒီတော့ ဌာနမှူးသည် မိမိ ရာထူးကိစ္စအတွက် လာတွေ့ခြင်း မဟုတ်နိုင်တော့ပေ။

သူမ စကားပြောရ ခက်နေ၏။

“သူတို့ ဘာသိချင်လို့တဲ့လဲ ဆရာ”

“ပါမောက္ခတစ်ဦးအနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကို သူတို့ မေးကြမိ တယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လဲ မေးကြတယ်”

“ကျွန်မလဲ ရှင်းမပြတ်တဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဘာ ပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ သိသလောက် အခုထိပေါ့”

ဟန်တာက သူမအား မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် အကဲခတ်နေသည်။

“ကျွန်မအကြောင်း သူတို့ ဘာအတွက် လာမေးသလဲဆိုတာ သူတို့ဆရာ ကို ပြောမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူတို့နဲ့ စကားပြောတာကို လုံးဝလျှို့ဝှက်ထားပေးဖို့ သူတို့ မှာသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ် ကျွန်တော် သစ္စာ ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီကိစ္စ သိထားသင့်တယ်လို့ ယူဆပြီး အဲဒီ ကျွန်တော် လာပြောတာပဲ၊ ကျွန်တော် သိသင့်တာများရှိရင်လဲ ခင်ဗျား ပြော ပြောပေးချင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကြီးက ပါမောက္ခတစ်ဦးဦး သက်ဆိုင်တဲ့ အရှက် ကွဲ သိက္ခာကျစရာကိစ္စ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် တက္ကသိုလ်ကိုယ် ရောင်ပြန်ဟပ် ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်”

သူမက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“ကျွန်မ ဘာမှကို မစဉ်းစားတော့ဘူး”

ဟန်တာက သူမအား တဝက်မျှကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်ချက်ညိတ်ကာ

“ဒါဖြင့်လဲပြီးတာပဲ မစွက်အက်ရှ်လီ”

သူမသည် မိမိနဲ့ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသော ဟန်တာအား ငေးကြည့်ရင်း

“ငါ ဘာများ လုပ်မိလို့ပါလိမ့်” ဟု တွေးမိလေသည်။

*

ညစာ စားသောအခါ မေရီသည် အထူးပင် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ မိမိ

နာကို အက်ဒွပ်စားသောက်ပြီးမှသာ ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဤ

နာကို မိမိတို့လင်မယား နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး ဆွေးနွေးပြေရှင်း ပြီး

ကလေးများကလည်း တမော့င့်၊ ဘက်သည် ညစာကို လက်ဖျားနှင့်ပင်

“ဒီနေ့ဒီအခါမှာ ဘယ်သူမှ အမဲသား မစားကြတော့ဘူး၊ ကျောက်ခေတ်

တွေဆီက ရခဲ့တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းခလေးထုံးစံတစ်ခုပဲ။ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေ

ဒီရုဏ္ဏန်တွေကို သတ်ဖြတ်မစားကြတော့ဘူး”

ဘက်က ဆင်ခြေပေးသည်။

“အို သေနေပြီပဲဟာ၊ နင် စားလို့ရတာပဲ”

တစ်က စောဒက တက်သည်။

“ဘလေးတွေ တော်ကြစမ်း၊ တစ်ခွန်းမှ မဟနဲ့၊ ဘက် နင့်ဘာသာနင် ဟင်း

အသုပ်တစ်ပွဲ သွားလုပ်စားချေ”

မေရီက အော်လိုက်သည်။

“သူ့ကို မြက်သွားစားခိုင်းလိုက်ပါ”

တစ်က အကြံပြုသည်။

“တစ် မင်းဘာသာ ပြီးအောင်စားစမ်း”

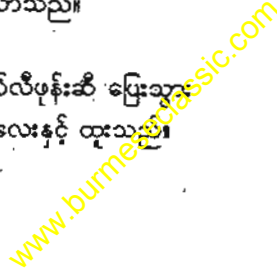
သူမ ခေါင်းကိုက်လာသည်။ ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်း လာသည်။

“သမီးဆီ လာတာဖြစ်မယ်”

ဘက်ကလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ထကာ တယ်လီဖုန်းဆီ ပြေးသွား

သူမက ဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး ညတုတုအသံကလေးနှင့် ထူးသည်။

“ဘဂျေးလားဟင်”

သူမ ကောကြာမျှ နားထောင်ပြီး မျက်နှာထားပြောင်းသွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရပါတယ်”

သူမ စိတ်ပျက်စွာပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်ချကာ ထမင်းစားပြန်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

အက်ဒွပ်က မေးသည်။

“ဖုန်းသရဲတစ်ယောက်ပါ၊ မာမိုကို အိမ်ဖြူတော်က စကားပြောချင်လို့လေ”

“အိမ်ဖြူတော် . . . ဟုတ်လား”

အက်ဒွပ်က မေးသည်။ တယ်လီဖုန်း လာပြန်သည်။

“ငါ ကိုင်လိုက်မယ်”

မေရီက စားပွဲမှထပြီး တယ်လီဖုန်း သွားကိုင်သည်။

“ဟဲလို . . .”

သူမ ဖုန်းနားထောင်ရင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ ညစာ စားရင်းတန်းလန်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူး။ ရှင်က ဘာလုပ်ပေးမယ်၊ ရှင် . . . ဘယ်သူ . . . သမ္မတကြီး ဟုတ်လား”

“နေဦး၊ ကျွန်မ . . . အဲ . . . မင်္ဂလာညနေခင်းပါ သမ္မတကြီးရှင်”

သူမ မျက်နှာမှာ မှေးမှိန်သွားဟန် တွေ့ရသည်။ အက်ဒွပ်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်က သူမအား မျက်လုံးပြူးလျက် ကြည့်နေကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ သမ္မတကြီးရဲ့အသံကို ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ စောစောက တယ်လီဖုန်းချလိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဘက်က သူ့သူငယ်ချင်း ဗာဂျေး အောက်မေ့လို့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမ မတ်တပ်ရပ် နားထောင်နေပြန်သည်။

“ကျွန်မ အဲဒီတာဝန် ဝမ်းဆောင်ဖို့ ဆန္ဒရှိရဲ့လား ဟုတ်လား၊ ဘာတာလား ပါလိမ့်ရှင်”

သူမ မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ အက်ဒွပ်သည် သူမ အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က သူ့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

“တစ်ခုခု မှသေနေပြီထင်တယ် သမ္မတကြီးရှင်၊ ကျွန်မ နာမည်က မေရီအင်္ဂလိပ်ပါ။ ကျွန်မက ကင်းဆပ်ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခတစ်ယောက်လူကြီးမင်း ဖတ်ပြီးပြီဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းလဲ သား

ကျွန်မ အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်”

သူမ အတန်ကြာမျှ ဆက်နားထောင်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ . . . ခွင့်လွှတ်ပေး . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ခြောက်လား၊ ကျွန်မ သိပ်ဘဝင်မြင့်ချင်သွားတာ သိပ်ထူးကဲတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ

ကျွန်မ ခင်ပွန်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လူကြီးမင်းကို အကြောင်းပြန်ပါမယ်”

သူမက ဖောင်တိန်ကို ကောက်ယူ၍ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရေးမှတ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ရပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်၊ ဝှက်ဆိုင်”

မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ဖြည်းညင်းစွာချပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ချားစွာဖြင့်

အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဘာတွေဖြစ်တာတုံး”

အက်ဒွပ်က မေးသည်။ တစ်ကလည်း

“ခဲန ပြောတာ တကယ်သမ္မတကြီးလား မာမိ”

မေရီသည် ကုလားထိုင်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

အက်ဒွပ်က သူမလက်ကို အသာကိုင်ပြီး

“မေရီ . . . သမ္မတကြီးက ဘာပြောသွားလဲ၊ သူ ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ”

မေရီသည် မှင်တက်မိစွာ ထိုင်ချ၍ စဉ်းစားနေသည်။ အင်း . . . ငါ့အကြောင်း လိုက်စုံစမ်းနေတာ ဒီအတွက်ကိုး။

သူမက အက်ဒွပ်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်အား မော့ကြည့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ပြောသည်။

“နိုင်ငံခြားရေးမဂ္ဂဇင်းထဲက ကျွန်မ ဆောင်းပါးနဲ့ ကျွန်မရေးတဲ့ စာအုပ်ကို ထုတ်ကြီးဖတ်ပြီး သဘောကျသွားတယ်တဲ့။ သိပ်ပြောင်မြောက်တာပဲတဲ့။ သူ့ရဲ့ နည်းလမ်းမှ ပြည်သူသို့ အစီအစဉ်အတွက် အင်မတန် အံ့ဝင်တဲ့ အယူအဆမျိုး ပြောပါသတဲ့။ သူက ကျွန်မကို ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ် အဖြစ် လျာထားခန့်အပ်ချင်တယ်တဲ့”

အက်ဒွပ်သည် သူမစကားကို လုံးဝမယုံနိုင်ပေ။

“မင်းကို သံအမတ် ခန့်အပ်မယ်တဲ့လား၊ ဘာလို့ မင်းကို ရွေးသလဲ”

မေရီကိုယ်တိုင် မဖြေတတ်။ အဖြေကို သူမ မသိ။ အက်ဒွပ်သည် အတင်းအဓိက ပေးသင့်ပါသည်။

ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ မင်းဟာ နာမည်ကျော် သံအမတ်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဟုသော စကားမျိုး အက်ဒွပ်ပြောသင့်သည်။ သို့သော် မင်းကို ဘာကြောင့်ရွေးသလဲဟူ၍ ပိုပြီးသဘာဝကျသော မေးခွန်းကိုသာ မေးသည်။

“မင်းမှာ နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိပါကလား”

“ကျွန်မ အဲဒါ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အခုကိစ္စဟာ အင်မတန် အံ့ဩစရာ ကောင်းလွန်းပါတယ်”

မေရီက ပြန်ပြောသည်။

“မာမိ သံအမတ် လုပ်မလို့လား၊ သားတို့ ရောမမြို့ကို သွားရမှာလား” တစ်က မေးလိုက်သည်။

“ရိုမေးနီးယားပါ သားရယ်”

“ရိုမေးနီးယားဆိုတာ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

အက်ဒွပ်သည် ကလေးများအား လှည့်ပြီး

“ကဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြီးအောင်စားကြစမ်း၊ ငါနဲ့ မာမိနဲ့ စကားပြောနေရတာပဲ”

“သားတို့ မဲမပေးရဘူးလား”

“မင်းတို့ အဝေးရောက် မဲပေးခွင့်ပဲ ရှိတယ်”

အက်ဒွပ်သည် မေရီအား စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လက်တွဲခေါ်သွားပြီး သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ

“ခုနက ကိုယ်ပြောတာ နည်းနည်းလွန်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ဒီကိစ္စက အင်မတန်... ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ပြောတာ မှန်တယ် အက်ဒွပ်၊ သူတို့ ဘာလို့များ ကျွန်ုပ်ကို ရွေးရပါလိမ့်”

မိမိအား မေရီက အက်ဒွပ်ဟု ခေါ်သောအခါ ဒုက္ခရောက်ပြီဟု အက်ဒွပ်နားလည်ပေသည်။

“အချစ်ရေ မင်းဟာ တစ်နေ့ကျ နာမည်ကျော်သံအမတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို သိရတော့ မင်း သိပ်ကို တုန်လှုပ်သွားတာ မဟုတ်လား”

မေရီလေသံက ပျော့သွားပြီး

“မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ၊ ကျွန်မ နားကိုတောင် ခယဲ့ဘူး၊ ဖလော့ကို ပြောရဦးမယ်၊ ဒီသတင်းကြားရင် သူတော့ သေသွားနိုင်တယ်”

မေရီက ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။ အက်ဒွပ်က သူမအား အကဲခတ်ရင်း “ဒီကိစ္စကြောင့် မင်း တော်တော်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူက သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာ ပြန်ကြည့်ပြီး “ဘုတ်တယ်၊ သိပ်ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ရော အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဒီအတိုင်းပဲနေမှာ”

အက်ဒွပ်က စကားလုံးများကို ဂရုစိုက်ရွေးချယ်၍ ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းပါတယ် အချစ်ရယ်၊ သူတို့ဟာ မင်း

အထူးမျိုး ပေါ့ပေါ့တန်တန် ခန့်အပ်မယ် မထင်ဘူး၊ မင်းကို ရွေးချယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြောင်းရင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်တို့

အသိအမှတ်ပြု စဉ်းစားမှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ ဒီရာထူးကို မင်း လက်ခံခြင်းအားဖြင့် အဲဒီအရာကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲစေနိုင်သလဲဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားရမယ်”

သူ ပြောမည့်စကားကို သူမ ကြိုသိထားပါသည်။ အက်ဒွပ် ပြောတာ မှန်တယ် သိပ်ကို မှန်တယ်ဟု သူမ စိတ်ထဲက ပြောမိ၏။

“ကိုယ် လူနာတွေကို ထားရစ်ပြီး အလုပ်က နုတ်ထွက်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် ဒီမြို့မှာပဲ ဆက်နေရမယ်၊ မင်း ရိုမေးနီးယားကို ဘယ်လောက်

ကြိုက်သွားနေရမလဲ ကိုယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း သံအမတ်လုပ်ဖို့ အသင့်တော်တယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ ကလေးတွေ အဲဒီမှာ သွားနေကြပြီး ကိုယ်က

အိမ်ထဲမှာပဲ အခါကျမှ လိုက်လာလို့ရအောင် အစီအစဉ်ကလေးတစ်ခု ရေးဆွဲနိုင် ရေးဆွဲရမှာပဲ”

“ရှင် ဇူးနေသလား၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုခွဲလို့ ရမှာလဲ” မေရီက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

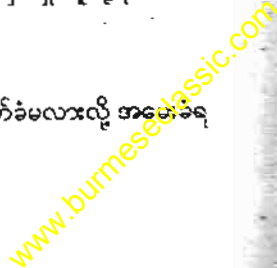
“အို ဒီခွဲစွာ သိပ်ဂုဏ်ရှိတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဒီတော့... ” “ဟင့်အင်း ရှင်မိန်းမဖြစ်ရတာလဲ ဂုဏ်ယူစရာပါ၊ ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်နဲ့

အတူတူကလွဲလို့ ဘယ်ဟာမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ သွားဘူး၊ ရှင်လို ဆရာဝန်မျိုးကို ဒီမြို့သူမြို့သားတွေ ဘယ်တော့မှ ရှာမတွေ့

ဘူး၊ ကျွန်မထက်တော်တဲ့ သံအမတ်တစ်ယောက်ကိုတော့ အစိုးရက တယ်လီဖုန်းနဲ့ စာအုပ်ထဲက အဝါရောင်စာမျက်နှာတွေထဲမှာ ရှာယူလို့ရပါတယ်”

အက်ဒွပ်က သူမအား ဆွဲယူသိုင်းဖက်ပြီး “အကယ်ပြောတာလား”

“အကယ် ပြောတာပေါ့၊ ခုလို သံအမတ်ရာထူး လက်ခံမလားလို့ အမေ့မိရတာပဲ အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလှပြီ”

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး ဝှန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး ဘက်နှင့် တစ်တို့ က... ဘက်ရုတ်
ပြေးဝင်လာသည်။ ဘက်က

"ဟာကေးကို သမီး ခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ပြီ၊ မာမိ သံအမတ်ကြီး
ဖြစ်တော့မယ်လို့"

"ဒါဆို သူ့ကို သမီးဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး ပြောလိုက်၊ အလကား နောက်တစ်
လို့"

မေရီက ပြောသည်။

"ဘာလို့လဲ"

အက်ဒွပ်က

"သမီး မာမိက ဒီမြို့မှာပဲ နေချင်တယ်တဲ့"

"ဘာလို့လဲ သမီး ရှိမေးနီးယားကို မရောက်ဖူးဘူး၊ သမီး ဘယ်ကိုမှ မသွား
ဖူးသေးဘူး"

ဘက်က ဦးသံပါးပါးနှင့် ပြောသည်။

"သားလဲ သူ့လိုပဲ"

တစ်က မေရီကို ပြောပြီး ဘက်အား လှည့်ပြောသည်။

"ငါ မပြောလား၊ ငါတို့ ဒီမြို့က ဘယ်တော့မှ ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ပါဘူး
လို့"

"ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင် ရပ်ကြရမိန်း"

မေရီက တစ်ချက်လွတ်အမိန့် ထုတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ မေရီသည် သမ္မတကြီး ဖေးထားသော တယ်လီဖုန်း
နံပါတ်ကို ကိုယ်တိုင်လှည့်လိုက်လေသည်။

"အခုပြောတာ မစွက်အက်ဒွပ်အက်ရှီလီပါ၊ သမ္မတကြီးရဲ့ လက်ထောက်
မစ္စတာဂရင်းက ကျွန်မကို စောင့်နေမယ် ထင်ပါတယ်"

မေရီက တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာအား ပြောလိုက်သည်။

"ခဏလေးရှင်"

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားသံတစ်သံက

"ဟဲလို မစွက်အက်ရှီလီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ သမ္မတကြီးကို ကျွန်မ ကိုယ်စား ပြောပေးပါလားရှင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"သမ္မတကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကြောင့် ကျွန်မ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပါတယ်"

အပမဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းရဲ့ အလုပ်က ဒီမြို့က ခွာလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ဒီတော့
သမ္မတကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူးလို့
ပြောလိုက်ပါရှင်၊ သူ ကျွန်မအပေါ် နားလည်သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ မှော်
ထင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွက်
အက်ရှီလီ"

တစ်ဖက်မှလူက ခပ်တည်တည်ပြန်ပြောပြီး တယ်လီဖုန်း ချလိုက်လေသည်။
အဲဒါနဲ့ စကားပြောခွက်ကို ပြည်းညင်းစွာ ချလိုက်သည်။

အင်း.. ကိစ္စ ပြတ်သွားလေပြီ။ နီးဆွဲဖြူဆွယ်သော အိပ်မက်တစ်ခုသည်
မိမိထံ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပါတကား။ တကယ်တော့ ဒါပါပဲ။ အိပ်မက်
အိပ်မက်ပဲ။

ဒီခွာက ငါ့ရဲ့ကမ္ဘာ။ တကယ် ကမ္ဘာ။ အင်း.. ဒီနေ့အဖို့ စတုတ္ထကြိမ်
ပြန်စဉ် သမိုင်း အဓိကအတန်းကို စာသင်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ဦးမှပါပဲလေ။

အဲဒီဖြူဖြူ သုတ်ထားသော ကျောက်သားတံတိမ်ကလေးသည် အရောင်
စုံလင်သော လေဟာပြင်ဈေးခင်းကြီးမှ သိပ်မဝေးလှသည့် ပုံစံဆင်တူ
အိမ်ပေါင်း တစ်ဒါလင်ခန့်ကြားတွင် မထင်မရှား တည်ရှိနေပေသည်။

အိမ်လေးကို ပိုင်ဆိုင်သူကား 'လွတ်လပ်ရေးပျိုးချစ်များ' ဟူသော အဖွဲ့
ကြီးကို ထောက်ခံအားပေးသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

"ခင်ဗျားတိမ်ကို ကျုပ်တို့ တစ်ရက်ပဲ အသုံးချချင်တယ်"
တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံတစ်သံက သူ့ကို ပြောခဲ့သည်။ သို့နှင့် သူက အစီ
အစဉ်များ ပြုလုပ်ပေးခဲ့၏။

အခု အစည်းအဝေးဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ထိုအိမ်အတွင်းရှိ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ဝိုင်းဖွဲ့
ကြေညာ လူတစ်စုအား စကားပြောနေသည်။

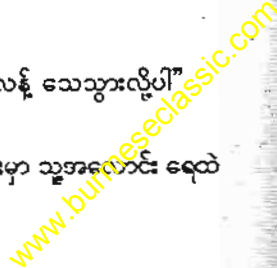
"ဗြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ အခက်
အခဲခန့် ကြုံတွေ့ရပါတယ်"

"ဘယ်လို အခက်အခဲမျိုးပါလိမ့်"

သော်လ်ဒါက မေးသည်။

"ကြားလူအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ရွေးခဲ့တဲ့ ဟယ်ရီလန် သေသွားလို့ပါ"
သေသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်.."

"အသတ်ခံလိုက်ရတာပါ၊ ဗြူနိုအေဇီဗျို ဆိပ်ကမ်းမှာ သူ့အားလောင်း ရေထဲ

ပေါလောမောလာတာ တွေရတယ်”

“ဘယ်သူ သတ်သလဲ၊ ရဲက သိလား၊ သူ အသတ်ခံရမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဘယ်လို တစ်ယောက်ယောက်က ဆက်စပ်ကြည့်လို့များ ရနိုင်မလားဗ”

“မရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှပူစရာ မလိုဘူး”

ထိုအခါ သော်ရိက

“ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကရော ဆက်လုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အိန်ဂျယ်ကို ဘယ်လို ဆက်သွယ်မိန်း ဝဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိန်းချုပ်သူက ဟယ်ရီလန်က သူ့နားထိုင် အိန်ဂျယ်ကို ဖွင့်ပြောခွင့် ပြုခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ အိန်ဂျယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ထိန်းချုပ်သူကို သူ့နည်း သူ့ဟန် ဆက်သွယ်ပါလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့တွေ ထိုင်စောင့်ကြည့်ပဲ ရှိတယ်”

ကျွန်တို့ဦးတီးမြို့ထုတ် ဒေးလီယူနီယံသတင်းစာ မျက်နှာဖုံးတွင် သတင်းခေါင်းစဉ်ကို ဤသို့ ဖော်ပြထားသည်။

‘ကျွန်တို့ဦးတီးမြို့ မေရီအက်ရှ်လီက သံအမတ်ရာထူးကို ငြင်းဆိုလိုက်ခြင်း ထိုခေါင်းစီးအောက်တွင် မေရီအကြောင်း၊ သူမ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့်တကွ သတင်းနှစ်ကော်လံစာ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ကေဂျီစီကေ အသံလွှင့်ဌာနကလည်း မွန်းလွဲနှင့် ညနေပိုင်းတွင် မေရီသတင်းကို အသားပေး လွှင့်ကြသည့် သံအမတ်ရာထူးကို မေရီ လက်ခံလိုက်ပါက ယခုလောက် ဟိုးသေတကျော်ကျော် ဖြစ်မည် မထင်ပေ။

ကျွန်တို့ဦးတီးမြို့သူမြို့သားများအဖို့တော့ မိမိတို့ မြို့ကလေးသည် ရိုးမေးယားနိုင်ငံ မြို့တော် ဘူခါရက်ထက် များစွာအရေးပါလှပေသည်။

ညစာ ချက်ပြုတ်ဖို့ မြို့ထဲသို့ ဈေးသွားဝယ်သောအခါ မော်တော်အရေဒီယိုရှိ သူမ နာမည်ကို မေရီ ထပ်တုလဲလဲ ကြားနေရလေသည်။

“... စောစောပိုင်းက သမ္မတကြီး အဲလစ်ဆင်က ရိုးမေးနီးယား သံအမတ် စေလွှတ်ခြင်းဟာ သူ့ရဲ့ ‘ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့’ အစီအစဉ်ရဲ့ ပထမအကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားရေးမူဝါဒရဲ့ အတိတ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါဟာ ဒီရာထူးကို မေရီအက်ရှ်လီ ငြင်းဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့်...”

မေရီသည် အခြားအသံလွှင့်ဌာနတစ်ခုကို ခလုတ်ရွှေ့ ဖမ်းယူလိုက်ရာ “မေရီဟာ ဒေါက်တာ အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီရဲ့ ဇနီးဖြစ်ပါတယ်”

မေရီသည် ရေဒီယိုခလုတ် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုနေ့မနက်က သူမအား မိတ်ဆွေများ၊ သူ့စိမ်းများ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသူများ အိမ်နီးနားချင်းများ၊ သုံးဒါလင်ခန့် တယ်လီဖုန်း ဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဒီနေ့နှင့် တိုက်ကြုံခဲ့သည့် ဝေးလံသော မြို့ကြီးများမှ သတင်းထောက်များသည် သူမအား ဖုန်းဆက်မေးမြန်းကြပေသည်။

သူတို့အားလုံး တစ်စိတ်ကို တစ်စိတ် လုပ်နေကြတာပါပဲ။ သမ္မတကြီးဟာ နိုင်ငံခြားရေးမူဝါဒ အောင်မြင်ရေးအတွက် ရိုးမေးနီးယားကို အခြေပြုထား

မရှိဘဲ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအခါအခါကြွက်ကြွက်ဖြစ်မှုကြီးဟာ ဘယ်လောက် ခြားနားပါလဲ၊ အင်း တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ပြီးသွားမှာပါ။

မေရီသည် စတေရှင်ဝက်စွန်ကားကို ဒါဘီအတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဤဆိုင်၌ အလုပ်သမားမရှိ၊ ကိုယ်တိုင် ဓာတ်ဆီပြည့်ရသောဆိုင် ဖြစ်၏။

မေရီ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာစဉ် ဆိုင်မန်နေဂျာ မစ္စတာဘလောင့်သည် သူမအပြုလာပြီး

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စက်အက်ရှ်လီ၊ အဖို့သမီးသံအမတ်ကြီးတစ်ဦး နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ဓာတ်ဆီထည့်ရတယ်ဆိုတာ ကာပြင်ပတော်ပါဘူးဗျာ၊

ကျွန်တော် ထည့်ပေးပါရစေ”

မေရီက ပြုံးပြုံး “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘာသာ လုပ်နေတုဲ၊ ကိစ္စ မရှိပါ

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ထည့်ပေးပါမယ်”

ဓာတ်ဆီပြည့်ပြီးသောအခါ မေရီသည် ဝါရှင်တန်လမ်းအတိုင်း မောင်းသွား

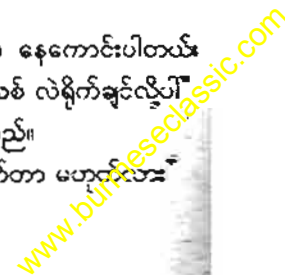
ဖိနပ်ဘူးအမည်ရှိ ဖိနပ်ဆိုင်ရှေ့၌ ကားရပ်လိုက်သည်။ “မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စက်အက်ရှ်လီ၊ သံအမတ်ကြီး နေကောင်းပါတယ်

အရောင်းစာရေးက နှုတ်ဆက်သည်။ အင်း... ဒီကိစ္စ မလွယ်ပါကလား၊ အတော် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလာပြီ

မေရီက စိတ်ထဲမှ ညည်းလိုက်မိသည်။ “ကျွန်မ သံအမတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ တစ်အတွက် ဖိနပ်ခွာသစ် လဲရိုက်ချင်လို့ပါ”

သူမက စာရေးအား ဖိနပ်တစ်ရုံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ “ဒီဖိနပ်က အရင်တစ်ပတ်ကပဲ ခွာသစ်လဲပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

မေရီက သက်ပြင်းချရင်း

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီအရင်ကပဲ အဲဒီဖိနပ်ပဲ ခွာလဲခဲ့တာပေါ့"

မေရီသည် လောင်း ကုန်ပဒေသာဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်သည်။ အထည်အရောင်
ဌာန မန်နေဂျာ မစ္စကဟက်တာက

"ရှင်နာမည်ကို အခုပဲ ရေဒီယိုက ကြားလိုက်တယ်ရှင်၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်ုပ်
မီးဘီးကို လူတွေ သိသွားပြီ မစ္စကဟက်ရှလီ၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရှင်ရယ် အိုင်ဆက်
ဟောင်ခါရယ် အဲလ်လန်ဒန်ရယ်ဟာ ကင်းဆပ်ပြည်နယ်က ရှားရှားပါးပါး
ထိပ်သီးနိုင်ငံခရီးသမားတွေပါပဲ။ သံအမတ်ကြီးရယ်"

"ကျွန်မ သံအမတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အဲဒီရာထူးကို ငြင်းလိုက်ပါတယ်"
မေရီက စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ပြောသည်။

"ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို သံအမတ်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်"

အဲဒီကတည်းက ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့ မရပါကလား။ မေရီက

"ဘက်အတွက် လှမ်းနဲ့ဘောင်းဘီတစ်ထည် လိုချင်လို့ပါ"

"ဘက်က ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ၊ ဆယ်နှစ်လား"

"၁၂ နှစ်"

"ဘုရားရေ ခုခေတ်ကလေးတွေ အကြီးမြန်လိုက်တာနော်၊ တော်ကြာ သူ
အတိုဖြစ်တော့မယ်"

"ဘက်က ခုပဲ အပျိုကြီးဖြစ်နေပြီ၊ မစ္စကဟက်တာရဲ့"

"တစ်ရော"

"သူလဲ ဘက်အတိုင်းပါပဲရှင်"

မေရီ ဈေးဝယ်ခြင်းသည် ခါတိုင်းထက် အချိန်နှစ်ဆ ပိုကြာသွားသည်။
သူမ သတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လူတိုင်းက မှတ်ချက်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပေးကြ
သည်ချည်း ဖြစ်၏။

ဒီလွန်ကုန်စုံဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ကုန်ခြောက်များ တင်ထားသည့်စင်များကို
လှောက်ကြည့်နေစဉ် သူမထံ မစ္စကဒီလွန် ချဉ်းကပ်လာပြီး

"မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စကဟက်ရှလီ"

"မင်္ဂလာပါ မစ္စကဒီလွန်၊ ဘာမှမပါတဲ့ မနက်စာ အစားအစာများ ရှိသလား
ဟင်"

"ရှင်"

မေရီသည် သူမ လက်ထဲမှ စာရင်းစာရွက်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

"စာတုဗေဒအချို့နှင့်တွေ့ သကြားတွေ့ အသားတွေ့ အဆီတွေ့ ကာဗိုဟိုက်
ဒရိုက် ကာဖိန်းဓာတ်ဆိုးဆေး၊ ဖောလစ်အက်ဆစ်တွေ လုံးဝမပါတဲ့ အစားအစာ
နဲ့ လိုချင်လို့ပါ"

မစ္စကဒီလွန်သည် ထိုစာရွက်ကလေးကို ယူကြည့်ပြီး

"ဒါက ဆေးပညာစမ်းသပ်ချက် လုပ်မလို့လား"

"ဟုတ်တယ်ဆိုပါစို့၊ သမီး ဘက် စားဖို့ပါ၊ ဘက်က သဘာဝအစားအစာ
အလွဲလို့ ဘာမှ မစားဘူးလေ"

"ဒါဆိုရင် သူ့ကို စားကျက်ထဲလွှတ်ပြီး မြက်ပဲ စားခိုင်းဖို့ ရှိတော့တယ်"

မေရီက ရယ်ပြီး

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသားလေးကလဲ ဒီအတိုင်း အကြံပေးတယ်"

မေရီက အစားအစာလုပ်ဘူးများထဲမှ ဘစ်ဘူးကို ကောက်ယူ၍ တံဆိပ်
ဆာဇန်းကို ဖတ်ရင်း

"အားလုံး ကျွန်မ အပြစ်ပါ၊ ဘက်ကို စာသင်ပေးလိုက်တာ ကျွန်မ မှား
ဘူးတယ်"

မေရီသည် ကားကို ဝရုတစိုက်မောင်း၍ အိမ် ပြန်လာသည်။ မီးလဲဖို့
ဆေးကုန်ကြီးဘေးမှ ကွေပတ်ထားသော တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာသည်။ အပူ
ဒီဇီမှာ သူညီဒီဂရီနား ရောက်နေသော်လည်း အေးစက်သော လေကြောင့် သူညီ
ဒီဂရီအောက် ရောက်နေသလား အောက်မေ့ရင်း။ အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ပြော
သော မြေပြန့်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသော အေးစက်လှသော
အပူကို မည်သည့်အရာကမှ ဟန့်တားနိုင်စွမ်း မရှိချေ။

မြက်ခင်းများမှာ နှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်နေ၏။

လမန်နှစ် ဆောင်းရာသီက ရေခဲမုန်တိုင်း တစ်မြို့နယ်လုံး၌ ကျရောက်ခဲ့
ပြီး ရေခဲများကြောင့် ဓာတ်အားလိုင်းများ ပြတ်တောက်သွားပုံကို မေရီ သတိရ
ထားသည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးလုံး လျှပ်စစ်ဓာတ်အား မရှိတဲ့ နေ့ကြုံရသည်။

ဒီနှစ်ဆောင်းတွင်းတွင်လည်း ငါတို့ ကံကောင်းဦးမယ် ထင်ပါရဲ့ဟု သူမ
အသား တွေးရင်း ပြုံးမိသည်။

* အဝါရောင်စာမျက်နှာ - စီးပွားရေးကြော်ငြာ သီးသန့်ကဏ္ဍ၌ ပါသော ဖုန်းနံပါတ်များ

မေရီ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အက်ဂွပ်သည် ဆေးရုံ ရောက်နေလေပြီ။
တကြည့်ခန်းထဲ၌ တစ်သည် ရုပ်သံမှ သိပ္ပံဇာတ်လမ်းကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။
မေရီသည် ကုန်ခြောက်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို သွားထားပြီး သားဆီ
ပြန်လာသည်။

“မင်း အိမ်စာ လုပ်စရာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“နားမလည်လို့”

“တီဇွီ ထိုင်ကြည့်နေလို့ကော မင်းကျောင်းစာ နားလည်မှာတဲ့လား၊ ပြစ်မ
မင်း အိမ်စာ”

တစ်က သူ၏ ပဉ္စမတန်းသင်္ချာစာအုပ်ကို မေရီအား ထုတ်ပြသည်။

“အလကား သိပ်တုံးတဲ့ ပဉ္စမတွေပါ”

“သိပ်တုံးတဲ့ ပဉ္စမရယ်လို့ မရှိဘူး၊ သိပ်တုံးတဲ့ ကျောင်းသားပဲ ရှိတယ်၊ ထ
ကြည့်ရအောင်”

မေရီက ပဉ္စမကို အသံထွက် ဖတ်ကြည့်သည်။

“မယ်နီယိုပိုလစ္စတြီမှ ထွက်လာသော ရထားတစ်စင်းပေါ်တွင် ခရီးသည်
၁၄၉ ယောက် ပါသည်။ အက်လန်တာမြို့တွင် ခရီးသည်များ တိုးလာသည်
ထိုအခါ ခရီးသည် စုစုပေါင်း ၂၂၃ ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ အက်လန်တာမြို့
မှ ခရီးသည် မည်မျှတက်လာသနည်းတဲ့”

မေရီက တစ်အား မော့ကြည့်ပြီး

“ဒါ လွယ်လွယ်လေးပဲ တစ်၊ ၂၂၃ ထဲက ၁၄၉ ကို နုတ်လိုက်ရုံပေါ့ဏှ”

“ဟင့်အင်း ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ညီမျှခြင်း ရှိရမယ်၊ ၁၄၉ အပေါင်း မသိကီ”

(န) ညီမျှခြင်း ၂၂၃၊ (န) ညီမျှခြင်း ၂၂၃ အနုတ် ၁၄၉၊ ထို့ကြောင့် (န) ညီ
ခြင်း ၇၄”

“အဲဒါ မင်းတုံးတာပေါ့”

ဟု မေရီက ပြောလိုက်သည်။

*

ဘက်၏ အခန်းရှေ့မှ မေရီ ဖြတ်သွားစဉ် အသံဗလံများကို ကြားရ
သည်။ ဘက်အခန်းထဲ မေရီ ဝင်သွားသည်။ ဘက်သည် ကြမ်းပေါ်၌ တင်ပျင့်
ထိုင်ကာ ရုပ်မြင်သံကြားလည်း ကြည့်၊ ရော့ခ်သီချင်းလည်း နားထောင်
အိမ်စာ လုပ်နေလေသည်။

“ဒီလောက် အသံတွေ ဆူညံနေတာ သမီး ဘယ်လိုလုပ် အာရုံစိုက်လို့ရ
သလဲ”

မေရီက အော်မေးသည်။ သူမသည် ရုပ်သံ စက်ခလုတ်ပိတ်ပြီး ဓာတ်စက်
သွားပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဘက်က တအံ့တဩ မော့ကြည့်ပြီး

“ဘာလို့ ပိတ်ရတာလဲ၊ အဲဒါ ဂျော့ချီမိုက်ကယ်ရဲ့ သီချင်း မာမီရဲ့”

ဘက်၏ အခန်းနံရံပေါ်တွင် အဆိုတော်များ၏ ပိုစတာကြီးများ ကပ်ထား
သည်။ ကစွ၊ ဗင်ဟောလင်၊ မေတော့လီခရူး၊ အယ်ဒိုနီးဗား၊ ဒေးဗစ်လီရော့တို့၏
ပုံများ ပါသည်။ သူမ အိပ်ရာပေါ်တွင် ‘၁၇ နှစ်’ ‘ဆယ်ကျော်သက်အကြိုက်’
သော မြီးကောင်ပေါက်မလေးများအသည်းစွဲ ပဝဂဇင်းပေါင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့် ပြန့်
ကျနေသည်။ သူမ အဝတ်အစားများလည်း ကြမ်းပေါ် ပြန့်ကျနေ၏။

မေရီသည် ဘက်အခန်းကို စိတ်ပျက်စွာ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဘက် နင် ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲဟင်”

ဘက်က အူကြောင်ကြောင်နှင့် မော့ကြည့်ပြီး

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

မေရီက အံ့ကြိတ်ပြီး

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘစ်ဖန် သမီး၏ ဓားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ

“ဒါက ရစ်စပရင်းဖီးလ်ဆီ စာရေးထားတာလား”

“သမီး သူ့ကို ချစ်နေပြီ”

“မာမီက နင် ဂျော့ချီမိုက်ကယ်ကို ချစ်နေတယ်မှတ်တာ”

ဂျော့ချီမိုက်ကယ်ကို ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရစ်စပရင်းဖီးလ်ကိုပဲ ချစ်တယ်၊

“ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်ဖူးလားဟင်”

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်းလှည်းတွေနဲ့ ခရီးရှည်ကြီး သွားနေရတာ၊ အဲဒီလို

သမီး အချိန်မရှိဘူး”

ဘက်က သက်ပြင်းချပြီး

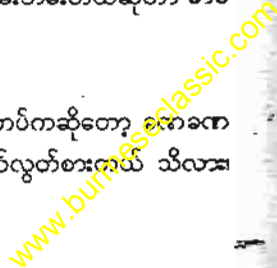
“ရစ်စပရင်းဖီးလ်ရဲ့ ဘဝက ငယ်ငယ်က သိပ်ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာ မာမီ

အား”

“မသိဘူး သမီး”

“ဘာကယ်ဆိုးရွားတာ မာမီရဲ့၊ သူ့အဖေက စစ်တပ်ကဆိုတော့ ဇာန်ခဏ

ပြောင်းရသတဲ့။ ရစ်ကလဲ သမီးလိပ် သက်သက်လွတ်စားကယ် သိလား

သူ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

အင်း... လက်စသတ်တော့ မယ်မင်းကြီးမ အစားအသောက်ပုံစံပြောင်း သွားတာ ဒါကြောင့်ကိုး။

“မာမိ စနေနေ့ညကျရင် သမီး တကော့နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရမလား”

“တကော့နဲ့လား၊ အားနီးလဲနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြန်လဲ”

ဘက်က ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ၊ မေရီက

“ဒါ သမီးသဘောပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ ဒါနဲ့ မာမိ မာမိက သံအမတ် မလုပ် ခုတ်ဘူးလို့ပြောတော့ သမ္မတကြီး အဲလစ်ဆင်က ဘာပြောလိုက်လဲဟင်”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ မာမိငြင်းတာ သူ လက်ခံလိုက်တာပဲ၊ ကဲ ညစာ အ ကြရအောင် သမီး”

*

မေရီအက်ရှင်လီသည် ပညာတော်သလောက် အချက်အပြုတ် ညံ့ဖျင်းအ ပြစ်သည်။ သူမ အချက်အပြုတ် ဝါသနာမပါ။ ချက်လျှင်လည်း အဆီအခေါ သိပ်မတည်း၊ နောက်ပြန် သူမ ဘာလုပ်လုပ် ကောင်းမွန်စေချင်သည်မို့ ဟင်းချက် ခြင်းကို သူမ ပိုနှံ့မှန်းတီးလေသည်။ ထို့ကြောင့် လူစင်းဒါးအား တစ်ပတ်လျှင် ဥ ခုတ် ချက်ပြုတ်ရန်နှင့် အိမ်သန့်ရှင်းပေးရန် ငှားရမ်းထားရသည်။ သို့သော် ယနေ့ လူစင်းဒါး၏ နားရက်ဖြစ်၏။

အက်ဒွပ် အိမ်ပြန်လာသောအခါ မေရီသည် မီးဖိုထဲ၌ ပဲသီးများ ပြုတ်နေ သည်။ သူမသည် မီးဖိုကို ခလုတ်ပိတ် မီးငြိမ်းသတ်ပြီး အက်ဒွပ်အား တစ်ချက် နှမ်းလိုက်သည်။

“ဟဲလို အချစ်ရေ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ဪ... ထူးတာလေးတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ပေါင်ခြံမှာ ရေယူနံပေါက်တဲ့ ၁၃ နှစ်သမီးလေ တစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ ကိုယ် ဆေးကုသ လိုက်ရတယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဒါလင်ရယ်”

သူမက ပဲသီးများကို ပန်းကန်ထဲ သွန်ပြီး ခရမ်းချဉ်သီးစည်သွပ်ဘူးကို ဖောက်လိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ဘက်အတွက်တောင် ကိုယ်စိုးရိမ်မိတယ် သိလား”

“ရှင် မပူပါနဲ့၊ ရှင့်သမီးက သေတဲ့အထိ အပျိုကြီးလုပ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်တဲ့”

မေရီက နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

*

ညစာ စားသောအခါ တစ်က

“ဒက်ဒီ ဒီတစ်ခါ သားမွေးနေ့ကျရင် လှိုင်းစီးဘုတ်ပြားဘစ်ချပ် ဝယ်ပေး တာဟင်”

“တစ် မင်းနေတာ ကင်းဆပ်ပြည်နယ်ကွ၊ ဘယ်မှာ ပင်သယ်ရှိလို့လဲ”

“သား သိပါတယ်၊ ဂျွန်နီက နောက်နှစ် နွေရာသီကျရင် သူနဲ့ ဟာပိုင်ယီ ချိတ်ဖိတ်ခေါ်ထားလို့၊ သူ့မိဘတွေက မေဂါဝိကျွန်းမှာ အမန်းဖြေဝေဟာ ခြင်း ပိုင်တယ်တဲ့”

“အင်း ဒါဆို ဂျွန်နီမှာ လှိုင်းစီးဘုတ်ပြား ရှိမှာပေါ့ကွာ”

တစ်က သူ့အမေဘက် လှည့်ပြီး

“သား သွားရမလား မာမိ”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းစားစမ်း တစ်၊ ဘက် နှင် ဘာမှလဲ လား”

“ဒီမှာ လူစားလို့ရမယ့်အစာ ဘာမှ မပါဘူး၊ သမီး ကြေညာချက်ဘစ်ခ ချင်တယ်။ သမီး နာမည် ပြောင်းမလို့ပါ”

ဘက်က အဖေနှင့် အမေကို စိုက်ကြည့်၍ ပြောသည်။ အက်ဒွပ်က

“ဘာကြောင့်လဲ ပြောစမ်းပါဦး သမီးရယ်”

“သမီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်မလို့”

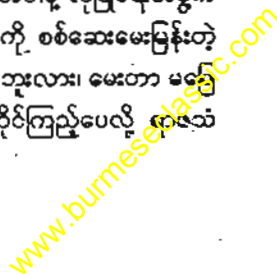
မေရီနှင့် အက်ဒွပ်တို့ မျက်နှာမကြည်မသာစွာဖြင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့် ခြင်းကြလေသည်။

* * *

...တစ်ဖန်...
 ...ဟူသော ကောလာဟလသတင်းများ ပျံ့နှံ့နေခဲ့လေသည်။
 ...လက်ဝဲပါစတာနက်သည် တံခါးခေါက်ပြီး မာရင်ဂရီဇာ၏ ရုံးခန်းအဖြစ်
 ...ပြုနေသော စာအုပ်များ ပြည့်ကျပ်နေသည့် စာကြည့်တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်
 ...သည်။ ဂရီဇာသည် စားပွဲ၌ ထိုင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ ပါစတာနက်အား
 ...လှည့်လိုက်သည်။
 "ခင်ဗျားရဲ့ တော်လှန်ရေး ဘယ်တော့ဖြစ်မလဲဆိုတာ လူတိုင်း သိချင်နေကြ
 ... အဲဒါ တစ်ကမ္ဘာလုံး သိချင်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပါပဲ"
 ပါစတာနက်က ပြောသည်။
 "စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ ဘုခါရတ်ကို
 ...ခဲ့မလား"

ပါစတာနက်ကတော့ အမိန့်ခံ အစွဲရောက် ပြန်ချင်လှပြီ။ ခင်ဗျား လှုပ်ရှား
 ...အသင့်ဖြစ်တဲ့အထိပဲ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို ယာယီလက်ခံဆောင်ရွက်ပေးမှာ
 ...မာရင်ဂရီဇာအား သူ အစက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယာယီဆိုသော ကာလမှာ
 ...လိုလိုနှင့် ဥ နှစ်ထဲ ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။ ယခု ဆုံးဖြတ်ချက် နောက်တစ်ခုချ
 ...အချိန်တန်ပြီ။
 ပစ်ဂမီ လူပုလေးများသာရှိသော ကမ္ဘာတွင် မိမိအား ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်
 ...အမှုထမ်းရန် အခွင့်အရေး ပေးအပ်ခဲ့ကြပေသည်။
 ဂရီဇာသည် လက်ဝဲ တွေဖူးသမျှ လူတွေထဲ၌ အတ္တအကင်းမဲ့ဆုံးနှင့် စိတ်
 ...ကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။
 ဂရီဇာအတွက် အမှုထမ်းရန် ရောက်လာခါစက ၎င်း၏ မိသားစုအကြောင်း
 ...ထောက် မှန်းဆကြည့်မိသည်။ ဂရီဇာသည် သူမိသားစုအကြောင်း ဘယ်
 ...မှ မပြော။ သို့သော် ပါစတာနက်အား ဂရီဇာနှင့်တွေ့ရန် စိတ်ပေးခဲ့သော
 ...ကြီးက ဤသို့ ပြောပြခဲ့သည်။
 "ဂရီဇာဟာ သစ္စာဖောက် ခံလိုက်ရတယ်။ ရိုမေးနီးယားလုံခြုံရေးအဖွဲ့က
 ...ဖမ်းချုပ်ပြီး ၅ ရက်လုံးလုံး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြတယ်။ မြေအောက်တော်
 ...အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဝင်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို ဖွင့်ပြောရင် သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့
 ...ဖော်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂရီဇာက ရေငံ့နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့က
 ...နဲ့မနဲ့ ၁၄ နှစ် သမီးလေးကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဂရီဇာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းတဲ့
 ...နဲ့ထဲ ခေါ်သွင်းလာတယ်။ ဖွင့်ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား၊ မေးတာ မဖြေ
 ...တာ သူမယားနဲ့ သမီး အသက်ထွက်တာကို ထိုင်ကြည့်ပေလို့ ရာဇသံ
 ...ပြတယ်"

မော်ရကိုနိုင်ငံ ဒုတိယမြောက် ဟာဆန်ဘုရင်အား ဆန့်ကျင်သူ မက်ဒီအ
 ...ဘာကားအား ပါရီမြို့တွင် ခိုလှုံနေရာမှ ပြန်ပေးခဲ့ သတ်ဖြတ်ခြင်း၌ ပြင်သစ်
 ...လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကူညီခဲ့ခြင်းကြောင့် နိုင်ငံတကာလျှို့ဝှက်
 ...ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်းများအကြား၌ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွား
 ...လေသည်။
 ထိုအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် သမ္မတဒီဂေါသည် လျှို့ဝှက်ထောက်
 ...လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ဝန်ကြီးချုပ်လက်အောက်မှ ဖယ်ရှား၍ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး
 ...ဌာန ဩဇာအာဏာအောက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့လေသည်။
 သို့ဖြစ်သောကြောင့် ပြင်သစ်အစိုးရက ခိုလှုံခွင့်ပေးထားသော မာရင်ဂရီ
 ...၏ လုံခြုံရေးအတွက် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ရိုလန်ပါဆီက တာဝန်ယူထားရ
 ...သည်။
 နယူးလီရပ်ကွက်လေးရှိ မာရင်ဂရီဇာ၏ ဝိလာရှေ့တွင် ပြင်သစ်လက်နက်
 ...ကို ခိုများကို ၂၄ နာရီ အလှည့်ကျ အစောင့်ချထားပေးသော်လည်း ဦး
 ...အတွင်း လုံခြုံရေးကို လက်ဝဲပါစတာနက်က တာဝန်ယူထားခြင်းအတွက် ရိုဇာ
 ...ပါဆီ စိတ်အေးရပေသည်။
 ပါစတာနက်၏ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်များကို ဝန်ကြီးပါဆီကိုယ်တိုင် စစ်
 ...ပြီးဖြစ်ရာ ထိုခြင်းနှင့် အိမ်ထဲသို့ မသမာသူ မည်သူမျှ ခိုးဝင်ဖို့ လုံးဝမထွေး
 ...ကြောင်း ယုံကြည်ထား၏။
 မကြာသေးမီ ရက်သတ္တပတ်များအတွင်းက သံတမန်ရပ်ကွက်တွင် ရိုဇာ
 ...ယား၌ အာဏာသိမ်းပွဲ ဖြစ်တော့မည်။ မာရင်ဂရီဇာ ပြည်တော် ပြန်တော့မည့်
 ...သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးအား ထိပ်တန်းစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများက ရာထူးမှ ဖြုတ်

"အဲဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ အခက်ခဲဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုပဲ။ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ သမီးရဲ့ အသက်နဲ့ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်တဲ့လူ ရာပေါင်းများစွာရဲ့ အသက်တွေ အလဲခံနိုင်ပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဂရိဇာ တစ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ ဖွင့်ပြောလဲ သူနဲ့ သူ့သားမယား အားလုံး အသတ်ခံရမှာပဲလို့ ယုံကြည်တယ်။ သူ့ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို ဖွင့်မပြောလိုက်ဘူး။ သူ့ကို အစောင့်တွေက ကုလားထိုင်မှာ ကြီးတုပ်ထပ်ပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးကို ဝိုင်းပြီး အဓမ္မကျင့်တာ ကြည့်ခိုင်းခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပြန် သူ့မယားနဲ့ သမီးရဲ့ သွေးရဲရဲအလောင်းတွေကို သူ့ခြေရင်းမှာ ချထားပြီး သူ့ယောက်ျားဘဝ တုံးအောင်ပါ လုပ်ပစ်လိုက်ကြပြန်တယ်"

"အို ဘုရား.. ဘုရား"

ယင်းဗိုလ်ကြီးက ပါစတာနက်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ပြီး

"မင်း အဓိက နားလည်ထားဖို့က ဂရိဇာဟာ သူ့နိုင်ငံကို လက်စားခဲ့သက်သက် ပြန်သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ပြည်သူတွေကို လွတ်လပ်ပေးပေးချင်လို့ပဲ။ ခုနအဖြစ်မျိုးတွေ သူတိုင်းပြည်မှာ နောက်နောင် ဘယ်တော့ထပ်ပြီးမဖြစ်လာအောင် လုပ်ချင်လို့ပဲ"

ထိုနေ့ကစပြီး ပါစတာနက်သည် ဂရိဇာနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်။ ၎င်းအနေကြာလာလေလေ ၎င်းအား ချစ်မြတ်နိုးလာလေလေ ဖြစ်သည်။

ယခု မိမိ အစွဲရောသို့ မပြန်ဘဲ ဂရိဇာနှင့် ရိုမေးနီးယားသို့ လိုက်သွားမလိုက်သင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်။

ထိုညနေက လက်ဝဲပါစတာနက်သည် စကြိုလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားရာ ဂရိဇာ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားစဉ် ထုံးစံအတိုင်း နာကျင်မှုကြောင့် အော်ဟစ်သံများကို သူ ကြားလိုက်ရလေသည်။

အင်း.. ဒီနေ့ သောကြာနေ့ကို။ သောကြာနေ့တိုင်း ပြည့်တန်ဆာမယားများ ရောက်လာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ..

၎င်းတို့အား အင်္ဂလန်၊ ထိုင်း၊ အမေရိကန်၊ ဘရာဇီး၊ ဂျပန်နှင့် အခြားနိုင်ငံပေါင်း ဒါဇင်ဝက်မှ ကျန်းမာရေးချယ်လေ့ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့ ဘယ်လိုသွားပြီး ဘယ်သူနှင့် တွေ့ရမည်ကို ကြိုမသိကြပေ။ ၎င်းတို့အား ဒီဂေါလေနှင့် ကားဖြင့် လာကြိုပြီး ဂရိဇာ၏ ဝီလာသို့ တန်းပို့ပေးလေသည်။ နာရီပေါင်းအနည်းငယ်ကြာတွင် ထိုလေဆိပ်မှ လေယာဉ်တစ်စင်းစင်းဖြင့် အိမ်ပြန်ပေးလိုက်သည်။

သောကြာနေ့ညတိုင်း ဝီလာထဲ၌ ဂရိဇာ၏ အော်သံများ ဆူညံနေတတ်သည်။ ဂရိဇာတစ်ယောက် ထူးဆန်းသောနည်းဖြင့် ကာမဂုဏ် ခံစားနေသည်ဟု အမှုထမ်းများက ထင်ကြသည်။

အဖြစ်မှန်ကို သိသူကား ပါစတာနက်တစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။ ပြည့်တန်ဆာများသည် လိင်ကိစ္စအတွက် ရောက်လာကြခြင်းမဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် ဂရိဇာအတွက် အာပတ်ဖြေခြင်း ဖြစ်၏။

ဂရိဇာသည် သူ့အား တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် အိပ်ခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် တုပ်စေကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ကျာပွတ်ဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရိုက်ခိုင်းလေသည်။

ကျာပွတ်နှင့် တစ်ချက် ရိုက်ခဲရတိုင်း သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်၌ အသက်ထွက်ပြန်အထိ အဓမ္မပြုကျင့်ခံခဲ့ရသော ဇနီးနှင့် သမီးငယ်တို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတယ်ပါယူပါ တစာစာ အော်ဟစ်လေသည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပါမယ်။ ဘုရား.. ဘုရား.. ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်ဗျာ"

ဘယ်ရီလန်၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိပြီး ၁၀ ရက်အကြာ၌ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်လေသည်။ အင်တာကွန်း ခလုပ်နှိပ်လိုက်သောအသံ မြည်လာစဉ် ထိန်းချုပ်သူသည် အစဉ်းအဝေးခန်းထဲ၌ အစဉ်းအဝေး ထိုင်လျက်ရှိ၏။

"ဆရာကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ မှာထားမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားက အရေးကြီး တယ်လီဖုန်း လာလို့ပါ။ ပြုန်အေးရိုးမြို့က နယူဆာမြို့နက်ဆိုတဲ့ နယ်တစ်ယောက်က စကားပြောချင်လို့ပါတဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြော"

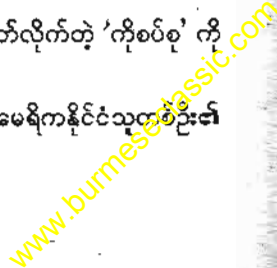
"ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ ရုံးခန်းထဲက ဖုန်းနဲ့ သူ့ကို လက်ခံပြောမယ်။ လိုင်းဖြတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ"

ထိန်းချုပ်သူသည် သူ့ခံစားမှုကို ချွန်ထိန်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားအထူးခန်းထဲမှ ခွင့်တောင်းကာ ထွက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်၍ တံခါးသော့ဖိတ်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး

"ခဲလို မစွက်နယူဆာမြို့နက်ပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ အိန်ဂျယ်က ပြောခိုင်းလို့ ရှင် လွှတ်လိုက်တဲ့ 'ကိုစပ်စု' ကို ခေါ်နေမိမြို့ဘူးတဲ့"

ထစ်ဖက်မှုအသံမှာ စာမတတ်သော တောင်အမေရိကနိုင်ငံသူတစ်ဦး၏ အသံနဲ့ ဖြစ်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ အိန်ဂျယ်နဲ့ ဆက် လုပ်ခိုင်းချင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်မလား”

“အင်း... သူက လုပ်ပေးချင်တယ် ပြောတာပဲ”

ထိန်းချုပ်သူက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ဟင်းခဲနဲ့ ချလိုက်ပြီး

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုစရန်ငွေ ပေးချေရမလဲ တစ်ဖက်မှ မိန်းမက ရယ်ပြီး

“အိန်ဂျယ်က စရန်တွေ ဘာတွေ ယူလေ့မရှိဘူး၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ လိမ်လို့လဲ မရဘူး”

ထိုစကားလုံးများက တစ်နည်းတစ်ဖုံ သွေးပျက်ဖွယ် ကောင်းလှချေ၏။

“အလုပ်ပြီးတဲ့အခါကျရင် သူ ပေးရမယ့် ပိုက်ဆံကို... နေဦး... ကျွန်တို့မှာ စာနဲ့ နေ့မှတ်ထားတယ်၊ အဲ... ဇူရစ်မြို့က နိုင်ငံတော်ဘဏ်မှာ သွားပေးပါ။ အဲဒါ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာနော်”

သူမသည် ခပ်တုံးတုံးမိန်းမဖြစ်ဟန် တူ၏။

“သူ့ဘဏ်စာရင်းနံပါတ် သိပါရစေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ နံပါတ်က ဘုရားရေ ကျွန်မ မေ့သွားပြီ၊ အဲဒါ ကိုင်ထားပါ၊ ကျွန်မ မှတ်ထားပါတယ်လေ”

တစ်ဖက်မှ စာရွက်များ လှန်လှောရှာဖွေသံကို ကြားရပြီး သူမ တယ်လီဖုန်း ပြန်လာကိုင်သည်။

“ရော့... ရော့... ဂျေ-၃၄၉၀၇၇ တဲ့”

ထိန်းချုပ်သူက ထိုနံပါတ်ကို အလွတ်ပြန်ရွတ်ပြသည်။

“သူ့ခလုတ်ကို ဘယ်လောက်အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးမှာတဲ့လဲ”

“သူ အသင့်ဖြစ်တဲ့အခါပေါ့ ဆီညို၊ ကိစ္စပြီးတဲ့အခါကို ရှင် သိရမှာပဲ၊ သတင်းစာထဲမှာ အဲဒီသတင်း ရှင် ဖတ်ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ အိန်ဂျယ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောတဲ့အခါ ပြောလို့ရအောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ သီးသန့်တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ခင်ဗျားကို ပေးထားမယ်၊ လိုက်မှတ်ထား”

သူက ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်လုံးချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ရွတ်ပြလိုက်သည်။

အစည်းအဝေးကို ကုရာမြစ်ကြီးအနီး ကမ်းစပ်ပေါ်မှ လူသူကင်းဝေးရာ နေရာပြင်ပဟောတစ်လုံးထဲ၌ ကျင်းပကြသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက

“အရာပေါ် ကိစ္စနှစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်။ ပထမကတော့ သတင်းကောင်း နှစ်ခုလုံးအပေါ် အိန်ဂျယ်နဲ့ ဆက် အကြောင်းကြားချက်ရပြီ၊ သူ လုပ်ပေးမယ်”

“ဘာ သိပ်ကောင်းတဲ့ သတင်းပါပဲ၊ ကဲ... သတင်းဆိုးကရော ဘာတဲ့တုံး”

ဧည့်သည်က အားရပါးရ ပြောသည်။

“သမ္မတကြီး ရွေးထားတဲ့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဖြေရှင်းလို့ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဧည့်သည် အတန်းထဲ၌ စာသင်မပြောင့်ပေ။ အာရုံစိုက်၍မရ။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ သူမ တပည့်များ၏ မျက်လုံးထဲတွင် သူမသည်

အကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။

စိတ်ညစ်စရာ ဒုက္ခတစ်ခုပင်တည်း။

သူမ ပြောသမျှကို တပည့်အားလုံးက စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်မှတ်သား ကြောင်း သိသည်။

“ငေးတို့ သိကြတဲ့အတိုင်း ၁၉၅၆ ခုနှစ်မှာ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံ အတော်များဟာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ကြီးမားခဲ့ရတယ်။ ပိုလန်မှာ ဝိုမူလ်ကာ အာဏာပြန်

လာတဲ့အတွက် အမျိုးသားကွန်မြူနစ်ဝါဒ ခေါင်းထောင်လာတယ်။ ချက်ကိုစလို နိုင်ငံမှာတော့ အင်တွန်နင်မာဒိုရိုနင်က ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဦးဆောင်တယ်။

ဧည့်သည်တန်းက ရိုမေးနီးယားမှာ ထူးကဲတဲ့ နိုင်ငံရေးပြောင်းလဲမှုကြီးတွေ မရှိသေး

ရိုမေးနီးယား။

ဘုခါရတ်။

ဧည့် မြင်ဖူးသော ဓာတ်ပုံများအနက် ဘုခါရတ်သည် ဥရောပတိုက်၌ အထူးဆုံး မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူမအဘိုး ပြောပြခဲ့သော ပုံပြင်များ မှာ အမှန်ပင်။ ထရန်ဆာလ်ပေးနီးယားနိုင်ငံမှ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဗလတ်ဒ်ဒါ

ဗလတ်ဖွယ်ရာဇာတ်လမ်းများကို ငယ်ငယ်က ကြားခဲ့ရစဉ် သူမ အတော်

အားရစွာ ခံခဲ့ရပုံကိုလည်း မှတ်မိပါသေးသည်။

ဗလတ်ဒိဟာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးပေါ့ မေရီ။ ဘရာဆော့တောင်တန်းပေါ်က ရဲတိုက်အမြင့်ကြီးမှာ နေထိုင်ရင်း အပြစ်မဲ့သူတွေကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ခြေစုပ်နေတဲ့ ဗမိပိုင်းယားသတ္တဝါကောင်ပဲကွယ်ဟူသော အဘိုး၏ စကားများကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

ဇာသင်ခန်းမှ တိတ်ဆိတ်မှုကို မေရီ ရုတ်တရက် သတိထားမိ၏။ အတန်းသားများက သူမအား စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

အို. . ဒီနေရာမှာ ငါ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်မက် မက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပါလိမ့်။ သို့နှင့် သူမ ကဟုကယာ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီနေ့နီးယားမှာ ဂီယိုဂျွန်ဒက်ဟာ အလုပ်သမားပါတီမှာ ဩဇာအာဏာကြီးထွားလာအောင် ကြိုးပမ်းနေခဲ့တယ်”

သူမအဖို့ ဇာသင်ရသည့်အလုပ်မှာ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်သလို ထင်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ကျောင်းဆင်းချိန်သို့ ရောက်လာသည်။

“မင်းတို့အတွက် အိမ်စာကတော့ ဆိုပီယက်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေး စီမံကိန်းအုပ်ချုပ်မှုအကြောင်း စာစိစာကုံး ရေးလာကြဖို့ပဲ။ အဲဒီထဲမှာ အစိုးရအာဏာအဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ အခြေခံအဖွဲ့အစည်းတွေအကြောင်း နိုင်ငံရေး ဗဟိုဥသွေးအဖွဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအကြောင်းတွေကို ဖော်ပြကြရမယ်။ ဆိုပီယက်အစိုးရပုဂ္ဂိုလ်အတွင်းအပြင် ရှုထောင့်တွေကို မင်းတို့ ဆန်းစစ်သုံးသပ် ပေးစေချင်ပါတယ်။ ပိုလန်၊ ချက်ကိုစလိုဗက်နီ၊ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံတွေအပေါ် ဆိုပီယက်အစိုးရသဘောထားကို အလေးပေးပြီး ရေးကြပါ”

ရိုမေးနီးယား။
ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံက ကြိုဆိုပါတယ်။ မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ မဒမ် သံရုံးကို ပို့ဆောင်ပေးမယ့် ဝိမိခံကားကြီး အသင့်ရောက်နေကြောင်းပါခင်ဗျား။ မဒမ်ရဲ့ သံရုံးဆိုတာ ငါ့ရဲ့သံရုံးပဲပေါ့။

ကြည့်စမ်း မိမိအား ကမ္ဘာပေါ်၌ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်အကောင်းဆုံးသော တော်ကြီးတစ်ခု၌ နေထိုင်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ မိမိသည် သူမတို့ထံ အမြဲတမ်း တိုက်ရိုက်အစီရင်ခံရမည်။ သူ၏ ‘ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့’ စိတ်ကူးအစီအစဉ်တွင် မိမိက အဓိကပါဝင်လှုပ်ရှားရမည်တဲ့။

ငါဟာ သမိုင်းကြောင်းမှာ တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍ ပါသွားနိုင်တယ်။
ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံကြောင့် သူမ အတွေးပြတ်တောက်သည်။

ယနေ့အဖို့ အတန်းပြီးပြီ။

အိမ်ပြန် အဝတ်အစားလဲရမည်။
ယနေ့ အက်ဒွပ် ဆေးရုံမှ စောစော အိမ်ပြန်လာမည်။ မြို့ပြင် ကျေးလက်ထင်းသို့ မိမိအား ညစာ လိုက်ကျွေးမည်ဟု သူ ကတိပေးထားသည်မဟုတ်

“ကုတ်ဘလူး၊ ကုတ်ဘလူး”
ဆေးရုံ စင်္ကြံလမ်းများတစ်လျှောက် အသံချဲ့စက်မှ အရေးတကြီး အချက်ခေါ်သံသည် ယုံ့နှံ့သွား၏။

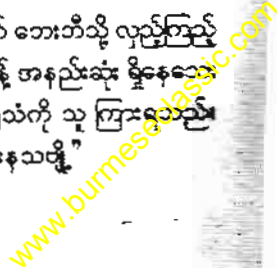
ဆေးရုံကား ဆိုက်ကပ်သည့်အပေါက်ဆီသို့ အရေးပေါ်ဌာနမှ ဝန်ထမ်းများ ရောက်စဉ် အထေးမှ ချဉ်းကပ်လာသော ဆေးရုံကားဥသြသံကို ကြားရသည်။ ဝိယာရီမြို့နယ်ဆေးရုံသည် ဂျန်ရှင်စီးတီးအနောက်တောင်ပိုင်း စိန့်မေရီပေါ်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်၌ တည်ရှိသော သုံးထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ အသွင်အပြင်က ရိုးစင်း၏။

ခုတင် ၉၂ လုံး၊ ခေတ်မီ ခွဲစိတ်ခန်း ၂ ခန်း၊ လူနာစမ်းသပ်ရန် အခန်းများ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးခန်းများစွာတို့ ပါရှိသည်။

ဤသောကြာနေ့၌ ဆေးရုံတွင် အလုပ် အလွန်များနေပါသည်။ အပေါ်ဆုံးလူနာဆောင်မှာ ဂျန်ရှင်စီးတီးအနီးရှိ ရိုင်လီခံတပ်မှ ဒဏ်ရာဖြင့် ရောက်လာ စစ်သားများဖြင့် ပြည့်နေပြီ။ ဖို့ရိုင်လီသည် အမှတ် ၁ ခြေလျင်တပ်ခွဲကြီး သပ်သားများ၏ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အပန်းဖြေ အနားယူစခန်း ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီသည် ခေါင်းကွဲလာသော ရဲဘော်တစ်ဦး၏ ခြေရာကို ချုပ်ပေးလျက် ရှိသည်။ ယင်းရဲဘော်သည် အရက်ဆိုင်တွင် ရန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီသည် ဤဆေးရုံ၌ အမှုထမ်းခဲ့သည်မှာ ၁၃ နှစ်ရှိလေပြီ။ တိုက်ပိုင်ဆေးခန်း မဖွင့်မီက သူသည် လေတပ်၌ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ တပ်ထဲ၌ ဗိုလ်ကြီးရာထူး ရခဲ့၏။ နာမည်ကြီးဆေးရုံများစွာ သူ့အား အလုပ်ကမ်းလှမ်းကြသော်လည်း ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီသည် မိမိအိမ်ထိုင်အလုပ်ကို လုံးဝမခွာရက်ပေ။

သူသည် လူနာရဲဘော်အား ပြုစုကုသပေးပြီးနောက် ဘေးဘီသို့ လှည့်ကြည့်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ အလားတူ ချုပ်ရမည့်စစ်သား တစ်ဒါလင်ခန့် အနည်းဆုံး ရှိနေသော ဆေးရုံဆီ ချဉ်းကပ်လာသော ဆေးရုံကားဥသြသံကို သူ ကြားရသည်။
“ကျုပ်တို့ အကြိုက်ဆုံးသီချင်းကို သူတို့ ဖွင့်ပေးနေသတို့”

ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီက လှမ်းနောက်လိုက်ရာ သေနတ်ဒဏ်ရာ ရရှိထားသော ရဲဘော်တစ်ဦးအား ကုသပေးနေသည့် ဒေါက်တာဂလပ်ရှစ်ဖာက ခေါ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒီနေ့ဖြစ်ပုံကတော့ မက်ရှ် ရုပ်သံစီဒီထဲက အတိုင်းပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ စစ်လင်း ရောက်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်”

ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီက

“ကျုပ်တို့အဖို့ ဒီစစ်ပွဲမျိုးပဲ ရှိပါတယ် ဒေါက်တာ ဂလပ်ရယ်၊ အဲဒီအတွက် သူတို့တွေ စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဒီဗြို့ထဲလာပြီး ရူးသွပ်ကုန်ကြတာပေါ့။ သူတို့တွေဟာ စိတ်တင်းကျပ်လွန်းနေတယ်လေ”

ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီသည် ရဲဘော်လေး၏ ဒဏ်ရာကို အပြုံးသတ် ချုပ်နှောင်သွားသဖြင့်

“ကဲ ပြီးပြီ ရဲဘော်၊ မင်း မအေ မွေးပေးတုန်းကအတိုင်း အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပါပြီကွ”

ထို့နောက် ဒေါက်တာ ရှစ်ဖာဘက်လှည့်ကာ

“ကိုင်း... ကျုပ်တို့တွေ အရေးပေါ်ဌာနကို ဆင်းလိုက်ကြဦးစို့”

လူနာသည် တပ်သားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ့အသက်က ၁၈ နှစ်ထက် ပိုကြီးပုံမရ။ သူသည် စိတ်တုန်လှုပ်ခြောက်ချားနေ၏။ သွေးထွက်လွန်နေသော အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရသည်။ ဒေါက်တာအက်ရှ်လီက သွေးခုန်နှုန်းအား စမ်းကြည့်သည်။ သွေးအားနည်းနေ၏။ သူ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သွေးကွက်ကြီးတစ်ကွက် တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာ အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီသည် လူနာအား သယ်ယူလာသော ဆေးကုတန်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ရင်ဘတ်မှာ ဓားထိုးခံရလို့ပါ ဆရာ”

“သူ့အဆုတ်ကို ထိသွားသလား ကြည့်ရအောင်”

ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီက သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးဘက်လှည့်ကာ

“သူ့ရင်ဘတ်ကို ၃ မိနစ်အတွင်း ဓာတ်မှန်ချက်ချင်း ရိုက်ယူလာပေးစမ်းဆောင်ရွက်ပါ”

ဒေါက်တာ ဒေါက်ဂလပ်ရှစ်ဖာသည် လူနာ၏ လည်ချောင်းသွေးပြန်ကြောင့် အက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ သွေးပြန်ကြော ထောင်နေသည်။ သူက အက်ခတ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“လည်ချောင်း သွေးပြန်ကြော ဖောင်းနေတယ်၊ နှလုံးအမြှေးပါး ပေါက်သွားနေတယ်”

ထို့ကြောင့် နှလုံးကို ကာကွယ်ပေးထားသော အမြှေးပါးအိတ်ထဲ၌ သွေးပြည့်လျှံနေပြီး နှလုံးကို လာဖိနေသဖြင့် နှလုံးသည် ပုံမှန်အတိုင်း မခုန်နိုင်တော့တော့ ဖြစ်လေသည်။

သွေးပေါင်ချိန် တိုင်းပေးနေသော ဆရာမလေးက

“သွေးပေါင် တအားထိုးကျနေတယ်”

လူနာ၏ နှလုံးခုန်နှုန်း တိုင်းထွာပြသည့်စက် အီးစီဂျီတွင် သင်္ကေတမျဉ်းကြောင်းမှာ နှေးကွေးလာသည်။

လူနာကို မိမိတို့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရခါနီးပြီ။

ဆရာမတစ်ဦး ရင်ဘတ်ပုံ ဓာတ်မှန်ချက်ကို ကိုင်စုတ် ပြေးဝင်လာသည်။ အက်ဒွပ်က ဓာတ်မှန်ကို အကြမ်းဖျင်းကြည့်ပြီး “နှလုံးအမြှေးပါး ပေါက်သွားတယ်” ဟု ပြောသည်။

နှလုံးမှာ အပေါက်တစ်ပေါက် ပေါက်သွားခဲ့ပြီ။ အဆုတ်လည်း ကျွံဝင်သွားနေပြန်သည်။

“သူ့ကိုယ်ထဲ ပြွန်ချောင်းသွင်းပြီး အဆုတ်ကို ပြန်ချဲ့ပေးပါ။ မေ့ဆေးဆရာဝန် ခေါ်လိုက်၊ သူ့ကို ခုချက်ချင်း ခွဲမယ်၊ လိုအပ်တဲ့ပြွန်တွေ ထည့်ထားလိုက်”

အက်ဒွပ်အသံက သိပ်မကျယ်သော်လည်း အရေးတကြီး ပြောနေမှန်း သိသာ၏။

ဆရာမတစ်ယောက်က ဒေါက်တာရှစ်ဖာအား လည်ချောင်းမှ ထည့်သည့် ပြွန်ကို ကမ်းပေးရာ အက်ဒွပ်က လုပ်တော့ဟု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒေါက်တာရှစ်ဖာသည် သတိလစ်နေသော ရဲဘော်လေး၏ လည်ချောင်းသွေးပြွန်ထဲသို့ ထို့ပြွန်ချောင်းကို စတင်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပြွန်ချောင်း၏ အဆုံး

ပိုင်းအောက်တွင် အိတ်တစ်လုံးရှိရာ ဒေါက်တာ ရှစ်ဖာက ထိုအိတ်ကို ခပ်မှန်မှန် ဖိညစ်ပေးသည်။ အဆုတ်ထဲသို့ လေများ သွင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အီးစီဂျီ

ပြွန်ကြောင်းများ နှေးစပြုလာပြီ။ မျဉ်းကွေးသည် မျဉ်းဖြောင့်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

လူနာ အသက်ရှင်လမ်း သိပ်မရှိတော့ပါ။

“မရတော့ဘူး ထင်တယ်”

လူနာအား ခွဲစိတ်ခန်းသို့ တွန်းလှည်းဖြင့် ယူသွားဖို့ပင် အချိန်မရှိတော့။ ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ရင်ခေါင်းကို ခွဲမှဖြစ်မယ်၊ ခွဲစိတ်စား ပေးပါ”
ခွဲစိတ်စားငယ် မိမိလက်အတွင်း ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါက်တာအက်ရှ်လီက လူနာ၏ရင်ဘတ်ကို ဟက်တက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ သွေးလုံးဝမထွက်အလောက် ရှိသည်။ နှလုံးသည် နှလုံးအမြွေးပါးထဲ၌ ပိတ်မိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရီထရက်တာ”ပေးပါ”
၎င်းကိရိယာကို အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရာ သူ့လူနာ၏ ရင်ဘတ်မှ ထိုးသွင်း၍ နံရိုးများကို ချွဲကားလိုက်သည်။

“ကတ်ကြေးပေးပါ။ နောက်ဆုတ်ကြ”
အက်ဒွပ်သည် နှလုံးအမြွေးပါးအိတ်ကို လက်လှမ်းမီခိုင်ရန် ရှေ့တိုးသွားသည်။ ၎င်းအိတ်ကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်လိုက်ရာ နှလုံးသွေးအိတ်၌ ပိတ်မိနေသော သွေးများ အပြင်သို့ ပန်းထွက်လာပြီး ဒေါက်တာအက်ရှ်လီနှင့် သူနာဆရာမများအား စင်ကုန်လေသည်။ အိတ်ကိုစက်မှ တီ . . တီ . . တီ ဟု အသံမြှင့်လာပြီး သွေးခုန်နှုန်းလည်း မှန်လာသည်။ နှလုံးလက်ဝဲဘက် သွေးလွှတ်ခန်းထိပ်တွင် အနည်းငယ်ပေါက်ပြဲနေသည်။

“သူ့ကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ယူသွား”
ဥ မိနစ်အကြာတွင် လူနာသည် ခွဲစိတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။
“သွေး တစ်ထောင်စီစီ သွင်းပေးပါ”

လူနာ၏ သွေးအဖျိုးအစားကို စစ်ဆေးနေဖို့ အချိန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် မည်သို့မဆို လက်ခံနိုင်သော ‘အို-နုဂတစ်’ သွေးကို သွင်းပေးရသည်။ သွေးအဖျိုး ‘အို’ ရိုးဆပ်နုဂတစ် ဖြစ်၏။

သွေးသွင်းမှု စတင်စဉ် ဒေါက်တာအက်ရှ်လီက
“၃၂ အရွယ်အစား ရင်ခေါင်းပြွန်ချောင်ပေးပါ” ဟု တောင်းလိုက်သည်။ ဆရာမတစ်ယောက်က ထိုပြွန်ကို လှမ်းပေးပြီး ဒေါက်တာ ရှစ်ဖာက

“ကျွန်တော် ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပါမယ် အက်ဒွပ်ရယ်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်လည်း သွေး သန့်စင်ပါလား”
အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီ၏ ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံမှာ သွေးတွေ ပေရေနေသည်။ အိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူနာနှလုံးသည် အားကောင်းစွာဖြင့် မှန်မှန်ခုန်နေသည်။
“ကျေးဇူးပဲ”
အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီသည် ရေချိုး အဝတ်လဲပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ ထုံးစံအတိုင်း

အပ်သော ဆေးမှတ်တမ်းကို ရေးသွင်းနေသည်။ သူ့ရုံးခန်းမှာ ကြည်လင်ရှင်းသန့်ပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းသည်။ ဆေးစာအုပ်များထည့်ထားသော အဆင့်မြင့်များနှင့် အားကစားဆုပလားများ၊ တံဆိပ်များ၊ ဒီဇင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

စာရေးစားပွဲတစ်လုံး၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲငယ်တစ်လုံး၊ လေးထိုင်နှစ်လုံး ထားရှိသည်။ နံရံများပေါ်၌ ၎င်းရရှိထားသော ဒီပလိုမာအောင်လက်မှတ်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် မှန်ဘောင်တပ်၍ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အက်ဒွပ်သည် သူ့ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသော အလုပ်တာဝန်များကြောင့် တစ်နှစ်လုံး တောင့်တင်းပြီး နှမ်းနယ်နေသည်။

‘အခုနေ့များ’ ငါ့အနားမှာ မေရီရီရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ’
အက်ဒွပ်သည် သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးတံများထားသည့် စင်ကလေးပေါ်မှ ဆေးတံတစ်ချောင်းကို ရွေးယူပြီး မီးညှိကာ ပက်လက်ကုလား ထိုင်၌ ထိုင်ချပြီး ထောက်များကို ဆန့်ထုတ်ထားလိုက်သည်။

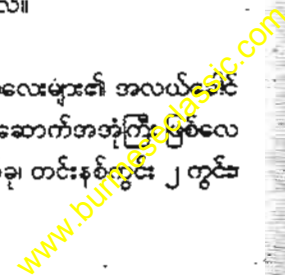
မေရီအကြောင်း တွေးခြင်းကြောင့် သူ စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ သမ္မတကြီး တမ်းလွမ်းချက်ကို သူမ ငြင်းဆန်ခြင်းအတွက် မိမိမှာ တာဝန်ရှိသည် ထင်ရ၏။ တကယ်တော့ မိမိအကြောင်းပြချက်များမှာ ခိုင်လုံပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီပြင်အကြောင်းတွေ ရှိသေးသည်။ ‘ငါက သူ့ကို မနာလိုဘူး၊ ငါ့ဘယ်ဘယ်၊ ငါဟာ ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို တုံ့ပြန်တယ်၊ ငါ့ကိုသာ သမ္မတကြီးက ဒီလိုရာထူးများ ကမ်းလှမ်းခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်သလဲ၊ ငါ လက်လွတ်ခွင့် တောင်းဘူး၊ ဘုရားရေး . . ကြည့်စမ်း ခုတော့ ငါက မေရီကို အိမ်က မခွာဘဲ ပြန်တလေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်၊ ဒါ ဘယ်တရားမလဲ၊ ငါ့ဘာ တကယ် မဟာဖိုဝါဒီတစ်ဦး ဖြစ်နေပါကလား’

အက်ဒွပ်သည် ဆေးတံဖွာရင်း စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ဆက်လက်ထိုင်နေလေသည်။ ခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ၊ မေရီကို ငါ တောင်းပန်ရမှာပဲ၊ ပြန်ချော့ရမယ်၊ သူ့ရာထူးကျရင် သူ့ကို ကြိုမပြောဘဲ ပါရီနဲ့ လန်ဒန်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ နောက်ပြီး ဆန်းယားကိုလည်း ပို့ချင် ပို့ပေးရ ကောင်းမလား၊ ဒီတစ်ခါ ငါနဲ့ သူနဲ့ တကယ် နေထိုင်ဆမ်းခရီးတစ်ခုကို လျှောက်လည်ကြမယ်လေ။

*

ဒုန်ရင်မီးတီးအသင်းတိုက်သည် တောင်ကုန်းကလေးများ၏ အလယ်ခေါင်မြင့်ရှိသော ထုံးကျောက်သား သုံးထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်လေသည်။ ကျင်း ၁၈ ကျင်းရှိသည့် ဂေါက်ကွင်းကြီးတစ်ခု၊ တင်းနစ်ကွင်း ၂ ကွင်း

ရေကူးကန်ထစ်ကန်၊ အရက်ခန်း၊ ညစာ စားခန်း၊ အပေါ်ထပ်၌ မဲကစားရုံ အခန်း၊ အောက်ထပ်၌ အဝတ်လဲခန်းတို့ ပါဝင်သည်။

အက်ဒွပ်၏ ဖခင်သည် မေရီဖခင်နည်းတူ ထိုအသင်း၌ အသင်းဝင်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အက်ဒွပ်ရော မေရီပါ ကလေးအရွယ်ကတည်းက မိဘများနှင့် ထိုအသင်းတိုက်သို့ လိုက်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်သည် စည်းစည်းလုံးလုံး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသော မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ ဤအသင်းသည် စည်းလုံးရင်းနှီးမှု၏ သင်္ကေတဖြင့် အက်ဒွပ်နှင့် မေရီတို့ အသင်းတိုက်သို့ ရောက်လာသောအခါ အတော်လေး နောက်ကျနေပြီ နေပြီသည်အနည်းငယ်သာ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ကျန်ရှိတော့သည်။

စားပွဲ၌ မေရီ ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုစဉ် ၎င်းတို့က မေရီအား ဝိုင်းကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောကြသည်။ မေရီကတော့ ရှိနေပြီ။ အက်ဒွပ်က သူ့ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး "ခုမှ နောင်တရနေပြီလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

နောင်တရစရာတွေ ရှိတာပေါ့။ သို့သော် ဤအဖြစ်မျိုးက လူတိုင်း ကြုံတွေ့နေကျ၊ မဖြစ်နိုင်သော အိပ်မက်မျိုးနှင့် ပတ်သက်သည့်နောင်တများ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်လို့ ငါ မွေးကတည်းက အိမ်ရှေ့မင်းသမီးလေးဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ ငါ့အသန်းကြွယ်သူဌေးမကလေးဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ကင်ဆာရောဂါပျောက်စေတဲ့ဆေး ရှာရလို့ ငါ့ကို နို့ဗယ်ဆု ခိုးမြှင့်ခဲ့လျှင်။

တကယ်လို့များ . . . ။

မေရီ ပြုံးလိုက်သည်။

"နောင်တ မရပါဘူး ဒါလင်ရယ်၊ သူတို့ ကျွန်မကို အဲဒီရာထူးလက်ခံမလာမေးတာဟာ ကျွန်မအနေနဲ့ သက်သက်ကြက်ကန်း ဆန်အိုး တိုးတာဟာ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မခွဲခွာနိုင်ဘူး"

"မင်း မငြင်းဝံ့တဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်တစ်ခု ကိုယ် ပေးပါရစေ" အက်ဒွပ်က သူမအနားကုန်းပြီး တိုးတိုး ကပ်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် သွားကြစို့"

မေရီက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ အိမ်အမြန် ပြန်ကြပြီး အိပ်ခန်းသို့ ပြေးဘက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် အက်ဒွပ်က မေရီအား တံင်းတင်းကျပ်ကျပ် သိုင်းဖက်လိုက်၏။

သည်နောက်တွင်တော့ . . . . ။

နံနက် ၃ နာရီတွင် တယ်လီဖုန်းသံက အိပ်ခန်းထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာ ဖြည့် လေသည်။ အက်ဒွပ်သည် တယ်လီဖုန်းကို အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အောက်နားထောင် လိုက်သည်။

"ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီလားရှင်"

မိန်းမတစ်ယောက်က အရေးတကြီး ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ပီတာဂရိုင်း နှလုံးရောဂါဖြစ်လို့ပါ။ သူ့ အတော့ကို ဝေဒနာခံစားနေရတယ်။ သူ့ သေတော့မယ် ထင်တာပဲ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး"

အက်ဒွပ် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး မျက်လုံးကို ပြူးပြုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာမှ မလုပ်နဲ့ဦး၊ သူ့ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထားပါ။ ကျွန်တော် နာရီဝက်အတွင်း အရောက်လာခဲ့မယ်"

အက်ဒွပ်သည် တယ်လီဖုန်း ပြန်ချပြီး အိပ်ရာမှ ထကာ အဝတ်အစားများ ခြုံစုသည်။

"အက်ဒွပ်"

မေရီက လှမ်းခေါ်သဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ မျက်လုံးမှေးဖွင့်ထား

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အို . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းဘာသာမင်း အိပ်စမ်းပါ"

"ရှင်ပြန်လာရင် ကျွန်မကို နှိုးနှိုး၊ ချစ်လို့ မဝသေးဘူး သိလား" မေရီက အထူး ပြောသည်။

အက်ဒွပ်က သွားဖြူ၍

"ကိုယ် အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်ကွာ"

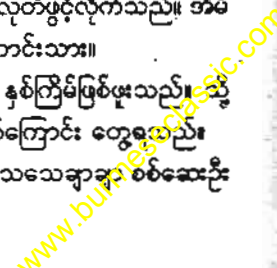
ငါးမိနစ်ကြာလျှင် အက်ဒွပ်သည် ဝရိုင်း၏ လယ်တောသို့ သွားလေသည်။ သူသည် မီးလုံဖိုလမ်းဟောင်း တောင်ကုန်လေးအတိုင်း ရှေးဟောင်းလမ်းမ

ဟောင်းနှင့်သွား၏။ အေးစက်သော လေပြင်းတိုက်နေသည့် ဝေလီဝေလင်း ရွက်တက်ခါနီးအချိန် ဖြစ်သည်။ အပူချိန်မှာ သူညီမှတ်အောက် ဆင်းခါနီး

အက်ဒွပ်က ကားတွင်း အနွေးဓာတ်ဖေးစက်ကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်ထွက်လာပီ ဆေးရုံကားကို လှမ်းခေါ် ပေးခဲ့ဖူးကောင်းသား။

ပီတာဂရိုင်းသည် ယခင်ကလည်း နှလုံးရောဂါ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ဖူးသည်။ သို့သော် စစ်ဆေးကြည့်တော့မှ အစာအိမ်နာရောဂါဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ရောဂါကို မိမိ ပုံထမဦးဆုံး သေသေချာချာ စစ်ဆေးဦး

အက်ဒွပ်သည် ကားကို လမ်းမ ၁၈ ပေါ်သို့ ချိုးကွေ့သည်။ ဂျန်ရှင်မီးတီးကို ဖြတ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသော ယာဉ်ကြောနှစ်ခုပါသည့် အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီး ဖြစ်သည်။

ဂျန်ရှင်မီးတီးသည် အိပ်ပျော်နေ၏။ အေးစက်လွန်းသောလေကို အိမ်မှာ ခုန့်၍ တောင့်တင်းခုခံနေကြသည်။

အမှတ် ၆ လမ်းဆုံသို့ အက်ဒွပ်ရောက်လာသောအခါ လမ်းမ ၅၇ သို့ ချိုးပြီး ဂရုန်းတုန်းရင်ပြင်သို့ ဦးတည်သွားသည်။

ပုတိုက်သော နွေရာသီ နေခင်းများတွင် ဤလမ်းမပေါ်၌ သူ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း မည်မျှရှိခဲ့ပြီနည်း။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရုရှားသံလွင်ပင်များ၊ ကောက်ရိုးထုပ်များ၊ သစ်ထောင့်ပင်များ၊ ပြောင်းဖူးနံ့များ စိမ်းစိုသော စားကျက်မြက်ခင်းလွင်ပြင်များ မြင်တွေ့ ရှုရှိုက်နိုင်သည်။

လယ်ကွင်းပြင်များမှာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသော စီဒါထင်းရှူးပင်များ၊ ညောင်နံ့များ သင်းယုံနေတတ်သည်။ ကောက်ပဲသီးနှံများအပေါ် လွှမ်းမိုးပေါက်ရောက်လေ့ရှိသောကြောင့် ၎င်းထင်းရှူးပင်များကို ယင်းသို့ မကြာမကြာ မီးဖျက်ဆီးပစ်ကြရသည်။

နောက်ပြီး အဝေးမှ မီးခိုးခေါင်တိုင်များ၏ အထီးကျန်မီးခိုးအငွေ့တန်းများနှင့် ရေခဲဖုံးအုပ်နေသော ဓာတ်အားလိုင်းကြီးများဖြင့် ပြည့်နေသည့် နှင်းလွှမ်းသော ဆောင်းရာသီရွာခင်းပေါင်း မည်မျှကို မိမိ ဖြတ်သန်းကြည့်မြင်ခဲ့ပြီနည်း။

လယ်ကွင်းများနှင့် သစ်ပင်များ မိမိနံ့ဘေးမှ တိတ်တဆိတ် ရွေ့လျားတတ်ရစ်ခဲ့ပုံကိုကြည့်ရင်း ဤမှိုနံ့မှိုနံ့ပျံ့နှံ့နက်ခင်း၌ ကားမောင်းသွားခြင်းမှာ စိမ်းနွမ်းနယ်ပုံ အထီးကျန်မှုကို ခံစားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အက်ဒွပ်သည် ကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး အမြန်ဆုံး မောင်းသွားလျက် ရှိသည်။ ကားဘီးများအောက်မှ အန္တရာယ်များသော ကတ္တရာလမ်းကိုတော့ သတိထား၏။

အိပ်ရာပေါ်၌ မိမိအား စောင့်မျှော်နေသော မေရီကို သူ သတိရလာသည်။ “ရှင်ပြန်လာရင် ကျွန်မကို နှိုးနှော်တဲ့”

မိမိ အတော်ကံကောင်းပါသည်။

အင်း မေရီကို ငါ ပြန်ချော့ရဦးမယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်မိန်းမမှ မကြုံတဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမျိုး တွေရအောင် ငါ ခေါ်သွားမယ်။

အဝေးပြေးလမ်းမ ၅၇ နှင့် ၇၇ တို့ ဆုံဆည်းရာ လမ်းခွဆုံတွင် ‘ရပ်’ဟု ဆိုင်းဘုတ် စိုက်ထူထားသည်။ အက်ဒွပ်သည် လမ်းမ ၇၇ သို့ ချိုးပြီး ဆုံဆုံသို့ ဦးတည်လာစဉ် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးသည် သူ့ကားရှေ့၌ ဘွားခနဲ ဆီလာလေသည်။

ငါခနဲ အသံကြီးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ကြားရပြီး ကားရှေ့ပေးလုံးကြီး နှစ်လုံး သူ့ကို တည့်တည့်ထိုး၍ ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူ့ကားဆီ ခေါင်းချင်းဆိုင်ဝင်လာသည့် စစ်တပ်မှ ၅ တန် ထရပ်ကားကြီး တစ်စီးခနဲတွေ့ရပြီးမှ သူ့အော်ဟစ်သံကိုသာ သူ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရလေသည်။

*

နယူးလီရပ်ကွက်တွင် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ မွန်းလွဲပိုင်း လေထုအတွင်း၌ အေးစိုကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံမှာ ချို့လွင့်စွာ ယုံလွင့်လျက်ရှိသည်။

မာရင်ဂရိုဇာ၏ ဝီလာရှေ့၌ စောင့်ကြပ်နေကြသော ပြင်သစ်ရဲသားများသည် အနီး၌ ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်သွားသော ဖုန်အလိမ့်လိမ့်တက်နေသည့် ချောင်းလဲ ကားကလေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားကြပေ။

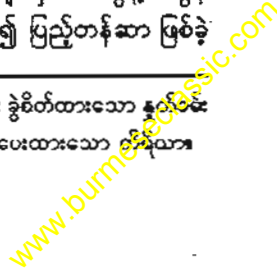
အိန်ဂျယ်သည် မည်သူမျှ သံသယမဖြစ်စေရန် ကားကို ပြည်းညှင်းစွာ မောင်းသွားလျက် ရှိသည်။ မျက်စိထဲ မြင်သမျှ အရာအားလုံးကိုလည်း ဦးနှောက်မှ ဖယ်တမ်း မှတ်သွားလေသည်။

ခြံရှေ့မှာ အစောင့် နှစ်ယောက်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်လွှတ်ထားဟန်တူသော မီးခိုးအမြင့်ကြီး၊ မြှဝင်းထဲမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း အီလက်ထရွန်းနစ် အာရုံခံစက်များ၊ ရောင်ခြည်တန်းများ၊ အချက်ပေးစနစ်များ တပ်ဆင်ထားမှာ တွေ့ရ၏။ ဤဝီလာထဲကို စစ်တပ်တစ်တပ်သာ အတင်းအဓမ္မ ဝင်နိုင်လိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် စစ်တပ်မလိုဘူး။ ငါ့မှာ ဉာဏ်ရှိသားပဲ။ မာရင်ဂရိုဇာ သေလူဖြစ်နေပြီ။ ငါ ဘယ်လောက် ချမ်းသာနေပြီလဲဆိုတာ သေသွားတဲ့ ဝီလာကြီး မြင်စမ်းစေချင်လိုက်တာ။ အဲဒါဆို အမေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာမလဲ။

အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံတွင် ဆောင်းရဲသော မိသားစုများမှာ အလွန်အလွန် ခြေခံတောကြ၏။ အိန်ဂျယ်၏ မိခင်မှာ ဆင်းရဲလွန်း၍ ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်ခဲ့

ရက်တာ - ရင်ဘတ်ဝမ်းဗိုက် စသည်တို့ကို ဖွင့်ပြီးချင်း ခွဲစိတ်ထားသော နတ်ဝမ်း

အများ ပြန်မစေသွားစေရန် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ဆွဲပေးထားသော ဝါဆိုသား

ရသည်။ အိန်ဂျယ်အဖေ ဘယ်သူမှန်း မည်သူမှန်း မသိ။ ဂရုလည်း မစိုက်
နှစ်ပေါင်းများစွာတစ်လျှောက် သူငယ်ချင်းများ၊ ဆွေမျိုးများ ငတ်ပြတ်ပြီး
ဘယ်ပေါင်းစုံနှင့် သေဆုံးကြပုံကို အိန်ဂျယ် မြင်ခဲ့ရ၏။

လူဘဝသည် သေဆုံးဖို့အတွက် မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု အိန်ဂျယ်
ခံယူထားသည်။ သေရမည့်အတူတူ သေမင်းထံမှ အမြတ်ထုတ်ရလျှင် မကေ
ပါလော။

ပထမအစတော့ အိန်ဂျယ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အရည်အချင်းများ
သံသယ ဖြစ်သူများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အိန်ဂျယ်ဘဝ တက်လမ်းကို တား
ပိတ်ဆို့ရင်း ကျန်သူအားလုံးကမ္ဘာမြေပေါ်မှ အစအန ပျောက်သွားကြရ
ချည်း ဖြစ်၏။

အိန်ဂျယ်သည် ကြေးစားလူသတ်သမားအဖြစ် တဖြည်းဖြည်း နာမည်
သတင်းမွှေးလာတော့သည်။

ငါ ဘယ်တုန်းကမှ အရေးမရှိမဲ့ဘူး။ ငါဟာ အိန်ဂျယ် ဖြစ်တယ်။ ငါ
သေမင်းရဲ့ တမန်တော်ပဲဟု အိန်ဂျယ်စိတ်ထဲက ရေရွတ်ပိလေသည်။

* * *

နှင်းများ ဖုံးအုပ်နေသော ကင်းဆပ် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးသည် အေးစက်
လေထုကို သွေးကဲ့သို့ ရဲရဲနီစေသော အရေးပေါ်အချက်ပြမီးလုံးနီများ
ထွက်လာသည့် မော်တော်ကားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

မီးသတ်ကားတစ်စီး၊ ဆေးရုံကားတစ်စီး၊ ကရိုနန်းကားတစ်စီး အဝေးပြေးလမ်း
ကြီးထိန်းရဲကားလေးစီး၊ ရဲမှူးကားတစ်စီးတို့၏ ရှေ့မီးရောင်အလင်းတန်းများ
အလယ်ခေါင်တွင် ၅ တန် စစ်ထရပ်ကားကြီးနှင့် ၎င်း၏ အောက်၌ ပိပြား
သော ဒေါက်တာ အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီ၏ ကားတို့ ရှိနေကြသည်။

ရဲသားများနှင့် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်ပေါင်း တစ်ဒါလင်ခန့် ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပွား
စစ်တိုက်၌ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အရုဏ်ဦး၏ အအေးဒဏ်
သတ်သာရာရစေရန် လက်များကို ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှား ကစားပေးခြင်းနှင့် မြေကြီး
ခြေထောက်များ တဒုန်းဒုန်း ဆောင့်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နေကြ၏။

တားလမ်းမကြီး၏ အလယ်တွင် တာလပတ်အုပ်ထားသော အလောင်း
စီးလောင်း ရှိသည်။ ရဲမှူး၏ ကားသည် ထိုအလောင်းနားအရောက်တွင်
ရပ်ဆိုင်းရပ်လိုက်၏။ မေရီအက်ရှ်လီသည် ထိုကားပေါ်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ
ဆင်းလာသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်နေသဖြင့်
အင်းကောင်း မတ်တပ်ရပ်နိုင်စွမ်းပင် မရှိချင်တော့။

တာလပတ်ကြီးကို မြင်မြင်ချင်း သူမ ထိုနေရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

မန်စတာက သူမ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲပြီး

“မကြည့်ချင်ပါနဲ့ မစွက်အက်ရှ်လီရယ်”

“ကျွန်မကို လွှတ်. . .”

သူမက အော်လိုက်ပြီး အတင်းရုန်းထွက်ကာ တာလပတ်ကြီးသို့ ချဉ်းသွား

ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မစွက်အက်ရုံလီရာ၊ သူ့ကို ခင်ဗျား မကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်ဗျာ”

သူမ မေ့လဲသွားစဉ် သူက ပွေဖက်ထားလိုက်ရလေသည်။

*

ရဲမှူး ကားနောက်ခန်းထဲ၌ သူမ သတိပြန်ရလာသည်။

ရဲမှူး မန်စတာသည် ရှေ့ခန်း၌ထိုင်ကာ သူမအား ကြည့်နေသည်။ ကား

၌ အနွေးဓာတ်ပေးထားသဖြင့် အနည်းငယ်ပူအိုက်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မေရီက မေးသည်။

“ခင်ဗျား သတိလစ်သွားတယ်လေ”

သူမ ရုတ်တရက် သတိပြန်ရလာသည်။ သူ့ကို ခင်ဗျား မကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်ဗျာ . . . တဲ့။

မေရီသည် အရေးပေါ် ယာဉ်များနှင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အချက်ပြ မီးထိန်းများကို လှမ်းကြည့်ပြီး အို . . . ငရဲပြည်ဆိုတာ ဒီလိုများလားဟု တွေးမိသည်။

ရဲကားထဲ၌ ပူအိုက်နေသော်လည်း သူမ၏ သွားများမှာ တခွပ်ခွပ် ရိုက်နေနေသည်။

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟင်”

သူမ စကားလုံးများကို ခဲရာခဲဆစ် ထုတ်ပြောရ၏။

“ခင်ဗျား ယောက်ျားက ‘ရပ်’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပြထားတာ မရပ်ဘဲ နှုတ်မောင်းသွားတော့ လမ်းမ ၇၇ က မောင်းလာတဲ့ စစ်ထရပ်ကားကြီးက သူ့ကြိုးစားပြီး ရှောင်ပေမယ့် နောက်ကျသွားတယ်ဗျာ”

သူမ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အက်ဒွပ်တို့ ကားတိုက်ပုံကို အာရုံထဲ၌ မှန်းဆကြည့်သည်။ အက်ဒွပ်ကားကို ဝင်တိုက်ချပြီး တက်ကြိတ်လိုက်သော ထရပ်ကားတိုက်ကို မြင်နေရသည်။ အို . . . အက်ဒွပ် ဘယ်လောက်လန့်သွားရှာမလဲ။

“အက်ဒွပ်ဟာ ကားကို သတိထားမောင်းတတ်သူပါ။ ‘ရပ်’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပြထားရင် သူ မရပ်ဘဲ မနေပါဘူး”

သူမ ဤမျှသာ ပြောတတ်၏။

ရဲမှူးက ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“မစွက်အက်ရုံလီ ကျွန်တော်တို့မှာ မျက်မြင်သက်သေတွေ ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ သီလရှင်နှစ်ပါးရယ်၊ နောက်ပြီး ရှင်လီခဲတပ်က ဝိုင်းရံနေတဲ့ ဝှင်ကင်းရယ် အဲဒီကားတိုက်မှုကို မြင်လိုက်ကြပါတယ်။ သူတို့ ပြောကြားတာ

ကျွန်ုပ်တို့ပါ။ ခင်ဗျား ယောက်ျားက ကားကို မရပ်ဘဲ နှုတ်မောင်းသွားတာတဲ့”

*

ထို့နောက်တွင်တော့ ဖြစ်ပျက်သမျှအရာအားလုံးတို့မှာ ရုပ်ရှင်ထဲမှ အနွေးထိန်းပေးမှုနဲ့ဖြင့် ဖြစ်ပျက်သလို အောက်မေ့ရသည်။

အက်ဒွပ်၏ အလောင်းကို ဆေးရုံကားပေါ် တင်ပေးကြပုံကို သူမ မေးကြည့်သည်။ ရဲမှူးက ဘုန်းကြီးနှင့် သီလရှင်နှစ်ပါးကို မေးမြန်းနေသည်။

အို . . . သူတို့တွေ ခုလို လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်နေတာ အအေးမိတော့မှာပဲ။ ရဲမှူးမန်စတာက

“အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံ သယ်သွားကြလိမ့်မယ်”

အက်ဒွပ်ဟာ အလောင်းတစ်လောင်း ဖြစ်သွားပါရောလား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီက သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

သူက သူမအား အကြောင်းကြောင်းကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျား ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားတို့ မိသားစု ဆရာဝန်အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း”

“အက်ဒွပ်အက်ရုံလီပါ။ အက်ဒွပ်အက်ရုံလီဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစုဆရာဝန်အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း”

*

အတန်ကြာသောအခါ သူမ အိမ်ရှေ့သို့ လမ်းလျှောက်လာပြီး ရဲမှူးအဖွဲ့အစည်းက သူမအား အိမ်ထဲ တွဲခေါ် လာပုံကို ပြန်မှတ်မိလာသည်။ မလောရင့်ဒေါက်ဂလပ်ရှစ်ဖာတို့က သူမ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ တေးလေးများ အိပ်နေကြပြီ။

မလောရင့်က သူမအား ပွေဖက်ပြီး

“အို . . . အချစ်ရယ် ကျွန်မ သိပ်ကို ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အက်ဒွပ်ဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ”

သူမ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

ဒေါက်ဂလပ်က သူမအား သေသေချာချာကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အပေါ်ထပ် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည် သောက်စားပါ”

“လာပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

"ကျွန်မ မအိပ်ချင်သေးဘူး၊ ရှင် ဘာမှ မသောက်ချင်တော့ဘူးလား၊ တကယ်ပြောတာနော်"

*

ဒေါက်ဂလပ်က မေရီအား အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ပေးစဉ် သူမက "မတော်တဆဖြစ်တာ၊ အက်ဒွပ် မတော်တဆ ကားတိုက်ခံရတာ"

ဒေါက်ဂလပ်က သူမ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်ပြီး အသက်မဲ့နေသည်။ ဒေါက်ဂလပ်က ကျောစိမ့်သွား၏။

သူသည် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းပြီး ဆေးသေတ္တာကို ယူသည်။ သူ ပြုတက်သွားသောအခါ မေရီသည် ထိုနေရာမှ မရွေ့သေး။

"ခင်ဗျား အိပ်ပျော်အောင် ကျွန်တော် ဆေးတစ်ခွက် တိုက်ပါရစေ"

သူက သူမအား စိတ်ငြိမ်ဆေး တိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲချစေကာ သူ့ဘေး ဝင်ထိုင်သည်။ တစ်နာရီကြာသောအခါ၌လည်း မေရီသည် အိပ်မပျော်သေး။ ဒေါက်ဂလပ်က အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထပ်ပေးသည်။

တတိယမြောက်ဆေးလုံး သောက်ပြီးမှသာ သူမ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

*

ကျွန်ရှင်စီးတီးတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုအတွက် ပေးသွင်းရန်သတ်မှတ်ထားသော အစီရင်ခံစာအမှတ် ၁၀၄၈ အရ တင်းကြပ်တိကျသော စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ ပါရှိပေသည့်။ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားသည့်အခါ ပြို့နယ်ဆေးရုံကားဌာနမှ ဆေးရုံကားတစ်စီး လွှတ်ပေးရမည်။ ရဲမှူးမှူးမှ ရဲသားတစ်ဦးအား အခင်းဖြစ်ရာသို့ ခေါ်ယူရမည်။ ယာဉ်တိုက်မှု၌ စစ်တပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်ခဲ့ပါက စစ်တပ်မှ စီအိုင်ဒီ ချာဇဝတ်မှု စုံစမ်းရေးဌာနခွဲသည် ရဲမှူးမှူးတွဲဖက်၍ အမှုစုံစမ်းစစ်ဆေးရမည်။

ရိုင်လီခံတပ်ရှိ စီအိုင်ဒီမှူးမှ အရပ်ဝတ်နှင့် အရာရှိ ရှယ်ပလန်ချက်သည် ၉ လမ်းရှိ ရဲမှူးမှူးခန်းထဲ၌ ရဲမှူး၊ ဒုရဲမှူးတို့နှင့်အတူ ယာဉ်တိုက်မှုမှတ်တမ်းစစ်ဆေးလျက် ရှိသည်။

"ကျုပ်တော့ လက်မြောက်ပြီ"

ရဲမှူး မန်စတာက ပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲမှူးကြီးရဲ့"

ပလန်ချက်က မေးသည်။

"ဒီမှာ ကြည့်ပါလား၊ ကားတိုက်မှုကိုမြင်တဲ့ မျက်မြင်သက်သေက ၅ ယောက်

အယ်၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ သီလရှင် နှစ်ပါး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး တွင်ကင်းရယ်၊ ထရပ်ဆောင်းတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး ဝေါလစ်ရယ်၊ ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီရဲ့ကားတာ

အေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ချိုးဝင်ပြီး မရပ်ဘဲ ဇွတ်မောင်းချလာလို့ စစ်ထရပ်ကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်တာပါလို့ သူတို့တွေအားလုံးက ပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား ဘာများ ဘဝင်မကျလို့လဲ"

ပလန်ချက်က မေးရာ ရဲမှူး မန်စတာက ခေါင်းကုတ်ပြီး

"ဒီမယ် ကိုယ့်လူ၊ မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ယောက်စလုံး ထပ်တူထပ်မျှတူတဲ့

ထုတ်ဆိုချက်မျိုးပြောတဲ့ ယာဉ်တိုက်မှုမှတ်တမ်းပျို့ကို ခင်ဗျား တွေဖူးသလား"

မန်စတာက စာရွက်များကို လက်သီးနှင့် ဒုန်းခနဲထုပြီး ဆက်ပြောသည်။

"ကျုပ် ဘဝင်မကျတာက ဟောဒီမျက်မြင်သက်သေအားလုံး တစ်ပုံစံတည်း

အဲဒီအကျ ထွက်ဆိုသွားကြလို့ပဲဗျ"

လေန်ချက်က ပန်းထွန်းပြီး

"အဲဒီတော့ ဒီကားတိုက်မှုဖြစ်ပုံက တကယ်ပဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လို့နေမှာပေါ့"

"ကျုပ် မသင်္ကာတာ တစ်ခုရှိတယ်"

"မနက် ၄ နာရီမှာ အေးပြေးလမ်း ၇၇ ပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ မယ်

အရှင်နှစ်ပါးနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဘာလုပ်နေကြသလဲ"

"အို... ဒါ ဘာမှမသင်္ကာစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ သီလရှင်တွေက

အိမ်နတ်စီးလိမ္မိုကို သွားမလို့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက ရိုင်လီခံတပ်ကို ပြန်လာတာ"

"ယာဉ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကျုပ် မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီဟာ

အရပ်ရပ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကားရပ်မိလို့ တစ်ခါပဲ အရေးယူခံရဖူးတယ်၊ အဲဒါ

အမှန်နဲ့တဲ့ ၆ နှစ်ကပါ။ အဲဒါကလွဲလို့ သူ တစ်ခါမှ ကားတိုက်မှုတွေ ဘာတွေ

မဖြစ်ဖူးဘူးတဲ့"

ပလန်ချက်က မန်စတာအား စေ့စေ့ကြည့် အကဲခတ်ရင်း

"ဒီမယ် ရဲမှူးကြီး ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ"

မန်စတာက ပန်းထွန်းပြီး

"အို... ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကျုပ် မသင်္ကာလို့ပါဗျာ"

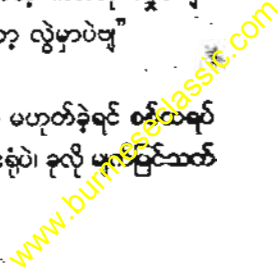
"ဒီမယ် အခုဟာ သက်သေ ၅ ယောက်မြင်လိုက်တဲ့ ကားတိုက်မှုပါဗျာ

အဲဒါကြံစည်မှုတစ်ရပ်ရှိမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ရင်တော့ လွဲမှာပဲဗျ"

မန်စတာက

"ကျုပ် သိတာလဲ ခုလို မတော်တဆ ကားတိုက်မှု မဟုတ်ခဲ့ရင် စစ်ထရပ်

ကြီးက အက်ရှ်လီကားကို တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားရုံပဲ၊ ခုလို မျက်မြင်သက်

သေတွေ့တာတွေလဲ ထုတ်ပြန်နေစရာ ဘယ်လိုတော့မလဲ”

“ဟုတ်တယ်”

ပလန်ချက်သည် မတ်တပ်ထပြီး ခါးဆန့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း.. ကျွန်တော်လဲ ဌာနချုပ်ကို ပြန်ရဦးမယ်၊ ဒီအမှုမှာ တပ်ကြပ်ကြီး ဝေါလစ်ဟာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား သဘောတူလား မန်စတာက စိတ်မပျံ့တပါးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“အေးလေ၊ ဒီအမှုဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲ နေမှာပါ”

*

ကလေးငိုသံများကြောင့် မေရီ လန့်နိုးလာသည်။

သူမ ဆက်လက်လဲလှောင်းရင်း မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ စဉ်းစားနေ၏။ ဒီဥစ္စာ ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်ဆိုး တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ။ ငါ အိပ်ပျော်နေတယ်။ ငါ နိုးလာတဲ့အခါ အက်ဒွပ်ကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ရမှာပဲ။

သို့သော် ငိုသံများက မတိတ်။

သူမ မခံနိုင်သည့်အဆုံး၌ မျက်လုံးများဖွင့်ကာ အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ မျက်နှာကြက်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ သူမ အားယူ၍ ခုတင်ပေါ်ထေသည်။

သူမ ဆေးခပ်ခံထားရသလို မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖက်ခန်းထဲ သူမ ဝင်သွားသည်။ တစ်နှင့်အတူ ဖလောရင့်နှင့် ဘက်တီ ရှိနေကြသည်။ သူတို့ ၃ ယောက်သား ငိုယိုနေကြ၏။

အို.. ငါလဲ သူတို့လို ငိုချင်လိုက်တာ။

ဘက်က မေရီအား မော့ကြည့်ပြီး

“ဒက်ဒီ တကယ်ပဲ သေသွားပြီလားဟင်”

မေရီက ခေါင်းညှိမ့်ပြလိုက်သည်။ သူမ စကားပြောလို့မရ။ သူမ ခုတင် စောင်း၌ ဝင်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်မ သူတို့လေးတွေကို မပြောမဖြစ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်၊ နို့မို့ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားကစားတော့မလို့လေ”

ဖလောရင့်က တောင်းပန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မေရီက တစ်ဆံပင်ကို အသာအယာပွတ်သပ်ပေးရင်း

“မငိုပါနဲ့ သားလေးရယ်၊ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ”

ဘယ်အရာမှ ပြန်ကောင်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဘယ်တော့မှ

အတိုင်း ပြန်မဖြစ်တော့ပါဘူး။

ခိုင်လိခတပ်ရှိ အမေရိကန် ကြည်းတပ်၏ စီအိုင်ဒီရုံးချုပ်သည် ထုံးစံအတိုင်းဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော တိုက်ဟောင်းနံပါတ် ၁၆၉ တွင် နေထိုင်သည်။ ၎င်းအဆောက်အအုံကြီးကို သစ်ပင်များ ဝန်းရံထားပြီး ခွေးတောင်ဆီသို့တက်ရန် လှေကားထစ်များ ခင်းထားသည်။ ပထမထပ်ရှိ ရုံးခန်းအနီးထဲတွင် စီအိုင်ဒီမှ အရာရှိ ရှယ်ပလန်ချက်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်ကင်းစကားပြောနေသည်။

“ကျွန်တော် သတင်းဆိုးတစ်ခု ပြောရဦးမယ်ဆရာ၊ ဟို အရပ်သားဆရာဝန် သေအောင်တိုက်တဲ့ ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာ တပ်ကြပ်ကြီး ဝေါလစ်ဟာ..”

“အင်း.. ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ ဒီမနက် နှလုံးရောဂါ အပြင်းအထန်ဖြစ်ပြီး သေသွားပါပြီ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ပလန်ချက်က လေသံမပြောင်းဘဲ

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ရုပ်ကလာပ်ကို ဒီမနက်ပဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါတယ်၊ မြန်းစားလုပ်ရတာပါ”

“သူ ကဆိုးတာပဲ၊ ငါလဲ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ် လုပ်ရမယ်၊ ငါ့ကို ဌာနကြီးပေးလိုက်တယ်၊ ငါ ရာထူးလဲ တက်သွားပြီလေ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်ကင်းက မတ်တပ်ထကာ ပြုံးစိစိနှင့် ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် အထူးပဲ ခမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာ ရာထူး တိုးသင့်ပါတယ်”

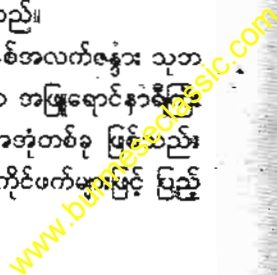
*

မိမိ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေခြင်းကြောင့်သာ မိမိ ရှာသွပ်မသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နောင်အခါ၌ မေရီ ယူဆမိလေသည်။ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးသည် အခြား

အရာကင်းဦးဦး၏ အဖြစ်အပျက်များသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ သူမသည် ရေလွှာပြင်အောက်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ဖြည်းဖြည်းစွာ ရေခဲနေသည်။ အဝေးမှ အသံဗလံများကို ကြားနေရသည်။

အက်ဒွပ်ဇာပနကို ဂျက်ဖာဆန်လမ်းရှိ မာ့စ်ဟင်းနစ်အလက်ဇန္ဒား သုတေသန လုပ်ငန်းဂေဟာ၌ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုဂေဟာမှာ အဖြူရောင်နာရီကြီး

တစ်ဆင့်ထားသော အပြာရောင်အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နေဆောင်၌ အက်ဒွပ်၏ မိတ်ဆွေများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြင့် ပြည့်

ကျပ်နေသည်။ ပန်းစည်းများ၊ ပန်းခွေများ၊ ဒါလင်ပေါင်းများစွာ လာချထားသည်။

အကြီးမားဆုံး ပန်းခွေတစ်ခွေတွင် 'အထူးဝမ်းနည်းစွာဖြင့်၊ ပုံ ပေါလ်အံ့လဆင်' ဟူသော စာတန်းကလေး ရိုးရိုးစင်းစင်း ရေးသားချိတ်ဆွဲထားသည်။

မေရီ ဘက်နှင့် တစ်တို့သည် ဧည့်ခန်းဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိ မိသားစု သီးသန့်ခန်းငယ်လေးထဲ၌ ထိုင်နေကြသည်။ ကလေးများမှာ မျက်လုံးများ နှော့ကြပြီး ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြသည်။

အက်ဒွပ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ထည့်ထားသည့် အခေါင်းအဖုံးကို ပိတ်ထားကာ ဘာကြောင့် အခေါင်းအဖုံး ဖွင့်မထားကြောင်း သူမ မစဉ်းစားဝံ့။ တရားဝင် ဆရာက သရဏဂုံ တင်ပေးနေသည်။

မေရီသည် အက်ဒွပ်နှင့်အတူ မီးလုံစိုရေကန်ထဲ၌ ရွက်လှေကလေးတစ်စင်း ပေါ်တွင် ရောက်နေသည်။

"မင်း လှေစီးရတာ ကြိုက်လား"

သူတို့ ပထမဆုံး အတူထွက်လည်သည့်ညက အက်ဒွပ်က မေးခဲ့၏။

"ကျွန်မ တစ်ခါမှ လှေမစီးဖူးဘူး"

"စနေနေ့ကျ ကိုယ်တို့ တွေ့ကြရအောင်"

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။

"မင်းကို ကိုယ် ဘာလို့လက်ထပ်သလဲ သိလား အမိ၊ မင်း စာမေးပွဲ အောင် သွားတယ်လေ၊ မင်းက သိပ်ရယ်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်း လှေပေါ်က လိုက် မကျခဲ့ဘူး"

သရဏဂုံ တင်ပြီးသွားသည်။ မေရီအတွေးများ ရပ်သွားပြီး ကလေးများ အတူ သုသာန်သို့သွားသည့် အနက်ရောင်ကားကြီးပေါ် တက်သွားသည်။

အက်ရှ်လမ်းရှိ ဟိုက်လင်းသုသာန်သည် ကျယ်ဝန်းလှသော ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျောက်စရစ်ခင်းကားလမ်းဖြင့် ဝန်းရံထားသည်။ ၎င်းသည် ဦးမြို့၌ သက်တမ်းအရှည်ဆုံး သုသာန်ဖြစ်ရာ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင် အတော်များများ မှာ အချိန်နှင့်ရာသီ တိုက်စားမှုများကြောင့် ယိုယွင်းပျက်စီးနေကြလေပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်စေလောက်သော အအေးဒဏ်ကြောင့် အသုဘထုတ် ကို အချိန်တိုတိုနှင့် ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ အားထု ပြီးသွား၏။

မေရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်သည် နှင်းခဲနေသော တွင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း

သွားသည့် အသုဘခေါင်းကြီးကို တဝှမ်းတိုက်နေသည့် လေအေးဒဏ် ကြောင့် ရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။

"နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အချစ်ရယ်"

သေဆုံးခြင်းသည် နိဂုံးချုပ် ဖြစ်သင့်သော်လည်း မေရီအက်ရှ်လီအတွက် နိုင်ငံဖွယ် ဆိုးရွားသော ဝရံပြည်သို့ ရောက်ရှိခြင်း၏ နိဒါန်းအစသဖွယ် လေသည်။

သူမနှင့် အက်ဒွပ်တို့ သေခြင်းတရားအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြဖူးသည်။ သေခြင်းတရားကို မိမိနားလည် လက်ခံနိုင်ခဲ့ပြီဟု သူမ ထင်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့ တွေ့တော့ သူမအဖို့ ပြုန်းစားကြီးဖြစ်ပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ချားသွားရသည်။

သေသောနေ့တစ်နေ့၌ ဖြစ်ပျက်ဖွယ်ရှိသော မပီတိုးတဝါးဖြစ်ရပ်မျိုး မဟုတ် တော့

သေခြင်းတရားကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြေရင်း၍ မရနိုင်။ အက်ဒွပ်သေဆုံးခြင်း မေရီ၏ အတွင်းစိတ်က အော်ဟစ်ငြင်းဆန်လျက်ရှိသည်။

အက်ဒွပ်သေဆုံးသောအခါ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာအားလုံးတို့ပါ ချုပ်ငြိမ်း ချုပ်နှောင်၏။ လက်တွေ့တရားသည် သူမအား တုန်လှုပ်မှုလှိုင်းလှိုင်းများသဖွယ် ချုပ်နှောင်ပြီး လှိုင်းဝင်ရိုက်ပုတ်လာလျက် ရှိနေဆဲ။

သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ နေချင်တော့သည်။ လူကြီးမိဘ၏ စွန့်ပစ်ခြင်း ကြောင့် အလွန်အားငယ်ကြောက်လန့်နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ သူမ နည်းပြည်း ကွေးရင်း ကျွတ်သွားသလို ခံစားရသည်။

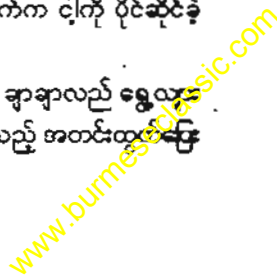
သူ့ရားသခင်အား သူမ မကျေမချမ်း ဖြစ်မိသည်။ တပည့်တော်မအား နှစ်ယောက်ကြောင့် အလျင်ခေါ်ယူတော်မူခြင်း မပြုပါသနည်း။

ဒီမိအား ထားရစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် အက်ဒွပ်ကို သူမ စိတ်ဆိုးချင်သည်။ သူမအတွက် ဒေါသဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်သည်။

ငါဟာ အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက် အမေပါကလား၊ ငါ့အသက်လဲ မသိဘူး၊ မစွက်အက်ရှ်လီ ဖြစ်ခဲ့တုန်းက ငါ့ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိဘူးလို့ ရသေးတယ်လေ။ ငါ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ တော့

အချိန်သည် သူမ၏ လစ်ဟင်းမှုကို ပြက်ရယ်ပြုရင်း ချာချာလည် ရွေ့လျား တွေ့ရသည်။ သူမဘဝသည် မိမိ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့် အတင်းထပ်ပြော တွေ့ရသည်။ မီးရထားတစ်စင်းနှင့် တူနေသည်။

အချိန်သည် သူမ၏ လစ်ဟင်းမှုကို ပြက်ရယ်ပြုရင်း ချာချာလည် ရွေ့လျား တွေ့ရသည်။ သူမဘဝသည် မိမိ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့် အတင်းထပ်ပြော တွေ့ရသည်။ မီးရထားတစ်စင်းနှင့် တူနေသည်။

ဖလောရင့်နှင့် ဒေါက်ဂလပ်သာမက အခြားမိတ်ဆွေများလည်း သူမ စိတ်
မြေသာအောင် သူမနှင့်အတူ လာနေပေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မေရီက ၎င်းတို့
အားလုံးကို နှင်ထုတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း နေချင်သည်။

တစ်ခုသော မွန်းလွဲပိုင်း၌ ဖလောရင့်သည် သူမ အိမ်ထဲ ဝင်လာရာ
ကင်းဆပ်ပြည်နယ် ဘောလုံးပွဲကို ရုပ်သံဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေသော မေရီအား တွေ့
လေသည်။

“ကျွန်မ ရောက်လာတာ၊ သူ့အနားမှာ ရှိနေတာ သူ လုံးဝ မသိဘူး၊ သူ
ဘောလုံးပွဲကိုပဲ အာရုံနစ်မြုပ်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကြက်သီး
ထစရာ ကောင်းတယ်”

ဖလောရင့်သည် ထိုညနေ၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ပြန်ပြောပြရင်း ကြက်သီး
တကယ် ထလာလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေရီက ဘောလုံးပွဲ ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အက်ဒွပ်သာ ဘောလုံးပွဲ
သမ္ဘာ့ မလွတ်တမ်း ကြည့်လေ့ရှိတာ”

အက်ဒွပ် သေဆုံးပြီးနောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အပိုင်းအစ အကြွင်းအကျန်
များကို ဖြေရှင်းကိုင်တွယ်ရန် မေရီသည် ရှိသမျှစိတ်စွမ်းအင်ကို ဖြစ်ညစ်အသုံး
ရလေသည်။

သေတမ်းစာကိစ္စ၊ အသက်အာမခံကိစ္စ၊ ဘဏ်စုငွေစာရင်း၊ အခွန်များ၊ ခြေ
ပြီများနှင့် အက်ဒွပ်၏ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးငွေ ပေးရန်ရှိ ရရန်ရှိငွေများ ထု
ပြီးတစ်ခု သူမ ရင်ဆိုင်ရသည်။

ရှေ့နေများ၊ ဘဏ်အရာရှိများ၊ စာရင်းကိုင်များကို အော်ဟစ်မောင်းထုတ်
မိမိကို အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပစ်ချင်စိတ် ပေါက်
သည်။

အက်ဒွပ်မှ မရှိတော့တာ၊ လူတိုင်းဟာ ငွေနေကြေးရေးအကြောင်းစွဲ
ပြောချင်နေကြတယ်။

သို့သော်လည်း သူမ လက်လျှော့ပြီး ထိုကိစ္စများကို လက်ခံဆွေးနွေး
ဆိုရလေသည်။

အက်ဒွပ်၏ စာရင်းကိုင် ဖရန့်ဒန်ဖီးက

“အသုတစရိတ်နဲ့ အကြွေးအတွက် အသက်အာမခံငွေအတော်များ
ထုတ်သုံးရလိမ့်မယ် မစွက်အက်ရှ်လီ၊ ခင်ဗျားခင်ပွန်းက သူ့လူနာတွေ

အစွမ်းတန်
ဆေးဖိုးဝါးခ တောင်းတဲ့နေရာမှာ အတော်လျှော့ပေါ့ယူခဲ့ပုံရတယ်၊ သူ အကြွေး
အရာ အများကြီး ရှိနေတယ်။ အဲဒီလူတွေဆီက အကြွေးတောင်းပေးဖို့ အကြွေး
အောက်ခံရေး အေလျင်စီတစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေး. . .”

“နေပါစေ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အက်ဒွပ်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”
ဒန်ဖီး စိတ်ပျက်သွား၏။

“ကဲ. . ကဲ. . ဒီတော့ တိုတိုပြောရရင် ခင်ဗျားအတွက် ငွေသား ဒေါ်လာ
၁၀၀၀ နဲ့ ဒီအိမ်ပဲ လက်ထဲကျန်ခဲ့တယ်။ အိမ်ကလဲ အပေါင်ခံထားတာ၊ ခင်ဗျား
အောင်းချင်ရင်တော့. . .”

“အက်ဒွပ်က ရောင်းစေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”
သူမသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ချုပ်တည်း၍ စောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေ
သည်။

ငါမိန်းမသာ ငါ့ကို အဲဒီလို ဂရုစိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ
ဒန်ဖီး တွေးမိလေသည်။

အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်လာဖို့ ရှိသေးသည်။ အက်ဒွပ်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို
အသုံးစနစ်မယ့်ရားဖို့ အချိန်ရောက်လာချေပြီ။

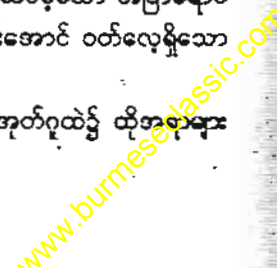
ဖလောရင့်က သူမအား ကူညီမည်ဟု ပြောသော်လည်း မေရီက
“နေပါစေ၊ အက်ဒွပ်က ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ လုပ်စေချင်မှာပေါ့”
ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

အက်ဒွပ်၏ ပစ္စည်းပစ္စယ အသေးအဖွဲ့ပေါင်း များစွာရှိ၏။ ဆေးတံ တစ်
ခွက်၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆေးတံဆေးဘူးတစ်ဘူး၊ စာကြည့်မျက်မှန်
ထုတ် သူ ဘယ်တော့မှ ဟောပြောဖို့ချင်တော့မည်မဟုတ်သော ဆေးပညာ
အချက်အတွက် မှတ်စုများကို တွေ့ရသည်။

သူမသည် အက်ဒွပ်၏ အဝတ်စီရိုကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ၎င်းဘယ်တော့မှ ဝတ်
ဆင်ရတော့မည်မဟုတ်သော အဝတ်အစားများကို လက်နှင့် လျှောက်စမ်းကြည့်
သည်။

သူမနှင့် နောက်ဆုံး အတူရှိခဲ့သော ညက တပ်ဆင်ခဲ့သော အပြာရောင်
အဝတ်စုံ၊ ဆောင်းလေ တိုက်သည့်အခါ နွေးထွေးအောင် ဝတ်လေ့ရှိသော
အိတ်များနှင့် လည်စည်းပုဝါး

အက်ဒွပ်သည် သူ၏ အေးစက်သော သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူထဲ၌ ထိုအရာများ
အတော်တော်မည်မဟုတ်ပါ။

သူမသည် အက်ဒွပ်၏ မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားနှင့် သွားပွတ်တံတို့ကို စက်ရုပ်ကြီး တစ်ရပ်၏ ဟန်ပန်ဖြင့် ဝရုတစိုက် သွားသိမ်းထားလိုက်လေသည်။

မိမိတို့ တစ်ဦးထံတစ်ဦး ရေးပို့ခဲ့သော ရည်းစားစာများ၊ စာတိုကလေးများကို သူမ ရှာတွေ့သောအခါ သူမ အတိတ်ကို ပြန်သတိရလာသည်။

အက်ဒွပ်နှင့် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း စဖွင့်သည့်ရက်များ၊ ကြက်သားဟင်းခင်းသော ကျေးဇူးတော်နေ့ ညစာစားပွဲ၊ နွေရာသီပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်းနှင့် ဆောင်းရာသီ နှင်းခဲလျှောစီးခြင်း၊ လှည်းစီးခြင်း၊ သူမ၏ သားဦးလေး ကိုယ်ဝန်ရရှိသော ဘက်အား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားစဉ်ကပင် ကလေးအား မိမိတို့ လင်မယား ပုံပြင်များ ဖတ်ပြခဲ့ကြပုံ၊ ဂန္ထဝင်တေးများ တီးမှုတ်ပြခဲ့ပုံ၊ တစ်ကို မွေးစဉ် အက်ဒွပ် ရေးပို့ခဲ့သော ရည်းစားစာတစ်စောင်၊ သူမ ကျောင်းဆရာမ စသော သောအခါ အက်ဒွပ်က လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော ရွှေပန်းသီးရုပ်တုကလေး စသည်တို့ အပါအဝင် အံ့ဩဆွတ်ယုံဖွယ်အရာပေါင်းများစွာကြောင့် သူမ မျက်ရည်ကျရလေသည်။

အက်ဒွပ်သေဆုံးခြင်းသည် ရက်စက်ယုတ်မာသော မျက်လှည့်ဆရာမ မျက်လှည့်ပြကွက်တစ်ခုနှင့် တူသည်။

တစ်စက္ကန့်တွင် အက်ဒွပ်သည် အသက်ရှင်လျက် စကားပြောနေသည့် ပြုံးနေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးလျက် ရှိသည်။ နောက်တစ်စက္ကန့်တွင် အက်ဒွပ်သည် အေးစက်သော မြေကြီးအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွား၏။

ငါဟာ မရင့်ကျက်သေးပါဘူး၊ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အို... ငါ လူ့ပြည် မနေချင်တော့ဘူး။

သူမ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။

အက်ဒွပ်နှင့် ပေါင်းဆုံရန် သေမင်းနိုင်ငံ လိုက်သွားရလျှင် ကောင်းမယ ဝါမှ မခံရပ်နိုင်သောဝေဒနာ ပျောက်ကင်းမည်။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိမည် ဟု သူမ ထင်သည်။

ငါတို့ဟာ ပျော်စရာဇာတ်သိမ်းခန်းကို မျှော်လင့်ဖို့ ကြိုးပြင်းလာခဲ့သူတွေပဲ ဝါပေမယ့် ပျော်စရာဇာတ်သိမ်းဆိုတာ တကယ် မရှိပါဘူး။ ငါတို့ကို သေမင်း ဝဲ စောင့်နေတယ်။

ငါတို့ဟာ အချစ်နဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာတွေ့ပြီးမှ အကျိုးအကြောင်းမရှိဘဲ လက်ထဲက ပြန်လူယူခံလိုက်ကြရတယ်။

ငါတို့ဟာ ကြယ်တွေကြားမှာ ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်ပျောနေတဲ့ လူသူတွေပဲ အာကာသယာဉ်ကြီးတစ်စင်းပေါ် ရောက်နေသလိုပါပဲလား။

ကမ္ဘာကြီးဟာ ဒါ့ချောင် နာဇီအကျဉ်းစခန်း ဖြစ်တယ်။ ငါတို့အားလုံး လူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

နောက်ဆုံး၌ သူမ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၌ ကလေးများ၏ စူးစူးပါးပါးအော်သံများကြောင့် သူမ ထန်နိုးသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သူမ ခုတင်ဘေးသို့ ပြေးလာကြပြီး သူမ အိပ်ရာပေါ်တက်၍ သူမအား ဝိုင်းဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

“ဟာမီ မသေနိုင်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်” တစ်က မေးသည်။

ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့တွေ ငါ့ကို လိုအပ်တယ်။ အက်ဒွပ် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှ မဟုတ်ဘူး။

*

သူမ ဆက်လက် အသက်ရှင်နေထိုင်သွားရမည်။ သူတို့တွေအတွက် အသက်ရှင်ဖို့ လိုအပ်သည်။ အက်ဒွပ် ပေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆို သူတို့လေးတွေအတွက် မိမိက ပေးရမည်။

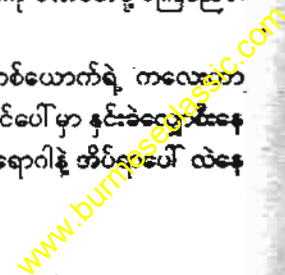
အက်ဒွပ်မရှိတော့ ငါတို့တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပိုလိုအပ်ကြ တယ်။ သိပ်ကို လိုအပ်တယ်။ အက်ဒွပ်နဲ့ ငါ့ရဲ့ဘဝဟာ အင်မတန်မှ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစရာကောင်းခဲ့တာမို့ သူ သေဆုံးမှုကို ငါ မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရ တယ်လေ။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လွမ်းစရာ အောက်မေ့စရာတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါတွေအားလုံး ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီးဖြစ်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘုရားသခင် ဘယ်မှာရှိသလဲ။ တပည့်တော်မပြောတာ ကြားတော်မူပါရဲ့ ဘား အရှင်။ တပည့်တော်မအား ကယ်တော်မူပါဦး။

သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက် သေရတော့မယ်။ ဒီတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နှုတ်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါဟု ရင်းလက်ဖိနာက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အင်း... ငါလဲ ရင်ဆိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ငါက သိပ် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်း တာပဲ ပရိဒေဝ သောက ခံစားနေရတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း မှီတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပါကလား။ ဘုရားသခင်ဟာ ငါ့ကို ဒဏ်ခတ်ဖို့ မကြံညည်ပါ ဟဲ့။

ခုချိန်မှာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးဘာ သေဆုံးသွားတာ ရှိမယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ တောင်ပေါ်မှာ နှင်းခဲလျှောစီးနေ တယ်။ ချစ်ဗျာဟာ ခင်းနေမယ်။ ဆံပင်ညှပ်နေမယ်။ ရောဂါနဲ့ အိပ်ရာပေါ် ထဲနေ

မယ်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုနေမယ်။ ရေနစ်သေမယ်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြား မယ်။ မြောင်းထဲမှာ ငတ်ပြတ်ပြီး လဲခွဲနေမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့အားလုံး ဟာ လူတစ်ဦးတည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ပဝေသဏီကာလဆိုတာ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ ကြာရှည်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာတုန်းက ငါတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အဏုမြူအားလုံးဟာ ကြယ် တစ်လုံးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ တပည့်တော်မပြောတာ နားထောင် လှည့်ပါဦး အရှင်။

တပည့်တော်မတို့အားလုံးဟာ အရှင်စကြဝဠာကြီးပါ အတူတကွ ပျက်သုဉ်း ရပါလိမ့်မယ်။

နေရာတိုင်းမှာ အက်ဒွပ်ရိုနေသည်။

မေရီ နားထောင်သော ရေဒီယိုသီချင်းတွေထဲမှာလည်း သူ ပါလာသည်။ မိမိတို့လင်မယား ကားမောင်းသွားခဲ့သော တောင်ကုန်းများပေါ်၌လည်း သူ ရောက်နေသည်။ နံနက် အိပ်ရာထသောအခါ သူမ နံဘေး အိပ်ရာပေါ်မှာလည်း အက်ဒွပ် ရိုနေ၏။

ကိုယ် ဒီနေ့ စောစောထမ ဖြစ်မယ် အချစ်ရေး၊ ဆေးရုံမှာ မိန်းမတစ်ယောက် သားကြောဖြစ်ဖို့နဲ့ ခါးခွဲစိတ်မှုတစ်ခု လုပ်ပေးရမယ်လေ။

အက်ဒွပ်၏ အသံကို သူမ ပီပီသသ ကြားရသည်။ သူမသည် သူ့ကို စကား စပြောမိတော့သည်။

ကျွန်မ ကလေးတွေအတွက် စိုးရိမ်တယ် အက်ဒွပ်ရယ်။ ကျောင်း မတင် ချင်ကြဘူးလေ။ သူ ကျောင်းက ပြန်လာရင် ကျွန်မ အိမ်မှာ မရှိတော့မှာပဲ သိပ်စိုးရိမ်တာပဲလို့ ဘက်က ပြောတယ်။

မေရီသည် သူ့သားနဲ့သို့ နေ့တိုင်းသွားပြီး အေးစက်သော လေထုထဲ၌ရပ် ကာ အက်ဒွပ်အတွက် လွမ်းဆွတ်ငိုကြွေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူမ စိတ်သက်သာရာ မရချေ။

ရှင် ဒီမှာ မရှိပါဘူးလေ။ ရှင် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ကျွန်မကို ပြောပြပါလား မာဂရက်ယူစီနား ရေးခဲ့သော တရုတ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို သူမ သတိရလာ သည်။ တစ်ခါက သဘာဝလက်တွေ့တရားနှင့် ဆန့်ကျင်သော အလှတရားပုံ သည့် ကမ္ဘာတစ်ခု၏ ရုပ်ပုံများကို ရေးဆွဲသော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အား ဧကရာဇ်မင်းမြတ်က မိမိအား လိမ်ညာ၍ ရေးပြသည်ဟုဆိုကာ သေဒဏ်ပေး လိုက်သည်။ ထိုပန်းချီဆရာသည် လှေတစ်စင်းပုံ ရေးဆွဲပြီး ထိုလှေဖြင့် ထွက်

ဖြူးသွားခဲ့လေသည်။
ဤ ငါလဲ အဲဒီလို ထွက်ဖြူးချင်လိုက်တာ။ ရှင် မရှိဘဲ ကျွန်မ ဒီမှာ မနေနိုင် တော့ဘူး ဒါလင်ရယ်။

ဖလောရင့်နဲ့ ဒေါက်ဂလပ်တို့က သူမအား ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်ကြသည်။ အက် ဒွပ်ရဲ့ဘဝဟာ ငြိမ်းချမ်းသွားပါပြီဟု သူတို့က မေရီအား ပြောပြကြသည်။ သေခြင်းတရားနှင့်ဆိုင်သော ပြောနေကျစကားများဖြင့် တရားချ ဖျောင်းဖျကြ သည်။

သို့သော် သူမ ဖြေမဆည်နိုင်ပါ။ ဘယ်တော့မှ ဖြေဆည်လို့ ရမည်မဟုတ်။ မေရီသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိပ်ရာမှထကာ ကလေးနှစ်ယောက် လုံလုံ နှိ နှိ မရှိ ၎င်းတို့အခန်းများသို့ ဖြူးတက်ကြည့်တတ်သည်။ ငါ့သားသမီးတွေ သေရတော့မယ်။ ငါတို့အားလုံး သေရတော့မယ်။

လမ်းပေါ်၌ လူများသည် ကူငြိမ်းပျက် လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

အလကားငတိုးတွေ ရယ်ထားကြ။ ပျော်နေကြ။ သင်းတို့အားလုံး သေရ တော့မှာ။ သူတို့တွေ သေနေစေခါနီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖဲရိုက်ခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ သည့် ရုပ်ရှင်များ၊ ဘောလုံးပွဲများ သွားကြည့်၍ အချိန်ဖြုန်းတီးနေကြသည်။ ကြွစမ်း၊ ထကြစမ်းဟု သူမ အော်လိုက်ချင်သည်။

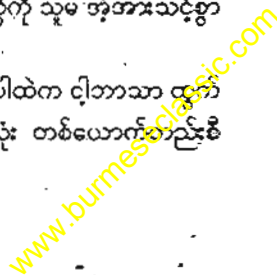
ဤမှာမြေကြီးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ သားသတ်ရုံပဲ။ တို့တွေဟာ နွားတွေပဲ။ သို့သော် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေ ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သင်းတို့တွေ မသိကြဘူး။

ထုထပ်သော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု၊ ဇာခန်းဆီးများ နောက်ကွယ်မှ အမြေကို ဖြည်းဖြည်းစွာ နာကျင်စွာဖြင့် သိရှိလာတော့သည်။

သူတို့တွေ သိကြပါ၏။ ၎င်းတို့၏ ကစားပွဲများမှာ ခုခံတွန်းလှန်နည်းတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ ရယ်မောသံများမှာ ၎င်းတို့၏ ရဲရင့်ပြောင်မြောက်မှု ဖြစ်၏။ ထိုရဲရင့်မှုသည် လူတိုင်း ကြုံတွေ့ရမည့် ကံကြမ္မာ၊ လူတိုင်း သေမိုးချည်းဖြစ် ညီဟူသော အသိတရားမှ မွေးဖွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း သူမ၏ ထိတ်လန့်မှုနှင့် ဒေါသများ အရည်ပျော် ဖြင်း မိမိနှင့် မျိုးတူ မနုဿလူသားတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကို သူမ အံ့အားသင့်စွာ သတိထားမိလေတော့သည်။

အို . . . ငါ ရုတ်လိုက်တာလေ။ အချိန်ကာလ ဝက်ပါထဲက ငါ့ဘာသာ ထွက် သိသာထွက်ရမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့အားလုံး တစ်ယောက်တည်းစီ ဖြစ်မယ်။

အဲဒီအခိုက် တို့တွေအားလုံး စုန်းပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်သိမ့်မှုနဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေ ပေးကြဖို့ လိုတယ်။

သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ သေခြင်းဟာ နောက်ဆုံးနိဂုံးမဟုတ်ဟု ရေးထားသည်။ သေဆုံးခြင်းသည် ကူးပြောင်းမှုတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏တဲ့။ အက်ဒွပ်သည် မိမိနှင့် ကလေးများအား ဘယ်တော့မှ စွန့်ခွာသွားမည်မဟုတ်။ အက်ဒွပ်သည် တစ်နေရာရာ၌ ရှိနေ၏။

သူမသည် အက်ဒွပ်နှင့် စကားဆက်ပြောလေ့ ရှိလေသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မ တစ်ရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမနဲ့ စကားပြောခဲ့တယ် အိမ်ထဲမှာ အမှတ်တွေ ကောင်းလာပြီတဲ့။ ဘက်ကတော့ အအေးမိလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်။ သူ နှစ်တိုစီး ဒီအချိန်ကျရင် ဖြစ်နေကျလေ။ ရှင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့တွေ ဒီနေ့ည ဖလောရင့်နဲ့ ဒေါက်ဂလပ်တို့အိမ်မှာ ညစာ သွားစားကြမလို့။ သူတို့ လင်မယားဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ ဒါလင်ရဲ့ ထီးပြင် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၌လည်း

“ဌာနမှူးက ဒီနေ့ ကျွန်မတို့အိမ် ဝင်လည်တယ်။ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမ ပြန်လုပ်မှာလားလို့ လာမေးတာတဲ့။ ကျွန်မက လောလောဆယ် မလုပ်ချင်သေးဘူးလို့ ပြောထားတယ်။ ကျွန်မ ကလေးတွေကို ခဏတဖြုတ်တောင် ပစ်မထားချင်ဘူး။ သူတို့တွေ ကျွန်မ မရှိရင် မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ ဆရာမ ပြန်လုပ်သင့်တယ် ထင်သလားဟင်”

ရက်အနည်းငယ်အကြာ၌

“ဒေါက်ဂလပ် ရာထူးတိုးသွားပြီ အက်ဒွပ်ရေး သူ ဆေးရုံမှာ ကြီးကြပ်နေမှုကြီး ဖြစ်သွားပြီ”

အက်ဒွပ် ကျွန်မ ပြောတာ ကြားရဲ့လား မသိ။

သူမ မသိနိုင်။

ဘုရားဆိုတာ တကယ်ရှိလား။ နောက်ဘဝဆိုတာရောရှိလို့လား။ ပုံပြင်လား။

“ဘုရားဆိုတာမျိုး တစ်ခုခုမရှိရင် လူဆိုသည်မှာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါ”

ဟု တီအက်စ်အဲလီယော့က ရေးခဲ့ပေသည်။

သမ္မတ ပေါလ်အဲလစ်ဆင်၊ စတင်တန်ရောဂျားနှင့် ဖလွိုက်ဘေကာတို့သည် ဘဲဥပုံရုံးခန်းထဲ၌ အစည်းအဝေး ထိုင်နေကြသည်။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးထ

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပီအားပေးချက်တွေ အများကြီး ခံနေရပါတယ်။ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ရဲ့ တာဝန်ကို ကြေညာထုတ်ပြန်ဖို့ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး အချိန်ဆွဲထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သမ္မတကြီးကို ကျွန်တော် ပေးအပ်ထားတဲ့ နာမည်စာရင်းကို ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးပေးစေချင်... ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖလွိုက်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးပမ်းချက်တွေကို ကျုပ် လေးထွေးပါတယ်။ မေရီအက်ရှ်လီဟာ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ်လို့ပဲ ကျုပ် ထင်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အနေအထားက ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ သူ ကံဆိုးတာဟာ ကျုပ်တို့အတွက် ကံကောင်းသလို ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ် သူ့ကို ထပ်ပြီး ဆွဲကပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

စတင်တန်ရောဂျားက

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ဆီ လေယာဉ်နဲ့လိုက်သွားတွေ့ပြီး တိုက်တွန်းကြည့်ရရင် ကောင်းမလား”

“ကောင်းသားပဲ လုပ်ကြည့်လေ”

မေရီ ညစာ စားဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် ကောက်နားဆောင်လိုက်ရာ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာက

“အိမ်ဖြူတော်ကပါရှင်၊ သမ္မတကြီးက မစွက်အက်ဒွပ်အက်ရှ်လီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

အို . . ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ စကား မပြောချင်ပါဘူး။ သမ္မတကြီးလဲ မပြောပါပဲ။

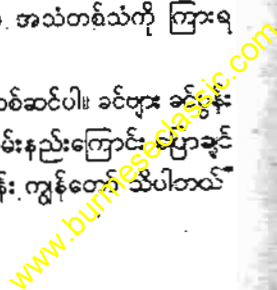
တစ်ချိန်က သမ္မတကြီးထံမှ ဖုန်းလာသဖြင့် မိမိမည်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်ကြခဲ့ကြောင်း သူမ ပြန်သတိရလာသည်။ ယခုတော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါ။ သူမက

“အခုပြောတာ မစွက်အက်ရှ်လီပါ။ ဒါပေမဲ့ . . ”

“ခဏ ကိုင်ထားပါရှင်”

တစ်အောင့်ကြာသောအခါ သူမ ကြားဖူးသော အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။

“မစွက်အက်ရှ်လီလား၊ ခုပြောတာ ပေါလ်အဲလစ်ဆင်ပါ။ ခင်ဗျား ခင်ပွန်းအဖို့လွန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် သိပ်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောချင်တယ်။ သူဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်မှန်း၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်၊ ပန်းခွေ ပို့လိုက်တဲ့အတွက်လဲ ကျွန်အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ကျွန်တော် ဝင်မစွက်ဖက်ချင်ပါဘူး မမှန်အက်ရှင်လို့ အချိန်ကလဲ ဘာမှကြာသေးတာ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဆို ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သံအမတ် ခန့်အပ်မယ့်ကိစ္စပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ..."

"ကျွန်တော် ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါ။ ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်။ သူ့နာမည်က စတင်တန်ဇောဂျားပါ။ သူတော့ ခင်ဗျား လက်ခံတွေ့စေချင်ပါတယ်ဗျာ"

သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ မိမိကမ္ဘာမှာ စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားကြောင်း မည်သို့ ရှင်းပြရပါမည်နည်း။ မိမိဘဝသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ အက်ပျက်စီးခဲ့ပြီတည်း။

ယခုအခါ သူမအတွက် အရေးကြီးသောအရာမှာ တစ်နှင့် ဘက်တို့ ဖြစ်၏။

ရိုင်းစိုင်းရာ မကျရလေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မိမိလေးတွေ့ပြီး သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်ရုံသာ ရှိသည်ဟု သူမ ဆုံးလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ မစွတာရောဂျားကို လက်ခံတွေ့ပါမယ် သမ္မတကြီး ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်က မပြောင်းလဲပါဘူး"

*

နယူလီရပ်ကွက်ရှိ ဝီလာ၌ တာဝန်မကျသောအခါ မာရင်ဂရိုဇာ၏ တော်စောင့်များသည် ဘင်နိုးရိုပ်သာလမ်းထဲရှိ လူစည်ကားသော အရပ်တစ်ဆိုင်သို့ လာလေ့ရှိကြလေသည်။ လက်ဝဲပိစတာနက်ပင် ထိုဆိုင်သို့ တတ်သည်။ အိန်ဂျယ်သည် ဆိုင်ထဲရှိ လူများပြောသည့် စကားများကို ကြားလောက်သောနေရာမှ စားပွဲတစ်လုံးကို ဇွှေး၍ ဝင်ထိုင်နေသည်။

တင်းကျပ်သော တာဝန်စည်းကမ်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရထားသော အများသည် အရက် အလွန်ကြိုက်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အရက်သောက်အခါ စကားများကြသည်။ အိန်ဂျယ်က မှင်သေသေနှင့် နားစွင့်နေပြီး ဝီလာလုံခြုံရေးအားနည်းချက်ကို ရှာဖွေစစ်မိသည်။ ဤသို့သော ဟာကွက်တွေ့ဖို့ ရှိတတ်ကြစေပြန်၏။ မိမိက အကင်းပါးစွာဖြင့် ရှာဖွေတတ်ဖို့သာ လိုသည်။

နောက် ၃ ရက်အကြာတွင် အိန်ဂျယ်သည် သူ့အတွက် သဲလွန်စသဖွယ်ဖြစ်စကားတစ်ခွန်းကို ကြားရလေသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က ဤသို့ ပြောသွား၏။

"သူ့ဆီ ခေါ်လာတဲ့ ပြည့်တန်ဆာတွေကို မာရင်ဂရိုဇာ ဘာတွေလုပ်မှန်း ဆော့ မသိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သူ့ကို ကျာပွတ်နဲ့ ရေရေလည်လည် ကြတာပဲ။ ငနဲကြီး ငယ်သံပါအောင် အော်တာ ငါတို့ကောင်းကောင်းကြားမယ်။ အရင်တစ်ပတ်က သူ့ဗီဒီယို သိမ်းထားတဲ့ ကျာပွတ်ကို ငါ ခိုးကြည့်ခဲ့တယ်"

နောက်တစ်နေ့ညတွင်လည်း ဤသို့ ထပ်ကြားရပြန်သည်။

"ငါတို့ရဲ့ သတ္တိခဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးရတဲ့ ပြည့်တန်ဆာတွေက တကယ်ဆော့မယ်လို့တဲ့ ဟာမတွေ့ပဲ၊ သူတို့ကို နိုင်ငံပေါင်းစုံက ခေါ်လာတာတဲ့။ လက်ဝဲသူ့ဘာသာ စီစဉ်တာ၊ သူက သိပ်တော်တယ်၊ လည်တယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမယောက်ကို တစ်ခါပဲ ခေါ်သုံးတယ်။ အဲဒီနည်းကြောင့် ဘယ်သူမှ ပြည့်တန်ဆာတွေကို ခုတ်းလုပ်ပြီး ဂရိုဇာကို မကောင်းကြံလို့ မရနိုင်ဘူး"

အိန်ဂျယ် လိုချင်တာ ရသွားလေပြီ။

*

နောက်နေ့ မနက်စောစောတွင် အိန်ဂျယ်သည် အငှားကားများကို တစ်စီးစီစီ လဲစီးကာ ပါရီသို့ ဖီးယက်ကားဖြင့် ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားလေသည်။

နွန်မတ်ရှိ ကာမပစ္စည်းဖို့စံအရောင်းဆိုင်မှာ ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ဇိမ်ခေါင်းအဆွယ်များ ကျက်စားသည့် ရပ်ကွက်ထဲ၌ တည်ရှိသည်။ အိန်ဂျယ်သည် ခြံထဲသို့ ဝင်သွားကာ ပစ္စည်းများတင်ထားသည့်စင်များကြားမှ ဖြည်းဖြည်း

လျှောက်သွားရင်း ထိုဆိုင်၌ ရောင်းချလျက်ရှိသော ပစ္စည်းကိရိယာများကို သေချာချာ လေ့လာစစ်ဆေးသွားသည်။ သံခြေကွင်းများ၊ ချိန်းကြိုးများ၊ ခြိတ်ထားသော သံခမောက်များ၊ လိမ်းဆေးဖို့ရုံ၊ လေမှုတ်ရော်ဘာမိန်းမအင်္ကျီများ၊ ဝီဒီယို အပြာကားခွေများ စသည်ဖြင့် အဖိုးအမည်စုံ ပုံစံစုံ ပြသထားသည်။

နောက်ပြီး ခြောက်ပေရှည်သော ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသည့် သားရေအိတ်များလည်း တွေ့ရသည်။ အိန်ဂျယ်သည် ၎င်းကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို ခြံထဲငွေချေဝယ်ယူပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

နောက်ဆုံး - (၁၈၈၅-၁၉၃၃) အပေရီတန် စာရေးဆရာကြီး။

၁၅၀

ဦးသိမ်း

နောက်နေ့မနက်တွင် အိန်ဂျယ်သည် ထိုကျာပွတ်ကို ထိုဆိုင်သို့ ပြန်ယူလာသည်။ မန်နေဂျာက အိန်ဂျယ်အား မောကြည့်ပြီး ဝယ်ယူပြီး ပစ္စည်းပြန်မအမ်းနိုင်ဟု ခပ်မာမာ ပြောသည်။

“ငွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ ဒီဟာကြီး သယ်ရတာ၊ ကသိကအောက်နိုင်လွန်းတဲ့ ကျွပ်အိမ်ကို စာတိုက်က ပို့ပေးစမ်းပါ။ ကျသင့်ငွေ ထပ်ပေးပါမယ်”

ထိုနေ့ ညနေစောင်း၌ အိန်ဂျယ်သည် ဖြူနီအေရီးသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်သွားလေသည်။

ကျကျနန ထုပ်ပိုးထားသော ကျာပွတ်သည် နယူးလီရှိ ဂရီဇာ၏ ဝိလာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဝိတ်စောင့်တဲလေးမှ အစောင့်တစ်ဦးက ထိုပါဆယ်လက်ခံယူသည်။ ပါဆယ်ထုပ်ပေါ်မှ ဆိုင်နာမည်လိပ်စာကတ်ပြားကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အထုပ်ကို ဖောက်ကာ ကျာပွတ်ကို တယုတယကိုင်၍ စစ်ဆေးသည်။ ဂရီဇာတစ်ယောက် ကျာပွတ်တွေ အများကြီးရှိသားနဲ့များ ဘာလို့အသစ် ထပ်ဝယ်ပါလိမ့်။

ထိုအစောင့်က ကျာပွတ်ကို ခြံဝင်းထဲမှ အခြားအစောင့်တစ်ဦးအား လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ၎င်းက ဂရီဇာ၏ အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ဝိရိတ်ထဲ အခြားကျာပွတ်များနှင့်အတူ သွားထားပေးလိုက်သည်။

* * *

- ၁၀ -

နိုင်လီခံတပ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ သက်တမ်းအရှည်ဆုံး စစ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ကင်းဆပ်ပြည်နယ်ကို လူနီရိုင်းနယ်မြေဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သည်။ ၁၈၅၃ ခုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ လူနီရိုင်းစစ်သည်တော်အန္တရာယ်မှ မြင်းလှည်းများကို ကာကွယ်ပေးရန်အတွက် ဤခံတပ်ကြီး တည်ဆောက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သန္တမူ ရိုင်လီခံတပ်ကို ရဟတ်ယာဉ်အခြေစိုက်စခန်းနှင့် စစ်လေယာဉ်များ ဆင်းသက်ရန် ကွင်းငယ်အဖြစ် အဓိကအသုံးချသည်။

တောင်တန်ရောဂျားသည် ဒီစီ ၇ လေယာဉ်ကြီးဖြင့် ရောက်ရှိလာသောအခါ ဤခံတပ်ရင်းမှူးနှင့် အရာရှိများက ကြိုဆိုကြသည်။ ၎င်းအား မေရီအက်ရှ် အိမ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးမည့် ဇိပ်ခံကားကြီးတစ်စီး အဆင်သင့်စောင့်ဆိုင်းပေးရန် ရှိသည်။ သမ္မတကြီး ဖုန်းဆက်ပြီးနောက် ရောဂျားကိုယ်တိုင် မေရီထံ ဆက်ခဲ့သေးသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီမှာ ကြာကြာမနေပါဘူး မစ္စက်အက်ရှ်လီ၊ ကျွန်တော် နောက်နေ့ နေ့ခင်းကျ ခင်ဗျားကို လာတွေ့ပါမယ် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

သူ သိပ်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါကလား၊ နောက်ပြီး သူဟာ အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘာလား။ သမ္မတကြီးဟာ ငါနဲ့ စကားပြောဖို့ သူ့ကို ဘာလို့လွှတ်လိုက်ပါလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့နဲ့ ညစာ အတူစားလို့ ဖြစ်မလားဟင်”

“အရိက ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။ ရောဂျားက ခဏဆိုင်းငံ့ပြီး “ဆားလူးတင်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

အဲဒီညနေခင်းဟာ ပျင်းမိပြီးငွေစရာ ကောင်းမှာ သေချာတယ်ဟု ရောဂါ
တွေးမိသည်။

ထိုသတင်းကို ဖလောရင့်ကြားသောအခါ သူမ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွား
လေသည်။

“ဘာတဲ့ သမ္မတကြီးရဲ့ နိုင်ငံခြားရေးရာအကြံပေးအရာရှိက ဒီအိမ်မှာ ည
လာစားမယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရှင် ဒီရာထူးကို လက်ခံမလို့ပေါ့”

“ဖလောရင့်ရယ် ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ လက်ခံစကား
ပါမယ်လို့ သမ္မတကြီးကို ကတိပေးရုံတင်ပါ ဒါပါပဲ”

ဖလောရင့်က မေရီအား သိုင်းဖက်ပြီး

“ရှင် စိတ်ချမ်းသာမယ့်ဟာ ဘာမဆို လုပ်စေချင်တယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

စတင်တန်ခရာဂျားသည် ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်
သည်ဟု မေရီ ယူဆထား၏။ ‘စာနယ်ဇင်းနှင့်တွေ့ဆုံပွဲ’ ရုပ်သံအစီအစဉ်၌
မေရီ ကြည့်ဖူးသည်။ တိုင်းမိမဂ္ဂဇင်းမှာ သူ့ဓာတ်ပုံတွေ တွေ့ဖူးသည်။

သူဟာ ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် ပိုပြုံးထွားကျင်းကြီးမားတဲ့ လူပါကလားဟု
တွေးသည်။ ရောဂျားသည် သိပ်မွေ့သော်လည်း အနည်းငယ်စိမ်းကားသော
ရှိသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမ္မတကြီးက အထူး
နည်းကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ထပ်လောင်းပြောခွင့်ပြုပါ မစွက်အက်ရှိလို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သူမက ဘက်နှင့် တစ်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ညစာအ
လူစင်းဒါး ဘာတွေ စီမံနေကြောင်း သိရအောင် မီးဖိုထဲ သွားကြည့်သည်။

“ကျွန်မကတော့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ချက်ကျွေးတာ သူ
မယ် မထင်ဘူး”

ဟု လူစင်းဒါးက ပြောသည်။

စတင်တန်ခရာဂျား ညစာ လာစားမည်ဖြစ်၍ အမဲသားနှင့် ဟင်းသီး
ရွက်ပြုတ်ကြော်ဟင်း ချက်စေလိုကြောင်း မေရီက လူစင်းဒါးအား ပြော
အခါ သူမက

“မစွတာရောဂျားလိုလူမျိုးက ဒီဟင်းမျိုး မစားတတ်ဘူး” ဟု ပြန်ပြော

သို့သော် မေရီက အလျှော့မပေး။ အမဲသားပြုတ်ကြော်ဟင်းကို မရမက
နိုင်ခိုင်းသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်သဘောပဲ”

အမဲသားပြုတ်ကြော်ဟင်းနှင့်တကွ အာလူးဟင်း၊ ဟင်းရွက်စိမ်း အသုတ်စုံပွဲ
အိတ်စီဝါ စီစဉ်ကျွေးမွေးသည်။ မရုံသီးပိုင်မှန်ကို အချို့အဖြစ် တည်ခင်း၏။

စတင်တန်ခရာဂျားသည် သူပန်းကန်ပြောင်အောင် အကုန်စားပစ်လေသည်။

ညစာ စားနေစဉ် မေရီနှင့် ရောဂျားတို့ လယ်သမားများ၏ ပြဿနာများ
အဖွဲ့အစည်းကြသည်။

“အနောက်အလယ်ပိုင်းဒေသက လယ်သမားတွေဟာ ကုန်ဈေးနှုန်းကျ
အခွန်ထွက်ကုန်ပိုလို့မူတွေရဲ့ ဒက်ကို အလူးအလဲ ခံနေကြရပါတယ်။ သူတို့
အိမ်သုတ်ဆေးဖို့ ငွေမရှိပေမဲ့ သိက္ခာကျခံပြီး ထုံးဖြူ မသုတ်ချင်ကြတဲ့လူ
တွေပေါ့”

ဟု မေရီက အားတက်သရော ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဂျန်ရှင်ဇီးတီး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ် သမိုင်းကြောင်းကို ပြော
ကြသည်။ ထို့နောက် ရောဂျားက ရိုမေးနီးယားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေး
ကြသည်။

“သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးအစိုးရကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲ”
ရောဂျားက မေးရာ မေရီက

“ရိုမေးနီးယား အစိုးရအဖွဲ့ဆိုတာ တကယ် မရှိဘူး။ အိုင်အိုနက်စကူး
ယောက်တည်းကပဲ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေတာပါ”

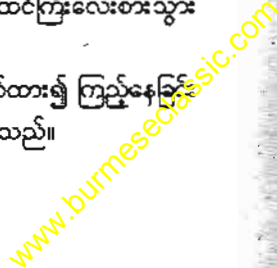
“အဲဒီမှာ တော်လှန်ရေးဖြစ်မယ် ထင်သလား”

“လက်ရှိ အခြေအနေတွေအရတော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး၊ သူ့ကို ဖြုတ်ချနိုင်
အောင်လူက မာရင်ဂရိုဇာတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ သူကလဲ ပြင်သစ်မှာ သွား
နေတာ”

ရောဂျားက သူမအား တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်မေးသည်။

သူမသည် သံကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်ရှိ တိုင်းပြည်များနှင့် ပတ်သက်၍
ပြောနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ သူမအား ရောဂျား အတော်အထင်ကြီးလေးစားသွား

အိမ်အား တစ်ညနေလုံး အကုန်ကြည့်မှန်ဘီလူးအောက်ထား၍ ကြည့်နေခြင်း
သည်ဟု တွေးပြီး မေရီစိတ်ထဲ ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်သွားသည်။

ပေါင် ပြောတာ မှန်တယ်။ သူဟာ ရိုမေးနီးယားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်သူပဲ။ နောက်ပြီး တစ်ခု ရိုသေးတယ်။ ငါတို့ဟာ 'အမေရိကကို ရုပ်ဆိုး' ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လိုအပ်နေတယ်။ သူဟာ ချောမောလှပတယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ သူနဲ့ သူ့ကလေးတွေကို ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေ သဘောကျမယ့် အမေရိကန် အပီသဆုံး မိသားစုတစ်ခုအဖြစ် ဗန်းပြု ထုတ်ဖော် ရနိုင်မယ်။ သူ ထင်တာထက် ပိုပြီး အသုံးဝင်နိုင်မှာပဲ။ စတင်တန်ရောဂျား သတိသို့ တွေးရင်း နှင့် အတော်လေး အားတက်လာသည်။

ထိုည မိုးချုပ်၍ ပြန်ခါနီးတွင် စတင်တန်ရောဂျားက "ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောပါရစေ မစွက်အက်ရှ်လီ၊ ခင်ဗျားကို ရိုမေးနီးယားလို အင်မတန်နုနယ်တဲ့ နိုင်ငံမှာ သံအမတ်ခန့်ဖို့ သမ္မတကြီး လျာထားတာကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအတိုင်း သူ ပြောခဲ့တယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားလို့ ဒီစကားကို ပြောရတာ ခင်ဗျားဟာ သံအမတ်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ မေရီက ခေါင်းခါပြပြီး

"ဝမ်းနည်ပါတယ် မစွတာရောဂျား၊ ကျွန်မက နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အပျော်တမ်းသမားတစ်ယောက်သက်သက်ပါရှင်"

"အဲဒါကိုလဲ သမ္မတကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထောက်ပြခဲ့ပါသေးတာ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ နာမည်ကြီးသံအမတ်တချို့ဟာ ခင်ဗျားလို အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတဲ့ ဘဝက စတင်ခဲ့သူတွေပဲ။ သူတို့ဟာ မူလပထမက နိုင်ငံခြား ဝန်ကြီးဌာနက ဝန်ထမ်းတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ဥပမာ ဗြိတိန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သံအမတ်ကြီး ဝေါလ်တာဘင်နင်းဘာဂ်ဆိုရင် အရင်က စားထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးပေါ့"

"ကျွန်မ . . ."

"ဂျာမန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတနိုင်ငံက ကျွန်တော်တို့ သံအမတ်ဟော အာသာဘန်းစ်ဟာ ဒီအရင်က လက်ထောက်ပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီး ဂျွန်က နက်ဂေါလ်ဘရိတ်ဟာလဲ ပါမောက္ခတစ်ဦးပါ။ မိုက်မင်းစဖီးလ်ကတော့ သံအမတ် ထောက်ဘဝကနေ ဆီးနိတ်အမတ်ဖြစ်လာပြီးမှ ဂျပန်နိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ် အဖြစ် ခန့်အပ်ခံခဲ့ရသူပါ။ ဒီလိုမျိုး ဥပမာတွေ တစ်ဒါလင်လောက် ကျွန်တော်တို့ ကပ်ပေးနိုင်ပါသေးတယ်။ သူတို့တွေဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အပျော်တမ်းသမား

သူပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ အသိဉာဏ်ပညာ ကြွယ်ဝတယ်။ နိုင်ငံကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်။ သူတို့သွားပြီး တာဝန်ထမ်းတဲ့နိုင်ငံရဲ့ ပြည်သူတွေ ကောင်းကျိုးကို တင်ရွက်ပေးချင်ကြတယ်"

"အင်း . . ရှင်ပြောတော့လဲ လွယ်လိုက်တာ"

"ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ခင်ဗျားကို သက်ဆိုင်ရာက စေ့စေ့စပ်စပ် စုံစမ်း စစ်ဆေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားကို လုံခြုံစိတ်ချရသူအဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချရသူ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အခွန်ဦးစီးဌာနနဲ့လဲ ဘာမှပြဿနာ မရှိဘူး။ နိုင်ငံရေးအရုပ်အရင်းလဲ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျောင်းက ဌာနမှူးဟန်တာ ပြောပုံအရ ခင်ဗျားဟာ စာသင်သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ပတ်သက်ပြီး အထူးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် အနိမ့်ရထားပြီးသားပါ။ နောက်ဆုံး ပြောချင်တာက သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံတွေမှာ သမ္မတကြီး ထုတ်ပြန်တဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး ခင်ဗျားမှာ ကွက်တီရှိနေတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်မမှန်တဲ့ ဝါဒဖြန့်မှု မဟုတ်ဘူးနဲ့ ရှိနေတယ်လေ"

မေရီသည် တွေဝေစွာဖြင့် နားထောင်နေပြီးနောက်

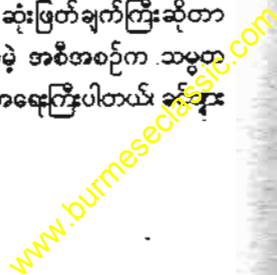
"မစွတာရောဂျား ရှင် ပြောသမျှ အားလုံးကို ကျွန်မ သဘောကျ လေးစားတဲ့ အကြောင်း သမ္မတကြီးရော ရှင်ကိုပါ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒီ အထူးကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ သားနဲ့ သမီး ရှိသေးတယ်။ သူတို့ကို သက်လွတ်စပယ် လုပ် . . ."

"ဘုခါရတ်မြို့မှာ သံတမန်တွေရဲ့ ကလေးတွေ ပညာသင်ပေးတဲ့ ကျောင်း တောင်းကောင်း ရှိပါတယ်။ တစ်နဲ့ ဘက်အဖို့ နိုင်ငံခြားကျောင်းမှာ ပညာသင် ရတာ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ။ ဒီက ကျောင်းတွေမှာ ဘယ်တော့မှ လေ့လာသိရှိ နိုင်မရနိုင်တာတွေကို သူတို့ လေ့လာသင်ယူလို့ ရကြမယ်"

မေရီ ထင်သလို ဖြစ်မလာသေး။

"ကျွန်မ . . ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး"

"ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ တစ်ညအိပ်ဦးမယ်။ ဥတုလေးလီ မိုတယ်မှာ ကျွန်တော် နေမယ်။ ခင်ဗျားအဖို့ ဒါဟာ တကယ်မဟာမဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မစွက်အက်ရှ်လီ၊ ဒါပေမဲ့ အစီအစဉ်က သမ္မတ ကြီးအတွက်သာမကဘဲ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက်ပါ အရေးကြီးပါတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒါပါ ခေါင်းထဲ ထည့်စဉ်းစားပါ"

၁၅၆

ဦးသိန်း

တောင်တန်းရောဂျား ပြန်သွားသောအခါ မေရီသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်သည် မအိပ်ကြသေးဘဲ စိတ်တက်ကြွစွာဖြင့် သူမအား စောင့်နေကြသည်။

“မာမီ အဲဒီအလုပ်ကို လက်ခံမှာလားဟင်”

ဘက်က မေးသည်။

“မာမီနဲ့မင်းတို့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကို မာမီလက်ခံမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ကျောင်းထွက်ပြီး မင်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ခွဲခွာရလိမ့်မယ်။ တို့မတတ်တဲ့ ဘာသာစကားပြောဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ သွားနေကြရမှာနောက်ပြီး တခြားကျောင်းမှာ မင်းတို့ စာသင်ကြရမှာ”

“တစ်နဲ့ သမီး အဲဒါတွေ တိုင်ပင်ကြည့်ပြီးပါပြီ မာမီ။ သမီးတို့ ဘာစဉ်းစားမိသလဲ မာမီသိသလား”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“မာမီကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ် လက်ခံရတဲ့နိုင်ငံဟာ ကံကောင်းတာပဲပေါ့”

*

ထိုနေ့ညက သူမသည် အက်ဒွပ်နှင့် စကားပြောလေသည်။

သူ ပြောတာ ရှင် ကြားစေချင်လိုက်တာ အက်ဒွပ်ရယ်။ သူ ပြောပုံကတော့ သမ္မတကြီးက ကျွန်မကို တကယ့်တောင့်တလိုလားတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်မထက် ဒီအလုပ်ကိုပိုပြီး ထိထိရောက်ရောက် ထမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့လူပေါင်း တစ်သန်းလောက် ရှိနိုင်တာပဲ။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မထက် ဒီအလုပ်ကို ပိုပြီးထိထိရောက်ရောက် လုပ်နိုင်တဲ့ လူမရှိဘူး။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ နည်းနည်းဘဝင်မြင့်ချင်သွားတာပေါ့။ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလုပ်ရရင် ဘယ်လောက် စိတ်တက်ကြွစရာကောင်းမလဲလို့။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ကြတာ မှတ်မိသေးလားဟင်။ ကဲ အခု အခွင့်အရေး ထပ်ပြီး ရလာပြန်ပြီ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်မ ကြောက်နေတယ် အက်ဒွပ်ရဲ့။ ဒီဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ထဲ ဒီအိမ်ကို ကျွန်မ ဘယ်လို ဝွန်ခွာရက်ပါ့မလဲ။ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ အများကြီး ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်လေ။

မေရီ စကားပြောရင်းနှင့် ငိုနေ၏။

ရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်ရစ်ခဲ့သမျှ ဒါတွေပဲရှိတာ။ ကျွန်မကို ဝိုင်းကူညီ ဆုံးဖြတ်ပေးပါဦး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါဦး အက်ဒွပ်ရယ်။

မေရီသည် ညအိပ်ဝတ်ရုံကြီးဝတ်လျက် ပြတင်းပေါက်နား၌ ထိုင်ကာ

အောင်အောင်

၁၅၇

အငှားတိုက်ခတ်နေသည့် လေအေးဒဏ်အောက်မှ ထမုတ်ဖျပ်ဖျပ် ညီခါနေသော သစ်ပင်များကို ငေးကြည့်နေမိ၏။
အရုဏ်တက်ချိန်၌ သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

*

နံနက် ၉ နာရီတွင် ဥတုလေးလိမိုတယ်သို့ သူမ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ စတင် နေရာများအား ခေါ်ခိုင်းသည်။

ရောဂျား ဖုန်းလာကိုင်သောအခါ သူမက
“မစ္စတာရောဂျားလာရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သမ္မတကြီးကို ပြောပေးပါ။ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် လျာထားတာကို ကျွန်မ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံပါမယ်လို့”

* * *

www.burmeseclassic.com

ဝိတစ်ယောက်က တခြားဟာမလေးတွေထက် ပိုပြီးလှတယ်ဟု အစောက စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူမသည် ပြည့်တန်ဆာနှင့် မတူပေ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး သို့မဟုတ် ကိုယ်တော်ပြင်ပယ်တစ်ဦး ဖြစ်လောက်သည်။ သူမ အသက်က ၂၀ ကျော်ကျော်သာ ရှိမည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် အသားအရေက ချောမွတ်သန့်စင်ပြီး နို့ရောင် သမ်းနေသည်။ သူမ အဝတ်အစားများက အကောင်းစားများဖြစ်၏။

လက်ဝါစတာနက်တိုယ်တိုင် ဂိတ်ဝသို့ လာခေါ်ပြီး သူမအား ဂရီလာအိမ်ထဲလိုက်ပို့ပေးသည်။

ဘီဆာရာအမည်ရှိ ကောင်မလေးသည် ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံသူလေးဖြစ်ပြီး ယခုမှ ပြင်သစ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးသူ ဖြစ်လေသည်။ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များကို မြင်မြင်ချင်း သူမ အတော်လေး ထိတ်လန့်သွားခဲ့၏။

ငါတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ဟု ဘီဆာရာ တွေးမိသည်။ သူမ၏အထိန်းက တစ်နာရီစာ အလုပ်အတွက် ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ ရမည်ဆိုပြီး ပါနီအာသွားအပြန် လေယာဉ်လက်မှတ် ပေးလိုက်ခြင်းထက် သူမ ဘာမှ ပို၍ စိတ်ပေါ့ပါ။

ပါစတာနက်သည် ဂရီလာ၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ အထဲမှာ ဂရီလာက ဝင်ခဲ့ပါဟု ပြောသည်။ ပါစတာနက်က တံခါးဖွင့်ပြီး ဘီဆာရာအား အခန်းထဲ ဝင်ခိုင်းသည်။

မာရင်ဂရီလာသည် ခုတင်ခြေရင်း၌ ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ညအိမ်ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ထား၏။ ပါစတာနက်က "သူက ဘီဆာရာပါ"

အိမ်ထဲ

ဂရီလာ၏ နာမည်ကို သူမအား ပါစတာနက်က မပြောပြချေ။
"မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ကလေးမ၊ ဝင်လာခဲ့လေ"

ပါစတာနက်သည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး တံခါးကို အသေအချာ ဝတ်သွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲ၌ ဂရီလာနှင့် ကောင်မလေးတို့ နှစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူမက ဂရီလာအနား တိုးသွားကာ ညတုတုလေး ပြုံးပြသည်။
"ရှင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါလား။"

ဂရီလာသည် ဗီရိုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို ရွေးယူကာ "ဒီဥစ္စာကို သုံးစမ်းပါကွယ်"

ဪ ဝီလိုကိုး။ သူမ သဘောပေါက်သွားသည်။ လက်စသတ်တော့ သည် ကြီးကြီးက အနာခံရမှ ဆန္ဒပြည့်ဝတတ်တဲ့ ဖောက်ပြန်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့သွင်သဏ္ဍာန်ကတော့ ထိုလူစားမျိုး မထင်ရ။ အေးလေ လောကမှာ လူက ချစ်တာ လွယ်တာမှတ်လို့။

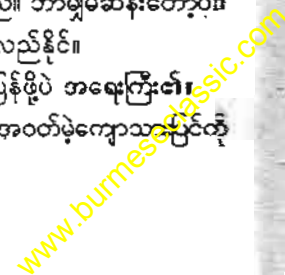
"ကောင်းပြီ အချစ်ရေ၊ ရှင့်အကြိုက် ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်"
ဂရီလာသည် သူ့ဝတ်ရုံကြီးကို ချွတ်ပြီး သူမအား ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာအမာရွတ်များကို မြင်သောအခါ ဘီဆာရာ တုန်လှုပ်သွားကာ ကျောတစ်ပြင်လုံး ရုစရာမရှိအောင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အနိုးများ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့မျက်နှာထားကို သူမ သတိထားကြည့်မိရာ ပို၍ ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ သူမ၏ ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံစားနေရသူပေတည်း။ ဤလူကြီးသည် ဝေဒနာမြောက် မြောက် မျိုးသိပ်ခံစားနေရသူဖြစ်ပုံရ၏။ သူ ဘာကြောင့် ကျာပွတ်နှင့် အနိုးခံစားနေပါလိမ့်။

ဂရီလာသည် ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်၌ သွားထိုင်ချလိုက်သည်။
"ငါ့ကို ကျာပွတ်နဲ့ နာနာခိုက်စမ်းပါ"
ဂရီလာက အမိန့်ပေးသည်။
"ကောင်းပြီလေ"

သူမသည် သားရေ ကျာပွတ်ရှည်ကြီးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ နာကျင်မှု မရှိစေရန် ဆန္ဒပြည့်ဆည်းသော လူတွေကို သူမ တွေ့ဖူးသည်။ ဘာမှမဆန်းတော့ပါ။ သူမ၏ သည်လူကြီးက ထူးခြားသည်။ သူမ နားမလည်နိုင်။

ဒါက သူမ အလုပ်မဟုတ်။ ပိုက်ဆံယူပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ပဲ အရေးကြီး၏။ သူမက ကျာပွတ်ကို အပေါ်မြှောက်ပြီး ဂရီလာ၏ အဝတ်မဲ့ကျောသည်ပြင်ကို ခုန် လှဲချလိုက်သည်။

"နာနာရိုက်၊ နာနာရိုက်"

သူက တိုက်တွန်းသည်။ သူ့အရေးပြားပေါ် ကြမ်းတမ်းမာကျောသော သားရေကျောပွတ်ချောင်း ဖြန်းခနဲဖြန်းခနဲ လာရိုက်တိုင်း သူ ရှုံ့ပဲ့သွား၏။

တစ်ချက်. . နှစ်ချက်. . သုံးချက်. . အချက်ပေါင်းများစွာ၊ ရိုက်ချက်က ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။

သူ စောင့်စားနေသော မြင်ကွင်းသည် သူ့အာရုံထဲ၌ ပေါ်လာသည်။ သူ့ ဇနီးနှင့် သမီးလေးတို့၏ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်း ဖြစ်၏။ ထိုမြင်ကွင်းက သူ့ဦးနှောက် ကို သံပူနှင့် ထိုးကပ်လိုက်သည့်အလား ဖြစ်သည်။

စစ်သားများ၏ ရယ်သံများကို ကြားရသည်။

မိမိဇနီးနှင့် သမီးတို့၏ အော်ဟစ်သံများ။

ဂရိုဇာသည် ကြီးနှင့် အတုပ်ခံထားရသည့်အလား၊ ခွေးခြေလေးပေါ်မှာ ရုန်းကန်လှည့်နေသည်။ သူ့ကျောပေါ်မှ ကျောပွတ်ရိုက်ချက်ကလည်း ပြင်းထန် ထက် ပြင်းလာသည်။

မိမိဇနီးနှင့် သမီးတို့ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေကြပြီး ၎င်းတို့၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံ၊ တောင်ပန်ခယသံများ၊ ငိုယိုသံများ တပြည်းပြည်းနှင့် တိုးဝင်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဂရိုဇာက 'နာနာရိုက်စမ်း' ဟု ညည်းညူနေဆဲ။

ကျောပွတ်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တိုင်း သူ့ကို ဘဝတုံးအောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည့် စားနှင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတို့ ထိတွေ့မှုကို သူ ပြန်ခံစားရသည်။

သူ အသက်ရှူကျပ်လာ၏။

"သွားခေါ်. . သွား. . ယူပေး"

သူ့အသံက တစ်ဆို့ဆို့၊ သူ့အဆုတ်တွေ ထုံထိုင်းသွားပြီ။

ကောင်မလေးက ရပ်လိုက်သည်။ ကျောပွတ်ကို လက်ထဲ တန်းလန်းထိုင် ပြောပြကာထားဆဲ။

"ဒီမယ် ဆရာကြီး၊ ရှင် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ နေမှ့၊ ကောင်းရဲ့လား"

သူမ မျက်စိရွေ့မှောက်၌ သူ ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်နေသော်လည်း ဘာကိုမျှ မြင်ပုံမရတော့။

"ကယ်ကြပါ. . ကယ်ကြပါ"

ဘီဆာရာက အော်လိုက်သည်။

လက်ဝဲပါစတာနက်သည် သေနတ်ကိုင်လျက် ပြေးဝင်လာသည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေသော ဂရိုဇာကို တွေ့သွားသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဘီဆာရာ သွေးစူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည်။

"သူ. . သေသွားပြီ၊ သူ သေသွားပြီ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ သူ့ဦးနှင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ကျောပွတ်နဲ့ ရိုက်ရုံရိုက်ပေးတာ၊ ဘုရားစူးရပါစေရင်"

ထိုခြံဝင်းထဲ၌ပင် နေထိုင်သော ဆရာဝန်သည် စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာ ချောက်ရိုလာသည်။ သူက ဂရိုဇာအလောင်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဒူးထောက်ကာ အော်နေသည်။ ဂရိုဇာအသားအရေမှာ ပြာနန်းနန်းဖြစ်နေပြီး ကြွက်သားများမှာ မာကျောတောင့်တင်းနေလေပြီ။

ဆရာဝန်သည် ကျောပွတ်ကို ကောက်ယူ၍ နမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တောက်. . ကျွန်ရဲ့ အဆိပ်သင့်သွားတာပဲ၊ တောင်အမေရိကသစ်ပင်တစ်မျိုး နေ အဆီထုတ်ထားတဲ့ အဆိပ်ရည်မျိုးပေါ့၊ ရှေးတုန်းက အင်ကာလူမျိုးတွေ အဲဒီအဆိပ်နဲ့ ရန်သူတွေကို သတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီအဆိပ်ထိရင် ၃ မိနစ် အတွင်း အာရုံကြောအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားရော"

ပါစတာနက်နှင့် ဆရာဝန်တို့ နှစ်ယောက်သား ၎င်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး အလောင်းကို လက်မှိုင်ချကာ ငုံ့ကြည့်နေကြလေသည်။

မာရင်ဂရိုဇာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရသော သတင်းသည် ဂြိုဟ်တုမှတစ်ဆင့် မြေပေါ်သို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားလေသည်။ လက်ဝဲပါစတာနက်သည် ကျော် ကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်နိုင်သည့် အသေးစိတ်အချက်အလက်များကို သတင်းထောက်များ မသိအောင် ဖုံးဖိထားပေးနိုင်ခဲ့၏။ ဝါရှင်တန်ဒီစီတွင် မြေပေါ်ကြီးသည် စတင်တန်ခရာများနှင့်တွေ့ပြီး စကားပြောနေသည်။

"ဂရိုဇာကို လုပ်ကြံတာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ စတင်တန်"

"ရုရှားတွေလား၊ အိုင်အိုနက်စကူးလား မသိဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာ ဆိုက်တာပဲ၊ လက်ရှိအခြေအနေကို မပျက်ပြားစေချင်ကြဘူးလေ"

"ဒီတော့ တို့တွေ အိုင်အိုနက်စကူးနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ ကောင်းပြီ၊ ချီအက်ရှ်လီကို သံအမတ်ချွန်ဖွဲ့ဖို့ကိုစွဲ မြန်မြန်လုပ်ကြရအောင်"

"သူ ဒီကိုလာနေပါပြီ ပေါ့လဲ"

"ကောင်းတာပေါ့"

ဂရီလာ သေဆုံးကြောင်း သတင်းကြားသောအခါ အိန်ဂျယ် ပြုံးလိုက်၏။
ငါ ထင်တာထက်တောင် အသေစောပါသေးကလားဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်၏။

*

ည ၁၀ နာရီတွင် ထိန်းချုပ်သူ၏ သီးသန့်တယ်လီဖုန်း မြည်သဖြင့် ၎င်းထံ
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

နယူးဆာမြို့နက်၏ အာလုပ်သံကြီးကို ကြားရသည်။

“ဒီမနက် သတင်းစာကို အိန်ဂျယ် ဖတ်ပြီးပြီ၊ သူ့ဘဏ်စာရင်းထဲကို
ပေးမယ့်ငွေတွေ သွင်းပေးပါတဲ့”

“ချက်ချင်း လုပ်ပေးပါမယ်လို့ အိန်ဂျယ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်
သိပ်ကျေနပ်ပါတယ်လို့ သူ့ကို ပြောပေးပါ မစ္စမြို့နက်၊ သူ့ကို ကျွန် မကြာခင်မှာ
နောက်ထပ် အလုပ်အပ်စရာ ရှိချင်ရှိဦးမယ်လို့ပါ ပြောပေးဦး။ ခင်ဗျားကို ခေါ်ထို
ရမယ့် ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်ကို ပေးထားပါလား”

တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီး

“ရှိပါတယ်”

နယူးဆာက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ပေးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ တကယ်လို့ အိန်ဂျယ်...”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။

သောက်ကမြင်းမကြီးဟု ထိန်းချုပ်သူက ကိန့်ဆဲလိုက်သည်။

*

ငွေများကို ထိုနေ့မနက်၌ ဇူးရစ်မြို့ရှိ ဘဏ်တိုက် လျှို့ဝှက်ဘဏ်စာရင်း
နံပါတ်အရ ပေးသွင်းလိုက်သည်။ နောက်တစ်နာရီအကြာ၌ ထိုငွေများကို ထို
ဗာမြို့ရှိ ဆော်ဒီအာရေဗျဘဏ်တစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်သည်။

ခုခေတ်မှာ သတိထားနိုင်မှ တော်ကာကျတယ်။ ဘဏ်အရာရှိတွေက အခွင့်
အရေးရလျှင် ခိုးဖို့ပဲ ကြိုးစားနေကြတာဟု အိန်ဂျယ် စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်
၏။

* * *

ယခုအလုပ်သည် အိမ်ပြောင်းဖို့ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းခြင်းထက် ပိုသည်။
အယ်တော့ ဘဝတစ်ခုကို လက်စသတ် သိမ်းဆည်းရခြင်းပေတည်း။ ၁၃

အာကာလာ၏ အိပ်မက်များ၊ အောက်မေ့ဖွယ်များ၊ အချစ်များကို နှုတ်ဆက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်ဒွပ်ကား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအိမ်သည် မိမိတို့၏ သီရိဂေဟာလေး ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခုတော့ သာမန်အိပ်တစ်လုံးသာ ဖြစ်တော့သည်။ ဤအိမ်နံရံ လေးဖက်
တွင် ဖြစ်ပျက်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ပျော်စရာဝမ်းနည်းစရာ ကြေကွဲစရာ၊

နူးစရာ စသည်တို့ကို မသိသော သူစိမ်းများ လာရောက်နေထိုင်ကြတော့

မေရီ ယ်အမတ် ရာထူး လက်ခံလိုက်သည့်အတွက် ဒေါက်ဂလပ်နှင့် ဖလော
လင်မယားမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိကြသည်။

“ရှင်တို့ သားအမိတွေကို ကျွန်မတို့ လင်မယားတော့ လွမ်းနေတော့မှာပဲ
နီရယ်”

ဟု ဖလောရင့်က ပြောသည်။

“ရှင် ရိုမေးနီးယားကို လာလည်ပါမယ်လို့ ကတိပေးထားလေ”

မေရီက တောင်းဆိုသည်။

“ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်ရှင်”

မေရီသည် မိမိဆောင်ရွက်ရမည့် လက်တွေ့အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများအတွက်
လှုပ်ရှားနေသည်။ သူမ ကျင့်သားမရသေးသော တာဝန်များက များပြားလှ
ထာကား။ ထို့ကြောင့် သူမ စာရင်းလုပ်ထားရသည်။

မိမိတို့ ထားရစ်ခဲ့မည့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို သို့လျှောက်နေလုပ်ငန်းအား လာယူခိုင်းရန်။

နွားနို့သမားအား ရုပ်ဆိုင်းရန်။

သတင်းစာ ရုပ်ဆိုင်းရန်။

စာပို့သမားအား လိပ်စာသစ်ပေးခဲ့ရန်။

အိမ်ကို ပြန်ငှားရန်။

အာမခံကိစ္စ စီစဉ်ရန်။

မီး ရေ ဓာတ်ငွေ့ကိစ္စများ လက်လွှဲပေးရန်။

အကြွေးများ ရှင်းပေးရန်။

ဘာမှ လန့်မနေနဲ့ မေရီ။

တက္ကသိုလ်မှ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ ခွင့်ယူခြင်းကိစ္စကိုတော့ ဌာနမှ ပါမောက္ခဟန်တာနှင့် စီစဉ်ပြီးသွားပြီ။

“ခင်ဗျား အတန်းတွေကို တခြားပါမောက္ခတစ်ယောက်ကို ဆက်ပြီး တာဝန်ယူခိုင်းပါမယ်။ ဒါက ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဆွေးနွေးတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကတော့ ခင်ဗျားကို လွမ်းနေမှာပဲ။ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဂုဏ်ယူရမှာပါ မစ္စအက်ရှ်လီ၊ ကံကောင်းပါစေဗျာ”

ဌာနမှူးဟန်တာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

မေရီသည် သားနှင့် သမီးအား ကျောင်းမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ခရီးရှည်သွားရန် အစီအစဉ်များ လုပ်ရမည်။ လေယာဉ်လက်မှတ်များလည်း ဝယ်ရဦးမည်။

ယခင်ကတော့ ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စများကို မေရီ ပေါ့ပေါ့ထားခဲ့သည်။ အက်ဒွပ်က အမြဲတာဝန်ယူနေကျ မဟုတ်လား။ ယခုတော့ အက်ဒွပ်မရှိတော့ပါ။ သူမ၏ နှလုံးသားထဲ စိတ်ထဲမှာသာ ရှိတော့သည်။

အက်ဒွပ်သည် ထိုနေရာ၌သာ ထာဝရရှိနေပေလိမ့်မည်။ မေရီသည် အားနှင့် တပ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။ ပထမတုန်းကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေမည့်အတွက် သူတို့ စိတ်တက်ကြွနေခဲ့ကြသည်။ တကယ့်လက်တွေ့ကျတော့ သူတို့ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ မေရီထံ တစ်ယောက်စီ လာတွေ့သည်။

ဘက်က

“မာမိ သမီး သူငယ်ချင်းတွေကို မခွဲနိုင်ဘူး။ ဗာကျေးကို သမီး ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရမလဲဟင်။ ဒီ စာသင်နှစ် ပြီးတဲ့အထိ ကျောင်းဆက်တက်လို့ ရမလား”

သမီး

တစ်ကလည်း

“သားလဲ လူငယ်ဘေ့စ်ဘောအသင်း ဝင်ခါစ ရှိသေးတယ်။ သားထွက်သွားတခြားကျောင်းသားတစ်ယောက် အစားဝင်လိမ့်မယ်။ နောက် နွေရာသီကုန်သွားလို့မရဘူးလား မာမိ၊ လုပ်ပါ မာမိရယ်နော်”

သူတို့လေးတွေလည်း အမေ့နည်းတူ ကြောက်နေကြပါကလား။ စတင်တန်ဆည်းသည် အလွန်အပြောကောင်းသူ ဖြစ်ပေသည်။

မေရီသည် ညဉ့်လယ်ယံ၌ သူမ၏ ကြောက်စိတ်များဖြင့် တစ်ယောက်တည်း မနေဖြစ်နေစဉ် သံအမတ်ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင် ငါ မသိပါလား။ ငါဟာ နေရာမသမားလိုလို ဘာလိုလို အယောင်ဆောင်မယ့် ကင်းဆပ်ပြည်နယ်က နိုင်ငံမတစ်ဦးပါ။ လူလိမ်မှန်း လူတိုင်း သိသွားတော့မှာပဲ။ ဒီရာထူးကို ငါ နိုင်ခဲ့တာ ရူးနေလို့ပဲဟု စိတ်ထဲက ပြောမိစေသည်။

နောက်ဆုံး ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ အိမ်ကို မကြာခင်ကမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော မိသားတစ်စုအား နှစ်ရှည်အောင် ငှားလိုက်၏။

ထွက်ခွာဖို့ အချိန်တန်လေပြီ။

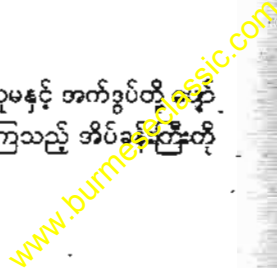
“ခွင့်တို့ကို ကျွန်မတို့ လေဆိပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

လောရင့်က ပြောသည်။

မေရီတို့ စီးရမည့်လေယာဉ်မှာ ခရီးသည် ၆ ဦးသာဆန့်သော လေယာဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုလေယာဉ်ငယ်ကို ကင်းဆပ်ပြည်နယ် မန်ဟက်တန်လေဆိပ်မှ ထုတ်ခိုး၍ မစ္စဆိုရီပြည်နယ် ကင်းဆပ်စီးတီးမြို့သို့ လိုက်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့မှ ဝါရှင်တန်ဒီစီမြို့တော်သို့ လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ပြောင်းစီးသွားမည်။

“ခဏနေပါဦး”

မေရီက ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကာ သူမနှင့် အက်ဒွပ်တို့ အတူတောင်းသော နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူအိပ်စက်ခဲ့ကြသည့် အိပ်ခန်းကြီးတို့ကို နှစ်သိမ်းပြန်သည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်မို့ မေရီ ခပ်ကြာကြာ ရပ်ကြည့်နေဖြစ်သည်။
ကျွန်မ သွားတော့မယ် အချစ်ရေ လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ရှင် ဖြစ်စေချင်တာ
ကို ကျွန်မ လုပ်နေတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့
အိမ်ကို ပြန်မရောက်တော့မှာပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ
ပစ်ပြေးသွားသလို အောက်မေ့မိတယ်

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သွားလေရာကို ရှင် အမြဲပါလာမယ်မဟုတ်လား။ ရှင့်
လေ အခုမှ အရင်အရင်ထက်ပိုပြီး တောင့်တမိတယ် သိလား။ ကျွန်မအနား
ပဲ နေပါနော်၊ ကျွန်မကို ဖေးမကူညီပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တာပဲ။ တစ်
တစ်ခါ ရှင် မရှိလို့ ကျွန်မ သေတောင် သေလိုက်ချင်တယ်။ ကျွန်မ ပြော
ကြားရဲ့လား ဒါလင်ရယ်၊ ရှင် အဲဒီမှာ ရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်

ဒေါက်ဂလပ်ရွစ်ဖာသည် မေရီတို့၏ ပစ္စည်းများကို လေယာဉ်ငယ်ပေါ်
သေသေချာချာ တင်ပေးခိုင်းသည်။ ပြေးလမ်းပေါ်၌ ရပ်ထားသော လေယာဉ်
ကလေးကို မြင်မြင်ချင်း မေရီ တုံ့ခနဲရပ်ပြီး ဘုရားရေဟု အော်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”
ဖလောရင့်က မေးသည်။
“ကျွန်မ အလုပ်ရွပ်လွန်းလို့ မေ့သွားပြီ”
“ဘယ်စဉ္စာလဲ”

“လေယာဉ်စီးဖို့လေ၊ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး လေယာဉ်တစ်ခါမှ မစီးဖူး
အဲဒီလေယာဉ်လေးကို ကျွန်မ မစီးရဲဘူး”
“အို မေရီကလဲ မကြောက်စမ်းပါနဲ့၊ လေယာဉ်ပျက်ကျမှုဆိုတာ အ
ပေါင်း တစ်သန်းမှာ တစ်စင်းလောက်ပဲ ဖြစ်တတ်တာပါပဲ”

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း ကျွန်မ ရထားပဲ စီးသွားမယ်”
မေရီက အပြတ်ပြော၏။
“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သူတို့ ရှင့်ကို ဒီနေ့နေ့ခင်း ဝါရှင်တန်မှာ စောင့်ကြိုနေကြ
“ကျွန်မ သေသွားရင် သူတို့အတွက် အလကားဖြစ်တော့မှာပဲနော်”
ဖလောရင့်တို့လင်မယားက မေရီအား လေယာဉ်ပေါ် တက်ဖြစ်အောင်
၁၅ မိနစ်ခန့် တိုက်တွန်းနားချကြရလေသည်။

နာရီဝက်အကြာတွင် မေရီနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်သည် မစ်ဒ်ဝဲ
လေကြောင်းကုမ္ပဏီ၏ ခရီးစဉ်အမှတ် ၈၂၆ လေယာဉ်လေးပေါ်၌ ထိုင်ခုံခေါင်း
များ ပတ်ပြီးသွားကြလေပြီ။

လေယာဉ်စက်များ အရှိန်တင်၍ နှိုးပြီး ပြေးလမ်းမှ စတင်ပြေးနေစဉ်
မေရီ သည် မျက်လုံးမှိုတ်၍ ထိုင်ခုံလက်တန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ညှစ်ကွပ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

ကျွန်းအနည်းငယ်အကြာ၌ လေယာဉ်ငယ်သည် ဝေဟင်ထဲသို့ ရောက်သွား
၏။

“မာမိ”
“ရှု... စကားမပြောနဲ့”
မေရီသည် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ မကြည့်ရဲ။
လေယာဉ်ပျံ လေထဲမှာ ပျံနေပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေ၏။ သားနှင့် သမီးတို့
တော့ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှ မြင်ကွင်းများကို ပြတင်းပေါက်မှ လက်ညှိုးထိုးလိုက်
မကြည့်လိုက်နှင့် သိပ်ပျော်နေကြသည်။

ခမြော်.. ကလေးတွေ.. ကလေးတွေ သူတို့ ဘာမှ မသိနားမလည်ကြသေး
ဘဲလားဟု မေရီ ခါးသီးစွာ တွေးမိလေသည်။

ကင်းဆပ်စီးတီးလေဆိပ်ရောက်သော် မေရီတို့သားအမိသည် ဝါရှင်တန်ဒီစီ
ဒီစီ ၁၀ လေယာဉ်ကြီးကို ပြောင်းစီး၍ လိုက်ပါသွားကြသည်။ ဘက်နှင့်
အမိတို့သည် မေရီနဲ့ဘေး မင်းလမ်းတစ်ဖက်ရှိ ထိုင်ခုံ၌ အတူထိုင်ကြရသည်။
မေရီဘေး၌မူ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မတော့ ခုမှပဲ လေယာဉ်ပျံ စီးဖူးတာမို့
မင်းနည်းတော့ ကြောက်တာပဲ”
ဟု အဘွားကြီးက ပြောသည်။ မေရီက သူမလက်ကို အသာပုတ်ကာ ပြန်၍
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုပါဘူးရှင်၊ လေယာဉ်ပျံအစင်းပေါင်း တစ်သန်း
ထစ်စင်းလောက်သာ ပျက်ကျတတ်တာပါ”

မေရီက မျက်စိမျက်နှာဖျက်စွာဖြင့် ဂျွန်ဘန်းအား လှမ်းကြည့်ပြီး
*ကလေးတွေ နည်းနည်းခိုင်းတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ သူတို့က ဘယ်မှ ရောက်
တာ မဟုတ်...”

သူမက ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။
*ဘုရားရေ ကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ သမ္မတ အိမ်ဖြူတော်ကြီးပါလား”ဟု လွှတ်ခနဲ
လိုက်လေသည်။

ဇိမ်ခံကားကြီးသည် အိမ်ဖြူတော်ရေ ပင်ဆယ်ဇေးနီးယားရိပ်သာလမ်းပ
ရောင်း မောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။ ဤလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ စိတ်
ကူးဖွယ်အကောင်းအဆုံး အမှတ်တရအဆောက်အအုံများ ဝန်းရံထား၏။

မိမိတို့ တည်းမည့်ဟိုတယ်သို့ ချဉ်းကပ်လာစဉ် မေရီက
*မစ္စတာရော့ဂျားကို ကျွန်မ ဘယ်တော့ တွေ့ရမလဲ”
*မနက်ကျ သူ ဆက်သွယ်ပါလိမ့်မယ်”

ဝါရှင်တန်ဒီစီမြို့တော် ဒါလ်လေဆိပ်၌ လေယာဉ်ဆိုက်သောအခါ မေရီ
မိသားစုအား နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ လူရွယ်တစ်ဦးက လာကြိုသည်။

“ဝါရှင်တန်က ကြိုဆိုပါတယ် မစ္စကီအက်ရှ်လီ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျွန်
ဘန်းပါ။ မစ္စတာရော့ဂျားက ခင်ဗျားတို့ဟိုတယ်ကို ချောချောမောမောရောက်
အောင် လိုက်ပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးထားပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့
ရေတားဒေးမွှော်စင်ဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားပေးထားပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဟိုတယ်
မှာ နေလို့ထိုင်လို့ အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်”

ထိုလူရွယ်က ပြောသည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီက ဘက်နှင့် တစ်တို့အား ဂျွန်ဘန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။
“တန်ဆာရွှေဖို့ လက်မှတ်တွေ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား၊ မစ္စကီအက်ရှ်လီ
ကျွန်တော် အားလုံးကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်”

မိနစ် ၂၀ အကြာတွင် သူတို့အားလုံး ခရိုင်ဘာပါသော ဇိမ်ခံကားကြီးဖြင့်
ဝါရှင်တန်မြို့လယ်ဆီသို့ လိုက်သွားကြသည်။

တစ်သည် ကားပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ငေးကြည့်ရင်း
“မာမီ ဟိုမှာ လင်ကွန်းအထိမ်းအမှတ် ပြတိုက်ကြီးဗျ”

ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်သည်။ ဘက်ကလည်း အခြားပြတင်းပေါက်
ကြည့်ကာ

“ဟောဟိုမှာ ဝါရှင်တန်ကျောက်တိုင်ကြီးဟေ့”

စီအိုင်အေ၏ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနခွဲ ကူးဒက်စ်၏ ဦးစီး ပိတ်ကွန်း
သည် မိုးချုပ်သည်အထိ အလုပ်လုပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်က ပြီးစီးဖို့
အတော်တော် ဝေးသေးသည်။

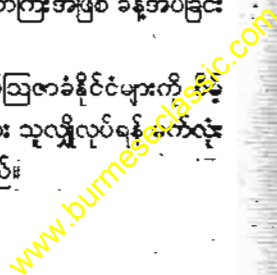
နေ့စဉ် နံနက် ၃ နာရီတွင် တစ်ညလုံး လက်ခံရရှိထားသမျှ ကြေးနန်း
ငွေများကို သမ္မတကြီး၏ နေ့စဉ်ထောက်လှမ်းရေးအစီအစဉ် စာရင်းဇယား
ဖြင့် ကြိုတင်ပြုစုပေးရန်အတွက် အုပ်စုတစ်စုက သတင်းလာပို့ရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ဖန်ကယ်(ချဉ်ဖတ်)ဟု နာမည်ဝှက်ပေးထားသော ထိုအစီရင်ခံစာကို နေ့စဉ်
နံနက် ၆ နာရီ၌ အသင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးထားရသည်။ သမ္မတကြီး ဖွဲ့ထိုင်
သည့် သူ၏ စားပွဲပေါ် ကြိုရောက်နေဖို့ လိုအပ်သည်။

ဆက်နက်ကိုင် ဆတ်သားတစ်ယောက်သည် အိမ်ဖြူတော်သို့ အနောက်
ပိတ်ပေါက်မှဝင်၍ ထိုစာရင်းစာရွက်ကို လာပို့ပေးရသည်။ ပိတ်ကွန်းနား
သည် သံကနဲလန့်ကာနိုင်ငံများမှ ကြားဖြတ်ဖမ်းယူပေးပို့သည့် ကြေးနန်းများကို

အိတ်ဝင်စားလာခဲ့ခြင်းမှာ ၎င်းကြေးနန်းအတော်များများသည် မေရီအက်ရှ်
လီ၏ ခိုးမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း
အတိုင်း ဆိုင်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သမ္မတ အဲလစ်ဆင်၏ အစီအစဉ်မှာ ဆိုဗီယက်ဩဇာခံနိုင်ငံများကို အိမ်
ထဲသို့ ၎င်းတို့အား ဖြူဆွယ်ရန် သို့မဟုတ် ၎င်းတို့အား သူ့လျှို့လုပ်ရန် ခက်လှ
ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဆိုဗီယက်တို့က စိုးရိမ်နေကြသည်။

သုတို့လည်း ငါ့လိုပဲ စိုးရိမ်နေကြပါကလား။ သမ္မတကြီးရဲ့ အကြံအစည်အောင်မြင်သွားခဲ့လျှင်တော့ အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ ကွန်မြူနစ်သုလ္လံတို့တွေအတွက်သာလားလဲရပ်လို ဖြစ်တော့မှာပဲဟု ပိတ်ကွန်းနား ထိုင်းမှိုင်းစွာ တွေးမိသလို မေရီအက်ရှ်လီ ဝါရှင်တန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ သတင်းရခဲ့သည်။

နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း သူ တွေ့ပြီးပြီ။

သုတို့တွေ ခြောက်ဖြစ်ကင်းသဲလဲစင်ဖြစ်မှာပဲဟု သူ ရွှင်လန်းစွာ တွေးလေသည်။

ရေးစားဒေးမောက်စင်ဟိုတယ်ကြီးသည် ဝါးတားပိတ်အဆောက်အအုံကြီးတစ်အလောက်ခန့် ကွာဝေးပြီး နေအိုင်စဖွယ် သပ်ရပ်လှပစွာ ပြင်ဆင်ပွင့်လှာများရှိသည့် ဟိုတယ်အငယ်စားတစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက မေရီတို့၏ တန်ဆာပစ္စည်းများကို အခန်းသယ်လာပေးသည်။ မေရီက သေတ္တာများ ဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းများနှင့် အဝတ်အစားများ ထုတ်ယူ၍ နေရာချနေစဉ် တယ်လီဖုန်းလာသည်။ မေရီက တေးနားထောင်ပြီး

“ဟဲလို”
 တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားသံတစ်ခုက
 “မစ္စက်အက်ရှ်လီလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့် နာမည် ဘင်ကွန်းပါ။ ဝါရှင်တန်ပို့စစ်သတင်းထောက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါ”

မေရီက တုံ့ဆိုင်းနေပြီး
 “ကျွန်မတို့ ခုပဲ ရောက်လာတာရှင်”
 “ဝါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ။ ခင်ဗျားကို လူ့ချင်းတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါဗျာ”

“အဲ... ဟို... ကျွန်မ...”
 “ကျွန်တော် အခု အပေါ်တက်လာခဲ့မယ်ဗျာ”

အင်ကွန်းသည် အရပ်ပုပု ဂင်ဘိုတို့ကြွေးစား လက်ဝှေ့သမားတစ်ဦးကြမ်းတမ်းသော ရုပ်ရည်နှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူဟာ အားသန်သတင်းထောက်နဲ့ တူလိုက်တာဟု မေရီ ထင်သည်။

ဘင်ကွန်းသည် မေရီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်

“ခင်ဗျား ဝါရှင်တန်ကို ခုမှ ရောက်ဖူးတာလား မစ္စက်အက်ရှ်လီ”
 “ဟုတ်ကဲ့”

ဘင်ကွန်း၏ လက်ထဲ၌ မှတ်စု စာအုပ်လေး သို့မဟုတ် တီတံ့ ရိုကော်ဒါများ ပါမလာကြောင်း သူမ သတိထားမိသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းမျိုး မမေးပါဘူး”
 “အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဥပမာ ဝါရှင်တန်ကို သဘောကျလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးပေါ့။ နာမည်ကျော် စစ်တစ်ယောက် တခြားကုန် လေယာဉ်နဲ့ ဆင်းလာလာချင်း ဝါရှင်တန်ကို ခြိတ်သလားလို့ချည်း အမေးခံရလေ့ရှိတယ်”

မေရီက ရယ်ပြီး
 “ကျွန်မက နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဝါရှင်တန်ကို အကြိုက်တွေ့မှာပါ”

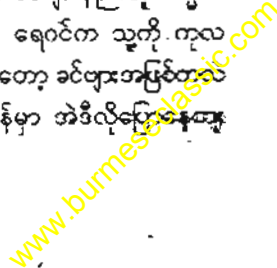
“ခင်ဗျားက ကင်းဆပ်ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခနော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ အရှေ့ဥရောပရဲ့ ယနေ့ နိုင်ငံရေးဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်ကို သင်ပေးတာပါ”

“ခင်ဗျားရေးတဲ့ ‘အရှေ့ဥရောပအကြောင်း’ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတော့ သမ္မတ ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာကို ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။ နောက်ပြီး နောက်ရေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါးတွေလဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
 “အဲဒီနောက်တော့ ခင်ဗျား သံအမတ်ကြီး ဖြစ်သွားတာပဲ”
 “အို... ဒီလိုပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကျွန်မ သံအမတ်ဖြစ်တဲ့နည်းလမ်းက

အနီးက မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ”
 “ဒါ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ ဂျင်းကတ်ပက်ထရစ်ဟာ ခင်ဗျားနည်းတူ သမ္မတ ခင်ဗျားရဲ့ အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရေဂင်က သူ့ကို ကုလ

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ် ခန့်လိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအပြင်က သံအမတ် ခန့်လိုက်ဘူး။ ခင်ဗျား ဦးစားပေးခံရတာပဲ။ ဝါရှင်တန်မှာ အဲဒီလိုပြောနေတာမျိုး အဘိုးအဘွားတွေက ရှိမေးနိုးယားကနော်”

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ အဘိုးက အဲဒီကပါ"
ဘင်ကွန်းသည် မေရီ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ၁၅ မိနစ်ကြာမျှ ဆက်လက်မေးမြန်းသည်။

မေရီက
"ဒီအင်တာဗျူး သတင်းစာထဲ ဘယ်နေ့ပါမှာလဲ"
သူမက သတင်းစာများကို ကင်းဆပ်မှာ ကျန်ခဲ့သော ဖလောရင့်တို့ ထံမှ ပေးရင်းနှင့် အခြားမိတ်ဆွေများထံ ဝယ်ပို့ပေးချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော်သတင်းစာထဲ ဒါတွေကို မထည့်ချင်သေးပါဘူး။ ခဏ သိမ်းထားပါဦးမယ်"

ဘင်ကွန်းက ထိုင်ရာမှ ထရင်းဖြေသည်။ ဤအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ဦးနှောက်ခြောက်နေသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်း သူ့ဘာသာလည်း မသိ။
"ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်စကားပြောကြသေးတာပေါ့နော်။ ဘင်ကွန်း ပြန်သွားသောအခါ ဘက်နှင့် တစ်တို့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။"

"သူ သဘောကောင်းရဲ့လား မာမီ"
"အင်း... သဘောကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲကွဲ့"
မေရီက နှုတ်လေးစွာ ဖြေလိုက်မိသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် စတင်တန်ခရာဂျားထံမှ ဖုန်းလာသည်။
"မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ မစ္စတာအက်ရှ်လီ၊ ကျွန်တော် စတင်တန်ခရာဂျားထံ သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ဦး၏ အသံကို ပြန်ကြားရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အို ဒီဗြို့မှာ ငါသိတဲ့လူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု မေရီ တွေးလိုက်သည်။

"မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စတာရောဂျား၊ ကျွန်မကို လေဆိပ်မှာ ကြိုဆိုဖို့ ဟိုတယ်မှာ နေရာချထားဖို့ မစ္စတာဘန်းကို လွှတ်လိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

"ကျေနပ်ရဲ့လားဗျ"
"အို... အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်"
"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံပြီး ခင်ဗျား ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်"
"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသားပဲ"

"ဂရန်းဟိုတယ်မှာ ဒီနေ့ နေ့လည်စာစားရင်း တွေ့ရအောင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နေ့ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ နေ့ခင်း တစ်နာရီ လာခဲ့နော်"

"ကောင်းပါပြီ"
"ခင်ဗျားကို အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းမကြီးထဲမှာ လာတွေ့ပါမယ်"
အို... ငါရဲ့ သံအမတ်ကြီးဘဝဟာ စတင်နေပါရောလား။

မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက် စားသောက်ရေးအတွက် ဟိုတယ်စားဖိုမှ ကြွေးပေးပြီး ဖုန်းလွဲ ၁ နာရီတွင် ဂရန်းဟိုတယ်သို့ တက္ကစီဖြင့် ရောက်သွားသည်။

မေရီသည် ဂရန်းဟိုတယ်ကြီးကို တအံ့တဩ ကြည့်မိ၏။
ဂင်းဟိုတယ်ကြီးသည် ဩဇာအာဏာအရှိန်အဝါ အပြည့်အဝရှိသော တက္ကစီသင်္ကြာကို ဆောင်နေသည်။ ကမ္ဘာတစ်လွှားမှ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၊ သံတမန်များ ဤဟိုတယ်၌ လာတည်းခိုကြသည်။ ဘာကြောင့် လာတည်းရကြောင်းမှာ သိသာလှပါ၏။

ဂင်းဟိုတယ်ကြီးသည် အလွန်လှပကျော့ရှင်းပြီး ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ သစ်သစ်သစ်သစ်သစ် အီတလီကျောက်ပြားများ ခင်းထားကာ စက်ဝိုင်းပုံ နာကျက်ကြီးအောက်ဝယ် ပြေပြစ်ချောမွတ်လှပသော တိုင်လုံကြီးများဖြင့် ဆေးလေသည်။ ရှုခင်းကောင်းသော ကွက်လပ်ကျယ်တစ်ခု ရေပန်းတစ်ခုနဲ့ ဘာပြင် ရေကူးကန်တစ်ကန်တို့လည်း ရှိသည်။
ဤကျယ်ကြီးရှေ့မှ စားသောက်ဆိုင်သို့ ဆင်းသွားနိုင်သော ကျောက်လှေကြီးတစ်ခုကို တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ စတင်တန်ခရာဂျားသည် ထိုစားသောက်ဆိုင်၌ မေရီအား ထိုင်စောင့်လျက် ရှိသည်။

"မင်္ဂလာ နေ့လယ်ခင်းပါ မစ္စတာအက်ရှ်လီ"
"မင်္ဂလာ နေ့လယ်ခင်းပါ မစ္စတာရောဂျား"
စတင်တန်ခရာဂျားက ရယ်လိုက်ပြီး
"ဟာဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စတင်တန်ခရာဂျားရဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ကြရအောင်ဗျာ"

သူမ သဘောကျသွားသည်။
"ကောင်းသားပဲ"
ရောဂျားသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခြားနားနေပုံရ၏။ ဘာတွေ ဘယ်လိုပြောလုပ်နေမိမှန်း မေရီ ဝေခွဲမရ။

ဂျွန်ရှင်စီးတီးကို လာတုန်းက သူသည် အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေသည် မိမိအား အနည်းငယ် ကျေနပ်ပုံမရ။ ယခုတော့ ထိုအမှုအရာလက္ခဏာများ မရှိတော့။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ပေါ်လွင်နေသည်။

သူ့ ငါ့ကို လက်ခံလိုက်တာဟာ အဓိက ခြားနားချက်ပဲဖြစ်မယ်ဟု မေရီ ကြည်နူးစွာ တွေးလိုက်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ မေရီ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မသောက်တော့ပါဘူး”

နွေလည်စာများ မှာယူလိုက်ကြသည်။ ငါးဟင်းနှင့် အမဲသားဟင်းတို့ကို မှာ စားရသော စပယ်ရှယ်ဟင်းလျာသည် အတော်စေ့ကြီးပုံရ၏။ ဒီက စေ့စွာ တွေ့က ဂျွန်ရှင်စီးတီးမှာလို မချီပေ။

သူမ ဟိုတယ်ခန်းကပင် တစ်နေ့လျှင် ဒေါ်လာ ၂၅၀ ပေးရသည်။ အင်း ဒီဇွေးနှုန်းနဲ့ဆို ငါ ပိုက်ဆံတွေ ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ဘူး။

“စတင်တန် ကျွန်မကို ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ သံအမတ်ကြီး တယ်လောက်ရသလဲဟင်”

ရောဂျားက ရယ်သည်။

“ဒါ မေးသင့်တာပဲ၊ ခင်ဗျားလခက တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ ခြောက်သောင်း ရမယ်လေ၊ အိမ်လခတွေ ဘာတွေလဲ သပ်သပ်ထပ်ပေးဦးမှာ”

“ဘယ်လကစပြီး ပေးမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျမ်းကျိန်သစ္စာဆိုပြီးရင် စ၊ပေးမှာ”

“အဲဒီ မတိုင်မီရော...”

“တစ်နေ့ ၇၅ ဒေါ်လာ ပေးမယ်”

သူမ စိတ်ညစ်သွား၏။ ထိုမျှငွေဖြင့် အခြားအသုံးစရိတ်များ မပါသော ဟိုတယ်ခန်းခပင် ရှင်းပေးနိုင်မည်မဟုတ်။

“ကျွန်မ ဝါရှင်တန်မှာ ကြာကြာနေချဦးမှာလား”

“တစ်လလောက်တော့ ကြာမယ်၊ ခင်ဗျားကို မြန်မြန်သွားလို့ရအောင် ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် လုပ်ပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျားကို ခန့်အပ်ကြောင်း နိုင်ငံရေးဝန်ကြီးက ရိုမေးနီးယားအစိုးရကို ကြားနန်းရိုက်ပြီး ထောက်ခံအတည်ပြု ထားတယ်၊ နှစ်နိုင်ငံ အစိုးရချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆွေးနွေးမှုတွေ ပြုထုတ် ပါပြီ၊ ဒါတော့ ခင်ဗျား ဝမ်းထဲမှာပဲ ထားပေါ့၊ ရိုမေးနီးယားအစိုးရကလဲ ခင်ဗျားကို ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို အထက်လွတ်တော်က အထူး ပြုပေးဖို့ လိုဦးမယ်”

အင်း... ရိုမေးနီးယားအစိုးရက ငါ့ကို လက်ခံလိုက်ပြီကိုး။ ဧကန္တ ငါ ထင်တာထက် ငါ့မှာ အရည်အချင်း ပိုပြည့်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟု မေရီ တွေးမိ

“အထက်လွတ်တော် နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေးရာကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ခင်ဗျား သူ့ဆွေမိမိက ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ အဲဒါ ပြီးရင်တော့ ကော်မတီဝင် လုပ်က ခင်ဗျားကိစ္စကို ကြားနာကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကြောင်း ခင်ကို သူတို့က ပိုင်းမေးမြန်းကြမယ်၊ တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာရှိ မရှိ၊ ဒီ ဘဝတာဝန်အပေါ် ခင်ဗျားရဲ့အမြင်နဲ့ သဘောထား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တို့တွေ ဘာလဲ စသဖြင့်လဲ မေးကြမယ်”

“အဲဒီနောက်ကော”

“ကော်မတီက မဲခွဲဆုံးဖြတ်မယ်၊ သူတို့ မဲပေးပြီးရင် အထက်လွတ်တော် ကော်မတီအားလုံးက မဲခွဲဆုံးဖြတ်ဦးမယ်”

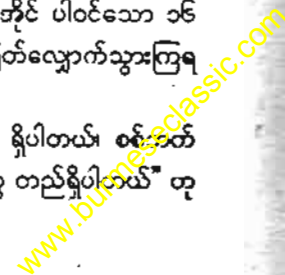
“ပဏာမလျှာထားစာရင်းကို ဟိုတုန်းကတည်းက မဲခွဲဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ ဟင်လား”

မေရီက ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ သမ္မတရဲ့ သိက္ခာပိုင်းက သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားကို အိမ်ထောင်ရေးရာ နှုန်းပြည့် ထောက်ခံမှာပါ၊ သမ္မတကြီးက ခင်ဗျား သံအမတ်ကြီး ဖြစ်ရန်အတွက် အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြနေတယ်ဗျ၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ သားအမိတွေ ဒီမှာ နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်လည်ပတ်ချင်၊ ကြည့် မိမိလို့ထင်ပြီး ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးထားတယ်၊ အိမ်ဖြူတော်ကို ခင်ဗျားတို့ မိသားစု သီးသန့်လည်ပတ်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“အို... ကော့ဇူးအများကြီး တင်လိုက်တာရှင်”

“နောက်နေ့ မနက်၌ အိမ်ဖြူတော်သို့ မေရီတို့ သီးသန့်ဝင်လည်ခွင့်ရသည်။ သူတို့ကလင်းကနေစီတီ နှင်းဆီဥယျာဉ်နှင့် အိမ်ဖြူတော် ဖီးဖီးဆောင်၌ သုံး နှစ်ပေးပင်များနှင့် သစ်ပင်များ ရေအိုင်လေးတစ်ခုအိုင် ပါဝင်သော ဝင် နှစ် အမေရိကန်ပန်းဥယျာဉ်တို့အတွင်းမှလည်း ဖြတ်လျှောက်သွားကြရ ပါသည်။ အရှေ့နားမှာ အိမ်ဖြူတော်ရဲ့အရှေ့ဘက်ဆောင် ရှိပါတယ်၊ စင်စစ် အိမ်ထောင်ရေး နည်းသည်ရုံးခန်းနဲ့ သမ္မတကတော်ရဲ့ ရုံးခန်းတွေ တည်ရှိပါတယ်” ဟု

လမ်းညွှန်က ပြောပြသည်။

မေရီတို့အုပ်စုလေးသည် အနောက်ဘက်အဆောင်မှဖြတ်ပြီး သမ္မတ အိမ်ထောင် နှစ်ဆယ်လမ်းအတွင်းသို့လည်း ဝင်ကြည့်ကြသည်။

“ဒီမှာ အခန်းဘယ်နှစ်ခန်း ရှိလဲဟင်” တစ်က မေးသည်။

“အခန်းပေါင်း ၁၃၂ ခန်း၊ မတ်တပ်အဝတ်ဘီဒိုပေါင်း ၆၉ လုံး၊ မီးလောင်

က ၂၉ ခု၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွဲလျက် ၁၇ ခန်း ရှိပါတယ်”

“သူတို့ အိမ်သာ အတော်ဝင်ကြတယ် ထင်တယ်”

“သမ္မတ ဝါရှင်တန်က အိမ်ဖြူတော် တည်ဆောက်တုန်းက ကိုယ်တိုင် ပြင်ကြပုံပဲပါတယ်။ အိမ်ဖြူတော်မှာ လုံးဝ မနေထိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ သမ္မတဆိုလို့ သူ့အသက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒါ သူ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကြီးက မတရားကြီးလွန်းတာကိုး”

တစ်က ရေရွတ်လိုက်၏။

မေရီက မျက်နှာနီရဲစွာဖြင့် တစ်အား တံတောင်ဆစ်နှင့် တွတ်လိုက်သည့် အိမ်ဖြူတော်အတွင်း လှည့်ကြည့်ခြင်းသည် ၂ နာရီတိတိ ကြာသွားသည့် ခရီးစဉ်ဆုံးသောအခါ မေရီသည် အိမ်ဖြူတော်ကို သိပ်သဘောကျသွားသည့် အတော်လေး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွား၏။

သံအမတ်ကိစ္စအားလုံး ဒီနေရာက စတင်တာပါပဲ။ ခုတော့ ငါလဲ အိမ်ဖြူတော်နဲ့ တစ်နည်းတစ်လမ်း ပတ်သက်ရတော့မှာပါလား။

“မာမီ”

“ဘာလဲ ဘတ်”

“မာမီ မျက်နှာက ပြုံးစိစိနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

* * *

နောက်နေ့မနက်တွင် သမ္မတရုံးမှ ဖုန်းလာသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ၊ မစ္စက်အက်ရှ်လီ၊ သမ္မတကြီး အဲလစ်ဆင်က ဒီနေ့ခင်းအားရင် သူ့ဆီ လာတွေ့နိုင်မလားလို့ မေးခိုင်းလို့ပါ”

မေရီက တံတွေးမျိုးချပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ အားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ညနေ ၃ နာရီကို အဆင်ပြေမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

“ခင်ဗျားကို ၂ နာရီ ၄၅ အချောက် ကားနဲ့ လာခေါ်ပါ့မယ်”

*

အဲဒါတွေနဲ့ အဲဒါတွေနဲ့ ထဲသို့ မေရီ ဝင်လာစဉ် သမ္မတ ပေါလ်အဲလစ်ဆင်က ထိုင်ရာ အတော် သူမထံ လျှောက်လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ မိပြု၊ ဘယ်ပြေးဦးမလဲ” ဟု ပြုံးစိစိနှင့် နောက်လိုက်သည်။

မေရီက ရယ်၍

“ကျွန်မကို သမ္မတကြီး မမ်းမိသွားလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအဖို့ အင်အားနဲ့မှ ဂုဏ်ယူရပါတယ်”

“ကဲ ထိုင်ပါ၊ မစ္စက်အက်ရှ်လီ၊ ခင်ဗျားကို မေရီလို့ ခေါ်ပါရစေလား”

“ရပါတယ်ရှင် ခေါ်ပါ”

၎င်းတို့နှစ်ယောက်သား ဆုံဖာကြီးစပါ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် သမ္မတ အဲလစ်ဆင်က

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပွားဖြစ်လာတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျား နောက်ဆုံး ခုတော့ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရတုန်းက ကျွန်တော် အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရေးထားတာ ဖတ်လိုက်ရသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ အစီအစဉ် မအောင်မြင်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ပူးပေါင်းပြီး သူတို့ကို အရူးလုပ်

အောင်ကြရအောင်”

အင်း... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ အစီအစဉ်တဲ့။ ကျွန်တော် သူတို့ကို အရူးလုပ်ပစ်မယ်တဲ့။ သမ္မတကြီးဟာ အင်မတန်နှစ်သက် ခင်မင် ရောကောင်းတဲ့လူပါလားဟု မေရီ တွေးမိသည်။

“ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကူညီဖို့ အသင့်ပါ သမ္မတကြီးရှင်”

“ဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ခင်ဗျားကို သိပ်အားကိုးနေတာ၊ တကယ်ပြောရင် မိုမေးနီးယားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စမ်းသပ်ခံနယ်မြေပဲဗျ၊ ဂရိဇာလုပ်ကြံ ဆိုက်ရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားအလုပ်က နည်းနည်းပိုခက်ခဲနိုင်တယ်။ အဲဒီနိုင်ငံမှာ ကျွန်တော်တို့အကြံအောင်ရင် တခြားကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေမှာလဲ အောင်မြင်အောင် လုပ်လို့ရနိုင်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် နောက်နာရီဝက်ကြာမျှ ရှေ့ကြုံတွေ့ရမည့်ပြဿနာအချို့ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ထို့နောက် သမ္မတကြီးက

“စတင်တန်ခရာကွားက ခင်ဗျားနဲ့ အမြဲအဆက်အသွယ်ရှိနေမှာပါ။ သူက ခင်ဗျားရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီလေ၊ ကဲ ကံကောင်းပါစေ မေရီ”

ဟု ပြောရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

*

နောက်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် စတင်တန်ခရာများက မေရီထံ ဖုန်းဆက်ပြီး
 “နက်ဖြန် မနက် ၉ နာရီမှာ အထက်လွတ်တော်ရဲ့ နိုင်ငံခြားရေးကော်မတီ
 ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ခင်ဗျား သွားတွေ့ရမယ် မေရီ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။

နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေးရာကော်မတီ၏ ရုံးခန်းများကို ဝါရှင်တန်၌ သက်တမ်း
 အရှည်ဆုံး အစိုးရအဆောက်အအုံကြီးဖြစ်သော ရပ်ဆယ်တိုက်ကြီး၌ ဖွင့်ထား
 ထားရှိပေသည်။ စကြိုလမ်းတွင်းရှိ တံခါးပေါက်၏ ညာဘက်နံရံပေါ်တွင် နိုင်ငံ
 ခြားဆက်ဆံရေးကော်မတီ အက်စ်ဒီ ၁၄၉ ဟူသော ကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ထောက်
 တစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ဆံပင်ဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ တောက်ပသော
 မျက်လုံးစိမ်းများရှိပြီး ဝါရင့်၊ သမ္ဘာ့ရင့် နိုင်ငံရေးသမားကြီးပုံ ပေါက်နေသည့်
 သူက မေရီအား တံခါးဝ၌ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ်က ချာလီကင်းဘဲလ်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာ
 အက်ရှ်လီ။ ခင်ဗျား သတင်းတွေ ကျွန်တော် အတော်လေး ကြားပြီးပါပြီ”

ကောင်းတဲ့သတင်းလား၊ မကောင်းတဲ့သတင်းလားဟု မေရီ စိတ်ထဲ
 ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူမအား ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ထိုင်ခိုင်းပြီး

“ကော်မီ သောက်ပါဦးလား”

“နေပါစေ၊ မသောက်တော့ပါဘူး ဆီနိုတ်တာ”

ကော်မီပန်းကန်ကို ကိုင်မထားနိုင်လောက်အောင် သူမ လက်တွေ့ တုန်
 သည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် အလုပ်ကိစ္စတွေ တန်းပြောကြရအောင်။ သမ္မတကြီးက ခင်ဗျား
 ကို ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်အဖြစ် ခန့်အပ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်
 ကလဲ ခင်ဗျားကို တတ်နိုင်သမျှ ထောက်ခံအားပေးကြမှာပဲ။ ပြဿနာက ခင်ဗျား
 အဲဒီတာဝန်ကို ထမ်းဖို့ အရည်အချင်း ပြည့်ဝတယ်လို့ ထင်ရဲ့လား မစ္စတာအက်
 ရ်လီ”

“မထင်ပါဘူးရှင်”
 သူမ အဖြေကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီး အငိုက်မိသွား၏။
 “ဗျာ . . ဘာဖြစ်လို့”

“နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ သံတမန်အတွေ့အကြုံ ရှိသလား
 ခင်တော့ ကျွန်မ ဒီရာထူးနဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လဲ ဒီနိုင်ငံရဲ့
 အမတ် သုံးပုံတစ်ပုံဟာ ကျွန်မလိုပဲ မူလက အတွေ့အကြုံမရှိဘဲ သံအမတ်
 ဖြစ်လာသူတွေလို ကျွန်မ ကြားသိထားပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံနဲ့
 ဆက်သက်တဲ့ ဗဟုသုတ အသိပညာတွေ ရှိနေတာဟာ ကျွန်မရဲ့ အရည်အချင်း
 ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းကြောင်း၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးပြဿနာတွေကို
 ကျွန်မ ထဲထဲဝင်ဝင် သိထားပါတယ်။ ရိုမေးနီးယားလူမျိုးတွေကို ကျွန်မတို့ နိုင်ငံ
 အကောင်းမြင်လာအောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါ
 သည်”

တယ်ဟုတ်ပါလားဟု ဥက္ကဋ္ဌကြီး ချာလီကင်းဘဲလ် မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။
 သူ့ကို နလပ်နိုးတုံး မှတ်နေတာ။

တကယ်တော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် မေရီနှင့် မတွေ့ခင်ကတည်းက သူမအား
 သဘောမကျလှပေ။

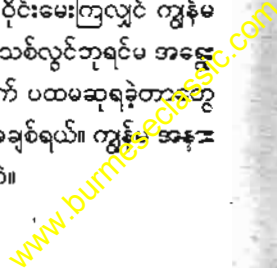
မိမိတို့ မည်သို့ပင် သဘောထားသည်ဖြစ်စေ မိမိကော်မတီက မေရီအက်ရှ်
 လီအား သဘောတူ ထောက်ခံချက်ပေးရမည်ဟု ထိပ်ဆုံးအာဏာပိုင်အဖွဲ့က
 နှိပ်ပေးထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကင်းဆပ်ပြည်နယ် ဂျန်ရှင်စီးတီးဆိုသော တောမြို့ကလေးမှ အုတ်ကြေး
 ပေါက်တစ်ယောက်ကို ဇွေးချယ်ခြင်းအတွက် သမ္မတကြီး ဧရာမအဖွဲ့ကြီး
 နှစ်ခု လုပ်လိုက်ပြီဟု ဝါရှင်တန်နိုင်ငံရေးအသိုက်အဝန်း၌ ကဲ့ရဲ့လျက်ရှိကြသည်။

ဒါပေမယ့် ငါ့လူတွေအားလုံးတော့ မေရီအက်ရှ်လီ အရည်အချင်းကို သိ
 သိပ်အံ့ဩသွားမှာ သေချာတယ်ဟု ဥက္ကဋ္ဌကြီး တွေးမိ၏။

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက် ၉ နာရီကျရင် ကျုပ်တို့ ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်အားလုံး ခင်ဗျား
 အတည်ပြုရေးကိစ္စ စစ်ဆေးကြားနာကြပါလိမ့်မယ်”
 ဟု ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောသည်။

အင်္ဂါနေ့ညတွင် မေရီ တွေးကြောက်နေ၏။
 ဒါလင်ရေး . . ကျွန်မ အတွေ့အကြုံတွေကို သူတို့ ဝိုင်းမေးကြလျှင် ကျွန်မ
 တွေ ပြောပြရပါမလဲဟင်။ ဂျန်ရှင်စီးတီးမှာ ကျွန်မ သစ်လွင်ဘုရင်မ အနေ
 နောက်ပြီး စက်တီစီးပျိုင်ပွဲမှာ ၃ နှစ်ဆက်တိုက် ပထမဆုရခဲ့တာတွေ
 ပြုလိုက်ရမှာလား။ ကျွန်မ သိပ်ကြောက်နေတယ် အချစ်ရယ်။ ကျွန်မ အနား
 ရှင် ရှိနေရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

သို့သော် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ တွေးကြည့်သောအခါ သူမ ရယ်ချင်သည်။
တကယ်လို့ အက်စွပ်သာ အသက်ရှင်နေသေးလျှင်လည်း မိမိ ယနေ့ ဤ
နေရာ ဤအခြေအနေသို့ ရောက်မလာနိုင်။ ငါဟာ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့လင် ငါ့သား
သမီးတွေနဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ အေးအေးဆေးဆေး နေရမှာပေါ့။ ငါ့ရဲ့ ဘုမိနက်သံ
မှန်ရာမှာပဲ ရှိမယ်။

ထိုညက သူမ လုံးဝအိပ်မရတော့ပေ။

*

အထက်လွတ်တော် နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေးရာ ကော်မတီခန်းမဆောင်ပြင်
ထဲ၌ ကြားနာစစ်ဆေးမှုကို ကျင်းပသည်။ ကော်မတီဝင်လူကြီး ၁၅ ယောက်စီ
တက်ရောက်ကြသည်။ ကမ္ဘာ့မြေပုံကြီး ၄ ခု ချိတ်ဆွဲထားသော နံရံရှေ့ရှိ စင်ကြီး
ပေါ်တွင် ၎င်းတို့ တန်းစီ ထိုင်နေကြသည်။

ခန်းမကြီး၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် သတင်းထောက်များအတွက် စားပွဲ
တစ်လုံးထားပြီး သတင်းထောက်များ အပြည့်ထိုင်နေကြသည်။ အလယ်ဘက်
တွင် ပရိသတ်အယောက် ၂၀၀ အတွက် ထိုင်ခုံများရှိသည်။ အခန်းထောင့်မှာ
၌ ရုပ်မြင်သံကြားကင်မရာများအတွက် ဆလိုက်မီးများ ထိန်လင်းစွာ ထွန်းထား
သည်။ ခန်းမကြီးထဲ၌ လူများ ပြည့်လွှဲနေ၏။

ပိတ်ကွန်းနားသည် နောက်တန်း၌ ထိုင်နေသည်။ ခန်းမကြီးအတွင်း
ဘက်နှင့် တစ်တိုအား လက်တွဲလျက် မေရီ ဝင်လာသောအခါ စကားပြော
အားလုံး ရုတ်ချည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

မေရီသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် အဖြူရောင်ဘလောက်တို့ကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။ ကလေးများကိုလည်း ဂျင်းနီဘောင်းဘီနှင့် ဆွယ်တာများ ချွတ်ခိုင်း
တနင်္ဂနွေနေ့မနက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်လျှင် ဝတ်လေ့ရှိသည့် အကောင်း
ဝတ်စုံများကို ဝတ်ခိုင်းခဲ့ရသည်။

သတင်းထောက်များ ခုံတန်း၌ ထိုင်နေသော ဘင်ကွန်းက ၎င်းတို့ သား
အား စိုက်ကြည့်ရင်း

“အင်း သူတို့တွေဟာ နော်မင်ရော့ခဲဝဲလ်ရဲ့ ပန်းချီကားထဲက လူရှုပ်တွေ
တူလိုက်တာ”

ဟု မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကလေးနှစ်ယောက်အား ရှေ့ဆုံးတန်း၌ နေရာချပေး
မေရီအား ကော်မတီလူကြီးများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ မျက်မြင်သက်သေထုတ်
၌ ထိုင်စေသည်။ သူမသည် ပုလောင်သော မီးဆလိုက်များအောက်၌ထိုင်

စိတ်တုန်လှုပ်မှုကို ကြီးစားဖူးကွယ်လျက် ရှိသည်။
ဝစ်ဆေးကြားနာမှုကို စတင်လေပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ချာလီကင်းဘဲလ်က မေရီ
အား ဝံ့ကြည့်၍ ပြောပြသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စက်အက်ရှ်လီ၊ ဒီကော်မတီရှေ့မှောက် အရောက်
အခြေအတွက် ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ကော့ဇူတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
အချိန်ကစပြီး မေးခွန်းတွေ မေးမြန်းပါတော့မယ်”

မေးခွန်းများက ပထမအစမှာတော့ ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးတွေသာ ဖြစ်သည်။

“နာမည်ပြောပါ”

“မုဆိုးမလား”

“သားသမီးတွေ ရှိလား”

မေးခွန်းများက သိမ်မွေ့ပြီး သူမအား အထောက်အကူပေးရာ ရောက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ထဲမှာ ဖော်ပြချက်အရ
ခင်ဗျားဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်အတော်များများအတွင်း ကင်းဆပ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်
၌ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ခင်ဗျားတ ကင်းဆပ်ဇာတိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆီနိုတ်တာ”

“ခင်ဗျား အဘိုးအဘွားက ရိုမေးနီးယား လူမျိုးတွေလား”

“ကျွန်မအဘိုးကသာ ရိုမေးနီးယားလူမျိုးပါ”

“အမေရိကန်နဲ့ ဆိုဗီယက်အုပ်စုဝင်နိုင်ငံတွေ ညီညွတ်ပေါင်းစည်းရေးနဲ့
ဆက်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ခင်ဗျား ပြုစုရေးသားခဲ့ပြီးပြီ
မဟုတ်လား”

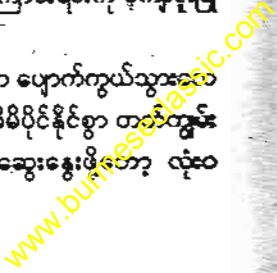
“ဟုတ်ပါတယ်”

“နိုင်ငံခြားရေးရာစာစောင်မှာ ပါရှိတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးဆောင်းပါးကို
အခြေခံသမ္မတကြီးက ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“တုတ်ကဲ့ ကျွန်မ အဲဒီလို နားလည်ထားပါတယ်”

“မစ္စက်အက်ရှ်လီ အဲဒီဆောင်းပါးရဲ့ အခြေခံအကြောင်းရင်းကို ကော့ဇူပြု
စုပေးပြပါလား”

မေရီ၏ စိတ်တုန်လှုပ်ခြောက်ချားမှုများ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားသော်
လည်း သူမသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိလာပြီ။ မိမိပိုင်နိုင်စွာ တတ်ကျွမ်း
သည်သော ဘာသာရပ်အကြောင်းအရာတို့ကို ဆွေးနွေးဖို့တော့ လုံလောက်

မကြောက်ပါ။

သူမ၏ ကျောင်း၌ ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု ကမကထ လုပ်ပေးနေရသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

“ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဒေသဆိုင်ရာ စီးပွားရေးအုပ်စုတွေ၊ အဖွဲ့တွေ အမြောက်အမြား တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်အချင်းချင်းသာ ခိုင်းပင်းစည်းလုံးကြတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးကို ပေါင်းစည်းပေးမယ့်အထက် ပြိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ ရန်ငြိုးထားနေတဲ့ အုပ်စုတွေအဖြစ် ဂိုဏ်းကွဲသွားအောင် ဖန်တီးရာ ရောက်နေပါတယ်။ ဥရောပမှာ ဥရောပဘုံဈေး၊ အရှေ့ဥရောပမှာ ကွန်မီတီနောက်ပြီး လွတ်လပ်တဲ့ ဈေးကွက်နိုင်ငံတွေနဲ့ တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံတွေရဲ့ အမလိုက်အုပ်စုဆိုတာ ပါဝင်ကြတဲ့ အိုအီးစီ၊ ဒီအဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိပြီးသားပါ။

“ကျွန်မ ဆောင်းပါးရဲ့ အခြေခံအချက်ဟာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ အဲဒီ အကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းပေါင်းစုံကို စီးပွားရေးအရ ချိတ်ဆက်ပေးစည်းပေးချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးအမြတ်ရအောင် ဖက်စပ်လုပ်နေလေ့ရှိတဲ့အဖွဲ့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်လေ့ မရှိပါဘူး။ ဒီအခြေခံစည်းမျဉ်းဟာလဲ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေအပေါ် အလားတူသက်ရောက်နိုင်မယ်။ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ မဟာမိတ်တွေနဲ့ ရန်သူတွေအားလုံး ပါဝင်တဲ့ ဘုံဈေးအဖွဲ့တစ်ခု ထူထောင်ပေးဖို့ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ကျွန်မတို့နိုင်ငံက ဦးဆောင်လုပ်ဆောင်စေချင်ပါတယ်။ ဥပမာ ခုချိန်မှာ တခြားနိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါလင်လောက် ငတ်ငြင်နေတုန်း ကျွန်မတို့တွေက ဒေါ်လာငွေ သန်းထောင်ပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပို့လှုံတဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ သို့လျှောင့်နေကြပါတယ်။”

“ကမ္ဘာတစ်ခု ဘုံဈေးတစ်ခု စီမံချက်ဟာ အဲဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ ဖြန့်ချိရေး၊ မမျှတမှုတွေကို ပျောက်ကင်းစေလိမ့်မယ်။ လူတိုင်းတိုင်း သင့်မြတ်တဲ့ ဈေးနှုန်းတွေ ရရှိစေမယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာအောင် ကျွန်တို့ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါတယ်။”

ကော်မတီဝင် လူကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး ပြိုင်ဘက်နိုင်ငံရေးပါတီဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သူ အထက်လွှတ်တော်အမတ် ဟယ်ရိုလ်တာကယ်က

“ကျွန်တော် နည်းနည်းမေးပါရစေခင်ဗျာ”

ဘင်ကွန်းက ရှေ့ကုန်းလိုက်သည်။ လုပ်ပြီကွဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်၏။

အမတ်တာကယ်သည် အသက် ၇၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး စိတ်တိုတတ်သော

ထိန်းကြမ်းတမ်းသောလူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဝါရှင်တန်ကို ခုမှ ရောက်ဖူးတာလား မစွတ်အက်ရှ်လီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အထင်ပြောရရင် ဝါရှင်တန်မြို့တော်ဟာ... ”

“ခင်ဗျား ခရီးများများ ထွက်ဖူးပါသလား”

“မထွက်ဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းနဲ့ ကျွန်မ ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပေမဲ့... ”

“ခင်ဗျား နယူးယောက်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူးရှင်”

“ကယ်လီဖိုးနီးယားရာ”

“ဟင့်အင်း”

“ဥရောပ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ခုနပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ထား... ”

“ခင်ဗျား ကင်းဆပ်ပြည်နယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ဖူးပါရဲ့လား မစွတ်အက်ရှ်လီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိကားဂိုတက္ကသိုလ်၊ ဒင်ဗာနဲ့ အက်လန်တာမြို့တွေကို သွားပြီး

အပြောပို့ခဲ့ဖူးပါတယ်။”

“အခုကိစ္စက ခင်ဗျားအဖို့ စိတ်တက်ကြွစရာ အတော်ကောင်းမှာပဲနော်၊

အမတ်ကြီးရာထူးအတွက် အခုလို အရည်အချင်း မပြည့်ဝတဲ့လူမျိုးကို ဒီကော်

မတီ တစ်မဲမှ ထောက်ခံမဲ မပေးဖူးဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား

အင်မတန်နုနယ်လှတဲ့ သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ

အဖွဲ့အစည်း သံအမတ်အဖြစ် သွားပြီး အမှုထမ်းရတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား

ပြောပုံအတိုင်း ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားနေထိုင်တဲ့ ကျန်ရှင်စီးတီးကလွဲလို့

အင်ဒီ၊ ဒင်ဗာ၊ အက်လန်တာမြို့တွေကို ခဏရောက်ဖူးတာကလွဲလို့ ကမ္ဘာကြီး

ကြောင်း အဲဒီလောက်ပဲ သိထားသလိုပါလား။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ခရီးသည် မိမိအား အနီးကပ်ဆုံး ဆွဲယူရိုက်ကူးနေသော ရုပ်သံကင်မရာ

တို့ သတိထားမိသဖြင့် ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ကမ္ဘာ့အကြောင်းကို လေ့လာမှတ်သားရင်းနဲ့ သိထားတာပါ။ ကျွန်မ

အထူးသိပ္ပံအဓိကတာသာအတွက် ပါရဂူဘွဲ့ ရထားသူပါ။ ကင်းဆပ်တက္ကသိုလ်

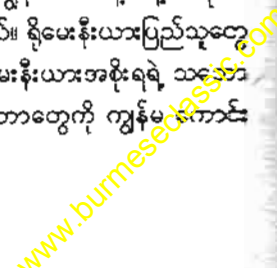
ဆရာမ လုပ်နေတာဟာ ၅ နှစ် ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်မ သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံ

အကြောင်းကို အလေးပေး သင်ကြားနေပါတယ်။ ရိုမေးနီးယားပြည်သူတွေ

အထက်ရှိပြဿနာ၊ အမေရိကန်အစိုးရအပေါ် ရိုမေးနီးယားအစိုးရရဲ့ သဘော

နဲ့ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ထင်မြင်ရကြောင်း စတာတွေကို ကျွန်မ သိထား

နိုင်သိပါတယ်။”

မေရီအသံက ပို၍အားကောင်းလာသည်။

“မိုးမေးနီးယားပြည်သူတွေဟာ သူတို့အဖိုးရက ဝါဒဖြန့်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခေါ်ကန်ပြည်အကြောင်း သိထားကြတာပါ။ အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ လောဘကြီးစစ်မက်လိုလားတဲ့နိုင်ငံ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မက သူတို့ဆီသွားပြီး သူငယ်ကြည့်အောင် လုပ်ပြချင်ပါတယ်။ သာမန် အမေရိကန် မိသားစုတစ်ခု ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိကြောင်း သူတို့ကို မြင်စေချင်လှပါတယ်။ ကျွန်မ...”

မေရီသည် ဒေါနှင့် မောနှင့် တစ်ခွက်ထိုး ပြောမိမှာ ဦးရိပ်လာသဖြင့် စကားတန်းလန်း ဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ကော်မတီလူကြီးများက လက်ခုပ်ဩဘာ တီးကြသောအခါ သူ့အလွန်အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ ၎င်းတို့အနက် အမတ်တာကယ်က သူ့ယောက်သား လက်ခုပ်မတီးဘဲ နေလေသည်။

ထို့နောက် သူမအား ဆက်လက်မေးမြန်းကြသည်။ တစ်နာရီကြာသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကင်းဘဲလ်က

“မေးစရာ ရှိကြပါသေးသလား”

“မစွက်အက်ရှ်လီဟာ မေးသမျှကို ရှင်းလင်းမှန်ကန်စွာ ဖြေကြားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်” ဟု အမတ်တစ်ဦးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လဲ သဘောတူပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွက်အက်ရှ်လီကော်မတီရဲ့ ကြားနာမှု ဒီမှာပဲ နိဂုံးချုပ်အပ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ပိတ်ကွန်းနားသည် သူမအား တဒဂ်မျှ တွေဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည့် မေရီထံ သတင်းထောက်များ ဝိုင်းအုံလာကြသောအခါ ကွန်းနားသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“သမ္မတကြီးက ခင်ဗျားကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တာ မအံ့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ် သူတို့ သဘောတူ လက်ခံမယ်လို့ ပါသလား မစွက်အက်ရှ်လီ”

“နိုင်ငံတစ်ခုအကြောင်း စာသင်ပေးရုံနဲ့ ခင်ဗျား အဲဒီနိုင်ငံရဲ့ သံအမတ် လုပ်နိုင်မယ် ထင်သလား”

“ဒီဘက်လှည့်ပြီး ပြုံးပြပါ မစွက်အက်ရှ်လီ၊ ဟုတ်ကဲ့ နောက်တစ်ပုံ ရှိနေပါရစေဦး”

“မစွက်အက်ရှ်လီ”

“မစွက်အက်ရှ်လီ”

ဘင်ကွန်းသည် အခြားသတင်းထောက်များနှင့် ခပ်ဝေးဝေးသွားရပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်နားစွင့်နေသည်။

မေရီအက်ရှ်လီ တော်ပါပေတယ်။ သူ့မှာ အဖြေမှန်တွေ အားလုံးရှိနေတယ်။ အင်း... သူ့ကို ငါ မေးခွန်းကောင်းကောင်း မေးနိုင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်ဟု ဘင်ကွန်းစိတ်ထဲက ပြောမိလေသည်။

မေရီတစ်ယောက် စိတ်မောလှမောဖြစ်ပြီး မိမိဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်လာမည့် စတင်တန်ခရာဂျားထံမှ တယ်လီဖုန်း လာလေသည်။

“ဟဲလို သံအမတ်ကြီး”

သူမ သက်ပြင်းချပြီး

“ကျွန်မ သံအမတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီလားဟင်၊ အို... စတင်တန်ရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာတာပဲ မေရီ၊ တကယ်ပါ” ရောဂျားက ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မေရီက မိမိသံအမတ်ကြီးဖြစ်ပြီဟု သားနှင့်သမီးအား ဖွင့်ပြောလိုက်သော ၎င်းတို့က သူမအား အားပေးတရ ဝိုင်းဖက်ထားကြလေသည်။

“ဟမိဖြစ်မယ်ဆိုတာ သား သိသားပဲ”

တစ်က အော်လိုက်သည်။

“ဒက်ဒီ သိပါမလား မာမီ”

ဘက်က ညင်သာစွာ မေးသည်။

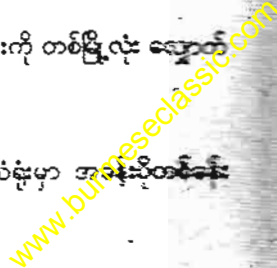
“ဒက်ဒီ သိတာပေါ့ကွယ်၊ သူက ကော်မတီကို သွားတိုက်တွန်းလိုက်တယ် ဆိုပါရဲ့”

မေရီသည် ဖလောရင့်အား တယ်လီဖုန်းဆက်၍ သတင်းကောင်းပါးလိင်ဖလောရင့်က ငို၍

“ဟန်ကျလိုက်တာ မေရီရယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်သတင်းကို တစ်မြို့လုံး သွားတော့မယ်”

မေရီက ရယ်ပြီး

“ရှင်တို့ လင်မယားလာရင် တည်းဖို့ ကျွန်မ သံရုံးမှာ အခန်းသို့တန်းနီး

အသင့်ပြင်ထားပေးပါမယ်”

“ရှင် ခိုမေးနီးယားကို ဘယ်တော့ သွားရမလဲ”

“နေဦး၊ အထက်လွတ်တော်က ကျွန်မကို မဲခွဲဆုံးဖြတ်ပြီး အတည်ပြုချက် ရဦးမယ်လေ၊ ဒါက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါလို့ စတင်တန်က ပြောတာပဲ”

“ပြီးရင်ကော...”

“ဝါရှင်တန်မှာ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ကျွန်မကို လိုအပ်တာတွေ ရှင် ကြား၊ သင်ကြားပေးကြဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်မတို့ သားအမိ ခိုမေးနီးယား သွားရမှာ”

“ကျွန်မ သတင်းစာတိုက်ကို ခုပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်။ ကျွန်မတို့မြို့ ရှင် ရုပ်ထုတစ်ခု စိုက်ထူပေးကြမှာပဲ။ ကဲ၊ ကျွန်မ သွားမယ်။ ကျွန်မ စိတ် လှုပ်ရှားလွန်းလို့ စကားဆက်ပြောလို့ မရတော့ဘူး။ နက်ဖြန်ကျမှ ရှင်ဆီ ချ ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

*

ဘင်ကွန်းသည် သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မေရီအား သံအကြီးအဖြစ် ခန့်ရန် အတည်ပြု ထောက်ခံလိုက်ကြောင်းသတင်းကို ကြားရ သည်။ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်း သူ့ဘာသာ စဉ်းစားမရပေ။

* * *

စတင်တန်ရောဂျား ပြောသကဲ့သို့ပင် အထက်လွတ်တော်အမတ်အားလုံး မြို့မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ မေရီအား အမတ်အများ ထောက်ခံပေးကြလေသည်။ ထိုသတင်းကို သမ္မတကြီး ပေါလ်အဲလစ် ကြားသောအခါ ၎င်းက စတင်တန်ရောဂျားအား ဤသို့ ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ အစီအစဉ်ကြီး စလို့ရပြီ စတင်တန်၊ ခုမှတော့ ငါတို့အကြံကို သိမှပဲ ဝင်ဟန့်တားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ဟု ရောဂျားက ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံလိုက်၏။

*

မေရီသတင်းကို လက်ခံရရှိသောအခါ ပိတ်ကွန်းနားသည် သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ နေသည်။ သူသည် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို စာဂုဏ်ဖြင့် ချက်ချင်းရေးချလိုက် သူ့လက်ထောက်တစ်ဦးသည် စီအိုင်အေ၏ ကြေးနန်းဌာနအခန်းထဲ၌ ဝန်ကျနေသည်။

“ရော်ဂျားလိုင်းကြောင်းကို ငါ သုံးချင်တယ်ကွာ၊ မင်း အပြင်ထွက်ရှောင် နေစမ်း” ဟု ကွန်းနားက ပြောလိုက်၏။

ရော်ဂျားလိုင်းကြောင်းသည် စီအိုင်အေ၏ ထိပ်တန်းအရာရှိများသာ သုံးခွင့် ရသော သီးသန့်ကြေးနန်းစနစ်ဖြစ်သည်။ ကြေးနန်းများကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ထွက်မြင့်သော ကြိမ်နှုန်းယူအိပ်ချ်အက်ဖ်မှတစ်ဆင့် လေဆာရောင်ခြည် ထိခံလွှင့်စက်ဖြင့် ပေးပို့သည့်စနစ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်းနားတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ၌ ကျွန်ရစ်သောအခါ ၎င်းအား ဆစ်ဂ်မန်ထံသို့ ကြေးနန်းရိုက်လိုက်လေသည်။

နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း၌ မေရီသည် နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနသို့ ဝတ်ယအတွင်းရေးမှူး စီအိုင်အေညွှန်ချုပ် ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီး နယူးယော့ ဗြိတိန် ချေစံမန်ဟက်တန်ဘက်မှ ညွှန်ကြားရေးမှူးများသာမက အရေးပါသော ဂျူးလူမျိုးအဖွဲ့အစည်းများစွာတို့ကိုပါ လိုက်လံတွေ့ဆုံရလေသည်။ ၎င်းတို့အထဲ၌ သီးက သူမအား ဩဝါဒစကား အကြံဉာဏ်များ ပေးပြီး တောင်းဆိုချက်လည်း တောင်းခံကြသည်။

စီအိုင်အေညွှန်ချုပ် နက်တီလင်ဂက်သည် အတော်စိတ်ထက်သန်နေသော "ရိုမေးနီးယားမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ပြန်ထားရုံရတာဟာ သိပ်ကောင်းတယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ကို မလိုလားအပ်တဲ့ ညွှန်ကြားမှုတွေအဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ရိုမေးနီးယားအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မသိရတော့ပါဘူး။ မဒမ်ရဲ့ သံအရာရှိအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ကိုလဲ တာဝန်ချပေးလိုက်ပါဦးမယ်။ သူတို့ဟာ မဒမ် လိုအပ်သလို ကူညီလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

ဟု နက်တီလင်ဂက်က ပြောသည်။

၎င်း ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မေရီ နားမလည်သော်လည်း ပြန်မမေးဝံ့ပေ။

သံအမတ်အသစ်များ ကျမ်းသစ္စာဆိုခြင်း အခမ်းအနား၌ နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ကွပ်ကဲရသော ခလေ့ထုံးစံ ရှိလေသည်။ ထိုအခမ်းအနားအတွင်း၌ တစ်ပြိုင်တည်း သံအမတ် အစိတ်သုံးဆယ်ခန့် ကျမ်းကျိန်ကြရသလို ထိုအခမ်းအနား ကျင်းပမည့် နံနက်တွင် စတင်တန်ခရာဂျားက မေရီထံ ဆက်ပြီး

"မေရီ၊ သမ္မတကြီးက အိမ်ဖြူတော်ကို မွန်းတည့် ၁၂ နာရီမှာ လာခဲ့ပါ။ ကျမ်းကျိန်ပွဲမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကမကထ လုပ်ပေးမယ်တဲ့။ တစ်နည်း ဘက်တို့ ခေါ်လာခဲ့ပေါ့။"

သမ္မတကြီး၏ ဘဲဥပုံနန်းခန်းထဲ၌ သတင်းထောက်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် သမ္မတ အလစ်ဆင်သည် မေရီတို့ သားအိမ်နှင့်အတူ ဝင်လာသောအခါ ရှောင်ကပ်မရာ၊ ဓာတ်ပုံကပ်မရာများဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ဝိုင်းရိုက်ကြလေသည်။

မေရီသည် ဤအခန်းသို့ မလာမီ နာရီဝက်လုံးလုံး သမ္မတကြီးနှင့် စကားပြောခဲ့သည်။ သမ္မတကြီးသည် တရင်းတနီး ရှိလှပေသည်။

"ခင်ဗျားဟာ ဒီရာထူး ဒီတာဝန်နဲ့ အင်မတန် အဝင်တဲ့သူပဲ၊ နို့ပို့ရင် တော် ခင်ဗျားကို ရွေးပါမလား၊ ဒီအိပ်မက်ကို ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ပေါင်းဆောင်တွေဖြစ်အောင် လုပ်ကြစို့။"

ထုတ်ပါရဲ့။ အခုဖြစ်နေတာတွေအားလုံး အိပ်မက်လိုပဲဟု မေရီတွေ့ရင်း ရာများကို မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။

"ဆားလူးပြုပြီး ညာဘက်လက်ကို ထောင်လိုက်ပါ။"

ထို့နောက် မေရီသည် သမ္မတကြီး ရွတ်ဆိုသမျှကို လိုက်ရွတ်ရလေသည်။

"ကျွန်ုပ် မေရီအဲလီဇဘက်အက်ရှ်လီသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေကို ပြည်တွင်းပြည်ပ ရန်သူများ၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးရန်အတွက် ပေးပါမည်။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအပေါ် သစ္စာစောင့်သိပြီး နိစ္စာ ယုံကြည်မှု ထားရှိပါမည်။ ယခုပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို လွတ်လပ်စွာ ခံပါသည်။ ဤတာဝန်အပေါ် မည်သို့မျှ သံသယမရှိသကဲ့သို့ ရှောင်ရှားမည်ရွယ်ချက်လဲ မရှိပါ။ ယခု ကျွန်ုပ် စတင်ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ သစ္စာရှိစွာဖြင့် ထမ်းဆောင်သွားမည်ဖြစ်ပါမည်။ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုအပ်ပါသည်။"

သို့နှင့် ကျမ်းကျိန်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။

မေရီသည် ရိုမေးနီးယား ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီး ဘွားလေပြီတည်း။

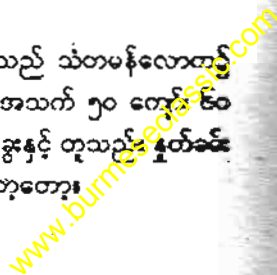

မေရီလုပ်ငန်း စတင်လေပြီ။

ထထမဦးဆုံး ဝါရှင်တန်နှင့် လင်ကွန်းပြတိုက်တို့ကို စီး၍ မြင်ရသော မော်လ်တန်၌ တည်ရှိသည့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနရှိ ဥရောပနှင့် ယူဂိုဆလပ်နိုင်ငံများ ရာ ဌာနခွဲသို့ သူမ သတင်းသွားပို့ရသည်။

ထိုဌာနခွဲတွင် ရိုမေးနီးယားဌာနနှင့်ကပ်လျက် ယာယီနန်းခန်းလေးတစ်ခန်း သူမအား နေရာချထားပေးသည်။

ရိုမေးနီးယားဌာန တာဝန်မှူး ဂျိမ်းစတစ်ကလီသည် သံတမန်လောက၌ နှစ်လုံးလုံး အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက် ၅၀ ကျော် ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည်။ အရပ်က မနိမ့်မမြင့်၊ မျက်နှာက မြေခွေးနှင့် တူသည်။ နှုတ်ခမ်းများကို သွန်းသည်။ မျက်လုံးများက အညိုရောင်ဖျော့တော့တော့။

သူကမ္ဘာလေးထဲသို့ ကျွေးကျော်ဝင်ရောက်လာသော နိုင်ငံရေးအရ ခန့်အား
သော လူသစ်များအား သူ အထင်သေးစွာ ကြည့်တတ်သည်။

သူသည် ရိုမေးနီးယားဌာနခွဲတွင် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် အသိ
အမှတ်ပြု ခံထားရသူဖြစ်ပြီး သမ္မတ အဲလစ်ဆင်က ရိုမေးနီးယားသို့ သံအမတ်
လွှတ်ရန် ကြေညာသောအခါ မိမိအား သံအမတ်ခန့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့
သည်။

မေရီအက်ရှ်လီသတင်းကို ကြားသောအခါ သူ့အရှိန်ကို အထိုးခံရလို့
သက်သို့ ဖြစ်သွား၏။

သံအမတ်ရာထူးနှင့် လွဲရခြင်းထက် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ မဟုတ်
သူစိမ်းတစ်ဦးကို သမ္မတက ရွေးချယ်ခန့်အပ်ခြင်းအတွက် စတစ်ကလီ ပို၍ ခံ
မိလေသည်။

ကင်းဆပ်ပြည်နယ်က အညတရမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ သံအမတ်
သတ်လေ။ ကောင်းချေ။

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွား တို့ရဲ့ သံအမတ် ထက်ဝက်လောက်ဟာ နိုင်ငံရေးသမား
တွေချည်းပဲ။ အင်္ဂလန်နဲ့ ပြင်သစ်မှာ ဒါမျိုးလုံးဝမရှိဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့ သူတို့
သံတမန်လောကမှာ ဝါရင့်တဲ့လူတွေကိုပဲ အရွေးခံတယ်။ စစ်တပ်တစ်တပ်
အရပ်သားတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းချုပ်ခန့်ချင်ပါ့မလားကွ။ အေး နိုင်ငံခြားမှာ
တို့ရဲ့ သောက်သုံးမကျတဲ့ သံအမတ်တွေက အဲဒီလို ဝိုင်းချုပ်မျိုးတွေ ဖြစ်နေ
တယ်”

ဟု စတစ်ကလီက သူ့အရင်းအနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ဘရစ်အား မကျေမနပ်
ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျား အရက်မူးနေသလား ဂျင်ဘီ”

“အေး ဒီထက်မူးအောင် ထပ်သောက်လိုက်ဦးမယ်ဟေ့” ဟု စတစ်ကလီ
ပြောခဲ့သည်။

ယခု မိမိစားပွဲရှေ့၌ ထိုင်နေသော မေရီအက်ရှ်လီအား သူ ဝေဖန်ကြည့်
အကဲခတ်လိုက်သည်။

သူမကလည်း စတစ်ကလီအား ပြန်အကဲခတ်နေ၏။ စတစ်ကလီက
စိတ်ထားမကောင်းပုံပေါ်နေသလို ထင်ရ၏။ အို. . . သူ့ကို ငါ့ရဲ့ ရန်သူ
စေချင်ပါဘူးဟု မေရီ တွေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို သိပ်ပြီးနုနယ်လှတဲ့၊ ပြဿနာတက်လွယ်တဲ့နိုင်ငံကို စေတနာ
တော့မယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား မစ္စက်အက်ရှ်လီ”

“တုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ ကျွန်မ. . .”

“ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးသံအမတ်ကြီးတုန်း
အခြေလှမ်းတစ်ကွက် မှားသွားလို့ နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေးမှာ ပျက်ပြားသွားခဲ့ပါ
အခုလို သံတမန်ပြန်ဆက်ဖို့ ဥ နှစ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါ
အဲဒီပြစ်ဦးမယ်ဆိုရင် သမ္မတကြီးတော့ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အမှားလုပ်လိမ့်မယ်လို့ သူ ဆိုလိုပုံရတယ်။

“ခင်ဗျားကို တွမ်းကျင်သူတစ်ဦးချက်ချင်းဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေး
အောင် ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ရော့. . . ခင်ဗျား အဲဒီမှတ်တမ်းတွေ
အတတ်ထားပေတော့”

စတစ်ကလီက သူမအား ပိုင်တဲ့တစ်ထပ်ကြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီတစ်မနက်လုံး ထိုင်ဖတ်ပါမယ်”

“ရေဘူး၊ နောက် နာရီဝက်ကျရင် ခင်ဗျား ရိုမေးနီးယားဘာသာစကား
အသင်ရမယ်၊ ဒီသင်တန်းက ထုံးစံအားဖြင့် လန့်ချိပြီး ကြာပေမယ့် ခင်ဗျားကို
အဲဒီဆုံးတတ်အောင် သင်ပေးရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ကြားထားပါတယ်”

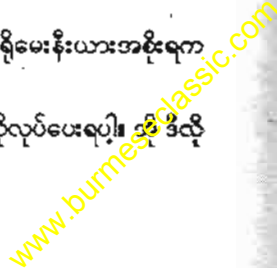
မေရီအတွက် အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိ။ မနားမနေ ပျားပန်း
လှုပ်ရှားနေရသဖြင့် အတော်ပင်ပန်းနေပြီး နံနက်တိုင်း သူမနှင့် စတစ်
ကလီတို့ ရိုမေးနီးယားဌာနခွဲ၌ နေ့စဉ် အစီရင်ခံစာများ၊ မှတ်တမ်းများကို ဖတ်
သွားလာကြသည်။ စစ်ဆေးသုံးသပ်ကြသည်။

“ခင်ဗျားပို့မယ့် ကြေးနန်းအားလုံး ကျွန်တော် ကြိုဖတ်ရလိမ့်မယ်။ ဆောင်
ရွက်ဖို့ ပတ်သက်ရင် အဝါရောင်စက္ကူနဲ့ ပို့ရမယ်။ သတင်းပေးရုံအတွက်ဆို
အပြာရောင်စက္ကူနဲ့ ပို့ရမယ်။ ခင်ဗျားပေးပို့တဲ့ ကြေးနန်းစာမိတ္တူတွေကို ကာ
ကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးနဲ့ တကြားဌာန တစ်ခါလင်လောက်ကို
ပြင်ဘည်း ပေးပို့ရမယ်။ ခင်ဗျား ပထမဆုံး နဖူးတွေ ခွေးတွေ တွေရမယ့်
နာတစ်ခုကတော့ ရိုမေးနီးယားအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ခံနေရတဲ့
အိန္ဒိယတို့တွေကိုစွဲပဲ။ သူတို့ကို ထောင်က လွှတ်ပေးစေချင်တယ်”

“သူတို့ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းထားတာလဲ”

“သူလျှို့မ့၊ မူးယစ်ဆေးအမှု၊ ခိုးဝှက်မှု၊ အိုဗျား. . . ရိုမေးနီးယားအစိုးရက
အဲဒီဆုံးပုဒ်မတပ်ပြီး ဖမ်းထားတာပဲ”

“သူလျှို့မ့ဖြင့် ဖမ်းထားခြင်းမှလွတ်အောင် မိမိဘယ်လိုလုပ်ပေးရပါ့။ အို ဒီလို
အခြေအလမ်းရှာကြည့်ရမှာပေါ့လေ။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခု မှတ်ထား၊ ရိုမေးနီးယားဟာ တခြားသံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံတွေထက် ပိုပြီးလွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံဆိုတာ၊ အဲဒီသဘောထားကို ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီးတွန်းအားပေးရမယ်”

မှန်လိုက်လေ။
စတင်ကလီက

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အထုပ်တစ်ထုပ် ပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား လက်ထဲလုံးဝမချပါနဲ့။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ ဖတ်ခွင့်ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ကျေနပ်ကျေနပ် ညက် ဖတ်ပြီးရင် နက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော့်ဆီကို ကိုယ်တိုင်ပြန်လာပေးပါ။ မေးချင်သေးလဲ”

“မေးစရာ မရှိပါဘူးရှင်”

စတင်ကလီက တိတ်အနိဖြင့် ပိတ်ထားသော မနီလာတစ်အိတ်ထုထုကြည့်မေ့ရအား ကမ်းပေးပြီး

“လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူပါ”

ဟု ပြောရာ မေရီက လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

*

မိမိဟိုတယ်သို့ ကားနှင့် ပြန်သွားစဉ် မေရီသည် ထိုစာအိတ်ကြီးကို ပေါ့တင်ကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မိမိသည် ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရုပ်ကားတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်နှင့် တူနေပါရောလားဟု ခံစားမိလေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှများဝတ်ပြီး သူမအား နေကြသည်။

အို. . . ဟုတ်သားပဲ။ သူတို့ကို တရုတ်ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ညစာကျွေးပြီး ရှင်မိလိုက်ပြမယ်လို့ ကတိပေးထားတာပဲ။

“ကလေးတို့ရေ အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်ပြီတယ်၊ မာမိတို့ နက်ဖြန်ညနေမှ လေ့လာရေး ထွက်ကြရအောင်နော်၊ ဒီနေ့ည ဒီဟိုတယ်မှာပဲ အခန်းအေးပြီး စားဖိုဆောင်ကနေ မှာစားကြမယ်၊ မာမိ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေရလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

“အေး. . . အေး”

မေရီ ဤသို့ တွေးပြန်၏။ အက်လွပ် မသေခင်တုန်းက ဒါမျိုးဖြစ်ရင် သူတို့ တင်းကိုက်သလို နတ်ကြမည် ဖြစ်၏။ ခုတော့ သူတို့လေးတွေ ရင့်ကျက်ပြီလား မလိ။ အေးလေ လူတွေအားလုံးဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ ရင့်ကျက်ပြီလား။

သူမက ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး “မင်းတို့ ကျေနပ်အောင် ဟာမီ အကုန်လုပ်ပေးပါမယ်ကွယ်” ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

*

ဦးစတင်ကလီ ပေးလိုက်သည့် မှတ်တမ်းမှာ မယုံနိုင်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ဤသို့လည်း သူ ဒီအလုပ်ကို ပြန်တောင်းတာပေါ့ဟု မေရီ တွေးမိသည်။

ရိုမေးနီးယားသမ္မတကြီးမှ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးအဆုံး အရေးပါသော အစီအစဉ်အားလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်မှတ်တမ်းများ ပါရှိသည်။

၎င်းတို့၏ အကျင့်စရိုက်များ၊ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေများ၊ ၎င်းတို့၏ မိတ်ဆွေများ၊ ၎င်းတို့၏ ပင်ကို ထူးခြားချက်များနှင့် အယူဝါဒအစွဲများကို သီးခြားတမ်းပြုထားသည်။ အချို့အကြောင်းအရာများမှာ ညစ်ညမ်းလှ၏။

မေရီသည် မိမိ တွေ့ဆုံဆက်ဆံရမည့်လူများ၏ မဖြစ်စလောက် ပြစ်မှုများ ၎င်းတို့၏ နာမည်များကို တွဲလျက် အလွတ်ကျက်မှတ်ရင်း ညဝက် ကုန်ဆုံးသည်။

သူတို့နဲ့ လူချင်းတွေလျှင် ငါ မျက်နှာ တည်တည်ထားနိုင်ပါ့မလားဟု မေရီ တွေးမိလေသည်။

*

နောက်နေ့မနက်တွင် သူမသည် လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းများကို ပြန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

စတင်ကလီက

“ဟဲ. . . ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား နှင့်တာအားလုံး သိသွားပြီပေါ့”

“သိသင့်တာထက် နည်းနည်းပိုသိပါတယ်”

မေရီက ရေရွတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား တစ်ခု မှတ်ထားစေချင်တယ်၊ အခုလောက်ဆို ရိုမေးနီးယားအစီအစဉ် ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသင့်တာအားလုံး သိနေကြပြီ”

“သူတို့အတွက် သာမှအရာမရောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဗျာ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက်၊ သူများနိုင်ခဲ့
ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို သူတို့က သိပ်လွယ်တဲ့ပစ်မှတ်အ
သဘောထားမှာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ အထီးကျန်မှုကို သူတို့ အသုံးချမှာပဲ။ ခင်ဗျား
လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သူတို့က စောင့်ကြည့်ပြီး မှတ်တမ်းပြုစုထားမယ်။ ခင်
သံနဲ့နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ကို သူတို့ အသုံးခိုးဖမ်း နားထောင်ကြမယ်။ ကျွန်ုပ်
နိုင်ငံတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ အလိုဆန္ဒမပါဘဲ သူတို့နိုင်ငံသား ဝန်ထမ်းတွေ
ငှားသုံးနေရတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအိမ်က အစေခံ အမှုထမ်းအားလုံးဟာ မိ
နီးယား လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်”

အို . . သူ ငါ့ကို သက်သက်ခြောက်လှန့်နေပါကလား၊ ဒါပေမဲ့ သူ ခြောက်
တိုင်း ငါ ကြောက်မယ်တဲ့လား။

*

မေရီ၏ တစ်နေ့တာရှိသမျှ နာရီ၊ မိနစ်တိုင်း အရေးကြီးနေသည်။ တစ်
ရက်နေသည်။ ညနေပိုင်းများပါ အသုံးဝင်၏။ ရိုမေးနီးယားဘာသာ စကား
သင်ခန်းစာများအပြင် ရှိဆလင်းရှိ နိုင်ငံခြားရေးရာ တက္ကသိုလ်၌လည်း
တန်း တက်ရသေးသည်။ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနရှိ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့
စိဉ်းလည်း သွားလေ့လာရသည်။

နိုင်ငံတကာ လုံခြုံရေးဌာန၏ အတွင်းရေးမှူးနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရသလို
အထက်လွှတ်တော်၏ ကော်မတီများနှင့်လည်း အစည်းအဝေး ထိုင်ရသလို
၎င်းတို့အားလုံးက သူမအား တောင်းဆိုကြသည်။ အကြံပေးကြသည်။ မေရီ
ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။

မေရီသည် ဘက်နှင့် တစ်တို့အတွက် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိသည်။ စတင်
ရောဂျား၏ အကူအညီဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ကျူးရှင်
တစ်ယောက် ငှားလို့ရသွားသည်။ ထို့ပြင် ကလေးနှစ်ယောက်သည် ဟိုထက်
တည်းနေသော အခြားကလေးများနှင့်လည်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားသဖြင့်
ဖော် ရဲသွားကြသည်။ သို့တစေ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူမ ယခုကဲ့သို့ သူ
မထားနိုင်ပေ။

နေ့စဉ် နံနက် ၈ နာရီ၌ ရိုမေးနီးယားဘာသာစကား သင်တန်းသွား
မိ မိမိကလေးများနှင့် မနက်စာအတူထိုင်စားရန် သန့်ဌာန် ချထား၏။ ရို
ယားစကားကတော့ ခက်လိုက်တာ မပြောနှင့်တော့။ ရိုမေးနီးယားလူမျိုး
ဒီလောက်ခက်တဲ့ စကားကို ပြောနိုင်ကြတာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။

မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရပါတယ်။ ကျွန်မ နားမလည်
လူကြီးမင်းရှင် . . စသည့် စကားစုများကို သူမ အသံထွက် ရွတ်ဆိုလေ့
ရသည်။ စားလုံးပေါင်းထားတာက တစ်မျိုး၊ အသံထွက်ပုံက တခြား ဖြစ်
သည်။

ဘက်နှင့် တစ်တို့သည် မိခင်ဖြစ်သူ အိမ်စာတွေနှင့် နပန်းလုံးနေပုံကို ငေး
တတ်သည်။ ဘက်က စပ်ဖြူလှုပ်ပြီး

“သမီးတို့ကို အလီတွေ အလွတ်ကျက်ခိုင်းတဲ့ မာမိ ဝင့်လည်ပြီလေ”
ဟု ပြောလေသည်။

*

“မာမိ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားရဲ့ စစ်သံမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဝီလျံမက်
နီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ” စတစ်ကလီက ပြောသည်။

ဘီလ်(ဝီလျံ၏ အတိုကောက်) မက်ကင်နီသည် အရပ်ဝတ်အရပ်စား ဝတ်
သော်လည်း သူသည် စစ်ဗိုလ်ပုံစံပင် ပေါ်နေ၏။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊
အထက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါးရှိပြီး အနည်းငယ်ရင့်ထော်သည့် ရုပ်ရည်ရှိလေ
သည်။

“မာမိ သံအမတ်ကြီးကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”
မက်ကင်နီ၏ အသံမှာ လည်ချောင်းဒဏ်ရာရထားသကဲ့သို့ အက်ကွဲကွဲနှင့်
အကြီး ဖြစ်သည်။

မက်ကင်နီသည် သူမ၏ အမှုထမ်းများ၌ အဆင့်မြင့်ဆုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်
သူနှင့် တွေ့ရခြင်းကြောင့် သူမ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။
သံအမတ်ကြီး ဖြစ်လာကြောင်း ပို၍ သတိထားဖြစ်၏။

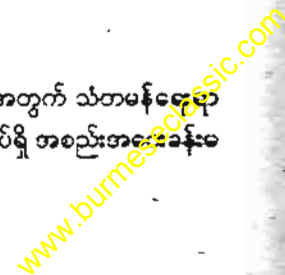
“ရိုမေးနီးယားမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လက်တွဲလုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”
မက်ကင်နီက ပြောသည်။

“ရှင် ရိုမေးနီးယားကို ရောက်ဖူးသေးလား”
မက်ကင်နီက စတစ်ကလီတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး
မိတ်ဆက်

“သူ အဲဒီကို ရောက်ဖူးပါတယ်”

*

ဇာနည်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်း၌ သံအမတ်အသစ်များအတွက် သံတမန်တွေရာ
များကို နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၏ အဌမထပ်ရှိ အစည်းအဝေးခန်းမ
တွင် ပို့ချပေးလျက်ရှိလေသည်။

၁၉၆

နီသီ

“နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာ တိကျတဲ့ ရာထူးအာဏာ အဆင့်ဆင့်ရှိပါတယ်။ ထိပ် ဆုံးမှာ သံအမတ်ကြီးနီဗိုး သူ့အောက်မှာ သံအဖွဲ့ ဥဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ ရှိပါတယ်။ လက်ထောက်သံအမတ်သဘောပေါ့။ သူ့အောက်မှာ နိုင်ငံခြားရေးကောင်စစ်ဝန် ဝိးပွားရေးအုပ်ချုပ်ရေး၊ ပြည်သူ့ရေးရာကောင်စစ်ဝန်တွေ အသီးသီးရှိကြတယ်။ ပြီးတော့ စိုက်ပျိုးရေးသံအရာရှိ၊ ကုန်သွယ်ရေးသံအရာရှိနဲ့ စစ်သံမှူးတို့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံကို ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး သံတမန်ဆိုင်ကင်းလွတ်ခွင့် ရှိကြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူကမှ ကားအပြန်မောင်း အရက်မူးပြီး ကားမောင်းမှု၊ အိမ်မီးရှို့ဖျက်ဆီးမှု ဒါမှမဟုတ် လူသတ်မှုနဲ့တော့ မှ အရေးယူ ဖမ်းဆီးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သေရင်လဲ ခင်ဗျားအလောင်းကိုဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားတို့ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ စာတိုစာစလေးကိုဖြစ်စေ ဘာမှ သူမှ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဝံ့ပါဘူး။ ကုန်တိုက်မှာ ပစ္စည်းဝယ်ပြီး အကြွေးမရှင်းပေးချင်ရင် ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်ဆိုင်ကမှ တံရားစွဲလို့ မရဘူး။ ဟု သင်တန်းဆရာက ရှင်းလင်းပြောပြသွားသည်။ သင်တန်းသားတစ်ဦး

“အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်မိန်းမ မကြားပါစေနဲ့ဗျာ”

ဟု နောက်လိုက်သည်။ ဆရာက သူ့လက်ပတ်နာရီကို ပုံကြည့်ပြီး

“နောက်နေ့ကျရင် နိုင်ငံခြားရေးရာလက်စွဲ လမ်းညွှန်စာအုပ် ဒုတိယလွှဲကြိုတင်လေ့လာခဲ့ကြပါ။ အခန်းခွဲ ၃၀၀ မှာ လူမှုဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရှင်းပြထားပါတယ်”

မေရီနှင့် စတင်တန်ဇောဂျားတို့သည် ဝါးတားဂိတ်ဟိုတယ်ကြီး၌ နေ့လယ်စာ စားနေကြသည်။

“သမ္မတ အဲလ်ဆင်က ခင်ဗျားကို သူ့အတွက် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးတိုက်ခိုက် လုပ်ခိုင်းချင်တယ်တဲ့”

ဇောဂျားက ပြောသည်။

“ဘယ်လို ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးလဲ”

“ဥပမာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေပေါ့။ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲ၊ ရေဒီယို ရုပ်မြင်သံကြား အင်တာဗျူးတွေ၊ ဘာတွေလုပ်ဖို့”

“ကျွန်မ တစ်ခါမှ အဲဒါတွေ... အို... အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကြိုးစား လုပ်ကြည့်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားအတွက် အဝတ်အစားသစ်တွေ ကျွန်တော်တို့ ချုပ်ပေး ရဦးမယ်။ ခင်ဗျား ဝတ်စုံတစ်ဖျိုးတည်းနဲ့ ဓာတ်ပုံနှစ်ခါ အရိုက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကုန်ဦးမှာပေါ့ စတင်တန်၊ နောက် ကျွန်မ ဈေးလျှောက်ဝယ်ဖို့လဲ အချိန်လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဝိးလင်းက ဝိးချုပ် ကျွန်မ မအားတာ”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဖလင်မူဒီ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူ...”

“သူက ဝါရှင်တန်မှာ ဈေးဝယ်အတော်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ တို့ သူ့ကို မိန်းမပေးလိုက်ရုံပဲ”

“ဟယ်လင်မူဒီသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော၊ ပွင့်လင်းသွက်လက်သော လူမည်း နှင့်သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ်ပိုင် အဝယ်တော်လုပ်ငန်း မတည်ထောင် နိုင်ဘဲ အောင်မြင်သော ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခုသော နံနက်တောတောတွင် သူမသည် မေရီ၏ ဟိုတယ်ခန်းသို့ ရောက် ခဲ့ပြီး မေရီ၏ အဝတ်စုံနီထီမှ အဝတ်အစားများကို တစ်နာရီမျှ လေ့လာကြည့် သွားသည်။

“ဗျန်ရှင်စီးတီးအတွက်တော့ ရှင်အဝတ်အစားတွေက အတော်ကောင်းပါ သေး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့တွေ ဝါရှင်တန်နဲ့ အံဝင်အောင် ဝတ်ဆင်ကြရမယ် မဟုတ်ဘူးလား”

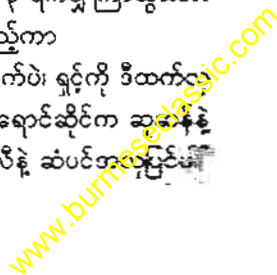
“ကျွန်မမှာ ဝိုက်ဆံ သိပ်မရှိ...”

ဟယ်လင်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“မပူပါနဲ့၊ လျှော့ဈေးနဲ့ ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကျွန်မပြန်လေး လျှောက်ဝယ်ကြတာပေါ့၊ ကြမ်းပြင်အထိ ရှည်လျားတဲ့ ညနေ ဝတ် ဂါဝန်တစ်ထည်၊ ကော့တေးလ်ပါတီနဲ့ ညပိုင်းစည့်ခံပွဲတွေတက်ဖို့ ဂါဝန် တစ်ထည်၊ နေ့လယ်ခင်း လက်ဖက်ရည်ပွဲနဲ့ နေ့လယ်စာ စားပွဲတွေ တက်ဖို့ ညွတ် နေ့ခင်းပိုင်းဝတ်ရုံတစ်ထည်၊ အလုပ်သွားရင်ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံတစ်စုံ၊ အဲဒါ အနက်ရောင်ဆို ပိုကောင်းမယ်၊ ပြီးတော့ ဈာပနအခမ်းအနားသွားရင်လဲ ဝတ်စုံတစ်လုံးနဲ့ တွဲပြီးဝတ်လို့ရတယ်၊ အဲဒါလေးတွေ ဝယ်ထားဖို့ လိုတယ်”

မေရီအတွက် အဝတ်အစားများ ဝယ်ယူခြင်းသည် ၃ ရက်မျှ ကြာသွား၏။ သူမသောအခါ ဟယ်လင်က မေရီအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ

“ရှင်ဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်ကို ဒီထက်လက် သာ ကျွန်မ လုပ်ပေးလို့ရတယ်၊ ဒီတော့ သက်သန့်ရောင်ဆိုင်က ဆင်နွဲနဲ့ မိတ်တပ်လိမ်းပါ၊ ပြီးရင် ဆန်းရှင်းဆိုင်မှာ ဘီလီနဲ့ ဆံပင်အလှပြင်ပါ”

နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာ တစ်ညနေခင်းတွင်မေရီသည် ကော်ကီ...
ဝယ်လာမိ၍ ကျင်းပသော ညစာ စားပွဲတစ်ခု သွားတက်ရင်း စတင်တန်ခရာ...
နှင့် တွေ့လေသည်။ သူမက မေရီအား ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

"ခင်ဗျား သိပ်ကို လှနေပါကလား မေရီရယ်"

*

လူထုဆက်သွယ်ရေးလောကနှင့် ဆက်ဆံရေးကိစ္စ၊ ပြန်ကြားရေးကိစ္စ...
ကို စတင်လေပြီ။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန စာနယ်ဇင်းဆက်သွယ်ရေးဌာ...
ဥက္ကဋ္ဌ အီယန်ဗီလီယေးက ဦးဆောင်စီမံပေးသည်။ ဗီလီယေးသည် အသ...
၅၀ နီးပါးရှိပြီး လူထုဆက်သွယ်ရေးလောကမှ လူတိုင်းကို သိပုံရသော အထွ...
တက်ကြွထက်မြက်သည့် သတင်းစာဆရာဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ဂွတ်မောနင်း အမေရိက၊ မိ သည် ပရက်စ်နှင့် ဖိုင်းယားရင်းလိုင်း ရုပ်...
သံကြားသတင်းအစီအစဉ်များ၌ မေရီ ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် ဝါရှင်တန်...
နယူးယောက်တိုင်းမိအပါအဝင် အခြားနာမည်ကြီးသတင်းစာပေါင်း ဒါဇင်...
က သူမအား တွေ့ဆုံမေးမြန်းကြသည်။ ဒါတင်မကသေး။ လန်ဒန်တိုင်းမိ၊ ဒါ...
ဝယ်(ဂျာမန်)၊ အိုဂီ(အီတလီ)၊ လီမ္မန်းဒ်(ပြင်သစ်)သတင်းစာများကလည်း သူ...
အား အင်တာဗျူး လုပ်ကြသည်။

တိုင်းမိမဂ္ဂလင်းနှင့် ပီးပါးမဂ္ဂလင်းတို့က သူမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်...
အကြောင်း အထူးဆောင်းပါးများ တခမ်းတနား ရေးသားဖော်ပြထားဖော်...
သည်။

မေရီအက်ရှ်လီ၏ ဓာတ်ပုံများ နေရာအနှံ့ တွေ့ကြရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်...
အရေးတကြီး ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်း သူမထံမှ ထင်မြင်ချက်...
တောင်းကြသည်။

မေရီတို့ သားအမိ ၃ ယောက်သည် နေ့ချင်းညချင်း အကျော်အမော်ပုဂ္ဂို...
များ ဖြစ်သွားလေသည်။

"မဂ္ဂလင်းမျက်နှာဖုံးအားလုံးပေါ်မှာ သားတို့ဓာတ်ပုံတွေ မြင်ရတာ၊ ကြာ...
ထတယ် မာမိ"

တစ်က ပြောသည်။

"အေး... ဟုတ်တယ်"

တကယ်လည်း ဤသို့ ကြော်ငြာပါဒ် ဖြန့်ချိမှုအတွက် သူမ မနေထ...
မထိုင်တတ် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုကိစ္စကို စတင်တန်ခရာများအား သူမ ဖွင့်...
ရာ သူမက

အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ်တာဝန်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို့ပဲ သဘောထားစမ်း...
...မမှတကြီးက ခင်ဗျားအတွက် ပုံရိပ်တစ်ခု ဖန်ဆင်းပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊
...ကို ခင်ဗျား ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျားကို မသိတဲ့လူ မရှိနိုင်...
...ဘူးပေါ့"

*

ဘင်ကွန်းနှင့် အာကီကိုတို့ နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာပေါ်၌ လှနေကြသည်။
...ကိုသည် ဘင်ကွန်းထက် အသက် ၁၀ နှစ် ငယ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လေးများအကြောင်း
...လိုက်ရင်း အာကီကိုနှင့် ဘင်ကွန်းတို့ သိကျွမ်းခဲ့သည်မှ အစပြု၍ ၎င်းတို့
...နုထိ ချစ်သူများ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သူ့ ဘင်ကွန်းသည် အာကီကိုနှင့်အတူ အိပ်နေသော်လည်း သူ့စိတ်က
...ရောက်နေသည်။

"ဘာစိတ်ညစ်နေတာလဲဟင်"

အာကီကိုက မေးသည်။

"ဒီမြို့မှာ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်ကွ"

"ဒါ ဘာဆန်းလို့လဲ"

"အခုဟာက တစ်မျိုးခြားနားတယ်။ ဘာမှန်းလဲ ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

"ရှင် ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောလို့ ဖြစ်မလား"

"မေရီအက်ရှ်လီကိစ္စလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်အတွင်း မဂ္ဂလင်း ၆ စောင်ရဲ့

...နားပုံးတွေပေါ်မှာ သူ့ဓာတ်ပုံတွေချည်း ငါ မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင်

...နီးနီးယားကို မသွားရသေးဘူး၊ မေရီအက်ရှ်လီကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်

...တ်လို့ လူသိများအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ဇွတ်လုပ်ပေးနေတယ်

...ကို၊ သူနဲ့ သူ့ကလေးနှစ်ယောက်ပါ သတင်းစာနဲ့ မဂ္ဂလင်းတိုင်းမှာ ပါနေ

...ဘာကြောင့်လဲ"

"ရှင်က ရှင်းရှင်းလေးကို ရှုပ်အောင် လုပ်နေတာပဲ"

ဘင်ကွန်းက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိဖွားပြီး စိတ်တိုတိုနှင့် တအားရွက်

...သည်။

"ခင်း ပြောတာ မှန်နိုင်တယ်"

"ရှင်စီးကရက် ဘေးချထားစမ်းပါဦး ဘင်ရယ်"

...တု ညှိတဲ့တု ပြောလိုက်လေသည်။

*

“ဒုသမ္မတ ဘရက်ဖွိဒ်အတွက် ပါတီလုပ်မလို့ အဲဒါ ခင်ဗျားကိုလဲ စိတ်ကွန်တော် စီစဉ်ထားပါတယ်။ သောကြာနေ့ ည ပင်အမေရိကန်ယူအဆောက်အအုံမှာ လုပ်မှာတဲ့”

ရောဂျားက မေရီအား ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သည်။

ပင်အမေရိကန်ယူနီယံအဆောက်အအုံကြီးသည် ကွက်လပ်ပြင်ကျယ်တစ်ခုရှိသော တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် ရောမတိုက်ကြီးတစ်တိုက် ဖြစ်သည်။ သံတမန် အသိုက်အဝန်း၏ ဧည့်ခံပွဲများနှင့် အခြားကိစ္စများအတွက် မကြာမီကျင်းပလေ့ရှိ၏။

ဒုသမ္မတကြီးအတွက် ညစာစားပွဲကို တခမ်းတနား ကျင်းပသည်။ တီးဝိုင်း အငယ်စားတစ်ဝိုင်း ပါသည်။ ဧည့်သည်များမှာ ဝါရှင်တန်မှ လက်စဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများချည်း ဖြစ်သည်။ ဒုသမ္မတ ဇနီးမောင်နှံအပြင် အထက်တန်းတော်အမတ်များ၊ သံအမတ်များနှင့် အလွှာပေါင်းစုံမှ အကျော်အမောပုဂ္ဂိုလ်တက်ရောက်ကြသည်။

မေရီသည် ထိုဧည့်သည်တော်များကို ငေးမောကြည့်ပြီး ဘက်နဲ့ တစ်ပြန်ပြောပြနိုင်အောင် အားလုံးကို ငါ သေသေချာချာမှတ်ထားမှ ဖြစ်မည် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညစာ စားကြသောအခါ မေရီသည် အထက်လွှတ်တော်အမတ်များ ခြားနေဝန်ကြီးဌာနမှ အရာရှိကြီးများ၊ သံတမန်များနှင့် ရောနှော၍ ထိုင်နေသည်။ ၎င်းတို့အားလုံး ခင်မင်နှစ်လိဖွယ်ကောင်းပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း အရသာ ထူးကဲလှပေသည်။

*

ည ၁၁ နာရီတိတိတွင် မေရီသည် လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ကာ သူ့အလှူဘက်မှ အထက်လွှတ်တော်အမတ်အား ဤသို့ ပြောသည်။

“ဒီလောက် ညဉ့်နက်သွားမှန်း ကျွန်မ သတိမထားမိဘူး။ ကျွန်မ စောစောပြန်လာမယ်လို့ ကလေးတွေကို ကတိပေးထားတယ်ရှင်”

သူမ ထိုင်ရာမှထပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူများအား ခေါင်းညိတ်နှုတ်လိုက်သည်။

“အခုလို တွေ့ရ သိရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ခွင့်ပြုပါဦးစွတ်နိုက်”

၎င်းတို့အားလုံး ကြက်သေသေပြီး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ မေရီက ခန်းမမှ ဖြတ်လျှောက်၍ တံခါးပေါက်မှ ဖြတ်ထွက်သွားစဉ် ဧည့်သည်အား

ဦးကြည့်နေကြလေသည်။

“ဘုရားရေ . . သူ့ကို ဘယ်သူမှ ကြိုပြောမထားပါကလား”
တု စတင်တန်ဆော့များ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

*

ရောဂျားသည် နောက်နေ့မနက်၌ မေရီနှင့်အတူ နံနက်စား စားဖြစ်သည်။
“မေရီ ဝါရှင်တန်ဟာ စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတဲ့မြို့ကွယ် သိလား၊ ဒီက လူများစွာဟာ ဉာဏ်ထိုင်းကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို မထိမဲ့မြင် လုပ်လို့

“ရှင် . . ကျွန်မ ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ”

ရောဂျားက သက်ပြင်းချပြီး

“စည်းကမ်းချက် နံပါတ်တစ်ကို ခင်ဗျား ချီးဖောက်ခဲ့တယ်လေ၊ အထူးသည်တော်ကြီးပါတီပွဲက မပြန်မချင်း ကျန်တဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူမှ ထမပြန်မနေ့ညက အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးဟာ ဒုသမ္မတကြီး ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟောတော့ . .”

“မနေ့ညကစပြီး ဝါရှင်တန်မှာ ရှိသမျှ တယ်လီဖုန်းအားလုံးရဲ့ ထက်ဝက်ဟာ ဧည့်သည်တော် မြည်ကုန်တယ်”

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ စတင်တန်၊ ကျွန်မ မသိလို့ပါ၊ ကျွန်မကလဲ ကလေးတွေကို ကတိပေးထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်နေတော့ . . .”

“ဝါရှင်တန်မှာ ကလေးဆိုတာ မရှိဘူး၊ မဲဆန္ဒရှင်လူငယ်လေးတွေပဲ ရှိတယ် အဲဒါ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

*

မေရီအဖို့ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာတက်နေသည်။ နေရေးထိုင်ရေး စရိတ်များ မတရားကြီးမားလာသည်။ ဝါရှင်တန်၌ အစစအရာရာ ချေးများလွန်းအဝတ်အစားအချို့ကို မိမိတို့တယ်၌ပင် ပင်မင်းပေးလိုက်သည်။ ကုသင့်အတွက် ပြေစာလာပေးသောအခါ သူမ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘလောက်တစ်ထည်လျှော်ခ ငါးဒေါ်လာနဲ့၊ ဘရာဇီယာတစ်ထည်လျှော်ခ ဒေါ်လာ ကိုးဆယ့်ငါးဆင့်တဲ့၊ လွန်လှချည်းလား”

သူမ ရေရွတ်လိုက်၏။

တော်ပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ လျှော်တော့မယ် ဟု သူမ သန့်ညာနဲ့ ချစ်မိသည်။

မေရီသည် အသားကပ်နိုင်လွန်ခြေတိတ်ရှည်ကို ရေအေးဖြန်းမိပြီး ရေခဲ

www.burmeseclassic.com

သေတ္တာထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဤသို့ သိမ်းဆည်းလျှင် ကြာကြာခံခံ
ကလေး များ၏ ခြေအိတ်များ၊ လက်ကိုင်ပဝါများ၊ အောက်ခံဘောင်းဘီများ
သုမ၏ ဘရာဇီယာများနှင့် ရော့ရှီ ရေချိုးခန်းရှိ လက်ဆေးခွက်ထွေ
လျှော်ဖွပ်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို ကြေးမုံချပ်ငယ်၌ ဖြန့်၍ လှန်းသည်။
ဆိုနောက် မီးပူတိုက်စရာ မလိုအောင် ဂရုတစိုက် ခေါက်သိမ်းသည်။

သုမ၏ ဂါဝန်များနှင့် တပ်၏ ဘောင်းဘီများကို ရေချိုးခန်း ခန်းဆီးထိုး
သည့် သံတန်းတွင် ချိတ်ပြီး ရေနွေးဘုံတိုင်ခေါင်းဖွင့်ချကာ ရေချိုးခန်းတံဆိပ်
ပိတ်ထားခဲ့သည်။

တစ်မနက်ခင်း၌ ဘက်က ရေချိုးခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ ရေနွေးငွေ့များ
ငှာခနဲ တိုးထွက်လာလေသည်။

“မာမိ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ပိုက်ဆံချွေတာနေတာဟေ့၊ ပင်မင်းပေးရတာ ဈေးကြီးလွန်းလို့”
မေရီက ပြန်ပြောသည်။

“ခုနေ သမ္မတကြီးသာ ဒီအခန်းထဲဝင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကြည့်
လို့ကောင်းပါဦးမလား၊ သမီးတို့ကို တကယ့်တောသူတောင်သားတွေ ထင်သွား
ဦးမယ်”

“အို . . . သမ္မတကြီး မလာပါဘူး၊ ကဲ . . . ရေချိုးခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ခင်
ပါ၊ ညည်းလုပ်တာနဲ့ မာမိ ပိုက်ဆံအပိုကုန်နေဦးမယ်”

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ။ ငါတို့ကို သမ္မတကြီးက တောသားတွေလို ထင်မသွား
လား။ ငါ့ရဲ့ ချွေတာနည်းကိုမြင်ရင် သူ ဂုဏ်ယူချီးကျူးမှာ သေချာတယ်။

ဟိုတယ် ပင်မင်းပြေစာကို ထုတ်ပြပြီး အမေရိကန်တောင်ပိုင်းသူတစ်ဦး၏
ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ဖြင့် ငွေစုဆောင်းပုံကို သံရုပ်ပြလိုက်ချင်သည်။ ထိုအခါ သမ္မတ
ကြီး သိပ်သဘောကျသွားလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားလို စိတ်ကူးစိတ်သန်းစွာ
လူ များများရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေဟာ အခုထက်
ပိုပြီး ကောင်းနိုင်ပါတယ် မဒမ် သံအမတ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ကြီးပွား
တိုးတက်စေတဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြစိတ်ဓာတ်ဟာ ဒီနေ့ပျောက်ဆုံးနေပါတယ်။
အမေရိကန်ပြည်သူတွေဟာ ပျော့ညံ့ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ အချိန်
ကုန်သက်သာစေတဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကိရိယာတွေကိုပဲ အားကိုးနေကြပြီ။
ကိုယ့်အား ကိုယ်မကိုးကြတော့ဘူး။

အမေရိကန်နိုင်ငံကြီးကို ရွှေ့နဲ့ တည်ဆောက်ထားတယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့
ခါရင်တန်က အသုံးအပြုနဲ့ကြမ်းတဲ့ လူတွေအတွက် ခင်ဗျားကို သာကော ပြု
လိုက်ချင်ပါတယ်။ သူတို့ကို ခင်ဗျား သင်ခန်းစာတစ်ခု ပေးလို့ရတယ်။ ပြောရင်း
နဲ့ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ရလာတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ခန့်လိုက်
ခွင့်တယ် မစွက်အက်ရှ်လီ”

ရေချိုးခန်းတံခါးအောက်မှ ရေနွေးငွေ့များ ထွက်လာလျက် ရှိသည်။ မေရီ
သည် စိတ်ကူးယဉ်လျက် တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ နည်းခန်းထဲသို့ ရေနွေးငွေ့များ
ငှာခနဲ တိုးထွက်လာကြသည်။

ဘဲလ်တီးသံတစ်ချက် ကြားရပြီး တအောင့်အကြာ၌ ဘက်က
“မာမိ ဂျိမ်းစတစ်ကလီက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ဟု အော်လိုက်သည်။

* * *

“ဒီကိစ္စက တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီးကြောင်သထက် ကြောင်လာပြီ”

ဟု ဘင်ကွန်းက ပြောလိုက်သည်။ သူသည် အာကီကိုမာကာဒါးနှင့်အတူ အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သား မိသည်ပရက်စ် (စာနယ်ဇင်း တွေ့ဆုံပွဲ) ရုပ်သံအစီအစဉ်ထဲ၌ မေရီအက်ရှ်လီကို ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မေရီသည် ရုပ်သံမှနေ၍ ဤသို့ပြောလျက်ရှိ၏။

“တရုတ်ပြည်ဟာ ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုတို့နဲ့ ပူးပေါင်းခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီး လူသားကောင်းကျိုးပြုမယ့် တစ်သီးပုဂ္ဂလကွန်မြူနစ်လူမှုအဖွဲ့အစည်းဖြစ်လို့ ဦးတည်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဒီမိန်းမက တရုတ်ပြည်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့တုံးကွား၊ ဒီမယ် သူဟာ နေ့ချင်းညချင်း အရာရာတိုင်းမှာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လာတဲ့ ကင်းဆပ်ပြည် နယ်က အိမ်ရှင်မတစ်ဦးပဲကွ”

ဘင်ကွန်းက အာကီကိုဘက်လှည့်ကာ မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်၏။

“သူ အတော်ဉာဏ်ထက်ပုံ ရတယ်”

အာကီကိုက ပြောသည်။

“အဲဒါ အဓိက မဟုတ်ဘူး၊ သူ အင်တာနက် အလုပ်ခံရတိုင်း သတင်း ထောက်တွေ သဲသဲလှုပ်ဖြစ်ကုန်တယ်၊ သူ ဒီအစီအစဉ်မှာ ဘယ်လိုပါလာသလဲ၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ မေရီအက်ရှ်လီဟာ နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ် လို့ တစ်ယောက်ယောက်က သေချာပေါက် တွက်ထားပုံရတယ်ကွ၊ အဲဒီလူ ဘယ် သူလဲ၊ သူ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်သလဲ၊ ချားလ်လင်းဘာဂီတ်တုန်းကတောင် ဒီလိုမျိုး မလုပ်ပေးခဲ့ကြဖူးပါဘူး”

“ချားလ်လင်းဘာဂီတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဘင်ကွန်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း... မိုးဆက်ကွာဟချက် ပြဿနာဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ မင်းတို့ လူငယ်တွေ က 'ဆက်သွယ်မှု' ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပါလား”

“တခြားနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ရေးတွေ ရှိပါတယ်ရှင်”

အာကီကိုက ဘင့်အား အိပ်ရာပေါ်သို့ ညင်သာစွာ တွန်းလှဲချလိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ၌ သူမ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွား သည်။ ဘင်ကွန်းက တီဗွီ ဆက်ကြည့်နေသည်။

အာကီကို တော်တော်နှင့် မြန်ထွက်မလာသဖြင့်

“အာကီကို နင် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ခု လာပါမယ်၊ ခဏလေးစောင့်”

မိနစ် အနည်းငယ်အကြာတွင် သူမသည် ရေခဲမုန့်၊ ချယ်ရီသီးလေးတစ်လုံး နှင့် ခရစ်မိများကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ဖြင့် ယူလာသည်။

“ငါ ဗိုက်မဆာပါဘူးဟာ”

ရုပ်သံထဲတွင် မေရီအက်ရှ်လီက

“အမေရိကန်တွေရဲ့ ပြည့်စုံမှု လိုလားတဲ့ဝါဒကို ဆန့်ကျင်တဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့ ဖော်ပြဖော်ပြအောင် ကာကွယ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုကတော့ သူတို့နဲ့ အွန်မတို့ ကုန်သွယ်မှု တိုးမြှင့်ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောကြားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုညနေတွင် ဘင်ကွန်းက အီယန်ဗီလီယေးထံ ဖုန်းဆက်ပြီး

“ဟိုင်း အီယန်”

“ဟဲလို ဘင်၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြော”

“အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

“ပြောလေ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်အသစ်ရဲ့ တောင်းပြန်ကြားရေးတာဝန် ယူထားရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဗီလီယေးက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြောသည်။

"သူ့ကို လူထုဆက်သွယ်ရေးလောကနဲ့ ထိတွေ့ပေးတာ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာ..."

"ဆော့နိုး... ဘင်၊ အဲဒါ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တက သူတို့ ခိုင်းတာ လုပ်ရတဲ့လူပါ။ ခင်ဗျား နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးကို မေးကြည့်ပါလား"

"ဘင်ကွန်းသည် တယ်လီဖုန်းချပြီး

"သူ ဘာလို့ ငါ့ကို သွားသေလိုက်ပါလားလို့ ဘွင်းဘွင်းမပြောပါလိမ့် အာကီကို၊ ငါ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် တခြားမြို့တစ်မြို့ကို သွားဦးမယ်ကွာ"

"ဘယ်ကို သွားမှာလဲ အချစ်ရယ်"

"ကျန်ရှင်စီးတီးကို"

ဘင်ကွန်းသည် ကျန်ရှင်စီးတီး၌ တစ်ရက်သာ နေ၏။ ရဲမှူးကြီး မန်စတာ ၎င်း၏ လက်ထောက်တစ်ဦးတို့နှင့် တစ်နာရီမျှ စကားပြောပြီးနောက် ရိုင်လီခဲတပ်သို့ အငှားကားကိုယ်တိုင်မောင်းသွားကာ စီအိုင်ဒီနဲ့သို့ ဝင်သည်။ ထိုညနေစောင့်၌ ကင်းဆပ်ပြည်နယ် မန်ဟတ်တန်မြို့လေဆိပ်မှ လေယာဉ်ဖြင့် အိမ်ပြန်လာသည်။

ဘင်ကွန်း၏ လေယာဉ်ဖျက်သုတ်သွားစဉ် ရိုင်လီခဲတပ်မှ ဝါရှင်တန်ဒီစီနီ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။

မေရီအက်ရှ်လီသည် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနရှိ စကြိုလမ်းရှည်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာသည်။ ဂျိမ်းစတစ်ကလီအား သတင်းပို့ရန် သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် သူမနောက်မှ ယောက်ျားသံ ခပ်ဩဩကြီးဖြင့် ဤသို့ နောက်ပြောင်လှိုက်လေသည်။

"ဒါမျိုးတော့ ကိုယ်ကတော့ ဆယ်မှတ်အပြည့် ပေးချင်တယ်"

မေရီက ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအား နောက်လိုက်သော အမျိုးသမီး ဖြင့်ဖြင့်နှင့် လူသည် နံရံကို မှီရပ်ကာ သူမအား ပြုံးစိစိနှင့် ပြောင်ပြောင်တင်တင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူသည် ရုပ်ရှင်လူကြမ်းတစ်ဦးနှင့်တူပြီး ဂျင်းနီဘောင်းဘီတီရှပ်၊ ဝေါကင်းရှူးတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ဆံပင်ဖုတ်သိုက်၊ မုတ်ဆိတ်ပါးနှင့် မွှေး ဝရယုစနှင့် ဖြစ်သည်။ သူပိုးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ အမြဲရယ်ရယ်မောမော တတ်ကြောင်း သင်္ကေတပြုသည့် မျှိုးကြောင်းလေးများ ရှိနေသည်။ သူမအား များက ပြောင်လှောင်သလို ပြာလှဲနေ၏။ လူတစ်ဖက်သားအား စိတ်ဆွဲ

လောက်သည့် ဝင့်ဝါကြီးကျယ်သော ဟန်ပန်မျိုးလည်း သူ့မှာ ရှိနေသည်။

မေရီက ၎င်းအား ဆတ်ခနဲကျောခိုင်းပြီး ဒေါနှင့် မောနှင့် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မိမိအား နောက်မှ လိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများကို သူမ သတိပြုခဲ့စားမိသည်။

ဂျိမ်းစတစ်ကလီနှင့် ဆွေးနွေးမှုမှာ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာသွားသည်။ မေရီ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ စောစောက သူ့စိမ်းယောက်ျားသည် သူမ စားပွဲပေါ် ခြေစုံတင်ကာ သူမ ကုလားထိုင်၌ထိုင်ရင်း သူမ စာရွက်စာတမ်းများကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ မျက်နှာလည်း ရဲတက်သွား၏။

"ရှင် ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ"

ထိုအမျိုးသားက သူမအား ငြီးငွေ့သော ဟန်ပန်ဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းစွာ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်က မိုက်ဆလိတ်ပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဇိတ်ကယ်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်"

"ရှင်အတွက် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မစွတာဆလိတ်"

မေရီက အေးစက်စက် မေးလိုက်သည်။

"ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်နီးနားချင်းအဖွဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ဒီရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တာ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဆီလာပြီး နှုတ်ခွင့်မိတ်ဖွဲ့ရင် ကောင်းမလားလို့"

"ရှင် နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ၊ ဒီရုံးမှာ လုပ်တယ်ဆိုရင် ရှင်ကိုယ်ပိုင်စားပွဲ ရှိမှာပေါ့။"

"ဘာ နောက်ကို ကျွန်မ စားပွဲမှာ လာထိုင်ပြီး မစပ်စုပါနဲ့"

"ဘုရားဈေ ခင်ဗျား အတော်ဒေါသကြီးတာပဲ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးထားတာတော့ ကင်းဆပ်ပြည်နယ်သားတွေက သိပ်ရင်းနှီးခင်မင်တတ်တယ်တဲ့၊ အခုတော့ တခြားစီပါပဲ"

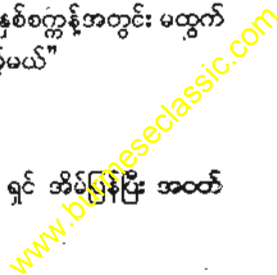
မေရီက အံတင်းတင်းကြိုက်ပြီး

"ဒီမယ် မစွတာဆလိတ် ရှင် ကျွန်မအခန်းထဲက နှစ်စက္ကန့်အတွင်း မထွက်ခင် ကျွန်မ အစောင့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ရလိမ့်မယ်"

"အင်း၊ ကျွန်တော် နားကြားလွှဲတာပဲ ထင်ပါရဲ့"

ဆလိတ်က သူ့ဘာသာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ရှင် ဒီဌာနမှာ တကယ်အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုရင် ရှင် အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်

အစား ကောင်းကောင်းဝတ်၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ရိတ်ဖို့ ကျွန်မ အကြံပေးပါရစေ
“ကျွန်တော့် မိန်းမလဲ ခင်ဗျားလိုပဲ ပြောတတ်သဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သူ
မခွိုတော့ပါဘူးဗျာ”

ဆလိတ်က သက်ပြင်းရှည်ချရင်း ပြောသည်။ မေရီ့မျက်နှာ ပို၍ ရဲတက်လာ
၏။

“ကဲ ထွက်စမ်းပါရှင်”

ဆလိတ်က သူမအား လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း

“ဝွတ်တိုင် အချစ်ရေ ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ကြဦးမှာ”

ဘာဆိုလို့ တွေ့ရမှာလဲ။ ဟွန်း.. . ဝေးပါသေးတယ်ဟု မေရီ စိတ်ထဲက
နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်လေသည်။

ယနေ့ တစ်မနက်လုံး စိတ်ညစ်စရာ အတွဲအကြုံများနှင့်ချည်း တောထဲ
လျှောက် ကြုံတွေ့ရသည်။ ဂျိမ်းစတစ်ကာလီသည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရန်ငြိုး
ဖွင့်နေ၏။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် စိတ်ရှုပ်လွန်းသဖြင့် မေရီ နေ့လယ်စာ မစားခွင့်
တော့။ ဝါရှင်တန်မြို့ထဲ ကားလျှောက်စီးခြင်းဖြင့် သူမ ဒေါသစိတ်များ ပျက်ပြယ်
သွားအောင် လုပ်ပစ်ချင်သည်။

ရုံးရှေ့တည့်တည့် ပလက်ဖောင်းဘေး၌ သူမ၏ ဇိမ်ခံကားကြီး အဆင်သင့်
ရပ်ထားသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မဒမ် သံအမတ်ကြီး၊ ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

ယာဉ်မောင်းက နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းကြိုက်တဲ့ နေရာမောင်းပါ မာဗင်”

“ဟုတ်တဲ့ မဒမ်၊ သံတမန်ရပ်ကွက် လမ်းမကြီးကို ကြည့်ချင်ပါသလား
ခင်ဗျာ”

“ကောင်းသားပဲ”

မာဗင်က ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေးမှ ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လိုက်
သည်။ သူသည် လမ်းထောင့်ဘယ်ဘက်သို့ချိုးပြီး မက်ဆာချူးဆက်ရိပ်သာထဲ
သို့ ဦးတည်သွားသည်။

‘သံတမန်ရပ်ကွက်က ဒီနေရာက စပါတယ် မဒမ်’

မာဗင်က ကျယ်ဝန်းသော လမ်းမကြီးထဲသို့ ချိုးဝင်လာစဉ် ပြောသည်။
သူသည် ကားကို အရှိန်လျှော့ချပြီး သံရုံးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်ညှိုးထိုး
သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံအလံ စိုက်ထူထားသဖြင့် ဂျပန်သံရုံးကို မေရီ သိသည်။ ပြီးတော့
တံခါးဝ၌ ဆင်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ရှိသော အိန္ဒိယသံရုံးကိုလည်း သူမ သိသည်။
အစွဲလမ်းပတ်တစ်ခုရှေ့မှ ဖြတ်သွားစဉ် ကွက်လပ်ထဲ၌ ဘုရားဝတ်ပြုနေ
ကြသော လူတစ်စုကို သူမ တွေ့ရသည်။

၂၃ လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ တိုင်လုံးများနံဘေး တစ်ဖက်တစ်
ချက်စီ၌ လှေကား သုံးထစ်စီ ခင်းထားသော အဖြူရောင် တိုက်ကြီးတစ်တိုက်
တို့ တွေ့ကြရ၏။

“အဲဒါ ရိုမေးနီးယားသံရုံးပေါ့၊ သူ့ဘေးက ဟာက.. .”

“ကား ရပ်လိုက်စမ်း မာဗင်”

မာဗင်သည် ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေး ကပ်ရပ်လိုက်၏။ မေရီက ပြတင်း
ပေါက်မှ ခေါင်းဖြူထွက်ပြီး တိုက်ကြီးအပြင်ဘက်မှ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ကြည့်
သည်။

‘ရိုမေးနီးယားဆိုရှယ်လစ် ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ သံရုံး’ ဟူသော စာတန်းကို
ဖော်ပြထား၏။ မေရီက

“မင်း ဒီမှာ စောင့်နေ၊ ငါ အထဲဝင်လိုက်ဦးမယ်”

သူမ နှလုံးခုန်နှုန်း မြန်သည်ထက် မြန်လာသည်။ မိမိ သင်ကြားပေးနေရ
သော နိုင်ငံနှင့် ယခုမှ ပထမဦးဆုံး နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ဤနိုင်ငံသည် နောက်လာမည့် နှစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ သူမ၏ နေအိမ်သဖွယ်
ခြစ်နေလိမ့်မည်။

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ တံခါးဘေးမှ ဘဲလ်နှိပ်လိုက်သည်။
သာသံမှ မကြားရ။ တံခါးကို တွန်းကြည့်သည်။ တံခါး သော့မခတ်ထားသဖြင့်
သူမ အသာတွန်းဖွင့်ပြီး တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ညွှန်ကြီးခန်းမဆောင်မှာ မှောင်မည်းပြီး အေးစက်နေ၏။ နံရံချိုင့်ခွက်ထဲတွင်
ဆီဖာကြီးတစ်လုံး၊ ၎င်းနံဘေးတွင် တီဗွီကလေးတစ်လုံးနှင့် တူလားထိုင်နှစ်လုံး
ချထားသည်။

သူမ ခြေသံကြားသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်
ဩဇာသွယ် လူတစ်ယောက် လှေကားပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာခဲ့၏။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါ”

မေရီက ဝင်းပစ္စာ ပြုံးပြီး

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ၊ ကျွန်မ မေရီအက်ရှ်လီပါရှင်၊ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်
ရာ အမေရိကန်သံအမတ်.. .”

ထိုလူက သူ့ပါးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖျန်းခနဲရိုက်ပြီး

“အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား”

မေရီ လန့်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး၊ မဒမ် သံအမတ်ကြီး ခင်ဗျား”

“အို ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီရှေ့က ကားစီးလာရင်း လမ်းကြုံတာနဲ့”

“သံအမတ်ကြီး ကော်ဘက်စကူးတော့ သိပ်စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ”

“ရှင် စိတ်ဆိုးမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်မ ဝင်နှုတ်ဆက်ရုံတင်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည်

ဂေဘရီးစတိုးကားပါ။ ဒီသံအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ။ ကျွန်တော် မီးတွေဖွင့်ပြီး အနွေး ဓာတ် လွှတ်ပေးပါရစေ၊ ဧည့်သည်လာမယ် မထင်လို့ပါ၊ တကယ်ပါ”

ဂေဘရီးသည် အမှန်တကယ်ပင် လန့်ဖျပ်နေကြောင်း သိသာလှသော ကြောင့် မေရီလည်း အားနာပြီး ပြန်ထွက်ချင်သော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။

ဂေဘရီးသည် မျက်နှာကျက်မီးလုံးများ မီးတိုင်များကို ခလုတ်လျှောက်ဖွင့်ရာ ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားသည်။

“အနွေးဓာတ်ကတော့ ချက်ချင်းမနွေးဘူးဗျ၊ နည်းနည်းကြာမှ စက်က ပူလာ မှာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ လောင်စာစရိတ်တွေ တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာနေရတယ် ဝါရှင်တန်က သိပ် စရိတ်ကြီးတယ်လေ”

သူမ ပို၍အားနာသွား၏။

“ကျွန်မ အစက ဒီလိုမှန်းသိရင် . . .”

“ဟာ . . . နေပါ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ မပူပါနဲ့၊ သံအမတ်ကြီး အပေါ်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်။ မဒမ် ဒီရောက်နေကြောင်း ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်ပါမယ်”

သို့သော် ဂေဘရီးစတိုးကားသည် လှေကားမှ ပြေးတက်သွားလေပြီ။

*

ငါးမိနစ်အကြာတွင် ဂေဘရီး ပြန်ဆင်းလာပြီး

“ကြွပါ မဒမ်၊ သံအမတ်ကြီးက မဒမ် ဒီကို လာတယ်ဆိုလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေ တယ်၊ တကယ်ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“သူ မဒမ်ကို စောင့်နေပါတယ်”

ဂေဘရီးက မေရီအား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ လှေကားထိပ်တွင်

အဖွဲ့ရှည်ကြီးတစ်လုံးကို ကုလားထိုင် ၁၄ လုံး ဝန်းရံထားသည့် အစည်းအဝေး ခန်းကြီး ရှိ၏။

ရိုမေးနီးယား လက်မှုပညာပစ္စည်းများနှင့် ပန်းပုရုပ်များ အပြည့်ထည့်ပြထား သော ဝိရိများကို နံရံတွင် ကပ်ထားသည်။ နံရံငယ်တွင်ကား ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ အောင်းကြွမြေပုံတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရိုမေးနီးယားအလံအောက်တွင် မီး လင်းဖိုကြီး ရှိ၏။

မေရီအား ရိုမေးနီးယားသံအမတ်ကြီး ရာဒူးကော်ဘက်စကူးက လာနှုတ် ဆက်သည်။ သူသည် ယခုမှ ကုတ်အင်္ကျီကို ကပျာကယာ ကောက်စွပ်နေ၏။ သူသည် အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းကာ အသားအနည်းငယ် ညှိသည်။ မင်းစေတစ်ယောက်က မီးခလုတ်များ ကမန်းကတန်း လိုက်ဖွင့်ကာ အနွေးဓာတ် ပေးစက်ခလုတ်ကို ပြန်ချိတ်ပေးလျက် ရှိသည်။

“မဒမ် သံအမတ်ကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ ချက်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို တဆောင်တယောင် လက်ခံမတွေ့ဖြစ်တာ ခွင့် သွတ်နေနဲ့၊ ခင်ဗျား လာမယ်လို့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ကြိုတင်အကြောင်း မကြားထားပဲကိုး”

“အဲဒါ ကျွန်မ အပြစ်ပါရှင်၊ ကျွန်မ ဒီနားလာရင်းနဲ့ လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာ တာ”

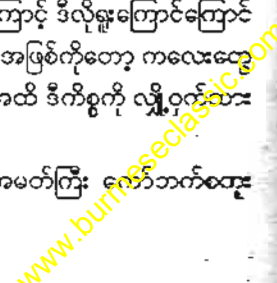
“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ အထူးဝမ်းသာပါတယ်၊ တကယ်ပါ။ ခင်ဗျားကို ရုပ် ဖြင်သံကြား သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ အတော်တွေ့မြင်ထားပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံကို လာမယ့် သံအမတ်အသစ်ကို ကျွန်တော်တို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ် ဆက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦးလား”

“ကျွန်မ . . . အဲ . . . ဟို လူကြီးမင်းအတွက် ဒုက္ခပေးရာ ရောက်နေမလားလို့”

“ဘယ်က ဒုက္ခပေးရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် သင့်တင့်လျော့ခက်ပတ်တဲ့ နေ့လယ်စာ တည်ခင်းမကျွေးမွေးဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကတောင် ပြန် ဆောင်းပန်ရဦးမှာပါ။ ခွင့်လွှတ်နေနဲ့၊ ကျွန်တော် အတော့်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ် သွားတယ်”

စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသူတ ငါပါလေ၊ ငါ ဘာကြောင့် ဒီလိုရှူးကြောင်ကြောင် အလုပ်ကို လုပ်မိပါလိမ့်။ တော်တော်တုံးတဲ့ ငါပဲ။ ဒီအဖြစ်ကိုတော့ ကလေးတွေ ငါတို့တောင် ပြန်ပြောပြလို့ မဖြစ်ချေဘူး။ ငါ သေတဲ့အထိ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်သား နဲ့ လိုတယ်ဟု မေရီစိတ်ထဲက ပြောနေမိ၏။

လက်ဖက်ရည်ပွဲ ရောက်လာသောအခါ သံအမတ်ကြီး ကော်ဘက်စကူး

သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် မေရီအတွက် လက်ဖက်ရည်ပေးရာ၌ ဘေးသို့ ဖိတ်စဉ်ကျကုန်လေသည်။

“ကျွန်တော် နမောန့်မဲ့နိုင်လိုက်တာ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”
မေရီသည် “ခွင့်လွှတ်ပါ” ဆိုသော စကားကို ထပ်မကြားချင်တော့ပေ။

သံအမတ်ကြီးက အလွှာပသလွှာပစကားတွေ ပြောသော်လည်း အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။ သူသည် အတော်ကို မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေကြောင်း သိသာလှ၏။

မေရီက အတတ်နိုင်ဆုံး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် မတ်တပ်ထလိုက်ပြီး “ကျေးဇူး တင်ပါတယ် သံအမတ်ကြီးရှင်၊ အခုလို တွေ့ဆုံရတာ ကျွန်မထံ အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”
သူမ ရိုမေးနီးယားသံရုံးမှ တစ်ချိန်တည်း ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မေရီ ရုံးပြန်ရောက်သောအခါ ဂျိမ်းစတက်ကလီက သူမအား ချက်ချင်းလာရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“မစွက်အက်ရှ်လီ ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲဆိုတာ ရှင်းစင်စင် ပါဦးဗျ”

စတစ်ကလီက အေးစက်စက် ပြောလိုက်သည်။

အင်း. . ငါ မျှော်လင့်သလို ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သေတဲ့အထိ ဖူးကွယ်ထားလို့ မရနိုင်ပါကလား။

“ဪ. . ရိုမေးနီးယားသံရုံးကို ကျွန်မ ဝင်လည်တဲ့ကိစ္စလား၊ ကျွန်မ လမ်းကြိုလို့ ဝင်နှုတ်ဆက်မိတာပါ”

“ဝါရှင်တန်မှာ လမ်းကြိုတိုင်း ဘယ်သံရုံးမှ ဝင်မလည်ရဘူး၊ သံအမတ်တစ်ဦးဟာ တခြားသံအမတ်တစ်ဦးရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်မရဘဲ သွားမတွေ့ရဘူး ခင်ဗျားကြောင့် သံအမတ်ကြီး ကော်ဘက်စကူး အတော်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာပဲ။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနကို သူ ကန့်ကွက်စာ မပို့ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် မနည်းတောင်းပန်ယူရတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကို အလစ်စင် တွေ့ပြီး သူ့လျှို့ဝှက်ချက်လုပ်တာလို့ သူက ထင်နေသတဲ့”

“ရှင်. . ဘယ်နှယ်. . ဘယ်နှယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ခုချိန်မှာ သာမန်အရပ်သားတစ်ဦး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရအဖွဲ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် တော်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ၊ နောက်ကို ခင်ဗျားဘာသာ သွားတိုက်မျက်နှာသစ်ထဲ

တို့ဖွဲ့စည်းလောက်ကလွဲလို့ ကောက်ကံကောင်ကာ လုပ်ချင်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အရင်အသိပေးပါ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား၊ တကယ်ရှင်းရဲ့လား”

မေရီ တံတွေးမျိုးချပြီး

“ရှင်းပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

စတစ်ကလီက တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်လိုက်သည်။

“မစွက်အက်ရှ်လီ ကျုပ်ဆီ ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ဝင်လာခဲ့ပါလား၊ ကောင်း

စတစ်ကလီ ဖုန်းပြချလိုက်၏။

မေရီသည် အဆူအပူခံထားရသော ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ ငြိမ်သက် ချိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။

မိုက်ဆလိတ်သည် တံခါးဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူက မေရီအား သွေးကြည့်ပြီး သွားဖြုတ်သည်။

“ဟိုင်း. . ခင်ဗျားပြောလို့ ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ် ရိတ်လိုက်ပြီလေ”

စတစ်ကလီက သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး

“ဪ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ပြီးကြပြီကိုး”

မေရီက ဆလိတ်အား ဘုကြည့် ကြည့်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကျွန်မစားပွဲမှာ လာစပ်စုနေတုန်း ပက်ပင်းသွားတို့တာ”

စတစ်ကလီက

“ကဲ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်၊ ဒါက မစွက်အက်ရှ်လီ၊ ဒါက မိုက်ဆလိတ်ပါ။ မစွတာဆလိတ်က ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ရဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန် ချပါလိမ့်မယ်”

မေရီက စတစ်ကလီအား မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး

“သူက. . ဘယ်သူ”

“မစွတာဆလိတ်ဟာ အရှေ့ဥရောပဌာနခွဲကပါ၊ သူက များသောအားဖြင့် ဝါရှင်တန်မှာ မရှိဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာ တာဝန်ထမ်းလေ့ရှိတယ်၊ အခု ခင်ဗျားရဲ့ အဖွဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် သူ့ကို အထက်က ရွေးချယ်လိုက်တာပါ”

မေရီသည် ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထကာ

“အို. . ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မိုက်ဆလိတ်က

“ကျွန်တော် နေ့တိုင်း မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပါမယ်လို့ တတိယအကြိမ်

မေရီက စတစ်ကလီဘက်လှည့်ပြီး

“သံအမတ်တစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ သံအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါဆို ကျွန်မ မစ္စတာဆလိတ်ကို ငြင်းပယ်ပါရစေ၊ သူ့ကို ကျွန်မ အလိုမပါဘူး”

“သာမန်အခြေအနေတစ်ရပ်မှာတော့ ခင်ဗျား အဲဒီလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားငြင်းခွင့်မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူ့ကို အိမ်ဖြူတော်က သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးခဲ့တာပါ”

*

မေရီသည် မိုက်ဆလိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်ရှား၍ မရနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် နေရာတိုင်း၌ ရှိနေသည်။ ပင်တဂွန်စစ်ဌာနချုပ်၊ အထက်လွှတ်တော်ညစာစားခန်းမဆောင် နိုင်ငံခြားရေးရုံးစကြိုလမ်း စသည်တို့၌ ဆလိတ်နှင့် ပက်ပင်းတီးခဲ့ရ၏။

ဆလိတ်သည် အမြဲတမ်း ဒီနင်ဂျင်းနီဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ် သို့မဟုတ် စပို့ရှပ်များကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိ၏။ သံတမန်အသိုက်အဝန်း၌ ဤအဝတ်အစားများနှင့် သူ မည်သို့ အလုပ်လုပ် ကျင်လည်နေနိုင်ပါလိမ့်ဟု သူမ တွေးမိသည်။

တစ်နေ့တွင် မေရီသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ပက်ကင်နီနှင့် နေ့လယ်စာ စားသော ဆလိတ်အား တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် စိတ်ထက်သန်စွာ စကားပြောကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် မည်မျှရင်းနှီးကြပါလိမ့်မည်ဟု မေရီ တွေးမိပြန်၏။

သူတို့ဟာ သူယေချင်းဟောင်းတွေပဲလား။ သူတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ငါ့ကို တော်လှန်ကြမလို့လား။ အင်း ငါ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်စိတ်တွေ ထင်နေတာပဲ၊ အခုထိ ငါ ရိုမေးနီးယားပြည်တောင် မရောက်သေးဘူး။

*

အထက်လွှတ်တော်၏ နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကြီး ချာလီကင်းဘဲလ်က မေရီအား ကော်ကိုရန်ဂယ်လာရီ၌ ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ တည်ခင်း ဧည့်ခံသည်။

ခန်းမထဲသို့ မေရီ ဝင်သွားပြီးနောက် ကျော့ရှင်းလှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးအားလုံးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ငါနဲ့ ဒီနေရာမျိုးနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး

သူတို့အားလုံးဟာ ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးခဲ့သူတွေ ကျနေတာပဲဟု တွေးသည်။

မိမိ မည်မျှလှပချစ်စဖွယ်ကောင်းနေမှန်း သူမဘာသာ သတိမထားမိချေ။ ဧည့်ခံပွဲ၌ ဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ဒါလင်ခန့် ရောက်ရှိနေပြီး ထိုညက မေရီသည် ဆတ်ပုံအများဆုံး အရိုက်ခံရသော မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်သွားသည်။ မေရီသည် သောက်ဖူး လေးငါးခြောက်ယောက်နှင့် တွဲကရသည်။ တချို့က အိမ်ထောင်ဖွဲ့ပြီး တချို့က လူလွတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့အားလုံးလိုလို သူမ နန်းနံပါတ်ကို တောင်းခံကြသည်။ သူမ စိတ်လည်းမဆိုး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားသေး။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အလုပ်တာဝန်နဲ့ ကလေးတွေ တာဝန်တွေ ဒီနေ့လို ကျွန်မ လျှောက်လည်ဖို့တောင် စိတ်မကူးရသေးပါဘူး”

ဟု သူမက ၎င်းတို့အသီးသီးအား ပြန်ပြောခဲ့သည်။

မေရီအဖို့ အက်ဒွပ်ကလဲ့၍ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ တွဲမသွားချင်ဘူး။ သူမ အတွက် ထိုက်သင့်သော ယောက်ျားတစ်ဦး ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်တော့ပါ။

*

မေရီသည် ချာလီကင်းဘဲလ်တို့ ဇနီးမောင်နှံအပါအဝင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်ဒါလင်ဝက်နှင့်အတူ တစ်စားပွဲထဲ ထိုင်နေသည်။ စကားပိုင်းက သံအမတ်များနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတိုပတ်စလေးများဘက် ဦးလှည့်သွား၏။ ဧည့်သည်ကြီးတစ်ဦးက ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်လေးတစ်ခုကို ဤသို့ ပြန်ပြောပြသည်။

“ဟိုးတစ်နှစ်ကပေါ့ဗျာ၊ မက်ဒရစ်မြို့ ဗြိတိသျှသံရုံးရှေ့မှာ ဂျီဘရော်တာတို့ ခရီးနိုင်း ပြန်အပ်ဖို့ ကျောင်းသားတွေ ဆန္ဒသွားပြကြတယ်။ သံရုံးထဲ အတင်းဆင်ခါနီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖရန်ကိုရဲ့ ဝန်ကြီးတစ်ဦးက သံအမတ်ကြီးဆီ ပုန်းဆက် ထိုက်တယ်။ ခင်ဗျားသံရုံးက ပြဿနာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူ့အားတွေ ထပ်လွတ်ပေးလိုက်ရမလားလို့ မေးတော့ ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးက သင့်အင်း ခင်ဗျားတို့ကျောင်းသားတွေ ဒီထက်လျှော့ပြီး လွတ်ပေးပါလို့ ပြန်ပြောခဲ့သေး”

“ဟာမီးစံနတ်သားဟာ သံအမတ်တွေကို စောင့်ရှောက်သူလို့ မှေးခေတ် ခေါ်လူမျိုးတွေက မှတ်ယူထားတယ်ဆို”

တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ နောက်ပြီး သူဟာ အခြေအနေမဲ့တွေ သူ့အဖို့ လူထိုက်တာပဲ”

တွေကို ကာကွယ်ပေးသူလဲ ဖြစ်တယ်”

မေရီသည် ထိုညနေ၌ အတော်လေး ပျော်ရွှင်နေ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး ဉာဏ်ထက်သည်။ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းကြသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမ တစ်ညလုံး နေလိုက်ချင်သည်။ သူမနံ့ဘေးမှလူက

“နက်ဖြန် မနက်စောစော သွားစရာမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.. မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့လေး ကျွန်မ တဝကြီး အိပ်လို့ရတယ် တအောင်အကြာ၌ မိန်းမတစ်ယောက်က ဝါးခနဲသမ်းကာ

“ကျွန်မ ဒီနေ့ သိပ်နုံးနေလို့ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ကျွန်မကလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲရှင်” ဟု မေရီက ပြောသည်။

အခန်းတစ်ခန်းလုံး အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူမများကစားလိုက်သည်။ လူတိုင်း သူမအား ဝိုင်းကြည့်နေကြပါကလား။ အိမ်ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

သူမ လက်ပတ်နာရီ ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက် ၂၃၀ နာရီ။ ထိုအခိုက်စတင်တန်ခရာများ ပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

“ညစာ စားပွဲမှာ အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးသာ အရင်ဆုံးအိမ်ပြန်ခွင့်တယ်တဲ့”

ယခု ညစာစားပွဲ၌ အထူးဧည့်သည်တော်မှာ မိမိဖြစ်၏။

မိမိက အရင်ဆုံး ထမပြန်သဖြင့် ကျန်ဧည့်သည်တော်များ သည်းခံ၍ စောင့်နေကြရသည်။ မိမိထပြန်မှသာ ၎င်းတို့လည်း ပြန်လို့ရမည်ပင်ဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် သူမ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ဆို့နှင့်သောအသံဖြင့် ဤသို့ ပြောလိုသည်။

“ကဲ.. အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာရှိတဲ့ ညလေးပဲ။ ပျော်စရာအတော်ကောင်းပါတယ်”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူမ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ သူမ နောက်ဘက်မှ အိမ်ပြန်ရန် အလျှိုလျှိုထကြသော ဧည့်သည်များ၏ အသံဗလံများကြားလိုက်ရလေသည်။

*
နောက်နေ့မနက်တွင် စင်္ကြံလမ်းထဲ၌ မိုက်ဆလိတ်နှင့် သူမ ပက်ပင်းသည်။

သူက စပ်ဖြူလုပ်ပြီး

“စနေနေ့ညက ဝါရှင်တန်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ဝက်လောက်ကို ခေါ်

ဆင်နောက်ကျအောင် ခင်ဗျား လုပ်လိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းကြားတယ်”
မေရီက ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွား၏။
ဆလိတ်ဘေးမှ ရွတ်ခနဲ ဖြတ်ကျော်ပြီး ဂျိမ်းစတက်ကလီ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ သူမ ဝင်သွားသည်။

“မစ္စတာစတက်ကလီ ရိုမေးနီးယားက ကျွန်မရဲ့ သံရုံးကောင်းကျိုးအတွက် ပြောပါရစေ။ မစ္စတာဆလိတ်နဲ့ ကျွန်မ အတူလက်တွဲမလုပ်ရရင် ပိုကောင်းမယ်”
စတက်ကလီက မေရီအား စာဖတ်နေရာမှ ခေါင်းမောကြည့်ပြီး

“ဗျာ.. ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ”

“သူ့စိတ်ထားကြောင့်ပေါ့။ သူဟာ ရိုင်းစိုင်းမောက်မာလွန်းတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မ မစ္စတာဆလိတ်ကို လုံးဝမနှစ်မြို့ဘူး”

“ဪ.. ဒီကိစ္စမှာ အဲဒီထူးခြားတဲ့ ပင်ကိုအမူအရာလေးတွေရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့.. .”

“တော်စမ်းပါရှင်၊ သူဟာ တကယ်အောက်တန်းစားပဲ။ သူ့အစား တခြားဆစ်ယောက်ယောက် ထည့်ပေးဖို့ ကျွန်မ တရားဝင် တောင်းဆိုပါရစေ”

“ကဲ.. ပြောချင်တာ ကုန်ပြီလား”

“ကုန်ပြီ”

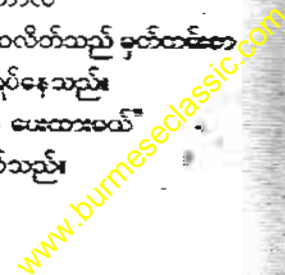
“ဒီမယ် မစ္စကအက်ရှ်လီ၊ မိုက်ဆလိတ်ဟာ အရှေ့ဥရောပရေးရာမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတော်ဆုံး ကျွမ်းကျင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားတာဝန်က ဆက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံသားတွေနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ဖို့ပါ။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ခင်ဗျားအတွက် ထိုလေသေးမရှိအောင် ကူညီဖို့ပါ။ အဲဒီအကူအညီထဲမှာ မိုက်ဆလိတ်လဲ ပါတယ်။ ဝဲ.. သူ့အကြောင်း ခင်ဗျား ဘာမှထပ်မံပြောနဲ့တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောတာ နှင်းလား”

အို.. ငါ့စကားက ဘာမှလဲ အရာမရောက်ပါလားဟု မေရီ တွေးမိသည်။ သူမ ရုံးခန်းသို့ မကျေမချမ်းနှင့် ပြန်လာသည်။ စတင်တန်ကို ငါ ဖွင့်ပြောဦးမည်။ သူ နားလည်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ ငါ့ရဲ့အားနည်းမှု သင်္ကေတ ဖြစ်လေမလား။ မိုက်ဆလိတ်ကို ငါ့ဘာသာငါ ကြည့်ရှုင်းမှ ဖြစ်မယ်။

“နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဘာအိပ်မက် မက်နေတာလဲ”

မေရီ လန့်သွားပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုက်ဆလိတ်သည် မှတ်တမ်းစာနုတ် တစ်ထပ်ကြီးပိုက်လျက် သူမ စားပွဲရှေ့၌ လာရပ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီည ဒုက္ခမတွေ့အောင် ဒီအလုပ်တွေ မေးထားမယ်”
ဆလိတ်က သူမ စားပွဲပေါ် ဝိုင်တွဲတွေ ချလိုက်သည်။

“နောက်တို့ ရှင် ကျွန်မရဲ့ခန်းအထဲ ဝင်မယ်ဆိုရင် တံခါးခေါက်ပြီးမှ ဝင်ဖို့ ဆလိတ်က သူမအား မထိတမိကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့အလှူအမူး မဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ မရဘူး”

သူမ ဒေါသတရားဖြင့် ထွက်လာပြန်သည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်ဟာ သိပ်အမြင်ကပ်စရာကောင်းလို့”

ဆလိတ်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြပြီး

“ခင်ဗျား စကားသိပ်တတ်တာပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို မနောက်နဲ့နော်”

သူမ အော်လိုက်၏။ ဆလိတ်က အသံကို နှိမ့်ချပြီး

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးလား၊ ဝါရှင်တန်က လူတိုင်း ခင်ဗျား ကို ဘာပြောနေကြသလဲ သိလား”

“ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဂရုစိုက်သင့်တယ်”

ဆလိတ်က သူမ စားပွဲပေါ် ကုန်းလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် သံအမတ်ကြီး ခန့်ပါလိမ့်လို့ သူတို့ ဝေဖန်နေကြ တယ်။ ကျွန်တော် ရိုမေးနီးယားမှာ ၄ နှစ် နေခဲ့ဖူးတယ်။ ရိုမေးနီးယားက ပေါင် ကွဲတော့မယ့် ဒိုင်းနမိုက်တံတစ်ချောင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့အစိုးရက မအူမလည် ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ ဆော့ဖို့ ရိုမေးနီးယားကို လွှတ်လိုက် တော့မယ်ဗျာ”

မေရီက အံတင်းတင်းကြိုက်၍ နားထောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အပျော်တမ်းသမားပါ မစ္စကိုအက်ရှ်လီ၊ ခင်ဗျားကို သက်သေ ဖို့ ပိုက်ဆံပေးချင်တဲ့လူရှိရင် အိုက်စလန်နိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်လိုက်ဖို့ ပဲ ကောင်းတယ်”

မေရီ သည်းမခံနိုင်တော့။ သူမ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပြီး ဆလိတ်အား ခပ်ပြင်းပြင်း ပါးရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ မိုက်ဆလိတ်က သက်ပြင်းချပြီး

“ခင်ဗျားမှာ ဘယ်ကိစ္စအတွက်မဆို အဖြေရှိပြီးသားပါကလားနော်”

* * *

ဖိတ်စာပေါ်တွင် ဤသို့ ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြထားလေသည်။

ရိုမေးနီးယားဆိုရှယ်လစ်သမ္မတနိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးက ၂၃ လမ်း၊ အမှတ် ၁၆၀၇ ရှိ ရိုမေးနီးယားသံရုံး၌ ကော့တေးလ်နှင့် ညစာ စားပွဲကြွရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။ ညစာ စားပွဲဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လာပါရန်။ မတက်ရောက်နိုင်ပါက ကြိုတင်အကြောင်းပြန်ကြားပါရန်။

ဖုန်း - ၂၃၂-၆၅၉၃

မေရီသည် ရိုမေးနီးယားသံရုံးကို မိမိဘာသာ ဝင်ရောက်ခဲ့ပုံကို ပြန်သတိပြု အနည်းငယ် ရှက်သွားသည်။ တော်တော်မိုက်တဲ့ငါပါပဲ။

အဲဒါမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ ငါ အတွေ့အကြုံရလာပြီ။ ခုဆို ငါဟာ ဝါရှင်တန်နိုင်ငံရေး အသိုက်အဝန်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီမဟုတ် သေး။

မေရီသည် မိမိ ဝယ်ထားသော အနက်ရောင်ကတ္တီပါလက်ရှည် ဂါဝန်ကြီး ဝတ်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီး၍ ပုလဲပုတီး စွပ်လိုက်သည်။

“မာမီက မက်ဒေါနားထက်တောင် ပိုချစ်စရာကောင်းသေးတယ်” ဟု ဘက်က ပြောသည်။ မေရီက သူမအား သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

“မာမီတော့ ဘဝင်မြင့်သွားပြီ ဘက်ရေ၊ သမီးနဲ့ မောင်လေး ဟိုတယ် အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းမှာ ညစာ သွားဆင်းစားကြနော်၊ ပြီးတော့ အပေါ် ပြန်တက်ပြီး တီဗွီကြည့်နေကြ၊ မာမီ အိမ်ကို စောစော ပြန်လာမှာပါ။ နက်မြန်

ကျရင် မာမီတို့ ၃ ယောက် သမ္မတ ဝါရှင်တန်ရဲ့ မွေးဇာတိဖြစ်တဲ့ မောင့်ဇာနည် တို့ သွားလည်ကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မာမိ”

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းလာသည်။ ဟိုတယ် စာရေးထံမှ ဖြစ်၏။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား ဧည့်ခန်းထဲမှာ မစွက်စတစ်ကလီ စောင့်နေပါတယ်”

ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွားလိုက်ရင် အကောင်းသား။ ငါ့ကို ခုခွဲရောက်အောင် လိုက်စောင့်ကြပ်ဖို့ စတစ်ကလီ မကလို့ တခြားဘယ်သူမှ အခေါ်မသွားချင်ပါဘူးဟု မေရီ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

*

ရိုမေးနီးယားသံရုံးသည် မေရီ ယခင်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်ကနှင့် လုံးခြားနားနေ၏။ သူမ ပထမဆုံးအခေါက် ရောက်တုန်းက မရှိခဲ့သော မြေပြင်လမ်းဆန်းမှုကို ယခုမှ တွေ့ရသည်။

မေရီနှင့် စတစ်ကလီတို့အား သံအဖွဲ့ဂုဏ်ထူး ဂေဟရီစတိုးကားက တံခါးမှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစွတာစတစ်ကလီ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

စတစ်ကလီက မေရီအား မေးထိုးပြုပြီး

“ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကိုသွားမယ့် အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချေရလော့”

စတိုးကားက မေရီအား မမှတ်မိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

“မဒမ် သံအမတ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရတာ အထူးဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျား၊ ငါ့ကော့ဇူးပြု၍ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ”

စကြိုလမ်းမှ လျှောက်သွားစဉ် အခန်းအားလုံး မီးများထိန်လင်းအောင် ထွန်းထားပြီး အနွေးဓာတ်လည်း ကောင်းကောင်းလွတ်ပေးထားကြောင်း မေရီ သတိထားမိသည်။

အပေါ်ထပ်မှ သံခုံတီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၏ ဂီတသံများ ဖို့လွင့်လာလျက် ရှိသည်။ ပန်းဘဲခိုးများကို နေရာအနှံ့မှာ တွေ့ရသည်။

သံအမတ်ကြီး ကော်ဘက်စကူးသည် လူတစ်စုနှင့် စကားရပ်ပြောနေစဉ် မိမိထံ လျှောက်လာသော မေရီနှင့် ဂျိမ်းစတစ်ကလီတို့အား တွေ့သွားသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစွတာစတစ်ကလီ”

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ရိုမေးနီးယားဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုပါတယ်”

ကော်ဘက်စကူးက မေရီအား ကြည့်ကာ ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မဒမ်”

မေရီက ကော်ဘက်စကူး၏ မျက်လုံးအစုံကို အကဲခတ်နေသည်။ သို့သော် ကော်ဘက်စကူး မျက်လုံးမှာ လင်းလက်မှုမရှိချေ။

*

ညစာ စားပွဲတက်ရောက်လာသူ ဧည့်သည် အယောက် ၁၀၀ ခန့်ရှိသည်။ အမျိုးသားများသည် ညစာ စားပွဲတက်သည့် ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အမျိုးသမီးများကတော့ အက်တီပက်နှင့် ဒီလာရန်းတားတို့၏ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းဝတ်စုံများကို ဆင်မြန်းထားကြလေသည်။

ယခင်တစ်ခေါက် ရောက်ရှိစဉ်က မေရီတွေ့ခဲ့သော အပေါ်ထပ်ရှိ စားပွဲကြီး၏ စားပွဲငယ် ဒါဇင်ဝက်ခန့်ဖြင့် ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည်။

စားပွဲထိုးများသည် ရုန်ပိန်ပုလင်းနှင့် ခွက်များပါသော လင်ပန်းများကို အခန်းထဲ၌ လူးလာခေါက်တို့ လျှောက်နေကြသည်။

“ဘာသောကူဦးမလဲ မေရီ”

စတစ်ကလီ မေးရာ မေရီက

“နေပါစေ၊ ကျွန်မ အရက်မသောက်တတ်ဘူး”

“တကယ်လား၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

သူမက သူ့ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

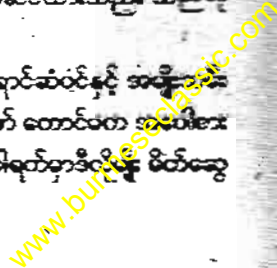
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား အလုပ်အတွက် အရက်သောက်တတ်ဖို့ လိုတယ်လေ။ သံတမန်တွေရဲ့ ညစာ စားပွဲ ခင်ဗျား တက်ရောက်တိုင်း အရက်ခွက်ကိုင်ပြီး ဆုမွန်ကောင်းဆောင်းတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။” ခင်ဗျား အရက်မသောက်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ရှင်ကို စော်ကားရာကျမယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား တစ်ဝိုင်း နှစ်ဝိုင်းလောက်တော့ ဆောက်ပြဖို့လိုတယ်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

သူမသည် အခန်းတစ်ဘက်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ရာ မိုက်ဆလိတ်အား ဆွဲသွားလေသည်။ ဆလိတ်ကို သူမ ချက်ချင်းမမှတ်မိ။ သူမသည် လူကြီး သူ့အား ဝိသုတ္တ ညစာ စားပွဲတက်သည့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သည်လို ဆီတော့လည်း တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှုရှိသား။

သူက မပေါ့တပေါ့ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပန်းကို ဖက်ထားသည်။ ကြည့်စမ်း။ သူ့အဖော် တောင်မတ ဘေးပါးစား နေလိုက်တာ။ သူက ဒါမျိုးပဲကြိုက်လို့ ဖြစ်ရမယ်။ ဘုခါရတ်မှာ ဒီလိုမျိုး မိတ်ဆွေ

ကောင်မလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်များ သူ့ကို စောင့်မျှော်နေကြမလဲဟု မေရီ စိတ်ထဲက စပ်စုမိသည်။

"ခင်ဗျားဟာ အပျော်တမ်းသမားတစ်ဦးပါ မစ္စက်အက်ရှ်လီ၊ ခင်ဗျားထက် သက်သက်မဲ့ ပိုက်ဆံပေးချင်တဲ့လူဟာ အိုက်စလန်နိုင်ငံ သံအမတ်ခန့်ဖို့ ကောင်းတယ်"

ဟူသော ဆလိတ်၏ စကားကို သူမ ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

သေချင်းဆိုး။

မေရီ စိုက်ကြည့်နေစဉ် ဝိုလ်မူးကြီး မက်ကင်နီသည် စစ်ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်လျက် ဆလိတ်ထံ ချဉ်းကပ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဆလိတ်က သူ့ အဖော်အမျိုးသမီးထံမှ ခွင့်တောင်းပြီး ဝိုလ်မူးကြီးနှင့်အတူ အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားသည်။

သင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါ သတိထားမှဖြစ်မယ်ဟု မေရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် ရှန်ပီနီလင်ပန်းမလျက် သူမအပါးမှ ဖြတ်သွားရာ

"ကျွန်မကို တစ်ခွက်လောက်ပေးပါ"

သူမ အရက်မော့ချလိုက်ပုံကို စတစ်ကလီက ကြည့်ပြီး

"ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ် လုပ်ကြစို့"

"ရှင်.."

"ဒီလို သံရုံးပါတီပွဲတွေမှာ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သံရုံးတွေက ပါတီခဏခဏ ပေးတာ"

*

နောက်တစ်နာရီအတွင်း၌ မေရီသည် သံအမတ်များ၊ အထက်လွှတ်တော် အမတ်များ၊ ဘုရင်ခံများနှင့် ဝါရှင်တန်ရှိ ဩဇာအာဏာအရှိဆုံး နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် သိက္ခန်းခွင့် ရရှိလေသည်။ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံသည် အရေးပါသောနိုင်ငံ ဖြစ်လာသောကြောင့် အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးလိုလို ယနေ့ည ပါတီပွဲသို့ မိမိကြားချက်ရအောင် ကြံဖန်ကြိုးစားခဲ့ကြပေသည်။

မိုက်ဆလိတ်သည် သူ့အဖော် အမျိုးသမီးအား လက်တွဲလျက် မေရီနှင့် စတစ်ကလီတို့ထံ လျှောက်လာသည်။

"မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဟောဒီက ဒက်ဘီဒင်းနစ်ဆန်နဲ့ ခြောက်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒက်ဘီ ဒါက ကျွမ်းစတစ်ကလီ၊ ဟောဒါက မေရီအက်ရှ်လီလေ"

ဆလိတ်က စော်ကားလိုက်ပြန်နေချပြီ။

ထို့ကြောင့် မေရီက

"သံအမတ်ကြီး မစ္စက်အက်ရှ်လီပါ"

ဆလိတ်က သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ဖျန်းခနဲရိုက်ပြီး

"ဟာ.. ဆောရီး သံအမတ်ကြီး အက်ရှ်လီရယ်၊ မစ္စဒင်းနစ်ဆန်နဲ့အဖေက သံအမတ်ကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ သူက သံတမန်ဘဝနဲ့ အတော်ကြာနေပြီး နိုင်ပေါင်း ၂၅ နှစ်အတွင်း နိုင်ငံပေါင်း ၆ နိုင်ငံလောက်မှာ သံအမတ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်လေ"

"နိုင်ငံတကာမှာ လျှောက်နေရင်း ကြီးပြင်းလာရတာဟာ သိပ်ပျော်စရာ ဆောင်းပါတယ်"

ဟု ဒက်ဘီက ပြောသည်။ ဆလိတ်က

"ဒက်ဘီက နိုင်ငံအတော် စုံနေပြီဗျ"

"ဟုတ်တဲ့ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်"

ဟု မေရီက ပြောလိုက်၏။

*

မေရီသည် ညစာ စားသောအခါ မိုက်ဆလိတ်ဘေးမှာ ဝင်မထိုင်ပါရစေ နေ့ဟု ဆုတောင်းနေသည်။ သူမ ဆုတောင်းပြည့်သွား၏။

မိုက်ဆလိတ်နှင့် သူ့အဖော်တို့ အခြားစားပွဲ၌ ထိုင်ရသည်။ မေရီစားပွဲမှာ မြည့်သည် တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိ၏။ အချို့ဧည့်သည်များအား ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဆွဲလင်းမျက်နှာဖုံးများပေါ်၌ သူမ မြင်ဖူးသည်။

စတစ်ကလီသည် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ထိုင်နေသည်။ မေရီဘယ်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောနေသော ဘာသာစကားမှာ ဘာမှန်း မေရီ မသိပေ။ သူမ ယာဘက်၌ကား အသက် ၄၀ ခန့် ရွှေ့ရောင်ဆံပင်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့် နီနီပီနီပီးပါး လူကြီးတစ်ယောက် နူးညံ့လှပသော မျက်နှာရှိ မိန်းမတစ်ဦးနှင့် အတူထိုင်နေလေသည်။

"ခင်ဗျားနဲ့ ညစာ အတူတွဲစားရလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ တွန့်တော်"

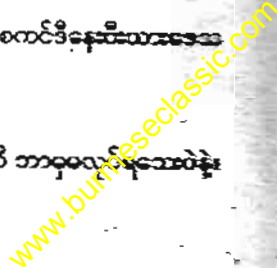
ခင်ဗျား ပရိသတ်ပါပဲ"

ဟု ထိုလူကြီးက မေရီအား ပြောသည်။ သူသည် စကင်ဒီနေးဗီးယားလူ

စကားသံဝူမျိုး ရှိနေသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူက ဘာလို့ ငါ့ပရိသတ်ဖြစ်နေရပါလိမ့်။ ငါ ဒုတိ ဘာမှမသိရသေးဘဲနဲ့

“ကျွန်တော်က ဆွဲခင်သံရုံးက ယဉ်ကျေးမှုဌာန သံအရာရှိ အိုလှာဗိတာဆင်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဗိတာဆင်”

“ခင်ဗျား ဆွဲခင်ရောက်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ ဘယ်မှမရောက်ဖူးသေးပါဘူး ပီတာဆင်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါဆို ခင်ဗျား နိုင်ငံတွေအစုံ သွားသင့်တယ်၊ မမြင်ဖူးတာတွေ အများကြီး ရှိမယ်”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ရှင်တို့နိုင်ငံကို ကျွန်မတို့ သားအမိတွေ လာလည်ပြန်မှာ ပါ”

“ဪ ခင်ဗျားမှာ သားသမီးတွေ ရှိလား၊ သူတို့ ဘယ်အရွယ်ရောက်နေလဲ”

“တစ်က ၁၀ နှစ်၊ ဘက်က ၁၂ နှစ်၊ ကျွန်မ ပြဦးမယ်”

မေရီက လက်ကိုင်အိတ်ဖွင့်ပြီး ကလေး နှစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံများ ထုတ်ပြလိုက်သည်။

စတစ်ကလီသည် သူမ အပြုအမူကို ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါနေလေသည်။

ပီတာဆင်က ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး

“အို... သိပ်ချောတဲ့ ကလေးတွေပါလား၊ မအေတူ ကလေးတွေပဲ”

“မျက်လုံးကတော့ သူတို့အဖေ မျက်လုံးပဲ”

မိမိနှင့် အက်ဒွပ်တို့သည် ကလေးများ မည်သူနှင့်တူသည်ဆိုသည့် ကိစ္စပတ်သက်၍ အပျင်းပြေငြင်းခုံလေ့ရှိခဲ့ကြ၏။

“ဘက် ကြီးလာရင် မင်းလိုပဲ သိပ်လှမှာ၊ တစ်ကတော့ ဘယ်သူနဲ့ တူမလဲ ကိုယ် မသိဘူး၊ တစ်က ငါ့သားမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

ဟု အက်ဒွပ်က နောက်တတ်သည်။

ယင်းသို့ ငြင်းခုံနေရင်း မိမိတို့နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာပေါ် အတူရောက် သွားလေ့ရှိပေသည်။

ပီတာဆင်က သူမအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောသော်လည်း သူမ မကြားလိုက် “ရှင်”

“ခင်ဗျား ယောက်ျား ကားတိုက်မှုနဲ့ သေဆုံးသွားကြောင်း ကျွန်တော် သတင်းစာထဲ ဖတ်လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား

“နို့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ အတော်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှာပဲ”

မေရီက ဝိုင်အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူ၍ တစ်ခွက်လောက်လိုက်သည်။ ဝိုင်က အေးစက်ပြီး သူမအား လန်းဆန်းစေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ အကုန်သောက် ဖတ်လိုက်၏။

သူမ ဖန်ခွက်ကို ခံညှိသည်များနောက်၌ အသင့်ရှိနေသော စားပွဲထိုးတစ်ဦး ကို ချက်ချင်းလာဖြည့်ပေးသည်။

“ရိုမေးနီးယားကို ခင်ဗျားဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

ပီတာဆင်က မေးသည်။

“နောက်တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် သွားရမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

မေရီသည် ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ကာ “ဘူခါရက်ကို ရည်စူးပြီး သောက်ကြရအောင်လား”

သူမ မော့ချလိုက်သည်။ ဝိုင်အရက်မှာ အလွန်အရသာရှိလှ၏။ ဝိုင်အရက် ထဲတွင် အရက်ပျံ့ ရာခိုင်နှုန်း အလွန်နည်းပါးကြောင်း လူတိုင်း သိသည်။

စားပွဲထိုးက သူမ ဖန်ခွက်ကို ထပ်ဖြည့်ပေးရဦးမလားဟု မေးသောအခါ သူမက ပြုံးပြီးလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူမသည် ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ပြောနေကြသော ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်စားထားသည့် ဧည့်သည်များအား

အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဂျန်ရှင်စီးတီးမှာ ဒီလိုစားပွဲသောက်ပွဲမျိုးကြီးတွေ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကင်းဆပ် ငြည့်နယ်ဟာ သိပ်တော့ကုတု အရပ်ပါပဲ။ ဝါရှင်တန်ကတော့ စည်ကားသိုက် ဖြတ်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

“ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

အိုလှာဗိတာဆင်က မေးသည်။ သူမက သူ၏ လက်မောင်းကို အသာပုတ်

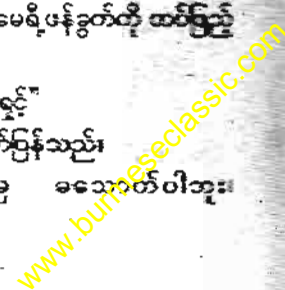
“ကောင်းပါတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ ဝိုင်တစ်ခွက်လောက် သောက် ချင်သေးတယ် အိုလှာဗိရယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ပီတာဆင်က စားပွဲထိုးအား လက်ယပ်ခေါ်ပြီး မေမိဖန်ခွက်တို့ ထပ်ဖြည့် ခဲ့သည်။

“ကျွန်မ အိမ်မှာဆို အရက်လုံးဝ မသောက်ဘူးရှင်”

သူမက ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ မော့ချလိုက်ပြန်သည်။ “တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာအရည်မှ မသောက်ပါဘူး”

အဲ... အဲ... သောက် ရေတော့ သောက်တာပေါ့လေ”

မေရီစကားလုံးများ အနည်းငယ် လုံးထွေးလာသည်။ သူမ လျှာထောင့် အားလေးကြီး ဖြစ်လာပြီ။

ပီတာဆင်က သူမအား ပြုံး၍ အကဲခတ်နေသည်။

အလယ်စားပွဲကြီးတွင် သံအမတ်ကြီး ကော်ဘတ်စကူးသည် မတ်တပ်ဆင်လိုက်ပြီး

“ဤသည်တော်ကြီးများ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းများ၊ မင်းကတော်များ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဆုမွန်ကောင်းတစ်ခု တောင်းပေးချင်ပါတယ်”

သို့နှင့် ရိုမေးနီးယားသမ္မတ အိုင်တိုနက်စကူး၊ သမ္မတကတော် မဒမ် အိုင်တိုနက်စကူး၊ အမေရိကန်သမ္မတကြီးနှင့် ဒုတိယသမ္မတ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံတော် အလံနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံတော်အလံတို့အတွက် ရည်စူး၍ ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းကာ ပြိုင်တူ အရက်မော့သောက်ကြလေသည်။

မေရီအဖို့ ဆုတောင်းအရက်သောက်ခြင်းကိစ္စသည် တော်တော်နှင့် မပြုနိုင်သလို ရှိ၏။

သူမ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့ချမိသည်။

ငါဟာ သံအမတ်တစ်ဦး၊ အရက်သောက်တာဟာ ငါ့ရဲ့တာဝန်တစ်ခုပဲ။ သူ့ဘာသာ အားပေးလျက်ရှိသည်။

ထိုသို့ဆုတောင်းရင်း အရက်သောက်နေကြစဉ် သံအမတ်ကြီး ကော်ဘတ်စကူးက

“ကဲ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကိုသွားမယ့် အမေရိကန် သံအမတ်အသစ်ဖြစ်ဖို့ မရွက်အက်ရုံလီဆီက စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောကြားတာ နားထောင်ချင်သေးတယ်ခင်ဗျာ”

မေရီသည် ဖန်ခွက်မြှောက်ပြီး မော့ချမည်အပြု မိမိနာမည်ကို ကြားလို့ သဖြင့် ခဏဆက်ထိုင်နေပြီး မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ စားပွဲကို လက်ဖက်ဖမ်းထောက်ထားရသည်။ လူက ယိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်နေပြီ။ လူအုပ်ကြီးကို ထိန်းကြည့်ပြီး လက်ငွေယမ်းပြကာ

“အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြရဲ့လား”

သူမ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ယခုလောက် မပျော်ခဲ့ဖူးသေး။

ဤအခန်းထဲရှိ လူအားလုံး သူမကို ခင်မင်ကြပုံရသည်။ သူတို့အား သူမအား ပြုံးပြနေကြသည်။ အချို့က ရယ်မောနေကြ၏။ သူမက စတစ်ထပ်ဖား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ဒီနေ့ည ပါတီပွဲဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပွဲပါပဲ။ လူကြီးမင်းများ အားလုံး တက်ရောက်နိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မ အထူးဝမ်းသာပါတယ်”

မေရီ ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်ချပြီး ပီတာဆင်တက်လှည့်ကာ

“ကျွန်မ သောက်မယ့် ဝိုင်ထဲ သူတို့ ဘာတွေထည့်ပေးလိုက်သလဲ မသိဘူး”

ပီတာဆင်က သူမ လက်ဖမိုးကို အသာလေး ဖိနှိပ်ကာ

“ခင်ဗျား လေကောင်းလေသန့် ထွက်ရှုလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ မွန်းကျပ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မ ခေါင်းနည်းနည်း မူးနေတယ်”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တွဲပို့ပေးပါမယ်”

ပီတာဆင်က သူမအား တွဲထုလိုက်သည်။ မေရီ လမ်းသိပ်မလျှောက်နိုင် နှင်း မိမိဘာသာ သိသွား၏။ ဂျိမ်းစတစ်ကလီသည် သူ့အဖော်နှင့် အားတက်သရာ စကားပြောနေသဖြင့် မေရီ ထွက်သွားတာ သတိမထားမိလိုက်ပေ။

မေရီနှင့် ပီတာဆင်တို့သည် မိုက်ဆလိတ်၏ စားပွဲဘေးမှ ဖြတ်သွားရာ မေရီ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူ ဒုက္ခကို ရှင်သိလား၊ သူက သံအမတ် သိပ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကျွန်မကို ခန့်လိုက်လို့ သူ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

သူမက ပီတာဆင်အား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“အို... အလကားပြောတာ၊ သူက အရေးပါတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သား အေးစက်သော ညလေထုအတွင်းသို့ ရောက်လာကြ

။ ပီတာဆင်က လက်မောင်းတစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ထားသောကြောင့် မေရီ ဘေးဖူးတင်မိသည်။

သူမ မျက်လုံးထဲ၌ အရာအားလုံး ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေပြီ။

“ကျွန်မ ကား ဟောဒီနားတစ်စုံကမှာ ရှိပါတယ်”

မေရီက ပြောသည်။

“ပြန်လွှတ်လိုက်ပါလား၊ ကျွန်တော့်အိမ်လိုက်ခဲ့လေ၊ မအိပ်ခင် နောက်ဆုံး

ထစ်ခွက်လောက် သောက်ကြရအောင်”

ပီတာဆင်က အကြံပြုသည်။

“ဝိုင်တော့ မသောက်ပါရစေနဲ့တော့”

“ဝိုင် မတိုက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဝိုက်တောင်းသွားအောင် ဘာနဲ့ဒီထောင့်နည်း ညည်းသောက်ပါလား”

ဘရန်ဒီဆိုတာ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲမှာ အထက်တန်းလွှာတွေ သောက်နေ ကျ အရက်တစ်မျိုးပဲ။ ဘရန်ဒီနဲ့ ဆိုဒါနဲ့ပေါ့။ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကယ်ရိုဂရန် တို့လို အထက်တန်းကျတဲ့ ရင်ကျက်တဲ့လူတွေ သောက်တာ။

“ဆိုဒါ ပါမှာလား”

“ပါတာပေါ့ဗျာ”

ပီတာဆင်က မေရီအား တက္ကစီပေါ် တွဲတင်ပေးပြီး ယာဉ်မောင်းအား မိမိလိပ်စာကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကြီးမားသော တိုက်ကြီးတစ်လုံးရှေ့၌ ကားရပ်လိုက်သောအခါ မေရီက ပီတာဆင်အား အူကြောင်ကြောင်ကြည့်ပြီး

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်လာပြီလဲ”

“အိမ်ရောက်ပြီလေ”

ပီတာဆင်က မေရီအား တက္ကစီပေါ်မှ တွဲချပေးသည်။ မေရီ ခြေအောက် ကျမတတ် ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်မ အရက်မူးနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်မ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ပီတာဆင်က တိုက်ထဲခေါ်သွားပြီး ဓာတ်လှေကားခလုတ် နှိပ်ခေါ်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျား ဘရန်ဒီလေးနည်းနည်းသောက်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ” သူတို့နှစ်ဦး ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ပြီးနောက် ပီတာဆင်က ခလုတ်တစ်ခု နှိပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အရက်လုံးဝ မသောက်တတ်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိလား”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

“တကယ်ပြောတာ”

ပီတာဆင်သည် သူမ၏ လက်မောင်းဖွေးဖွေးကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်နေ သည်။

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသောအခါ သူက မေရီအား အပြင်သို့ ထွက် သွားသည်။

“ရှင်အိမ်က ကြမ်းခင်း မညီဘူးလို့ သူများတွေ မပြောဘူးလား”

“ကျွန်တော် ညီအောင် ပြင်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ပီတာဆင်သည် သူမအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းထားကာ သူ့အခန်း

တံခါးသော့ကို နှိုက်ယူ၍ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ မီးမိန့်မိန့်သာ ထွန်း ထား၏။

“မှောင်လိုက်တာနော်”

မေရီက ပြောသည်။ ပီတာဆင်က သူမအား သိုင်းဖက်ပြီး

“ကျွန်တော်တော့ မှောင်တာ ကြိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားရော . . .”

သူမ မဖြေတတ်။

“ခင်ဗျားဟာ သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ သိလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်ကလဲ လူချောကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

သူက သူမအား နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာကြီးဆီ တွဲခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခိုင်း သည်။ သူမ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။

“ရှင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

“စိတ်တွေ လျော့ထားစမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ တော်တော်ကြာ ပျော်ရမှာ”

ပီတာဆင်လက်များသည် အက်ဒွပ်လက်ချားကဲ့သို့ပင် သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။

“သူဟာ သိပ်တော်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေါ့”

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ်”

“တကယ် ဘယ်သူမဆို ခွဲစိတ်စရာရှိရင် အက်ဒွပ်ကိုပဲ လှမ်းခေါ်ကြတယ်”

သူမသည် ဆိုဖာပေါ်၌ ပက်လက်လှဲနေသည်။ ပီတာဆင်၏ နူးညံ့သော လက်ချောင်းများက အက်ဒွပ်လက်များနှင့် တူလှ၏။

မေရီ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် မေရီ မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတစ်ဦး၏ မျက်နှာကြီးကို တွေ့ရ သည်။

“ရပ်လိုက်”

သူမ အော်ရင်း ဆိုဖာပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှိမ့်ဆင်းလိုက်သည်။ ဇနီးရုန်း၍ ထသည်။ ပီတာဆင်သည် သူမအား စိုက်ကြည့်ရင်း

“ . . . ”

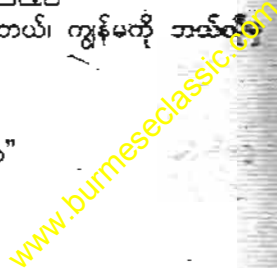
“ဟင့်အင်း”

သူမသည် တိုက်ခန်းကို မျက်ကလဲဆန်ဖျာကြည့်ပြီး

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ မှားသွားတယ်၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ မဆင်နွှဲ . . .”

သူမ တံခါးဆီသို့ လှည့်ပြေးသည်။

“နေဦး၊ ကျွန်တော် အိမ် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

သူမ မရှိတော့ချေ။

*

သူမသည် အေးစက်လှသောလေကို ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်ရင်း မိမိစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ လှုပ်ပြတ်သော လမ်းများမှ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ မိမိလုပ်ခဲ့သော အပြုအမူနှင့်ပတ်သက်၍ မြေရှင်းချက်မရှိ။ ခွင်လည်း မလွတ်နိုင်။ မိမိရာထူးကို ထိခိုက်နှစ်နာအောင် လုပ်လိုက်မိချေပြီ။ မိုက်မဲလိုက်လေ မေရီရယ်။ ဝါရှင်တန်ရှိ သံတမန်အသိုက်အဝန်းကြား၌ သူမ အရက်မူးအောင် သောက်ခဲ့ပြီး သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ လိုက်သွားရုံမျှမက ထိုသူ၏ မြူဆွယ်ပြားယောင်းမှုကိုလည်း လိုက်လျောခဲ့မိ၏။

နက်ဖြန်မနက်ကျလျှင် သူမသည် ဝါရှင်တန်ရှိ အတင်းအဖျင်းကော်လံစားဆောင်းပါးဆရာအားလုံး၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

*

ဘင်ကွန်းသည် ထိုသတင်းကို ရိုမေးနီးယားသံရုံး ညစာ စားပွဲတက်ရောက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် ၃ ဦးထံမှ ကြားသိသွား၏။ ဝါရှင်တန်နှင့် နယူးယောက်သတင်းစာများ၌ လျှောက်ရှာကြည့်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်လုံးမျှ မပါလာသေး။ ထိုသတင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အမှောင်ချလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ထိုသူသည် အလွန်အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘင်ကွန်းသည် သူ့သတင်းစာတိုက်ရှိ ကုဗပုံ ရုံးခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ၌ ထိုင် စဉ်းစားနေသည်။

အိယန်ဗီလီယေး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဟဲလို မစ္စတာ ဗီလီယေး ရှိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုပြောတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ဘင်ကွန်းပါ”

“ခဏ ကိုင်ထားပါ”

တအောင့်အကြာ၌ အမျိုးသမီးအသံကို ထပ်မံကြားရသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာကွန်း၊ မစ္စတာဗီလီယေး အပြင်သွားပါတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်တော့ တွေ့နိုင်မလဲ”

“သူ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ”

ဘင်ကွန်းသည် တယ်လီဖုန်းချပြီး အခြားသတင်းစာတိုက်မှ အတင်းအဖျင်းကော်လံစားသားသူ တစ်ဦးထံသို့ ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။

ဝါရှင်တန်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ သူမ မသိသေးတာ မရှိသေး။

“လင်ဒါ အလုပ်များနေလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဝါရှင်တန်မှာ ဘာထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တာများ ရှိသေးလဲ”

“ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ တိတ်ဆိတ်နေတယ်”

“မနေ့ညက ရိုမေးနီးယားသံရုံးမှာ ညစာ စားပွဲအကြီးအကျယ် လုပ်တယ်လို့ ငါ ကြားတယ်”

“ဟုတ်လား”

လင်ဒါသည် စကားကို သတိထားပြောဟန် ပါလာသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ တို့ရဲ့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ နင် ဘာကြားသေးလဲ”

“ဘာမှ မကြားပေါင်”

“ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ တခြားမြို့ ဖုန်းတစ်ခု လာနေလို့”

ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သွား၏။

ဘင်ကွန်းသည် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

၎င်း၏ အတွင်းရေးမှူးက

တယ်လီဖုန်းလိုင်း ဆက်သွယ်ပေးလိုက်သောအခါ ဘင်ကွန်းက

“ဟဲလို အဲလ်ဖရက်”

“ဘင်ဂျမင် ဘာကိစ္စလဲကွ”

“မင်းနဲ့ ငါ မတွေ့တာကြာပြီ၊ အခု ဒီနေ့ နေ့လည်စာ အတူသွားစားကြရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းသားပဲ၊ မင်း ဘာသတင်းလိုက်နေလဲ”

“မင်းနဲ့ တွေ့မှ ပြောပါရစေ”

“ရပါတယ်၊ ဒီနေ့ ငါ အလုပ်နည်းနည်းပါးလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဝမ်းစားနီဟိုတယ်ကို မင်း လာတွေ့မလား”

ဘင်ကွန်းက ခေတ္တဆိုင်းငံ့ပြီး

“ဆီးလ်ဗားစပရင်းက မောလာရက်ဖိနားရဲ့ ဆိုင်မှာ တို့တွေ့ရင် ဖိုတောင်းပယ်ကွာ”

“အဲဒါ နည်းနည်းမဝေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

တစ်ဖက်မှလက်ခံအဆိုးပြီး
“အင်း. . ကောင်းပြီလေ”
“နေခင်း တစ်နာရီ ဆုံကြမယ်”
“ကောင်းပြီ”

အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဘင်ကွန်း ထိုင်စောင့်နေစဉ် သူ့သူငယ်ချင်း အဲလ်ဖရက်ရှက်တယ်ဝပ် ရောက်လာလေသည်။ ဆိုင်ရှင် တိုနီဆာဂျီထီက အဲလ်ဖရက်အား ထိုင်ခုံထိုးပေးပြီး

“ဘာသောက်ကြမလဲ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား”
အဲလ်ဖရက်က မာတီနီ မှာလိုက်သည်။
“ကျွန်တော် ဘာမှ မသောက်ချင်ဘူး”
ဘင်ကွန်းက ပြောသည်။

အဲလ်ဖရက်သည် အသားဝါဖန်ဖန်နှင့် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန ဥရောပဌာနခွဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က အဲလ်ဖရက်သည် အရက်မူးပြီး ကားမောင်းရာမှ ကားတိုက်မှုဖြစ်သွားသောသတင်းကို ဘင်ကွန်း ရရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ အဲလ်ဖရက်၏ဘဝ ပျက်လုမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ဘင်ကွန်းက ထိုသတင်းကို အမှောင်ချစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် အဲလ်ဖရက်သည် မိမိရုံးမှသတင်းများကို ဘင်ကွန်းအား အလျဉ်းသင့်သလို လက်ဆင့်ကမ်းပေးလေ့ရှိသည်။

“မင်း အကူအညီ လိုချင်လို့ပဲ”
“ကြိုက်တာပြောပါ”
“တို့ရဲ့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်အသစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွင်းကျကျ သတင်းတွေ သိချင်တယ်ကွာ”
အဲလ်ဖရက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
“မင်း ဘာကို ဆိုလို့တာလဲ”

“မနေ့ညက ရိုမေးနီးယားသံရုံးရဲ့ ပါတီပွဲမှာ သူဟာ အရက် အရမ်းမူးပြီး ဝါရှင်တန်ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်တွေရှေ့မှောက်မှာ တလွဲတချော်တွေ လျှောက်လုပ်ပြီး တယ်လို့ ငါအသိ ၃ ယောက်က ဖုန်းဆက် သတင်းပေးကြတယ်။ ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် မွန်းလွဲပိုင်းသတင်းစာတွေ မင်း ဖတ်ပြီးပြီလား”
“အေး. . ဖတ်ပြီးပြီ၊ အဲဒီညစာ စားပွဲအကြောင်း ဖော်ပြထားပေမယ့် ဝေခါ

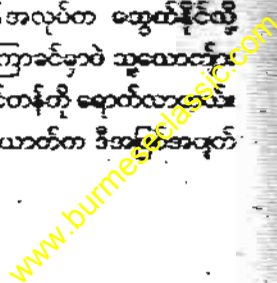
အက်ရှ်လီသတင်းတော့ လုံးဝမပါဘူး”
“ဟုတ်လိုက်လေ”
“ငွေရောင်းမီးလျှံပေါ့ကွာ”
“ဟေ. . .”

“ဪ. . ရှာလော့ဟုန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် သတိရလို့ပါ။ ခွေးက မဟောင်းတော့ တိတ်ဆိတ်နေတာပေါ့။ သတင်းစာတွေလဲ ငြိမ်နေကြတယ်။ အတင်းအဖွင်း နေတဲ့သူတွေ ဒီကိစ္စကိုဘာလို့ မျက်စိလျှမ်းနေကြပါလိမ့်။ ဒီသတင်းကို တစ်ယောက်ယောက် ပိတ်လိုက်လို့ပေါ့။ အဲဒီလူက သိပ်ကို အရေးပါ အာဏာရှိတဲ့ လူ ဖြစ်မယ်။ တကယ်လို့သာ အခြားအရေးပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထစ်ဦး အဲဒီလိုမျိုး လုပ်မိရင် သတင်းစာတွေကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဝိုင်းရောကြမှာ သေချာတယ်”
“ဘယ်လို သဘောလဲ ဘင်”

“မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ စင်ဒရဲလားလေးကို တို့သမ္မတကြီးက သူ့ရဲ့မှော် လက်တိုင်တုတ်ချောင်းကလေးနဲ့ တို့ပေးလိုက်တော့ ချက်ချင်းပဲ သူဟာ ဂရေစ်ကယ်လီ၊ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးနဲ့ ဂျက်ကလင်းကနေစီ သုံးယောက်ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်လေ။ မေရီအက်ရှ်လီဟာ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ညက်ထက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီးလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကင်းဆပ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်မှာ နိုင်ငံခြားရေးသိပ္ပံဘာသာ သင်ကြားနေတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာ့အနုနယ်ဆုံးနိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ သံအမတ်မဖြစ်ထိုက်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်။ ဘဝင်မကျစရာတစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်။ ငါ ကိုယ်တိုင် ဂျန်ရှင်ဇီးတီးကိုသွားပြီး အဲဒီက ရဲမှူးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

အဲလ်ဖရက်သည် သူ၏ မာတီနီခွက်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီး
“ငါ နောက်တစ်ခွက် သောက်ချင်သေးတယ်ကွာ”
“မင်း ပြောတာတွေကြောင့် ငါ စိတ်ခြောက်ချားလာပြီ”
“ဒါဆို မင်း ငါတို့ အသင်းသား ဖြစ်ပြီပေါ့”
ဘင်ကွန်းက မာတီနီ ထပ်မှာပေးလိုက်သည်။
“ဆက်ပြောပါဦး”

“မေရီအက်ရှ်လီဟာ သူ့ယောက်ျား ဆရာဝန်အလုပ်တ ဘွတ်နိုင်လို့ သမ္မတရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ယောက်ျား တားတိုက်မှုနဲ့ သေသွားတယ်။ ပြန်းဆို မေရီဟာ ဝါရှင်တန်တို့ ရောက်လာတယ်။ အခု သူ့ခါရက်ကို သွားရောက်မှာမယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီအပြစ်အဖျတ်အားလုံးကို အစီအစဉ် ရေးဆွဲဖန်တီးခဲ့ပုံပဲကွ”

"ဘယ်သူများပါလိမ့်"

"သိပ်မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ"

"ဘင် ခင်ဗျား ဘာကို ရည်ရွယ်ထားလဲ"

"ဘာမှ မရည်ရွယ်ဘူး၊ ရဲမှူး မန်စတာ ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ ငါပြောပြမယ် အဲဒီ ကားတိုက်မှု ဖြစ်တဲ့ညက ဆောင်းတွင်းကြီး။ အရိုးကွဲအောင် အေးစက်နေ တာတောင် မျက်မြင်သက်သေ ၆ ယောက်ဟာ ကြံကြံဖန်ဖန် ဘယ်က ပေါ်လာ မှန်း မသိဘူးတဲ့။ ဒီထက်ပိုပြီးဆန်းတာ ကြားချင်သေးလား။ အခု သူတို့အားလုံး မရှိတော့ဘူး။ အကုန်လုံး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပြီ"

"အင်း ဆက်ပြောပါဦး"

"ဒေါက်တာ အက်ရှ်လီရဲ့ ကားကို ဝင်တိုက်တဲ့ စစ်ထရပ်ကားကြီးမောင်းတဲ့ ဒီဇိုင်ဘာနဲ့တွေ့ဖို့ ငါ နိုင်လိမ့်တပ်ကို သွားသေးတယ်"

"သူ ဘာပြောသလဲ"

"ဘာပြောရမှာလဲ၊ သူ သေသွားပြီလေ၊ နှလုံးရောဂါနဲ့ သူ့အသက်က ၂၇ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်"

အဲလ်ဖရက်ရှပ်တယ်ဝပ်သည် သူ့ဖန်ခွက်လည်တိုင်ကို လက်နှင့် ပွတ်သစ် နေမိသည်။

"ဘာတွေ ကျန်သေးလဲ"

"ကျန်တာပေါ့၊ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ နိုင်လိမ့်တပ်က စီအိုင်ဒီရုံးကို ငါ သွားပြီး မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦးလဲဖြစ်၊ ဒီအမှုကိုလဲ တာဝန်ယူ စစ်ဆေးပေးရ တဲ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်ကင်းကို မေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီဗိုလ်မှူးကြီးလဲ ရာထူး တက်ပြီး နိုင်ငံခြားကို ဌာနပြောင်းသွားပြီတဲ့။ အခု ဗိုလ်မှူးချုပ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ ဘယ်နိုင်ငံ သွားမှန်းလဲ အဲဒီနိုင်လိမ့်တပ်ကလူတွေ ရေရေရာရာ မသိကြဘူး"

အဲလ်ဖရက်ရှပ်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

"ဘင် မင်းဟာ သိပ်တော်တဲ့ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ ငါ သိ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ရေလိုက်လွှဲနေ ပြီ ထင်တယ်၊ မင်းက တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေကို ဟစ်ချ်ကော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်နဲ့တူအောင် ပေါင်းစပ်ကြည့်နေတာပဲ။ ကားတိုက်မှုတွေမှာ လူသေတာ မဆန်းပါဘူး။ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေတဲ့သူတွေ၊ ရာထူးတက်တဲ့လူတွေ ရှိတာတွေ ဆန်းသလား။ မင်းက တမင်သက်သက် ပူးပေါင်းကြံစည်မှုကြီးတစ်ခုကို မရုတ် ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြံနေတာပဲ"

"လွတ်လပ်ရေးမျိုးချစ်များဆိုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအကြောင်း မင်း ကြား ဖူးသလား အဲလဲ"

"ဟင့်အင်း အဲဒါ အမေရိကန်တော်လှန်ရေးရဲ့ သမီးပျိုများဆိုတဲ့ အဖွဲ့ အစည်းလိုမျိုးလား"

ဘင်ကွန်းက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

"တခြားစီပဲ၊ ငါ ကောလာဟလတွေ ဆက်တိုက်ကြားနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရသေးဘူး၊ ဘယ်လို ကောလာဟလတွေလဲ"

"အနောက်နဲ့ အရှေ့အုပ်စု နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါဇင်က ထိပ်သီးလက်ဝဲ ထက်ယာ ဝါဒီတစ်ယူသန်တွေ စုစည်းထားတဲ့ အသင်းအဖွဲ့ငယ်တစ်ခု ဖြစ်မယ် ဆင်တာပဲ၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကူးဝါဒတွေ၊ ခံယူချက်တွေက ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့် ကျင်နေပေမဲ့ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် သူတို့ ပေါင်းစည်းမိကြတာပဲ။ သမ္မတ အဲလ် သစ်ဆင်ရဲ့ စီမံကိန်းဟာ အရှေ့ဥရောပအုပ်စုကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြံစည်တဲ့ အရင်းရှင် ဩဇာကွက်တစ်ခုလို့ အဲဒီအဖွဲ့ဝင်ကွန်မြူနစ်တွေက ယူဆထားတယ်။ အဲလ် ထက်ယာဝါဒီတွေကလည်း သူ့စီမံကိန်းဟာ ငါတို့နိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကွန်မြူနစ် တွေကို တံခါးဖွင့် ဖိတ်ခေါ်တာပဲလို့ ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ပေါင်းချင်တဲ့ ပေါင်းစည်းထားကြတာ"

"ဘုရားရေး . . အံ့ရော"

"ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီအရေးကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေအပြင် နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေး အာရုံစီ အမျိုးမျိုးရဲ့ အုပ်စုငယ်လေးတွေလဲ ပါဝင်ပတ်သက်နေကြသေးတယ် တဲ့ အဲဒါ မင်း နည်းနည်းစုံစမ်းကြည့်စမ်းပါလား"

"အင်း ငါ ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ"

"မင်း တိတ်တိတ်ပုန်းလှုပ်နော်၊ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ အမှန်တကယ် ရှိနေ နိုင် သူတို့အကြောင်း စပ်စုတဲ့လူရှိမှန်း သိသွားလို့ကတော့ လုံးဝသဘောကုန်မှာ သူတို့ဘူး"

"ငါ မင်းဆီ အကြောင်းပြန်မယ်လေ"

'ကျေးဇူးပဲ၊ ကဲ . . စားစရာတွေ မှာကြစို့"

အဲလ်ဖရက်ရှပ်တယ်ဝပ်သည် ဘင်ကွန်း၏ သီဝရီကို မလုံတစ်ဝက် ထိ ခပ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။ သတင်းထောက်တွေဟာ အမြဲတမ်းသတိထားမိတဲ့ သတင်းထောက်တွေကပဲ တွေးတတ်မြင်တတ်ကြမယ်ဟု အဲလ်ဖရက် ရှပ်တယ်ဝပ် သူ့အတွက် ထိုသူ ခင်သည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး သိသိပ်

www.burmeseclassic.com

ဘယ်နည်း ခြေရာခံ လိုက်ရပါမည်နည်း။ ထိုအဖွဲ့အစည်း အမှန်တကယ် ထူထောင်ထားခဲ့လျှင် အစိုးရကွန်ပျူတာတစ်ခုခုကို မေးကြည့်မှသာ ရလိမ့်မည်။ မိမိအနေနှင့် ကွန်ပျူတာများကိုင်ခွင့် လုံးဝမရှိ။ သို့သော် ကွန်ပျူတာကိုင်ခွင့်ရှိသူတစ်ဦးကိုတော့ သိကျွမ်းပါသည်။ ထိုလူထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမည်ဟု အဲလ်ဖရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပိတ်ကွန်းနား အရက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ အဲလ်ဖရက်သည် ဒုတိယမြောက် မာတီနီကို သောက်လျက်ရှိနေလေသည်။

“ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ‘ချစ်ဖတ်စက်ရုံ’ မှာ ပြဿနာလေးတစ်ခု ပေါ်လို့”

ကွန်းနားက ပြောသည်။ ထို့နောက် စကော့ရှ် မှာယူလိုက်သည်။ အဲလ်ဖရက်က မာတီနီတစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။

ကွန်းနား၏ ရည်းစားနှင့် အဲလ်ဖရက်၏ ဇနီးတို့ တစ်ဖွဲ့တည်း အလုပ်သွင်းပေးခြင်းဖြင့် အဲလ်ဖရက်အတွက် ကွန်းနားနှင့် အဲလ်ဖရက်တို့လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်လာခဲ့ကြပေသည်။ တစ်ယောက်က အသက်အန္တရာယ် များပြားသော သူတို့အလုပ်နှင့် ပတ်သက်နေပြီး တစ်ယောက်ကတော့ နူးအလုပ်လုပ်ရသော ဖြစ်ကရက်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဤခြားနားချက်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ပိုပြီး ပေါင်းသင်းဖြစ်၏။ အသုံးဝင်မည့် သတင်းများကိုလည်း ဖလှယ်ကြသည်။

ကွန်းနားနှင့် စသိစဉ်က သူသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖျော်စရာကောင်းသော အပေါင်းအဖော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း၌ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်ဝင်စားစိတ်ထား ပြောင်းသွားခဲ့ကြောင်း အဲလ်ဖရက် သတိထားမိသည်။ ယခုကွန်းနားသည် အရာရာကို ခါးသီးနာကြည်းစွာ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။ အဲလ်ဖရက်သည် မာတီနီကို တစ်ခွက်မော့ချလိုက်၏။

“ပီတာ ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ စီအိုင်အေ ကွန်ပျူတာထဲမှာ တစ်ခုလောက် ရှာပေးပါလား၊ ကျွန်တော် လိုချင်တာ ရှိချင်မှလဲ မိမိအဖွဲ့အစည်းအတွက် အသုံးပြုနိုင်ဖို့အတွက် အသုံးပြုပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးကားလို့”

“အင်းပါ၊ ကျွန်တော် ကူညီရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့အကြောင်း ဆိုလို့လဲ”

“လွတ်လပ်ရေးမိုးချစ်များ ဆိုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအကြောင်းပါ”

တကယ်ရှိချင်မှလဲ ရှိမှာပါ။ ခင်ဗျား ကြားဖူးလား”
ကွန်းနားက ဖန်ခွက်ကို ဝရုတစိုက် ပြန်ချလိုက်ပြီး
“မကြားဖူးပါဘူး အဲလ်၊ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူတုံး”
“ဝါရှင်တန်ပီစီသတင်းစာက သတင်းထောက် ဘင်ကွန်းပါ”

နောက်နေ့မနက်တွင် ဘင်ကွန်းသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။
“ဒီရာစုနှစ်ရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံးသတင်းကို ငါ ရချင်လဲ ရမယ်၊ မရချင်လဲလို့ မရဘူး။ အဲဒါကို ငါ တွေ့အောင်ရှာဖို့ အချိန်တန်ပြီ”
ဟု အာကီကိုအား ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားဇေ . . .”
အာကီကိုက အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်၏။
ဘင်ကွန်းက မေရီအက်ရှ်လီရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး
“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းဝါ မဒမ်သံအမတ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဘင်ကွန်းပါ၊ မှတ်မိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာကွန်း၊ ရှင် ဟိုသတင်း ဈေးပြီးပြီလား”
“အဲဒီကိစ္စ အခု ဖုန်းဆက်တာပါ၊ ဂျန်ရှင်ဖီးတီးကို ကျွန်တော် သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစိတ်ဝင်စားမယ်ထင်တဲ့ သတင်းတချို့ ရခဲ့လို့ပါ”

“ဘယ်လို သတင်းမျိုးပါလိမ့်”
“တယ်လီဖုန်းက မပြောပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ကြုံအောင်လား”

“ကျွန်မ အလုပ်တွေ သိပ်ကျပ်နေတယ်။ နေဦး သောကြာနေ့ မနက်ပိုင်း အချိန်လောက်တော့ ခဏအားတယ်။ အဲဒါ ဖြစ်မလား”
နောက် ၃ ရက် လိုသေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီနေ့အထိ စောင့်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ”
“ရှင် ကျွန်မ ရုံးကို လာခဲ့မလား”
“မာမိရဲ့ ရုံး အောက်ဆုံးထပ်မှာ ကဖီဆိုင်ရှိသားပဲ၊ အဲဒီမှာ ဆုံကြရအောင်”
“ကောင်းပြီ၊ သောကြာနေ့နော်”

သူတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ တဒဂ်အကြာ၌ ဘင်ကွန်း၏ တယ်လီဖုန်းလိုင်းထဲမှ ချောက်ခနဲ မြည်သံတစ်ခု ထပ်ဆင့်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ချောက်ခနဲသံကို မည်သူမျှမကြားလိုက်ပေ။

ထိန်းချုပ်သူ နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရန် နည်းလမ်းလုံးဝမရှိ။ သူသည် လွတ်လပ်ရေးမျိုးချစ်အဖွဲ့အစည်းကြီးကို စည်းရုံးထူထောင်၍ ငွေရင်း မတည်ပေးခဲ့သော်လည်း ကော်မတီအစည်းအဝေးများ ဘယ်တော့မှ တက်ရောက်ခြင်း မရှိခဲ့။ ထိန်းချုပ်သူသည် မည်သူမှန်း မသိချေ။ အညတရတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။

သူ၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်မှတစ်ဆင့် သူ နေထိုင်ရာသို့ ခြေရာခံလိုက်တော့ မရ။ ကွန်းနားသည် ထိုကိစ္စကို ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းနံပါတ်ကို ဆက်သည့်အခါ 'စက္ကနဲ့ ခြောက်ဆယ်အတွင်း သင်ပြောလိုရာကို ပြောထားခဲ့ပါ' ဟူသော ကြိုတင်အသံသွင်းထားသော တိတ်ခွေမှ အသံကိုသာ ဖုန်းထဲမှ ကြားရသည်။ ထိုနံပါတ်ကို တကယ့်အရေးပေါ်ကိစ္စ ဖြစ်သည့်အခါကျမှ သုံးခွင့်ရှိသည်။

ကွန်းနားသည် အများသုံး ဖုန်းခုံလေးတစ်ခုထဲ ဝင်၍ ထိုနံပါတ်ကို လှည့်ပြီး သူ မှာစရာရှိတာကို မှာကြားခဲ့ရလေသည်။

သူ့မှာကြားချက်ကို ညနေ ၆ နာရီ၌ လက်ခံရရှိ၏။ မြို့နယ်အစိုးရဌာနတွင် ည ၈ နာရီ ရှိနေပြီ။

ထိန်းချုပ်သူသည် ထိုမှာကြားချက်ကို နှစ်ခေါက်ဖွင့်နားထောင်ပြီး ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုကို ကောက်လှည့်လိုက်သည်။ သုံးမိနစ်ကြာမှ နယူးဆာမြို့နယ်၏ အသံကြားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိန်းချုပ်သူက

“အိန်ဂျယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ အစီအစဉ်လုပ်ခဲ့တဲ့လူ စကားပြောနေတာပါ။ အိန်ဂျယ်ကို အလုပ်တစ်ခု ထပ်အပ်ချင်လို့၊ အိန်ဂျယ်နဲ့ မင်း ခုချက်ချင်း ဆက်သွယ်လို့ရမလား”

“မသိဘူး”

သူမအသံက အရက်မူးသမားအသံ ပေါက်နေ၏။ ထိန်းချုပ်သူသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရ၏။

“သူ ဘယ်တော့ မင်းဆီ ဆက်သွယ်ဖို့ရှိသလဲ”

“မသိဘူး”

သောက်ကမြင်းမကြီး။

“ဒီမယ် ငါ ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ အခုကိစ္စကို ချက်ချင်းလုပ်ပေးပါလို့ အိန်ဂျယ်ကို ပြောပေးပါ”

ထိန်းချုပ်သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်အား ပြောသကဲ့သို့ စကား

တစ်လုံးချင်း ပီပီသသ ပြောလိုက်သည်။

“နေဦး ကျွန်မ အိမ်သာ တက်ချင်လို့”

သူမ တယ်လီဖုန်း ဘေးချလိုက်သံကို ကြားရသည်။ ထိန်းချုပ်သူသည် စိတ်စနိုးစနောင့်နှင့် ထိုင်နေရ၏။

သုံးမိနစ်အကြာတွင် သူမ ဖုန်းပြန်လာကိုင်ပြီး

“ဘီယာများများသောက်ရင် သေး သိပ်ပေါက်ချင်တယ်နော်”

ထိန်းချုပ်သူ အကြိတ်ထားလိုက်ရ၏။

“အခုအလုပ်က သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မင်း ခဲတံနဲ့ စာရွက်ကိုယူပြီး လိုက်မှတ်ထားစမ်းပါ။ ငါ ဖြည်းဖြည်းပြောပါမယ်”

နယူးဆာမြို့နယ်သည် ဤသို့ ရေးမှတ်မထားပါက ဘာမျှခေါင်းထဲ မှတ်မိမည်မဟုတ်။

ထိုနေ့ညနေတွင် မေရီသည် ကနေဒါသံနဲ့၌ ညစာစားပွဲ သွားတက်ရသည်။ သူ အိမ်ပြန် အဝတ်အစားလဲရန် ရုံးမှ ထွက်မည်အပြု ဂျိမ်းစတစ်ကလီက

“ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား အရက်ကို တစ်ငုံ နှစ်လုံလောက်ပဲ သောက်ပါဗျာ”

ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

အင်း . . . သူနဲ့ မိုက်ဆလိတ်ကတော့ အတွဲညီကြပါရဲ့ဟု မေရီ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိ၏။

ယခု သူမ ညစာစားပွဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ စိတ်ကတော့ သားသမီးနှင့် အတူ အိမ်မှာ ရောက်နေ၏။ စားပွဲတိုင်းမှ မျက်နှာများမှာ သူမနှင့် စိမ်းနေသည်။ သူမ ညာဘက်တွင် ဂရိသင်္ဘောသူဌေးကြီးတစ်ဦးရှိပြီး ဘယ်ဘက်တွင် အင်္ဂလိပ်သံတမန်တစ်ဦး ရှိသည်။

စိန်တွေ အများကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော ဖိလာဒယ်လီဖီးယားပြည်နယ်မှ ဆိုရှယ်ကျသော အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက

“ဝါရှင်တန်မှာ ပျော်ရဲ့လား မဒမ်သံအမတ်ကြီး”

“ပျော်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

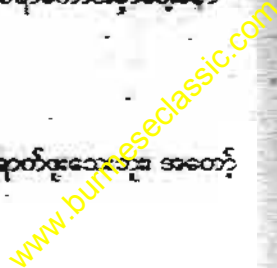
“ကင်းဆပ်က ထွက်ပြေးလာရတာ ပိုပြီး ရင်ခုန်စရာတောင်မှာသို့နော်”

မေရီက သူမအား နားမလည်စွာ ကြည့်ပြီး

“ကင်းဆပ်က ထွက်ပြေးလာတာ ဟုတ်လား”

ထိုအမျိုးသမီးက ဆက်လက်၍

“ကျွန်မ အမေရိကန်အလယ်ပိုင်းဒေသကို ချစ်ရက်ဖူးသေးတာ အတော်

၂၄၁ နိုးသိမ်းကို ဖျင်းချိုငွေစရာ ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ။ လယ်သမားတွေရယ်၊ ပြောင်းခင်းထွဲခင်းတွေရယ်၊ ဒါပဲရှိမယ်။ ရှင် အဲဒီမှာ အဲဒီလောက် အကြာကြီးနေနိုင်တယ်အံ့ဇရာ”

“ရှင်ပြောတဲ့ ဂျုံနဲ့ ပြောင်းတွေက တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် စားနပ်ရိက္ခာတွေပဲ ထိုအမျိုးသမီးက

“ကျွန်မတို့ရဲ့ မော်တော်ကားတွေဟာ ဓာတ်ဆီနဲ့ မောင်းနေပေမယ့် ကျွန်မတော့ ရေနံတွင်းမှာ မနေချင်ပါဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုအပြောရရင်တော့ အရှေ့ပိုင်းဒေသမှာနေတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ရှင်တို့ ကင်းဆပ်မှာ ကောက်ရိတ်ပြီးရင် တစ်နေ့လုံး ဘာမှဆက်လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား”
စားပွဲပိုင်းမှာ အခြားသူများပါ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြ၏။

“ကင်းဆပ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိတာပေါ့။ သြဂုတ်လမှာဆိုရင် ကေးလက်ပျော်ပွဲရှင်ပွဲတွေ လုပ်ကြတယ်။ ယူနိုက်တီတီဇာတ်ရုံကြီးမှာ ဂန္ထဝင်ပြဇာတ်တွေ တင်ဆက်တယ်။ မီးလုံဖို့ ပန်းခြံထဲမှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြတယ် ဘေ့စ်ဘောလုံးကစားပွဲလေးတွေ ကျင်းပပေးတယ်။ ငါးဖျားကြတယ်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းနဲ့ ဖြေဖော်တယ်။ မြို့တော်ခန်းမထဲမှာ အစည်းအဝေးတွေ လုပ်တယ်။ စပါးကံကြီးတွေထဲမှာ စုရုံးကခုန်ကြတယ်။ ကောက်သိမ်းခိုနီမှာ စိတ်တက်ကြွပျော်စရာတွေ အများကြီးပဲ။ ဆောင်းရာသီမှာ နှင်းခဲပေါ်မြင်းလှည်းစီးကြတယ်။ နွေရာသီ ဇူလိုင်လ လွတ်လပ်ရေးနေ့ကျတော့ ကောင်းကင်မှာ မီးရှူးမီးပန်းတွေ ပစ်ဖောက်ကြတယ်”

“ရှင် အမေရိကန်ပြည် အလယ်ပိုင်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘဲနဲ့ ဘာရမ်းမပြောပါနဲ့။ တကယ်တော့ အမေရိကန်နိုင်ငံဆိုတာ ဝါရှင်တန်၊ နယူးယောက်၊ လော့စ်အိန်ဂျလစ်စ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအလယ်ပိုင်းဒေသက ကေးလက်မြို့ထဲ ထောင်ပေါင်းအများကြီး ပေါင်းစည်းခြင်းအားဖြင့် ဒီနိုင်ငံကို အင်အားကြီးပြီး ဂုဏ်သိက္ခာတက်စေတာပဲ။ ဒီမြို့လေးတွေကို ရှင် ကြားဖူးမြင်ဖူးမှာလဲ မဟုတ်ဘူး အမေရိကန်ပြည်ရဲ့ ပြည်သူ့ ဆိုတာ လယ်သမား၊ သတ္တုတွင်းတူးသမားနဲ့ အလယ်ကြမ်းသမားတွေပါ။ ကင်းဆပ်မှာ ဘဲလေးကပွဲ၊ ဆင်ဖိုနီတီးဝိုင်းတွေနဲ့ ပြဇာတ်ရုံတွေ ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ခုမှတ်ထား။ ကျွန်မတို့ အလယ်ပိုင်းသူတွေဟာ ဂျုံနဲ့ ပြောင်းတွေ စိုက်ပျိုးရုံမကဘဲ ရိုးသားပြောင့်မတ်တဲ့ လူသားတွေလဲ ဖွေးဖွားပျိုးထောင်ဖေးကြပါသေးတယ်”

*

“သိပ်အရေးပါတဲ့ အထက်လွတ်တော်အမတ်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ ညီမကို ခင်ဗျားစော်ကားလိုက်တာပဲ”

နောက်နေ့မနက်၌ စတစ်ကလိက မေရီအား အပြစ်တင်သည်။

“အဲဒါ လျှော့ပြောလိုက်တာ၊ လျှော့ပြောလိုက်တာ”

ဟု မေရီက ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

*

ကြာသပတေးနေ့နံနက်

အိန်ဂျယ် စိတ်တိုနေသည်။ လေယာဉ်ဗုံးထောင်ထားသည်ဟု တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားသောကြောင့် မြို့နို့အေးရိမှ ဝါရှင်တန်သို့သွားမည့် လေယာဉ်ပျံမှာ နောက်ကျမှ ထွက်ခွာဖြစ်သည်။

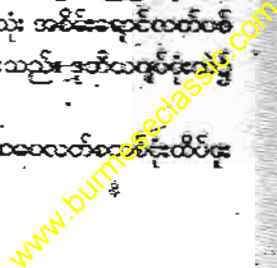
အင်း . . ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘယ်နေရာမှ မလုံခြုံတော့ပါကလားဟု အိန်ဂျယ်ဒေါနှင့် မောနှင့် တွေးမိသည်။

ဝါရှင်တန်၌ မိမိအတွက် ကြိုတင်ငှားရမ်းထားသော အခန်းမှာ သိပ်ခေတ်ဆန်လွန်းနေသည်။ ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းတွေချည်း လွှမ်းမိုးနေ၏။ မြို့နို့အေးရိမှာတော့ အရာရာတိုင်း ပစ္စည်းအစစ်အမှန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီအလုပ်ပြီးအောင် လုပ်ပြီးလျှင် ငါ အိမ်ပြန်မယ်။ အခု အလုပ်က သိပ်လွယ်လွန်းတယ်။ ငါ့ရဲ့အရည်အချင်း၊ ငါ့ရဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားရာ ရောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရမယ့်ငွေကတော့ မက်လောက်စရာပဲ။ ဒီညတော့ ငါ စိတ်ပန်းဖြေဦးမှ။ လူ့သတ်ရတဲ့အခါ ငါ ဘာကြောင့် စိတ်တွေ ထကြွလာတတ်ပါလိမ့်။ အိန်ဂျယ်သည် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ပထမဦးဆုံး ဝင်သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောဆေးအရောင်းဆိုင်သို့ ဝင်မည်။ နောက်ဆုံး၌ စုပါမားကတ်တုန်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်သို့ ဝင်ကာ ဓာတ်မီးသီးခြောက်လုံးကိုသာ ဝယ်ယူလိုက်သည်။

ကျန်ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံး 'ကွဲရှုတတ်သည်။ သတိနှင့် တိုင်တီ တူသော ဓာတုန်းပါပြီး ချိတ်ပိတ်ထားသော ဂျပ်စက္ကူဖုံးနှစ်လုံးအထဲ၌ ထည့်၍ တိုတယ်ခန်းတွင် ထားရစ်ခဲ့သည်။ ပထမဂျပ်ဖုံးထဲ၌ စစ်တပ်သုံး အစိတ်အပိုင်းထုတ်ပစ် ဇူးလေးတစ်လုံးကို ကျကျနန ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းထားသည်။ ဒုတိယဂျပ်ဖုံးထဲ၌ သံဂဟေဆော်သည့် ကိရိယာများ ပါရှိသည်။

အိန်ဂျယ်သည် ဂရုတစိုက် ပြုပြင်ညှင်းစွာဖြင့် ပထမလက်စတစ်လုံးထိပ်ဖူး

တို့ ဖြတ်ထုတ်၍ ဓာတ်မီးသီးအရောင် ဆေးသုတ်ပေးသည်။ ဒုတိယအဆင့်မှာ လက်ပစ်ဖုံးထဲမှ ယမ်းတောင့်ကို ထုတ်ယူကာ ပို၍ အားပြင်းသော ယမ်းတောင့်တို့ အစားထိုးထည့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သိုသိပ်သိပ်ထည့်ပြီးနောက် ခဲနှင့် သတ္တုအပိုင်းအစများ ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။

အိန်ဂျယ်သည် ဓာတ်မီးသီးတစ်လုံးကို စားပွဲနှင့် ခွဲပစ်ပြီး ကြေးနန်းကြီးမျှင်လေးနှင့် အောက်ခြေတို့ကို မပျက်စီးစေဘဲ ချွန်ထားသည်။ ထိုနန်းကြီးမျှင်လေးတို့ အီလက်ထရောနစ်စနစ်ဖြင့် ဖောက်ခွဲမည့် ဗုံးစနက်တံတွင် တစ်မိနစ်အတွင်း ဝဟေဆက်၍ တပ်ဆင်လိုက်၏။

နောက်ဆုံးအဆင့်ကား ကြေးနန်းကြီးမျှင်လေး တည်ငြိမ်စေရန် ကျောက်ကျော့လို ခွဲကွဲကျိ ကော်ရည်တစ်မျိုး ထည့်၍ ဆေးသုတ်ထားသော လက်ပစ်ဖုံးထဲသို့ နေရာတကျ ညင်သာစွာထည့်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ကိစ္စအားလုံးပြီးသွားသောအခါ လက်ပစ်ဖုံးသည် သာမန်လျှပ်စစ်မီးသီးတစ်လုံးနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်နေသည်။

အိန်ဂျယ်သည် ကျန်မီးသီးများကိုလည်း ထိုအတိုင်းဖြစ်အောင် ဆက်လုပ်သည်။

ထို့နောက် တယ်လီဖုန်း ထိုင်စောင့်ရုံမှအပ အိန်ဂျယ် ဘာမျှလုပ်စရာ မရှိတော့ပေ။

ထိုည ၈ နာရီ၌ တယ်လီဖုန်းလာရာ အိန်ဂျယ် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ ဘာမျှမပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

တအောင့်အကြာ၌ တစ်ဖက်မှလူက သူ ထွက်သွားပြီဟု ပြောသည်။

အိန်ဂျယ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး ဓာတ်မီးသီးများကို အထူးဂရုစိုက်၍ အခြားလွင့်ပစ်ထားသော အမှိုက်သစ်ကွဲအစအနအားလုံးနှင့်အတူ ကတ္တီဝါသားခံထားသည့် သေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံးထဲထည့်ကာ ထိုသေတ္တာကို လက်ဆွဲသေတ္တာကြီးထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်လေသည်။

တိုက်ခန်းသို့ တက္ကစီဖြင့် ၁၇ မိနစ်အကြာတွင် ရောက်သွား၏။

ပြေညီထပ် ဧည့်ခန်းမှာ တံခါးစောင့်မရှိ။

တံခါးစောင့်ရှိခဲ့လျှင်လည်း အိန်ဂျယ်က သူ့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ အသင့်ရှိသည်ပစ်မှတ်၏ အခန်းမှာ ပဉ္စမထပ်။ စကြိုလမ်း၏ အစွန်းဆုံးအခန်း ဖြစ်၏။ အခန်းတံခါးသော့မှာ ရှေးဟောင်းသော့ဖြစ်၍ အိန်ဂျယ် အလွယ်တကူ ခွဲဖွင့်၍ ရသည်။ မှောင်မည်းနေသော အခန်းထဲသို့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရောက်သွားပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး

ရပ်ကာ နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

ဤတိုက်ခန်း၏ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ဓာတ်မီးလုံး ခြောက်လုံးကို မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း လိုက်လံလဲလှယ် တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိန်ဂျယ်သည် ပြန်အေးရိုးမြို့သို့ ည ၁၂ နာရီတိတိ ထွက်ခွာမည့်လေယာဉ်ဖြင့်လိုက်ရန် ဒါးလ် လေဆိပ်သို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

ဘင်ကွန်းသည် ယနေ့ အလုပ်အတော်ပင်ပန်းသွား၏။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး၏ သတင်းစာရှင်းပွဲသို့ သွားတက်ခဲ့ရသည်။ အငြိမ်းစားယူလိုက်သော ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ နေ့လယ်စာ စားပွဲသို့လည်း သွားရသေးသည်။ တစ်ဖန် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ တရားမဝင် ရှင်းလင်းမှုကိုလည်း နားထောင်ရသည်။ ထို့နောက် သူ အိမ်ပြန် ရေချိုး အဝတ်လဲပြီး သတင်းစာတိုက်မှ အယ်ဒီတာကြီးတစ်ဦးနှင့် ညစာ စားရသည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ည ၁၂ နာရီ ထိုးတော့မည်။

နက်ဖြန် မေရီအက်ရှ်လီကို မေးမြန်းဖို့ မှတ်ချက်တွေ အသင့်ပြင်ရဦးမှာပါလားဟု ဘင်ကွန်း တွေးမိသည်။

အာကီကိုကား မြို့ပြင်သို့ သွားနေသဖြင့် နက်ဖြန်ကျမှ ပြန်ရောက်မည်ကောင်းပါတယ်လေ။ ငါ အနားရတာပေါ့။ ဒီကောင်မလေးက လက်ဖျားခါလောက်ပါပေတယ်ဟု ဘင်ကွန်းတစ်ယောက်တည်း ပြုံးဖြူနှင့် စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။

တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေ၏။ မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲ အလင်းရောင်ကြီးတစ်ခုကြောင့် သူ့မျက်စိ ကျိန်းစပ်သွားသည်။

ဘင်ကွန်း၏ အခန်းထဲမှာ အဏုမြူလုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများ နံရံလေးဘက်သို့ တစ်စစီ လွင့်စင်ထွက်သွား၏။

နောက်နေ့တွင် အဲလ်ဖရက်ရှပ်တယ်ဝပ်၏ ဇနီးက မိမိခင်ဥန်း ယောက်ျားကြောင်း ရဲစခန်းသို့ သွား၍ တိုင်ချက်ဖွင့်သည်။ ရှုပ်တယ်ဝပ်အား ထမင်းပြန်ရှာမတွေ့တော့ချေ။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်တို့ တရားဝင် သိရပြီ၊ ရှိမေးနီးယားအဖိုးရက ခင်ဗျားကို အမေ
ရိကန်သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်ဖို့ အတည်ပြုလိုက်ပြီတဲ့”

စတင်တန်ရောဂျားက ပြောသည်။

ဤကား မေရီဘဝမှာ ရင်ဖိုစရာ အကောင်းဆုံးကာလတစ်ခု ဖြစ်၏။ အဘိုး
သာသိလျှင် ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်လိုက်မလဲ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတင်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လာပြောချင်လို့ပါ မေရီ
သူမတကြီးက ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့။ ခင်ဗျားကို အိမ်ဖြူတော်ကို ခေါ်သွားပါ
ရစေ”

“ရှင် လုပ်ပေးခဲ့သမျှအားလုံးအတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်း
တောင် မသိတော့ဘူး စတင်တန်ရယ်”

“အို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရသေးလို့တုံးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ
သမ္မတကြီးပဲ၊ နောက်ပြီး သူ လူရွေးတာ သိပ်မှန်သွားတယ်ဗျာ”

ရောဂျားက ပြုံး၍ ပြောသည်။ မေရီက မိုက်ဆလိတ်ကို သတိရသဖြင့်

“ဒါပေမဲ့ သဘောမကျတဲ့လူတချို့တော့ ရှိနေတယ်”

“ဒါဆို သူတို့ မှားတာပေါ့၊ ရှိမေးနီးယားကိုသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်
အတွက် အများကြီး အကျိုးဆောင်ပေးနိုင်မယ့်သူဟာ ခင်ဗျားကလွဲလို့ ဘယ်သူ့
မရှိဘူး ထင်တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ်”

မေရီသည် မိုက်ဆလိတ်အကြောင်း ဖွင့်ပြောချင်နေသည်။ ရောဂျားမှာ
ဩဇာအာဏာ အများကြီးရှိ၏။ ဆလိတ်ကို ဝါရှင်တန်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့ရအောင်
သူ စီစဉ်ပေးလို့ ရချင်ရမည်။

အို. . . စတင်တန်ကို ငါ ဒုက္ခမပေးသင့်ပါဘူး၊ ခုထိ သူ ငါ့အတွက် လုပ်ပေး
ခဲ့တာတွေ မနည်းတော့ဘူး။

“ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်၊ ဘူခါရက်ကို တိုက်ရိုက်သွားမလို့
အစား ခင်ဗျားတို့ သားအမိ ဥ ယောက် ပါရီနဲ့ ရောမမြို့ကို ခဏဝင်လည်ကြပါ
လား။ တာရွမ်လေကြောင်းကုမ္ပဏီက ရောမကနေ ဘူခါရက်ကို တိုက်ရိုက်
လေယာဉ်ပျံ ရှိသားပဲ”

သူမက သူ့ကိုကြည့်ပြီး

“အို. . . သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပေါ့ စတင်တန်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အချိန်ရပါ
လော့”

ရောဂျားက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြုပြီး

“ကျွန်တော့်အသိတွေ ရှိပါတယ်၊ ကြည့်လုပ်ပေးမယ်၊ စိတ်ချ”

မေရီက သူ့အား ဆတ်ခနဲ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ စတင်တန်ရောဂျားသည်
အလွန်ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။

အက်ဒွပ်နှင့် မိမိတို့ မကြာခဏပြောဖူးသော စိတ်ကူးများ၊ အိပ်မက်များ
သည် လက်တွေ့ဖြစ်လာခါနီးပြီ။ သို့သော် အက်ဒွပ်တော့ ပါမလာတော့ပါ။ စိတ်
မကောင်းစရာပေတည်း။

*

မေရီနှင့် ရောဂျားတို့သည် သမ္မတကြီး အဲလစ်ဆင်စောင့်နေသော မြစ်မ်း
ရောင်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

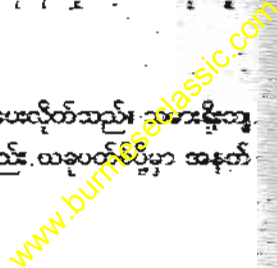
“ကိစ္စဝိစ္စတွေ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်
ချင်ပါတယ် မေရီ၊ ခင်ဗျားကို ရှိမေးနီးယားအဖိုးရက သံအမတ်ကြီးအဖြစ် လက်ခံ
ကြောင်း စတင်တန် ပြောပြီးရောပေါ့၊ ရော့ ခင်ဗျားရဲ့ သံအမတ်ခန့်အပ်လွှာ”

သမ္မတအဲလစ်ဆင်က သူ့မအား စာချွန်လွှာကို ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။
သူမက ဖြည်းညင်းစွာ ဖတ်ကြည့်သည်။

မစွက်မေရီအက်ရှ်လီအား ရှိမေးနီးယားနိုင်ငံအတွက် အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီး၏ အဓိကကိုယ်စားလှယ်တော်အဖြစ် ခန့်အပ်
လိုက်သည်။ ရှိမေးနီးယားနိုင်ငံရှိ အမေရိကန်အဖိုးရအမှုထမ်းအားလုံး သူမ
၏ အမိန့်ကို နာခံကြရမည် ဖြစ်သည်။

“ရော့ ဒါပါ ယူသွား”

သမ္မတကြီးက မေရီအား ပတ်စ်ပို့တစ်စောင် ပေးလိုက်သည်။ သူမ၏သူ
ပတ်စ်ပို့များမှာ အပြာရောင်အဖုံးနှင့် ဖြစ်သော်လည်း ယခုပတ်စ်ပို့မှာ အနက်

ရောင်အဖုံးနှင့် ဖြစ်သည်။ ရှေ့အဖုံးတွင် သံတမန်ပတ်စ်ပို့ဟူ၍ ရွှေစာလုံးဖြင့် နို့ကနိပ်ထားသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို မေရီသည် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာကတည်းက စောင့်စား မျှော်လင့်နေခဲ့၏။

တကယ်ဖြစ်လာတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံနိုင်။

ပါရီ

ရောမ

ဘူခါရက်

အိပ်မက်ပင် မက်နေသလား အောက်မေ့ရသည်။

မိခင်ကြီးပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို မေရီ မဆီမဆိုင် ပြေးသတိရ လာသည်။

'အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ မယုံနိုင်စရာ သိပ်ကောင်းလွန်းနေပုံရရင် အဲဒါ တကယ်ဖြစ်နေလို့ပဲပေါ့ မေရီရယ်' တဲ့လေ။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းထုတ် သတင်းစာများ၌ ဝါရှင်တန်ပိုင် သတင်းထောက် ဘင်ကွန်းသည် မိမိနေအိမ်အတွင်း၌ ဓာတ်ငွေမီးဖိုပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးကြောင်း သတင်းတိုလေးတစ်ပုဒ် ပါလာခဲ့လေသည်။ ဓာတ်ငွေမီးဖိုမှ ဓာတ်ငွေယိုစိမ့်မှုကြောင့် ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု သက်ဆိုင်ရာတို့က ယူဆ ကြ၏။

မေရီသည် ထိုသတင်းကို မဖတ်လိုက်ရပေ။

သူမနှင့် ချိန်းထားသော်လည်း ဘင်ကွန်း ပေါ်မလာသဖြင့် သူ မေ့သွား သလား။ မိမိနှင့်တွေ့ဖို့ စိတ်မပါတော့သလားဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ရုံးပြန်သွားပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်လေသည်။

မေရီနှင့် မိုက်ဆလိတ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးက ပို၍ အဆင်မပြေဖြစ်လာသော ကြောင့် သူမ အလွန်စိတ်ညစ်လာရ၏။ သူ့ဟာ ငါ တွေဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေ ထဲမှာ ရန်အလိုဆုံးလူပဲ။ သူ့အကြောင်း စတင်တန်ကို ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ် ဟု မေရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စတင်တန်ရောဂျားသည် မေရီတို့ သားအမိ သုံးယောက်အား ရုံးမှ ဇိမ်ခံ ကားကြီးဖြင့် ဒါးလ်လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ လမ်းခုလတ်၌ ရောဂျားက

"ပါရီနဲ့ ရောမမြို့က အမေရိကန်သံရုံးတွေကို ခင်ဗျားလာလည်မယ့် အကြောင်း ပြောထားလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ သားအမိကို သူတို့ လိုအပ်သမျှ ဆောင်

ရွက်ပေးကြပါလိမ့်မယ်"

"ကျေးဇူးပဲ စတင်တန်၊ ရှင် သိပ်အားကိုးရတာပဲ"

ရောဂျားက ပြုံးပြီး

"ခင်ဗျားအတွက် ကူညီရတာ ကျွန်တော်လဲ သိပ်ဝမ်းသာ ကြည်နူးပါတယ် ဟာ"

"ရောမမြို့က မြေအောက်သင်္ချိုင်းတွေကို သားတို့ ကြည့်လို့ရမှာလား" တစ်က မေးသည်။

"အဲဒီဟာ ကြောက်စရာသိပ်ကောင်းတာ တစ်ခုနဲ့"

"အဲဒါကြောင့် သားကြည့်ချင်တာပေါ့ အန်ကယ်စတင်တန်"

လေဆိပ်တွင် အီယန်ဗီလီယေးသည် သတင်းထောက်နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ပါးခင်ခန့်နှင့်အတူ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

၎င်းတို့အားလုံး မေရီတို့ သားအမိအား ပတ်ချာပိုင်းပြီး သမားရိုးကျ မေးခွန်း များကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်မေးမြန်းကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ရောဂျားက

"ကဲ တော်ကြပါတော့"

နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ လူနှစ်ယောက်နှင့် လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးတို့က မေရီတို့ လူစုအား သီးသန့်နားနေဆောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ တလေးနှစ်ယောက်က စာအုပ်ဆိုင်သို့ သွားကြည့်ကြသည်။

မေရီက

"စတင်တန် ကျွန်မ ရှင်ကို ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်ဆလိတ်ဟာ ကျွန်မတို့ သံအဖွဲ့ရဲ့ ဒုက္ခဌာနအဖြစ် တာဝန်ယူရမယ်လို့ ကျွမ်းစတင်ကလိက ပြော တယ်။ အဲဒီလူ လဲပေးလို့ မရနိုင်ဘူးလားဟင်"

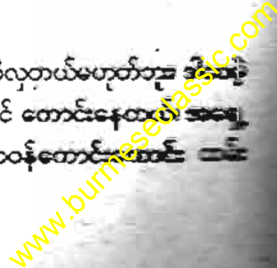
ရောဂျားက သူမအား တအံ့တကြဲကြည့်ပြီး

"ခင်ဗျား ဆလိတ်နဲ့ ပြဿနာရှိလို့လား"

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မ သူ့ကို လုံးလုံးသဘောမကျဘူး၊ ယုံလဲ မယုံဘူး ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့အစား အခြား တစ်ယောက်ကို ခန့်လို့ မရဘူးလားဟင်"

ရောဂျားက တွေဝေစွာဖြင့်

"ဆလိတ်ကို ကျွန်တော်လဲ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီး သိလှတယ်မဟုတ်ဘူး အဲဒါနဲ့ သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်က ချီးမွမ်းလောက်အောင် တောင်းနေတယ်၊ အချေ အလယ်ပိုင်းဒေသနဲ့ ဥရောပတိုက်မှာ သူ့ဟာ တာဝန်တောင်းတာပဲ"

ဆောင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်ဗျား လိုအပ်မယ့်အရည်အချင်းနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကို သူ တွက်တိ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

မေရီက သက်ပြင်းချ၍
“မစ္စတာ စတစ်ကလီကလဲ ဒီအတိုင်း ပြောတယ်”
“ဟုတ်ပါတယ် မေရီ၊ ဆလိတ်ဟာ ပြဿနာဖြေရှင်းရေးသမားတစ်ဦး”
“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဆလိတ်ဟာ ပြဿနာလုပ်တတ်တဲ့သူပါ”
“သူနဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောလေ၊ သူတင် မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လိုအပ်သမျှ အားလုံး ကူညီချင်ပါတယ်”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
“တစ်ခု ကျန်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆက်သွယ်မှုအားလုံးကို မိတ္တူကူးပြီး ဝါရှင်တန်က အစိုးရဌာနပေါင်းစုံကို ပေးပို့မယ်ဆိုတာကော သိလား”
“သိပါတယ်”

“တကယ်လို့များ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိစေ မမြင်စေချင်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုခုအတွက် ကြေးနန်းပို့ချင်ရင်တော့ ကြေးနန်းစာရဲ့ထိပ်မှာ ကြက်ခြေ ခတ်သုံးခု ထည့်ရိုက်ပေးပါ။ အဲဒီကြေးနန်းကို ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူလဲထိ ထဲမှ မရောက်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်”

ဒီဂေါလေဆိပ်သည် သိပ္ပံဝတ္ထု သိပ္ပံရုပ်ရှင်များထဲမှ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုနှင့် တူ၏။ ကျောက်တိုင်ကြီးများနှင့် လျှပ်စစ်လှေကား အမြောက်အမြား နှစ်ထွေးပွေလီစွာ တပ်ဆင်ဖွဲ့စည်းထားသည်။ လေဆိပ်မှာ ခရီးသည်များနှင့် ဖြည့်ကျပ်နေ၏။

“မာမိုနားမှာ ကပ်နေကြနော်”
မေရီက သားနှင့် သမီးကို ပြောလိုက်သည်။
လျှပ်စစ်လှေကားမှ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် မေရီသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့် ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ အပါးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ပြင်သစ်ကြီးတစ်ယောက်အား လက်ပြတားပြီး သူမ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပြင်သစ်စကားကို သုံး၍ မေးလိုက် သည်။

“တန်ဆာတွေ ဘယ်မှ သွားရွေးရမလဲရှင်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အစ်မကြီး။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

ဟု ပြင်သစ်သံဝဲဝဲနှင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။ မေရီသည် သူ၏ ကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုအခိုက် သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အမေရိကန်လူရွယ်တစ်ဦး ချည် မေရီတို့အနား အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

“မဒမ် သံအမတ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ မဒမ် လေယာဉ်ပေါ် ဧ ဆင်းဆင်းချင်း သွားကြဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးထားပါတယ်။ လမ်းမှာ ဘားတိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတာပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ပီတာကာလော့စ်ပါ။ အမေရိကန် သံရုံးကပါပဲ”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ နို့မို့ ငါတော့ ဒုက္ခ၊ ကဲကဲ ငါတို့ တန်ဆာတွေ ဘယ်မှာ သွားရှာရမလဲ။”

မေရီက ကလေးများကို ပီတာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သေးသည်။
“မပူပါနဲ့ မဒမ်၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တာဝန်ယူ လုပ်ပေးပါ့မယ်”
ပီတာကာလော့စ်က ပြောသည်။

သူ ပြောတာ မှန်၏။ ၁၅ မိနစ်အကြာ၌ အခြားခရီးသည်များ အကောက် ခွန်နှင့် ပတ်စ်ပို့စစ်ဆေးရေးဌာနသို့ တန်းစီ၍ တအိအိ ရွှေ့လျားဝင်ရောက်သွား ကြစဉ် မေရီတို့ သားအမိ သုံးယောက်သည် လေဆိပ်ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်ရှိ ဘောကြလေသည်။

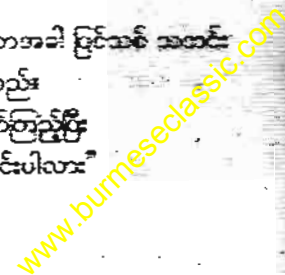

ဒီဂိုအက်စ်အီးခေါ် ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီမှ အင်စပက်တာ ဘင်နရီဂရန်းသည် မေရီတို့ မိသားစု အသင့်စောင့်နေသော ဇိမ်ခံကားကြီးပေါ် သို့ ဆက်သွားပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုကားကြီး ထွက်သွားသောအခါ ဒုရန်း သည် အများသုံးဖုန်းများ တပ်ဆင်ထားရာသို့ သွား၍ ဖုန်းရုံကလေးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ပိုတိဆ်အကြေတစ်စေ့ထည့်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်လိုက်သည်။

အမေရိကန်သံရုံးရှေ့သို့ မေရီတို့ ကားဆိုက်သောအခါ ပြင်သစ် ဆတင် ဆောက်များသည် အလုံးအရင်းနှင့် စောင့်နေလေသည်။ ပီတာကာလော့စ်သည် ကားပြတင်းပေါက်မှ ဖော်ကြည့်ပြီး “ဘုရား... ဘုရား အဓိကရုဏ်းဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပါလား”

သံရဲအတွင်း၌ ပြင်သစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဟူးဆိုင်မွန်က စောင့်ကြိုနေသည်။ သူသည် တက္ကဆပ်ဇာတ်ဖြစ်ပြီး အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ ဝန်းကျင်ရှိသည်။ သူ့ဆံပင်က နီရဲပြီး လှိုင်းတွန့်လေးများ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက စပ်စုသည့်အသွင် ဆောင်သည်။ သူ့မျက်နှာက ဝိုင်းစက်၏။

"ခင်ဗျားကို လူတိုင်းက သိပ်တွေ့ချင်နေပါတယ် မဒမ်။ သတင်းထောက်တွေကတော့ တစ်မနက်လုံး ကျွန်တော့်ကို နားပူနားဆာ လာလုပ်နေကြတယ်ဗျာ" မေရီ၏ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှာ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာသွားသည်။ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ မေရီ အတော့်ကို နှမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် သူတို့ သားအမိ သံမတ်ကြီး ဆိုင်မွန်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ လိုက်သွားကြရသည်။

"ကဲ... ချောချောမောမော ပြီးသွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီထီ သံအမတ်အဖြစ် ရောက်လာကာစက လီမွန်းဒ်သတင်းစာ နောက်ကျောဖုံးမှာ သတင်းတိုလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ်ပဲ ပါခဲ့တယ်။ အဲ ခင်ဗျားလောက် ကျွန်တော်က ချစ်စရာ မကောင်းလို့ပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ... ဩ... ဒါနဲ့ စတင်တန်ရောဂျားက ဖုန်းဆက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုပါရီကို ရောက်တုန်း လုံးဝစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးဖို့ အိမ်ဖြူတော်ကနေ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ထုတ်ထားသဗျ"

"တကယ်လား"

တစ်က မေးသည်။ သံအမတ်ကြီး ဆိုင်မွန်က ခေါင်းညိတ်၍

"ဟုတ်တယ်။ သမ္မတကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့ သားအမိသုံးယောက်ကို သိပ်ခင်ရတယ်"

"ကျွန်မတို့ကလဲ သူ့ကို ခင်ပါတယ်။ သဘောကျပါတယ်"

မေရီက ပြောသည်။

"ခင်ဗျားတို့တည်းဖို့ ရစ်စ်ဟိုတယ်မှာ စီစဉ်ထားတယ်။ ကွန်ကောဒ်ရိပ်ဆန်းက အကောင်းစားဟိုထယ်ကြီးပါ။ ခင်ဗျားတို့ နေလို့ထိုင်လို့ အဆင်ပြေစေလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီဟိုတယ်က ဈေးသိပ်ကြီးသလားဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဈေးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အပူမဟုတ်ပါဘူး။ စတင်တန်က ခင်ဗျားတို့ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို နိုင်ငံခြားရေးရုံးက တာဝန်ယူနေဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ"

"စတင်တန်ကတော့ စံပါပဲရှင်"

"သူ့အပြောကတော့ ခင်ဗျားလဲ စံပါပဲတဲ့"

မွန်းလွဲနှင့် ညနေပိုင်း သတင်းစာများ၌ အမေရိကန်သမ္မတကြီး၏ ပြည်သူ့ပွဲပြည်သူ့သို့ အစီအစဉ်အတွက် ပထမဦးဆုံး သံအမတ်ကြီး ပါရီသို့ ရောက်လာသော သတင်းကို တခမ်းတနား ဖော်ပြကြသည်။ ညဘက် ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းအစီအစဉ်၌လည်း အကျယ်တဝင့် ထုတ်လွှင့်ပြသပြီး နောက်နေ့မနက် သတင်းစာများ၌လည်း ထပ်မံဖော်ပြကြပြန်သည်။

အင်စပက်တာဒူရန်းသည် သတင်းစာအထပ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ အရာအားလုံးသည် စီမံကိန်းချထားသည့်အတိုင်း ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်နေ၏။ ထင်ထားသည်ထက် သူမ သတင်းက ပို၍ ဖွံ့ဖြိုးနေသည်။ နောက် ၃ ရက်တာအတွက် မေရီတို့ မိသားစု၏ ခရီးစဉ်အချိန်ဇယားအတိုင်း မိမိအတပ်ဟောလို့ရသည်။

သူတို့တွေ အမေရိကန်ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တိုင်း သွားလေ့ရှိတဲ့ နေရာဒေသတွေကို သွားကြည့်ကြမှာပဲ။

မေရီတို့ သားအမိသည် အိုင်ဖယ်မျှော်စင်ကြီးပေါ်ရှိ ဂျူးလ်ဗန်းစားသောက်ဆိုင်၌ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ထို့နောက် အာဒ်ဒီထရမ်းအောင်မုခ်ဦး၏ ထိပ်ပေါ် တက်ကြည့်ကြသည်။

နောက်နေ့မနက်၌ လူစီပြတိုက်ကြီးကို ဝင်ကြည့်သည်။ ဗာဆေးလ်နားမှာ နေ့လယ်စာစားပြီး လာတိုးဒါရ်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီး၌ ညစာ စားကြသည်။ တစ်က ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ နော်တာဒီမ်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို ငေးကြည့်ကာ

"ခါးကုန်းကြီးကို သူတို့ ဘယ်မှာ ထားကြသလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

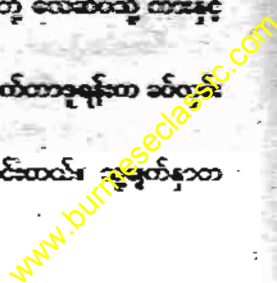

ပါရီ၌ နေရသော အချိန်ကာလအားလုံးမှာ ပျော်စရာဆုည်း ဖြစ်၏။ အက်ဗွပ်သာပါလာလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲဟု ခေရီ ထင်အောင်သည်။

နောက်နေ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ ခေရီတို့ လေဆိပ်သို့ ထားနှင့် သွားကြသည်။

ရောမမြို့သို့သွားရန် လက်မှတ်ယူနေစဉ် အင်စပက်တာဒူရန်းက သံလွှတ်ပျမ်းမှ အက်ခတ်နေ၏။

အတော်လှတဲ့ မိန်းမပဲ။ ချစ်စရာလည်း တောင်တယ်။ သူ့မျက်နှာတ

အသိ ဉာဏ်ကြွယ်ဝတဲ့ ရုပ်မျိုး။ လှပါပေတယ်ဟု ဒုရန်း တွေးမိသည်။
 ကလေးတွေက အံ့ဩစရာကောင်း၏။ အပေရိကန်ကလေးတွေထဲမှာ ဒီလို
 လိမ္မာရေးခြားရှိတာမျိုး ရှားပါးသည်။
 လေယာဉ်ထွက်သွားသောအခါ အင်စပက်တာဒုရန်းသည် အများသုံး ဖုန်း
 ရဲ့လေးထဲဝင်၍ ဆက်လိုက်ပြန်သည်။
 “သူတို့ ရောမမြို့ကို သွားကြပြီ”

*

ရောမမြို့ရှိ မိုက်ကယ်အင်ဂျင်နီယာ လေဆိပ်၌ သတင်းထောက်နှင့် ဓာတ်ခံ
 ဆရာများ ပြုခဲ့နေကြ၏။ မေရီတို့ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း တစ်က
 “ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း မာမိ၊ သူတို့တွေ နောက်က လိုက်လာကြပြီ”
 တကယ်တော့ ၎င်းတို့မှာ ပြင်သစ်သတင်းထောက်များနှင့် ခြားနားချက်ထူ
 ၍ အီတလီစကားသံဝဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု မေရီ ထင်သည်။ အကျင့်တွေထ
 တော့ အတူတူပါပဲ။

“အီတလီကို ဘယ်လိုမြင်လဲ” ဟူသော မေးခွန်းကို ပထမဆုံး မေးကြသည်။
 သံအမတ်ကြီး ဆိုင်မွန်ကဲ့သို့ပင် အီတလီနိုင်ငံဆိုင်ရာ အပေရိကန်သံအမတ်
 ကြီး အော်စကာဗိုင်နာသည်လည်း ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။

“မရနဲ့စီနာထရာ ဒီကိုလာတုန်းကတောင် ဒီလောက်ရုတ်ရုတ်သံသံ မဖြစ်
 ခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့် မဒမ်”

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေ၊ သတင်းထောက်တွေဟာ ကျွန်မကို သက်သေ
 စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မတကြီးရဲ့ ‘ပြည်သူ့မှ ပြည်သူသို့’ အစီအစဉ်
 ကို စိတ်ဝင်စားကြတာပါ။ မကြာခင် သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံတိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့
 ကိုယ်စားလှယ်တော်တွေ ထားရှိရပါတော့မယ်။ ဒါဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက်
 ဧရာမခြေလှမ်းကြီးတစ်လှမ်းပါပဲ။ သတင်းထောက်တွေဟာ အဲဒီကိစ္စအတွက်
 စိတ်လှုပ်ရှားနေကြတာလို့ ထင်တာပဲ”

ထုအောင်အကြာ၌ သံအမတ်ကြီး ဗိုင်နာက
 “ခင်ဗျား တာဝန်က မသေးဘူးနော်”

*

အီတလီလျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ကပ္ပတိန် ဆီလာဘာနီနီသည်လည်း မေရီတို့
 သားအမိ သွားလည်မည့် နေရာများကို ကြိုတင်သိနေသည်။
 ဘာနီနီသည် မေရီတို့အား ရှေ့ဦးလိုက်ရန် တပည့်နှစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေး
 ထားလိုက်သည်။ တစ်နေ့တာကုန်ဆုံး၍ ၎င်းတို့ အစီရင်ခံသောအခါ မိမိထင်

သည့်အတိုင်း ကွက်တီမှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရသည်။
 “ဒီနီဆိုင်မှာ ရေခဲမုန့် ဝယ်စားကြတယ်။ ဆိုခါ သောက်ကြတယ်၊
 ခီယာဗင်နီ ဟိုလမ်းမကြီးပေါ် ခြေလျင်လျှောက်ပြီး
 တိုလီဆီယယ်ဇာတ်ရုံပျက်ကြီးထဲ ဝင်ကြည့်ကြပါတယ်”
 “ကာရာကာလာကို သွားကြည့်ပြီး မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူတွေထဲ ဆင်းကြည့်
 သေးတယ်။ ကောင်လေး နေမကောင်းတာနဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ကြတယ်”

“သူတို့တွေ ဘောဝီးစိပ်နန်းခြံထဲမှာ မြင်းလှည်းလျှောက်စီးပြီး နာဗိုနာရင်ပြင်
 ပေါ် ခြေလျင်လျှောက်ကြပါတယ်”
 ဟူ၍ တပည့်နှစ်ဦးက တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အစီရင်ခံကြသည်။
 ပျော်ပျော်နေနှင့်ကြဦးပေါ့ဟု ဘာနီနီက စိတ်ထဲက ခန့်တဲ့တဲ့ ပြောလိုက်
 သည်။

*

သံအမတ်ကြီး ဗိုင်နာသည် မေရီတို့ သားအမိအား လေဆိပ်သို့ ပြန်လိုက်ပို့
 ပေးသည်။

ရိုမေးနီးယားသံရုံးကို ပေးဖို့ သံရုံးစာအိတ်ကြီးတစ်လုံး လှူကြပေးလိုက်ပါ
 ရစေ၊ ယူသွားပေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်ရှင်”
 ဟု မေရီက ပြောလိုက်သည်။

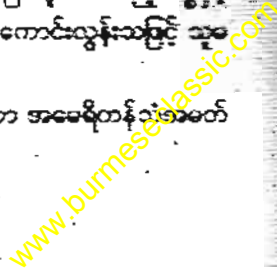
ကပ္ပတိန်ဘာနီနီသည် ဘူခါရက်မြို့သို့ သွားမည့် တာရွမ်လေကြောင်း
 အဖွဲ့ကို လေယာဉ်ပျံကြီးပေါ်သို့ မေရီတို့ သားအမိ တက်သွားပုံကို လာကြည့်
 နေသည်။ လေယာဉ်ထွက်သွားသည်အထိ စောင့်နေပြီးနောက် တယ်လီဖုန်း
 ကောက်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘောလ်ဒါအတွက် မှာစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ။ အားလုံး ချောချောမောမော
 ဖြစ်တယ်။ စာနယ်ဇင်းတွေကလဲ အံ့ဩလောက်အောင် အကျယ်တဝင့် ခေတ်ပြ
 မေးကြပါတယ်”

*

ဝေဟင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါကုမှ ရှေ့ဆက်ဖြစ်ဖုတ်လာမည့်တိစ္ဆာနှင့်
 အော်သက်၍ မေရီ ရင်ခုန်မိလေသည်။ မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် သူမ
 နှုတ်မှ ဖွင့်ပြောလိုက်မိ၏။

“ငါတို့တွေ ရိုမေးနီးယားကို သွားနေတယ်။ ငါ့ဟာ အပေရိကန်သံအမတ်
 ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့မှာပါလား”

ဘက်က သူမအား ပြုကြောင်းကြောင့်နှင့် မော့ကြည့်ပြီး
“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ သမီးတို့ အဲဒါ သိသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီလေယာဉ်ပျံကြီး
ခေါ် ပါလာတာပေါ့”

သို့သော် မိမိ၏ စိတ်တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုကို ကလေးနှစ်ယောက်အား မည်သို့
ရှင်းပြရပါမလဲ။

ဘူခါရက်နှင့် နီးလာလေ မေရီစိတ်က ပို၍လှုပ်ရှားလာလေ ဖြစ်၏။
ငါဟာ သူတို့တွေဖူးသမျှ သံအမတ်တွေထဲမှာ အတော်ဆုံး ဖြစ်ရမယ်။
မကြာခင်မှာ အမေရိကန်နဲ့ ရိုမေးနီးယားဟာ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ မဟာမိတ်တွေ
ဖြစ်စေရမယ်ဟု မေရီ ကြိမ်းဝါးနေ၏။

‘ဆေးလိပ် မသောက်ရ’ စာတန်းလေး မီးလင်းလာသည်။
မေရီ စိတ်ကူး ပျက်သွား၏။

အို. . . လေယာဉ်ဆင်းတော့မှာပါလား၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လေယာဉ်ပျံ ထွက်လာ
တာ ဘာကြာသေးလို့တုံး။ လေယာဉ်ခရီးကလည်း တိုလှချည်းလား။

လေယာဉ်ပျံ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသည့်အလျောက် လေဖိအား
ကြောင့် သူမ နားတွေ အူလာသည်။ တအောင့်အကြာ၌ လေယာဉ်ဘီးများ
မြေကြီးနှင့် ထိတွေ့သွားကြသည်။

အင်း. . . အားလုံး တကယ်ဖြစ်နေတာပဲ။ ငါဟာ သံအမတ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ
ဟာ အတူအယောင် တစ်ယောက်ပါ။ ငါကြောင့် စစ်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဘုရားသခင်
ကယ်တော်မူပါ။ ငါတော့ ကင်းဆပ်က ထွက်လာတာ မှားပြီထင်တယ်ဟု မေရီ
စိတ်ထဲက တဖွဖွ ရေရွတ်နေလေသည်။

* * *

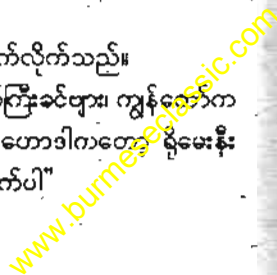
အပိုင်း (၃)

ဘူခါရက်မြို့မှ ၂၅ မိုင်ဝေးသော အိုတိုပင်နီလေဆိပ်သည် ခေတ်မီလေဆိပ်
တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အနီးအနားရှိ သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံများမှ ခရီးသည်များ ဝင်
ထွက်သွားလာမှု အဆင်ပြေစေရန်နှင့် နှစ်စဉ် ရိုမေးနီးယားသို့ လာလည်သော
အနောက်နိုင်ငံမှ ဧည့်သည်အနည်းငယ်အတွက် ရည်ရွယ်၍ တည်ဆောက်ထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

လေဆိပ်အတွင်း၌ အညှို့ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားပြီး ပစ္စတိုနှင့် ရိုင်ဖယ်
တို့ ကိုင်ထားသည့် စစ်သားများ ရှိသည်။ အေးစက်သောဥတုနှင့် ဘာမျှမပတ်
သက်သော အေးစက်စိမ်းကားမှုတစ်မျိုးသည်လည်း ဤအဆောက်အအုံထဲ၌
နီးနေပေသည်။ တစ်နှင့် ဘက်တို့သည် မေရီအနားသို့ ဓသိစိတ်ဖြင့် ပိုမိုတိုးကပ်
လာကြသည်။

အင်း. . . သူတို့တောင် စိတ်ခြောက်ချားနေပါကလား။
သူမထံ လူနှစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာသည်။ တစ်ယောက်က အမေရိကန်
နှင့် တူသည်။ ကိုယ်လုံး သွယ်သည်။ အားကစားလိုက်စားပုံရသည်။ ထခြား
တစ်ယောက်က ၎င်းထက် အသက်ပိုကြီးပြီး ပုံပန်းမကျသော နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝတ်စုံ
တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အမေရိကန်အမျိုးသားက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်သည်။
“ရိုမေးနီးယားက ကြိုဆိုပါတယ် မခမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က
ဇယ်ရီဂေးဗစ်ပါ။ ပြည်သူ့ရေးရာ ကောင်စစ်ဝန်ပါ။ ဟောဒါကတော့ ရိုမေးနီး
ယား သံတမန်ရေးရာဌာနရဲ့ ဦးမီး တူဒါကော့စ်တက်ပါ”

“မဒမ်တို့ သားအပိတတွေ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ရောက်ရှိလာတာ အထူး
ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျော့စ်တက်က ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု မေရီက ရိုမေးနီးယားလို ပြန်ပြောရာ ကျော့စ်တက်က

“ဟာ မဒမ်က ရိုမေးနီးယားလို ပြောတတ်သလား၊ အံ့ပဲဗျာ”

“တစ်လုံး နှစ်လုံးလောက်ပါ”

တစ်ကလည်း ရိုမေးနီးယားလို နှုတ်ဆက်၏။ မေရီက တစ်အတွက် ဂုဏ်ထူး
မိသည်။ တုန်နှင့် ဘက်အား သံဇွန်ထမ်းနှစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။
ဂျယ်ရီဒေးဝစ်က

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးအတွက် ကားအဆင်သင့် စောင့်နေပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူး
ကြီး မက်ကင်နီတော့ လေဆိပ်အပြင်ဘက်မှာ ရှိပါတယ်”

ဟင်. . ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီဆိုပါကလား။ မက်ကင်နီနှင့် မိုက်ဆလိတ်
မိုက်ဆလိတ် ဒီရောက်နေပြီလား။ သူမ မမေးဝံ့သေး။

အကောက်ခွန်ဌာန၌ စစ်ဆေးခံရမည့်လူများ တန်းစီရပ်နေကြသည်။
တန်းက အတော်ရှည်သည်။ သို့သော် မေရီတို့ သားအမိ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
လေဆိပ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

အပြင်မှာ သတင်းထောက်နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများ စောင့်နေကြသည်။
သို့သော် ပါရီနှင့် ရောမမှာတုန်းကလို ကြုံနေမယ့်။ စည်းကမ်းရှိကြသည်။ ၎င်းတို့
မေးမြန်းကြပြီးနောက် မေရီအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ အုပ်စုအလိုက်
ထွက်ခွာသွားကြသည်။

စစ်ဝတ်စုံနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရပ်စောင့်
နေသည်။ သူက လက်ကမ်းပေးပြီး

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ။ ခရီးစဉ် ချောမောပါ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိုက်ဆလိတ်လဲ ဒီကို လိုက်လာချင်ပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ရှိလို့ နေ့နံနက်
ရတယ်”

ဆလိတ်၏အဖော် ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်မလေးကိစ္စလား။ ဆံပင်နီနီ
ကောင်မလေး ကိစ္စလား။

အမေရိကန်အလံငယ်လေး ကားခေါင်းတွင် စိုက်ထူထားသော ရှည်ပျော
ပျော အနက်ရောင် ဇိမ်ခံကားကြီးတစ်စီး မေရီတို့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

ယာဉ်မောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ပြုံးချိုချိုမျက်နှာထားနှင့်လူတစ်ယောက်
အပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“သူက ဖလိုရီယံပါ”

ယာဉ်မောင်း ဖလိုရီယံက ပြုံးဖွေးညီညာသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးပြ
သည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးနဲ့အတူ မာစတာ တစ်နဲ့ မစ္စဘက်တို့ကိုပါ ဝမ်းမြောက်
စွာ ကြိုဆိုအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ မဒမ်တို့သားအမိ ၃ ယောက်အတွက် ကျွန်တော်
အမှုတော်ထမ်းရတဲ့အတွက်လဲ ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီက ပြောသည်။

“ဖလိုရီယံကို မဒမ် ၂၄ နာရီပတ်လုံး ခိုင်းနိုင်တယ် ကဲ အိမ်တော်ကို
အနီးသွားကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှပဲ မဒမ် ပစ္စည်းတွေချပြီး အနားယူလို့ ရမယ်။
နောက်တော့မှ မြို့ထဲ ကားနဲ့ လျှောက်ကြည့်ချင်လဲ ကြည့်ပေါ့။ မနက်ကျရင်
ဖလိုရီယံက အမေရိကန်သံဇွန်ကို ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

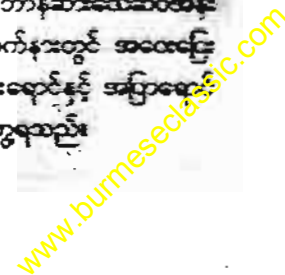
မိုက်ဆလိတ် ဘယ်မှာပါလိမ့်ဟု မေရီ တွေးမိသည်။

လေဆိပ်မှ မြို့ထဲသို့ ကားနှင့် သွားရသောခရီးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်း
၏။ ယာဉ်ကြောနှစ်ခုစီပါသော အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးပေါ်မှ မောင်းနှင်
သွားရသည်။ ဆလွန်းကားများနှင့် လော်ရီကား ထူထပ်မြှင့်တင်သိပ်စွာ သွားလာ
သွက်ရုံသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ ကျစ်ပစ်ပြင်းလှည်းအချို့ကြောင့် ယာဉ်ကြောပိတ်
ဆို့ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကားလမ်းမကြီး၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်စလုံး၌ တဲ
အိမ်ဟောင်းကလေးများ နံဘေးမှ ခေတ်မီစက်ရုံကြီးများကို တွေ့ရ၏။

မော်တော်ကားသည် အရောင်အသွေစုံသော ခေါင်းစီးပတ်များနှင့် ခိနီ
များ အလုပ်လုပ်နေသည့် လယ်ကွင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော်သွားရ၏။

ဘုခါရက်မြို့ရှိ ပြည်တွင်းခရီးစဉ်အတွက်ဖြစ်သော ဘာနီဘားလေဆိပ်အနီး
သည် ဖြတ်သွားရသည်။ ထိုလေဆိပ်၏ နောက်ဘက်နားတွင် အဝေးပြေး
ကားလမ်းမကြီးနှင့် အတော်လှမ်းသော နေရာ၌ မီးခိုးရောင်နှင့် အပြာရောင်
အသွင်တူသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ဘာအဆောက်အအုံလဲ”

မေရီက မေးလိုက်သည်။

ဖလိုရီယံက မျက်နှာမဲ့၍

“အိပ်ခန်းစတယ်လီယံ အကျဉ်းထောင်ပါ။ အစိုးရဆန့်ကျင်တဲ့လူတွေကို ထားတဲ့နေရာပေါ့ခင်ဗျာ”

လမ်းခလတ်၌ မက်ကင်နီက တံခါးအနီးရှိ ခလုတ်အနီကလေးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“အဲဒါ အရေးပေါ်ခလုတ်ပဲ။ အကြမ်းဖက်သမားတွေ၊ ဘာတွေက ရန်မူလာရင် အဲဒီခလုတ်သာ နှိပ်လိုက်၊ ဒီကားထဲမှာ ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်တစ်ခုရှိတယ်။ အမေရိကန်သံရုံးနဲ့ ချက်ချင်းဆက်သွယ်လို့ ရတယ်။ ကားခေါင်းပိုင်းပေါ်က မီးနီလဲ တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်နေရာရောက်နေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းရှာလို့ရတယ်”

“အဲဒီခလုတ်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မနှိပ်ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဘူခါရက်မြို့လယ်ပိုင်းမှာ သာယာလှပသည်။

ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ပန်းခြံများ၊ ကျောက်တိုင်များနှင့် ရေပန်းများ တွေ့ရသည်။ အဘိုးပြောတာတွေ မေရီနားထဲ ပြန်ကြားမိသည်။

‘ဘူခါရက်ဟာ ပါရီမြို့ အသေးစားလေးပဲ မေရီ၊ သူတို့ဆီမှာ အိုင်ဖယ်တွေ စင်ကြီးနဲ့ ပုံစံတူ မျှော်စင်တစ်ခုတောင် ရှိတယ်’

ဟုတ်ပါပေတယ်။

ဟော... ဟိုမှာ အိုင်ဖယ်နဲ့တူတဲ့ မျှော်စင်ကြီးပါလား။ မိမိသည် ဘိုးတို့၏ ဇာတ်ပြေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါရောလား။

လမ်းများပေါ်၌ လူတွေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေ၊ ဓာတ်ရထားတွေဖြင့် ပြည့်စွာနေသည်။ သံရုံးကားကြီးသည် ဟွန်းတပွပ်ပွပ် တီး၍ မော်တော်ကားများနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာများကြားမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေရ၏။ သစ်ပင်များ တန်းစိုက်ထားသော လမ်းကလေးထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာသည်။

“ခင်ဗျားအိမ်က ရှေ့နားမှာပါ။ ဒီလမ်း နာမည်က ရုရှားဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ထားတာလေ။ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား”

သံအမတ်ကြီးအိမ်တော်မှာ ကြီးမား၍ လှပသည်။ ကြည့်နူးဖွယ်မြတ်ခင်ပြင်ကျယ် ဧကများစွာဖြင့် ဝန်းရံထားသော နေ့ခေတ်ဟောင်း သုံးထပ်တိုက်ကြီး

သစ်လုံးဖြစ်၏။

သံအမတ်အသစ်စက်စက်ကို ကြိုဆိုရန် သံအမတ်ကြီးအိမ်တော်မှ အစေခံနှင့် အမှုထမ်းအားလုံး အိမ်ရှေ့၌ တန်းစီရပ်စောင့်နေကြသည်

ကားပေါ်မှ မေရီ ဆင်းလာသောအခါ ဂျယ်ရီဒေးဗစ်က တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား အိမ်စေများနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး။ သူက ဘာလွှာမီဟိုင်းပါ။ သူက မဒမ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဆာဘင်နာ၊ သူက အိမ်စေ နို့ဆီကာ၊ သူက စာဖိုးမှူး ကိုဗ်မား၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အစေခံ ဒီလီယာနဲ့ တာမင်တို့ ဖြစ်ပါတယ်”

မေရီက လူတန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားရာ ၎င်းတို့အားလုံး ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အမယ်လေး ဒီလောက်လူတွေ အများကြီးကို ငါ ဘာတွေ လုပ်ခိုင်းရပါလဲ။ ငါ့အိမ်မှာဆို ချက်ပြုတ်ဖို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ လူစင်ခါးတစ်ယောက်တည်း တစ်ပတ်ကို သုံးရက်လာရုံနဲ့ပြီးတယ်ဟု မေရီ တွေးဖြစ်သည်။

“မဒမ်နဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်မတို့ အထူးဂုဏ်ယူပါတယ်ရှင်” ဟု အတွင်းရေးမှူးမလေး ဆာဘင်နာက ပြောသည်။

၎င်းတို့အားလုံး မိမိအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မိမိထံမှ စကားတစ်ခွန်း ခွန်း ကြားလိုကြဟန် တူ၏။ ထို့ကြောင့် မေရီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပြီး ရိုမေးနီးယားလို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်စဉ် အားလုံး မေ့ကုန်သဖြင့် စကားတန်းလန်း ရပ်သွားလေသည်။

ဘာလွှာကြီး မီဟိုင်းက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ ဦးညွတ်အရိုအသေပြုကာ

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ပါတယ် မဒမ်၊ ကျွန်တော်တို့တွေ မဒမ်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုအပ်ပါတယ်။ မဒမ်အတွက် လိုလေသေးစေရန် ကာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်သွားဖို့ အသင့်ပါပဲခင်ဗျ”

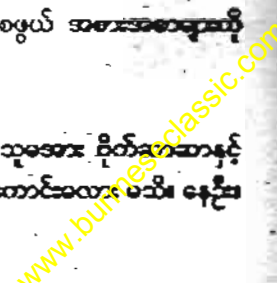
မေရီက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အိမ်ထဲ၌ ရေခဲစိမ် ရှန်ပီနိုပုလင်းနှင့် စားချင်စဖွယ် အစားအစာများကို စားပွဲပေါ်၌ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။

“အရသာ သိပ်ရှိမယ် ထင်တယ်”

မေရီက ပြောလိုက်သည်။ အစေခံများသည် သူ့အား ခိုက်အာသာနှင့် ထေးကြည့်နေပုံရ၏။ သူတို့ကို တစ်ခုခုတွေးလိုက်ရ တောင်လေး မသိ၊ နေဦး

သံအမတ်ကြီးက ဒါမျိုးလုပ်ခွင့်ရှိရဲ့လား၊ အစကတည်းကအမှားတွေ မလုပ်ဆင်
သံအမတ်အသစ်က အစေခံတွေကို သူနဲ့အတူ စားဖို့ သောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်
လိုက်တော့ အစေခံတွေ လန့်ဖျပ်ပြီး အလုပ်က ထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာ ကြား
လိုက်သလားဟု သံတမန်ရပ်ကွက်၌ အတင်းပြောစရာ ဖြစ်ကုန်ဦးမည်။

“ကျွန်မ သိပ်မဆာသေးပါဘူး၊ တော်ကြာကျမှပဲ တစ်ခုခု စားတော့မယ်”
မေရီက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲ လိုက်ပြပါရစေ မခင်”
ဂျယ်ရီဒေးဗစ်က ပြောသည်။ မေရီတို့ သူ့နောက်က စိတ်ဝင်တစား လိုက်
သွားကြသည်။

သံအမတ်အိမ်တော်မှာ အလွန်ကျက်သရေရှိသော အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။
နေ့ချင်စဖွယ် ကောင်းသည်။ စိတ်ကြည်နူး လန်းဆန်းဖွယ်ကောင်းသည်။ မြေကြီး
ထပ်၌ ဥပစာခန်းမနှင့် စာကြည့်တိုက်ခန်း၊ တေးဂီတခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစား
ခန်းကြီးနှင့် မီးဖိုတို့ ရှိသည်။

အခန်းအားလုံးကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသည်။
ထမင်းစားခန်း အပြင်ဘက်၌ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တိုက်
၏ အလျားတစ်လျှောက် ကွက်လပ်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။

အိမ်နောက်ဖေးဘက်တွင် ရေခဲခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ အဝတ်လဲခန်းတို့နှင့် ဆင်
လျက် အိမ်တွင်း ရေကူးကန်တစ်ကန် ရှိသည်။

“သားတို့ ကိုယ်ပိုင်ရေကူးကန် ရှိတယ်နော်၊ သာ ရေဆင်းကူးရမလား”
တစ်က အားရဝမ်းသာ ပြောသည်။

“တော်ကြာမှ ကူးပါ သားလေးရယ်၊ မာမိတို့ ပစ္စည်းတွေ နေရာချရဦး
မယ်”

တစ်အိမ်လုံး၌ အကောင်းဆုံးအခန်းမှာ ပန်းခြံအနီးရှိ မြေညီထပ် တွေ
သဘင် ခန်းမကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းအခန်းကြီးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသ
သည်။ နံရံများပေါ်၌ ဖယောင်းတိုင်စိုက်ရန် ပြောင်လက်နေသော ကြေးဘရစ်
ကက်များကို တပ်ဆင်ထား၏။

ဂျယ်ရီဒေးဗစ်က
“ဒီအခန်းက သံရုံးပါတီပွဲတွေ ကျင်းပလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါ”

ဒေးဗစ်က နံရံပေါ်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ဝေါခနဲ အသံကြီးတစ်
ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်နှာကျက်သည် ထက်ခြမ်းကွဲ၍ ဘေးတစ်ဖက်ဆီသို့
ဖွင့် သွားသည်။ မိုးကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ပီပြင်စွာ တွေ့ကြရ၏။

“အဲဒီမျက်နှာကျက်တံခါးကြီးကို လူအားနဲ့လဲ ဖွင့်ပိတ်လို့ ရပါတယ်”
“သိပ်မိုက်တာပဲ”

တစ်က ပြောသည်။

“နွေရာသီမှာ ဒီအမိုးဖွင့်ထားရင် အခန်းကြီးက သိပ်ပူပြီး ဆောင်းတွင်းမှာ
နွေထားရင်လဲ သိပ်အေးလွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဧပြီလနဲ့ စက်တင်
ဘာလမှာပဲ အသုံးပြုပါတယ်”

“ဒါလဲ မိုက်တာပဲ”
တစ်က ထပ်ပြောသည်။

မျက်နှာကျက်အပေါက်ကြီးထဲမှ လေအေးများ တိုးဝင်လာစဉ် ဒေးဗစ်က
ခလုတ်နှိပ်၍ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“အပေါ်ထပ်က မေရီတို့ရဲ့ အခန်းတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ပြပါဦးမယ်”
မေရီတို့ သားအမိလည်း အပေါ်ထပ်သို့ ဂျယ်ရီဒေးဗစ်နောက်မှ လိုက်တက်
သွားကြသည်။ အလယ်ပဟိုခန်းမကြီးမှာ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းရှိပြီး ရေချိုးခန်းဖြင့်

ပိုင်းခြားထားသည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရာ စင်္ကြံလမ်းအစွန်နား၌ ဧည့်ခန်း၊
အဝတ်လဲခန်း၊ ရေချိုးခန်းတို့ ပါရှိသော ပင်မအိပ်ခန်းကြီးတစ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း
နှင့် အိပ်ခန်းငယ်တစ်ခန်း၊ အချုပ်အလုပ်ခန်းနှင့် တိုက်မိုက်ခန်းတို့ တည်ရှိသည်။
ခေါင်မိုးပေါ်၌ သီးခြားလှေကားဖြင့် တက်ရသော ကွက်လပ်တစ်ခုလည်း ရှိသေး
သည်။

“တတိယထပ်မှာ အစေခံတွေ နေပါတယ်။ အဝတ်လျှော်တဲ့အခန်းနဲ့ စတို
ခန်းလဲ ရှိတယ်၊ မြေအောက်ခန်းမှာ ပိုင်အရက်ပုလင်းတွေ ထားတဲ့အခန်းနဲ့
အစေခံတွေရဲ့ ထမင်းစားခန်း၊ အပန်းဖြေခန်းလဲ ရှိပါတယ်”

“အိမ်ကြီးက အတော့်ကို ကြီးတာပဲနော်”
မေရီက ပြောသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ပြေးနေကြ
သည်။

“သမီး အိပ်ခန်းက ဘယ်မှာလဲ”
ဘက်က မေးသည်။

“သမီးနဲ့ တစ်နဲ့ ကြိုက်တဲ့အခန်း ဖွဲ့ကြပေါ့”

“နင် ဒီအခန်းယူ၊ ဒီအခန်းက နင်တို့ မိန်းကလေးတွေအတွက် ပြင်ဆင်
ထားတာ” တစ်က သူ့အစ်မကို ဆရာလုပ်၏။

ပင်မအိပ်ခန်းကြီးမှာ အတော်နှစ်လို့ဝယ်ရာ ထောင်၏။ ရေခဲကုတ်ကြီး

တစ်လုံး၊ ဆိုဖာရှည်ကြီးတစ်လုံး၊ မီးလင်းဖိုရှေ့၌ ဆိုဖာနှစ်လုံး၊ ပက်လက်ကုလား ထိုင်တစ်လုံး၊ ရှေးဟောင်း ကြေးမုံတစ်ချပ်နှင့် မှန်တင်ခုံတစ်ခု၊ မတ်တပ်စီရိုကြီး တစ်လုံး၊ သားနားသော ရေချိုးခန်းတို့ ရှိရုံမျှမက အောက်ဘက်ပန်းဥယျာဉ်ထို့ လည်း ပြတင်းပေါက်မှ ကောင်းကောင်းကြည့်ခွင့်ရသည်။

ဒီလီယာနှင့် ကာမင်တို့သည် မေရီအထုပ်အပိုးများကို မြေ၌ ပစ္စည်းများ နေရာချပေးလျက် ရှိ၏။ အိပ်ရာပေါ်၌ သံအမတ်ကြီး ဝိုင်နာ လူကြွမ်းပေးလိုက် သော စာအိတ်ကြီးကို တင်ထားသည်။

မနက်ပြန်မနက် သံရုံးသွားရင် အဲဒါကို ယူသွားရမယ်။ ထိုစာအိတ်ကြီးကို မေရီ ကောက်ယူ၍ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ကို ပိတ်ထားသည့် အနီရောင် ချိတ်များကို ခွာပြီး တော်ရိလျော်ချီ ပြန်ကပ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဘယ်တုန်းက ချိတ်ကွာသွားတာပါလိမ့်။ လေဆိပ်မှာတုန်းများလား၊ ဒီအိမ် ရောက်မှပဲလား၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။

အခန်းထဲသို့ ဆာဘင်နာ ဝင်လာသည်။

“အားလုံး စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား မဒမ်”

“အေး ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့မှာ လူမှုရေး အတွင်းရေးမှူးဆိုတာဆို အရင်က မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီတော့ မင်းအလုပ်က ဘာတွေလုပ်ရသလဲ၊ ငါ မသိသေး ဘူး”

“မဒမ်ရဲ့ နေရေးထိုင်ရေး လုပ်ငန်းကိုင်ငံငန်းအားလုံး ချောချောမောမော ပြစ်အောင် ကျွန်မက တာဝန်ယူထားရပါတယ်ရှင်၊ မဒမ်ရဲ့ လူမှုရေးကိစ္စ အချိန် အချက်တွေ၊ ညစာ စားပွဲတွေ၊ နေ့လယ်စာ စားပွဲတွေ စတဲ့ဟာတွေကို မျက်နှာဖြူ မပြတ် မှတ်သားထားရပါတယ်။ နောက်ပြီး အိမ်မှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ မပြေ လိုက်စစ်ဆေးပေးရပါတယ်၊ အိမ်စေတေ့များတော့လဲ ပြဿနာဆိုတာ ရှိစမြဲပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒီနေ့ခင်း ကျွန်မကို ဘာများ အထွေအထူး ခိုင်းစရာ ရှိပါသလဲ” ထိုစာအိတ်ကြီးပေါ်က ချိတ်တွေ ဘာလို့ ကွာသွားသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြ စမ်းပါလားဟု မေရီ စိတ်ထဲက မေးလိုက်မိ၏။ သို့သော် သူမ နှုတ်က

“ဟင့်အင်း.. နေပါစေ၊ ငါ နားဆင်သေးတယ်”

သူမ ရုတ်တရက် အားအင်တွေ ဆုတ်လျော့သွား၏။

ထိုနေ့ညက သူမ အိပ်မပျော်ပေ။ မိမိ၏ အလုပ်တာဝန်အသစ်ကို တောင် ထမ်းရွက်ရေးအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် အေးစက်သော အထီးကျန်ပုံတို့ ရော ထွေးစိုးမိုး၍ နေသည်။

ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတော့မှာ အချစ်ရေး .

ဘယ်သူမှ အားကိုးစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မ အနားမှာ ရှင် ရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ကျွန်မကို ဘာမှမကြောက်ဖို့၊ ကျွန်မ အောင်မြင်မှု များပါလို့ ပြောပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်။ ကျွန်မ မအောင်မြင်လို့ မဖြစ်ဘူး သိလား။

နောက်ဆုံး၌ သူမ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ အိပ်မက်ထဲ၌ မိုက်ဆလိတ် ခဲ၊ စကားသံကို ကြားရ၏။

ကျွန်တော်က အပျော်တမ်းသမားတွေကို မုန်းတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလို့ ကိုယ့် အိမ် ကိုယ်မပြန်သလဲတဲ့။

ဘုခါရက်မြို့ အမှတ် ၂၁၊ ဆိုဆီးဗာကီးဆီယက်လမ်းရှိ အမေရိကန်သံရုံး သည် အဖြူရောင် ဂေါ့သစ်ပုံစံ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရှေ့မျက်နှာစာ၌ သံမဏိဝင်းတံခါးကြီးနှင့် ယူနိုဖောင်းဝတ် အစောင့်တစ်ဦးတို့ ထားရှိသည်။

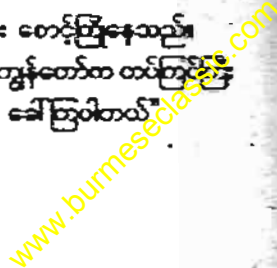
အစောင့်သည် မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အနီရောင်ဦးထုပ်တို့ကို ဝတ် ဆင်ထား၏။ နောက်အစောင့်တစ်ယောက်မှာ ဂိတ်တံခါးဘေးရှိ ကင်းတံလေးထဲ ၌ ထိုင်နေသည်။ ကားများ မောင်းဝင်ရန် ဆင်ဝင်ကြီးတစ်ခု ရှိပြီး သံရုံးဥပစာ ခန်းမအတွင်းသို့ တက်ရန် ကျောက်လှေကားများ ခင်းထားသည်။

ဥပစာခန်းမအတွင်း၌ ကျက်သရေရှိစွာ မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထား၏။ ကြမ်းပြင် မှာ ကျောက်ပြား ခင်းထားသည်။ အနီးကပ်မြင်တွင်းပြ ရုပ်သံစက်များကို မရိန်း ထပ်သားတစ်ဦးက စားပွဲ၌ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ မီးလင်းဖိုကြီးကို နဝါဇွေပုံပေါ် သော သံဆန်ခါဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားသည်။ လူသွားစကြိုလမ်းများတစ်ထောင့် အမေရိကန်သမ္မတများ၏ ပုံတူပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အစည်း အဝေးခန်းမကြီးနှင့် ရုံးခန်းများ တည်ရှိသော အပေါ်ထပ်သို့ လှေထားတောက် ဆောက်ကြီးမှ တက်သွားရသည်။

မရိန်းအစောင့်တစ်သားတစ်ဦးသည် မေရီအား တောင့်ကြံနေသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်က ထပ်ကြည့်ခွင့် သူ့စံပါ။ ကျွန်တော့်ကို အများတတော့ ဝန်နီလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်”

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဝန်နီ”

“မခပ်ကို နှဲခန်းထဲမှာ သူတို့အားလုံး စောင့်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ခိုင်းပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမသည် အပေါ်ထပ်သို့ တပ်ကြပ်ကြီးနောက်မှ တက်လိုက်သွားရာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ဦး စားပွဲတစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက မတ်တပ်ထပြီး

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မခပ်သံအမတ်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မက မခပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေး အတွင်းရေးမှူး ဒေါ်ရသီစတုန်းပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မခပ်ရဲ့ နှဲခန်းထဲမှာတော့ လူတွေ အပြည့်ပဲ”

သူမက နှဲခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရာ မေရီလည်း အထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အစည်းအဝေးစားပွဲကြီးကို ဝန်းရံလျက် လူ ၉ ယောက် ထိုင်နေသည်။ မေရီ ဝင်လာသောအခါ ၎င်းတို့အားလုံး ပြိုင်တူမတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ မေရီအား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် မိမိအား အငြိုးထားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြောင်း သိသာလှပေသည်။

သူမ ပထမဦးဆုံး သတိထားမိသူကား မိုက်ဆလိုတ် ဖြစ်သည်။ မေရီသည် မိမိ မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရလာ၏။

“ဒီကို ခင်ဗျား ချောချောမောမော ရောက်လာခဲ့ပြီနော်၊ ကဲ ဌာနအကြီးအထဲ တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်၊ ဒါက အုပ်ချုပ်ရေးဌာန ကောင်စစ်ဝန် လူးကပ် ဝွန်ကလို၊ နိုင်ငံရေးဌာန ကောင်စစ်ဝန် အက်ဒီမော့စ်၊ စီးပွားရေးဌာန ကောင် စစ်ဝန် ပက်ထရစ်ရှာဟက်ဖီလ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဒေးဗစ်ဝေါလေစ်၊ စိုက်ပျိုးရေး ဌာန ကောင်စစ်ဝန် တက်သွမ်ဆင်၊ ပြည်သူ့ရေးရာကောင်စစ်ဝန် ဂျယ်ရီဒေးဗစ် ကိုတော့ ခင်ဗျား သိပြီးသား၊ ဟောဒါက ကုန်သွယ်ရေးဌာန ကောင်စစ်ဝန် ဒေးဗစ်ဗစ်တာ၊ နောက်ပြီး ဝိုလ်မှူးကြီး ဘီလ်မက်ကင်နီကိုလဲ သိပြီးသားပဲ”

“အားလုံး ထိုင်ကြပါရှင်”

မေရီက ပြောသည်။

သူမ စားပွဲထိပ်၌ သွားရပ်ပြီး သူတို့အားလုံးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ စိမ်း ကားမှဟူသည် အသက်အရွယ်မရွေး ပုံသဏ္ဍာန်မရွေး ရှိတတ်ပါကလားဟု မေရီ တွေးမိသည်။

ပတ်ထရစ်ရှာဟက်ဖီလ်၏ မျက်နှာက ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ ကိုယ်ကတော့

ဝမ်း၏။ ဤအဖွဲ့၌ အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သော လူးကပ်ဝွန်ကလိုသည် အိုင်ဇီ ဝေါင်ကျောင်းသားတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အခြားသူများက သူထက် အသက်ပိုကြီးသည်။ ဆံပင်ဖြူသူ ဖြူနေပြီ။ ထိပ်ပြောင်သူ ပြောင်နေပြီ။ ပိန်တဲ့ သူလည်း ရှိသည်။ ဝ၊တဲ့သူလည်း ပါသည်။

သူတို့အားလုံးကို မိမိက ခွဲခွဲခြားခြား မှတ်မိနေဖို့တော့ လိုသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး မခပ်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းနေကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို မကြိုက်ရင် အချိန်မရွေး လူစားထိုးပစ်လို့ ရပါတယ်” ဟု ဆလိုတ်က ပြောသည်။

အလကားပြောတာ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ လူစားထိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် အကြံ အောင်ခဲ့ပါဘူးဟု မေရီ စိတ်ထဲက မကြေမချမ်း ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

အစည်းအဝေးမှာ ၁၅ မိနစ်သာ ကြာသည်။ သိပ်အရေးမကြီးလှသော အာလာပသလ္လာပစကားများသာ ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ မိုက် ဆလိုတ်က

“ခင်ဗျားတို့ တစ်ဦးချင်း သံအမတ်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဒေါ်ရသီက နေ့ခင်းကျရင် နေ့စဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိုက်ဆလိုတ် ဆရာ ဝင်လုပ်ခြင်းကို မေရီ ဘဝင်မကျပေ။ အခန်းထဲ၌ သူမနှင့် ဆလိုတ်တို့ နှစ်ဦးထဲသာ ကျန်ရစ်သောအခါ သူမက

“ဒီသံနှဲမှာ စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင်က ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဆလိုတ်က သူမအား တဒဂ်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီး

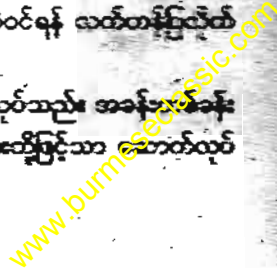
“သိချင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

ဆလိုတ်သည် နှဲခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ မေရီလည်း စက္ကန်ပိုင်း၌ တံ့ ဆိုင်းနေပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

စကြိုလမ်းအတိုင်းလျှောက်၍ ဝက်ပါဆန်သော နှဲခန်းများစွာတို့ တွေ့ဝတ် ဖြတ်ကျော်သွားရသည်။

မရိန်းတပ်သားတစ်ဦး အစောင့်ချထားသော တံခါးကြီးတစ်ခုခုရှိသို့ ရောက်သောအခါ ဆလိုတ်က မေရီအား အခန်းထဲဝင်ရန် လက်ထပ်ပြုလိုက် သည်။

အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး မေရီ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်သည်။ အခန်းထဲအခန်း ထဲ နံရံကြမ်းပြင်၊ မျက်နှာကျက်အားလုံးကို ဖန်သားထိမြင့်သာ ဆောက်လုပ်

ထားသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှ၏။

မိုက်ဆလိတ်က လေးလံသောတံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်ပြီးနောက်

“ဒီအခန်းကို ပူစီဖောင်းအခန်းလို့ ခေါ်တယ်။ သံကန်လန်ကာနိုင်ငံတိုင်းမှာ ရွှေတဲ့ အမေရိကန်သံဇာတ်တိုင်းမှာ ဒီအခန်းမျိုး ရှိတယ်။ သံဇာတ်စုလုံးမှာ ဒီအခန်း တစ်ခန်းပဲ ကြမ်းပိုးရန် လွတ်တယ်”

သူမ မျက်နှာမှာ အံ့ဩမှုအတိ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ဘာမှ မအံ့ပါနဲ့ မဒမ် သံအမတ်ကြီး၊ ဒီနိုင်ငံရဲ့ သူလျှိုတွေက သံဇာတ်တိုင်း ကြမ်းပိုးတွေ လာချထားပြီး အသံခိုးဖမ်း နားထောင်နေကြရမကဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်မှာလဲ ကြမ်းပိုးတွေ ရှိနေတာပါပဲ။ ခင်ဗျား ညစာ သွားစားတဲ့အခါ ထဲ သောက်ဆိုင်က စားပွဲအောက်မှာလဲ အဲဒီကြမ်းပိုးတွေ ရှိတာပါပဲ။ ခင်ဗျားထာ ရန်သူနယ်နမိတ်ထဲ ရောက်နေပြီလေ”

မေရီသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ။ ဘယ်မှာမှ စကား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ မရနိုင်ပါကလား”

“ကျွန်တော်တို့ မနက်တိုင်း အဲဒီကြမ်းပိုးတွေကို လိုက်ရှာပြီး ဖယ်ရှားပစ်ပေး ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ သူတို့က ကြမ်းပိုးအသစ်တွေ ထပ်ပြီးလာထားသွားကြ တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခါ ပြန်ဖယ်ရှားရပြန်ရော”

“ဒီသံဇာတ်မှာ ဘာလို့ ရိုမေးနီးယားလူမျိုးတွေကို အလုပ်ခန့်ထားသလဲ”

“ဒါ သူတို့ပိုင်တဲ့ ကစားကွင်းလေ၊ နောက်ပြီး သူတို့က အိမ်ရှင်အသင်းပေါ်”

“သူတို့စည်းကမ်းချက်တွေအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကစားရတယ်။ နှိုင်း ပွဲ ပျက်သွားမှာပေါ့။ အဲဒီအခန်းထဲကိုတော့ သူတို့ကြမ်းပိုးတွေ လာထားလို့ တော့။ တံခါးဝမှာ မရိန်းအစောင့်တပ်သားတွေ ၂၄ နာရီပတ်လုံး ရှိနေတာလို့ ကြားရတယ်။ ခင်ဗျား ဘာမေးချင်သေးလဲ”

“စီအိုင်အေက လူက ဘယ်သူလဲ”

“နိုင်ငံရေးဌာန ကောင်စစ်ဝန် အက်ဒီမော့စ်ပေါ့”

အက်ဒီမော့စ်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မေရီ အာရုံထဲ ပြန်ဖော်ထုတ်ကြည့် သည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ် တစ်ယောက်လား။ မဟုတ်သေးဘူး အဲဒါက စိုက်ပျိုးရေးဌာန ကောင်စစ်ဝန်။

အက်ဒီမော့စ်ဆိုတာ... ဟုတ်ပြီ။ သူက အသက် ၃၀ ကျော်ကျော်၊ နေ လောက်မျိုးပျို တော်တော် ပိန်တယ်။ မျက်နှာက လူဆိုးလူမိုက်နှင့် တူသည်။ သက်ဒီသည် စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် မိမိက ဤ

သို့ ထင်မြင်ခြင်းပေလား။

“ဒီရုံးမှာ စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ထဲ ရှိလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိုက်ဆလိတ်သည် နှုတ်လေးစွာဖြင့် ပြောကြားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူက သက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားရဲ့ သံအမတ် ခန့်အပ်လွှာကို နာရီဝက်အတွင်း သွားပေးအပ်ရ တော့မယ်။ အပြင်မှာ ဖလိုရီယံ စောင့်နေတယ်။ သံအမတ် ခန့်အပ်လွှာကို သူသွားဖို့ မမေ့နဲ့နော်။ မူရင်းကို သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးကို ပေးခဲ့ပြီး မိတ္တူကို ခင်ဗျား မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားပါ”

မေရီ အံ့တင်းတင်း ကြိုတ်ထား၏။

“ဒါတွေအားလုံး ကျွန်မ သိပါတယ် မစ္စတာဆလိတ်”

“သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးက ခင်ဗျား ကလေးတွေကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့။ ကျွန်တော် ကလေးတွေကို ကြိုဖို့ ကားတစ်စီး လွှတ်လိုက်ပြီ”

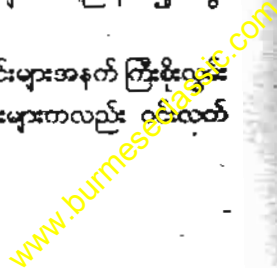
ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို သူ မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်လိုက်ပါကလား။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု မေရီက ပြောလိုက်သည်

ရိုမေးနီးယားသမ္မတရုံးမှာ ဘူခါရက်မြို့လယ်ခေါင်၌ တည်ရှိပြီး သဲကျောက် ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အရုပ်ဆိုးဆိုး အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေ သည်။ ၎င်းအား သံမဏိတံတိုင်းကြီးဖြင့် ပတ်လည်ဝန်းရံထားသည်။ တံတိုင်း ရေ၌ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ချထားသည်။ သမ္မတရုံး ဝင်ပေါက်ရေ၌ ဆည်း အစောင့်များ ရှိ၏။

ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက မေရီတို့ သားအမိအား အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ပထမထပ်ရှိ ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ ရှည်မျောမျောအခန်းကြီးထဲ၌ သမ္မတ အိုင် အိုနက်စကူးက မေရီနှင့် ကလေးများအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ရိုမေးနီးယား သမ္မတကြီးသည် ဘုန်းတန်ခိုးအရိန်အဝါရှိသူများ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။ သူသည် အသားအနည်းငယ်ညိုပြီး- ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် ထင်းယုန်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူသည်။ သူ့ဆံပင်များက မည်းနက်၍ ကွေး ဆောက်တွန့်လိမ်နေသည်။

သူ၏ နှာခေါင်းကြီးမှာ မေရီ မြင်ဖူးသမျှ နှာခေါင်းများအနက် ကြီးမားလှပြီး နှုတ်အရိတ်ဆိုးသော နှာခေါင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများကလည်း ဝင်းထတ် ထောက်ပပြီး ညှို့ ဓာတ်အလွန်များ၏။

“သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက သံအမတ်ကြီး မစ္စလ် အက်ဗ်လီ ကြွရောက်လာပါပြီခင်ဗျာ”

ဟု အရာရှိက ကြေညာသည်။

သမ္မတကြီးက မေရီလက်ကို ဆွဲယူကာ ဥရောပယဉ်ကျေးမှုအရ နမ်းလို့က် သည်။

“ခင်ဗျားက ဓာတ်ပုံထဲမှထက် ပိုလှနေတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်”

“ဒါက ကျွန်မ သမီးလေး ဘက်၊ ဒါက သားလေး တစ်ပါ”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးတွေပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးဖို့ ခင်ဗျား ယူလာတာ မဟုတ်လား”

သမ္မတကြီးက သူမအား မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါ။ မေရီ မေ့နေသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကပွာကယာဖွင့်ပြီး သမ္မတကြီး အလစ်ဆင်ထံမှ သံအမတ်ခန့်အပ်လွှာကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးက ၎င်းစာရွက်ကို သာမန်ကာလကကြည့်ပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရိုမေးနီးယားအစိုးရကိုယ်စား ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ တရားဝင် အမေရိကန် သံအမတ်ကြီး ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒီညနေ ခင်ဗျားအတွက် ဧည့်ခံပွဲလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရိုမေးနီးယား နိုင်ငံသား ပုဂ္ဂိုလ်တချို့နဲ့လဲ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သမ္မတကြီးက သူမ လက်ကို ထပ်မံဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်။ သံအမတ် တစ်ဦးဟာ သူမိတ်ဆွေနဲ့ ခွဲပြီး နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ နေရမှာ မို့ မျက်ရည်ဝဲလျက် ရောက်လာလေ့ရှိပြီး သူ မြတ်နိုးတွယ်တာလာမိခဲ့တဲ့ နိုင်ငံ က မိတ်ဆွေသစ်တွေနဲ့ ပြန်ခွဲရမှာမို့ ဒီနိုင်ငံကနေ မျက်ရည်ဝဲလျက် အပြန်ပြန် သွားရလေ့ရှိပါတယ်တဲ့။ ခင်ဗျားလဲ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ် မခင်”

သမ္မတကြီးက သူမလက်ကို အသာဆုပ်နယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ”

အင်း . . သူဟာ ငါ့ကို သာမန်မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်ဟု မေရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မေရီသည် ကလေးများအား အိပ်ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး အမေရိကန်သံနှင့် အစည်းအဝေးခန်းမကြီးထဲ၌ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စိုက်ပျိုးရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနအကြီးအကဲများ၊ ကုန်သွယ်ရေးဌာနကောင်စစ်ဝန်များ စသည်တို့နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် တစ်နေ့ကုန်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီက စစ်သံမှူးအဖြစ် အက်ရောက်သည်။

၎င်းတို့အားလုံး လေးထောင့်စားပွဲရှည်ကြီးကို ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်ကြသည်။ ၎င်းတို့ နောက်ဘက်နံရံများနှင့် ကပ်လျက် ဌာနခွဲပေါင်းစုံမှ အရာရှိငယ်များ တစ်ခါလင်ခန့် ထိုင်နေကြသည်။

ကိုယ်လုံးသေးသေးနှင့် ထည်ဝါပုံရသော ကုန်သွယ်ရေးကောင်စစ်ဝန်က အချက်အလက်များနှင့် ကိန်းဂဏန်းများကို တရစပ် ပြောသွားသည်။ မေရီသည် အခန်းကို မျက်စိကစားရင်း သူတို့နာမည်တွေအားလုံး ငါ မှတ်မိမှဖြစ်မယ်ဟု ချတ်ချ လိုက်၏။

ထို့နောက် စိုက်ပျိုးရေးကောင်စစ်ဝန် တက်သွမ်ဆင် အလှည့်ရောက်သော အခါ သူက

“ရိုမေးနီးယား စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးဟာ သူ ဒုက္ခရောက်နေတာကို လျှော့ပြု သားပါတယ်။ ဒီနှစ် သူတို့ ကောက်ပဲသီးနှံအထွက် အရမ်းလျော့နည်းလာလိမ့် သေး။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

စီးပွားရေးကောင်စစ်ဝန် ပက်ထရစ်ရှာဟက်ဖီးလ်က ထ၍ ကန့်ကွက်သည်။ “သူတို့ကို ကျွန်မတို့က အလုံအလောက်ပေးထားပြီးပြီပဲ တက်၊ ရိုမေးနီးယား နိုင်ငံဟာ နိုင်ငံပေါင်းစုံစာချုပ်အရ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ နိုင်ငံပဲ၊ ဒီနိုင်ငံဟာ ထိုအက်စ်ပီနိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်”

ပက်ထရစ်ရှာက မေရီအား ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ သူဟာ ငါ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တမင်ခိုကြည့်နေတာ ဖြစ်သေး သူ မေရီ ထင်မိသည်။

ပက်ထရစ်ရှာက ဆက်လက်၍ “ဂျီအက်စ်ပီနိုင်ငံဆိုတာ . . .”

“ယေဘုယျဦးစားပေးစနစ်ကို ခေါ်တာပါ။ ရိုမေးနီးယားအတွက် သွင်းတုန်း သူတို့ကုန် အကျိုးခံစားခွင့်တွေ ရစေဖို့ ကျွန်မတို့က မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့နိုင်ငံအဖြစ် သဘောထား ဆက်ဆံကြရမှာပါ”

ဟု မေရီက ဖြည့်စွက်၍ ပြောလိုက်သည်။ ပက်ထရစ်ရှာမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ဝမ်းပေါလအော ထောက်ပံ့ထားတာတောင်...”

ကျွန်သွယ်ရေးကောင်စစ်ဝန် ဒေးဝစ်ဗစ်တာက ကြားဖြတ်၍

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ဝမ်းပေါလအော ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီမှာ ကျွန်ရောင်းလို့ရအောင် လမ်းဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ။ သူတို့တွေ ကျွန်တော်တို့ဆီက ‘ပြောင်း’ တွေဝယ်ဖို့ ဆွေးနွေး ပိုလိုနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ထုတ်မရောင်းရင် သူတို့ အာဖျင်တီးနားက ဝယ်လိမ့်မယ်”

ဗစ်တာက မေရီဘက်လှည့်ပြီး

“ပီပီဝစ်ဇေးကွက်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်လွှတ်ရတော့မယ့် ပုံပါပဲ။ ဘာမှန်း နိုင်ငံက ကျွန်တော်တို့ထက် ဈေးလျှော့ရောင်းဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စားပေါက်မပိတ်ခင် အားလုံးတပေါင်းတစည်းတည်း ရောင်းလို့ရအောင် ဝန်ကြီးချုပ်ကို သံအမတ်ကြီး ဆွေးနွေးစေချင်ပါတယ်”

မေရီက မိုက်ဆလိတ်အား ကြည့်လိုက်သည်။

ဆလိတ်သည် စားပွဲတစ်ဖက်စွန်းရှိ ကုလားထိုင်၌ ခါးဆင်း၍ ထိုင်ကာ မှတ်စာအုပ်ကလေးပေါ်၌ ဖောင်တိုန်ဖြင့် တွေ့ကရာ လျှောက်ခြစ်နေလေသည်။ မိမိတို့အား အာရုံဝင်စားဟန်မတူ။

“ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

ဝါရှင်တန်ရှိ ကုန်သွယ်ရေးဌာန ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ကြေးနန်းရိုက်၍ ရိုမေးနီးယား အစိုးရထံသို့ ရိုမေးနီးယားအတွက် ဆွေးနွေးထပ်မံထုတ်ခွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုကြပြီး မေရီ မှတ်ချက်လေး တေးထားလိုက်သည်။

ဆွေးနွေးကို အမေရိကန်ဘဏ်များက ထုတ်ပေးမည်ဖြစ်သော်လည်း အနီးကပ် သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ ၎င်းတို့ ထုတ်ဆွေးခွင့်ရှိပေသည်။

နိုင်ငံရေးကောင်စစ်ဝန်လည်းဖြစ်၊ စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင်လည်းဖြစ်သော အက်ဒီမော့စ်က

“အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပါတယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား။ မနေ့ညက အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ် အမေရိကန်ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် မူးယစ်ဆေး လက်ဝယ်တွေ့ရှိမှုနဲ့ အဖမ်းခံလိုက်ရပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ အဲဒါ သိကြီးမားတဲ့ ရာဇဝတ်ဖြစ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လို ဆေးမှူးတွေမိလို့လဲ”

“ဆေးခြောက် အောင်စနည်းနည်းလေးပါ”

“ဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုပုံပန်းရဲ့လဲ”

“ကောလိပ်ကျောင်းသူပီပီ ဉာဏ်ကောင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

“သူ့ကို သူတို့ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ”

“ထုံးစံအားဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် အပြစ်ပေးလို့ရပါတယ်”

“ဟို... ဘုရား ဘုရား။ ဒီကလေးမလေး၊ ထောင်က လွတ်တဲ့အခါ ဘယ်လို နေမှာမလဲ။”

“ကျွန်မတို့ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

မိုက်ဆလိတ်က ပျင်းရိပျင်းတွဲနှင့် ပြောသည်။

“လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌကို မဒမ် သွားပြောကြည့်ပါလား။ သူနာမည်က အစွထရာစ်တဲ့။ သူက သိပ်ဩဇာရှိတဲ့လူပဲ”

အက်ဒီမော့စ်က

“သူ့ကို တမင်အကွက်ဆင် ဖမ်းတာပါလို့ ကောင်မလေးက ပြောတယ်။ ထုတ်ချင်ဟုတ်မယ်။ သူက ရိုမေးနီးယားရဲအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနဲ့ ကြိုက်နေတာ။ သူ့ကို အဲဒီရဲအရာရှိက အတူအိပ်ပြီးမှ ရဲတွေခေါ်ပြီး ဖမ်းချုပ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

မေရီ တုန်လှုပ်သွား၏။

“ဟို... ရက်စက်လှချည်းလား”

မိုက်ဆလိတ်က

“မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ဒီနိုင်ငံမှာ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရိုမေးနီးယားအစိုးရက ကျွန်တော်တို့ကို အချီသပ်ပြီး ပေါင်းနေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သူတို့တွေ အတူလျှော့ဈေးရလို့သာ ကုန်သွယ်နေကြတာပါ။ ဘာလို့ဆို သူတို့ ရုရှားအစိုးရနဲ့ ကင်းကွာသွားအောင် ကျွန်တော်တို့တ ခြံဆွယ်ချင်လို့ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဟာ ကွန်မြူနစ်စိတ် မပျောက်သေးပါဘူး”

မေရီက မှတ်ချက်တစ်ခု ထပ်ပြီး တေးထားလိုက်သည်။

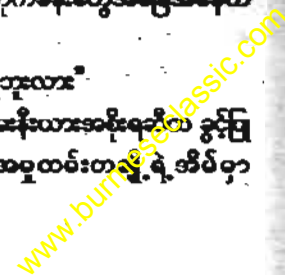
“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်”

ထို့နောက် ပြည်သူ့ရေးရာ ကောင်စစ်ဝန် ဂျယ်ရီဒေးဗစ်ဘက်လှည့်တာ “ရှင်ပြဿနာကရာ...”

“ကျွန်တော်တို့ သံရုံးဝန်ထမ်းတွေ နေထိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းတွေ ပြင်ဆင်ခွင့် မရလို့ ကျွန်တော်တို့ တင်ပြထားပါတယ်။ သူတို့ တိုက်ခန်းတွေအခြေအနေထ အတော်ကို ဆိုးနေသတဲ့”

“သူတို့ဘာသာ ပြင်ဆင်စရာတွေ ပြင်လို့ မရဘူးလား”

“မရဘူးခင်ဗျ၊ ပြင်ဆင်မှုအားလုံးအတွက် ရိုမေးနီးယားအစိုးရအဖွဲ့က ခွင့်ပြုချက် တောင်းယူရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစုထမ်းတစ်ဖွဲ့ရဲ့ အိမ်မှာ

အနွေးဓာတ် ပေးစက် မရှိဘူး၊ တိုက်ခန်းအတော်များများမှာ အိမ်သာတွေ ဖျက်နေတယ်၊ ဘုံဘိုင်က ခေ လုံးဝ မလာဘူး”

“အဲဒီကိစ္စ ရှင် အရင်က တိုင်ကြားဖူးလား”

“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလလုံးလုံး နေ့တိုင်း တိုင်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် . . .”

“ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် တမင်လုပ်တာပါ”

မိုက်ဆလိတ်က ဝင်ပြောသည်။

မေရီက မှတ်ချက်တစ်ကြောင်း ထပ်မံရေး၏။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မှာလဲ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်”

အမေရိကန်စာကြည့်တိုက်၏ စာကြည့်တိုက်မှူး ဂျက်ချန်စီလာက

“မနေ့တုန်းက ကျွန်တော်တို့ စာကြည့်တိုက်ထဲက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ရည်ညွှန်းစာအုပ်တွေ အခိုးခံလိုက်ရပါတယ်။

မေရီသည် ခေါင်းကိုက်စ ပြုလာလေပြီ။

*

ထိုနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ တိုင်ချက်များ နားထောင်ရင်း ကုန်လွန်သွားထေ သည်။ လူတိုင်း စိတ်မချမ်းသာပုံရ၏။

နောက်ပြီး မေရီမှာ ဖတ်စရာတွေ ရှိသေးသည်။ သူမ စားပွဲပေါ်၌ ဖြစ်ပွားနေသော စာရွက်စာတမ်း တစ်ထပ်ကြီး ရှိနေသည်။ မနေ့က ရိုမေးနီးယားသတင်းစာများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ပါခဲ့သော သတင်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ဆိုချက်များလည်း တွေ့ရသည်။

နာမည်ကြီးသတင်းစာ စင်တီယားတင်နီရီတူလီတွင် သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူး၏ နေ့စဉ်လှုပ်ရှားမှုများကို ဖော်ပြထားသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးဟာ အတော် အတ္တလွန်ကဲပုံရတယ်ဟု မေရီ တွေးလိုက်၏။ တစ်ဖန် နာမည်ကြီး အပတ်စဉ်မဂ္ဂဇင်းများမှ ကောက်နုတ်ချက်များလည်း ရှိသေးသည်။ ဤကား အစမူသာ ရှိသေး၏။

ကြေးနန်းစာများချည်း စုစည်းထားသော ဖိုင်တွဲနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ သတင်းများကို အကျဉ်းချုပ်ဖော်ပြချက်များလည်း ရှိသည်။ အရေးပါသော အမေရိကန်အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မိန့်ခွန်းအပြည့်အစုံကို စုစည်းထားသော ဖိုင်တွဲများ၊ လက်နက်ထိန်းချုပ်ရေး၊ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုနှင့် ပတ်သက်သော အစီရင်ခံစာအထူးကြီးတစ်အုပ်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ စီးပွားရေး လက်ရှိအခြေအနေ

ထင်ပြချက်တို့လည်း ရှိသည်။

အင်း . . ဒီတစ်နေ့က ဖတ်စရာတွေကို ငါ တစ်နှစ်လောက် ဖတ်ယူရမှာပါလား။ ဒါတွေအားလုံး မနက်တိုင်း ငါ့ဆီ ရောက်လာမှာပဲ။

သို့သော် မေရီ စိတ်အညစ်ရဆုံးပြဿနာကား မိမိ၏ ဝန်ထမ်းများ၏ ရန်ကြီးမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤပြဿနာကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ဖြေရှင်းဖို့ လိုအပ်သည်။

သံတမန်ရေးရာအရာရှိ ဟယ်ရီယက်ကဗွေဂါးအား မေရီက ဆင့်ခေါ် လိုက်၏။

“ရှင် ဒီသံရုံးမှာ လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ရိုမေးနီးယားနဲ့ ကျွန်မတို့အစိုးရ သံအဆက်မပြတ်ခင်က ၄ နှစ် လုပ်ခဲ့ပါဖူး။ အခု သံတမန် ပြန်ဆက်ပြီးမှ တာဝန်ထမ်းတာ ၃ လရှိသွားပါပြီ”

“ရှင် ဒီမှာ လုပ်ရတာ မပျော်ဘူးလား”

“ကျွန်မ အမေရိကန်မှာ ပိုပျော်ပါတယ်”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောရအောင်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မဒမ်”

မေရီ တစ်ခု သတိရလာ၏။

“ဒါဖြင့် ပူစီဖောင်းအခန်းကြီးထဲ သွားပြောကြတာပေါ့”

*

မေရီနှင့် ဟယ်ရီယက်တို့ ပူစီဖောင်းအခန်းကြီးထဲရှိ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ပြီးသော အခါ မေရီက

“ကျွန်မ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ကျွန်မတို့ တွေ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်နော်၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာကော ကြမ်းပြုတွေ မရှိဘူးလား”

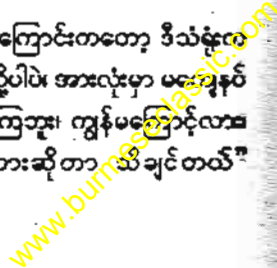
“ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရိုမေးနီးယားတွေ မသိသေးတဲ့ကိစ္စတွေတို့ မိုက်ဆလိတ်က ဆွေးနွေးခွင့် မပြုပါဘူး”

လာပြန်ပြီ မိုက်ဆလိတ်။

“ဆလိတ်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အတော်ဆုံးပါပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ အခု စကားခေါ်ပြောရတဲ့ အကြောင်းတတော့ ဒီသံရုံးက လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ သိပ်သဘောမတွေ့လို့ပါပဲ၊ အားလုံးမှာ မချေနပ်ချက်တွေ ရှိနေကြပုံရတယ်၊ ဘယ်သူမှ မပျော်ရွှင်ကြဘူး၊ ကျွန်မကြောင့်လား ဒါမှမဟုတ် သူတို့ အပြုတမ်း ဒီလို ချည်းပဲလားဆိုတာ သိချင်တယ်”

ဟယ်ရီယက်က မေရီအား တဒပ်မျှ အကဲခတ်နေပြီး

“ကျွန်မ အမှန်ဒါတိုင်း ပြောရမလား”
“ပြောပါ”

“နှစ်မျိုးစလုံးကြောင့်ပါပဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ အမေရိကန်တွေဟာ ပေါင်းအိုးထဲ ရောက်နေရသလိုပဲ၊ စည်းကမ်းတစ်ခုခုကို ချိုးဖောက်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်တာပဲ၊ ရှိမေးနီးယားလူမျိုးတွေဟာ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တာမို့ ကျွန်မတို့ သူတို့နဲ့ မိတ်မဖွဲ့ချဘူး၊ ဒီအဖွဲ့ အမေရိကန်တွေအချင်းချင်းပဲ ပေါင်းသင်းကြတယ်”

ဟယ်ရီယက်က ပန်းတွန့်ပြီး

“ဒီမှာ လစာနည်းတယ်၊ အစားအသောက် ညံ့တယ်၊ ရာသီဥတု ဆိုးတယ်၊ ဒါတွေက မဒမ်သံအပတ်ကြီးရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မဒမ်မှာ ပြဿနာနှစ်ခု ရှိတယ်၊ မဒမ်ဟာ နိုင်ငံရေးအရ ခန့်အပ်ခံရသူ ဖြစ်တယ်၊ ဒုတိယပြဿနာက ဝါရင့်သံတမန်တွေ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ သံရုံးတစ်ခုကို မဒမ်လာပြီး ဦးစီးကွပ်ကဲရ တယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာ လွန်သလား မဒမ်”

“မလွန်ပါဘူး၊ ဆက်ပြောပါ”

“သူတို့အများစုက မဒမ် ဒီကို ရောက်မလာခင်ကတည်းက သိပ်ပြီး သဘော ကျကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သံရုံးတစ်ခုရဲ့ ဝါရင့်သံရုံးဝန်ထမ်းတွေဟာ နဂိုအနေ အထားကို မပျက်ပြားစေချင်ကြဘူး၊ နိုင်ငံရေးအရ ခန့်အပ်ခံရတဲ့ သံအပတ်တွေ က အပြောင်းအလဲတွေ လုပ်ချင်တတ်ကြတယ်၊ သူတို့အဖို့ မဒမ်ဟာ ကျွမ်းကျင် သူတွေရဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ဝင်ပြီး ဆရာလုပ်တဲ့ အပျော်တမ်းသမားတစ်ဦးလို ဖြစ် နေတယ်လို့ မြင်ကြတယ်၊ ဒုတိယပြဿနာက မဒမ်ဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ၊ အမေရိကန်ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာထိုး လုံးဝမနာခံလိုကြဘူး၊ ရှိမေးနီးယားလူမျိုးတွေက ဒီထက်ပိုဆိုးပါတယ်”

“ဪ...”

ဟယ်ရီယက်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ မဒမ်အတွက် ကြော်ငြာဝါဒ ဖြန့်ပေးတဲ့သူက သိပ်တော်ပါတယ် မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာပုံသတင်းတွေ ဒီလောက်များများစားစား ကျွန်မ တစ်သက်မှာ မမြင်ဖူးသေးပါဘူး၊ မဒမ် အဲဒါ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ပါလိမ့်”

မေရီက မဖြေတတ်။ ဟယ်ရီယက်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

“မဒမ် နောက်ကျတော့မှာပဲ၊ မဒမ် အဝတ်အစားလဲဖို့ ဖလီရီယံက အိမ် လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သွားဖို့လဲ”

“မဒမ်စားပွဲပေါ်က ကျွန်မ လာတင်ထားတဲ့ အချိန်ဇယားကို မကြည့်ရ သေးဘူးလား”

“ကျွန်မ အချိန်မရလို့ မကြည့်မိဘူး၊ ဘာလဲ ကျွန်မ ပါတီ တက်ရမှာလား”

“ပါတီ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ညတည်းတင် ပါတီ ၃ ခုရှိတယ်၊ ဒီတစ်ပတ် အတွက် ပါတီ ၂၁ ပွဲ ရှိတယ်”

မေရီက ဟယ်ရီယက်အား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ၊ ကျွန်မ လုပ်ခရတွေ...”

“သံတမန်လောကမှာတော့ ဒါ မဆန်းပါဘူး၊ ဘုခါရက်မှာ သံရုံး ၇၅ ခု ရှိ တယ်၊ ညတိုင်း ညတိုင်း သံရုံးတစ်ရုံးမဟုတ် တစ်ရုံးကတော့ အထိမ်းအမှတ် ခေါ်ပွဲ တစ်ခုခု လုပ်နေတာပါပဲ”

“ကျွန်မ မသွားလို့ မရဘူးလား”

“အဲဒါဆို အမေရိကန်အစိုးရက ငြင်းလိုက်တာနဲ့ အတူတူဖြစ်မယ်၊ သူတို့ စိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့”

မေရီ သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆို ကျွန်မ အိမ်ပြန် အဖော်အစားလဲရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ထိုနေ့ခင်းက အရှေ့ဇွာမနိမ့် အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးအား တည်ခင်း ဧည့်ခံသည့် ကော့တေးလ်ပါတီပွဲကို ရှိမေးနီးယားအစိုးရနန်းတော်ကြီး၌ ကျင်းပ လေသည်။

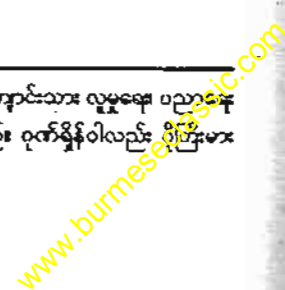
မေရီ ရောက်လာသောအခါ သမ္မတကြီး အိုင်အိုနက်စကူးက သူမထံ လျှောက်လာပြီး သူမလက်ကို နမ်းပြီး

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ထပ်တွေ့ချင်နေတာ၊ အတူတူပဲ”

“ကော့ဇူတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်၊ ကျွန်မကလဲ သမ္မတကြီးနဲ့ တွေ့ချင် နေတာ”

သမ္မတကြီးသည် အရက်အတော်လေး သောက်ထားပုံရ၏။ သူ၏ ဘယ်ရေးရာဝင်ကို သူမ ပြန်သတိရလာသည်။

* အိုင်စီလိစ် - အမေရိကန် အရှေ့မြောက်ပိုင်း ကောလိပ်ကျောင်းသား လူမှုဇာတိ ဧကရာဇ်တို့တွင် သူများထက် ပိုတော်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်သိန်ပါလည်း ပိုပြီးမား ကြသည်။

အိမ်ထောင်ရှိသည်။ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် သားလေး တစ်ယောက်နဲ့ သမီး သုံးယောက် ထွန်းကားသည်။ သားငယ်သည် သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံရန် သူ့ ဖြစ်သည်။ အိုင်အိုနက်စကားသည် အရက် ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ကော့ဖေး ဇာတိဖြစ်သော်လည်း လိမ္မာပါးနပ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းအောင် လုပ်ပြတတ်သည်။ မိတ်ဆွေများ၊ သူငယ်ချင်းများအပေါ် အလွန်စေတနာ ထက် သန်သည်။ ရန်သူများအတွက်တော့မူ ကြောက်စရာကောင်းသည်တဲ့။

အို. . သတိထားပေါင်းသင်းတဲ့ လူကြီးပါကလားဟု မေရီ တွေးမိသည်။ အိုင်အိုနက်စကားသည် မေရီလက်မောင်းကို ဆွဲကာ လူရှင်းသော အခန်း ထောင့်တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ရိုမေးနီးယန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလာပါလိမ့်မယ် ကျွန်တော်တို့က သိပ်ဆန္ဒပြင်းပြတဲ့လူတွေဗျ”

သမ္မတကြီးက သူမလက်ကို အသာညစ်၍ မျက်နှာကဲ ဆတ်ကြည့်လိုက်ရာ သူမထံမှ မည်သို့သော တုံ့ပြန်မှုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ဤသို့ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က အေဒီ ၁၀၆ ခုနှစ်ကတည်းက ဒါစီယံဆိုတဲ့ ရှေးလူမျိုး တွေနဲ့ သူတို့ကို အနိုင်တိုက်ခဲ့တဲ့ ရောမလူမျိုးတွေက ဆင်းသက်လာခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ဥရောပရဲ့ ခြေသုတ်ဖုံလို ဖြစ်ခဲ့ရ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နယ်နိမိတ်ဟာ ရော်ဘာလိုပဲ ကျုံ့လို့ ဆန့်လို့ရသတဲ့ ဟန်းစ်ဂျေ၊ အာဗားစ်၊ ဆလပ်စ်နဲ့ မွန်ဂိုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ခြေထောက် ဖန်လာသုတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရိုမေးနီးယန်းနိုင်ငံ က ရှင်သန်ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ခင်ဗျား သိလား။”

အိုင်အိုနက်စကားက သူမအနားကုန်း၍ မေးလိုက်သည်။
သူပါးစပ်မှ အရက်နဲ့ ထွက်နေ၏။

“ပြည်သူတွေကို ကျွန်တော်တို့က ခိုင်မာတောင့်တင်းတဲ့ ဦးဆောင်မှုကို မေး ခဲ့လို့ပေါ့။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ သူတို့ အပေါ် မျှမျှတတ အုပ်ချုပ်တယ်လေ”

မေရီသည် မိမိ ကြားဖူးသော အကြောင်းအရာတချို့ကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ အိုင်အိုနက်စကား အစိုးရက ညအချိန်မတော် မသင်္ကာသူများအား အိမ်တွင်း ဝင်ရောက်၍ အဓမ္မ ဖမ်းဆီးသွားပုံများ၊ တရားမဝင်သော ခုံရုံးဖွဲ့၍ အပြစ်ဒဏ် စီရင်ပုံများ၊ ရက်စက်စွာ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်မှုများ၊ လူ့ပျောက်ဆုံးမှုများ စသည်

* ကြမ်းပိုး - လျှို့ဝှက်အသံဖမ်း မိုက်ခရိုဖုန်းခွက်လေးများ။

အိုင်အိုနက်စကားက စကားဆက်ပြောနေစဉ် မေရီသည် လူ့ ပြည့်ကျပ်နေ သော အခန်းကြီးကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ လူ ဆင်း ၂၀၀ ခန့်ရှိသည်။ သူတို့သည် ရိုမေးနီးယန်းနိုင်ငံရှိ သံရုံးအားလုံးမှ ဖြစ် ချေ။ သူတို့နှင့် မကြာခင် မိမိ သီးခြားတွေ့ဆုံရဦးမည်။

မေရီသည် ဟယ်ရီယက် ရေးဆွဲပေးထားသော ချိန်းဆိုမှုအချိန်းဇယားအရ နံရိုး ၇၅ ခုစလုံးသို့ ဝိမိသွားရောက်တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သိထားပေသည်။ ထို့ပြင် တစ်ပတ်လျှင် ၆ ညလုံးလုံး ကော့တေးလ်ပါတီနှင့် ညစာစားပွဲများ တက်ရောက်ဖို့လည်း ရှိသေးသည်။

သံအမတ်လုပ်ဖို့ ငါ့အတွက် ဘယ်တော့များမှ အချိန်ရမလဲဟု ငမရီ မိမိဘာသာ မေးမိသည်။

သို့သော် ယင်းကိစ္စအားလုံးသည် သံအမတ်၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ၌ အင်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါဝင်ပတ်သက်နေကြောင်း သူမ နားလည်လာသည်။

သမ္မတကြီး အိုင်အိုနက်စကားအပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာပြီး အင်စိတ်တစ်ခု တိုးတိုးပြောသည်။

အိုင်အိုနက်စကား မျက်နှာမှာ အေးစက်မာကျောသွား၏။ သူက ရိုမေးနီး သား ဘာသာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောရာ ထိုသူလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ခပ်သုတ် သုတ် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် သမ္မတကြီးသည် မေရီဘက်လှည့်ပြီး မျက်နှာထားချို့ချို့ဖြင့် “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ မကြာခင် ခင်ဗျားနဲ့ ထပ်တွေ့ဆုံပါသေးတယ်” ဟု ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

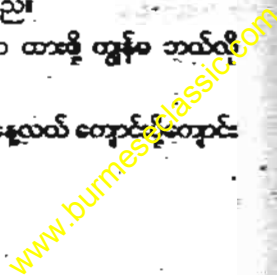
* * *

အလုပ်များသော နေ့များတွင် အလုပ်နိုင်နင်းစွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်အတွက် မေရီသည် ဖလိုရီယံအား မနက် ၆ နာရီခွဲ၌ ကားဖြင့် လာကြိုခိုင်းလေသည်။ သံနိုးသို့အသွား ကားပေါ်၌ အစီရင်ခံစာများနှင့် ယမန်နေ့ညက မိမိအိမ်ထဲ ပေးပို့ခဲ့သော အခြားသံနိုးများမှ ကြေညာချက်များကို ထိုင်ဖတ်သွားသည်။ အမေရိကန်သံနိုးအတွင်း စကြိုလမ်းမှ လျှောက်ကာ မိုက်ဆလိတ်၏ နံ့အံ့ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားစဉ် သူမ တအံ့တညြ ရပ်လိုက်မိသည်။ ဆလိတ်သည် စားပွဲ၌ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် မုတ်ဆိတ်တူ မရိတ်ထားပေ။ ဆလိတ်တစ်ယောက် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ အလုပ် လုပ်နေ သလား။

“ရှင် စောလှချည်းလား”
 ဆလိတ်က မော့ကြည့်ပြီး
 “မင်္ဂလာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်တယ်”
 “ရပါတယ်”
 ဆလိတ် နှဲခန်းထဲသို့ မေရီ ဝင်လာသည်။
 “ဒီမှာ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျား နှဲခန်းထဲမှာ ပြောမယ်ဗျာ”
 ဆလိတ်သည် မေရီနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ သူက သူမအခန်းထဲ
 ရှိစက်တစ်လုံးဆီ လျှောက်သွားပြီး
 “ဒီဥစ္စာကို စက္ကန့်ခြေစက်လို့ ခေါ်တယ်”
 “ကျွန်မ သိသားပဲ”
 “တကယ်လား၊ မနေ့ညက ခင်ဗျား အိမ်ပြန်သွားတော့ စားပွဲပေါ်မှာ စက္ကန့်
 တချို့ ထားရစ်ခဲ့တယ်။ ခုလောက်ဆို အဲဒါတွေကို သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ဖော်ဆောင်
 ကို ပို့ပြီးလောက်ပြီ”

“ဟဲ့တော့ ကျွန်မ မေ့သွားလို့၊ အဲဒါ ဘာစာရွက်တွေပါလိမ့်”
 “ခင်ဗျား မှာကြားမယ့် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ အိမ်သာစက္ကန့်လိပ်နဲ့ တခြား
 နှိန်းမအသုံးအဆောင်တွေပေါ့။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီနားက သန့်ရှင်းနေ
 အလုပ်သမားတွေက ရှိမေးနီးယားလုံခြုံရေးအဖွဲ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးကြတယ်။
 နီးမေးနီးယားတွေဟာ သူတို့ ရနိုင်သမျှ သတင်းအစအနအားလုံး လိုချင်ကြ
 တယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ဟာ သံလွန်စတွေကို ပေါင်းစပ်ကြည့်ရာမှာလဲ သိပ်တော်
 ကြတယ်။ သင်ခန်းစာ နံပါတ် ၁၊ ညတိုင်း အိမ်ပြန်ရင် ခင်ဗျား စာရွက်စာတမ်း
 အားလုံး မီးခံသေတ္တာထဲ သော့ခတ်သိမ်းခဲ့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီစက်ထဲထည့်ပြီး
 ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပါ”

“သင်ခန်းစာနံပါတ် ၂ က ဘာလဲ”
 မေရီက အေးတိအေးစက် မေးလိုက်သည်။
 မိုက်က သွားဖြုတ်
 “အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးဟာ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းစတင်တဲ့အခါ သံအဖွဲ့
 ဥက္ကဋ္ဌနဲ့အတူ ကော်ဖီသောက်လေ့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ကော်ဖီ ဘယ်လို
 ဖော်ပေးရမလဲ”
 ရန်လိုသော ဤငနဲနှင့် မိမိ ကော်ဖီအတူသောက်ရန်ဆန္ဒ လုံးဝမရှိပါ။
 “ကျွန်မ... အဲ... ကော်ဖီကြမ်းပဲ သောက်မယ်”
 “ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားကိုယ်လုံး ပုံမပျက်စေနဲ့၊ ဒီက အစားအသောက်တ
 သိပ်ဝမ်းစေတယ်ဗျ”
 ဆလိတ်သည် သူ့နှဲခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ
 “ကျွန်တော်က ကော်ဖီကို ကိုယ့်ဘာသာ နှပ်ရမူဗျ။ ခင်ဗျား ကြိုက်မှာပါ”
 သူမသည် စားပွဲ၌ ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဆလိတ်အပေါ် အခဲခပြေ
 နိုင်၊
 သူနဲ့ အလုပ်လုပ်လျှင် ငါ သတိထားမှ။ တတ်နိုင်လျှင် သူ့ကို ဒီအခန်းထဲထ
 မြန်မြန်ထွက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်ဟု မေရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
 ဆလိတ်သည် အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော ကော်ဖီခတ်ခွက်
 နှစ်ခွက်ကို ယူလာပြီး မေရီစားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။
 “ဘက်နဲ့ တစ်ကို ဒီက အမေရိကန်ကျောင်းမှာ ထားဖို့ တွန့်မ ဘယ်လို
 လုပ်ရမလဲ”
 “ကျွန်တော် စီစဉ်ပြီးပါပြီ ဖလိုရီယံက မနက်နဲ့ နေ့လယ် ကျောင်းပိုင်းကျောင်း
 ကြို လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား အခွင့်ကြုံရင် အဲဒီကျောင်းကို ဝင်ကြည့်သင့်တယ်။ ကျောင်းထဲ သေးသေးလေးပါ။ ကျောင်းသားအယောက် ၁၀၀ လောက်ပဲရှိတယ်။ အခန်း တစ်ခန်းမှာ ကျောင်းသား ၈ ယောက်၊ ၉ ယောက်လောက်ပဲရှိတာ။ ကနေဒါ အစုဇေး၊ နိုင်ဂျီရီးယား စသဖြင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံက လာကြတာ။ အဲဒီကျောင်း က ဆရာ၊ ဆရာမတွေက သိပ်တော်ကြပါတယ်”

“ခင်ဗျား မနေ့ညက သမ္မတကြီးနဲ့ စကားပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ရည်မှန်းပုံရသားပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ငနဲကြီးပါ။ အဲ... လူတစ်ယောက် ယောက်ကို သူ စိတ်ဆိုးပြီးဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်”

မေရီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ဒီစကားတွေကို ကျွန်မတို့ ပုစိဖောင်းအခန်းထဲမှာ မပြောသင့်ပေဘူးလား”

“မလို့ပါဘူး။ ခင်ဗျား နဲ့ခန်းမှာ ဒီမနက်ပဲ ကျွန်တော်တို့ ကြမ်းပိုးရှင်းလင်း နေ လုပ်နေပြီးပဲပါ။ စိတ်ချရပါတယ်။ အဲ... တံမြက်လှည်းသမားတွေ၊ သန့်ရှင်း နေသမားတွေ ပြန်သွားရင်တော့ သတိထားပေးတော့၊ ပြောရဦးမယ်။ အိုင်ဆီ နက်စကားကို သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ပဲ။ သိပ်မရောနဲ့။ ဒီလူကြီးကို သူပြည်သူပြည်သား တွေက သိပ်မုန်းတာ။ ဘာမှမလုပ်နိုင်လို့သာ ငြိမ်ခံနေကြရတာ။ လျှို့ဝှက်ရုံအဖွဲ့ ကလဲ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်။ ကေဂျီဘီနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ လူသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ ကေဂျီဘီ။ ဒါမှမဟုတ် ရိုမေးနီး ယားလုံခြုံ နေအဖွဲ့ဝင် ပြစ်နေတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ မဆက်ဆံရဘူးလို့ ပြည်သူတွေကို အမိန့်ထုတ်ထားပြီးသား။ အဲ... နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ဟာ ရိုမေးနီးယန်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ညစာ စားခွင့်ရင် အဖိုးရခွင့်ပြုချက် အရင် လူရတယ်”

မေရီ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွား၏။

“ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံသား ဘယ်သူမဆို အသနားခံလွှာ လက်မှတ်ရေးထိုးရင် အဖိုးရက် ဝေဖန်ရင်၊ နံရံပေါ်မှာ တွေ့ကရာစာတွေ လျှောက်ရေးရင် အဖမ်းခံရ လိမ့်မယ်”

အချို့ နိုင်ငံများမှ ဖိနှိပ်မှုများအကြောင်းကို သတင်းစာနှင့် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဖတ်ဖူးသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ နဖူးတွေ ဒူးတွေ ကြုံဆုံခြင်းကြောင့် သဘာဝ မကျသော ခံစားမှုတစ်မျိုးကို သူမ ခံစားနေရလေသည်။

“ဒီနိုင်ငံမှာ တရားရုံးတွေ ရှိသားပဲ”

“ရှိပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံက သတင်းထောက်တွေကို လာကြည့်ခွင့်ပေး တဲ့ ဟန်ပြုတရားခွင် စစ်ဆေးမှုတွေ အခါအားလျော်စွာ လုပ်ပါတယ်။ ဒါဝေခွဲ အဖမ်းခံရတဲ့ လူအများစုဟာ ရဲလက်ထဲမှာပဲ ဆိုးရွားတဲ့ မတော်တဆမှုနဲ့ သေဆုံး သွားတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခွင့်မရှိတဲ့ ဝူလပ် အလုပ်ကြမ်းအကျဉ်း စခန်းတွေလဲ ရိုမေးနီးယားမှာ ရှိတယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုက်နဲ့ ပင်လယ်နက် နားက ဒနုတ်မြစ်ကမ်းပေါ်မှာ ထားရှိကြတယ်။ အဲဒီအကျဉ်းစခန်းတွေ တွေဟာ တဲ့လူတွေနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောဖူးတယ်။ ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ ကြောက် စရာပဲ”

“အဲဒီက အကျဉ်းသားတွေ ထွက်ပြေးစရာ နေရာလဲ မရှိဘူးမဟုတ်လား။ အရှေ့ဘက်ကိုသွားရင် ပင်လယ်နက်ကြီးပဲ ရှိတယ်။ တောင်ဘက်မှာ ဘူဒေးဇို ယားနိုင်ငံ၊ ကျွန်တို့နယ်စပ်က ယူဂိုဆလပ်၊ ဟန်ဂေရီနဲ့ ချက်ကိုစလိုဗက်နိုင်ငံ တွေ ဝိုင်းထားတယ်။ ရိုမေးနီးယားဟာ သံကန့်လန့်ကာရဲ့ အလယ်ကောင်တည့် တည့်မှာ ရှိနေတာပဲ”

“လက်နှိပ်စက် အမိန့်တော်အကြောင်း ခင်ဗျား ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒါ သမ္မတအိုင်အိုနက်စကားရဲ့ နောက်ဆုံးမဟာအကြံတော်ပဲ။ ဒီနိုင်ငံမှာ မှီသမျှ လက်နှိပ်စက်နဲ့ မိတ္တူကူးစက်အားလုံးကို မှတ်ပုံတင်ခိုင်းတယ်။ မှတ်ပုံ လာတင်တာနဲ့ သူက စက်ကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရော၊ ခုတော့ ဖြန့်ချိတဲ့ သတင်းအားလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျား ကော်ဖီယူဦးမလား”

“တော်ပါပြီ”

“တကယ်တော့ လူတွေကို ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်အောင် လည်ပင်းညှစ်နေတာ ပဲ။ သူတို့ သပိတ်မမှောက်ရဲဘူး။ နို့ဥိုရင် ပစ်သတ်ခံရမှာ၊ ဒီနိုင်ငံရဲ့ လူနေမှုအဆင့် အတန်းဟာ ဥရောပမှာ အနိမ့်ဆုံးပဲ။ အစစအရာရာ ရှားပါးပြတ်လပ်နေတယ်။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ လူတွေ တန်းစီနေတာတွေရင် ကျန်တဲ့လူတွေက ဘာပဲ ရောင်းရောင်း အခွင့်အရေးရတုန်း ဝယ်ထားဖို့ တန်းဝင်စီလေ့ရှိတယ်”

“ဒီအဖြစ်တွေကြောင့် ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ကူညီဖို့ အခွင့်အရေးရတာလို့ ပြောရမှာပဲ”

မိုက်ဆလိတ်က သူမအား လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ”

ထိုနေ့ခင်း၌ ဝါရှင်တန်မှ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသော ကြေးနန်းများကို လေ့လာဖတ်ရှုနေစဉ် မေရီသည် ဆလိတ်အကြောင်း တွေးမိလေသည်။ ဆလိတ်သည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ရန်လိုပြီး ရိုင်းစိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ သို့တစေ မိမိ၏ကလေးများ ကျောင်းနေဖို့ကိုစွဲကို သူ့ဘာသာ စီစဉ်ပေးခဲ့၏။

နောက်ပြီး ရိုမေးနီးယားပြည်သူများနှင့် ၎င်းတို့ ပြဿနာကို အမှန်တကယ် အလေးထားပုံရသည်။

သူ့ဟာ ငါ ထင်တာထက်ပိုပြီး ပုစ္ဆာန်ဆန်မယ့်လူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုထိ သူ့ကို ငါ မယုံသေးဘူး။

*

မေရီသည် မိမိကွယ်ရာ၌ အစည်းအဝေးများ တိတ်တဆိတ်လုပ်နေကြောင်းကို မထင်မှတ်ဘဲ သိရှိသွားလေသည်။

ထိုနေ့က သူမသည် ရိုမေးနီးယားစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးနှင့် နေ့လယ်စာ စားရန် နှုံးမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးနှင့် သူမ ရောက်သွားသောအခါ ဝန်ကြီးအား သမ္မတကြီးက ဆင့်ခေါ်သဖြင့် ထွက်သွားရကြောင်း ဝန်ထမ်းများက သူမအား ပြောပြသည်။ မေရီသည် မိမိနှင့် သို့ ပြန်သွားပြီး နေ့လယ်စာ စားရင်း အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“လူးကပ်ဂျွန်ကလေး၊ ဒေးဗစ်ဝေါလေ့စ်နဲ့ အက်ဒီမော့စ်တို့ကို ကျွန်မ တွေ့ဆုံတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

- မေရီက အတွင်းရေးမှူး ဒေါ်ရသီစတုန်းအား ပြောလိုက်သည်။
- “သူတို့ အစည်းအဝေး လုပ်နေကြပါတယ် မဒမ်”
- ဒေါ်ရသီက တုံ့ဆိုင်းစွာ ပြောသည်။
- “ဘယ်သူနဲ့ အစည်းအဝေး ထိုင်နေကြတာလဲ”
- ဒေါ်ရသီက ပင့်သက်ရွှက်ပြီး
- “တခြားကောင်စစ်ဝန်အားလုံးနဲ့ပါ”
- မေရီ တဝက်ကြာမှ သဘောပေါက်သွားသည်။
- “ဘာလဲ ကျွန်မ မပါဘဲ ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေး လုပ်နေကြသတဲ့လား”
- “ဟုတ်ပါတယ် မဒမ်”
- မေရီ ဒေါသထွက်သွား၏။ သင်းတို့ တရားလွန်လွန်းပြီ။
- “ဒီလိုလုပ်တာ အခု ပထမအဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”
- “မှန်ပါတယ် မဒမ်”
- “ဒီမှာ ကျွန်မ သိသင့်ရဲ့နဲ့ မသိတာ ဘာတွေရှိသေးလဲ”

ဒေါ်ရသီက သက်ပြင်းရွက်ပြီး “မဒမ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မယူဘဲ သူတို့ ကြေးနန်းရိုက်ကြပါတယ်” ရိုမေးနီးယားမှာ သူပုန်ထဖို့ကိစ္စ ခဏမေ့ထားလိုက်။ ကိုယ့်သံရုံးထဲမှာပင် တော်လှန်ရေး လုပ်နေကြပါပြီကောဟု မေရီ တွေးမိ၏။

“ကဲ... ဒေါ်ရသီဇေ... ဒီနေ့ ညနေ ၃ နာရီကျ ဌာနမှူးအားလုံးကို အစည်းအဝေးတက်ဖို့ ပြောလိုက်ဈေး။ တစ်ယောက်မှ မပျက်ကွက်စေနဲ့”

*

မေရီသည် စားပွဲထိပ်၌ထိုင်ကာ အစည်းအဝေးခန်းမထဲသို့ ဝင်လာသူများအား အကဲခတ်နေသည်။ ဌာနမှူးများက စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ပြီး သူတို့၏ လက်ထောက်များက နံရံကပ်လျက် ကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“မင်္ဂလာနေ့လယ်ခင်းပါရှင်၊ ရှင်တို့ အချိန်ကို ကျွန်မ မဖြုန်းချင်ပါဘူး။ ရှင်တို့ ဘယ်လောက် အလုပ်များသလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မ မသိဘဲ ကျွန်မ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အထက်အရာရှိတွေ အစည်းအဝေး လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ တွန့်မ သိလာရပါတယ်။ ခုချိန်ကစပြီး အဲဒီအစည်းအဝေးကို တက်တဲ့လူကို ဒီနဲ့က အလုပ်ထုတ်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်”

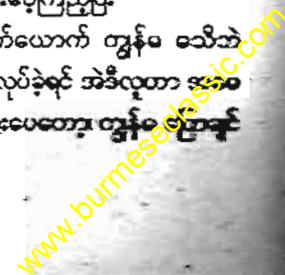
ဒေါ်ရသီသည် မိမိစကားများကို လိုက်ရေးမှတ်နေကြောင်း မေရီ မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ မြင်ရ၏။

“နောက်ပြီး အထက်အရာရှိအချို့ဟာ ကျွန်မကို အသိမပေးဘဲ ကြေးနန်းရိုက်ကြကြောင်းလဲ ကျွန်မ သိရပါတယ်။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနရဲ့ သံတမန်ဈေးရာမူဝါဒ၊ စည်းကမ်းဥပဒေအရ သံအမတ်ကြီးတစ်ဦးဟာ ကိုယ့်သံရုံးဝန်ထမ်းတွေကို မိမိဆန္ဒအလျောက် ရာထူးခန့်အပ်ခွင့်၊ ထုတ်ပယ်ခွင့် ရှိပါတယ်”

မေရီသည် စိုက်ပျိုးရေးဌာန ကောင်စစ်ဝန် တက်သွပ်ဆင်ဘက်လှည့်ပြီး “မနေ့က နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနကို ကျွန်မ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ရှင် သံကြီး နိုင်ခဲ့တယ်။ နက်ဖြန် မွန်းတည့်ကျရင် ဝါရှင်တန်သွားမယ့် လေယာဉ်နဲ့ ရှင် ဆိုက်ပြန်သွားဖို့ ကျွန်မ လက်မှတ်ကြိုတင် ယူပေးထားပါတယ်။ ခုချိန်ကစပြီး ရှင်ဟာ ဒီသံရုံးအဖွဲ့ဝင် မဟုတ်တော့ပါဘူး”

မေရီက အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးကို မျက်လုံးဝေကြည့်ပြီး

“နောက်တစ်ခါ ဒီအခန်းထဲက လူတစ်ယောက်ယောက် တွန့်မ ဝေသိဘဲ ကြေးနန်းရိုက်တာတို့ ကျွန်မကို မကူညီဘဲနေတာတို့ လုပ်ခဲ့ရင် အဲဒီလူဟာ အဲဒီ နိုင်ငံနဲ့ နိုင်ငံကို မိရာလေယာဉ်နဲ့ ပြန်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပေတော့ တွန့်မ ခြောက်ဆက်တော့ ဒါပါပဲ”

အခန်းထဲ၌ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် အရာရှိများ ဖြည်းဖြည်းချင်းထ၍ အခန်းထဲမှ တန်းစီထွက်သွားကြသည်။ မိုက်ဆလိတ်၏ မှက်နှာထား က ဤအဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်ဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။

မေရီနှင့် ဒေါ်ရသီတို့နှစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ၌ ကျန်သောအခါ မေရီက "ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ"

ဒေါ်ရသီက ပြုံး၍ "မဒမ်လုပ်တာ ပြတ်သားတယ်၊ ကျွန်တော် ကြုံဖူးသမျှထဲမှာ အတိုဆုံး အထိရောက်ဆုံး ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေးပါပဲ"

"ကောင်းပြီ၊ ကဲ ကြေးနန်းဌာနကို သွားပြောရဦးမယ်"

အရှေ့ပုရောပရို အမေရိကန်သံရုံးအားလုံးမှ ကြေးနန်းများကို စာတုတ်ဖြင့်သာ ပေးပို့လေ့ရှိသည်။ ကြေးနန်းများကို အထူးလက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်၍ စာတုတ်ခန်းထဲရှိ အီလက်ထရောနစ် စစ်ဆေးကိရိယာက ဖတ်ရှုကာ အထိအလျောက်နည်းဖြင့် စကားတုတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးသည်။

စကားတုတ်များကို နေ့စဉ်ပြောင်းလဲပေးလျက်ရှိပြီး အတန်းအစား သစ်မှတ်ချက် ၅ မျိုး ထားရှိသည်။ ကင်းလွတ်၊ ကန့်သတ်နည်း၊ လျှို့ဝှက်၊ အထူးလျှို့ဝှက်နှင့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကြေးနန်းဌာနမှာ ပြတင်းပေါက်မရှိ။ သံတိုင်များအပြည့် ကာရံထားသော နောက်ဖေးခန်းဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးပေါ် အီလက်ထရောနစ်ကိရိယာများဖြင့် ဖြည့်နေပြီး အစောင့်အကြပ် အချိန်ပြည့် ချထားသည်။

တာဝန်မှူး ဆင်ဒီပဲလင်ခ်သည် ကြေးနန်းဌာန၏ သံလှောင်အိမ်လေးထဲ၌ ထိုင်နေသည်။ မေရီ ဝင်လာသောအခါ သူက မတ်တပ်ထနုတ်ဆက်သည်။

"မင်္ဂလာပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား"
"ဘာအလိုရှိပါသလဲ"
"ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး"
"ခင်ဗျာ"

ပဲလင်ခ် မျက်နှာမှာ အံ့ဩမှုအရိပ် ယှက်သန်းနေသည်။
"ကျွန်မ လက်မှတ်မပါဘဲ ရှင် ကြေးနန်းတွေ ရိုက်ပေးနေတယ်၊ အဲဒီ ကြေးနန်းတွေဟာ တရားဝင် ခွင့်ပြုချက်မရှိဘူးလေ"

"ဒါပေမဲ့ ကောင်စစ်ဝန်တွေပြောတော့..."
"ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မ လက်မှတ်မပါဘဲ ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ဘယ်သူ့က ပဲ လာရိုက်ခိုင်း၊ ရိုက်ခိုင်း၊ ကျွန်မဆီ အဲဒီကြေးနန်း ချက်ချင်းလာပြပါ။ နားလည်လား"

မေရီက ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။
"ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်"
"ကောင်းပြီ"

အခန်းထဲမှ မေရီ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဤကြေးနန်းမှတစ်ဆင့် စီတိုင်အော့ဘ အနက်ရောင်ကြေးနန်းလှိုင်းဖြင့် ကြေးနန်းပေးပို့နေကြောင်း သူမ သိသည်။ ထိုကိစ္စကို သူမ တားဆီးလို့ မရပါ။ ဤသံရုံး၌ စီတိုင်အော့ဘအဖွဲ့ဝင် ဘယ်နှစ်ဦး ခန့်နေသလဲ၊ မိုက်ဆလိတ်သည် အားလုံးအမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ပါရဲ့လား။ မိမိ သိပ်တော့ မထင်ပါ။

ထိုနေ့ညက မေရီသည် တစ်နေ့တာအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မှတ်သားပြီး မိမိ ဆောင်ရွက်ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာများကို သီးခြားရေးချထားလိုက်သည်။ ထိုမှတ်စုများကို ကုတင်ဘေး စားပွဲလေးပေါ် တင်ထားလိုက်၏။

မနက်မိုးလင်းသော် ရေပန်းဖြင့် ရေသွားချိုးသည်။ အဝတ်အစား ဝတ်ပြီး သောအခါ ထိုမှတ်စုများကို သွားယူသည်။ မှတ်စုများ အစီအစဉ်တိုင်းမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သံရုံးနဲ့ သံအမတ်ကြီးအိမ်မှာ ကြမ်းပိုးတွေ့ရှိတာ သေချာတယ်ဟု မိုက်ဆလိတ် ပြောဖူးသည်။ မေရီသည် တဒဂ်မျှ တွေ့ဝေစွာဖြင့် ရပ်နေမိ၏။

မနက်စာ စားသောအခါ မေရီသည် ဘက်နှင့် တစ်တို့နှင့်သာ ထမင်းစားခန်း၌ အတူရှိနေသည်။ သူမက ဤသို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောသည်။

"ရိုမေးနီးယန်းတွေက သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့လူမျိုးတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တချို့နေရာတွေမှာတော့ သူတို့ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံထက် အများကြီးခေတ်နောက်ကျနေတယ်လို့ မာမီ ထင်တယ်။ မာမီတို့ရဲ့ သံရုံးအမှုထမ်းတွေ နေနေတဲ့ တိုက်ခန်းတွေမှာ အနွေးဓာတ်ပေးစက်မရှိတာ၊ ဘုံဘိုင်ရေမလာတာ၊ အိမ်သာတွေ ဖျက်နေတာ မင်းတို့ သိကြရဲ့လား"

ဘက်နှင့် တစ်က သူမအား ပြောကြောင်၍ ကြည့်နေကြသည်။
"အဲဒီကိစ္စတွေက ဘယ်လိုပြုပြင်မုမ်းမံရမလဲဆိုတာ မာမီ သူတို့တို့ သင်ပေးရဦးမယ် ထင်တာပဲ" ဟု မေရီက ပြောလိုက်သည်။

နောက်နေ့မနက်၌ ဂျယ်ရီအေဗစ်က
"မဒမ် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေကို မလုပ်သမား"

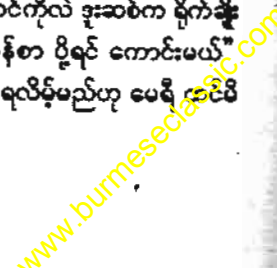
www.burmeseclassic.com

တွေ ရောက်လာပြီး ပျက်သမှုအားလုံး လာပြင်ပေးသွားကြတယ်ခင်ဗျ”
 မေရီက ပြုံးစိစိနှင့်။
 “သူတို့ကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောရုံပါပဲ”
 သံဇန်ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသောအခါ မိုက်ဆလိတ်က
 “ခင်ဗျား သံဇန် အများကြီးသွားပြီး လိုက်မိတ်ဆက်ရဦးမယ်နော်၊ ဒီနေ့က
 စပြီး လုပ်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်”
 ဆလိတ်၏ လေသံကို မေရီ မကြိုက်။ ဒါက သူ့အလုပ်လည်း မဟုတ်။
 ဟယ်ရီယက်ကလေးကလေးသည် သံတမန်ရေးရာအရာရှိ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ သူမ အပြိုင်
 သွားနေသည်။
 မိုက်ဆလိတ်က ဆက်လက်၍
 “ဦးစားပေးစနစ်အရ သက်ဆိုင်ရာသံဇန်တွေကို ခင်ဗျား သွားတွေ့ရမယ်
 အရေးကြီးဆုံးသံဇန်က . . .”
 “ရုရှားသံဇန်ပေါ့၊ ကျွန်မ သိပါတယ်”
 “ကျွန်တော် အကြံပေး . . .”
 “ဒီမယ် မစ္စတာ ဆလိတ်၊ ကျွန်မ တာဝန်ဝတ္တရားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ချွင်းဆီ
 က အကြံဉာဏ်လိုချင်ရင် ကျွန်မ ပြောပါမယ်”
 ဆလိတ်က ဝုဇ္ဇာခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
 “ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျား သဘောပါပဲ မဒမ် သံအမတ်ကြီး”
 ဟု ပြောကာ မတ်တပ်ထလိုက်လေသည်။

ရုရှားသံဇန်သို့ သွားရောက်မိတ်ဆက်ပြီးနောက် မေရီ၏ တစ်နေ့တာအတွက်
 အင်တာဗျူးလက်ခံခြင်း၊ ရိုမေးနီးယားအစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးသမားများနှင့် ဖော်
 သက်သော အတွင်းကျကျသတင်းကို လိုချင်သည့် နယူးယောက်မြို့မှ အထက်
 လွတ်တော်အမတ်တစ်ဦးနှင့် စိုက်ပျိုးရေးဌာန ကောင်စစ်ဝန်အသစ်တို့အား
 လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားရလေသည်။
 မေရီ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်မည်အပြု ဒေါ်ရသီစတုန်းက အင်တာကွန်းခလုတ်
 နှိပ်၍
 “မဒမ်အတွက် အရေးပေါ်ဖုန်း လာနေပါတယ်၊ ဝါရှင်တန်က တိုင်းစတစ်
 ကလိတ်”
 မေရီက တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး
 “ဟဲလို မစ္စတာ စတစ်ကလိတ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ ရွှင်းစမ်းပါဦး”
 စတစ်ကလိတ်က ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောလိုက်၏။
 “ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ခင်ဗျားဟာ အရှင်းကြီးပဲ”
 “ခင်ဗျား အပြုအမူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝါဘွန်နိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးက နိုင်ငံခြား
 နေဝန်ကြီးဆီ ကန့်ကွက်စာ တင်လိုက်သမျှ”
 “နေပါဦး၊ ရှင် မှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မ ဝါဘွန်သံအမတ်ကြီးနဲ့ လုံးဝ
 မတွေ့ရသေးပါဘူး”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ရုရှားသံအမတ်ကြီးနဲ့ စကားပြောခဲ့ပြီပြီ
 လေ”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒီမနက်ပဲ သူ့ကို တရားဝင် သွားတွေ့ခဲ့ပါတယ်”
 “သံဇန်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ သံအမတ်ခန့်အပ်လွှာ အပ်နှင်းတဲ့ နေ့စွဲအလိုက်
 ဦးစားပေးစနစ် လုပ်ထားတာကို ခင်ဗျား မသိဘူးလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .”
 “ရိုမေးနီးယားမှာတော့ ဝါဘွန်က စာရင်းထဲမှာ နံပါတ်တစ်ပဲ၊ အက်စတိုး
 နီးယားသံဇန်က နောက်ပိုက်ဆုံးပေါ့၊ ကြားထဲမှာ သံဇန် ၇၀ လောက်ရှိတယ်
 တဲ ဘာပေးဦးမလဲ”
 “မမေးတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”
 “နောက် ဒါမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့”

ထိုသတင်းကို မိုက်ဆလိတ် ကြားကြားချင်း မေရီရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး
 “ကျွန်တော် အဲဒါ ခင်ဗျားကို ပြောမလို့ပဲ”
 “မစ္စတာဆလိတ်”
 “သံတမန်လောကမှာ အဲဒီအသေးအဖွဲ့ကအစ သူတို့ သိပ်အရေးထားကြ
 တယ်၊ ဝစ်ဗီဒ ခုနှစ်က လန်ဒန်မှာ စပိန်သံအမတ်ကြီး ရှေ့ဆုံးက ခရောက်နှင့်
 အောင်လို့ သံဇန်တွေက ပြင်သစ်သံအမတ်ရဲ့ မြင်းရထားကို လမ်းကနေ တိုက်
 ခိုက်ပြီး မြင်းထိန်းကို ဝိုင်းရိုက်ကြတယ်၊ မြင်းနှစ်ကောင်ကိုလဲ ဒူးဆစ်က ရိုက်ခိုး
 ဖစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ခင်ဗျား ဝါဘွန်သံဇန်ကို တောင်းပန်စာ ပို့ရင် ကောင်းမယ်”
 ယနေ့ ညစာ စားလျှင် မိမိ တိုင်းကန်းသား စားရလိမ့်မည်ဟု မေရီ ထင်မိ
 လေသည်။

မေရီသည် မိမိတို့ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်သော လွန်ကဲစွာ ကြော်ငြာခြင်း မြန်မြန်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဝေဖန်ချက် ထင်မြင်ချက်များကို ကြားသိရသဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်။

“ပရာဇာဒါ သတင်းစာထဲမှာကောင် ခင်ဗျားတို့ သားအမိ ၃ ယောက် အကြောင်း ဆောင်းပါး ပါလာဘယ်”

ည ၁၂ နာရီတိတိတွင် မေရီသည် စတင်တန်ခရာကူးထဲ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ရောဂျားသည် ရုံးခန်းထဲ ရောက်ခါစ ဖြစ်မည်။ သူက ဖုန်းချက်ချင်လာကိုင်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သံအမတ်ကြီး ဘယ့်နှယ်လဲ”

“နေကောင်းပါတယ်၊ ရှင်ရော့ . .”

“တစ်နေ့ ၄၈ နာရီ အလုပ်လုပ်နေရတာကလွဲလို့ ကျွန်တော် မကျေနပ်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရော ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ကျွန်တော် ကူညီရမယ့် ပြဿနာတွေ ရှိသေးလား”

“ပြဿနာတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိချင်တာလေးတစ်ခုရှိလို့”

မေရီက စကားတခဏရပ်ပြီး ရောဂျား အဓိပ္ပာယ်ကောက် မလွှဲစေရန် စကားလုံးများကို စိတ်ထဲ၌ စီကြည့်သည်။

“အရင်အပတ်က ပရာဇာဒါသတင်းစာထဲမှာ ကျွန်မတို့ သားအမိစာထဲကို တွေ့လိုက်သလား စတင်တန်”

“တွေ့သားပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းချက် ပေါက်သွားပြီပေါ့”

“တခြား သံအမတ်တွေရော၊ ကျွန်မလိုပဲ အရေးပေး ခံရဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အာစရိက ခင်ဗျားအတွက် အဲဒီလို လုပ်ပေးခိုင်းတယ်လေး၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စံပြုပါ၊ အမေရိကန်တို့ရုပ်ဆိုးရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာနေတယ်လို့ သမ္မတအဲလ်ဆင် ကြေညာတာဟာ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားကို ပွဲထုတ်ရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး ဗဟုတစ်ယောက်ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံး မြင်စေချင်တယ်ဗျာ”

“ကျွန်မတော့ ဘဝင်မြင့်ချင်သွားပြီ”

“ခင်ဗျားလုပ်ငန်း အချိန်မပြတ်ပါစေနဲ့၊ ဆက်လုပ်ပါ”

မေရီနှင့် ရောဂျားတို့ အာလာပသလ္လာပစကားအနည်းငယ်စီ ဆက်ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ကာ တယ်လီဖုန်း ချလိုက်ကြသည်။

အင်း . . လက်စသတ်တော့ ငါ့ကို လူလုံးပြ ပွဲထုတ်ခိုင်းတာ သမ္မတကြီး အဲလ်ဆင်ကိုး။ ဒါကြောင့် အခုလောက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကြော်ငြာဝါဒဖြန့်နွဲ့ လုပ်ဖြစ်အောင် သူ စီစဉ်ပေးနိုင်ခဲ့တာပဲ။

အိပ်ခန်းစတယ်လီယံ အကျဉ်းထောင်ကြီး၏ အတွင်းပိုင်းမှာ အပြင်မှာထက် ပို၍ ကြောက်ရွံ့စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ စကြိုလမ်းများမှာလည်း ကျဉ်းကျဉ်းပြီး မီးခိုးရောင်ပိုင်းပိုင်း ဆေးသုတ်ထားသည်။ အောက်ထပ်တွင် အနက်ဆောင်သံတိုင်များ ကာရံထားသည့် အကျဉ်းခန်းများ ပြွတ်သိပ်နေသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် စက်သေနတ်ကိုင် ယူနီဖောင်းဝတ် အစောင့်များ ကင်းသည့်စောင့်ကြပ်လျက် ရှိသည်။ ပြွတ်သိပ်သော အကျဉ်းခန်းများတစ်ဝိုက်မှ အနံ့အနားများမှာ မခံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းလှ၏။

အစောင့်တစ်ဦးက မေရီအား ထောင်နောက်ဖေးဘက် ဧည့်သည်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“သူ အထဲမှာ ရှိတယ်၊ ၁၀ မိနစ်ပဲ စကားပြောခွင့်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီသည် ထိုအခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။ ဟန်နာမာဖီးသည် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေသော စားပွဲငယ်တစ်လုံး၌ ထိုင်နေသည်။ သူမသည် ထောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ လက်ထိပ်ခတ် ခံထားရ၏။

သူမသည် ချစ်စဖွယ် ၁၉ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူလေးဖြစ်ကြောင်း အက်ဒီဆင်က ပြောပြခဲ့သည်။

ယခု သူမသည် အသက် ၁၀ နှစ်စာမျှ ရင့်နေ၏။ သူမ မျက်နှာမှာ ဖြူလျော်ပြီး ဝါးချောင်နားချောင် ကျနေသည်။ သူမ မျက်လုံးများက နီရဲ၍ ဖောင်းဖို့နေသည်။ သူမ ဆံပင်က ပွရနေ၏။

“ဟိုင်း . . မမက အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးပါ”

ဟန်နာမာဖီးသည် မေရီအား မော့ကြည့်ပြီး တစ်ခွက် ငိုချလေတော့သည်။ “နီက သူမအား သိုင်းဖက်၍ ချောမော့ရသည်။

“မငိုနဲ့ ညီမ၊ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ”

“ဟင့်အင်း မကောင်းနိုင်ဘူး၊ နောက်အပတ်ကျ ကျွန်မတို့ သူတို့ စီရင်ချက် အတော့မယ်၊ ကျွန်မ ဒီထောင်ထဲမှာ ၅ နှစ်နေရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ပေးစာ

မေရီက သူမအား အတန်ကြာမျှ ဖက်ထားရင်း

“ကဲ... ကဲ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အစ်မကို ပြောပြပါဦး”

ဟန်နာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ တအောင့်ကြာမှ ဤအတိုင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဒီမြို့မှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေတုန်း ချိုမေးနီးယန်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆွေ ခွဲပါတယ်။ သူက ကျွန်မအပေါ် သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မ အတူ အိပ်ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကျွန်မထံ ဆေးခြောက်နှစ်လိပ် ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်မ ဆေးခြောက်အတူရှုကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ အတူအိပ်ပြီး မနက်မိုးလင်းလို့ ကျွန်မ နိုးလာတော့ သူ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ရဲတွေက လာဖမ်းပြီး ဒီထောင်ထဲ ပို့လိုက်ကြတယ်။ ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်ကျမယ် လို့ ပြောတယ်”

ဟန်နာက ခေါင်းတွင်တွင် ခါလိုက်သည်။

“ညီမ ထောင်မကျအောင် မမ ကြိုးစားပါမယ်”

မေရီ ထောင်သို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်က လူးကပ်ဂွန်ကလို့ ပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

“မဒမ် သူ့အတွက် ဘာမှလုပ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး။ အရင်ကလဲ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပေးပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးအတွက် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်ပေးတာ သူတို့ထုံးစံပဲ။ သူဟာ ချိုမေးနီးယန်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် သေဒဏ်ပေးမှာ သေချာတယ်”

ယခု မေရီသည် ဟန်နာမာဖီးကို ကြည့်ပြီး

“အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ကူညီပါ့မယ်ကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေရီသည် ဟန်နာအား ဖမ်းဆီးအရေးယူမှုနှင့် ပတ်သက်သော အမှုတွဲကို ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းအမှုတွဲကို လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ကပ္ပတိန် အော်ရယ်အစွယ်ရောင်က လက်မှတ်ထိုးထားသည်။ ထိုအမှုတွဲမှာ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြစ်ပြီး မေရီအတွက် မည်သို့မျှ အသုံးမဝင်ပေ။ ဟန်နာမှာ အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှား၏။

အင်း... ငါ တစ်နည်းတစ်လမ်းတော့ ကြံဦးမှာပါပဲ။

အော်ရယ်အစွယ်ရောင်ကလေး။

သည်နာမည်ကို မိမိ ကြားဖူးသည်။ ဝါရှင်တန်မှာတုန်းက မိမိအား ဝိန်းစတင်ကလီ ပေးဖတ်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းကို ပြန်စဉ်းစားသည်။

ကပ္ပတိန်အစွယ်ရောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းမှတ်တမ်းထဲ၌ အနည်းငယ် ဆက်ပြထားသည်။ ဘာကိစ္စလဲ မသိ။ နေဦး၊ သတိရပြီ၊ သတိရပြီ။

မေရီသည် နောက်နေ့မနက်၌ ကပ္ပတိန်အစွယ်ရောင်နှင့် တွေ့ရန် ချိန်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ အစွယ်ရောင်ဟာ တောင်ကြီးတစ်လုံးပဲတဲ့။ ခင်ဗျား အဲဒီတောင်ကို သွားရွေ့လို့ မရနိုင်ပါဘူး”

မိုက်ဆလိတ်က သူမအား အပြတ်ပြောသည်။

အော်ရယ်အစွယ်ရောင်သည် အရပ်ပူပူ အသားခပ်ညိုညို ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ကြီး ရှိသည်။ သွားများက သွားဆွေးတွေ တက်နေသည်။ သူ့ဘဝလမ်းခရီး တစ်နေရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နာခေါင်းကို ချိန်းပစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မိဖွေးတိုင်း ဖဖွေးတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပေ။

အစွယ်ရောင်သည် အမေရိကန်သံရုံးသို့ ရောက်လာသည်။ အမေရိကန်သံအမတ် အသစ်စက်စက်ကို သူ စိတ်ဝင်စား၏။

“မဒမ်က ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိုလာတာ ကော့လူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဟန်နာမာဖီးအမှု ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဒါလား၊ မူးယစ်ဆေးဝါး မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးလေး ချိုမေးနီးယားမှာ ဆေးရောင်းတဲ့လူတွေကို ဥပဒေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြဋ္ဌာန်းထားပေးပါတယ်။ သူတို့ ထောင်ဒဏ်ပေးခံရတာပဲ”

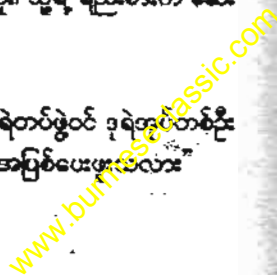
“သိပ်ကောင်းတဲ့ဥပဒေပါ။ အဲဒီလို ကြားရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာလဲ ပိုပြီးတင်းကျပ်တဲ့ဥပဒေတွေရှိရင် ကောင်းမယ်” အစွယ်ရောင်က သူမအား နားမလည်သလို ကြည့်နေ၏။

“ဒါဆို မဒမ်က ကျွန်တော်နဲ့ သဘောတူတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မူးယစ်ဆေးရောင်းတဲ့လူတိုင်း ထောင်ကျသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်နာမာဖီးဟာ ဆေးရောင်းသူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ရည်းစားက ဆေးခြောက်ပေးရှာခဲ့တာပါ”

“အတူတူပါပဲလေ”

“မတူဘူး ကပ္ပတိန်ရဲ့၊ သူ့ရဲ့ ရည်းစားက ရွှင်ရဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲ ခုရဲတပ်တစ်ဦးပါပဲ။ သူလဲ ဆေးခြောက်ရှာတာပဲ။ သူ့ကိုရော ရွှင် အပြစ်ပေးဖူးသလား”

"ဘာလို့လဲ သူက ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို အရေးယူဖို့ အထောက်အထားတွေ လိုက်စုစည်းနေတာပါဗျာ"

"သူ့မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေး ၃ ယောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား"

ကပ္ပတိန်အစွယ်ရောင် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အမေရိကန် သူလေးက သူ့ကို ကုတင်ပေါ်ရောက်အောင် လှည့်ဖြားသွားခဲ့တာပဲ"

"ဒီမှာ ကပ္ပတိန် ဟန်နာမာဖီးဟာ အသက် ၁၉နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ကျောင်းသူ လေးပါ။ ရှင့်ရဲ့တပည့် ဒုရဲအုပ်က အသက် ၄၅ နှစ်ရှိပြီ။ ကဲ ဘယ်သူက ဘယ်သူ ကို လှည့်စားမလဲ၊ ပြော"

"ဒါ အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

အစွယ်ရောင်က ခေါင်းမာမာနှင့် ဆင်ခြေပေးနေသည်။

"အဲဒီ ဒုရဲအုပ် ခုလို ဖောက်ပြန်တာကို သူ့ဇနီး သိလား"

အစွယ်ရောင်က မေရီအား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

"ဘာလို့ သိရမှာလဲ"

"ဘာလို့ဆို ဒီအမှုဟာ တမင်အကွက်ဆင်ဖမ်းတာနဲ့ တူနေလို့၊ ဒီအမှုကို ပြည်သူတွေသိအောင် တင်ပြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ နိုင်ငံတကာစာနယ်ဇင်း တွေကလဲ သိပ်ဝင်စားကြမှာပဲ"

"ဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗျာ"

"ဘာလို့ဆို အဲဒီဒုရဲအုပ်ဟာ ရှင့်ရဲ့ သမက်တော်တယ် မဟုတ်လား"

"ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တရားဥပဒေ မျှတမှုကိုပဲ လိုချင် တယ်"

အစွယ်ရောင်က ဒေါသသံနှင့် ပြောသည်။

"ကျွန်မလဲ ရှင့်နည်းတူပါပဲ"

မေရီ ဖတ်ခဲ့ရသော လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းအရ အစွယ်ရောင် သမက်သည် ငယ် ခွယ်သူ၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများအား မိတ်ဖွဲ့ကာ ၎င်း တို့နှင့် အတူအိပ်ခြင်း၊ မှောင်ခို ကုန်ရောင်းဝယ်ရန် သို့မဟုတ် မူးယစ်ဆေး ဝယ်ယူရန် နေရာများကို လမ်းညွှန်ခြင်း၊ ထို့နောက် ၎င်းတို့အား ဖမ်းဆီးခိုင်းခြင်း ကိစ္စတို့ကို အထူးကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ဆောင်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မေရီက

"ရှင့်သမက် ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ ရှင့်သမီး သိစရာမလိုဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဟန်နာမာဖီးကို ရှင် ထောင်က တိတ်တဆိတ်

ပြန်လွတ်ပေးပြီး ကျွန်မ သူ့ကို အမေရိကန် ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရင် သက်ဆိုင်သူ အားလုံးအတွက် ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကဲ ဘယ်လို သဘောရသလဲ တပွတ်နိန်"

အစွယ်ရောင်သည် ကျိတ်မနိုင် ခဲမရပြင် မေရီ၏ အကြံကို အပြန်အလှန် စဉ်းစားရင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေသည်။

"မဒမ်ဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ"

ဟု နောက်ဆုံး၌ ပြောလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်ဟာလဲ စိတ်ငင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါ၊ ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မစ္စမာဖီးကို ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲမှာ မြင်ချင်ပါ တယ်။ သူ့ကို ဘုခါရက်က ထွက်မယ့် မိရာလေယာဉ်ပေါ် ကျွန်မ တင်ပေးလိုက် ပို့မယ်"

အစွယ်ရောင်က ပန်းတွန့်ပြီး

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးပါ့မယ်"

"ရှင် အဆင်ပြေမှာပါ ကပ္ပတိန်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

နောက်နေ့မနက်၌ ဟန်နာမာဖီးသည် အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ပြန်သွားလေ သည်။

*

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်"

ပိုက်ဆလိတ်က မယုံနိုင်စွာဖြင့် မေးသည်။

"ရှင် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ လုပ်လိုက်တာပဲ၊ ကျွန်မကို သူ သဘော တွှအောင် လုပ်ပြလိုက်တယ်လေ"

* * *

စွမ်းစွမ်းတမ်း

ဘက်က

“မိုက်က သမီးတို့ကို လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးတယ်လေ”

“ဘယ်သူ”

“မစ္စတာဆလိတ်လေ၊ သူ့ကို မိုက်လို့ပဲ ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“မင်းတို့ ကျောင်းတက်တာ မိုက်ဆလိတ်က ဘာလို့ပါရတာလဲ”

“သူ မပြောဘူးလား၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သမီးနဲ့ တမ်းကို ကားနဲ့ လာကြီးပြီး ဆောင်းလိုက်ပို့ပေးတယ်၊ ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့ လိုက်မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ အဲဒီ ဆောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေအားလုံးကို သူ သိတယ်”

“အဲဒီက ကလေးအတော်များများနဲ့လဲ သူ သိတာပဲ၊ သူတို့နဲ့ သားတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ သူ့ကို လူတိုင်း ခင်တယ်၊ သူက သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ သူ”

အင်း.. ဆလိတ်တစ်ယောက် သဘောကောင်းလွန်နေပြီ ထင်တယ်ဟု ဆန္ဒစိတ်ထဲက ရေရွတ်မိလေသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် မေရီရုံးခန်းထဲသို့ မိုက်ဆလိတ် ဝင်လာသောအခါ သူမက

“ဘက်နဲ့ တမ်းတို့ကို ရှင် ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်ဆို”

ဆလိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“နိုင်ငံခြားမှာ အဝင်အောင် အသားကျအောင် နေတတ်ဖို့ ကလေးတွေ အတွက် ခဲယဉ်းလှတယ်၊ သူတို့ မောင်နှမဟာ လိမ္မာကြပါတယ်”

ဆလိတ်မှာ ကလေးရှိသလား၊ ကြည့်စမ်း၊ မိုက်ဆလိတ်ဘဝအကြောင်း မိမိ ဘာမှ မသိထားပါကလား၊ အို ခုအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ သူက ငါ့ ဘဝနဲ့မထမ်းနိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်တာကို သိပ်မြင်ချင်တဲ့လူပဲ။

သို့သော် မေရီသည် အောင်မြင်မှုရရှိသော ရည်မှန်းထားလေသည်။

စနေနေ့မနက်တွင် မေရီသည် ကလေးများအား သံတမန်အသင်းသို့ ခေါ် သွားသည်။ သံတမန်အသိုက်အဝန်းမှ လူများ စုရုံးတွေ့ဆုံပြီး အတင်းအဓဇ သတင်းစကားတွေ ဖလှယ်ကြသော နေရာကလေး ဖြစ်သည်။

မေရီသည် ကွက်လပ်ကလေးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမ တစ် ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော မိုက်ဆလိတ်အား တွေ့ရလေသည်။ ထိုမိန်းမ သ မိမိဘက် မျက်နှာလှည့်လိုက်ရာ ဒေါ် ရသီတေ့နံ့ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မေရီ ရင်ထိတ်သွား၏။

ဘက်နှင့် တမ်းတို့ ကျောင်းစတင်ရမည့်နေ့ မနက် ၅ နာရီတိတိတွင် မေရီ အား သံရုံးမှ အရေးတကြီး လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။ နိုက်အက်ဟု အတိုတောင်း ခေါ်သော ညှပ်ပိုင်း အရေးပေါ်ကြေးနန်း ရောက်လာသဖြင့် မေရီထံမှ ချက်ချင်း အကြောင်းပြန်ရန် လိုအပ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူမ တောက်လျှောက် မနားရတော့ပေ။ မေရီ ည ၅ နာရီ၌ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကလေးများက သူမအား စောင့်မျှော်နေကြ သည်။

“ကဲ ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်ရဲ့လားဟေ့”

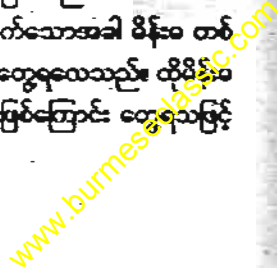
မေရီက မေးသည်။

“သမီးတော့ ပျော်ပါတယ်၊ အဲဒီကျောင်းမှာ နိုင်ငံပေါင်း ၂၂ နိုင်ငံက ကလေး တွေ ရှိတာ မာမီ သိလား၊ နောက်ပြီး သားသားနားနား အိတာလုံကောင်လေး တစ်ယောက်ကလဲ စာသင်ခန်းထဲမှာ သမီးကို တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေတာပဲ၊ ကျောင်းကတော့ အတော်ကောင်းပါတယ်၊ သူတို့ဆီမှာ သိပ္ပံဓာတ်ခွဲခန်း အကောင်းစားကြီးလဲ ရှိတယ် မာမီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သမီးတို့ ရှိမေးနီးယားအ တွေကို ခွဲစိတ်ကြရမယ်”

“အဲဒီကျောင်းက ကလေးတွေက အင်္ဂလိပ်စကားကို သူတို့ရဲ့ ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးနဲ့ ခပ်ဝဲဝဲပဲ ပြောတတ်ကြတယ်”

ဘက်က ပြောသည်။

“မင်းတို့ တစ်ခုမှတ်ထားကြ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ တခြားဘာသာစကား တစ်ခုကို ဝဲပြီး ပြောတတ်တယ်ဆိုရင် သူဟာ ဘာသာစကားတစ်မျိုးထက် ပို ပြောတတ်နေလို့ပဲ၊ အေးလေ၊ မင်းတို့ ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်ပဲ ဟာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

မိမိ၏ အတွင်းရေးမှူးသည် မိမိရန်သူနှင့် ပူးပေါင်းနေသလား၊
ဒေါ်ရသီနှင့် ဆဲလိတ်တို့ မည်မျှရင်းနှီးကြပါလိမ့်။ ရှေ့ဆက်၍ ဒေါ်ရသီ
သိပ်ယုံလို့ မပြုစေတော့။ သတိထားမှ ဖြစ်မည်။ အို ဘယ်သူမှ မယုံတာ ပိုကောင်း
မည်။

ဟယ်ရီကရှာဂါးသည် စားပွဲတစ်လုံး၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ၏။

“ကျွန်မ ဝင်ထိုင်မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ထိုင်လေ”

ဟယ်ရီယက်က အမေရိကန်စီးကရက်တစ်ဘူးထုတ်၍ မေရီအား တိုက်
သည်။

“စီးကရက် သောက်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူး”

“ဒီတိုင်းပြည်မှာ စီးကရက်မရှိရင် ဘယ်သူမှ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“ကင်္ဂစီးကရက်တစ်ဘူးကြောင့် ဒီနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးစနစ်ကြီး လည်ပတ်
တာပါ။ တကယ်ပြောတာ၊ မဒမ် ဆရာဝန်နဲ့ ပြုချင်ရင် သူနာပြုဆရာမ
စီးကရက် တိုက်ရတယ်၊ သားသတ်သမားဆီက အမဲသားကောင်းကောင်း လိုချင်
သလား၊ ကားပြင်ဖို့ မကြွင်းနစ်ခေါ်ချင်သလား၊ မီးပြင်ဖို့ လျှပ်စစ်ပြင်တဲ့လူ
ချင်သလား၊ သူတို့ကို စီးကရက်နဲ့ လာဘ်ထိုးရတယ်၊ အသေးစား ခွဲစိတ်ကုသ
ခံယူရမယ့် ကျွန်မ မိတ်ဆွေ အီတာလုံအမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့ကို သင်ထု
စား အသစ်စက်စက်နဲ့ အမွှေးအမှင် ရိတ်ပေးအောင်လို့ တာဝန်ကျဆရာမ
စီးကရက်နဲ့ လာဘ်ထိုးရပြန်သေးတယ်၊ နို့မို့ရင် သုံးပြီးသား ပတ်တီးအဟောင်း
တွေ စည်းပေးမှာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟယ်ရီယက်ကရှာဂါးက

“ဒီနိုင်ငံမှာ ပတ်တီးမျိုးစုံရော၊ ဆေးဝါးအားလုံး ရှားပါးပြတ်လပ်နေတယ်
အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံတိုင်းမှာ ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ အရင်လတုန်းက အရှေ့ဂျာမနီ
ပလိပ်ရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်၊ ရောဂါနှိမ်နင်းဖို့ သွေးရည်ကြည်တွေ
အနောက်ဥရောပက မှာယူခဲ့ရတယ်”

“လူထုကလဲ ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောပုံပါတယ်၊ ဘုလားအကြောင်း မဒမ် ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“သူဟာ ရိုမေးနီးယားတွေရဲ့ ဒေါသကို ထွက်ပေါက်ဖေတဲ့ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်
အတ်ကောင်တစ်ကောင်ပဲ၊ တစ်နေ့မှာ အမဲသားဝယ်ဖို့ လူတွေ တန်းစီနေကြ
သယ်၊ အဲဒီတန်းကလဲ နည်းနည်းမှ မရွေ့ဘူး၊ ၅ နာရီလောက်ကြတော့ ဘုလား
ထဲ ဒေါသပူပန်ထပြီး ‘ကျွန်ုပ် နန်းတော်သွားပြီး သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးကို သတ်
ဖန်တော့မယ်’ လို့ ပြောသွားသတဲ့။ ၂ နာရီလောက်ကြာတော့ သူ ပြန်ရောက်
တာတယ်။ အမဲသားတန်းစီနေတဲ့ သူမိတ်ဆွေတွေက ‘ဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲ၊
သူတို့ ခင်ဗျား သတ်ခဲ့ပြီလား’ လို့ ဝိုင်းမေးကြတယ်။ ဒီတော့ ဘုလားက ‘အဲဒီမှာ
ထဲ တန်းစီနေတဲ့ လူတွေ-အများကြီးပဲ’ လို့ ပြန်ဖြေသတဲ့။

မေရီက အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။ ဟယ်ရီယက်က

“ဒီနိုင်ငံမှာ လူကြိုက်အများဆုံး မှောင်ခိုပစ္စည်းက ဘာလဲ မဒမ်သိလား၊

ကျွန်မတို့နိုင်ငံက ထွက်တဲ့ ဝှိုဒီယိုကက်ဆက်ခွေတွေပဲ”

“ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ကားတွေကို သူတို့ သိပ်ကြိုက်ကြလို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ သူတို့ စိတ်ဝင်စားတာက ကြော်ငြာတွေပါ။ ကျွန်မတို့အတွက်
အရေးမပါတဲ့ အဝတ်လျှော်စက်တွေ၊ အဖိုက်စုပ်စက်တွေ၊ မော်တော်ကားနဲ့ ရုပ်
မြင်သံကြားစက်တွေအားလုံး သူတို့နဲ့ အလှမ်းဝေးလွန်းတယ်လေ၊ သူတို့ အဲဒီ
ပစ္စည်းကြော်ငြာတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားကြတာ၊ အဲ ကြော်ငြာတွေ ကြားထိုးပြ
ပြီးလို့ ရုပ်ရှင်ကားကို ဆက်ပြတဲ့အခါကျမှ သူတို့ အိမ်သာ သွားကြတယ်”

မေရီက မိုက်ဆဲလိတ်ဘက် လှမ်းကြည့်ရာ ဒေါ်ရသီနှင့်အတူ သံတမန်
အသင်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သံရုံး၌ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး ညဘက် အိပ်ပြန်ရောက်
သောအခါ မေရီသည် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အနားယူဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြနေ၏။
နောက် မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း နားရသည်မရှိ။ အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်နေရ
သည်။ သို့သော် အိမ်မှာလည်း သိပ်တော့မထူး။ မေရီ ဘယ်သွားသွား သူအဝဲ
မှာ အစေခဲများ ရှိနေကြသည်။ သူတို့တွေ မိမိအား သူလျှို့လိတ်လုပ်နေကြလေ
သလား။

တစ်ညတွင် နာရီပြန် နှစ်ချက်တီးခန့်၌ မေရီ အိပ်ရာမှ ထကာ အောက်ထပ်
ခန်းသို့ ဆင်းသွားသည်။ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်စဉ် အသံတစ်ခု ကြားရ
သည်။

သူမ လှည့်ကြည့်ရာ ဘတ္တလာကြီး မိဟိုင်းအား ညအိပ်ဝတ်ခုံအိပ်လျက်

တွေ့ရသည်။ သူနှင့်အတူ ရှိဆီကာနှင့် ဒီလီယာတို့လည်း ပါလာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာယူပေးရမလဲ မဒမ်”

မိတိုင်းက မေးရာ မေရီက

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ဝိုက်ဆာလို့ မုန့်ဆင်းစားတာပါ”

စားဖို့မှူး ကိုယ်မာလည်း မီးဖိုထဲဝင်လာပြီး စိတ်မကောင်းသောဟန်ဖြင့်

“မဒမ် ဝိုက်ဆာတယ်ပြောရင် ကျွန်မ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးမှာပေါ့”

သူတို့အားလုံး သူမအား ဘဝင်မကျစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မေရီ

“ကျွန်မ ဝိုက်တကယ်ဆာတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး မိမိအခန်းသို့ ပြန်တက်လာခဲ့၏။

နောက်နေ့၌ ကလေးများအား ညက အဖြစ်အပျက်ကို သူမ ပြန်ပြော

သည်။

“မာမိကတော့ ရိဘက်ကာဝတ္ထုထဲက မယားငယ်နဲ့ တူနေပြီကွယ်”

“ရိဘက်ကာက ဘာလဲ မာမိ”

ဘက်က မေးရာ

“သမီး တစ်နေ့နေ့ ဖတ်ရမယ့် ဝတ္ထုကောင်းတစ်အုပ်ပေါ့ကွယ်”

*

မေရီသည် မိမိရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ မိုက်ဆလိတ် အသံနှင့်

နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ခင်ဗျား သွားကြည့်သင့်တဲ့ နေမကောင်းတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက် နှိုး

တယ်”

ဆလိတ်က စကြိုလမ်းထဲရှိ ရုံးခန်းလေးတစ်ခန်းထဲသို့ သူမအား ခေါ်သွား

သည်။ မွေရာပေါ်၌ ဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူနေသော မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူ

မရိန်းတပ်သားလူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အူအတက်ပေါက်တာလို့ ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို သူ့ကို ခုချက်ချင်း ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မယ်”

ဆလိတ်က သူမဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဒီက ဆေးရုံကိုတော့ ပို့လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ရောမ ဒါမှမဟုတ် ဇူးရစ်မြို့ကို လေယာဉ်နဲ့ ပို့ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

“အို ပေါက်ကရ သူ ဘယ်လောက် အခြေအနေဆိုးနေမှန်း ရှင် မမြင်

လား”

မေရီက ရဲဘော်လေး မကြားအောင် အသံကို နှိမ့်၍ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြော

လိုက်သည်။

“ဘာကြီးဖြစ်နေဖြစ်နေ အမေရိကန်သံရုံးကလူ ဘယ်သူမှ သံကန့်လန့်တာ

နဲ့ခိုင်တစ်ခုရဲ့ ဆေးရုံကို တက်ခွင့်မရှိဘူးဗျ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာလို့ဆို ကျွန်တော်တို့က ခံဘက်ကချည်းပဲ။ ငွီမေးနီးယားအစိုးရနဲ့ သူတို့

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ရဲ့ လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မေ့ဆေး

ပေးမလား၊ အမှန်ပြောခိုင်းလို့ရတဲ့ စကိုပိုလာမိုင်း ပေးမလား၊ ဒီဆေးတွေပေးပြီး

သူတို့ သိချင်တာတွေကို နှိုက်ယူလို့ရတယ်။ ဒီဥစ္စာ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနရဲ့

စည်းကမ်းပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို လေယာဉ်နဲ့ သယ်သွားမယ်”

“ဒီသံရုံးမှာ ဘာလို့ ကျွန်မတို့ကိုယ်ပိုင် ဆရာဝန် မရှိတာလဲ”

“ဒီသံရုံးက ဂဝယ်အဆင့် သံရုံးဖြစ်လို့ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဆရာဝန်ထားဖို့ ဘတ်ဂျတ်

ထုတ်ပေးမထားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ သုံးလ

တစ်ကြိမ် ဒီကိုလာကြည့်ပေးပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး ကိုက်ခဲနာကျင့်မှုအတွက်

တော့ ဆေးမှူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကဲ ခင်ဗျား ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ။

သူ့ကို ကျွန်တော် အထူးလေယာဉ်နဲ့ တင်ပေးလိုက်မယ်”

ဆလိတ်က စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို သွားယူရင်း ပြော

သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

မေရီက စာရွက်ကို လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်၏။ ရဲဘော်လေးဆီ သူမ ချဉ်း

တပ်သွားပြီး ၎င်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“မင်း သက်သာသွားမှာပါကွာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

နောက် ၂ နာရီအကြာ၌ ထိုရဲဘော်လေးသည် ဇူးရစ်မြို့သွားမည့် လေယာဉ်

ပေါ်၌ ပါသွား၏။

နောက်နေ့မနက်၌ မေရီက ဆလိတ်အား ရဲဘော်လေး၏သတင်းကို မေးရာ

သူက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

“သူ့ကို ခွဲစိတ်ပြီးသွားပြီ။ ကောင်းသွားမှာပါ”

ဟု မထုံတတ်တေးနှင့် ပြောသည်။

တော်တော်အေးစက်လွန်းတဲ့လူပဲ။ သူ့မှာ ခံစားမှုဆိုတာ ရှိမှမရှိလားဟု

မေရီ တွေးမိ၏။

* * *

“အထက်လွတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို သံတမန်လောကက အတိုကောက် ခေါ်တာ၊ အထက်လွတ်တော်အမတ် ၄ ယောက် သူတို့မိန်းမတွေနဲ့ လက်ထောက်အရာရှိတွေ လာကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား သူတို့နဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ သမ္မတ အိုင်အိုနက်စတူးနဲ့ သူတို့တွေဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်၊ သူတို့ ဈေးဝယ်ဖို့၊ လည်ပတ်ကြည့်ရှုဖို့ ဟယ်ရီယက်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှပ်တဲ့ ကော်ဖီ သောက်ပါဦးလား”

“ကောင်းသားပဲ”

တစ်ဖက်ခန်းထဲရှိ သူ၏ နံ့ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မေရီ ကြည့်နေသည်။ သူ့ဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်။ ကြမ်းတမ်းရှင်းစိုင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘက်နဲ့ တစ်တို့အပေါ်မှာတော့ စိတ်အတော်ရှည်သားပဲ။

ဆလိတ်သည် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုင်လျက် ပြန်ဝင်လာသောအခါ မေရီက

“ရှင်မှာ ကလေးရှိလား”

ဆလိတ် အငိုက်မိသွား၏။

“သားလေး နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့် အရင်မိန်းမနဲ့ အတူနေကြတယ်။ ကဲ . . . အိုင်အိုနက်စတူးနဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်လို့ဖြစ် မဖြစ် ကြည့်ကြရအောင်ဗျာ”

ဆလိတ်က စကားလမ်းကြောင်း လွဲလိုက်သည်။ ဆလိတ်၏ ကော်ဖီအတော့ အရသာ အတော်ရှိပါသည်။

ဆလိတ်နှင့် ကော်ဖီအတူသောက်ခြင်းသည် မနက်တိုင်း လုပ်နေကျ အကျင့်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ထိုနေ့ကမှ မိမိသတိပြုခဲ့မိကြောင်း မေရီ နောင်အခါ၌ ပြန်မှတ်မိလာလေတော့သည်။

*

မေရီသည် အချိန်ရသမျှ ကလေးများနှင့် အတူနေဖို့ ကြိုးစားလေ့ရှိသည်။ ဘုခါရက်မြို့တစ်ခွင် အနှံ့အပြား လည်ပတ်ကြသည်။ ဘုဆူးမိုးခိုတောင်း အဟောင်းများနှင့် ပြတိုက်အတော်များများ သွားကြည့်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် တလေးများသည် ဒရက်ကူလာ၏ ရဲတိုက်ကြီးတည်ရှိရာ ဘရာဆော်ဗီယို အသွားချင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဘုခါရက်မြို့မှ မိုင် ၁၀၀ ထောင့်ထဲတလန်း သားမြို့အလယ်ကောင်တွင် တည်ရှိ၏။

“မြို့စားကြီး ဒရက်ကူလာဟာ တကယ့်အိမ်ရှေ့မင်းသားတစ်ပါးပါပဲ၊ အိမ်

၂၁ -

သံနိုးသို့ မေရီ မနက်တိုင်း ဘယ်အချိန်ရောက်ရောက် မိုက်ဆလိတ်ကတော့ သူ့အရင် ရောက်နှင့်နေလေ့ရှိ၏။

သံနိုးညှော်ခံပွဲများ၌ ဆလိတ်အား သိပ်မတွေ့ရသဖြင့် ညတိုင်း သူ့ဘာသာ ပျော်ပါးစရာနည်းလမ်း ရှိလိမ့်မည်ဟု မေရီ ထင်သည်။ ဆလိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ အံ့ဩစရာများကတော့ မကုန်နိုင်ပါ။

တစ်ခုသောနေ့ခင်းတွင် မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား ဖလော်ရတ်စ်က ပန်းခြံ၌ ရေခဲပြင်စက်တီးရန် ဖလိုရီယံနှင့် ထည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် တွေ့လိုသဖြင့် မေရီ နံ့စောစောဆင်းခဲ့၏။

ပန်းခြံသို့ သူမ ရောက်သွားသောအခါ ဆလိတ်အား ကလေးများနှင့်အတူ တွေ့ရလေသည်။ သူတို့ ၃ ဦး တပျော်တပါး စကိတ်စီးနေကြသည်။ ဆလိတ်က တလေးနှစ်ယောက်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကိတ်စီးနည်းအကွက်များ သင်ပေးနေသည်။

မိုက်ဆလိတ်ကို သတိထားကြဖို့ ကလေးတွေကို ကြိုပြောထားမှပါပဲ။ သို့သော် ဘာကြောင့် သတိထားရမည်ကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း ရေရေရာရာ မပြောတတ်သေးပါ။

*

နောက်နေ့မနက်တွင် နံ့သို့ မေရီ ရောက်ရောက်ချင်း မိုက်ဆလိတ် သူမအခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“နောက် ၂ နာရီအတွင်း ကိုဒယ်လ် ရောက်လာလိမ့်မယ်”
“ကိုဒယ်လ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ရွှေမင်းသား ငလှတ်ဒိတ်ပက်စိတ်၊ တူရကီတွေ ကမ္ဘာကျော်တိုက်ခိုက်မှုကို ဟန့်တားပေးခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပေါ့”

ဖလိုရီယံက ကားမောင်းသွားရင်း ရှင်းပြသွားသည်။

“သူက လူတွေသတ်ပြီး လည်ပင်းသွေးစုပ်ဖို့ပဲ တတ်တယ်လို့ သားထထင်တာ”

တစ်က ပြောသည်။ ဖလိုရီယံက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ပြီးတော့ မင်းသားငလှတ်ဒိတ်က အာဏာရှင် ဖြစ်သွားတယ်။ နားထင်သွားရောက်တာပေါ့လေ။ အာဏာရှင်ဖြစ်လာပြီး သူ့ရန်သူတွေကို ရင်ဝှံ့ခွံ့ ထိုးသတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ သွေးစုပ်ဖတ်ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်တယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီဒဏ္ဍာရီကို အခြေခံပြီး ဘရမ်စတုတ်ကားဆိုတဲ့ အိုင်းရစ်လူမျိုးတစ်ယောက်က ဝတ္ထုရေးလိုက်တယ်။ အလကားစာအုပ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝတ္ထုကြောင့် ရှိမေနီးယားနိုင်ငံရဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လုပ်ငန်း ထိုးတက်လာခဲ့တယ်”

ဘရမ်စတုတ်ကြီးသည် တောင်ထိပ်ပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသော ရော့ကော့ကတ်တိုင်ကြီးတစ်တိုင်နှင့် တူသည်။ ရဲတိုက်ကြီးဆိုသို့ မတ်စောက်သော လှေကားများမှ တက်သွားရသဖြင့် ၎င်းတို့ မောတိုက်သွားသည်။

သေနတ်များနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ထားရှိသော မျက်နှာကျက်နိမ့်နိမ့် အခန်းထဲသို့ ၎င်းတို့ ဝင်သွားသည်။

“ဒီနေရာမှာ မြို့စားကြီး ဒရက်ကူလာက သူ့ရဲ့ သားကောင်တွေကိုသတ်ပြီး သွေးတွေ သောက်ခဲ့တာပေါ့”

ပြတိုက်မှ လမ်းညွှန်က ပြောသည်။ အခန်းကြီးမှာ စိုထိုင်းထိုင်းနှင့် ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလှသည်။ တစ်သည် ပင့်ကူအိမ်တစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးမိ၏။

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သားတို့ ဒီအခန်းထဲထပြန်ထွက်ကြရအောင်နော် မာမီ”

ဟု သူ့အမေကို ကပျာကယာ ပြောလိုက်သည်။

ရက်သတ္တခြောက်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ အမေရိကန်လေတပ်မှ စီ ၁၃၀ လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းသည် ဘူခါရက်မြို့စွန်ရှိ လေယာဉ်ကွင်းငယ်ထဲသို့ ဆင်းသက်လေ့ရှိသည်။ ဘူခါရက်၌ ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်သဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ ဖရန်ဖွတ်မြို့ စစ်တပ်ရိက္ခာဌာနမှတစ်ဆင့် မှာကြားသော အစားအစာနှင့် ဝိဇ္ဇာပစ္စည်းများ လူသုံးကုန်စည်များကို အမေရိကန်သံရုံးအမှုထမ်းများအတွက် လာ

ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်မနက်တွင် မေရီနှင့် မိုက်ဆလိတ်တို့ ကော်ဖီသောက်နေကြစဉ် ဆလိတ်က

“ဒီနေ့ ရိက္ခာလေယာဉ်ဆိုက်လိမ့်မယ်၊ လေဆိပ်ကို ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

မေရီ ငြင်းဖို့ စိတ်ကူးသည်။ သူမမှာ အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေသည်။ လေယာဉ်ကွင်း လိုက်လို့လည်း ဘာမှအကြောင်းထူးမည်မဟုတ်။ သို့သော် မိုက်ဆလိတ်သည် အချိန်ဖြုန်းတတ်သူမဟုတ်။ ဆလိတ်ကို သူမ စပ်စုချင်သောကြောင့်

“လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် လေယာဉ်ကွင်းငယ်ဆီသို့ ကားနှင့် သွားရင်း ပီမီတို့ ဖြေရှင်းရမည့် နူးတွင်းပြဿနာ အခက်အခဲများအကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး အလုပ်သဘောအရသာ အေးတီအေးစက် ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်သောအခါ လက်နက်ကိုင် ဖရိုနီးတပ်ကြပ်ကြီး တစ်ဦးက မေရီတို့ ကားကို ဝိတ်ပေါက်မှ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာ၌ စီ ၁၃၀ လေယာဉ်ကြီး ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းကို ဝန်းရံထားသော ဝင်းထရံနောက်တွင် ရိုမေးနီးယန်းရာပေါင်းများစွာတို့ စုရုံးနေကြသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းများ သယ်ချနေသည်ကို ၎င်းတို့ အငမ်းမရ ထောင့်နေကြ၏။

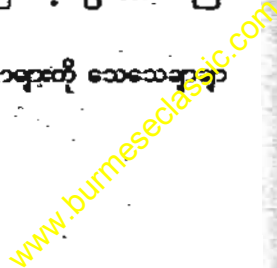
“အဲဒီလူတွေက ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မေရီက ဆလိတ်အား မေးရာ သူက

“စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာလေ၊ သူတို့ တစ်ဇက်မှာ ဘယ်တော့မှ ဝေနိုင်ခဲတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လာပြီး သွားရည်ယိုနေကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေခဲအိတ်ကြီးနဲ့ အမဲသားတွေ သုံးနေကြမှန်း သူတို့ သိတယ်၊ ဒီလေယာဉ်ဆိုက်တိုင်း အဲဒီလိုပဲ လာငေးကြတဲ့လူတွေ ရှိတယ်၊ ဒီဥစ္စာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြေအောင်ဖြေ နန်းစာတစ်မျိုးလှပါပဲ”

မေရီသည် ဝင်းထရံနောက်မှ လူများ၏ မျက်နှာများကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး

“မယုံနိုင်စရာကောင်းလိုက်တာနော်”

"ဒီလေယာဉ်ပျံကြီးဟာ သူတို့အတွက်သင်္ကေတတစ်ခုပေါ့။ လေ ကြည့်ထင် ကုန်စည်တွေတင် အရေးပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ပြည်သူတွေအတွက် တာဝန် သူတို့ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံတစ်ခုကို ဒီလေယာဉ်ကြီးက ကိုယ်စားပြုတဲ့သဘောပဲ"

မေရီက ဆလိတ်အား လှည့်ကြည့်ပြီး

"ကျွန်မကို ရှင် ဒီနေရာ ဘာလို့ခေါ်လာသလဲ"

"သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူး အပြောချီတာကို ခင်ဗျား မိန်းမောယစ်ဖူးမိဘူး ဝိုးလို့ သူတို့ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝဟာ ဒါပါပဲ"

နံနက်တိုင်း မေရီ နှင့် သွားသောအခါ အမေရိကန်သံရုံး ကောင်စစ်ဝန်ဌာနသို့ ဝင်ရန် ဂိတ်ပေါက်၌ တန်းရှည်ကြီး စီရပ်နေသော လူများထံ တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ကောင်စစ်ဝန် ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့် ပြဿနာအသေး အဖွဲ့များနှင့် ကြုံတွေ့နေရသောသူများ ဖြစ်မည်ဟုသာ မေရီ ပေါ့ပေါ့တွေးမိခဲ့ သည်။

သို့သော် ယနေ့မနက်တွင်မူ သူမသည် ပြတင်းပေါက်နားကပ်၍ ၎င်းတို့၏ မျက်နှာထားများကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မိုက်ဆလိတ်၏ ရုံးခန်း ထဲသို့ သူမ မဖြစ်မနေ ဝင်သွားလေသည်။

"အပြင်မှာ တန်းစီနေတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ"

မိုက်ဆလိတ်သည် သူမနှင့်တကွ ပြတင်းပေါက်နား ပြန်လျှောက်သွားပြီး

"သူတို့အများစုက ရိုမေးနီးယန်း-ဂျူး ကပြားတွေပါပဲ။ သူတို့ ဝိဇာလာ လျှောက်ကြတာပါ"

"ဘုခါရက်မှာ အစွဲအမူးသုံးစွဲ ရှိသားပဲ။ သူတို့ ဘာလို့ အဲဒီကို မသွားကြ သလဲ"

"အကြောင်းနှစ်ခု ရှိတယ်။ နံပါတ်တစ် သူတို့ အစွဲအမူးကို သွားဖို့ အမေရိ ကန်အစိုးရက အစွဲအမူးအစိုးရထက် ခိုပြီးထိထိရောက်ရောက် ကူညီနိုင်လိမ့်မယ် လို့ သူတို့ ထင်နေတယ်။ နံပါတ်နှစ် ကျွန်တော်တို့ဆို သူတို့ ဝိဇာလာလျှောက် ရင် ရိုမေးနီးယန်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေက သူတို့အကြံအစည်ကို မသိနိုင်ဘူးထို့ ထင်နေတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ မှားနေတယ်"

ဆလိတ်က ပြတင်းပေါက်မှ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

"ကျွန်တော်တို့ သံရုံးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က တိုက်ခန်းတွေထဲမှာ ဒီသံရုံးထဲ ဝင်ထွက်သမျှလူတိုင်းကို တယ်လီစကုပ်မှန်ပြောင်းတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံစောင့်ရှောက်နေ ကြတဲ့ သူလျှို့တွေ ရှိတယ်"

"အို... ကြောက်စရာကြီးပါလား"

"သူတို့က ဒီလိုပဲ ကစားတတ်တယ်။ ဂျူးမိသားစုတစ်စု အစွဲအမူးကို အပြန် အပိုင် ထွက်သွားဖို့ ဝိဇာလာလျှောက်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ အလုပ်လုပ်ခွင့်ကတိပြား အစိမ်းရောင်တွေ ပြန်အပ်ရပြီး တိုက်ခန်းပေါ်က အပြီးဆင်းပေးကြရတယ်။ သူတို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေအနေနဲ့ သူတို့ကို အဖက်မလုပ်ဖို့ အစိုးရက ညွှန်ကြားထား တယ်။ သူတို့ ပြည်ထွက်ခွင့်လက်မှတ်ရ မရ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိဘဲ သုံးလေး နှစ်လောက် စောင့်ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့လဲ မရတာက မှားပါတယ်"

"ကျွန်မတို့ အဲဒီကိစ္စ တစ်ခုခုလုပ်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူးလား"

"ကျွန်တော်တို့ တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိုင်အိုနက်စကူးက ဂျူးတွေကို ကြောင်နဲ့ ကြွက် ကစားသလို ကစားနေတာ။ ဒီနိုင်ငံက ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ဂျူးက သိပ်နည်းပါတယ်"

မေရီသည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာနှင့် လူများအား လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး

"နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှိကို ရှိရမယ်"

"လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ"

နိုင်ငံချင်း အချိန်ကွာဟချက်သည် အလွန်စိတ်မောစရာ ကောင်းလှ၏။

ဝါရှင်တန်၌ နေခင်းဖြစ်လျက် ဘုခါရက်၌ ညဉ့်သန်းခေါင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီသည် မနက် ၃ နာရီ၊ ၄ နာရီ၌ ဝါရှင်တန်မှ တယ်လီဖုန်းဆက် ခြင်း၊ ကြေးနန်းပို့ခြင်းတို့ကြောင့် ညတိုင်းလိုလို အိပ်ရေးပျက်နေသည်။

ညပိုင်း ကြေးနန်းဝင်လာတိုင်း သံရုံးရှိ တာဝန်မှူး မရိန်းတပ်သားက နေပိုင်း တာဝန်မှူး အရာရှိအား အကြောင်းကြားရသည်။ ၎င်းက နှုတ်လက်ထောက်တစ်ဦး အား မေရီအိမ်သို့ လွှတ်ပြီး အိပ်ရာမှ နှိုးခေါ်စေသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ မေရီ မျက်စိကြောင်ပြီး ပြန်အိပ်၍ မရတော့။

သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတာပဲ အက်ဒွပ်ရဲ့။ ဒီနိုင်ငံမှာ ကျွန်မ ထူးခြား မှုဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ တကယ်ထင်နေတယ် သိလား။ ကျွန်မ ကြိုးစားနေ ဆဲပါ။ ကျွန်မ အရေးနိမ့်လို့ကို မဖြစ်ဘူး။ လူတိုင်းက ကျွန်မကို အားကိုးနေကြ တယ်။ မင်းလုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်လို့ အားပေးစကားပြောမယ့် ရှင်ကို အနားမှာ ရှိနေစေချင်လိုက်တာ။ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်လွှမ်းတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာ ကြားစွဲ လား အက်ဒွပ်။ ကျွန်မ မမြင်နိုင်တဲ့ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှင် ရောက်နေလားဘင်။ အဲဒီအဖြေကို မသိရလို့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မ ဇွဲချင်တယ် သိလား။

မေရီနှင့် ဆလိတ်တို့ ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။

“ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်နေတယ်”

ဆလိတ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဆို”

ရိုမေးနီးယန်း သာသနာပိုင် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လိုတဲ့ အမေရိကန်ပြည်သူ ယူတားပြည်နယ်က ဘုရားရွှံ့နိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းက သူတို့ကို လာသည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားတယ်။ ရိုမေးနီးယားအစိုးရက သူတို့ကို ပြည်ထွက်ခွင့်ပီဇာ ထုတ်ပေးဘူး”

“ဘာလို့တဲ့လဲ”

“ဒီနိုင်ငံသား နည်းနည်းလေးပဲ ပြည်ပကို သွားခွင့်ရကြတယ်။ အိုင်အိုနက်စကူး အာဏာရတဲ့နေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့မှာ ပြက်လုံးတစ်ခု ရှိတယ်။ တစ်မနက်မှာ သူ နန်းတော်ရဲ့ အရှေ့ဆောင်ဘက်သွားပြီးကြည့်တော့ နေထွက်လာတာကို မြင်ရသတဲ့။ ‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ရဲဘော်နေမင်းကြီးရေ’ လို့ သူ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ နေမင်းကြီးကလဲ ‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ အသင် သမ္မတဖြစ်လာတဲ့အတွက် လူတိုင်း ဝမ်းသာကြပါတယ်’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီညနေမှာပဲ အိုင်အိုနက်စကူးဟာ နန်းတော် အနောက်ဘက်ဆောင်ကို သွားပြီး နေဝင်တာကို ကြည့်ပြန်တယ်။ ‘မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ရဲဘော်နေမင်းကြီး’ လို့ နှုတ်ဆက်တော့ နေမင်းကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ဒီတော့ သူက အသင်ဟာ မနက်တုန်းတကွနပ်ကို သိမ်မွေ့စွာ စကားပြောဆိုခဲ့ပါလျက်နဲ့ ယခု ဘာကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေပါသနည်း’ လို့ မေးတယ်။ ဒါနဲ့ နေမင်းကြီးက ‘ကျုပ် အခု အနောက်ကို ရောက်နေပြီလေ။ ခင်ဗျား သွားသေလိုက်ပါလား’ လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီလိုပဲ အိုင်အိုနက်စကူးဟာ သူ့နိုင်ငံသားတွေ နိုင်ငံခြားရောက်သွားရင် ပြန်မလာမှာကို စိုးရိမ်တယ်”

“ကျွန်မ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဘာလုပ်ပေးလို့ရမလဲ စူးစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

ဆလိတ်က မတ်တပ်ထပြီး

“ခင်ဗျား ရိုးရာအကကို ဝါသနာပါသလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီနေ့ည ရိုမေးနီးယန်းအကအဖွဲ့ရဲ့ ကဇာတ်အသစ် စကလိမ့်မယ်။ အတော်ကောင်းတယ် ပြောသံကြားတယ်။ ခင်ဗျား လိုက်ကြည့်မလား”

မေရီ အတော် အံ့အားသင့်သွား၏။ မိမိအား ယခုကဲ့သို့ မိုက်ဆလိတ်က

ဖိတ်ခေါ်မည်ဟု သူမ လုံးဝ မထင်ထားချေ။

“အင်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

မိမိအဖြေကိုပင် မိမိဘာသာ အံ့ကြွမိသေး၏။

“ကောင်းပြီ။ ရော့ ဟောဒီမှာ လက်မှတ်သုံးစောင်၊ ရိုမေးနီးယားအစိုးရက ခင်ဗျားတို့ သားအမိ ၃ ယောက်အတွက် မေတ္တာလက်မှတ် ပေးလိုက်တာ။ သူတို့ ဦးလမ်းသဘင်ဖွင့်ပွဲအတော်များများအတွက် လက်မှတ်အပြုရပါတယ်”

ဆလိတ်က စာအိတ်ကလေး တစ်အိတ် ကမ်းပေးလိုက်၏။ မေရီသည် ချက်နာနီရဲလျက် ရှက်ကီးရှက်ကန်းနှင့် ထိုင်နေမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမ အသက်မဲ့စွာ ပြောမိ၏။

“ည ၈ နာရီကျ ဖလိုရီယံကို ဝင်ကြိုခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ဘက်နှင့် တစ်တို့သည် ကဇာတ်လိုက်မကြည့်ချင်ကြပေ။ ဘက်သည် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအား ညစာစားဖို့ အိမ်ကို ဖိတ်ခေါ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“သမီး သူငယ်ချင်း ဟို အိတာလုံလေးလေ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား” ဘက်က ပြောသည်။

“သားလဲ ရိုးရာအကတွေ ဘာတွေ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး မာမိ” တစ်က လာပြောပြန်သည်။ မေရီက ရယ်ပြီး

“ကောင်းပြီ။ ဒီတစ်ခါ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို လွတ်လပ်ရေး ပေးလိုက်မယ်။ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေခဲ့ကြနော်”

သားနှင့် သမီးတို့သည် မိမိကဲ့သို့ပင် အထီးကျန် ဖြစ်နေကြလေသလားဟု သူမ တွေးမိ၏။ ကပွဲသို့သွားရန် ဘယ်သူ့ကို အဖော်ခေါ်ရပါမလဲ။ ဝိုင်းရံပြီး ဖတ်ကင်နီကို ခေါ်ရမလား။ ဂျယ်ရီအေးပစ်ရော၊ ဟယ်ရီယက်ကဇာတ်ကိုပဲ ခေါ်ရကောင်းမလား။ ဘယ်သူနှင့်မျှ သူမ သိပ်မသွားချင်လှ။ ငါ့ဘာသာ တစ်ထောင့်စာည်းပဲ သွားတော့မယ်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ မေရီ ထွက်လာသောအခါ ဖလိုရီယံက အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ”

ဖလိုရီယံက ဦးညွှတ်အမိအသေပြကာ ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

“ရှင် ဒီည အတော်ဖြူနေပုံရတယ် ဖလိုရီယံ”

www.burmeseclassic.com

ဖလိုရီယံက ပြုံးဖြူလုပ်ပြီး
 "ကျွန်တော်က အမြဲပျော်ပျော်ပါပဲ မဒမ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရိုမေးနီးယန်းလူ
 ခဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ 'ကိုယ် မကိုက်ရတဲ့ လက်ကို နမ်းပါ' တဲ့ဗျ"

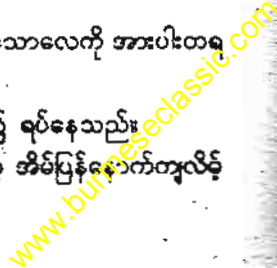
ဖလိုရီယံက ကားတံခါးပိတ်ကာ ယာဉ်မောင်းခံ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 "ရှင် ဒီမှာ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား ဖလိုရီယံ"
 ဖလိုရီယံက သူမအား နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် အကဲခတ်နေသည်။
 "ကျွန်တော်တို့ ပါတီရဲ့ တရားဝင်အမှတ်ထားတဲ့ အဖြေကို ပြောစေချင်
 လား၊ ဒါမှမဟုတ် အမှန်အတိုင်း ပြောစေချင်ပါသလား မဒမ်"
 "အမှန်ကို သိချင်တယ်"
 "ဒီစကားပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အစိုးရက သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်
 လို့ ရပါတယ်။ ဒီက ရိုမေးနီးယန်းတွေဟာ တစ်ယောက်မှ မပျော်ကြပါဘူးဘု
 နိုင်ငံခြားသားတွေပဲ ပျော်နိုင်ပါတယ်။ မဒမ်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်
 ရာ သွား။ လာချင်ရာ လာလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အကျဉ်းသားတွေ
 ဒီနိုင်ငံမှာ ဘာမှလုံလောက်တယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး"
 မေရီတို့ကားသည် လူများ ရှည်လျားစွာ တန်းစီနေသော အမဲသားဆိုင်
 တစ်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားသည်။
 "ဟိုမှာတွေလား မဒမ်၊ သူတို့တွေ သိုးသားလေး တစ်တုံးနှစ်တုံးလောက်
 ရဖို့အတွက် သုံးလေးနာရီလောက် တန်းစီစောင့်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတန်း
 တဲ့လူ တစ်ဝက်လောက်က ဘာမှမရဘဲ အိမ်ပြန်ကြရဦးမှာ။ ဘယ်အရာမဆို
 ဒီလိုချည်းပါပဲ။ အိုင်အိုနက်စကူး ဝုတ်ထားတဲ့ အိမ် ဘယ်နှစ်လုံးရှိတယ် မုတ်
 သလဲ၊ ၁၂ လုံးတောင် ရှိသမျှ။ ရိုမေးနီးယားအရာရှိအတော်များများကို အဲဒီအိမ်
 တွေ ကျွန်တော်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအိမ်အားလုံး နန်းတော်ကြီး
 တွေလိုပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ အနွေးဓာတ်ပေးစက် မရှိတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ
 မိသားစု သုံးလေးစု ပြတ်သိပ်ပြီး စုပေါင်းနေထိုင်ကြရတယ်လေ"
 ဖလိုရီယံသည် မိမိ စကားလွန်သွားဟန်ဖြင့် ရုတ်ချည်းရပ်လိုက်ပြီး
 "အခု ကျွန်တော် ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကို မဒမ် ဘယ်သူမှ လျှောက်
 မပြောပါနဲ့နော်"
 "စိတ်ချပါကွယ်"
 "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဇနီးကို မုဆိုးမ မဖြစ်စေချင်လို့ပါဗျာ
 သူက ငယ်ပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဂျူးလူမျိုးလေ။ ဒီမှာက ဂျူးဆန်ကျင့်နေ
 ပြဿနာ လဲ ရှိတယ်"

မေရီ ထိုပြဿနာကို သိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။
 "ကြက်ဥ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရောင်းတဲ့ ဈေးဆိုင်လေးအကြောင်း ပုံပြင်
 တစ်ပုဒ် ရှိသေးတယ်ဗျ။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးစက်နေတဲ့ မနက်ခင်း ၅
 နာရီလောက်မှာ အိမ်ဆိုင်ရှေ့ ကြက်ဥဝယ်မယ့်လူတွေ တန်းရည်ကြီး စိထား
 ဘယ်။ မနက် ၈ နာရီထိုးတဲ့အထိ ကြက်ဥတွေ ဆိုင်ကို ရောက်မလာဘူး။ ဒါပေ
 မဲ့ တန်းက ပိုရှည်လာတယ်။ ဆိုင်ရှင်က 'ကြက်ဥလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျူးတွေ
 အိမ်ပြန်ကြပါ' လို့ ထွက်ပြောတယ်။ နေ့ခင်း ၂ နာရီ ထိုးတော့လဲ ကြက်ဥက
 ရောက်မလာဘူး။ တန်းက ရှည်လာတယ်။ ဆိုင်ရှင်က 'ပါတီဝင် မဟုတ်သူတွေ
 ပြန်ကြပါ' လို့ ထွက်ပြောပြန်တယ်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျတော့လဲ သိပ်အေးစက်
 နေတဲ့ကြားက တန်းစီတဲ့လူတွေ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ကြက်ဥက မလာသေးဘူး။ ဆိုင်ရှင်
 တ ဆိုင်ကို သော့ခတ်ပိတ်ပြီး 'ဒီနေ့အထိ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး၊ ဂျူးတွေဟာ
 အခုထိ နေရာတကာမှာ သူများထက် အခွင့်အရေးသာတုန်းပဲ' လို့ ပြောလိုက်
 သတဲ့"

မေရီ ရယ်ရမလား။ ငိုရမလား မသိပေ။
 အင်း. . ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါတော့ တစ်ခုခုလုပ်ဦးမှပါပဲ
 လို့ မေရီ သန့်ဌာန် ချစ်လေသည်။

*

မိုးရာကပွဲ တင်ဆက်မည့် ကဇာတ်ရုံမှာ ရက်ဆိုးဒီးယားရိုမန်းနား လမ်းမ
 ပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ပန်းအရောင်းဆိုင်လေးများ၊ ပလတ်စတစ်ဖိနပ်များ၊
 အလောက်စံအင်္ကျီများနှင့် မောင်တိန်များ ရောင်းသည့် ဆိုင်များဖြင့် ပြည့်နှက်
 ၍ စည်ကားနေသည်။
 ကဇာတ်ရုံသည် သေးငယ်၍ အထူးမွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ရှေးခေတ်
 ဇာတ်ရတနာတစ်ပါးသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။
 ကပွဲကတော့ အတော်ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည်။ အဝတ်အစားများက
 လည်း ပလွားမှုများသည်။ ကချေသည်များမှာလည်း အက သိပ်မပြေပြစ်ကြ
 ပေ။
 ကပွဲသည် တော်တော်နှင့် မငြိုးနိုင်ချေ။
 ပွဲသိမ်းသောအခါ မေရီသည် ညဇာတ် လတ်ဆတ်သောလေကို အားပါးတရ
 ထွက်ရှုခွင့် ရသွားသည်။
 ဖလိုရီယံသည် ဇာတ်ရုံရှေ့ ဇိမ်ခံကားကြီးဘေး၌ ရပ်နေသည်။
 "မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလိမ့်"

မယ်၊ ကားဘီးပေါက်နေလို့ ဘီးပိုကိုလဲ သူခိုး ခိုးသွားတယ်လေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ကားဘီးတစ်လုံး လာပို့ခိုင်းထားပါတယ်။ တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာပါလိမ့် မယ်၊ မဒမ် ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေမလား”

မေရီသည် ကောင်းကင်ယံမှ ထိန်လင်းစွာ သာနေသော လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ညဉ့်သည် ကြည်လင်၍ လန်းဆန်းနေ၏။

ဘုခါရက်ကို ရောက်လာကတည်းက မေရီ ခြေလျင် မလျှောက်ဖူးသော မေရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ အိမ်ကို ခြေလျင် ပြန်မယ်”

ဖလိုရီယံက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒီညဟာ လမ်းလျှောက်လို့ကောင်းတဲ့ ညဖို့ပါပဲ”

မေရီသည် ပဟိုရင်ပြင်ကြီးဆီ ဦးတည်နေသော လမ်းဘက်သို့လှည့်ကာ စတင်လျှောက်လာသည်။

ဘုခါရက်သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော မြို့တော်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ လမ်းထောင့်များ၌ တူတင်၊ ဂိုဏ်း ပေါ်ဒီနီးယား၊ ရှမ်းပီစီး စသော ထူးဆန်းသည့် လမ်းအမည် ဆိုင်းဘုတ်များ တွေ့ရသည်။

မေရီသည် ဗိုဆီလာရိပ်သာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာပြီး လူများ ပြည့်ကျွန်းနေသော ဓာတ်ရထားများ ပြေးဆွဲနေသည့် ပီယာတာရိုဆက်တီလမ်းထဲ ဆိုဝင်လိုက်သည်။

ညဉ့်အတော်နက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အချို့ဆိုင်များ ဖွင့်ထားဆဲရှိပြီး ဆိုင်တိုင်းမှာ တန်းစီနေသော လူများ တွေ့ရသည်။ ကော်ဖီဆိုင်များ၌ ရိုမေးနီးယား ခိုးနတ်ခေါ် မုန့်လက်ကောက်လို မုန့်ဖို့ ဝယ်စားလို့ရသည်။ ပလက်ဖောင်းခေါ် ၌ ပန်ဂါးစ်ခေါ် ကြိုးတပ် လက်ကိုင်အိတ်များဆွဲလျက် ညနက်ပိုင်း ဝှေးဝယ်သူများနှင့် ပြည့်ကျပ်ရွပ်ထွေးနေသည်။

လူအားလုံး အံ့ဩစရာကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်လွန်းကြောင်း မေရီ သတိထားမိသည်။

၎င်းတို့သည် မေရီအား ဝိုင်းကြည့်နေကြပါ၏။ မိန်းမများကတော့ သူ၏ အဝတ်အစားများကို ပြုပြင်၍ ကြည့်နေကြသည်။

မေရီ ခြေလှမ်း ပိုသွက်လာသည်။

ကာလီယာပစ်တိုရွိုင်းလမ်းထောင့်ရောက်သောအခါ သူမ ရပ်လိုက်သည့် ဘယ်ကို ဆက်သွားရမုန်း မသိ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးကို မေးသည်။

“ကျွန်မကို တစ်ခု ကူညီပါရှင်”

ထိုလူသည် မေရီအား အထိတ်တလန့်နှင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

သူတို့တွေကို နိုင်ငံခြားသားနဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာပဲ။ အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရပါမလဲ။

ဖလိုရီယံကားနှင့် ထွက်လာခဲ့စဉ်က ဖြတ်သန်းခဲ့သော လမ်းကြောင်းကို မေရီအာရုံထဲ၌ ပြန်ဖော်ကြည့်သည်။ မိမိအိမ်မှာ အရှေ့ဘက်အရပ်၌ ရှိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်သူမ အရှေ့စူးစူးသို့ လျှောက်သွားသည်။

မကြာမီ၌ သူမသည် မီးမိုက်မိုက်ထွန်းထွန်းထားသော အေးလမ်းသွယ်ကလေးထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးထိန်ထိန်လင်းနေသော လမ်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အဲဒီလမ်းထဲကျမှ ငါ တက္ကစီ ငှားလို့ ရမှာပဲ။

သူမနောက်ဘက်မှ ခပ်ပြင်းပြင်း နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံများ ကြားရသဖြင့် သူမ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အိုဟာကုတ်ကြီး ဝတ်ထားသော လူထွားကြီးတစ်ယောက် မိမိထံသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာလျက် ရှိသည်။

မေရီ ခြေလှမ်းများ ပိုသွက်လာ၏။

“ခဏလေးဗျာ၊ ဒီက အစ်မကြီး မျက်စိလည်နေလို့လား”

ရိုမေးနီးယန်းသံ ခပ်ဝဲဝဲဖြင့် ထိုလူက အော်မေးသည်။

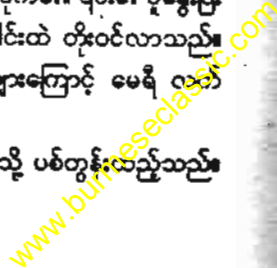
သူမ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဧကန္တ ရဲသားတစ်ဦးဖြစ်မည် ထင်သည်။ မိမိအန္တရာယ်မဖြစ်စေရန် နောက်မှ လိုက်လံစောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဖြစ်ဟန် တူသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်...”

ထိုစဉ် ဝှေးခနဲ မော်တော်ကားသံတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူမ နောက်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးကပ်လာသော ကားတစ်စီး၏အသံ၊ ပြီးတော့ ကျီခနဲခြည်အောင် ဘရိတ်ဖမ်းအုပ်လိုက်သည့်အသံတို့ကို ဆက်တိုက်ကြားရသည်။

အိုဟာကုတ်နှင့် လူထွားကြီးက မေရီကို ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။ ၎င်း၏ ပုခွေးပြီးနဲ့စော်သော ထွက်သက်ဝင်သက်များက သူမ နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ၎င်း၏ တုတ်ခိုင်ကြမ်းတမ်းသော လက်ချောင်းကြီးများကြောင့် မေရီ လည်တောက်ဝတ်များ နာကျင်သွား၏။

၎င်းက မေရီအား တံခါးဖွင့်ထားသော ကားထဲသို့ ပစ်တွန်းထည့်သည်။

မေရီက ပြန်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ကားထဲ ဝင်စမ်း”

လူထွားကြီးက အော်လိုက်သည်။

“မဝင်ဘူး၊ ကယ်ကြပါရှင်၊ ကယ်ကြပါ”

မေရီ အော်လိုက်သည်။

လမ်းတစ်ဖက်မှ အော်သံတစ်ခု ထွက်လာသည်။ လူတစ်ယောက် ပြေးလာသည်။ ထိုလူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။

“လွှတ်လိုက်စမ်းဟေ့”

ထိုလူက အော်သည်။ ၎င်းက လူထွားကြီးကို မေရီအပါးမှ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ လူထွားကြီးလက်တွင်းမှ မေရီ လွတ်သွား၏။

ကားမောင်းသူက သူ့အဖော်ကို ကူညီရန် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရဲကားဥဩသံတစ်ခု တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။

လူထွားကြီးက သူ့အဖော်ကို တစ်စုံတစ်ခုအော်ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ကားပေါ် ခုန်တက်ကာ အချိန်ပြင်းစွာ မောင်းပြေးသွားလေသည်။

ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ဟူသော စာတန်းကားဘေး၌ ပါရှိသော အပြာနှင့် အဖြူရောင် မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ခေါင်မိုးပေါ်၌ အချက်ပြမီး အပြာရောင်ထိ ဖွင့်လျက် မေရီတို့အနားသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ယူနီဖောင်းနှင့် လူနှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ “ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ” ဟု တစ်ယောက်က ရိုမေးနီးယားဘာသာဖြင့် မေးသည်။ မြို့အင်္ဂလိပ်လို မတတ်တတ်နှင့် ထပ်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

မေရီသည် ကြောက်စိတ်များ ပြယ်သွားအောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။

“လူနှစ်ယောက် ကျွန်မကို ကားပေါ်ဆွဲတင်လို့၊ ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီးသာ ဝင်မကယ်ရင်...”

သူမက အေးလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကယ်တင်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူမအနား၌ မရိုတော့ချေ။

* * *

သူမ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မရ။ အိပ်မက်ထဲ၌ မသမာသူနှစ်ဦး လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်နေရသည်။

လန့်နိုးလိုက်၊ ပြန်အိပ်ပျော်သွားလိုက်၊ ပြန်နိုးလာလိုက် ဖြစ်နေသည်။ သူမ အဖြစ်အပျက်ကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ကြည့်တွေ့ချပြန်သည်။

သူမဆီ ချဉ်းကပ်လာသော ခြေသံများ၊ ထိုးဆိုက်လာသော မော်တော်ကား၊ သူမအား လူထွားကြီးက ကားထဲ တွန်းထည့်ပုံ။

မိမိ ဘယ်သူမှန်း သူတို့ သိလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန်ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦးကို သက်သက်စားပြုတိုက်ခွင့်လို့ပဲ လား။

*

မေရီ ရုံးသို့ ရောက်သောအခါ မိုက်ဆလိတ်က သူမအား အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ကော်ဖီနှစ်ခွက် ယူလာပြီး သူမ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကပွဲ ကြည့်လို့ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

ကပွဲမှအပြန် ဖြစ်ပျက်သမျှမှာ ဆလိတ်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပေ။

“ခင်ဗျား ဘယ်နေရာ နာသွားသေးလဲ”

သူမက သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်”

“ခင်ဗျားကို သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြံစည်တော့ ခင်ဗျားကို နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့သေးသလားလို့ ခေးတာ”

ဆလိတ်က စိတ်ရှည်ရှည်ပြောသည်။

“ကျွန်မ... ဟို... အဲ... ရှင် ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီမယ် မဒေသံအမတ်ကြီး ရိုးမေးနီးယားမှာ ဘာမှလျှို့ဝှက်ထားလို့ မရဘူး။ ခင်ဗျား ရေချိုးတာကအစ လူတိုင်း သိတယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လမ်းထွက်မလျှောက်သင့်ဘူးဗျာ”

“ကျွန်မ အခုသိပါပြီ၊ နောက် ဒါမျိုး မပြစ်စေရပါဘူး”

မေရီက အေးစက်စွာ ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလူဆိုးက ခင်ဗျားဆီက ဘာတွေလုယူသွားသေးလဲ”

“ဘာမှ မယူပါဘူး”

ဆလိတ် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“အင်း အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ဖြစ်ဖြစ် ကုတ်အင်္ကျီဖြစ်ဖြစ် လိုချင်ရင် သူတို့ အဲဒီနေရာမှာပဲ လုယူသွားမှာပေါ့။ ဘာလို့ ခင်ဗျားတို့ ဆွဲတင်တာပါလိမ့်။ ဒါ ပြန်ပေးဆွဲချင်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှား ပြန်ပေးဆွဲချင်ပါလိမ့်”

“အိုင်အိုနက်စကားရဲ့ လူတွေတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ သူက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနဲ့ ဆက်ဆံရေးပြုပြင်အောင် ကြိုးစားနေတာပဲ။ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးအုပ်စု တစ်ခုခု ဖြစ်မယ်”

“ဒါမှမဟုတ်လဲ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ ရိုးရိုးလူဆိုးတွေပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဒီနိုင်ငံမှာ ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူး။ ပြန်ပေးသမား ဖမ်းမိရင် ရုံးတင်အမှုမစစ်ဘဲ လက်ပြောငှာတပ်ဖွဲ့နဲ့ တစ်ခါတည်း ကွပ်မျက်တွေ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေ”

ဆလိတ်က ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး

“ခင်ဗျား အိမ်ပြန်တော့ဗျာ”

“ရှင်”

ဆလိတ်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချပြီး

“နတ်ထွက်စာတင်လိုက်၊ ကလေးတွေခေါ်ပြီး ခင်ဗျားအတွက် လုံခြုံမှုရှိတဲ့ တင်းဆပ်ပြည်နယ်ကို ပြန်သွားရဲ့ပဲ”

မေရီ မျက်နှာရဲတက်လာ၏။

“ဒီမယ် မစုတာဆလိတ်၊ ကျွန်မ မှားသွားတယ်၊ ဒီအမှားဟာ ကျွန်မရဲ့ ဝထမဆုံးအမှား မဟုတ်သလို နောက်ဆုံးအမှားလဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဒီရာထူးတို့

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် ခန့်အပ်ခဲ့တာပါ။ သူ အလုပ် ထုတ်မပစ်မချင်း ကျွန်မကို ရှင်အပါအဝင် ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ဖို့ လာပြောခွင့် မရှိဘူး။ ဒီသံနိုးကလူတွေ ကျွန်မနဲ့ လက်တွဲအလုပ်လုပ်စေချင်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး မလုပ်စေချင်ဘူး။ ရှင် ဒီလိုမလုပ်နိုင်ရင် အိမ်ပြန်ပေါ့”

မေရီ အသားဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဆလိတ်က မတ်တတ်ထပြီး

“ဒီမနက် အစီရင်ခံစာတွေ ခင်ဗျားစားပွဲပေါ် အရောက်ပို့ပေးလို့လိုက်ပါမယ် ဒေသံ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ”

ထိုနေ့မနက်က သံနိုး၍ မေရီအား ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်မှုအကြောင်းကိုသာ အဓိက ပြောဆိုနေကြသည်။

ဒီကိစ္စကို သူတို့ ဘယ်လိုသိပါလိမ့်။ မိုက်ဆလိတ်ကဧရာ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားသလဲ။

မိမိအား ကယ်တင်သောလူ၏ နာမည်ကို မေရီ သိချင်သည်။ ကေးဇူးတင် စကား ပြောချင်သေးသည်။

၎င်းအား တဒက်သာ မြင်လိုက်ရသော်လည်း ၎င်း၏ ရုပ်သွင်ကို မေရီ မျက်စိ ထဲ ပြန်မြင်ယောင်မိ၏။ အသက် ၄၀ ကျော်ရှိပြီး ဆံပင်အတော်ဖြူ၍ ဆွဲဆောင် ခန္ဓာသော ဥပမိရုပ်ရည် ရှိသည်။ သူ့ကောင်းသံက နိုင်ငံခြားသံတစ်မျိုး ဝံသည်။ မြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်နိုင်၏။

ထိုသူသည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လျှင် ယခုအခါ ရိုးမေးနီးယား မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလောက်ပေပြီ။

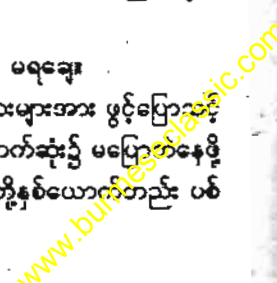

မေရီ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသည်။ ထိုစိတ်ကူးကို သူမ ဖျောက်ဖျက်၍မရ။

မိမိအား ဤရာထူး ဤနိုင်ငံမှ ဖယ်ရှားလိုသောသူမှာ မိုက်ဆလိတ်သာ ရှိ သည်။ မိမိကြောက်လန့်ပြီး အမေရိကန်သို့ ပြန်သွားအောင် ခြောက်လှန့်ရန် ဖမ်းသို့ ပြန်ပေးဆွဲမှုကို ဟန်ပြလုပ်ရာ၌ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူသည် ဆလိတ် မဖြစ် နိုင်ပါလား။ သူမအား ကပွဲလက်မှတ်ကို ၎င်းကိုယ်တိုင် လာပေးခဲ့သည် မဟုတ် ထား။ မိမိ ဘယ်မှာရှိမှန်း ၎င်း သိနေသည်။

ဤအချက်ကို မေရီ ခေါင်းထဲက ဖျောက်ဖျက်၍ မရချေ။

မိမိအား ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်ခဲ့ကြပုံကို ကလေးများအား ဖွင့်ပြောသင့် ပြောသင့် မေရီ အပြန်အလှန် စဉ်းစားရသည်။ နောက်ဆုံး မပြောဘဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကလေးတွေ မလန့်စေချင်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ပစ်

မထားဖို့ မိမိ သတိထားကြည့်ရလိမ့်မည်။

ထိုညနေ၌ ပြင်သစ်မှ အလည်ရောက်လာသော စန္ဒရားပညာရှင်တစ်ဦးအား ပြင်သစ်သံရုံး၌ ဂုဏ်ပြုစဉ်ခံသည့် ကော့တေးလ်ပါတီပွဲ ကျင်းပသည်။ မေရီပင်ပန်းပြီး စိတ်ချောက်ချားနေသဖြင့် ထိုပါတီပွဲသို့ မသွားချင်ပေ။ သို့သော် မသွား၍ မဖြစ်ကြောင်း သူမ သိ၏။

သူမ ရေချိုးပြီး ဂါဝန်ရှည်တစ်ထည် ရွေးထုတ်သည်။
ဖိနပ်များကို လှမ်းယူစဉ် ဖိနပ်တစ်ဖက် ခွာကျိုးနေကြောင်း သူမ တွေ့သဖြင့် အိမ်စေ ကာမင်အား ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်”
“ကာမင် ဟောဒီဖိနပ်ကို ဆိုင်မှာသွားပြီး ပြင်ခိုင်းပေးစမ်းပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်၊ တခြားဘာအလိုရှိပါသေးလဲ”
“မရှိပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ပြင်သစ်သံရုံးသို့ မေရီရောက်သွားသောအခါ ဧည့်သည်များဖြင့် ပြည့်လေပြီ။ ဝင်ပေါက်ဝ၌ သူမ ပြင်သစ်သံရုံးသို့ ယခင် လာလည်စဉ်က သိက္ခာပေးသော သံအမတ်ကြီး၏ တပည့်အရာရှိတစ်ဦးက ဆီးကြိုသည်။ သူက သူမထံကို ဆွဲယူ၍ နမ်းပြီး

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မဒမ်၊ ခုလို ပါတီပွဲကို ကြွရောက်ချီးမြှင့်တာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

“ကျွန်မကို ဖိတ်ကြားတဲ့အတွက်လဲ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”
သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အပြုံးတွေ ဝေနေသည်။
“သံအမတ်ကြီးဆီကို လိုက်ပို့ပေးပါရစေလား”

သူက လူကပ်နေသော ကပွဲခန်းမကြီးထဲမှ မေရီအား ခေါ်သွားသည်။ မေရီ အပတ်တိုင်းလိုလို တွေ့နေကျ မျက်နှာများကို ပြန်မြင်ရ၏။
“မေရီသည် ပြင်သစ်သံအမတ်ကြီးနှင့်တွေ့ကာ အပြန်အလှန် နှုတ်ခွန်းဆက်သကြသည်။

“မဒမ် ဒေါ်ဖင်ကို ခင်ဗျား သိပ်သဘောကျမှာပါ။ သူက သိပ်တော်ဆုံး စန္ဒရားပညာရှင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သူ့လက်သံ နားဆင်ဖို့ မျှော်လင့်နေပါတယ်”
တပွဲထိုးတစ်ဦးသည် ရှန်ပီနီဖန်ခွက်များပါသော လင်ပန်းတစ်ချပ်တိုင်လှူ

မေရီတို့အနီးမှ ပြတ်သွားသည်။

ယခုအခါ၌ မေရီသည် သံရုံးဧည့်ခံပွဲများစွာတက်ရင်း ရှန်ပီနီသောက်သည့် အကျင့်ကလေး ရခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဩစတြေးလျသံအမတ်ကြီးဘက် လှည့်နှုတ်ဆက်စဉ် မိမိအား ပြန်ပေးသမားများလက်မှ ကယ်တင်ခဲ့သော လူကြီးကို သူမ တွေ့သွားလေသည်။ ထိုလူသည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ အိတာလျံသံအမတ်ကြီး၊ ၎င်း၏ လက်ထောက် အရာရှိတို့နှင့်အတူ မတ်တပ်ရပ် စကားပြောနေသည်။

“ကျွန်မကို ခဏလေး ခွင့်ပြုပါရှင်”
ဟု မေရီက ပြောပြီး ကယ်တင်ရှင် ပြင်သစ်ကြီးရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။
“ပါရီကို လွမ်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ကျရင် . . .”

ပြင်သစ်ကြီးသည် မိမိထံ ချဉ်းကပ်လာသော မေရီအား တွေ့သွားသဖြင့် ကောင်းတန်းလန်း ရပ်လိုက်သည်။

“ဪ . . . ဒုက္ခသည် မိန်းမလှလေးပါကလား”
“ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိလို့လား”
အိတာလျံသံအမတ်ကြီးက မေးသည်။

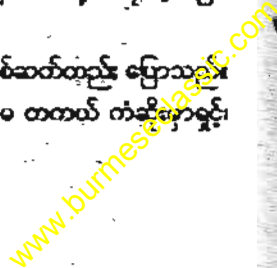
“ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူကမှ တရားဝင် မိတ်ဆက်ပေးကြသေးပါဘူး”
“ကဲ . . . ဒါဖြင့် မဒမ်သံအမတ်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးမယ်၊ ဟောဒါဒေါက်တာ လူဝီဒီဂေးပါပဲ”

ပြင်သစ်ကြီး၏ မျက်နှာထားက ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။
“မဒမ်သံအမတ်ကြီးဟုတ်လား၊ ဘုရားရေး . . . ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် လုံးလုံး မသိဘူး၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော် အိဉ်ညက မှတ်မိဖို့ ကောင်းတာ”

ဒေါက်တာ ဒီဂိုဂေးက ဘားနာနာနှင့် ပြောသည်။
“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မအသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပြီပဲ”
မေရီက ပြုံး၍ပြောသည်။ အိတာလျံသံအမတ်ကြီးက ပြင်သစ်ဆရာဝန်အား လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဪ . . . လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကိုး၊ အေးဗျာ မဒမ်ရဲ့ ကံဆိုးတဲ့အဖြစ်တို့ ကျွန်တော် ကြားပြီးပါပြီ”

အိတာလျံသံအမတ်ကြီးက မေရီဘက်လှည့်၍ တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။
“ဒေါက်တာ ဒီဂိုဂေးသာ ရောက်မလာရင် ကျွန်မ တကယ် ကံဆိုးမှာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒီဖိုဂေးက ပြုံး၍

“အင်း ကျွန်တော် အချိန်မှန် နေရာမှန် ရောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းသာရယ် တယ်ဗျာ”

အိတာလုံသံအမတ်ကြီးနှင့် အရာရှိသည် ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးနှင့် အဖွဲ့တို့ ဝင်လာကြသည်ကို မြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သံအမတ်ကြီးက

“ကျွန်တော်တို့ သွားတွေရမယ့် ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာလို့ ခွင့်ပြုပါဦး နော်”

အိတာလုံသံအမတ်ကြီးနှင့် အရာရှိတို့သည် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားကြရာ မေရီသည် ဒီဖိုဂေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ရဲတွေလာတော့ ရှင် ဘာလို့ ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ”

မေရီက မေးလိုက်သည်။ သူက သူမအား တုခပ်မျှ အကဲခတ်နေပြီး

“ရိုမေးနီးယားရဲတွေနဲ့ မပတ်သက်ရင် အကောင်းဆုံးဗျ။ သူတို့က မျတ်ခြင် သက်သေတွေကိုဖမ်းပြီး အတင်းအဓမ္မ စစ်လားဆေးလား လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်သံရုံးအတွက် တာဝန်ယူကုသပေးရတဲ့ ဆရာဝန်ပါ။ ဆီ တမန်ကင်းလွတ်ခွင့် ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သံရုံးတွေမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အတော်များများ သိပါတယ်။ ဒီသတင်း အချက်အလက်တွေဟာ ရိုမေးနီးယားအစိုးရအတွက် သိပ်အဖိုးတန်ချင် တန်နိုင် တယ်လေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီညက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ထားရစ်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ် ပါဗျာ”

ဒီဖိုဂေးသည် ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် မေရီ ပို၍ သဘောကျမိသည်။ နောက်ပြီး အက်ဒွပ်နှင့်လည်း နည်းနည်းတူသည်ဟု မေရီ ထင်သည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တူမှန်းလည်း မသိ။ ဒီဖိုဂေးသည် အက်ဒွပ်ကဲ့သို့ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်များလား။

မဟုတ်သေး။ သည့်ထက်ပို၏။ ဒီဖိုဂေးသည် အက်ဒွပ်ကဲ့သို့ပင် ပွင့်လင်းသူ ရှိသည်။ သူ ပြုံးပုံကလည်း အက်ဒွပ်နှင့် တစ်ထေရာတည်းပါပဲ။

“ကဲ ကျွန်တော် ဒီက ဧည့်သည်တွေနဲ့ သွားပြီးရောရဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ရှင် ပါတီတက်ရတာ မပျော်ဘူးလား”

ဒီဖိုဂေးက ရှုံ့မဲ့လျက်

“ဟုတ်တယ်၊ ပါတီတွေကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်”

“ရှင် ဇနီးကရော”

ဒီဖိုဂေးက တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန်ပြင်ပြီး ခဏဆိုင်းကာ

“ဟုတ်ကဲ့ သူကတော့ပါတီတက်ရတာ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဝါသနာကြီးတယ် ဗျာ”

“သူ ရှင်နဲ့ ပါလာသလား”

“သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးသွားပါပြီ”

မေရီ မျက်နှာအရောင်ဖျော့သွား၏။

“ဘုရားရေ . . စိတ်မကောင်းလို့က်တာရှင်၊ ဘယ်လိုဖြစ် . . ”

ဒီဖိုဂေးမျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် အယ်လ်ဂိုးရီးယားနိုင်ငံမှာနေခဲ့တုန်း စာ ကျွန်တော်က အကြမ်းဖက်သမားတွေကို လျှို့ဝှက်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ ကျွန်တော် ဘယ်သူမှန်း သူတို့ သိသွားတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို သူတို့ ငိုးနဲ့ ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော် အဝေးရောက်နေတယ်”

ဒီဖိုဂေး၏ စကားလုံးများ တဖြည်းဖြည်း လေးလံနွေးကွေးလာ၏။

“ကျွန်မ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

မေရီက ထပ်မံပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သေသောသူ ကြာရင်မေ့လို့ ပြောကြတာပါပဲ။ ဒါပေ ခဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီစကားကို မယုံတော့ပါဘူး”

ဒီဖိုဂေးက ခါးသီးစွာ ပြောသည်။

မေရီလည်း အက်ဒွပ်ကို သတိရလာသည်။ အက်ဒွပ်ကို ဘယ်လောက်ကစွမ်း နေသလဲ။ သို့သော် ဒီဖိုဂေးသည် ဝေဒနာခံစားလျက် အသက်ရှင်နေခဲ့သည်မှာ ဒီမီထက် ပိုကြာခဲ့ချေပြီ။

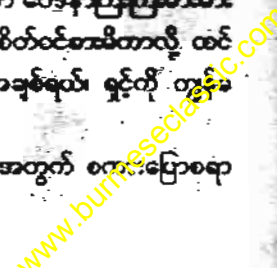
သူက သူမအားကြည့်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး မဒမ်”

ဟု ပြောကာ ထပ်မံရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်တစ်စုအား နှုတ်ဆက်ရန် ထုည့်ထွက်သွားလေသည်။

သူက ရှင်နဲ့ အတော်လေး တူတယ် အက်ဒွပ်ရဲ့။ သူ့ကို ရှင် မြင်ရင် သဘော ထူးမှာပါ။ သူတို့ သတ္တိလည်း သိပ်ကောင်းတာ။ သူ့မှာ ဝေဒနာကြီးကြီးစားစား ခံစားနေရတာတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားမိတာလို့ ထင် တာပဲ။ ကျွန်မလည်း ဝေဒနာခံစားနေရတာပါပဲ အချစ်ရယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ လွမ်းတာ ဖျောက်လို့မှ ရပါဦးခလား။

ဒီမှာ ကျွန်မ သိပ်အထီးကျန်နေတယ်။ ကျွန်မအတွက် စကားပြောရော

အားဖိုလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မလေ သိပ်ကို အောင်မြင်ချင်တာပဲ။ မိုးသိမ်းက ကျွန်မကို ကိုယ့်ဌာနေပြန်သွားရအောင် လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မ မပြန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင့်ကို သိပ်တောင့်တမိတယ်။

ရွက်နိုက် အချစ်ရယ်...။

*

နောက်နေ့မနက်တွင် မေရီသည် စတင်တန်ခရာများထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ စတင်တန်၏အသံကို ကြားရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသည်။ သူ့အသံဟာ ငါ့အိမ် ငါ့ဇာတိမြေရဲ့ အသက်သွေးကြောမျှင်လိုပဲ။

“ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းကောင်းတွေချည်း ကျွန်တော် ကြားနေရပါတယ်။ ဖန်နာမာဖီကိစ္စက ဒီမှာတော့ သတင်းစာမျက်နှာဖုံး သတင်းဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ဗျား ပြောင်မြောက်ပါပေတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စတင်တန်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့အကြောင်း ပြောပါဦး မေရီ”

“ကျွန်မ ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ရော လုံခြုံရေးအဖွဲ့နဲ့ပါ သွားတွေ့ပြီးပါပြီ။ သူ့ထံ သဲလွန်စ လုံးဝ မရသေးဘူး”

“ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်တည်းအပြင်မသွားဖို့ မိုက်ဆလိတ်က မပြောထားဘူးလား”

လာပြန်ပြီ မိုက်ဆလိတ်။

“ဟုတ်ကဲ့။ သူ သတိပေးခဲ့ပါတယ် စတင်တန်”

မိုက်ဆလိတ်က ငါ့ကို အိမ်ပြန်ခိုင်းတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရကောင်းမလား။ တင့်အင်း။ ဆလိတ်ကို ငါ့နည်းနဲ့ ငါ ကြည့်ရှုင်းပါမယ်။

“ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ ကျွန်တော် ဒီမှာ အမြဲရှိနေတယ်။ အချိန်မရွေး အသင့်ပါပဲ မေရီ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး စတင်တန်”

မေရီက ပြောသည်။

စတင်တန်နှင့် စကားပြောလိုက်ချိမ်းကြောင့် သူမ အတော်လေး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

*

“ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သံဇုံမှာ သတင်းပေါက်ကြားမှု ရှိနေတယ်”

မေရီနှင့် မိုက်ဆလိတ်တို့ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အစည်းအဝေး သွားမတတ်မီ ကော်ဖီ သောက်နေကြ၏။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုဆိုးလို့လဲ”

“သိပ်ဆိုးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကုန်သွယ်ရေးသံအရာရှိ ဒေးဗစ်ပစ်တာတော့ ရိုမေးနီးယန်း ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် သွားဆွေးနွေးပြီးပြီ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ အရင်တစ်ပတ်က ကျွန်မတို့ အဲဒါဆွေးနွေးပြီးပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေးဗစ် နောက်တစ်ခါ သွားတွေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ တင်ပြသမျှ တန်ပြန်ကမ်းလှမ်းချက်တွေကို သူတို့ ကြိုသိပြီးသားချည်း ဖြစ်နေတယ်။ အချိန်တော်တို့ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ သဘောတူနိုင်မလဲ၊ ပြင်ဆင်ထားသလဲ ဆိုတာကို သူတို့ အတိအကျ သိနေတယ်”

“သူတို့ဘာသာ စဉ်းစားတွက်ချက်ယူလို့ ရတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ကမ်းလှမ်းချက်အသစ်တွေနည်းနည်းပါးပါး ဆွေးနွေးကြည့်ရင် သူတို့က ရှေ့ကြိုရောက်နေပြန်ရော”

မေရီသည် တဒင်္ဂမျှ တွေဝေနေပြီး

“သတင်းပေါက်ကြားတာ ဒီရုံးက လူတစ်ဦးဦးရဲ့လက်ချက်ပဲလို့ ရှင် ထင်သလား”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနေပြီ။ နောက်ဆုံး ကျင်းပခဲ့တဲ့ အရာရှိဆွေးနွေးပွဲကို ပုစိမောင်းအခန်းထဲမှာ ကျင်းပခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အီလက်ထရွန်းနစ်ပညာရှင်တွေက အဲဒီအခန်းက သတင်းပေါက်ထွက်တာလို့ ခြေရာခံလိုက်လို့ရခဲ့ပြီ”

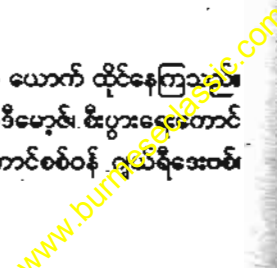
မေရီက ဆလိတ်အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

ပုစိမောင်းအခန်းထဲသို့ သံဇုံ၏ ထိပ်သီးအရာရှိ ၈ ဦးမျှသာ ဝင်ခွင့်ပြုထားသည်။

“သတင်းပေါက်ကြားသူဟာ အီလက်ထရွန်းနစ်ပညာရှင်တစ်ဦးပဲ အဲဒီအခန်းထဲ ယူလာခဲ့တာ သေချာတယ်။ တိတ်ရီကော်ဒါတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ နီးစပ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလူတွေကိုပဲ ဒီနေ့မနက် ပုစိမောင်းအခန်းထဲခေါ်ပြီး အစည်းအဝေးလုပ်စေချင်တယ်။ အပြစ်ရှိတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိရိယာတွေက ရှာပေးပါလိမ့်မယ်”

*

ပုစိမောင်းအခန်းထဲရှိ စားပွဲပတ်လည်တွင် လူ ၈ ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ နိုင်ငံရေးကောင်စစ်ဝန်နှင့် စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင် အက်ဒီမော့စ်၊ ဇီးပွားဒေကောင်စစ်ဝန် ပက်ထရစ်ရှာတက်ဖီးလ်၊ ပြည်သူ့ရေးရာကောင်စစ်ဝန် ဂွယ်ရီဒေးဗစ်။

ကုန်သွယ်ရေးကောင်စစ်ဝန် ဒေးဗစ်ဗစ်တာ၊ အုပ်ချုပ်မှုကောင်စစ်ဝန် လူးထမ်
ဂျွန်ကလိုနှင့် ဝိုလ်ဟုတ်ကြီး ဝိဇ္ဇာမက်ကင်နီတို့ ပါဝင်သည်။ မေရီနှင့် ဆလိတ်တို့
ကား စားပွဲတစ်ဖက်စွန်း၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။

မေရီက ဒေးဗစ်ဗစ်တာဘက်လှည့်ပြီး

“ရိုးမေးနီးယန်းကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးနဲ့ ရှင် ဆွေးနွေးမှု ဘယ်လိုအခြေအနေ
ရှိသလဲ”

ဒေးဗစ်ဗစ်တာက ခေါင်းခါပြပြီး

“ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလောက် မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောမယ့်ထို
အားလုံး သူတို့ ကြိုသိနေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်က ကမ်းလှမ်းချက်အသစ်တွေနဲ့
ဝင်သွားရော သူတို့က အဲဒါတွေကို ငြင်းဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို သူတို့ ထိုးဖောက်မြင်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့”

ဆလိတ်က ပြောသည်။

“ဘာကို ဆိုလို့တာလဲ”

“ဒီအခန်းထဲက လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို သူတို့ထိုးဖောက်
ကြည့်လို့ ရနေတယ်”

ဆလိတ်က စားပွဲပေါ်မှာ တယ်လီဖုန်းအနီကို ကောက်ကိုင်ကာ

“သူ့ကို အထဲလွှတ်လိုက်ပါ”

ကအောင့်အကြော၌ တံခါးကြီးပွင့်လာပြီး အရပ်ဝတ်နှင့်လူတစ်ယောက် ထင်
လာသည်။ သူလက်ထဲမှာ အနက်ရောင်သေတ္တာလေးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။
သေတ္တာလေးပေါ်၌ ဒိုင်ခွက်လေး ပါရှိ၏။

အက်ဒီမာ့စ်က

“နေပါဦး၊ ဒီထဲတို့ ဘယ်သူမှ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်မတို့ ပြဿနာလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ သူက ပြေရှင်းလေး
ပါလိမ့်မယ်”

မေရီက ထိုလူ့အား လှမ်းကြည့်ကာ

“ရှင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီက လူကြီးမင်းအားလုံး ကိုယ့်နေရာမှာပဲ ကိုယ် ထိုင်နေကြ
ပါခင်ဗျာ”

ကောင်စစ်ဝန်အားလုံး ငေးကြည့်နေစဉ် ထိုလူသည် မိုက်ဆလိတ်အနားသို့
သွားသောလေးကိုယူသွားသည်။ ဒိုင်ခွက်လေးထဲမှ မြားတံငယ်မှာ သုညအမှတ်

အသား၌သာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုလူက ပက်ထရစ်ရှာဟက်ဖီးလ်ဘက်
ဆက်သွားသည်။ မြားတံကလေးက ငြိမ်နေဆဲ။ ထို့နောက် ဂျယ်ရီဒေးဗစ်၊ လူး
ထမ်ဂျွန်ကလိုတို့အား ဆက်လက်စမ်းသပ်သည်။ မြားတံလေးက သုညဂဏန်းမှ
မရွေ့။ ဒေးဗစ်ဗစ်တာနှင့် နောက်ဆုံး ဝိုလ်ဟုတ်ကြီး ဝိဇ္ဇာမက်ကင်နီတို့ဆီ ဆက်
စမ်းသပ်သည်။ မြားတံ လေး တုတ်တုတ်မလှုပ်။ နောက်ဆုံး၌ မေရီသာ
တုန် တော့သည်။

သူမ အပါးသို့ ထိုလူချင်းကပ်လာသောအခါ မြားတံလေး ချာရပတ်လည်
လှုပ်ယမ်းလာတော့သည်။ မိုက်ဆလိတ်က

“ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်”

ဟု ပြောကာ ငေါက်ခဲနဲထပြီး မေရီဆီ ပြေးလာသည်။

“သေချာရဲ့လား”

မိုက်က အီလက်ထရွန်နစ်ပညာရှင်အား မေးလိုက်၏။ မြားတံကလေးမှာ
သွက်သွက်ခါ လှုပ်နေသည်။

“ဒီစက်ကလေးကို စကားပြောကြည့်ပါ”

ထိုလူက ညွှန်ကြားသည်။

မေရီ အကြောင်ကြောင်နှင့် ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့အစည်းအဝေးကို ဖျက်သိမ်းခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

မိုက်က ပြောသည်။ မေရီက အရာရှိများဘက်လှည့်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့အစည်းအဝေး ပြီးပါပြီ၊ ကေးဇူတင်ပါတယ်”

မိုက်ဆလိတ်က ပညာရှင်အား

“ခင်ဗျား နေခဲ့ဦး”

အရာရှိကြီးအားလုံး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသောအခါ မိုက်ဆလိတ်က

“ကြမ်းပိုး ဘယ်မှာရှိသလဲ အတိအကျရှာလို့ ဖြေလား”

“ရပါတယ်”

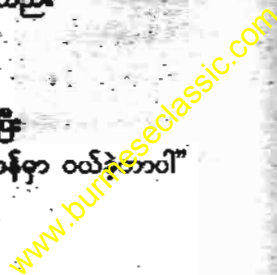
ပညာရှင်က သေတ္တာနက်ကလေးကို မေရီခန္ဓာတိုက်မှ ထက်အခန်းထဲထဲ
အကွာသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသည်။ သူမ ခြေထောက်နှင့် နီးလာလေ
မြားတံကလေးက ပို၍လျင်မြန်စွာ ရွေ့လာလေဖြစ်သည်။

ပညာရှင်က ခါးဖတ်၍ ရပ်ပြီး

“မဒပ်ရဲ့ ဒီနပ်ထဲမှာ ကြမ်းပိုးမရှိနေပါတယ်”

မေရီက မယုံနိုင်စွာဖြင့် ထိုလူ့အား ပြန်ပြောကြည့်ပြီး

“ရှင် မှားနေပြီ၊ ဒီဒီနပ်တွေကို ကျွန်မ ဝါရှင်ထန်မှာ ဝယ်ခဲ့တာပါ”

မိုက်ဆလိတ်က

"ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျား ဖိနပ်တွေ ချွတ်ပေးပါလား"

"ကျွန်မ... ကျွန်မ..."

ဤကိစ္စတစ်ခုလုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းသည်။ စမ်းသပ်သည့် စက်ကလေးက နှေးနေလို့ ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိအား ဆျော်ကတန်းခွဲ ကြီးစားနေခြင်း ဖြစ်မည်။ မိမိအား မိုက်ဆလိတ်က အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ ကြံစည်သည့် လှည့်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ရန်သူကို သတင်းခိုးပေးရန် ကြံစည်မှု သူ့လျှို့လုပ်မှုဖြင့် မိမိအား ဖမ်းစီးကြောင်း ဆလိတ်က ဝါရင်တန်ကို အကြောင်းကြားလိုက်လိမ့်မည်။ သင်း လှစ်တိုင်း ဒီက ခံမတဲ့လား။

မေရီက ဖိနပ်ချွတ်ပြီး မိုက်ဆလိတ်လက်ထဲ ပေးအပ်လိုက်သည်။

"ဧရာ"

သူမ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြောလိုက်သည်။

ဆလိတ်က ဖိနပ်ခွာကို လှန်ကြည့်သည်။

"ဒီခွာက အသစ်လား"

"ဟင့်အင်း"

ထိုစဉ် သူမ သတိရလာသည်။ ကာမင့်ကို ခွာသစ်လဲတပ်ခိုင်းခဲ့သည် မဟုတ်လား။

မိုက်ဆလိတ်က ခွာကို ဆွဲဖြုတ်နေသည်။ ဖိနပ်ခွာအတွင်း၌ တိတ်ရိကော်ခီ ပိစိကွေးလေးတစ်လုံး တပ်ထားသည်။

"သူ့လျှို့ကို မိပြီ၊ ဒီခွာသစ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်မှာသွားတပ်ခဲ့သလဲ"

ဆလိတ်က မေရီအား မေးလိုက်သည်။

"မသိဘူး၊ အိမ်စေတစ်ယောက်ကို သွားလဲခိုင်းခဲ့တာပါ"

"ကောင်းပါဗျာ၊ နောက်ကို ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ခင်ဗျားရဲ့ အတွင်းရေးမှူးကို ပဲ တာဝန်ပေးပါဗျာ"

မေရီထံသို့ တယ်လက်ဖ်ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

ခင်ဗျား တောင်းခံထားတဲ့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံမှ ချေးငွေကိစ္စကို အထက်လွှတ်တော် နိုင်ငံခြားရေးရာကော်မတီက သဘောတူခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီ။ နတ်ဖြန် တရားဝင်ကြေညာလိမ့်မယ်။ ဒီလုပ်ရပ်အတွက် ခိုးကျွေးဂုဏ်ပြုအပ်မိတယ်။

မိုက်ဆလိတ်က ထိုကြေးနန်းကို ဖတ်ပြီး

"မင်္ဂလာရှိတဲ့သတင်းပါပဲ၊ နီဂူလက်စကိုတော့ သိပ်ပျော်သွားမှာပဲ"

ရိုမေးနီးယားဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး နီဂူလက်စကိုသည် အခြေအနေယမ်းယိုင်နေကြောင်း မေရီ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ ယခုကိစ္စ အောင်မြင်မှုကြောင့် သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးက သူ့အား သူ့ကောင်းမြောက်ဖွယ် ရှိသည်။

"ဒီကိစ္စကို သူတို့ နက်ဖြန်ကျမှ ကြေညာလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့မနက် နီဂူလက်စကူနဲ့ ကျွန်မတွေ့ဖို့ ရှင် စီစဉ်ပေးစမ်းပါ"

မေရီက နက်နဲစွာတွေးပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရဦးမလား"

"ဟင့်အင်း ကျွန်မဘာသာ လုပ်ပါမယ်"

နောက် ၂ နာရီအကြာ၌ မေရီသည် ရိုမေးနီးယားဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး၏ ဗွဲ့ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ နီဂူလက်စကိုမျက်နှာကြီးက ဝင်းပကြည်လင်နေသည်။

"ကျွန်တော့်အတွက် သတင်းကောင်းပါလာတယ်ပေါ့"

"မပါဘူးရှင်"

မေရီက ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ နီဂူလက်စကိုမျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ် ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွား၏။

"ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ချေးငွေတွေ ပေးတော့မယ်ဆို"

မေရီက သက်ပြင်းချပြီး

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

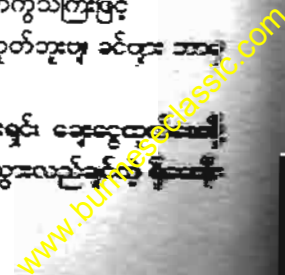
နီဂူလက်စကိုမျက်နှာမှာ အိုကျသွား၏။ မေရီက ပခုံးတွန့်ပြုပြီး "မသိပါဘူး"

"ကျွန်တော်က သမ္မတကြီးကို ကတိတောင် ပေးထားပြီးပြီ"

မေရီ သတင်းအဓိပ္ပာယ်ကို သူ ဂယနဏ နားလည်သွားသဖြင့် စကားဖြုတ်လိုက်၏။ သူမအား စိုက်ကြည့်ပြီး လည်ချောင်းအက်ကွဲသံကြားဖြင့်

"ဒီလိုဖြစ်တာ သမ္မတကြီးက သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရတော့ဘူးလား"

"ကျွန်မလဲ ဝန်ကြီးနည်းတူ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ချေးငွေထပ်မံပေးပေး ထောက်ခံခံက သာနေပေမယ့် ယူထားပြည်နယ်တို့ သွားလည်ချင်လို့ နီဂူလက်စကို"

၃၆

စိုးသိမ်း

လားသာသနာပိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အတွက် ဝန်ကြီးမင်းတို့အဖို့ရက ဝိဇာထုတ်မေး
ဘူးဆိုတာ သိသွားတဲ့ အထက်လွတ်တော်အမတ်တစ်ဦးက ကန့်ကွက်လိုက်တယ်
လေ။ ဒီအမတ်က မော်မွန်ဘာသာဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးပေါ့။ သူက ဒီသတင်းကြား
လို့ အတော်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသတဲ့”

“သာသနာပိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ကိုပေးမယ့်နေ့တွေ
ကန့်ကွက်မဲပေးကြတာ အဲဒီကိစ္စကြောင့်တဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါပေမဲ့ မဒမ် သံအမတ်ကြီးရယ်၊ ခွဲမေးနီးယားနိုင်ငံဟာ သာသနာရေး
အံလေးထားပါတယ်ဗျာ၊ သူတို့တွေကို ဒီမှာလွတ်လပ်ခွင့် အများကြီးပေးထား
တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းကြပါတယ်”

နီဂူလက်စကိုသည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်လျှောက်ပြောနေ၏။ မေရီအား
သို့ ကုလားထိုင်ကို တိုးကပ်ပြီး

“မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့များ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို အဲဒီ
သာသနာပိုင်အဖွဲ့ သွားလည်ခွင့်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အထက်လွတ်တော်ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီက ငွေအဖွဲ့ သဘောတူ
နိုင်ပါ့မလားဟင်”

မေရီက ၎င်း၏ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“ဝန်ကြီးမင်းရှင်၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အာမခံရဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီနေ့ နေ့ခင်း လူကြီးမင်းဆီက အပြေတိုရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မေရီသည် သူမ စားပွဲ၌ တယ်လီဖုန်း စောင့်နေ၏။

မွန်းလွဲ ၂ နာရီခွဲ၌ နီဂူလက်စကိုထံမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ သတင်းကောင်းပြောမလို့ပါ။ သာသနာပိုင်အဖွဲ့
ဟာ အချိန်မရွေး ဒီနိုင်ငံက ထွက်ခွာလို့ ရပါပြီ။ ကဲ ကျွန်တော့်အတွက်ရော
သတင်းကောင်း ပြောတော့မှာလား”

မေရီသည် တမင်သက်သက် တစ်နာရီမျှခြားပြီးမှ နီဂူလက်စကိုထံ ဖုန်း
ပြန်ဆက်လေသည်။

“နိုင်ငံခြားရေးဌာနက အခုပဲ တယ်လက်စ် ရောက်လာပါတယ်။ ငွေအဖွဲ့
သဘောတူလိုက်ကြပြီတဲ့”

* * *

- ၂၃ -

မေရီသည် ဒေါက်တာ ဒီဖိုးဂေးကို ခေါင်းထဲက ဖျောက်၍မရပေ။ သူသည်
မိမိအသက်ကို ကယ်တင်ပြီး ပျောက်သွားခဲ့၏။ သူ့အား ပြန်ရှာတွေ့သဖြင့် သူမ
ဝမ်းသာရသည်။

မေရီသည် အမေရိကန်ဒေါ်လာဆိုင်သို့ ကောက်ကာငင်ကာ ထသွားပြီး
ဒီဖိုးဂေးအတွက် လှပသောငွေဖလားတစ်ခုကို ဝယ်ယူကာ ပြင်သစ်သံနွဲ့သို့ ပေး
ပို့လိုက်သည်။ ဒီဖိုးဂေး ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ခြင်းမှာ ဤမျှနှင့် မလုံလောက်ချေ
ထိုနေ့ခင်းတွင် ဒေါ်ရသီစတုန်းက

“ဒေါက်တာ ဒီဖိုးဂေးဆိုတဲ့ လူဆီက ဖုန်းလာနေပါတယ်၊ မဒမ် သူ့ကို လက်ခံ
စကား ပြောချင်ရဲ့လား”

မေရီက ပြုံး၍

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါရှင်”

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပို့လိုက်တဲ့ စေတနာ
လက်ဆောင်ပစ္စည်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ။ ဒီလို ထက်
ဆောင်ပေးစရာ လုံးလုံးမလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် တွန်တော် ဘာမဆို
လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါဗျာ”

“ရှင်ကို ဒီထက်မက ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ချင်ပါသေးတယ်ရှင်”

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တအသံတိတ်သွားပြီး

"ခင်ဗျား ဟိုဒင်း.. အဲ.."

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောလေ"

"နေပါစေ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

ဒီမိုဂေး ရုတ်တရက် ရှက်နေပုံရ၏။

"ပြောပါ အားမနာပါနဲ့"

"ကောင်းပါပြီ၊ အဟဲ..ဟဲ.. တစ်ညနေလောက် ကျွန်တော်နဲ့ ညစာ လိုက်စားပါလားလို့ ဖိတ်ချင်လို့ပါ။ ဝါပေမဲ့ ခင်ဗျားက သိပ်အလုပ်များတဲ့သူဆို တော့.."

"စားတာပေါ့ရှင်"

သူမက မဆိုင်းမတွဲ ဖြေလိုက်သည်။

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့"

"ဒါဖြင့် တာရှားပျော်ပွဲစားရုံကို ခင်ဗျားသိလား"

မေရီ ထိုပျော်ပွဲစားရုံသို့ နှစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးသည်။ သို့သော်

"ဟင့်အင်း"

"ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ခင်ဗျားကို အဲဒီရောက်ဖူးအောင် ပို့ပေးရတာပေါ့ ဒီစနေနေ့ညနေ အားရဲလား"

"ညနေ ၆ နာရီမှာ ကော့တေးလ်ပါတီတစ်ပွဲ တက်ရဦးမယ်၊ အဲဒီကပြန်ရင် တော့ ကျွန်မတို့ ညစာ သွားစားလို့ ရပါတယ်"

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်နော် သူတို့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါလား"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စနေနေ့ညဆို မအားကြဘူးရှင်"

မိမိ ဘာကြောင့် လိမ်ညာပြောမိမှန်း သူမဘာသာ မသိချေ။

*

ကော့တေးလ်ပါတီမှာ ဆွစ်ဇာလန်သံရုံး၌ ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ ထို အဆင့်ရှိသော ထိပ်သီးပါတီပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်သည်။ သမ္မတအိုင်အိုနက်စတူ ကိုယ်တိုင် ဟက်ရောက်သည်။

မေရီအား သူ တွေသွားသဖြင့် သူမဆီ လျှောက်လာသည်။

"မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ တောင်းခံထားတဲ့ငွေကို ခင်ဗျားတို့အစိုးရက ထုတ်ချေးဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်"

အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူးဗျာ"

အိုင်အိုနက်စတူသည် မေရီလက်ကို မလိုအပ်ဘဲနှင့် အကြာကြီး ဆုပ်ကိုင် ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။

"သာသနာပိုင်အဖွဲ့ကို အမေရိကန် သွားလည်ခွင့်ပြုတဲ့အတွက်လဲ ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာမိပါတယ် သမ္မတကြီးရယ်"

အိုင်အိုနက်စတူက လက်တစ်ဖက်ခါပြီး

"ရိုမေးနီးယားပြည်သူတွေဟာ အကျဉ်းသားတွေမဟုတ်ကြပါဘူး၊ ဘယ်သူ မဆို ကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားခွင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ လူမှုရေး တရားမျှတမှုနဲ့ ဒီမိုကရေစီလွတ်လပ်မှုရဲ့သင်္ကေတ ဖြစ်ပါတယ်"

မေရီသည် ရှားပါးသော စားနပ်ရိက္ခာများကို ဝယ်ယူရန် ရှည်လျားစွာ တန်းစီနေသော လူများ၊ လေယာဉ်ကွင်း ဝင်းထရ်နောက်ကွယ်မှ လူအုပ်များ ဤနိုင်ငံမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာလိုသောသူကွယ်များအား အာရုံထဲ၌ ရိပ်ခနဲ ပြေးမြင်မိသည်။

"ရိုမေးနီးယားရဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာကို ပြည်သူတွေက ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်"

ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ခွင့်မရှိတဲ့ ဂူလပ် အကျဉ်းစခန်းတွေ ရိုမေးနီးယားမှာ ရှိနေတယ်ဟု မေရီ စိတ်ထဲက ပြန်ပြောမိသော်လည်း နှုတ်က

"ကြုံတဲ့နဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုပြောပါရစေ သမ္မတကြီးရှင်၊ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံက

အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာချင်တဲ့ ဂျူးလူမျိုး ရာနဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီး ရှိနေပေမယ့် သမ္မတ ကြီးရဲ့အစိုးရက သူတို့ကို ဗီဇာတွေ ထုတ်ပေးဘဲ နေပါတယ်"

အိုင်အိုနက်စတူ မျက်နှာအနည်းငယ် ရှုံ့မဲ့ပြီး

"သူတို့ဟာ အစိုးရဆန့်ကျင်သူတွေ၊ ပြဿနာလုပ်သူတွေပဲ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်လို့ ရနိုင်မယ့်နေရာမှာပဲ ထားရှိခြင်းအားဖြင့် ကမ္ဘာ ကြီးအတွက် အန္တရာယ်ကင်းစေပါတယ်"

"သမ္မတကြီးရှင်.."

.. "တခြား သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံတွေထက် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဂျူးတွေ အပေါ် သက်ညှာတဲ့မူဝါဒတွေ ထားရှိပါတယ်။ ဝုဇ်ကဲ့ ခုနစ်က အာရပ်-အစ္စရေး စစ်ပွဲဖြစ်တော့ ရိုမေးနီးယားကလွဲလို့ ဆိုဗီယက်နဲ့ အခြားအရှေ့ဥရောပအုပ်စုဝင် နိုင်ငံတွေအားလုံးဟာ အစ္စရေးနဲ့ သံတမန်အဆက် ပြတ်ခဲ့ကြပါတယ်"

"ကျွန်မ အဲဒါ သတိထားမိပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်၊ ဒါပေမဲ့လဲ.."

"ဒီက ကာဗီယာပင်လယ်ငါးဥတွေ မြည်းကြည့်ပြီးပြီလား၊ ဘယ်ထုတ်ငါးဥ သတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေဗျ"

ဒေါက်တာ လူဝီဒီဖိုဂေးသည် မေရီအား ကားနှင့် လာခေါ်ပါမည်ဟု ပြော
သော်လည်း မေရီက ဖလိုရီယံအား တာရှားပျော်ပွဲစားရုံသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းခဲ့သည်။
မိမိအနည်းငယ် နောက်ကျ၍ ရောက်လာပါမည်ဟု ဒီဖိုဂေးအား သူမ ကြိုတင်
ဖုန်းဆက်ပြောထားရသည်။ သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးနှင့် စကားပြောခဲ့ပုံကို သံဇာ
မှတစ်ဆင့် ဝါရှင်တန်သို့ ကြေးနန်းရိုက်ပို့ရဦးမည်။

ယနေ့ည တာဝန်ကုသုမှာ ဝန်နီ ဖြစ်သည်။ သူက မေရီအား အလေးပြု
တံခါးကို သော့ဖွင့်ပေးသည်။ မေရီသည် မိမိရုံးခန်းထဲဝင်ကာ မီးခလုတ် ဖွင့်လိုက်
ဦး တံခါးဝ၌ ကြက်သေသေစွာ ရပ်နေမိ၏။

သူမ၏ ရုံးခန်းနံရံပေါ်၌ ဆေးအနီဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က စာတစ်
ကြောင်း ရေးသွားသည်။

‘မသေခင် အိမ်ပြန်သွား’

သူမ ရုံးခန်းထဲမှ နောက်ပြန်ဆုတ်သွား၏။ သူမ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူခေါ်
ဖြစ်နေသည်။ ဧည့်ကြိုငှာန စားပွဲဆီသို့ စက်လမ်းထဲမှ သူမ ပြတ်ပြေးသွားသည်။
ဝန်နီသည် သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရိုပါ မဒမ် သံအမတ်ကြီး”

“ဝန်နီ ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲ ဘယ်သူဝင်တာ တွေမိလဲ”

“ဘယ်သူမှ မဝင်ပါဘူး မဒမ်”

“ရှင်လက်ထဲက ဧည့်သည်မှတ်တမ်း ကြည့်ပါရစေ”

မေရီ အသံတွေမတုန်အောင် မနည်းထိန်းထားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်”

ဝန်နီသည် နေ့စဉ်ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာရွက်ကို ဆွဲထုတ်၍ မေရီအား
ပေးလိုက်သည်။ ဧည့်သည်များနာမည်နှင့် ဝင်ရောက်ချိန်တို့ကို ပူးတွဲဖော်ပြထား
သည်။ သူမ ရုံးဆင်းချိန် ညနေ ၅ နာရီခွဲနောက်ပိုင်း အမည်စာရင်းကို အကြမ်း
ဖျင်း စစ်ဆေးလိုက်သည်။ နာမည်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိသည်။

နမူနာသည် မရိုင်းတပ်ကြပ်ကြီး ဝန်နီအား မော့ကြည့်ပြီး

“ဒီစာရင်းထဲက လူတွေအားလုံးကို သူတို့ဝင်တွေ့တဲ့ရုံးခန်းထဲအထိ အစောင့်
နဲ့ လိုက်ပို့ခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမြဲတမ်း ဒီလိုလုပ်နေကျပါ မဒမ်၊ ဒီအပေါ်ထပ်ကို ဘယ်သူ
အစောင့်အကြပ်မပါဘဲ တက်ခွင့်မပေးပါဘူး၊ ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ”

မြစ်ကာကတော့ သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်။

မေရီက

“ကျွန်မ အခန်းနံရံပေါ်က စာတွေကို ဆေးနဲ့ ပြန်အုပ်ဖို့ တစ်ယောက်
ယောက်ကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

မေရီ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမ ဒီမှာ ဆက်နေလျှင် အန်ချပ်လိမ့်မည်။ ကြေးနန်းကို မနက်မှပို့လည်း
ရသည်။

ပျော်ပွဲစားရုံသို့ မေရီ ရောက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာဒီဖိုဂေးသည် သူမ
အား စောင့်နေလေသည်။ သူ၏ စားပွဲသို့ သူမ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ဒီဖို
ဂေး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ နောက်ကျတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

မေရီက ဟန်မပျက် ကြိုးစား၍ ပြောသည်။ ဒီဖိုဂေးက ကုလားထိုင် ဆွဲ
ထုတ်ပေးပြီး

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားတာပဲ၊ ခုလို ကျွန်တော်
နဲ့ ညစာ အတူစားဖို့လာတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

ဒီဖိုဂေးနှင့် ညစာ စားဖို့ ခေါင်းမညိတ်ခွဲမိလျှင် အကောင်းသားဟု သူမ
ယခုမှ နောင်တရမိသည်။ သူမ သိပ်ပြီး စိတ်ခြောက်ချားနေသည်။ စိတ်ရှုပ်နေ
သည်။ သူမ လက်များ မတုန်အောင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖိထားရ၏။

သူက သူမအား အကဲခတ်နေသည်။

“ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်”

မသေခင် အိမ်ပြန်သွား . . . တဲ့။

“ကျွန်မ စကော့ရှိုဝီစကီပဲ သောက်ချင်တယ်”

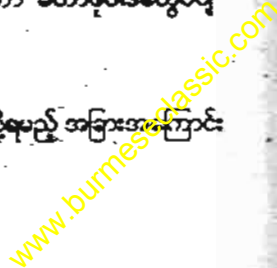
သူမ စကော့ရှိုဝီစကီ မကြိုက်သော်လည်း ယခု သူမစိတ်တို ပြေလျော့
မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

ဒီဖိုဂေးက အရက်များ မှာကြားပေးပြီးနောက်

“သံအမတ်လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူးနော်၊ အထူးသဖြင့် ဒီနိုင်ငံမှာ အမျိုးသမီး
သံအမတ်လုပ်ရတာ ပိုခက်မယ်၊ ရိုးမေးနီးယန်းတွေဟာ မတာဖိုဝီဒီတွေပဲဗျ”
မေရီက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြီး

“ရှင်အကြောင်း ရှင် ပြောပြစမ်းပါဦး”

ခြိမ်းခြောက်ခံရမှုနှင့် ပတ်သတ်၍ အာရုံပြောင်းလို့ရမည့် အခြားအကြောင်း
အရာများကို မေရီ ပြောဆိုချင်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာပြောပြဖို့ မရှိပါဘူး”
“အယ်လ်ဂိုးနိုးယားမှာ ရှင် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် တိုက်
ခိုက်ခဲ့တယ်ဆို အဲဒါ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသားပဲ”

ဒီဖိုဂေးက ပန်းတွန်းပြပြီး

“ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခေတ်ကာလကြီးမှာ
အသက်ရှင်နေကြရတာပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ဘာမှ
စွန့်စားစရာမကျန်ရစ်အောင်လို့ တစ်စုံတစ်ခုကို စွန့်စားပေးလျှင် လိုအပ်တယ်လို့
ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ အကြမ်းဖက်သမားတွေကိစ္စဟာ ဒါပါပဲ။ အကြမ်း
ဖက်မှုနဲ့ လူတွေကို ထိတ်လန့်ခြောက်ချားအောင်လုပ်ကြဖို့ပဲ။ ဒါကို ဒီရုံးချုပ်သွား
အောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်”

သူဟာ အက်ဒွပ်လိုပဲပဲကလား။ အက်ဒွပ်ဟာ သူ့ရဲ့ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့
ပတ်သက်ရင် သိပ်ကိုတက်ကြွလွန်းတယ်လေ။

ဒေါက်တာ ဒီဖိုဂေးသည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြတ်သားသူတစ်ဦး ဖြစ်မည်။
သူ ယုံကြည်သော အရာအတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်မည့်လူစားမျိုး ဖြစ် မည်။

“ကျွန်တော့်ဝန်းနဲ့ သားသမီးတွေရဲ့အသက်ဟာ ကျွန်တော့်တိုက်ခိုက်မှုရဲ့
တန်ဖိုးပဲဆိုတာ ကြိုသိခဲ့ရင်...”

ဒီဖိုဂေးက ထိုသို့ပြောနေရာမှာ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ
သူ့လက်သီးနှစ်ဖက်စလုံး ဖြူးဖွေးသွား၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဒုက္ခတွေ ပြောပြချင်လို့ ခင်ဗျားကို ဒီနေရာ
ခေါ်လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ သိုးသားဟင်း မှာစားကြရအောင်၊ ဒီဆိုင်က အဲဒီ
ဟင်းတော့ သိပ်ကောင်းတယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

မေရီက ပြောလိုက်သည်။

ညစာ စားပွဲအတွက် ဟင်းလျာများနှင့် ဝိုင်တစ်ပုလင်း မှာကြားပြီး သူတို့
နှစ်ဦး စကားပြောကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ စိတ်ပြေလျော့လာသည်။
အနီရောင်ဆေးဖြင့် ရေသားထားသော သတိပေးစာကိုလည်း မေ့မပြုလာ၏။
ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ဤပြင်သစ်ကြီးနှင့် စကားပြောရသည်မှာ အတော်
အဆင်ပြေကြောင်း သူမ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လာသည်။ အက်ဒွပ်နှင့် စကားပြော
နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သူမနှင့် လူဝီဒီဖိုဂေးတို့ ယုံကြည်ချက်ချင်း အတော်များ
များ တူညီနေသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းသည်။ အရာများစွာနှင့် ပတ်သက်
၍ သဘောထားချင်းလည်း တူကြသည်။

လူဝီဒီဖိုဂေးသည် ပြင်သစ်ပြည် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မေရီ
သည် ၎င်းနှင့် မိုင်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကွာဝေးသော ကင်းဆပ်ပြည်နယ်မှ မြို့ငယ်လေး
၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ နောက်ကြောင်းများသည် ခပ်ဆင်ဆင်
ဖြစ်၏။ လူဝီဖိုင်သည် လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခွေတာရာဆောင်း၍ သားမြစ်
သူ လူဝီအား ပါရီမြို့ရှိ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ အရောက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ သိပ်တော်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ မဒမ်”

“ကျွန်မကို မဒမ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့လား”

“မစွက်အက်ရုံလို့ ခေါ်ရမလား”

“မေရီလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ မေရီ”

မေရီက ပြုံး၍

“ကိစ္စမရှိပါဘူး လူဝီ”

လူဝီဒီဖိုဂေး၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝသည် မည်သို့မည်ပုံရှိမန်း မေရီ သိချင်လှပါ
သည်။ လူဝီသည် ရုပ်ချောပြီး အသိပညာရှိသည်။ သူ လိုချင်သော မိန်းမကို
လက်ဖျစ်တီး ခေါ်ယူခဲ့တာရှိသည်။ လောလောဆယ်၌ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်
သူ အတူပေါင်းသင်နေထိုင်လျက် ရှိလေသလား။

“ရှင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

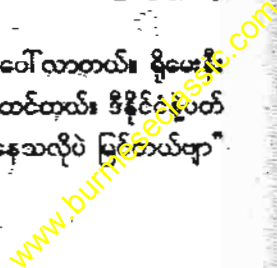
သူမ ထိုသို့ မေးလိုက်ခြင်းအတွက် မိမိဘာသာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား
၏။ လူဝီက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော့်ဝန်းကိုသာ ခင်ဗျားသိခဲ့ရင် ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ။
သူဟာ တကယ့်ထူးခြားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့မှ အစားထိုး
လို့ မရဘူး”

ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း အက်ဒွပ်ကို ဒီလိုပဲသဘောထားတယ်။ အက်ဒွပ်တို့
ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ အစားထိုးလို့ မရနိုင်ဘူး။

သူဟာ သူများထက် ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ဒါပေမယ့်လည်း လူဆို
တာ အဖော်သဟာတော့ လိုအပ်တာပါပဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် အစားထိုးချင်
လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရာရာကို မျှဝေခံစားဖို့ အဖော်သစ်တစ်ဦးဆို ရှာဖွေ
ခြင်းပါပဲ။

“... ဒီတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အရေးပေါ်လာတယ်။ မှီဖေးရီး
ပမားကို သွားလည်ရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒီနိုင်ငံပွဲပွဲ
ခဝက်ပြီး ကျွန်တော်တော့ မကောင်းဆိုးရွား ပူးကပ်နေသလိုပဲ မြင်တယ်ဗျာ”

လူဝီက အသံကို အနည်းငယ်လျှော့၍ ပြောသည်။

“တကယ်လား”

“လူတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနိုင်ငံသားတွေက ချစ်စရာကောင်းတယ်။ အုပ်ချုပ်သူကိုတော့ ကျွန်တော် စက်ဆုပ်တယ်။ ပြည်သူ့အတွက် လူ့ဆန်လုပ်ခွင့် လုံးဝမရှိဘူး။ ရိုမေးနီးယန်းတွေဟာ အလိုလိုနေရင်း ကျွန်သဘောတော်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ အစားကောင်းစားခွင့်ရဖို့နဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းလေးနည်းနည်းပါးပါး သုံးခွင့်ရချင်ရင် လုံခြုံရေးအဖွဲ့မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေကို အချိန်ပြည့်သူလို့ လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှာ တာဝန်ပြန်ပေးပြင်သစ်ပြည် ပြန်ရတော့မှာမို့ ဝမ်းသာစရာပဲ”

လူဝီက အနီးအနားမှ အခြားသူများ မကြားစေရန် ဘေးဘီကို လှည့်၍ ဆေးပြားမှ ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေရီက ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ

“ကျွန်မ အမေရိကန်ပြည်ကို ပြန်သင့်ပြီလို့ ထင်နေတဲ့လူတချို့ ရှိနေတယ်ရှင်”

“ဗျာ”

သို့နှင့် မေရီသည် သူမ နှုတ်ခမ်းထဲမှ သတိပေးစာအကြောင်းကို ရုတ်တရက် ဖွင့်ပြောချပစ်လေသည်။

“ဟာ . . . အတော်ဆိုးတာပဲ။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။ ခင်ဗျား မသိဘူးလား” လူဝီက အံ့အားသင့်စွာ မေးသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ဝန်ခံပါရစေ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း ကျွန်တော် သိသွားကတည်းက ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော် လျှောက်စံစမ်းခဲ့တယ်လေ။ ခင်ဗျားကို သိတဲ့လူတိုင်းက ခင်ဗျားကို အထင်ကြီး လေးစားကြပါတယ်”

မေရီသည် လူဝီစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

“လှပတဲ့ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝတဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံနဲ့ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ခင်ဗျား သယ်ဆောင်လာခဲ့သလိုပါပဲ။ ခင်ဗျားအလုပ်တို ခင်ဗျားယုံကြည်ရင် ခင်ဗျားယုံကြည်ချက်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ပေးတော့။ ခင်ဗျား မပြန်နဲ့။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေ။ သူများ ခြောက်တိုင်း မကြောက်နဲ့”

အက်ဒွပ်သာရီလျှင် ဤသို့အားပေးစကားမျိုးပင် ပြောရှာပေလိမ့်မည်။

မေရီသည် လူဝီစကားကို ပြန်စဉ်းစားရင်း အိပ်မပျော်နိုင်သေးပေ။ လူဝီဟာ သူယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်ခဲ့သူပဲ။ ငါကရော့ . . . အို ငါ-မသေချင်သေး

ပါဘူး။ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မသတ်ရဘူး။ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မခြောက်လှန့်ရဘူး။ မေရီ မှောင်ထဲ၌ အိပ်လို့မရ။ တကယ်တော့ သူမ ကြောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

နောက်နေ့မနက်တွင် မိုက်ဆလိတ်သည် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုင်လျက် မေရီ နှုတ်ခမ်းထဲ ဝင်လာသည်။ ရေဆေးပေးထားသောနံရံကို ဆလိတ်က မေးထိုးပြပြီး

“ခင်ဗျားနံရံပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဆော့ပြီး စာတွေ လာရေးသွားတယ်ဆို”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ စုံစမ်းလို့ ရပြီလား” မိုက်ဆလိတ်က ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး

“ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော်လဲ ဧည့်သည်မှတ်တမ်းကို အသေအချာပြန်စစ်ကြည့်ပြီးပြီ။ အားလုံး စိတ်ချရတဲ့လူတွေပဲ”

“ဒါဆို သံရုံးက လူတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့” “ဒါမှမဟုတ်ရင် အစောင့်တွေမသိအောင် နူးထဲ နိုးဝင်တဲ့လူဖြစ်မယ်”

“ရှင် အဲဒီလိုဖြစ်မယ်ထင်လား” မိုက်ဆလိတ်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ချပြီး

“ဟင့်အင်း” “ကျွန်မလဲ မထင်ဘူး”

“အဲဒီစာက ဘာတဲ့လဲ” “မသေခင် အိမ်ပြန်သွား . . . တဲ့”

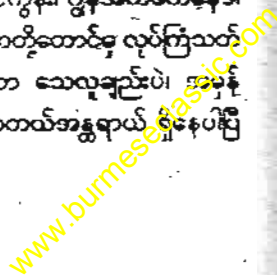
ဆလိတ်က ဘာမှဆက်မပြော။ “ကျွန်မကို ဘယ်သူကများ သတ်ချင်နေပါလိမ့်”

“မသိဘူး” “ဒီမယ် မစွတာဆလိတ်၊ ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ ကျွန်မအတွက် တကယ်အန္တရာယ်ရှိနေပြီလို့ ရှင် ထင်သလား”

ဆလိတ်က သူမအား တွေ့ဝေစွာကြည့်ရင်း

“ဒီမယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီး အေဘရာဟမ်လင်ကွန်း၊ ဝွန်အတ်ဖိတ်နေဒီ၊ ရောဘတ်ကနေဒီ၊ မာတင်လူသာကင်းနဲ့ မာရင်ဂရီဇာတို့တောင်မှ လုပ်ကြံသတ်

ပြတ်ခံခဲ့ရသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေအားလုံးဟာ သေလူချည်းပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားအတွက် တတယ်အန္တရာယ် ရှိနေပါပြီဗျာ”

၃၃၆

စိုးသိမ်း

ခင်ဗျားအလုပ် ခင်ဗျားယုံကြည်ရင် ခင်ဗျား တိုက်ပွဲဝင်ရမယ်။ ခင်ဗျား အိမ်မပြန်နဲ့။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေ။ သူများခြောက်တိုင်း မကြောက်နဲ့ဟဲ့သော လူတို့ စကားများကို မေရီ ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြန်လေသည်။

* * *

နောက်နေ့နံနက် ၈:၄၅ နာရီတွင် မေရီ အစည်းအဝေးထိုင်နေစဉ် ဒေါ်ရသီ စတုန်းသည် သူမ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး
“ကလေးတွေ ပြန်ပေးဆွဲခံရလို့တဲ့ မဒမ်”

မေရီ ဝုန်းခနဲထပြေး

“ဘုရားရေ”

“သူတို့ ကားထဲက အရေးပေါ် အချက်ပေးနေပြီ။ အခု ကျွန်မတို့ သံဇန်တ မဒမ်ကား ဘယ်ကိုသွားလဲဆိုတာ ခြေရာခံလိုက်နေကြပါတယ်။ သူတို့ ပြေးမလွတ် နိုင်ပါဘူး”

မေရီသည် ဆက်သွယ်ရေးအခန်းသို့ ပြေးသွားသည်။ ရေဒီယိုစက်ခလုတ်ခုံ ကြီးရှေ့တွင် ယောက်ျား ၆ ယောက် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ ဝိုင်းပူကြီးမက်ကင် နီသည် မိုက်ခွက်ကိုကိုင်၍ စကားပြောနေသည်။

“ရော်ဂျာ၊ အိုကေ ငါ အဲဒါသိပြီ။ သံအမတ်ကြီးကို ငါပြောလိုက်ပါစေ”

“အာတွေဖြစ်နေလဲ၊ ကျွန်မကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ”

မေရီသည် အသံကို မနည်းညစ်ထုတ်နေရသည်။

မက်ကင်နီက

“သူတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မဒမ်၊ ကလေးတစ်ယောက်က သူတို့ကားထဲက အရေးပေါ်ခလုတ်ကို မတော်တဆ လက်နဲ့နှိပ်ပစ်လို့ပါ။ အဲဒါ ကားခေါင်းနီးပေါ်က အရေးပေါ်မီးလုံးလဲ လင်း၊ အက်စ်အိုအက်စ်အရေးပေါ်ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ကို ပေးလှိုင်းတို့ ရေဒီယိုမှာ ပေါ်လာရော၊ အဲဒီကား နှစ်ဘလောက်တောင် မရောက် သေးဘူး။ ဝိုင်ယာလက်ရဲကားလေးတစ်စီးက သူတို့ကားကို ဝိုင်းပိတ်ဆို့လိုက်ကြ ပါတယ်”

မေရီသည် သက်ပြင်းချ၍ နံရံကို ခိုထားလိုက်မိလေသည်။ သူ မည်သူ စိတ်တင်းမာမှုဖြစ်နေကြောင်း သူမဘာသာ မသိပေ။

ဒီနိုင်ငံမှာ နေထိုင်တဲ့နိုင်ငံခြားသားတွေ နောက်ဆုံးတော့ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ အရက်စွဲတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တာတို့ ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါ နားလည်ပါပြီ။

*

ထိုညနေက မေရီသည် ကလေးများနှင့်အတူ နေသည်။ တတ်နိုင်သမျှ သူတို့နှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေချင်သည်။ သူတို့လေးတွေကိုကြည့်ရင်း ဤသို့ တွေးမိ၏။

သူတို့အတွက် အသက်အန္တရာယ်ရှိနေပြီလား။ ငါတို့ သားအမိသုံးယောက်စလုံး အန္တရာယ်ရှိနေပြီလား။ ငါတို့ကို ဘယ်သူကများ ရန်မူချင်ရပါလိမ့်။ မေရီမှာ အပြေတစ်ခုမျှ မရှိ။

*

နောက် သုံးရက်မြောက်ညတွင် မေရီသည် ဒေါက်တာလူဝီဒီဖိုဂေးနှင့် ညစာထပ်စားဖြစ်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ခေါက်တော့ လူဝီသည် ပို၍စိတ်ပေါ့ပါးနေပုံရ၏။ သူ့ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းနည်းမှုရှိနေဆဲဖြစ်သော်လည်း သူ အထူးကြိုးစား၍ မေရီ စိတ်ရွှင်လန်းအောင် လုပ်သည်။ သူမအား အရေးစိုက်သည်။ မိမိက သူ့အား စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ သူက မိမိကို စိတ်ဝင်စားပါရဲ့လား။

သူ့ဆီ ပို့လိုက်တာ ငွေဖလားတစ်လုံးသာမဟုတ်၊ ဖိတ်ကြားချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

'မဒမ်သံအမတ်ကြီးလို့ ကျွန်မကို မခေါ်ပါနဲ့၊ မေရီလို့ ခေါ်ပါ'

အို ငါက သူ့ကို ဇွတ်လိုက်ပိုးပန်းနေတာလား။ သူ့ကျေးဇူး ငါ့မှာ အများကြီး ရှိတယ်။ သူဟာ ငါ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပဲမဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ငါဟာ အကြောင်းပြချက်သက်သက် ရှာနေတာပဲ။ သူ့ကို ငါထပ်ပြီး တွေ့ချင်တာ အဲဒါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။

အင်တာကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်ကြီး၏ ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်၌ ညနေစာကို ခပ်စောစောစားဖြစ်ကြသည်။ မေရီ၏ အိမ်သို့ လူဝီဒီဖိုဂေးက ပြန် လိုက်ပို့ပေးသည်။

"အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးလား"
"ကျေးဇူးပဲ၊ ဝင်ပါမယ်ဗျာ"
ကလေးများမှာ အောက်ထပ်၌ အိမ်စာလုပ်နေကြသည်။ မေရီက လူဝီအား

ကလေးများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ လူဝီက ဘက်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တယုတယ ပွေဖက်နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် မတ်မတ်ပြန်ရပ်ပြီး

"ဦးရဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်က သမီးထက် အသက် ၃ နှစ်လောက် ပိုငယ်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သမီးနဲ့ ရွယ်တူပဲ။ သူတို့ကြီးလာရင် သမီးလိုပဲ ချောကြလှကြမယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်"

ဟု လူဝီက ဘက်အား ပြောလိုက်သည်။ ဘက်က ပြုံး၍ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး၊ သူတို့ ဘယ်မှာ. ."

မေရီက ကပျာကယာဝင်ပြောသည်။
"ချောကလက်ပူပူနွေးနွေး သောက်ကြရအောင်နော်"
သူတို့အားလုံး မီးဖိုခန်းကျယ်ကြီးထဲ၌ ချောကလက်ပူပူနွေးနွေး အတူထိုင်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောကြသည်။

ကလေးများသည် လူဝီကို ခင်မင်နှစ်သက်သွားကြ၏။ ကလေးချစ်တတ်သော လူဝီမျက်လုံးမျိုးကို မေရီ တခြားဘယ်ယောက်ျားမှာမှ မတွေ့ဖူးသေးပါ။ လူဝီသည် မေရီကိုပင် လုံးလုံးမေ့နေသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ဆီမှာသာ စိတ်ရောက်နေ၏။ သူက ပုံတိုပတ်စလေးများ၊ ရယ်စရာများ ပြောပြလျက်ရှိရာ ကလေးများ ထဝါးဝါးပွဲကျနေကြသည်။

မေရီ လက်ပတ်နာရီ ငွဲကြည့်သောအခါ ည ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီးပြီ။

"ဟယ် ကလေးတွေ အိပ်သင့်တာကြာပြီ၊ ကဲ. . သွားကြ. . သွားကြ"

တစ်သည် လူဝီအနား သွားကာ

"ဦးဦး သားတို့ကို နောက်နေ့လာတွေ့ဦးမှာလား"

"တွေ့ချင်ပါတယ် တစ်၊ မင်းတို့ မာမိသဘောပါပဲ"

တစ်က မေရီဘက်လှည့်ကြည့်၍

"ဘယ်လိုလဲ မာမိ"

သူမက လူဝီအား လှမ်းကြည့်ပြီး

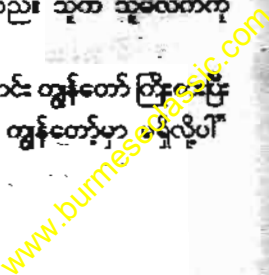
"အင်း"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေရီသည် လူဝီအား တံခါးဝထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ သူမ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

"ဒီနေ့ညဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ဘယ်လိုခံစားရကြောင်း ကျွန်တော် ကြီးမားပြီး မပြောပြချင်တော့ပါဘူး မေရီ ပြောပြဖို့ စကားလုံး ကျွန်တော့်မှာ မရှိလို့ပါ"

"ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်"

သူမက သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ လူဝီသည် သူမအနား
အနည်းငယ် တိုးကပ်လာ၏။ သူမက နှုတ်ခမ်းများကို ဟထားပေးသည်။

“ဂွတ်နိုက် မေရီ”

လူဝီ သူမအပါးမှ ထွက်ခွာသွား၏။

*

နောက်နေ့မနက် မေရီ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ ဆေးထပ်သုတ်ထား
သော နံရံတစ်ခြမ်းကို သတိထားမိလေသည်။ မိုက်ဆလိတ်သည် ကော်ဖီနုခွက်
နှင့်အတူ ဝင်လာသည်။

“မင်္ဂလာပါ”

သူက သူမ စားပွဲပေါ် ကော်ဖီတစ်ခွက် ချပေးသည်။

“နံရံပေါ် စာလာရေးသွားပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတစ်ခါ ဘာတဲ့လဲ”

“အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ အကြောင်းမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မအတွက် အကြောင်းပေါ့၊ ဒီသံဇွဲ
မှာ လုံခြုံရေးဒီလောက်ပဲ ညံ့ရသလား၊ ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲ ခိုဝင်ပြီး ကျွန်မ အသက်
စည်းစိမ်ကို ခြိမ်းခြောက်မှုလုပ်တဲ့လူတွေတောင် ရှိနေပြီ။ ကဲ ဒီတစ်ခါ ဘာရေး
သွားလဲ”

“အတိအကျ ပြောရမှာလား”

“အင်း”

“ခုချက်ချင်း မပြန်ရင် သေဖို့သာပြင် တဲ့ဗျ”

မေရီ ဒေါသ တထောင်းထောင်းထွက်လျက် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်
သည်။

“သံဇွဲထဲ ခိုဝင်ပြီး ကျွန်မ အခန်းနံရံပေါ်မှာ ဒီစာမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ရေးလို့
ရသလဲဆိုတာ ရှင် ရှင်းပြစမ်းပါလား”

“ကျွန်တော် အခု ဘာမှ ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန်
စုံစမ်းတုန်းပါပဲ”

“အစွမ်းကုန်ဆိုတာနဲ့ မလုံလောက်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ ရုံးခန်းတံခါးဝမှာ
ည ဘက်ပါ မရိုန်းတပ်သားတစ်ယောက် အစောင့်ချထားပေးပါ၊ ရှင်းလား”

“ဟုတ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ဝိုင်းပန်းကြီး မက်ကင်နီကို ပြောလိုက်ပါမယ်”

“နေပါစေတော့၊ သူ့ကို ကျွန်မ ဘာသာပဲ သွားပြောတော့မယ်”

မိုက်ဆလိတ် သူမ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

ဤခြိမ်းခြောက်စာရေးမှု နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်သူပါဝင်ပတ်သက်နေပါ
လိမ့်၊ တရားခံဟာ မိုက်ဆလိတ်များ ဖြစ်နေသလား။

*

ဝိုင်းပန်းကြီး မက်ကင်နီက ဤသို့ တောင်းပန်သည်။

“တကယ်ပြောတာ မဝမ်းသာမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားနည်းတူ
အတော်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါတယ်၊ စင်္ကြံလမ်းထဲမှာ အစောင့်ရဲ
ဘော်တွေ နှစ်ဆတိုး ချထားပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားရုံးခန်းအပေါက်ဝမှာလဲ ၂၄
နာရီပတ်လုံး အစောင့်ချထားပေးပါမယ်”

မေရီ သိပ်မကျေနပ်သေးချေ။ ဤကိစ္စအတွက် သံဇွဲထဲမှ လူတစ်ယောက်
ယောက်၌ တာဝန်ရှိနေသည်။

ဝိုင်းပန်းကြီး မက်ကင်နီသည်လည်း ဤသံဇွဲထဲမှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

*

မေရီသည် သူမအိမ်၌ ပြုလုပ်သော ညစာ စားပွဲကလေးသို့ လူစိုအား
ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ နေ့သည်ပေါင်း တစ်ခါလင်ခန့်ပျံ့ပြားပါတီပွဲပြီးဆုံး၍ ညဉ့်မိုး
ချုပ်သောအခါ အခြားနေ့ညသည်များ အလျှိုအလျှို ပြန်သွားကြသော် လူဝီက
“ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကလေးတွေကို ကြည့်ပါရစေလား”

“သူတို့ အိပ်နေကြပြီ လူဝီ”

“သူတို့ကို ကျွန်တော် မနှိုးပါဘူး၊ ကြည့်ရုံကြည့်မှာပါ”

မေရီသည် လူဝီနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေ
သော တစ်အား လူဝီ တိတ်တဆိတ်ဆောင်းကြည့်နေပုံကို သူမက ငေးကြည့်နေ
၏။

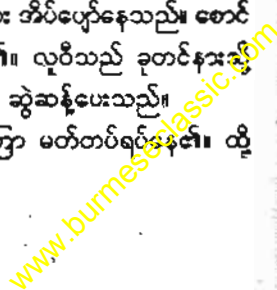
တအောင့်အကြာတွင် မေရီက တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“ဘက်အခန်းက ဒီဘက်မှာလေ”

မေရီသည် လူဝီအား စင်္ကြံလမ်းတွင်းရှိ အခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ ဆွဲခေါ်
သွားကာ တံခါးဖွင့်ပြလိုက်သည်။

ဘက်သည် ခေါင်းအုံးကိုမက်၍ ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ စောင်
များမှာ သူမကိုယ်လုံးဘေး၌ တွန့်လိမ်ခွေရစ်နေ၏။ လူဝီသည် ခုတင်နားသို့
ခြေဖွနင်း၍သွားပြီး အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်များကို ဆွဲဆန့်ပေးသည်။

ထို့နောက် သူ မျက်လုံးမှိတ်လျက် ခပ်ကြာကြာ မက်တပ်ရစ်နေ၏။ ထို့
နောက် အခန်းထဲမှ ပြန်လှည့်ထွက်လာသည်။

"သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးတွေပါပဲ"

လူဝီက လေသံလေးဖြင့် ပြော၏။

မေရီနှင့် လူဝီတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် မတ်တပ်ရပ်နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး

အကြားမှ လေထုမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေ စီးနေသလို ဖြစ်နေ၏။

"တို့နှစ်ယောက်ဟာ တားလို့ ဆီးလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားကြသည်။ လူဝီက နောက်သို့

ပြန်ခွာလိုက်ပြီး

"ကျွန်တော် မလာခဲ့မိရင် ကောင်းသား၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေသလဲ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ကျွန်တော် အတိတ်ကို ပြန်ရောက်နေတယ် လေ"

သူ တဒဂ်မျှ တိတ်သွားပြီး

"ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂတ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဘာမှ မပြောနိုင် သေးဘူး"

မေရီက

"ကျွန်မ သိပါတယ်"

ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ကုန်သွယ်ရေးကောင်စစ်ဝန် ဒေးဗစ်ဗစ်တာသည် မေရီရုံးခန်းထဲ ပြေးဝင် လာသည်။

"သတင်းဆိုးတစ်ခု ပြောမလို့ပါ မခင်၊ သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးဟာ အာ ဇွတ်တီးနားနိုင်ငံက ပြောင်းတန်ခိုန် တစ်သန်းခွဲနဲ့ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံက ပဲပီစပ်တန် ခိုန် ငါးသိန်း ဝယ်ယူဖို့ စာချုပ်တွေ အတည်ပြုတော့မလို့တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကုန်တွေ ရောင်းရဖို့ သိပ်အားထားနေတာခင်ဗျ"

"စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှု အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ"

"ပြီးခါနီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ထားတယ်လေ၊ မခင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ယူ ပြီး ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်ကို ကြေးနန်းရိုက်မလို့ပဲ"

"ခဏဆိုင်းဦး၊ ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစဉ်း"

"သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးကို စိတ်ပြောင်းအောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး တကယ် ပါ၊ ကျွန်တော်တော့ ဆင်ခြေဆင်လက်မျိုးစုံ ပေးကြည့်ပြီးပြီ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ရင် အနွဲ့မရှိနိုင်ပါဘူး"

မေရီသည် ဒေါ်ရသီအား အင်တာကွန်းခလုတ်နှိပ်၍

"ဒေါ်ရသီ သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးနဲ့ ကျွန်မ သွားတွေဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ် ပေးပါ"

သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးသည် မေရီအား သူ၏ နန်းတော်၌ နေ့လယ်စာ စားရန် ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။ သူမ ဝင်သွားသောအခါ သမ္မတကြီး၏ ၁၄ နှစ် အရွယ် သားငယ် နီးကူးက ကြိုဆိုသည်။

"မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က နီကူးပါ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နန်းတော်ကို ကြွလာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ကျေးဇူးပဲ"

နီကူးသည် အရပ်မြင့်ပြီး ရုပ်ချောသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သူ့မျက်လုံးများက မည်းနက်သည်။ အသားအရေက ချောမွတ်ညက် ညောသည်။ သူ့မှာ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုး ရှိနေသည်။

"မဒမ်ရဲ့ မွေးကြိုင်တဲ့ဂုဏ်သတင်းတွေ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်"

"အန်တီ အဲဒီလိုကြားရတာ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် နီကူးရယ်"

"မဒမ် ရောက်လာကြောင်း ကျွန်တော့်အဖေကို သွားပြောလိုက်ပါမယ်"

မေရီနှင့် အိုင်အိုနက်စကူးတို့ နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားခန်းမကြီးထဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြ၏။ သမ္မတကတော် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သူမ အား မင်းပွဲစီးပွဲများ၌လည်း သိပ်မတွေ့ရ။

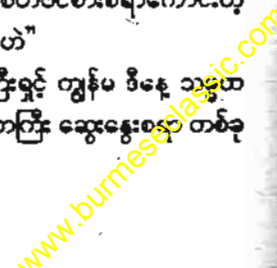
အိုင်အိုနက်စကူးသည် အရက်သောက်ထားသဖြင့် အတော်လေး အာသွက် နေသည်။ အနံ့အသက် ဆိုးရွားလှသော ရှိမေးနီးယား ဆနာဂျေစ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို သူက မီးညှိဖွာလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ကလေးတွေနဲ့ လျှောက်လည်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သမ္မတကြီးရှင်၊ ရှိမေးနီးယားဟာ သိပ်လှပတဲ့နိုင်ငံပါပဲ၊ ကြည့် ချစ်ရာတွေလဲ အများကြီးပါ"

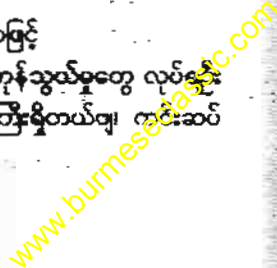
"တစ်နေ့နေ့တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြချင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်က သိပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လမ်းပြတစ်ဦးပဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ နေရာတွေ အများကြီး လိုက်ပြနိုင်ပါတယ်၊ ဟဲ...ဟဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်၊ သမ္မတကြီးရှင် ကျွန်မ ဒီနေ့ သမ္မတ ကြီးနဲ့ လာတွေ့ချင်ရတဲ့အကြောင်းတော့ အရေတကြီး ဆွေးနွေးစရာ တစ်ခု ရှိလို့ပါပဲ"

အိုင်အိုနက်စကားက ရယ်လိုက်သည်။
 သူမ ဘာကိုစွဲအတွက်လာမှန်း သူ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တွေ
 တ ငါ့ကို ပြောင်းနဲ့ ပဲစိပ်ရောင်းချင်ပေမယ့် သူတို့ နောက်ကျသွားပြီလေ။ ဒီ
 တစ်ခါတော့ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးခမျာ လက်ဝဲလာနဲ့ ပြန်ရရှာလိမ့်မယ်။
 စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ သူဟာ သိပ်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား။
 “ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပါ”
 အိုင်အိုနက်စကားက ဘာမှမသိချင်ယောင်ဆောင်၍ မေးသည်။
 “ကျွန်မ ညီအစ်မမြို့တော်တွေအကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါ”
 သမ္မတကြီး မျက်စိပေကလပ် ဖြစ်သွား၏။
 “ညီအစ်မမြို့တော်ဆိုတာက ဥပမာအားဖြင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုနဲ့ အိုဆာတာ
 လော့စ်အိန်ဂျယ်လစ်နဲ့ အေသင်၊ ဝါရှင်တန်နဲ့ ဝီကင်း”
 “ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဆိုင်...”
 “သမ္မတကြီးရှင်၊ တကယ်လို့သာ ဘုခါရက်မြို့ကိုလဲ အမေရိကန်မြို့တော်ကြီး
 တစ်ခုခုနဲ့ ညီအစ်မ တော်စပ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သမ္မတကြီးဟာ
 တက္ကတစ်ဝန်းက သတင်းစာမျက်နှာဖွဲ့တွေမှာ ပါလာမှာပဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်
 တက်ကြွစရာ ကောင်းမလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ သမ္မတကြီး အဲလစ်ဆင်နဲ့
 ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ အစီအစဉ်လိုပဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဝိုင်းအာရုံစိုက်ကြ
 လိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းလို့
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ တို့ နှစ်နိုင်ငံကို ပေါင်းကူးပေးမယ့် တံတားကြီးလို့ပဲ။
 ဒီအတွက် သမ္မတကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးနိပယ်ဆုတောင် ရနိုင်တယ်”
 အိုင်အိုနက်စကားသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ချပြီး ပြန်စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက်
 မိမိစကားကို သတိထား၍ ပြောသည်။
 “အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက မြို့ကြီးတစ်မြို့နဲ့ ညီအစ်မတော်ရမယ် ဟုတ်
 လား၊ အင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒါဆို ဘာတွေ
 ဖြစ်လာမှလဲ”
 “သမ္မတကြီးအတွက် အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာဝါဒဖြန့်မှု ရရှိမှာပေါ့။ သမ္မတ
 ကြီးဟာ သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါဟာ သမ္မတကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်
 ထူးတစ်ခုပေါ့။ အဲဒီအမေရိကန်မြို့တော်ကို သမ္မတကြီး သွားလည်ရဦးမယ်။
 တင်း ဆပ်စီးတီးက ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကလဲ သမ္မတကြီးဆီတို့
 လာလည်ကြလိမ့် မယ်”
 “ကင်းဆပ်စီးတီး ဟုတ်လား”

“ဒါက ကျွန်မအကြံပေးတာပါလေ။ နယူးယောက်တို့၊ ချီကာဂိုတို့လို မြို့ကြီး
 မြို့ကြီးတွေကို သမ္မတကြီးက ကြိုက်မယ်မထင်လို့၊ ဒီမြို့တွေက သိပ်စီးပွားနေ
 ဆန်လွန်းတယ်။ လော့အိန်ဂျယ်လစ်ကတော့ အေသင်နဲ့ ညီအစ်မ ဖြစ်နေပြီ
 ကင်းဆပ်စီးတီးမြို့တော်ဟာ အမေရိကန်ပြည်အလယ်ပိုင်းက မြို့တော်ဖြစ်တယ်။
 အဲဒီမှာ ဒီကလယ်သမားတွေလိုပဲ အမေရိကန်လယ်သမားတွေ ရှိကြပါတယ်။
 ဒီက ပြည်သူတွေလိုပဲ သူတို့ဟာလက်တွေ့ကျတဲ့လူတွေပါ။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ဘုန်း
 တန်ခိုးကြီးတဲ့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ဦးရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါလိမ့်
 မယ်။ သမ္မတကြီးရှင် သမ္မတကြီးရဲ့နာမည်က လူတိုင်းပါစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစား
 လာပါလိမ့်မယ်။ ဥရောပမှာ ဒီကိစ္စလုပ်ဖို့ဘယ်သူမှ ခုထိ မစဉ်းစားမိသေးပါဘူး”
 အိုင်အိုနက်စကားသည် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရာမှ
 “ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစားချင်ပါသေးတယ်”
 “မှန်ပါတယ်”
 “အင်း ကင်းဆပ်ပြည်နယ်က ကင်းဆပ်စီးတီးနဲ့ ရိုမေးနီးယားက ဘုခါရတ်
 မြို့နော်၊ ကျွန်တော်တို့မြို့က ပိုပြီးကြီးတယ်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဘုခါရတ်က အစ်မကြီးပေါ့ရှင်”
 “အတော်ဆန်းကြယ်တဲ့ စိတ်ကူးပါပဲဗျာ”
 အိုင်အိုနက်စကား ဆက်တွေးလေ သဘောကျလာလေ ဖြစ်၏။
 လူတိုင်းပါစပ်ဖျားမှာ ငါနာမည် ရေပန်းစားနေလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါဆို ရှေး
 ဘွေကလည်း ငါ့ကို သိပ်ပြီးချုပ်ခြယ်ချင်လို့ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
 “အမေရိကန်အစိုးရဘက်က ကန့်ကွက်စရာများ ရှိနိုင်သလား”
 အိုင်အိုနက်စကားက မေးသည်။
 “လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ အာမခံပါတယ်”
 “ဒီဥစ္စာ ဘယ်တော့ အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရမလဲ”
 “သမ္မတကြီး ကောက်ကြေညာလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ဘက်က ထိခွ
 ကျွန်မ တာဝန်ယူပါမယ်။ ခုချိန်မှာလဲ သမ္မတကြီးဟာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ နိုင်ငံ
 ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒီကိစ္စလေး လုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီးဘုန်းတန်ခိုး
 အရှိန်အဝါ ကြီးမားတောက်ပြောင်လာဦးမှာပါ”
 အိုင်အိုနက်စကားသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသဖြင့်
 “ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီအစ်မမြို့တော်နဲ့ တုန်သွယ်မှုတွေ လုပ်ခွင့်
 မယ်။ ရိုမေးနီးယားက ရောင်းစရာကုန်တွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျာ။ ကင်းဆပ်
 ပြည်နယ်မှာ ဘာကုန်တွေ ထွက်သလဲဗျာ”

"ကင်းဆပ်မှာ ကောက်ပဲသီးနှံမျိုးစုံ ထွက်ပါတယ်၊ အဓိက ကတော့ ပြောင်းနဲ့ ပဲပိစပ်ပါ။"

မေရီက ခပ်တည်တည် ဖြေလိုက်သည်။

*

"မခပ် တကယ်လုပ်ခဲ့ပြီလား၊ သူ့ကို အရေးလုပ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား"

ဒေးဗစ်ဗစ်တာက မယုံနိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

"လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ အိုင်အိုနက်စကူးက သိပ်လည်တယ် ကျွန်မ ဘာအတွက်လာတယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကမ်းလှမ်း ဆုတ်ကို သူ ကြိုက်သွားတယ်၊ ရှင်ကိစ္စ ပြီးပြောက်အောင်သာ သွားလုပ်ချေတော့ အိုင်အိုနက်စကူးတော့ ရုပ်မြင်သံကြားက မိန့်ခွန်းပြောဖို့ လေ့ကျင့်နေပြီ။"

*

ထိုသတင်းကို စတင်တန်ခရာများ ကြားသောအခါ မေရီထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားဟာ တကယ်တန်ဒီးရှင်ပါပဲ မေရီ၊ နို့မို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကုန်ရောင်း ဖွဲ့ကိစ္စ လက်လွှတ်ရပြီမှတ်တာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပါလိမ့်"

"သူ့ရဲ့အတ္တကို အသုံးချလိုက်တာပါ"

"သမ္မတကြီးက ခင်ဗျားလုပ်ရပ်အတွက် အရမ်းအိုးကျွေးနေတယ်ဗျ"

"ကျွန်မကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သမ္မတကြီးကို ပြောပေးပါ တော် တန်"

"စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊ ဪ ဝါနဲ့ သမ္မတကြီးနဲ့ ကျွန်တော် မကြာခင်မှာ တရုတ် ပြည် သွားကြမလို့ အကြောင်းရှိရင် ကျွန်တော့်ရုံးကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်လို့ရပါ တယ်"

"ရှင့်ခရီး အဆင်ပြေပါစေ"

*

မတ်လ၏ လေပြည်လေညင်းတို့ အားလျော့ပြီး နွေဦးရာသီသို့ ရောက်လာ သည်။ ထို့နောက် နွေရာသီ ရောက်လာပြီမို့ ဆောင်းရာသီ အဝတ်အစားများ အစား ပေါ့ပါး၍ အေးသော ဝတ်စုံများကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ကြရ၏။ သစ်ပင် ပန်းပင်များ နေရာတကာ၌ ပွင့်လန်းဝေဆာနေကြ၏။ ပန်းခြံများမှာလည်း စိမ်း စိုလှပနေသည်။ ဘာလို့လို့နှင့် ဇွန်လ ကုန်ခါနီးပြီ။

*

ပြန်အေးရီမြို့တွင် ဆောင်းရာသီသာ ရှိသေးသည်။ နယူးဆာမြို့နက် အိမ်

သို့ ပြန်လာသောအခါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖြစ်နေပြီ။ တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် သူမ ကောက်နားထောင်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

"မစွဲမြူနက်လား"

အမေရီကနဲ့မှ လူကြီးဖြစ်၏။

"ဟုတ်တယ်"

"အိန်ဂျယ်နဲ့ စကားပြောပါရစေ"

"ဒီမှာ အိန်ဂျယ်မရှိဘူး၊ ဘာကိုစွဲလဲ"

ထိန်းချုပ်သူသည် စိတ်တိုလာလေသည်။

ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကများ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ချင်ရပါလိမ့်။ ဟယ်ရီလန့် အသတ်မခံရမီက ပြောပြသွားပုံအရ မြူနက်သည် အလွန်အကျွံ တန်သော နလပိန်းတုံးမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်မည်။

"အိန်ဂျယ်ကို တစ်ခု ပြောခိုင်းချင်လို့"

"ခဏလေး"

မြူနက်သည် တယ်လီဖုန်းကို ဘေးချထားလိုက်၏။

ထိန်းချုပ်သူက စောင့်နေသည်။ တအောင့်ကြာမှ

"အိုကေ"

"အိန်ဂျယ်ကို ပြောပေးပါ၊ ဘုခါရက်မှာ သူ့ကို အလုပ်တစ်ခု လုပ်ခိုင်းချင် တယ်လို့"

"ဘုဒါပက်စ် ဟုတ်လား"

သောက်ကျိုးနည်း။ ဒီမိန်းမကို တော်ရုံတန်ရုံလူ သည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်။

"ရိုးမေးနီးယားပြည်က ဘုခါရက်မြို့ကို ပြောတာ၊ ဒီအလုပ်အတွက် ဒေါ်လာ ငါးသန်း ပေးမယ်လို့ပါ ပြောလိုက်၊ ဒီလကုန်ကျရင် ဘုခါရက်ကို သူ အရောက် သွားရမယ်၊ နောက် ၃ ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ရှင်းလား"

"ခဏနေဦး၊ ကျွန်မ စာနဲ့ ရေးမှတ်နေတယ်"

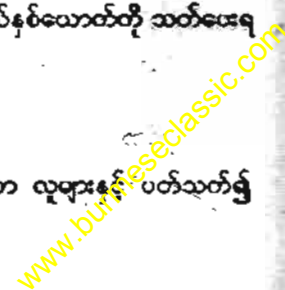
ထိန်းချုပ်သူသည် သည်းခံ၍ စောင့်နေရ၏။

"အိုကေ၊ ဒေါ်လာ ငါးသန်းအတွက် လူ ဘယ်နှစ်ယောက်တို့ သတ်ဖေးရ မှာလဲ"

"အများကြီးပဲ"

*

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သံဇုန်ရွှေမှာ လာတန်းစိသော လူများနှင့် ပတ်သက်၍

မေရီ စိတ်ညစ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဆိုက်စွက်ကို မိုက်ဆယ်တ်နှင့် သူမ ထပ်မံဆွေးနွေးကြည့် သည်။

“အဲဒီလူတွေကို ဒီနိုင်ငံက ထွက်ခွင့်ရအောင် ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးလို့ ရနိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဖိအားပေးကြည့်တယ်၊ အချို့သိပ်ကြည့်တယ် မရဘူး၊ အိုင်အိုနက်စကူးက လုံးဝအလျော့မပေးဘူး၊ သူတို့ တွေ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတာတယ်၊ အိုင်အိုနက်စကူးက သူတို့ကို လုံးဝထွက်ခွင့် မပေးချင်ဘူး၊ သံကန့်လန့်ကာကြီးဟာ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်မှာတင် ရှိ တာမှမဟုတ်ပဲ၊ ပြည်တွင်းမှာပါ ရှိနေတယ်”

“ကျွန်မ အိုင်အိုနက်စကူးနဲ့ စကားထပ်ပြောရဦးမှာပဲ”

“ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေဗျာ”

*

သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးနှင့်တွေ့ရန် မေရီက ဒေါ်ရသီစတုန်းအား စိစဉ် ခိုင်းလိုက်သည်။

ပိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဒေါ်ရသီသည် သူမ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာပြီး

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မဒမ်၊ သမ္မတကြီးနဲ့ ချိန်းလို့ မရဘူးရှင်”

မေရီက သူမအား နားမလည်စွာ မော့ကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ သမ္မတနန်းတော်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိ ဘူး၊ အိုင်အိုနက်စကူးက ဘယ်သူမှ လက်ခံမတွေ့နိုင်ဘူးတဲ့၊ နန်းတော်ထဲတို့ ဘယ်သူမှ ဝင်လို့ကို မရဘူးတဲ့”

မေရီသည် ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ထိုင်စဉ်းစားပြီး အဖြေရှာကြည့်သည်။ အိုင်အိုနက်စကူးသည် အရေးကြီးသောကြေညာချက်တစ်ခုခု ထုတ်ပြန်ဖို့ ပြင် ဆင်နေလေသလား။ အာဏာသိမ်းပွဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နိုင်ဖွယ် ရှိသောကြောင့် လား၊ သိပ်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေရီ သိရအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ရသီ သမ္မတနန်းတော်မှာ ရှင့်အဆက်အသွယ်တွေ ရှိတယ်မဟုတ် လား”

ဒေါ်ရသီက ပြုံးပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ မေးကြည့်ပေးစမ်းပါ”

*

တစ်နာရီအကြာ၌ ဒေါ်ရသီက ဤသို့ သတင်းလာပို့သည်။

“မဒမ် သိချင်တာ ကျွန်မ မေးလို့ ရခဲ့ပါပြီ၊ သူတို့ကိုစွက် သတင်းမှောင် ချထားကြပါတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“သမ္မတကြီးရဲ့ သားလေး သေခါနီးပြီတဲ့”

မေရီ ပင့်သုတ်ရွိုက်လိုက်ပြီး

“နီကူးလား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစာ အဆိပ်တက်လို့တဲ့”

“ဘုခါရက်မှာ ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်နေလို့လား”

မေရီက ကမန်းကတန်း မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး မဒမ်၊ အရှေ့ဂျာမနီမှာ ဟိုးတလောက ကူးစက်ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်နေတာကို မဒမ် မှတ်မိလား၊ နီကူးဟာ အဲဒီကို သွားလည်ပတ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ စည်သွပ်အစားအစာဘူးတွေ တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးလိုက် တယ်လေ၊ မနေ့က သူ အဲဒါစားမိလို့ ခုလိုဖြစ်တာပဲ”

“အဆိပ်ဖြေဆေး ရှိမှာပေါ့”

“ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာ အဲဒီဆေး ပြတ်နေတယ်။ အရင်လက အဲဒီကူးစက် ရောဂါဖြစ်လို့ ရှိသမျှ အဆိပ်ဖြေဆေးအားလုံး ကုန်သွားတယ်တဲ့လေ”

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်ရသီ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ မေရီ ထိုင်စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့၏။ အချိန်မီလျှင် မိနိုင်သေးသည်။ ဖျော်ရွှင်လန်းဆန်းစွာ နေတတ်သော နီကူး လေးအား မေရီ မျက်စိထဲ မြင်ပေအင်မိ၏။ နီကူးသည် ၁၄ နှစ်သာ မြို့သေး သည်။ မိမိသမီးလေး ဘက်ထက် တစ်နှစ်ပဲ ကြီးသည်။

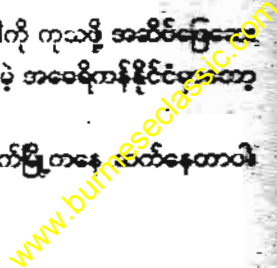
မေရီသည် အင်တာကွန်းခလုတ် နှိပ်၍

“ဒေါ်ရသီ အက်လန်တားမြို့ ရောက်ရှိလာပြည်နယ်က ဗဟိုရောဂါ ထိန်းချုပ် ရေးဌာနကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

ငါးပိနစ်အကြာတွင် ထိုဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်နှင့် မေရီ တွေ့ဆုံ ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်၊ အစာအဆိပ်တက်တဲ့ရောဂါကို ကုသဖို့ အဆိပ်ဖြေဆေး သွေးရည်ကြည် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာတော့ ခုထိ ဒီရောဂါ ဖြစ်တယ်လို့ မကြားမိသေးပါဘူး”

“ကျွန်မ အမေရိကန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုခါရက်မြို့တနေ ဝတ်နေတာပါ”

အဲဒီသွေးရည်ကြည်ကို ခုချက်ချင်း လိုချင်ပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ ခဏကြာမျှ အသံတိတ်သွားပြီးနောက်

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီဆေး နည်းနည်း ပို့ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောဂါ ဖြစ်တာ သိပ်မြန်လွန်းပါတယ်၊ အဲဒီကို ပြောဆေးရောက်တဲ့အခါ အချိန်မီပဲ ပြီး မလားလို့”

“ရှင်ဘက်က ဆေးအဆင်သင့် ပြင်ထားပေးပါ၊ ဒီကိုသယ်ယူဖို့ကိစ္စ ကျွန်မ စီစဉ်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

*

၁၀ မိနစ်အကြာတွင် သူမသည် ဝါရှင်တန်မှ လေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရာလ်စ် ဇူကာနှင့် ဖုန်းပြောရလေသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ မဒမ်ဆီက မဖျော်လင့်ဘဲ ဖုန်းလာလို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက မဒမ်ရဲ့ ပရိသတ်တွေ ပါ”

“ကျွန်မ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ရပါတယ်၊ လိုချင်တာ ပြောပါ”

“ရှင်ရဲ့ အမြန်ဆုံး ဂျက်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းလောက် လိုချင်တယ်”

“ဗျာ”

“သွေးရည်ကြည်ပုလင်းတချို့ကို ဘူခါရက်ကို ခုချက်ချင်းလေယာဉ်နဲ့ ပို့ခိုင်း ချင်လို့ပါ”

“ဪ...”

“လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မဒမ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတချို့ ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်၊ ဒီ အတွက် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ယူရပါလိမ့်မယ်၊ မဒမ် လျှောက်လွှာ ပုံစံတချို့ ရေးဖြည့်ရမယ်၊ မိတ္တူတစ်စောင်ကို ကျွန်တော်ဆီပို့ပြီး နောက်တစ် စောင်ကို ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဆီ ပေးပို့ရပါတယ်၊ အဲဒီမိတ္တူတွေကို ကျွန်တော် တို့...”

မေရီက ကြားဖြတ်၍

“ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှင် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ ကျွန်မ ပြောပါမယ်၊ ရှင် ပါးစပ် ပိတ်ပြီး အဲဒီလေယာဉ်ပျံကို ကျွန်မဆီ လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

“ကလေးတစ်ယောက် သေနေရင်ရော ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီကလေးဟာ နို့

မေးနိုးယားသမ္မတကြီးရဲ့ သားလေးပါပဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မဒမ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အခွင့်အာဏာ မရှိ...”

“ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပုံစံတစ်ရွက်ကို ရေးမဖြည့်မီတဲ အတွက် အဲဒီကလေး သေသွားခဲ့ရင် ကျွန်မ သတင်းစာရှင်းပွဲကြီးတစ်ခုလုပ်ပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်ရမယ် သိလား၊ သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ သားလေး သေရတာဟာ ရှင်ကြောင့်ပဲလို့ ပြောပြလိုက်မယ်”

“အိမ်ဖြူတော်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ကျွန်တော် လုပ်ပိုင်ခွင့် လုံးဝမရှိပါဘူး မဒမ်”

မေရီက

“ဒါဆို အိမ်ဖြူတော်က ခွင့်ပြုချက် ရှင် သွားယူပါ၊ ဆေးတွေတော့ အက်လန် တာလေဆိပ်မှာ အဆင်သင့် စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ် မိနစ် ၈၅၅ ဘိုင်းဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိနေတယ်နော်”

မေရီက ဖုန်းချပြီး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။

*

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇူကာ၏ လက်ထောက်အရာရှိက

“ခုန ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဆရာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇူကာက

“သံအမတ်ကြီးက တို့ရဲ့ အက်စ်အာရ် ၇၁ ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့ ရိုမေး နိုးယားကို သွေးရည်ကြည် လာပို့ခိုင်းလို့ပါ”

အရာရှိက ပြုံး၍

“အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲသလဲ သူ မသိဘူးထင်တယ်”

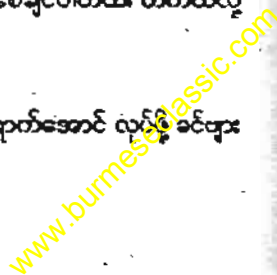
“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြစ်လွှတ်အောင်တော့ လုပ်ဖို့ လိုမယ် ထင်တယ်၊ စတင်တန်ရောဂျားကို ခေါ် ပေးစမ်းပါကွာ”

ငါးမိနစ်အကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇူကာသည် သမ္မတကြီး၏ နိုင်ငံခြားရေးရာ အကြံပေးအရာရှိ ရောဂျားနှင့် ဖုန်းပြောခွင့် ရရှိလေသည်။

“ဒီတောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံရရှိကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော် ငြင်းပယ်ကြောင်းကို ခင်ဗျား သက်သေထားပြီး မှတ်တမ်းသွင်းပေးထားစေချင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ များ...”

ရောဂျားက

“ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ် အဲဒီလေယာဉ်ပျံကို လေထဲရောက်အောင် လှုပ်ဖို့ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ကြာကြာ စီစဉ်ရမှာလဲ”

“ဝေ မိနစ်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့...
“ဒါဆို ခုလုပ်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

နီကူးတိုင်အိုနက်စကား၏ အာရုံကြောအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးကို အဆင်သင့် သွားခဲ့လေသည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေပြီး သွေး တွေ တရဟောထွက်ကာ အသားအရေမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

သူ့အား အသက်ရှူစက်ကိရိယာဖြင့် ဆက်သွယ်ပေးထားရသည်။ သူနံအေး ၌ ဆရာဝန် ၃ ယောက် ရှိနေသည်။ နီကူး၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ သမ္မတအိုင်အိုနက် စကူး ဝင်လာသည်။

“အစ်ဉ်အနေ အိပ်လို့လဲ”

“အရှေ့နဲ့ အနောက်ဥရောပက ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ဆက်သွယ်ပြီးပါပြီ။ သမ္မတကြီးခင်ဗျာ၊ အဆိပ်ဖြေသွေးရည်ကြည် လုံးဝ မကျန်ခဲ့ တော့ပါဘူး”

“အမေရိကန်မှာရော”

ဆရာဝန်က ပခုံးတွန့်ပြီး

“ဒီကို တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီဖြေဆေး ခေယာဉ်နဲ့ လာပို့ပေးနိုင်ရင် တောင်မှ အချိန်မီတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

အိုင်အိုနက်စကူးသည် ခုတင်နားကပ်လာပြီး သူ့သားလေး၏ လက်တို့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ၎င်း၏လက်မှာ ချွေးတွေ စေးကပ်နေ၏။

“သား မသေရဘူး၊ သား မသေရဘူး”

အိုင်အိုနက်စကူး ငိုသံပါကြီးနှင့် ရေရွတ်လိုက်၏။

အက်လန်တာမြို့ နိုင်ငံတကာလေဆိပ်သို့ အက်စ်အာရ် ၇၁ ဂျက်လေယာဉ် ကြီး ဆိုက်ရောက်သောအခါ လေတပ်မှ ဇိမ်ခံကားကြီးတစ်စင်းသည် ရေခဲ သေတ္တာထဲ ထည့်ထားသော သွေးရည်ကြည်ပုလင်းများနှင့် အသင့်စောင့်နေလေ သည်။

သုံးမိနစ်အကြာတွင် ၎င်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးသည် အရှေ့မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားလျက်ရှိသည်။

လေတပ်မတော်၏ အမြန်ဆုံးဂျက်လေယာဉ်ကြီး အက်စ်အာရ် ၇၁ သည် အသံထက် သုံးဆမြန်သောနှုန်းဖြင့် ပျံသန်းနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာပြင်အလယ်ပိုင်းတွင် လေယာဉ်ဆီဖြည့်ရန်အတွက်

သာ အရှိန်အနည်းငယ် လျှော့ချခဲ့သည်။ အက်လန်တာမှ မိုင် ၄၀၀၀ ဝေးသော ဘုခါရက်မြို့သို့ ၂ နာရီသာသာမျှသာ ပျံသန်းရ၏။

ဘုခါရက်လေဆိပ်၌ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ကင်နီသည် လေဆိပ်၌ စောင့်နေ သည်။ အစောင့်စစ်သားများက သမ္မတနန်းတော်သို့ လမ်းရှင်း၍ လိုက်ပို့ပေး ကြသည်။

မေရီသည် ထိုညတစ်ညလုံး ရုံးခန်းထဲမှာသာ ဆက်နေရင်း နောက်ဆုံး သတင်းများကို စောင့်နားထောင်လျက် ရှိသည်။

မနက် ၆ နာရီတိတိ၌ နောက်ဆုံးတကုန်နောက်ဆုံး သတင်းကို ကြားရ သည်။

မက်ကင်နီက ဖုန်းဆက်ပြီး

“ကောင်လေးကို ဖြေဆေး ထိုးပေးလိုက်ကြပြီ၊ သူ မသေနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား... တော်ပါသေးရဲ့”

နောက် ၂ ရက်အကြာတွင် စိန်နှင့် မြ တွဲထားသော လည်ဆွဲတစ်ကုံး မေရီရုံးသို့ စာတိုလေးတစ်စောင်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးဆပ်လို့ မတုန်နိုင်တော့ဘူး’

အလက်ဇန်ဒရီအိုင်အိုနက်စကူး

“ဘုရားရေ ဒီလည်ဆွဲက ဒေါ်လာ ငါးသိန်းလောက်တန်မယ်”

ဟု ဒေါ်ရသီက လည်ဆွဲကိုမြင်မြင်ချင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အနည်းဆုံး အဲဒီလောက်တန်မယ်၊ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ဟု မေရီက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

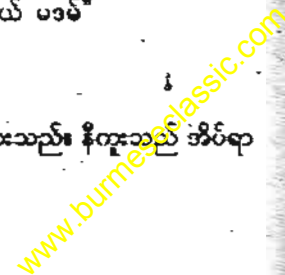
နောက်နေ့မနက်၌ သမ္မတကြီးက မေရီအား ခေါ်တွေ့သည်။ အရာရှိ တစ်ဦးက

“သမ္မတကြီး သူ့ရုံးခန်းထဲက စောင့်နေပါတယ် မဒမ်”

“နီကူးကို ကျွန်မ အရင်ဝင်ကြည့်ပါရစေဦး”

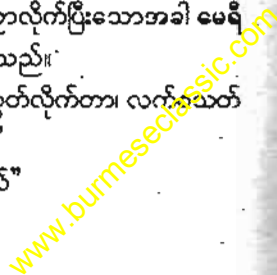
“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

အရာရှိက သူမအား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ နီကူးသည် အိပ်ရာ ထဲ၌ စာဖတ်နေသည်။

မေရီ ဝင်လာသောအခါ မော့ကြည့်ပြီး
 "မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ"
 "မင်္ဂလာပါ နီကူး"
 "မဒမ်ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုကို ကျွန်တော်အဖေ ပြောပြပြီးပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"
 မေရီက
 "မင်းကို မသေစေချင်လို့ပေါ့ကွယ်၊ နောင်တစ်နေ့ကျ ဘက်အတွက် မင်းကို ကယ်တင်ထားလိုက်တာပါ"
 နီကူးက ရယ်၍
 "သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့"
 သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးသည် မေရီအား အောက်ထပ်၌ စောင့်နေသည်။
 "ကျွန်တော့်လက်ဆောင်ကို ခင်ဗျား ပြန်ပေးတယ်နော်"
 "ဟုတ်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်"
 ၎င်းက မေရီထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
 "ထိုင်ပါဦးဗျာ"
 သူမအား ခဏကြာမျှ အကဲခတ်နေသည်။
 "ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ"
 "ကျွန်မ ကလေးတွေရဲ့ အသက်နဲ့ ဘာမှအလဲအလှယ် မလုပ်တတ်ပါဘူး"
 "ကျွန်တော့်ဘေးလေးအသက်ကို ခင်ဗျား ကယ်ခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပြန်ပေးချင်တယ်"
 "ကျွန်မကို ဘာမှ ပြန်ပေးစရာမလိုပါဘူး သမ္မတကြီးရယ်"
 အိုင်အိုနက်စကူးက စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ထုပြီး
 "ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီမှာ အကြွေးတင် မခံနိုင်ဘူး၊ လိုချင်တဲ့စေ့နှုန်း ပြောပါ"
 "ကျွန်မမှာလဲ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ စေ့နှုန်းဆိုတာ မရှိပါဘူး။ သမ္မတကြီး ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်"
 သမ္မတကြီးသည် တဒင်္ဂမျှ မျက်စိမှိတ်ပြီး
 "ဟုတ်လား၊ နီကူးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးပါ။ သူ တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားရင် . . ."
 အိုင်အိုနက်စကူး စကားမဆက်နိုင်တော့ချေ။

"ကျွန်မ သူ့ကို ဝင်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူ တော်တော်သက်သာနေပြီနော်၊ တဲဘာမှ အထွေအထူးမရှိရင် ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ၊ ရုံးမှာ ချိန်းထားတာရှိသေးလို့ပါ"
 မေရီက ပြောပြောဆိုဆို မတ်တပ်ထပြီး ပြန်ရင် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
 "နေဦး"
 မေရီ နောက်လှည့်လိုက်၏။
 "လက်ဆောင်ပေးတာကို လက်မခံဘူးလား"
 "ဟင့်အင်း ကျွန်မ ရှင်းပြပြီးပြီပဲ"
 သမ္မတကြီးက လက်တား၍
 "ကောင်းပြီ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားလိုတာ ဆုတောင်းခွင့်ရရင် ဘာဆုတောင်းမလဲ"
 "ကျွန်မ ဆုတောင်းစရာ ဘာမှ မရှိ . . ."
 "တောင်းရမယ်၊ တစ်ခုပဲ ဆုတောင်းပါ၊ ကြိုက်တာပြော"
 မေရီသည် မတ်တပ်ရပ်ရင်း အိုင်အိုနက်စကူး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ
 "ရိုမေးနီးယားက အပြီးစွန့်ခွာချင်တဲ့ ဂျူးတွေကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ချက် မယ်ဖျက်ပေးပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်"
 အိုင်အိုနက်စကူးသည် သူမ စကားလုံးများကို ထိုင်နားထောင်ရင်း စားပွဲကို လက်ချောင်းများနှင့် ခေါက်နေမိသည်။
 "ဪ . . . ဒါလား"
 ၎င်းသည် အတော်ကြာကြာမျှ ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးတော့ မေရီအား လှမ်းကြည့်ကာ
 "အဲဒါ ကျွန်တော် လုပ်ပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကိုတော့ ထွက်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းအဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ"
 *
 နောက် ၂ ရက်အကြာ၌ လူသိရှင်ကြား ကြေညာလိုက်ပြီးသောအခါ မေရီ ထံသို့ သမ္မတအဲလစ်ဆင်ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်လေသည်။
 "ကျွန်တော်က သံတမန်တစ်ယောက်မှတ်လို့ လွတ်လိုက်တာ၊ လက်ခံသတ်တော့ ခင်ဗျားက တန်ခိုးရှင်မလေး ဖြစ်နေတာကိုး"
 "ကျွန်မ ကံကောင်းသွားတာပါ သမ္မတကြီးရယ်"

“သဲတမန်တိုင်း ခင်ဗျားလို ကံကောင်းကြပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေး
တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ လုပ်ဆောင်ခဲ့သမျှအားလုံးအတွက် ကျွန်တော် ခိုးဖွင့်
ပါတယ် မေရီရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်”
သူမ ဖုန်းချလိုက်သည်။ သူမ ပီတိပြာနေ၏။

ဟယ်ရီယက်ကရူးဂါးက

“လူလိုင်လ ရောက်တော့မယ်၊ အရင်တုန်းက သံအမတ်ကြီးကတော့ အမေရိ
ကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့ လူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ညမှာ ဘုခါရက်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့
အမေရိကန်တွေအားလုံးအတွက် ပါတီလုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ မခမ် ဆန္ဒမရှိရင်...”

“အို လုပ်တာပေါ့၊ ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ အားလုံးစီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ အလံတွေ၊ မိုးပျံပူဖောင်း
တွေ၊ သံဝံ့တီးဝိုင်းတွေ အစုံအလင်ပါတယ်”

“ပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်၊ ကျေးဇူးပဲ ဟယ်ရီယက်ရေ”

သံအမတ်ကြီး၏ အသုံးစရိတ်ထဲမှ အနုတ်ခံရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကိစ္စမမီး
ကုန်ရကျိုးနပ်ပွယ် ရှိသည်။

အမှန်ပြောရရင် မိမိ အိမ်ကို လွမ်းပါသည်။

ဖလောရင့်နှင့် ဒေါက်ဂလပ်ရှစ်ဖာတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဆိုင်းမဆင့်ဝံ့မပါ မေရီ
ဆီ ရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ရောမမြို့ ရောက်နေတယ်၊ ရှင်ဆီ လာလည်ရမလား”

ဖလောရင့်က တယ်လီဖုန်းထဲမှ အော်မေးခဲ့၏။

မေရီ သိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဘယ်တော့ လာမှာလဲ”

“နက်ဖြန်”

နောက်နေ့၌ အိုတိုပင်နီလေဆိပ်သို့ ရှစ်ဖာဇနီးမောင်နှံ ရောက်လာသော
အခါ မေရီကိုယ်တိုင် လေဆိပ်၌ သွားကြိုသည်။ သူတို့ ၃ ဦး ပွေဖက်ကြ၊ နမ်း
နှုပ်ကြသည်။

“ရှင် သိပ်လှနေပါကလား မေရီ၊ သံအမတ်ဖြစ်သွားပေမယ့် ရှင် ဘာမှ
မပြောင်းလဲဘူးနော်”

ဖလောရင့်က ပြောသည်။

ရှင် အံ့ဩစရာတွေထပ်တွေ့ပါလိမ့်ဦးမယ်ဟု မေရီ စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။
မေရီ အိမ်သို့ ကားနှင့် ပြန်သွားကြစဉ် လမ်းတစ်လျှောက် မေရီက လွန်ခဲ့
သော ၄ လက သူမကိုယ်တိုင် ပထမဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့ရသော အရာများကို လက်
ညှိုးထိုး ရှင်းပြသွားသည်။

၄ လပဲ ရှိပါသေးကလား။ မိမိစိတ်ထဲမှာတော့ တစ်သက်တာလောက် ကြာ
သွားခဲ့ပြီဟု အောက်မေ့မိသည်။

“ရှင် ဒီအိမ်မှာ နေတာလား”

သံအမတ်ကြီးအိမ်ရှေ့ မရိန်းတပ်သား တောင့်ကြပ်နေသော ဂိတ်ဝသို့ ချဉ်း
ကပ်လာစဉ် ဖလောရင့်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ”

ရှစ်ဖာမောင်နှံအား မေရီက သူမ အိမ်ကြီးထဲ၌ လှည့်လည်ပြသလေသည်။

“အလို ရေကူးကန်နဲ့၊ ရုပ်ရှင်ရုံလေးနဲ့၊ အခန်းတွေ အများကြီးနဲ့ပါလား၊
ကိုယ်ပိုင် ပန်းခြံကလေးလဲ ပါသေးတယ်”

သူတို့ ၃ ဦး ထမင်းစားခန်းကျယ်ကြီးထဲ၌ နေ့လယ်စာ စားရင်း ကျန်ရှင်း
စီးတီးမှ အိမ်နီးနားချင်းများအကြောင်း အတင်းအဖျင်း သတင်းပေါင်းစုံ ပြော
ဆိုကြသည်။

“ခင်ဗျား အိမ်ကို မလွမ်းဘူးလား”

ဒေါက်ဂလပ်က မေးသည်။

“လွမ်းတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောမိသည့်အခါကျမှ မိမိအိမ်နှင့် မည်မျှဝေးလဲသောအရပ်ဒေသသို့
ရောက်နေမှန်း သူမ သတိထားမိလာလေသည်။

ကျန်ရှင်းစီးတီးသည် ငြိမ်းချမ်းမှု၊ လုံခြုံစိတ်ချမှု ခင်မင်ရင်းနှီးသော လူနေမှု
ဘဝတို့ကို အဓိပ္ပာယ်ဆောင်၏။

သည်ဒေသမှာတော့ ထိတ်လန့်မှု၊ ကြမ်းတမ်းမှုများ၊ ပြီးတော့ မိမိရုံးခန်း
နံရံပေါ်မှာ ဆေးနီနှင့် ရေးထားသော ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းသည့် မြိမ်းခြောက်စာများ
သာ ရှိသည်။

အနီရောင်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၏ သင်္ကေတမဟုတ်ပါလား။

“ရှင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ”

ဖလောရင့်က မေးသည်။

“ရှင်... ဪဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ၊ ရှင်တို့

လင်မယား ဥရောပကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ရောမမြို့မှာ ကျင်းပတဲ့ ဆေးပညာဆွေးနွေးပွဲ လာတက်ရတာလေ”
ဖလောရင့်က

“ကျွန်တာတွေပါ ဆက်ပြောလိုက်လေ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်လဲ အဲဒီကို သိပ်သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဒီမှာ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပူတာနဲ့ ဝင်လာခဲ့ကြတာပဲ”

“ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတယ်”

“ဒီလောက်ကျော်ကြားတဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့်ကို ကျွန်မ သိခွင့်ရမယ်လို့ မထင်ထားပါဘူး”

ဖလောရင့်က ပြောရာ မေရီက ရယ်ပြီး

“သံအပတ်ဖြစ်ရုံနဲ့ ကျွန်မ ကြယ်တစ်ပွင့် မဖြစ်ပါဘူး၊ ဖလောရင့်ရယ်”

“ကျွန်မ အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ရှင် တကယ် မသိဘူးလား”

“ဘာကို သိရမှာလဲ”

“အရင်တစ်ပတ်က ထုတ်တဲ့ တိုင်းမိမဂ္ဂဇင်းမှာ ရှင်တို့သားအမိဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ဆောင်းပါးရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ပါလာတယ်။ အမေရိကန်ပြည်မှာ ရှိသမျှ စာနယ်ဇင်းတိုင်းမှာ ရှင်အကြောင်း မပါတာ မရှိဘူး မေရီရဲ့။ စတင်တန်ခရာကျားက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်တိုင်းလဲ ရှင်ကို သာဓကအဖြစ် ထည့်ပြောသွားလေ့ရှိတယ်။ သမ္မတကြီးကလဲ ရှင်အကြောင်း ပြောတာပါပဲ။ ရှင်နာမည်က လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ ရောက်နေတယ်။ တကယ်ပြောတာ”

“အင်း ကျွန်မတော့ အဲဒါတွေကို နည်းနည်းမျက်ခြည်ပြတ်နေတယ်”

“ခင်ဗျားကို အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာဝါဒဖြန့်ပေးဖို့ သမ္မတအဲလစ်ဆင် ကိုယ်တိုင် အမှီနဲ့ပေးခဲ့တာပါ မေရီဟု ပြောခဲ့သော စတင်တန်၏ စကားတို့ သူမ ကြားယောင်လာမိသည်။

“ရှင်တို့ ဒီမှာ ဘယ်နှစ်ရက်နေကြမှာလဲ”

“တစ်သက်လုံး နေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ၃ ရက်နေပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲထားတယ်လေ”

ဒေါက်ဂလပ်က

“ခင်ဗျား နေရတာ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဟိုဒင်း. . . အက်ဒွပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေး

တာပါဗျာ”

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အနည်ထိုင်လာပါပြီ၊ သူနဲ့ ကျွန်မ ညတိုင်း စကား ပြောတယ်၊ အရူးနဲ့ မတူဘူးလားဟင်”

“မတူပါဘူး”

“နည်းနည်းတော့ ခံစားရတုန်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြိုးစားလျက်ပါ”

“ရှင် နောက်ထပ် အသစ်တစ်ယောက် မတွေ့သေးဘူးလား”

ဖလောရင့်က မေးရာ မေရီက ပြုံး၍

“တွေ့ထားပြီဆိုပါတော့၊ ဒီည ညစာ စားတဲ့အခါ သူ့ကို ရှင်တို့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

*

ရှစ်ဖာတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဒေါက်တာ လူဝီဒီဖိုးဂေးကို တွေ့တွေ့ချင်း ခင်သွားကြလေသည်။ ပြင်သစ်လူမျိုးတို့သည် အရောတဝင်မရှိဘဲ မျက်နှာကြီး လိုက်တတ်သူများဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ကြားဖူးထားသည်။ သို့သော် လူဝီသည် ပွင့်လင်းသူ၊ ဖော်ရွေသူတစ်ဦးမှန်း တွေ့ကြရ၏။ လူဝီနှင့် ဒေါက်ဂလပ်တို့ ဆေးပညာအကြောင်း အတော်ကြာကြာ ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်။ ဘုခါရက်မြို့ ရောက်ခဲ့သည့်နောက် မေရီအဖို့ ဖော်စရာအကောင်းဆုံးညလေးတစ်ည ဖြစ်သွားသည်။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သူမအဖို့ လုံခြုံစိတ်ချမှုနှင့် စိတ်လက်ပြေသာမှုကို ရရှိလေလေသည်။

*

ည ၃၁ နာရီတိတိတွင် ရှစ်ဖာတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သူတို့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော ဧည့်ခန်း၌ အိပ်စက်အနားယူရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။ မေရီသည် လူဝီအား နှုတ်ဆက်ရန် အောက်ထပ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လူဝီက

“ခင်ဗျား မိတ်ဆွေကို ကျွန်တော် သိပ်ခင်သွားပြီ၊ သူတို့ကို တွန့်ထော်ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

“သူတို့ကလဲ ရှင်ကို သဘောကျကြပါတယ်၊ သူတို့က နောက် ၂ ရက်ဆိုကင်းဆပ်ကို ပြန်ကြတော့မှာ”

လူဝီက မေရီအား သေသေချာချာကြည့်ပြီး

“မေရီ ခင်ဗျားရော ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားလားဟင်”

“ဟင်အင်း၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ဆက်နေဦးမှာပါ”

လူဝီက ပြုံး၍

“ကောင်းတာပေါ့၊ လာမယ့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျရင် ကျွန်တော် ကောင်းတန်းတွေပေါ် တက်မလို့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလဲ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”

“လိုက်မယ်လေ”

မေရီ မဆိုးမတွ ဖြေလိုက်၏။

ထိုနေ့ညက သူမ အမှောင်ထဲ၌ လဲလျောင်းကာ အက်ဒွပ်နှင့် စကားပြောသည်။

အချစ်ရေး . . . ရှင်ကို ကျွန်မ အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို ဓမ္မလျှောက် တမ်းတနေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ဘဝအသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလေ။ ကျွန်မရဲ့ အဲဒီဘဝသစ်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် ရှင်အမြဲတမ်း ပါဝင်နေဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်လဲ ပါရဦးမယ် အချစ်ရယ်။ လူဝီဟာ ရှင် မဟုတ်ပါဘူး။ လူဝီဟာ လူဝီပါပဲ။ သူဟာ သန်မာတယ်။ သဘောကောင်းတယ်။ ချစ်ရင်တယ်။ လူကောင်းလူတော်တစ်ယောက်ပေါ့။ ရှင်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မ ချစ်တွေ့တာ သူပဲရှိတယ်။ ရှင် အဲဒါကို နားလည်စေချင်တယ် အက်ဒွပ်ရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

သူမ အိပ်ရာပေါ် ထထိုင်ပြီး ခုတင်းဘေးမှ မီးတိုင်ကို ခလုတ်ပိတ်လိုက်သည်။ သူမလက်ထဲမှ လက်ထပ်လက်စွပ်လေးကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ပြည်းညင်းစွာ ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

လက်စွပ်ကလေးသည် နီရုံးတစ်ခုနှင့် နီဒါန်းတစ်ခုကို နီမိတ်ပုံပြသော သံသရာကော်ဝိုင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

မေရီသည် ရှစ်ဖာမောင်နှံအား ဘူခါရက်မြို့ကို အနှံ့ရောက်ဖူးအောင် တက်သုတ်ရိုက်၍ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေသည်။ သူတို့ လာရောက်စဉ် တစ်ရက်မျှ မပျင်းရိစေရအောင်လည်း သူမ စီမံပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ၃ ရက်တာမှာ ခဏလေး ကုန်လွန်သွားပြီး ရှစ်ဖာဇနီးမောင်နှံ ပြန်သွားကြသောအခါ မေရီသည် အထီးကျန်မှု မိမိစစ်မြစ်နှင့် တသီးတခြားဖြစ်ရမှုတို့ကို သိသိသာသာ ခံစားရလေ တော့သည်။

မိမိနှင့် စိမ်းနေသော အန္တရာယ်ပြွမ်းသည့် အရပ်ဒေသတစ်ခုတွင် မျက်စိ သူငယ် ယောင်လည်လည်နှင့် ပြန်ရောက်ရှိနေရရှာ၏။

မေရီသည် ထုံးစံအတိုင်း မိုက်ဆလိတ်နှင့်အတူ နံနက်စောစော ကော်စီ

အတူသောက်ရင်း တစ်နေ့တာအစီအစဉ်များကို ဆွေးနွေးနေသည်။ ဆွေးနွေးပြီးသောအခါ မိုက်က

“ကောလာဟလတွေ ကျွန်တော် ကြားတယ်”

မေရီလည်း ကြားပြီးပြီ။

“အိုင်အိုနက်စကားနဲ့ သူ့ရဲ့ဝန်ကြီးအသစ်တွေအကြောင်းလား၊ သူ ကြည့်ရတာ . . .”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကောလာဟလတွေပါ”

မေရီ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်သွား၏။

“တကယ်လား၊ ဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်”

“ခင်ဗျား ဒေါက်တာ ဒီဖိုးဂေးနဲ့ အတော်တွဲနေသတဲ့”

မေရီ ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွား၏။

“ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့တွဲတဲ့ သူတို့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သံရုံးဝန်ထမ်းအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေပါတယ်။

နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ထားပါတယ်။ ဒီဆရာဝန်ဟာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးပါ။ ဒါ့အပြင် သူဟာ ရန်သူ သူ့လူတို့ တစ်ဦးလဲ ဖြစ်ပါတယ်”

မေရီ အံ့ဩလွန်း၍ စကားမနည်း ပြောရသည်။

“ပေါက်ကရ၊ ဒီဖိုးဂေးအကြောင်း ရှင် ဘာသိလို့လဲ . . .”

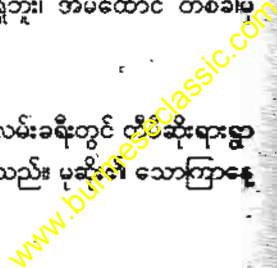
“သူနဲ့ ခင်ဗျား စတွေ့ပုံကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဂုဏ်တွေနေတဲ့ အိမ်ဓမ္မ မင်းသမီးကို လာကယ်တင်တဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပုံပြင်လိုပါပဲ။ ဒီလှည့်ကွက်မျိုးက ရှိုးနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တောင် လုပ်ဖူးသေးတယ်”

“ရှင်လုပ်ဖူးတာ၊ မလုပ်ဖူးတာ ကျွန်မ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူက ရှင်ထက် အဆတစ်ရာ သာတယ် သိလား။ သူဟာ အယ်လ်ဂျီးရီးယားမှာ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့လူ၊ သူမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို သူတို့က သတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ”

“စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသားပဲ။ သူ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ကျွန်တော် စစ် ဆေးပြီးပြီ၊ သူ့မှာ ဇနီးနဲ့ ကလေး လုံးဝ မရှိဘူး၊ အိမ်ထောင် တစ်ခါမှ မကျဖူး သေးဘူးတဲ့ဗျ”

ကာပါသိယံ တောင်တန်းများကိုတက်သည့် လမ်းခရီးတွင် တိမ်ဆိုးရာဇာ ကလေး၌ မေရီနှင့် လူဝီတို့ နေ့လယ်စာ ဝင်စားကြသည်။ မုဆိုးဒါ သောကြာနေ့

ဟု အမည်တပ်ထားသော စားသောက်ဆိုင် တည်းခိုရိပ်သာကလေးသည် နေ့ဆန်ဆန် ပြုပြင်မွမ်းမံထားပြီး သမိုင်းအလယ်ခေတ်က မြေအောက်ပိုင်အရတ် သို့လောင်ခန်းတစ်ခုလည်း ရှိပုံရသည်။

“ဒီဆိုင်ရဲ့ အကောင်းဆုံးဟင်းကတော့ လတ်ဆတ်တဲ့ တောကောင်တွေကို ချက်ပြုတ်တဲ့ ဟင်းလျာတွေပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သမင်သားဟင်း စားဖို့ အကြံပေးချင်တယ်”

လူဝီက ပြောသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

မေရီ သမင်သား တစ်ခါမှ မစားဖူးသေးချေ။ စားကြည့်သောအခါ အတော်အရသာရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

လူဝီက ထိုဒေသထွက် ဇင်ဟာရားခေါ် ပိုင်အဖြူကို မှာပေးသည်။ လူဝီသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိပုံရ၏။ သူမအား လုံခြုံအေးချမ်းမှု ဖေးစွမ်းနိုင်သည့် ခွန်အားမျိုး သူ့မှာ ရှိနေသည်။

လူဝီသည် သူမအား သံနွဲ့နှင့်ဝေးရာ မြို့တွင်းတစ်နေရာ၌ ဝင်ခေါ်ခဲ့သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ နို့မို့ရင် ဒီမြို့က မြို့သမ္မူ သံတမန်အားလုံး ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး”

နောက်ကျသွားပြီ လူဝီရယ်ဟု မေရီ စိတ်ထဲက ပြောမိ၏။ လူဝီသည် ပြင်သစ်သံနွဲ့မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ကားကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းကားနံပါတ် ၂၄၅ ဖြစ်ပြီး အဖြူနှင့် အနက်ရောင် သံနွဲ့ကားနံပါတ်ပြားမျိုး ဖြစ်၏။

ကားနံပါတ်များသည် ရဲများအတွက် အလွန်အရေးပါသော သံလွန်စံဖြစ်ကြောင်း မေရီ သိသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ၏ ကားနံပါတ်များကို ၁၂ ၈၈၈၆ ဖြင့် စ.သည်။ အရာရှိများ၏ ကားနံပါတ်ပြားများမှာ အဝါခဲ ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ခရီးဆက်ကြသည်။

ကောက်ကွေးနေသော သစ်ကိုင်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရှေးဆန်ဆန် နွားလှည်းများ မောင်းသွားသော လယ်သမားများ၊ ဂျစ်ပစ်မြင်းလှည်းများကို ဖြတ်ကျော်သွားကြ၏။ လူဝီသည် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လှသူ ဖြစ်သည်။ မေရီက ကားမောင်းနေသော လူဝီအား ခိုးကြည့်ရင်း မိုက်ဆလိတ်၏ စကားများကို ပြန်သတိရလာသည်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို စစ်ဆေးပြီးပြီ။ သူ အိမ်ထောင်မကျဘူးဘူး။ သူဟာ ရန်သူ သူလျှီပဲ’

မိုက်ဆလိတ်ကိုသူမ မယုံပါ။ ဆလိတ် သက်သက်လိမ်ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူမ ထင်သည်။ မိမိနဲ့ခန်းထဲ ခိုးဝင်ပြီး နံရံပေါ် ခြိမ်းခြောက်စာများ နေသွားသူ မှာ လူဝီ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မိမိအား ရန်ငြိုးထား၍ ခြိမ်းခြောက်နှင့်ထုတ်လိုသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်မည်။ လူဝီကိုတော့ သူမ ယုံကြည်သည်။

ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေတဲ့အခါ မြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က ခဲစားချက်မျိုးကို ဘယ်သူမှ ဟန်ဆောင်လုပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်တောင် ဒီအမူအရာ ဒီမျက်နှာထားမျိုး လုပ်ပြနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

လေထုသည် ပို၍အေးစက်လာသည်။ စိမ်းစိုသော အပင်များနှင့် ဝက်သစ် ချုပ်များအစား ခိုးခိုးထင်းရှူးပင်များ၊ ဒန်းထင်းရှူးပင်များကို တွေ့လာရသည်။

“ဒီမှာ တောကောင်တွေ စုံတယ်။ ဝံပုလွေ၊ တောဝက်၊ သမင်ဖို၊ ဆွစ်ဇာလန် ဒရယ်အနက်ကလေးတွေလဲ တွေ့နိုင်တယ်”

လူဝီက ပြောသည်။

“ကျွန်မ တစ်ခါမှ တောပစ်မထွက်ဖူးဘူး”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တောလိုက်ရင် ခေါ်သွားချင်ပါ သေးတယ်”

အရှေ့ဘက်ဆီမှ တောင်တန်းကြီးများသည် သူ မမြင်ဖူးသော ဆွစ်ဇာလန် အုံလပ်တောင်တန်းကြီးများနှင့် အတော်တူသည်။ တောင်ထိပ်များများမှာ တိမ်များနှင့် မြူခိုးများ ဖုံးအုပ်နေ၏။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် သစ်တောများနှင့် စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပြင်များ၌ မြက်စားနေသော နွားများကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းကင်ယံမှ အေးစက်သော တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲများမှာ သံမဏိတုံးကြီးများ သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ မိမိလက်ဖျားနှင့် လှမ်းတို့၍ ရနိုင်မည်ဆိုပါက ထိုတိမ်များသည် သတ္တုကဲ့သို့ အေးစက်နေလေမည်လားဟု မေရီ တွေးမိသည်။

စိယိုပလီးယားသို့ ရောက်သွားသောအခါ နေစောင်းနေပြီ။ စိယိုပလီးယားသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှ သစ်သားအိမ်ငယ်မျိုးကဲ့သို့ တည်ဆောက်ထားသော ချစ်စဖွယ် တောင်ပေါ် အပန်းဖြေခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လူဝီက နှစ်ယောက်စာ အခန်းငှားနေစဉ် မေရီက ကားထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေသည်။

အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက သူတို့ တည်းခိုမည့် အခန်း ကျယ်ကြီးသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ အခန်းမှာ အတော်လေးကျယ်ဝန်းပြီး ခုန့်အုင့်စဖွယ်ကောင်းအောင် ခိုးခိုးရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသည်။ ရေချိုးခန်း၊ အိပ်ခန်းတို့ ပါရှိပြီး ရှုမငြိမ်းဖွယ် တောင်တန်းများကို ငေးကြည့်နိုင်

သော ကွက်လပ်ကလေးလည်း ပါသည်။

“ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ပန်းချီဆရာဖြစ်ချင်စိတ် ပေါက်ဖူးသေးတယ်”

“ဒီရွာခင်းက ကကယ်လုတာပဲနော်”

လူဝီက သူမအနား ပို၍တိုးကပ်လာသည်။

“ရွာခင်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပုံတူပန်းချီ ဆွဲချင် လို့ပါ”

ရည်းစားနဲ့ ပထမဆုံး စပြီးလှည့်ရတဲ့နေ့မှာ ဘု နှစ်သမီးကလေး ခံစားရ သလိုမျိုး ငါ ခံစားနေရပါကလား။ အို... ငါ ရင်တွေ တုန်နေတယ်။

သူက သူမအား ခပ်တင်းတင်းလေး သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။ သူမက သူ ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းမိုထားသည်။

လူဝီနှုတ်ခမ်းများက သူမ နှုတ်ခမ်းများပေါ် ဝဲကျလာ၏။ အရာအားလုံးကို သူမ မေ့သွားသည်။ သို့သော် သူမ ဘာတွေဖြစ်နေပန်းတော့ သိနေသေး၏။

ဆန္ဒရမ္မက်ထက် ပို၍ ကမိပ္ပာယ်ရှိသော တောင့်တမှု လိုအပ်ချက်တစ်ခု သူမ မှာ ရှိနေသည်။

သူမကို ယုယပိုက်ထွေးဖို့၊ သူမကို အားပေးပေးသိဖို့၊ သူမကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့၊ သူမ တစ်ယောက်ထဲ အ... ကျန်မဟုတ်တော့ကြောင်း သိအောင် ပြောဖို့ လူတစ်ယောက် လိုအပ်ခြင်း၊ တောင့်တခြင်း ဖြစ်သည်။

လူဝီနှင့် မိမိသည် လူသားဘစ်ဦးတည်းအဖြစ် ပေါင်းစပ်လိုက်ရလျှင် မည်မျှ ကောင်းတဲ့နည်း။

“ထူးဆန်းလှပါတယ်၊ ကိုယ်ဟာ လူ့ဘဝတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာသလိုပဲ၊ ရိုနေးနဲ့ ကလေးတွေ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ကိုယ်ဟာ ယောင်ချာချာ လျှောက် သွားနေတဲ့ သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ”

ဟု လူဝီက ပြောသည်။

ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲဟု မေရီ စိတ်ထဲက ပြန်ပြောမိသည်။

“ရိုနေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလွမ်းမုန်း မသိဘူး၊ သူ မရှိတော့ ကျွန်တော် အားကိုးရာမဲ့နေတယ်၊ ဟင်း မချက်တတ်ဘူး၊ အဝတ်မလျှော်တတ်ဘူး၊ ကိုယ့် အိပ်ရာတောင် ကိုယ် ကျကျနန မခင်းတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတို့ငါး ဟာ အရာရာကို ပေါ့သေးသေး ထင်တတ်ကြတယ်လေ”

“ကျွန်မလဲ အားကိုးရာမဲ့သလိုပါပဲ လူဝီရယ်၊ အက်ဒွပ်ဟာ ကျွန်မအဖို့

ခွင့်အောင်အောင်
ထီး တစ်ချောင်းလို့ပဲ ဖိုးရွာတဲ့အခါ သူ ကျွန်မကို ဖိုးမစိုအောင် ကာကွယ်ပေးနေ ကျ၊ အခုတော့ ကျွန်မ ရေနှစ်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ”

အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးလာသောအခါ လူဝီအား မေရီ မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင် နေသည်။

ရုင့်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ရှိသလား လူဝီ။

ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မိမိတို့နှစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ချက်ချင်းပြီးဆုံးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူမ သိ၏။ လူဝီသည် သူ့အပေါ် သံသယ ဖြစ်ခြင်းအတွက် မိမိအား ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်။

လူဝီက ဘုမအား အကဲခတ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ”

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး ဒါလင်”

ကျွန်မကို ဟိုလူခိုးတွေ ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြံတဲ့ညက မှောင်မည်းတဲ့ လမ်းကြား ခလေးထဲမှာ ရှိ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ လူဝီဟု သူမ စိတ်ထဲ မေးခွန်းထုတ်နေ ၏။

ထိုညနေ၌ သူတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက် ကွက်လပ်လေးထဲ၌ ညစာ ထိုင်စားကြသည်။ လူဝီက ထိုတောင်တန်းဒေသ၌ ထုတ်လုပ်သော စတော် ဘယ်ရီဖျော်ရည်တစ်မျိုးဖြစ်သည့် ဂျီမုရာတာ ယမကာကို မှာကြားသည်။

စနေနေ့တွင် ကောင်းကင်ကြီး ဓာတ်ရထားဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ တက်ကြည့် သည်။ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ အိမ်တွင်း ရေကူးကန်၌ ရေကူးကြသည်။ ရေ နွေးငွေ့ခန်းထဲဝင်ပြီး ချွေးထုတ်ကြသည်။ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်လာသော ကျမန်လူမျိုး သက်ကြားအိုလန်းမောင်နဲ့နှင့် ဖဲကစားကြသည်။

ညနေပိုင်း၌ တောင်ပေါ်ရှိ တောဆန်ဆန် စားသောက်ဆိုင်လေးဖြစ်သော အိန်ထရူးလ်သို့ ကားနှင့် သွားကြသည်။ ထိုဆိုင်လေးရှိ မိဟုန်းဟုန်းတောင် နေသော မီးလင်းဖိုကြီးထားရှိသည့် အခန်းကြီးထဲ၌ ညစာ စားကြသည်။

မျက်နှာကျက်မှ သစ်သားမီးပန်းဆိုင်များ ဆွဲထားပြီး မီးလင်းဖိုကြီးအထက် နံရံပေါ်၌ တောကောင်များ၏ ရုပ်လုံးထွင်းဦးခေါင်းများကို ချိတ်ထားသည်။

အခန်းထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်းရောင်သာ ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်သောအခါ နှင်းများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်ကုန်းများကို မြင်ရသည်။

ပြီးပြည့်စုံသောအဖော်နှင့် ပြီးပြည့်စုံသောပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုပင် ဖြစ်နေ သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ပြန်ဖို့အချိန် ရောက်လာ၏။

လက်တွေ့ကမ္ဘာကြီးထဲ ပြန်သွားရတော့မှာလား။ လက်တွေ့ကမ္ဘာဆိုတာ ဘာလဲ။ ခြိမ်းခြောက်မှုများ၊ ပြန်ပေးဆွဲများနှင့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာတန်းများကို မိမိ နှိုးခန်းပေါ် လာရေးသားခြင်းတို့ ရှိနေသော နေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

*

အပြန်ခရီးမှာ စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်းပြီး ချောချောမောမော ရှိသွား၏။ အသွားခရီးက စိတ်တွေ တင်းမာနေခဲ့သော်လည်း ယခု လူဝီနှင့် ပေါင်းဖက်မိခဲ့ခြင်းကြောင့် ပြေလျော့ကြည်လင်သွားခဲ့လေပြီ။

လူဝီသည် အဖော်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဘုခါရက်ပြုစွန့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ နေကြာပန်းခင်းများနံဘေးမှ ကားဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားရသည်။ နေကြာပန်းပွင့်များသည် နေမင်းကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူထားကြ၏။

ငါဟာ နေကြာပန်းလိုပါပဲ။

ခုတော့ ငါဟာ နေရောင်ခြည်ထဲ ရောက်သွားပြီလေဟု မေရီ တွေးမိလေသည်။

*

ဘက်နှင့် တစ်တို့သည် မေရီပြန်လာကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

“လူဝီကို မာမီ လက်ထပ်မှာလားဟင်”

ဘက်က မေးသည်။ မေရီ လန့်သွား၏။

မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မတွေးဝံ့သေးသော ကိစ္စကို ကလေးတွေက နှုတ်မှ ဖွင့်ပြောနေကြပါစရာလား။

“ပြောလေ မာမီ”

“မသိသေးပါဘူးကွယ်။ မာမီ သူ့ကို လက်ထပ်ရင် သမီးတို့က ကန့်ကွက်မှာလား”

“သူက သမီးတို့ ဒက်ဒီမှမဟုတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နဲ့ သမီးနဲ့ မဲခွဲပြီးပါပြီ။ သမီးတို့ လူဝီကို ကြိုက်ပါတယ်”

“အေး မာမီလဲ သူ့ကို ကြိုက်တယ်ကွယ်”

မေရီက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

*

နှင်းဆီပန်းပွင့် အနီရဲ့ရဲတစ်ဒါလင်နှင့် ဇာတိလေးတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

“မေရီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီသည် ထိုကတ်ပြားလေးကို ဖတ်ပြီး သူ၏ဇနီး ရီနေးထံ လူဝီ ပန်းစည်းပို့ဖူးခဲ့ပါရဲ့လားဟု တွေးမိလေသည်။ ရီနေးနဲ့ သမီးကလေးနှစ်ယောက် ဆိုတာ ကော တကယ်ရှိမှ ရှိရဲ့လား။ အို မတွေးကောင်း တွေးကောင်း။

ဘာကြောင့် မိုက်ဆလိတ်က စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ သည်ပုသားစကားကို ဖန်ဆင်းရပါလိမ့်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိဘယ်နည်းနှင့်မျှ စစ်ဆေး၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ် နိုင်ငံရေးကောင်စစ်ဝန်နှင့် စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သူ အက်ဒီမော့စ်သည် သူမ နှိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မဒမ်ကြည့်ရတာ အတော်ပြေပြစ်ကြုံခိုင်နေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ရက်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရခဲ့တယ်ထင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရီမေးနီးယားမှ အမေရိကန်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့လို့နှင့် လာတောင်းသော ရီမေးနီးယားဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ မော့စ်နှင့် မေရီတို့ အတန်ကြာ ဆွေးနွေးကြသည်။

“သူဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖိုးတန်တဲ့ရပိုင်ခွင့်တစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူနဲ့အတူ အသုံးဝင်မယ့် သတင်းအချက်အလက်အချို့လဲ သယ်လာပါမယ်တဲ့။ ဒီနေ့ည ကျွန်တော် မဟူရာကြေးနန်း ပို့လိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးက မဒမ်ကို ပြဿနာရှာချင် ရှာနိုင်တာမို့ အသင့်ပြင်ထားစေချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မစ္စတာမော့စ်”

အက်ဒီမော့စ် ပြန်ရန် မတ်တပ်ထလိုက်၏။

မေရီက ရုတ်တရက် သတိရသဖြင့်

“ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်မ အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါရစေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

မေရီ ပြောရမှာ အားတောင့်အားနာ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်သလို လျှို့ဝှက်ကိစ္စလဲ ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်သုံးစကားပါပဲ”

မော့စ်က ပြုံး၍ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ လူဝီဒီဂေးအကြောင်း ကျွန်မ နည်းနည်း သိချင်လို့ သူ့အကြောင်း ရှင် ကြားဖူးလား”

“တုတ်ကဲ့ မဒမ်၊ သူက ပြင်သစ်သံဃာအတွက် ပူးတွဲအမှုထမ်းနေရတာပါ။ သူ့အကြောင်း မဒမ် ဘာများ သိချင်ပါသလဲ”

ယခုကိစ္စသည် မိမိထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ခက်ခဲနိုင်ဖွယ်ရှိ၏။ ဤလုပ်ရပ်သည် သစ္စာဖောက်မှု ဖြစ်၏။

“ဒေါက်တာ ဒီဖိုးဇေးဟာ အိမ်ထောက်ကျဖူးပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် ကျွန်မ သိချင်ပါတယ်။ ရှင် စုံစမ်းပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော် ၂၄ နာရီအတွင်း အဖြေပေးမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကေးဇူပဲ”

ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ လူဝီရယ်။

တအောင့်ကြာသောအခါ မိုက်ဆလိတ်သည် မေရီနူးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ “မင်္ဂလာပါ”

ဆလိတ်က မေရီအတွက် ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ ဆလိတ်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပုံရသည်။ ဘာမှန်းတော့ သူမ မသိ။ သို့သော် ပြီးခဲ့သော သီတင်းပတ် ၃ ရက်အတွင်း မိမိဘယ်သွားကြောင်း ဆလိတ် သိနေပြီဟု မေရီ ထင်သည်။ မိမိ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သတင်းပို့ရန် ဆလိတ်က မိမိနောက်မှ လိုက်ချောင်းရန် သူလျှိုတွေများ လွှတ်ထားသလား။

မေရီ ကော်ဖီတစ်ခွက် မော့လိုက်သည်။

ဆလိတ်လုပ်ပေးသော ကော်ဖီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရသာ အလွန် ကောင်းလှသည်။ မိုက်ဆလိတ်တစ်ယောက်သည် သည်နေရာမှာ သိပ်တော်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတချို့ ရှိနေလို့ပါ”

ဆလိတ်က ပြောသည်။

ထိုနေ့တစ်မနက်လုံး အခမဲရိကန်ပြည်သို့ အပြီးအပိုင် သွားရောက်နေထိုင်လိုသော ရိုမေးနီးယန်းများ၊ ရိုမေးနီးယားဘဏ္ဍာရေးပြဿနာ၊ ရိုမေးနီးယန်းမိန်းကလေးတစ်ဦးအား ကိုယ်ဝန်ရအောင်လုပ်မိသော မရိန်းတပ်သားတစ်ဦး၏ ပြဿနာနှင့် အခြားကိစ္စပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်ကို ဆွေးနွေးရင်း အချိန်ကုန်သွားသည်။ အစည်းအဝေးပြီးသောအခါ မေရီ ခါတိုင်းထက်ပို၍ ပင်ပန်းသွားလေသည်။

ဆလိတ်က

“ဒီနေ့ည ဘဲလေးကပွဲတစ်ခု ရုံတင်ပွဲရှိတယ်။ ကိုရီနာဆိုကိုလီ ကလိမ့်မယ်တဲ့”

မေရီသည် ထိုနာမည်ကို သိသည်။ ကမ္ဘာကျော် ဘဲလေးကချေသည်မလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ကြည့်ချင်ရင်ပြော၊ ကျွန်တော် လက်မှတ်ရထားတယ်”

“ဟင့်အင်း မကြည့်တော့ပါဘူးရှင်”

ယခင်တစ်ခါ မိုက်ဆလိတ် ကပွဲလက်မှတ်ပေးသဖြင့် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သူမ သတိရလာ၏။ နောက်ပြီး သူမ မအားလပ်ပါ။ တရုတ်သံဃာမှ ညစာစားပွဲ ဖိတ်ထားသည်။ နောက်ပြီး မိမိအိမ်၌ လူဝီနှင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းထားသေးသည်။ မိမိနှင့် လူဝီကို သိပ်ပြီး လူတွေခံလို့ မဖြစ်ချေ။ တခြားသံဃာမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ငြိစွန်းခြင်းသည် ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းဥပဒေများကို ချိုးဖောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မေရီ သိသည်။

သို့သော် မိမိနှင့် လူဝီ၏အချစ်သည် အပျော်အပြက်သဘော မဟုတ်ပါ။

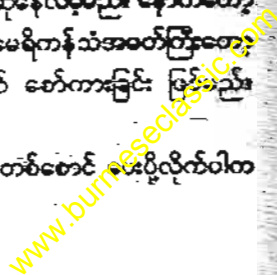
ညစာ စားပွဲသွားရန် မေရီ ပြင်ဆင်နေစဉ် သူမ၏ ညစာစားပွဲတက် ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို အဝတ်စီရိတ်မှ ထုတ်ယူလိုက်သောအခါ ၎င်းဂါဝန်ကို ဖုန်ခါသန့်စင်ရမည့်အစား အိမ်စေပေးလေးက ရေလျှော်ပစ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂါဝန်မှာ ပျက်စီးသွားရလေပြီ။ သူ့ကို ငါ အလုပ်ထုတ်ပစ်မှပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ ရှိနေတယ်လေ။

မေရီ ရုတ်တရက် မော့ဟိုက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ငါ ဒီနေ့ည အပြင်မသွားရရင် ကောင်းမှာပဲ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲချပြီး အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မဒမ်သံအမတ်ကြီးရယ်။ ရှင့်တိုင်းပြည်က ရှင့်ကို အများကြီး ဝိုခိုအားထားနေတယ်လေ။

မေရီ စိတ်ကူးတွေယဉ်ရင်း လဲလျောင်းနေ၏။ ညစာ စားပွဲသွားသံ အိပ်ရာ ပေါ် နေလိုက်မည် တရုတ်သံအတ်ကြီးသည် မိမိအား ဖော်လင့်တကြီးစောင့် ဆိုင်းရင်း အခြားဧည့်သည်တော်များကို ကြိုဆိုနေလိမ့်မည်။ နောက်တော့ ညစာ စားပွဲ သုံးဆောင်ကြရန် ကြေညာမည်။ အခမဲရိကန်သံအမတ်ကြီးတော့ ရောက် မလားသေး။ ဤကား တမင်သက်သက် စော်ကားခြင်း ဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ မျက်နှာပျက်ရချေမည်။

တရုတ်သံအမတ်ကြီးသည် မဟာရာဇကြီးနန်းတစ်စောင် ပေးပို့လိုက်ပါတာ

တရုတ်ဝန်ကြီးချုပ် ဖတ်ရသောအခါ ဒေါသထွက်လိမ့်မည်။ ၎င်းက အမေရိကန် သမ္မတကြီးထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ကန့်ကွက်စကား ပြောမည်။

ခင်ဗျားတပည့်တွေရော၊ ခင်ဗျားရော ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ရဲ့ သံအမတ်ကြီး တို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ညဇာစားပွဲတွေကို အတင်းအဓမ္မတက်ရောက်ခိုင်းလို့ မရနိုင်ဘူး တဲ့ သမ္မတအလစ်ဆင်က ပြန်အော်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ တရုတ်သံအမတ်ကြီးက လည်း ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ ဒီလိုစကားမျိုး မပြောဝံ့ဘူး။ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ အကျမြဲဗုံးတွေ ရှိနေပြီဗျာဟု ပြန်ပြောမည်။

နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး နှစ်ဦးစလုံး နျူးကလီးယားဗုံး ဖောက်ခွဲမည့်သူလတ် တို့ နှိပ်ကြမည်။ အမေရိကန်နှင့် တရုတ်ပြည်တို့ နျူးကလီးယားစစ်ပွဲကြီးဖြစ်ပြီး အားလုံးပျက်စီးချုပ်ငြိမ်းကုန်ဖွယ် ရှိ၏။

မေရီ အိပ်ရာပေါ်၌ ငေါက်ခနဲထထိုင်ပြီး ငါ ညဇာ စားပွဲသွားဦးမှာပါပဲဟု ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

နောက်နေ့မနက်၌ မိုးသို့ မေရီ ရောက်သောအခါ သူမ ပို၍ နှမ်းနယ်နေ၏။ ခေါင်းကိုက်ပြီး မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသည်။ အက်ဒီမော့စ် လာတွေ့ခြင်း ကြောင့် သူမ အနည်းငယ် စိတ်ကြည်လင်သွား၏။

အက်ဒီမော့စ်က

“မဒမ် တောင်းထားတဲ့ သတင်းကို ရခဲ့ပါပြီ။ ဒေါက်တာ ဒီဖိုးဂေးဟာ လွန်ခဲ့ တဲ့ ၁၃ နှစ်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့ဇနီးနာမည်က ရီနေတိုး။ ၁၀ နှစ်အရွယ် သမီးလေး ဖိလစ်ပါနဲ့ ၁၀ နှစ်အရွယ် သမီး ကိုနီဗီယက်တို့ ရှိတယ်။ သူတို့ ၃ ယောက် အယ်လ်ဂိုးရီးယားနိုင်ငံမှာ အကြမ်းဖက်သမားတွေရဲ့ လက်ချက် နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးဝင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒီဖိုးဂေးကို လက်စားချေ တဲ့အနေနဲ့ သူတို့ လုပ်ကြံခဲ့ကြတာပါ။ တခြား ဘာသိချင်ပါသေးလဲ”

“မလိုတော့ပါဘူး၊ လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီက လန်းဆန်းစွာ ပြောသည်။

ထိုမနက်၌ ဆလီတ်နှင့် သူမ ကော်ဖီအတူသောက်ကြသောအခါ ရိုမေးနီး လားသို့ လာရောက်လည်ပတ်မည့် ကောလိပ်ကျောင်းသူကျောင်းသားတစ်စု၏ ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။

“သမ္မတကြီး အိုင်အိုနက်စကူးနဲ့ ဝင်တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

“ကျွန်မ ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်”

မေရီက အာလေးလျှာလေးကြီးနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် မိုက်ဆလိတ်

“ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လား”
“နည်းနည်း ပင်ပန်းလို့ပါ”
“ဒါဖြင့် ကော်ဖီ နောက်တစ်ခွက်လောက် ထပ်သောက်လိုက်ပါလား၊ ခင်ဗျား ချက်ချင်း လန်းဆန်းသွားမယ်”

ညနေစောင်းတွင် မေရီ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာသည်။ လူစိုကို ဖုန်းဆက်ပြီး ညဇာ သွားစားမည့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရသည်။ သူမ နေမကောင်းသဖြင့် ဘယ်သူနှင့်မျှ မတွေ့ချင်ပါ။ ဘုခါရက်မှာ ဟိုအမေရိကန်ဆရာဝန်ရှိနေလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ သို့ဟုတ် လူဝီသည် မိမိ ဘာရောဂါဖြစ်နေကြောင်း သိချင် သိလိမ့်မည်။

မသက်သာရင်တော့ သူ့ကို လှမ်းခေါ်ရမှာပဲ။

ဒေါ်ရသီစတုန်းက သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦးအား ဆေးဆိုင်မှ တိုင်လီနော်လ် ဆေးပုလင်း သွားဝယ်၍ မေရီထံ ပို့ခိုင်းသည်။ သို့သော် ဘာမျှမထူး။

ဒေါ်ရသီ စိတ်ပူရပြီ။

“မဒမ့်ကြည့်ရတာ အတော်အခြေအနေ မကောင်းပါလား၊ အိပ်ရာထဲမှာပဲ လှဲနေသင့်တယ်”

“ကျွန်မ ကောင်းသွားမှာပါ”

မေရီ ဗလုံးစထွေး ပြောလိုက်သည်။

တစ်နေ့တာသည် ၂၄ နာရီမကဘဲ နာရီပေါင်း တစ်ထောင်မို့သလား အောက်မေ့ရသည်။ မေရီသည် ကျောင်းသားများနှင့် တွေ့ရသည်။ ရိုမေးနီးယန်း အရာရှိများနှင့် တွေ့ရသည်။ အမေရိကန်ဘက်အရာရှိတစ်ဦး၊ အမေရိကန် ပြန် ကြားရေးဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးတို့နှင့်လည်း လက်ခံတွေ့ရသည်။ ဒတ်ချ်သံရုံးမှ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်သော ညဇာ စားပွဲပါတီတို့လည်း အောင်အည်း၍ တက် ရောက်ရသေးသည်။ သူမ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်လေ သည်။

သို့သော် သူမ အိပ်လို့မပျော်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပုလားပြီး အဖျားတက်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်တွေ တွေ ဆက်တိုက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ဝက်ပါဆန်ဆန် စကြိုထမ်းတတ်မှု သူမ လျှောက်ပြေးနေရသည်။ ထောင့်တစ်ခုသို့ ချိုးလိုက်တိုင်း သေပြင် ညစ် ညမ်းသော စာများ ရေးနေသော လူတစ်ယောက်ကို သူမ တွေ့ရသည်။ ထိုလူ၏

ဦးသိန်း

နောက်ကျောကိုသာ သူမ မြင်ရသည်။ ဘယ်သူမှန်း မသိရ။
 ထိုစဉ် လူစီ ရောက်လာသည်။ သို့သော် လူ တစ်ခါလင်လောက်က လူစီကို
 ထားစာစားပေါ် အတင်းဆွဲတင်သွားကြသည်။ မိုက်ဆလိက်သည် လမ်းထဲသို့
 အော်ဟစ်ရင်း ပြေးဝင်လာသည်။
 "သူ့ကို သတ်လိုက်ကြဟေ့။ သူ့မှာ မိသားစု မရှိဘူး"
 မေရီ ချွေးမြိုင်မြိုင် စီးကျလျက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူမ အိပ်ခန်း
 မှာ မခံနိုင်လောက်အောင် ပူအိုက်နေသည်။
 စောင်များကို ဘေးဖယ်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် ချမ်းစိမ့်လာပြန်၏။
 ချမ်းလွန်း၍ သူမ သွားတွေ တခွပ်ခွပ် ရိုက်လာသည်။
 ဘုရား. . ဘုရား. . ငါ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။
 ထိုညက သူမ ဆက်မအိပ်ဖြစ်တော့။ အိပ်ရာမှာကို ကြောက်နေသည်။ အိပ်
 မက်များကို ကြောက်လန့်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ သူမ မနည်းအားတင်း၍ နူးတက်ဖြစ်အောင် တက်
 ရသည်။ ဆလိတ်က သူမအား စော့နေသည်။ သူက သူမကို ဝေဖန်သော
 မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ပြီး
 "ခင်ဗျား နေကောင်းသလို့ပါလား၊ ဖရန်ဖွတ်ကို လေယာဉ်နဲ့သွားပြီး
 ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ပါလား"
 "ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်"
 သူမ နှုတ်ခမ်းများ ခန်းခြောက်အက်ကွဲနေသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ခြောက်
 ထပ်နေသလို ခံစားရသည်။
 ဆလိတ်က သူမအား ကော်ဖီတစ်ခွက် ကမ်းပေးပြီး
 "ကုန်သွယ်မှု ကိန်းဂဏန်းအသစ်တွေ ကျွန်တော် ယူလာတယ်။ ရိုမေးနီး
 ယားအစိုးရက ကျွန်တော်တို့ ထင်တာထက် ဆန်စေ့တွေ ပိုလို့အပ်နေတယ်။
 အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုအမြတ်ထုတ်ရမလဲဆိုတော့. . ."
 မေရီ အာရုံမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ သူမ နားထဲ၌ ဆလိတ်၏အသံမှာ ကျယ်
 လာလိုက် တိုးသွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

မေရီ နူးတစ်နေ့တာကိုတော့ မနည်းကြီးစား ရုန်းကန်နိုင်ခဲ့သည်။ သူမ၏
 လူစီ ဖုန်းနှစ်ခါ ဆက်သည်။ သူမ အစည်းအဝေးထိုင်နေသည်ဟုပြောရန် မေရီ
 က ဒေါ်ရသီအား မှာထားသည်။ သူမ ရှိသမျှ ခွန်အားတွေကို ခွေတာစုဆောင်း

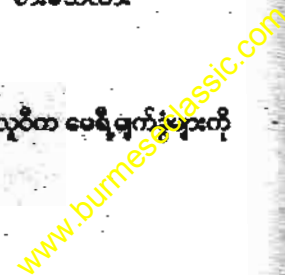
ဦးစွမ်းတင်

၍ အလုပ်ဆက်လုပ်သွားရန် ကြိုးစားနေရသည်။
 ထိုည၌ မေရီ အိပ်ရာဝင်သောအခါ သူမ ကိုယ်အပူချိန်တက်နေပြီဖြစ်
 ကြောင်း သူမ သိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေ၏။ ငါ တကယ် နေမကောင်း
 ဘူး။ ဖျားနေပြီ။ အို ငါ သေရတော့မလို့ပါလား။ သူမ မနည်းအားစိုက်ထုတ်ကာ
 အိပ်ရာဘေးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကာမင် ရောက်
 လာ၏။

သူမက မေရီအား မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးကြည့်ပြီး
 "မဒမ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်"
 မေရီအသံက အက်ကွဲကွဲသာ ထွက်တော့သည်။
 ဆာဘင်နားကို ပြင်သစ်သံဇွဲက ဝေါက်တာ ဒီဖိုဂေးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ခိုင်း
 စမ်းပါ"

မေရီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး မျက်တောင်ပုလ်ခပ်ပုက်ခပ် လုပ်သည်။ မတ်တပ်
 ရပ်နေသော လူစီပုံရိပ်နှစ်ခုကို မပီပီတင်း တွေ့ရသည်။ လူစီသည် သူမ ခုတင်
 ဘေး ကပ်လာပြီး သူမ၏ နိရဲသော မျက်နှာကို အနီးကပ် ကုန်းကြည့်လိုက်သည်။
 "ဘုရား. . ဘုရား မေရီ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"
 လူစီက သူမ နဖူးကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ နဖူးက ခြစ်ခြစ်တောက်
 ပူနေသည်။
 "အဖျားတိုင်းကြည့်ပြီးပြီလား၊ ဘယ်နှစ်ဒီဂရီရှိလဲ"
 "ကျွန်မ မသိချင်ဘူး"
 မေရီ စကားပြောသည့်အခါ လည်ချောင်းနာသည်။ လူစီက ကုတင် စောင်း
 တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး
 "ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ ဒါလင်"
 "တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ရှိသွားပြီ၊ ဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ ထင်တာပဲ"
 လူစီက သူမ လက်ကို စမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သွေးခွန်နှုန်းမှာ အားနည်းနေ
 သည်။ မေရီအနား ကုန်းလိုက်စဉ် မေရီပါးစပ်ထဲမှအနံ့ကို ချွင်း၏။
 "ဒီနေ့ ကြက်သွန်ဖြူပါတဲ့ အစားအစာတစ်ခုခု စားမိသလား"
 မေရီက ခေါင်းခါ၍
 "ကျွန်မ ဘာမှမစားတာ ၂ ရက်ရှိပြီ"
 မေရီအသံက လေသံမျှသာ ထွက်တော့သည်။ လူစီက မေရီမျက်နှာများကို
 ညင်သာစွာ လှန်ကြည့်သည်။

“ရေသိပ်ခတ်သလား”

မေရီ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကိုက်သလား၊ ကြွက်တက်သလား၊ အန်သလား၊ ခေါင်းမူးသလား”

ထိုဝေဒနာအကုန်လုံး ဖြစ်နေပါသည်ဟု မေရီစိတ်ထဲက ဖြေမိသည်။

သို့သော် သူမ နှုတ်ဟန်

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ကိုယ်မေးတာတွေ ဖြေနိုင်မလား”

မေရီက တံတွေးမျိုးချပြီး

“ကြီးစားဖြေကြည့်ပါမယ်”

လူဝီက သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ခုလို ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်နဲ့ တောင်ပေါ်သွားလည်ပြီး ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့က”

သူမအသံက တကယ့်တိုးတိုးလေး။

“တစ်ခုခုစားပြီးသောက်ပြီး နေ့လို့ထိုင်လို့ မကောင်းစေတဲ့အစားအသောက်

ဘာများ စားမိသလဲ၊ မှတ်မိသလား”

မေရီ ခေါင်းခါပြသည်။

“တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာသလား”

မေရီ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကလေးတွေနဲ့အတူ ဒီအိမ်မှာ မနက်စာ စားသလား”

“မနက်တိုင်း စားပါတယ်”

“ကလေးတွေတော့ နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နေ့လယ်စာကိုရော နေ့တိုင်း တစ်နေရာတည်းမှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ စားသလား”

“ဟင်အင်း၊ တစ်ခါတလေ ရုံးမှာ စားတယ်၊ တစ်ခါတလေ စားသောက်

ဆိုင်တွေမှာ သူများတွေနဲ့ တွေ့ဆုံရင်း စားတယ်”

“အမြဲတမ်း ပုံမှန် ညစာစားလေ့ရှိတဲ့ဆိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် အမြဲတမ်းစားတဲ့

အစားအစာမျိုး ရှိသလား”

မေရီ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် စကားဆက်မပြောချင်တော့ပါ။ လူဝီ ထွက်သွား

လျှင် ကောင်းမည်။ သူမ မျက်လုံး မှိတ်လိုက်သည်။

လူဝီက သူမအား ညင်သာစွာ လှုပ်နှိုးပြီး

“မေရီ မအိပ်နဲ့ဦး၊ ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ပါ၊ မင်းနဲ့ အမြဲတမ်း စား

သောက်တဲ့ အဖော်တစ်ဦးဦးရော ရှိသလား”

လူဝီ အရေးတကြီးမေးဟန် ရှိ၏။ သူမက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် မျက်လုံးစွင့်

ကြည့်ပြီး

“ဟင်အင်း၊ ဒီဥစ္စာ ဝိုင်းရပ်စ်ရောဂါပါနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူမစကားက ဘာမျှမသံကွဲချင်တော့။ လူဝီက သက်ပြင်းတစ်ချက်နှိတ်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က အဆိပ်ခတ်ထားတယ်”

မေရီတစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူမ မျက်လုံးဖြူ

ကြည့်ပြီး

“ဘာ ကျွန်မတော့ ယုံတောင် မယုံဘူး”

လူဝီက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်

“စိန်နဲ့ အဆိပ်ခပ်တာပဲ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစိန်ကို ခိုးမေးနီးယားမှာ ဝယ်

လို့ မရနိုင်ဘူး”

မေရီ ထိတ်လန့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာသည်။

“ကျွန်မကို ဘယ်သူကများ အဆိပ်ခတ်ချင်ပါလိမ့်”

လူဝီက သူမလက်ကို အသာညှစ်ပြီး

“ဒါလင် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ နေ့စဉ် ပုံမှန်လုပ်လေ့ရှိတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ စားသောက်

ပွဲမျိုး မရှိဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊ နေ့တိုင်း တစ်ယောက်ယောက်က ဒါလင်

သောက်ဖို့ စားဖို့ အစားအသောက်တစ်ခုခု ကျွေးလေ့ရှိတာမျိုးပေါ့”

“ဟင်အင်း၊ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြောပြီးပါရော၊ ကျွန်မ . . .”

ကော်ဖီ၊ မိုက်ဆလိတ်၊ ငါ့အကြိုက် စပယ်ရှယ်နှပ်ပြီး ဖျော်ပေးနေတု

ကော်ဖီတဲ့။

“ဟောတော့”

“ဘာလဲဟင်”

မေရီ လည်ချောင်းရှင်းပြီး ဤသို့ ပြောလိုက်သည်။

“မနက်တိုင်း မိုက်ဆလိတ်က ကျွန်မ သောက်ဖို့ ကော်ဖီ လာဖို့တယ်၊ သူ့ထ

ကျွန်မနဲ့ ကော်ဖီအတူသောက်ဖို့ ကြိုစောင့်နေလေ့ရှိတယ်”

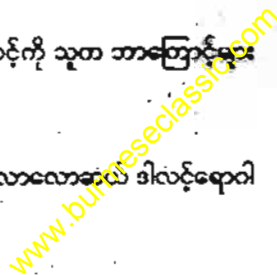
လူဝီက သူမအား စိုက်ကြည့်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး၊ မိုက်ဆလိတ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါလင်ကို သူ့က ဘာကြောင့်ရူး

သတ်ချင်ရမှာလဲ”

“သူက ကျွန်မကို ဒီမှာ မထားချင်ဘူး”

“အဲဒီကိစ္စ နောက်မှ ကိုယ်တို့ပြောရအောင်၊ လောလောဆယ် ဒါလင်ရောဂါ

ပျောက်အောင် ကုသေးချင်တယ်။ ဒီက ဆေးရုံကို တင်ပေးချင်ပေမယ့် ဒါလင်တို့ သံဇွန်က ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါလင်အတွက် ကိုယ်တစ်ခု သွားယူပေးမယ်။ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

မေရီ အိပ်ရာပေါ်၌ပင် ငြိမ်ငြိမ်လေး ဆက်လဲနေရသည်။ လူဝီပြောသွားသော စကားလုံးများကို အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။

စိန်။ ဒါလင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က စိန်ကျွေးပြီး အဆိပ်ခပ်သတ်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်။

မိုက်ဆလိတ်ပြောသောစကား။ ခင်ဗျား ကော်ဖီနောက်တစ်ခွက်လောက် ထပ်သောက်လိုက်ပါလား။ သက်သာသွားမယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှပ်ထားတာလေ။

မေရီ သတိလစ်သွားသည်။
လူဝီအသံကြောင့် သူမ ပြန်နိုးလာ၏။

“မေရီ”
မေရီ ဓမ္မာရုံလုံးမနည်းဖွင့်ကြည့်ရသည်။ သူမ ကုတင်ဘေး၌ လူဝီသည် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးတစ်လုံးထဲမှ ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်းကို နှိုက်ထုတ်လိုက်၏။

“ဟဲလို လူဝီ၊ ရှင် ရောက်လာလို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာတယ်”
မေရီ ဗလုံးဝထွေး ပြောလိုက်၏။

လူဝီက မေရီလက်မောင်းမှ သွေးကြောတစ်ခုကိုရှာ၍ ဆေးထိုးထည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘားလ်ဆိုတဲ့ စိန်အဆိပ်ဆေးပဲ။ ပင်နီစီလာမိုင်းဆေးနဲ့ တစ်လှည့်စီ ဆက်ထိုးပေးသွားမယ်။ မနက်ကျမှ နောက်တစ်လုံး လာထိုးပေးမယ် မေရီ”
သူမ အိပ်ပျော်သွားပြီ။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဒေါက်တာလူဝီဒီဖိုးဂေးသည် မေရီအား ဆေးတစ်လုံး လာထိုးပေးသည်။ ညနေရောက်သော် နောက်တစ်လုံး ထပ်ထိုးပေးပြန်သည်။ ဆေးက အတော်စွမ်းသည်။ အဆိပ်သင့်သည့် ရောဂါလက္ခဏာများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။ နောက်တစ်နေ့၌ မေရီ ကိုယ်အပူချိန်နှင့် အဓိက လက္ခဏာရပ်များအားလုံးကို နဂိုအခြေအနေ ပြန်ဖြစ်နေပြီ။

လူဝီသည် မေရီအိပ်ခန်းထဲ၌ စပ်စုသောအိမ်စေတစ်ဦးဦး မမြင်နိုင်စေရန်

စွမ်းစွမ်းတောမ

စက္ကူအိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ဆေးထိုးအပ်ကို ထည့်သိမ်းနေသည်။ မေရီအဖို့ နာတာရှည်ရောဂါတစ်ခုဖြစ်ရသလို အားနည်းပြီး စွမ်းနည်းနေသည်။ သို့သော် နာကျင်မှုနှင့် အနေရအထိုင်ရခက်မှုများ ပျောက်ကင်းသွားပြီ။

“ကျွန်မအသက်ကို ရှင် ကယ်တာ နှစ်ခါ မှီပြီ”

လူဝီက သူမအား ကြင်နာစွာ ကြည့်ပြီး

“ဒါလင်အသက်ကို ဘယ်သူက လိုချင်သလဲဆိုတာ ကိုယ်တို့ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ကြရအောင်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟင်”

“တခြားသံဇွန်တွေမှာ ကိုယ်လျှောက်စုံစမ်းပြီးပြီး ဘယ်သံဇွန်မှာမှ စိန် မရှိဘူး။ အမေရိကန်သံဇွန်ကိုတော့ မစစ်ဆေးရသေးဘူး။ ကိုယ့်အတွက် ဒါလင်တို့ တစ်ခု လုပ်ခိုင်းချင်တယ်။ နက်ဖြန် ဒါလင် ဇွန်တက်နိုင်ပါ့မလား”

“တက်နိုင်မှာပါ”

“ဒါလင်ဇွန်က ဆေးပစ္စည်းဌာနကို သွားကြည့်ပါ။ ပိုးသတ်ဆေး လိုချင်တယ် လို့ သူတို့ကို ပြော၊ ပန်းငြဲထဲက ပိုးကောင်တွေကို သတ်ချင်လို့ပါလို့ ပြောပေါ့။ အန်ထရိုလ်ဆိုတဲ့ဆေးကို ဟောင်းကြည့်၊ အဲဒီမှာ စိန်ဓာတ်ပါတယ်”

မေရီက လူဝီအား နားမလည်စွာကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုသဘောလဲ”

“စိန်ဓာတ်ကို ဘူခါရက်အထိ လေယာဉ်နဲ့ သယ်ယူလာမှ ရမယ်။ ဒီတော့ သံဇွန်နဲ့ ဆေးပစ္စည်းဌာနမှာပဲရှိရမယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ်။ ဆေးဌာနက အဆိပ်ဆေးတစ်ခုခု လာထုတ်ယူသူတိုင်းဟာ လက်မှတ်ထိုးသွားရတယ်။ ဒါလင် အန်ထရိုလ်ဆေးအတွက် လက်မှတ်ထိုးတဲ့အခါ စာရင်းပေါ်က သူများ နာမည်တွေကို ကြည့်ခဲ့ပါ”

မရိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ဂန်နီက မေရီအား သံဇွန်ခါးဝမှလိုက်ပို့သည်။ ဆေးပစ္စည်းဌာနသို့ စကြိုလမ်းရှည်ကြီးမှ မေရီ လျှောက်သွားရသည်။ လှောင်အိမ်ကလေးထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေသော သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

မေရီကို တွေ့သောအခါ သူမ လှည့်ကြည့်ပြီး

“မင်္ဂလာပါ မအိပ်သံအမတ်ကြီး၊ သက်သာသွားပြီလား”

“အေး သက်သာပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲကွယ်”

“ဘာအလိုရှိပါလဲ”

မေရီ ရင်ခုန်နေ၏။

၃၇၈

ဦးသိန်း

“ငါပန်းခြံထဲမှာ ပိုးကောင်တွေ သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ မာလီကြီးက ပြော တယ်။ အဲဒါ ပိုးသတ်ဆေးများ ရှိလားလို့ ဥပမာ အန်ထရိုလ်ဖြစ်ဖြစ်ရရင် ကောင်းမယ်”

“ဪ ဒါလား၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ဆိုမှာ အန်ထရိုလ်ရှိပါတယ်။ အတော် ပါပဲ”

ဆရာမလေးက နောက်ဘက်စင်ပေါ်မှ ပိုးသတ်ဆေးဘူးတစ်ဘူးကို လှမ်း ယူပေးသည်။ ဆေးဘူးပေါ်၌ အဆိပ်ဟူသော စာတန်းကလေး ကပ်ထားသည်။

“ဒီရာသီမှာ ပုရွတ်ဆိတ် သိပ်သောင်းကျန်းလေ့မရှိပါဘူး။ ဒီဆေးထုတ်ယူ တဲ့အတွက် မ၁၆ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်မှတ်ထိုးသွားပါ။ ဆေးမှာ စိန်ဓာတ်ပါတယ် လေ”

ဆရာမလေးက မေရီရှေ့သို့ ပုံစံစာရွက်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ မေရီသည် မိမိရှေ့မှောက်ရှိ ပုံစံစာရွက်ကို ဖြုတ်ညှိနေသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်၌ နာမည်တစ်လုံး တည်းသာ တွေ့ရ၏။

ထိုနာမည်ကား မိုက်ဆလိတ် ဖြစ်လေသည်။

* * *

မေရီက လူဝီဒီဖိုဂေးထံ ဖုန်းဆက်ပြောရန် ကြိုးစားသောအခါ လူဝီဖုန်းလိင်း မအားကြောင်း သိရသည်။ လူဝီသည် ဆလိတ်နှင့် စကားပြောနေ၏။ မေရီအား တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်ရန် ကြံစည်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားရန် လူဝီ စိတ်ကူးမိခဲ့သည်။ သို့သော် တရားခံမှာ ဆလိတ်ဖြစ်ကြောင်း သူ လက်မခံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆလိတ်ထံ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ရန် ဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ခုပဲ ခင်ဗျားတို့ သံအမတ်ကြီးဆီက ပြန်လာတာဗျ။ သူ မသေနိုင် တော့ပါဘူး”

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်းပါပဲ ဒေါက်တာ၊ ဘာလို့ သူ သေရမှာလဲ”

လူဝီက သတိထား၍

“သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က အဆိပ်ခပ်သတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရဲ့သားနဲ့”

“နေပါဦး၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲနေတာလား၊ ခင်ဗျား များနေပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြုံရအောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ပြောတာတွေ သူများ မကြားနိုင်တဲ့နေရာတစ်နေရာမှာ တွေ့မယ် လေ၊ ခင်ဗျား ဒီည ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့နိုင်မလား”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ကျွန်တော် ၉ နာရီကျော်မှ အားမယ်၊ ဒီတော့ ၉ နာရီထိုးပြီးခါမှာ ဘင်နက်စာ သစ်တောထဲမှာ လာတွေ့ပါလား၊ ရေပန်းနားမှာ ဆုံကြမယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီကျတော့ ခင်ဗျားကို အားလုံးရှင်းပြမယ်”

လူဝီက တုံ့ဆိုင်းနေပြီး

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။

မေရီကို အဆိပ်ခပ်သူဟာ မိုက်ဆလိတ် မဖြစ်တန်ရာဘူးဟု သူ တွေးမိ၏။

*

မေရီက လူဝီအား ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်သောအခါ လူဝီ အပြင်ထွက်သွား ပြီ။ သူ့အား ဘယ်လိုက်ခေါ်ပေးရမှန်း မည်သူမျှ မသိချေ။

မေရီသည် အိမ်ထဲ၌ပင် ကလေးများနှင့် ညစာ စားနေသည်။

“မာမိ အတော့်ကို နေကောင်းသွားပြီနော်၊ သမီးတို့ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

“မာမိ နေကောင်းပါတယ်ကွယ်”

မေရီက ပြောသည်။ သူမ စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ လူဝီကျေးဇူးပေးပဲ၊ မိုက်ဆလိတ်ကို သူမ ခေါင်းဘဲက ဖျောက်၍မရ။

ရော့ . . . ခင်ဗျားသောက်ဖို့ ကော်ဖီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှပ်ထားတာဟု သော ဆလိတ်၏ အသံကို သူမနားထဲ ကြားရမည်။

ကော်ဖီထဲ စိန်ရော၍ ဖြည့်ဖြည်းချင်း မှိုင်း၍သတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူမ ကြက်သီး ထသွား၏။

“မာမိ ချမ်းလို့လား”

တစ်က မေးသည်။

“မချမ်းပါဘူး သားလေးရဲ့”

မိမိ အိပ်မက်ဆိုးများအကြောင်း သူတို့ကို မပြောပြချင်။ မပြောပြသင့်။ သူတို့ကို ခဏတဖြုတ် အမေရီကန် ပြန်ပို့ထားရလျှင် ကောင်းမလား။ ရှစ်ဖာ ဇနီးမောင်နှံလက်ထဲ အပ်ထားလို့တော့ ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ငါပါ ပြန်လိုက် သွားလျှင်လည်း ရတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မိမိသတ္တိနည်းလွန်းရာ ကျမည်။ နို့မို့ ဆလိတ်ရော သူနှင့် ဖူးပေါင်းကြစည်သူများပါ အောင်ပွဲခံကြလိမ့်မည်။ မိမိအား ကူညီနိုင်မည့်သူမှာ တစ်ဦးသာ ရှိပါသည်။

ထိုသူကား စတင်တန်ရောဂျား ဖြစ်၏။ မိုက်ဆလိတ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန် စတင်တန် သိပေလိမ့်မည်။

ငါ့မှာ သက်သေအထောက်အထားမရှိဘဲ သူ့ကို စွပ်စွဲလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ ဘာသက်သေအထောက်အထား ရှိလို့လဲ။ ငါ့ကို မနက်တိုင်း သူ ကော်ဖီ ဖျော်တိုက်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။

“... ဒါနဲ့ သားတို့လဲ သူတို့နဲ့ လိုက်လို့ရမလားလို့ မေးကြည့်မယ်လို့ ပြော ခဲ့တယ်”

တစ်က ပြောလျက် ရှိသည်။

“ခဆာဇိုး သားရယ်၊ မင်း ဘာပြောတာလဲဟင်”

“နီကိုလိုင်းက သူတို့မိလားစု နောက်အပတ် ကျောက်ပိတ်ရက်ကျ တော စခန်း”

“သွက်ရင် သားတို့ကို လိုက်မလားလို့ မေးနေတယ်”

“ခလိုက်ရဘူး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး တတ်နိုင်သမျှ အိမ်နဲ့ အနီးဆုံး

ရမယ်”

မေရီက ခပ်မာမာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒါဆို ကျောင်းမတက်ရဘူးလား”

ဘက်က မေးသည်။

မေရီက ချက်ချင်းပြန်မပြော။ ကလေးတွေကို အိမ်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်မထား ချင်ပါ။ သူတို့ လန့်အောင်လည်း မလုပ်ချင်ပါ။

“ကျောင်းတက်လို့ ရပါတယ်။ ဖလီရီယံ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ်ပေးရင် ပြီးတာပဲ။ တခြား ဘယ်သူမှ ပို့ပေးစရာ မလိုဘူး”

ဘက်က မေရီအား အကဲခတ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သမီး ဘာလို့မေးတာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

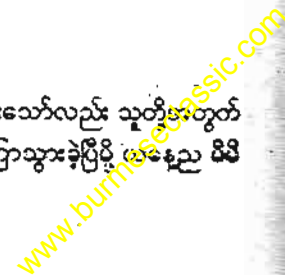
“နင် အသာနေစမ်းပါဟာ၊ မာမိ ရိုမေးနီးယန်းတုပ်ကွေး မိနေလို့၊ မာမိ သားတို့ ဒီည ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမလားဟင်”

တစ်က သူ့အစ်မကို ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း မေရီဘက်လှည့်မေးလိုက် သည်။

“ဒီည ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါရစေလားလို့ ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ ပြောဦးလေ”

ကလေးတွေကို ရုပ်ရှင်မြဲဖို့ မေရီ စိတ်ကူးမထားသော်လည်း သူတို့အတွက် အချိန်မဖြုန်း၊ အချိန်မပေးနိုင်တာ အတော်လေး ကြာသွားခဲ့ပြီမို့ မနေ့ည မိမိ အိပ်၍ ရုပ်ရှင်ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အေး ကြည့်ရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ သားကြိုက်တဲ့ကား ဈေးမယ်နော်”

“မဈေးရဘူး၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းက နင် ဈေးပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ငါအလှည့်။ မာမီ သမီးတို့ အမေရိကန် ဂရာဖီတီ ထပ်ကြည့်ချင်တယ်”

အမေရိကန် ဂရာဖီတီဇာတ်ကားတဲ့၊ ဂရာဖီတီဆိုသည်မှာ နံရံပေါ်မှာ လက်ဆော့ရေးသောစာကို ဆိုလိုသည်။ စတင်တန်ရောဂျားအား မိမိ မည်သို့သက်သေအထောက်အထားပြုမည်ကို မေရီ ရုတ်တရက် သိသွားလေသည်။

ည ၁၂ နာရီတိတိတွင် မေရီသည် ကာမင်အား တက္ကစီ ခေါ်ခိုင်းတာမည်။

“ဖလိုရီယံကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါလား မဒမ်”
ကာမင်က ပြောသည်။

“နေပါစေကွယ်”
ယခုကိစ္စက လျှို့ဝှက်စွာလုပ်ဖို့ လိုအပ်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ၌ တက္ကစီ ရောက်လာသောအခါ မေရီ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“အမေရိကန်သံရုံးကို ပို့ပေးပါ”
တက္ကစီယာဉ်မောင်းက

“ဒီအချိန် သံရုံးပိတ်ထားတယ်ဗျ၊ ဘယ်သူမှ မရှိ...”
ယာဉ်မောင်းသည် မေရီကို လှည့်ကြည့်ရာ မှတ်မိသွားသည်။

“ဟာ... မဒမ် သံအမတ်ကြီးပါလား၊ ကျွန်တော့်ကားကို ငှားစီးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျာ”

ယာဉ်မောင်းသည် ကားကို စတင်မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စာနယ်ဇင်းထဲက ဓာတ်ပုံတွေကြောင့် မဒမ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိတာပါပဲ။ မဒမ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သမ္မတကြီးလို့ပဲ ကျော်ကြားတဲ့လူတစ်ဦးပါ”

မိမိရဲ့အမူထမ်းများကလည်း ရိုမေးနီးယားစာနယ်ဇင်းများ၌ ပါရှိသော မိမိသတင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်ချက်အမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။

ယာဉ်မောင်းက စကားတတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“ကျွန်တော်က အမေရိကန်တွေကို ကြိုက်တယ်ခင်ဗျ၊ သူတို့က စိတ်နှလုံးကောင်းတဲ့လူတွေပါ။ မဒမ်တို့ သမ္မတကြီးရဲ့ ‘ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့’ အစီအစဉ်အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ရာနှုန်းပြည့် ထောက်ခံပါတယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ငြိမ်းချမ်းရေးရဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ”
မေရီ သူနှင့် ဆွေးနွေးချင်စိတ် လုံးဝမရှိချေ။

သံရုံးသို့ ရောက်သောအခါ မေရီက ရုံးကားများ ရပ်သောနေရာ၌ ရပ်ခိုင်းပြီး

“နောက် တစ်နာရီနေရင် ကျွန်မကို ဒီနေရာမှာ လာကြိုပါ။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်မယ်”

“စိတ်ချပါ မဒမ်”
မရိန်းအစောင့်တပ်သားတစ်ဦးသည် တက္ကစီကားဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး

“ဗျို ဆရာကြီး၊ ဒီနေရာမှာ ကားမရပ်ရဘူး”
ထိုရဲဘော်က မေရီကို မြင်သွားမှ အလေးပြုပြီး

“ဆော့ဇီပဲ မဒမ်၊ မင်္ဂလာညနေခင်းပါ”
“မင်္ဂလာပါ”

မေရီက ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ မရိန်းရဲဘော်က သူမအား ရုံးဝင်ပေါက်သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲခင်ဗျာ”
“နေပါစေ၊ ငါ့ရုံးခန်းထဲ ခဏဝင်ချင်လို့ပါ”

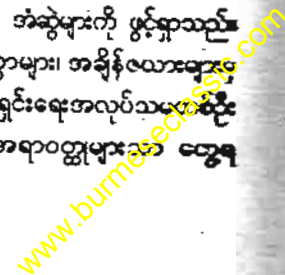
“ကောင်းပါပြီ မဒမ်”
ရဲဘော်သည် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကာ မေရီအား ငေးကြည့်နေသည်။

မေရီသည် သူမရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး မီးခလုတ်များ ဖွင့်လိုက်သည်။ ငြိမ်းခြောက်စာများကို ဆေးကြောပစ်ပြီး ဆေးပြန်သုတ်ထားသည့် နံရံများကို ကြည့်မိသည်။

ဆလိတ်၏ အခန်းသို့ ကူးလို့ရသည့် တံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်သွားသည်။ သူ၏ ရုံးခန်းမှာ မှောင်မည်းနေသဖြင့် မေရီ မီးဖွင့်ပြီး လျှောက်ကြည့်သည်။

ဆလိတ်စားပွဲပေါ်မှာ ဘာစာရွက်မျှမရှိ။ သူမက အံ့ဆွဲများကို ဖွင့်ရှာသည်။ အံ့ဆွဲများမှာလည်း ကတ်တလောက်များ၊ သတင်းလွှာများ၊ အချိန်ဇယားများမှ အပ ဘာမျှ အရေးပါတာမရှိ။

စပ်စုတတ်သော သင်္ချာရှင်းရေးအလုပ်သမားတစ်ဦးအတွက် ဘာမျှအသုံးမဝင်နိုင်သော အသေးအဖွဲ့အရာဝတ္ထုများသာ တွေ့ရသည်။

မေရီက ခုံးခန်းတစ်ခန်းလုံးကို စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် လိုက်ကြည့်သည်။
ဘစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိရမည်။

ဆလိတ် ဤပစ္စည်းကို အခြားဘယ်နေရာမှာမျှ ဝှက်ထားလို့ဖြစ်မည်
မဟုတ်။ သူ သွားလေရာ ယူသွားမည် မထင်။

သူမ အံ့ဆွဲများဖွင့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ဂရုတစိုက် ရှာဖွေကြည့်ပြန်သည်။
အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲထဲ၌ စာရွက်ထပ်ကြီးနောက်ဘက်မှ မာကျောကျောပစ္စည်း
တစ်ခုကို သူမ စမ်းမိသွားသည်။

သူမ အပြင်ကို ဆွဲထုတ်ယူကြည့်သည်။
အနီရောင် လေမှုတ်ဆေးဘူးတစ်ဘူး ဖြစ်၏။

*

ည ၉ နာရီ ထိုးပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ၌ ဒေါက်တာလူဝီဒီဖိုဂေးသည်
ဘင်နက်စာသစ်တောအတွင်း၌ ရေပန်းတိုင်အနီး၌ မိုက်ဆလိတ်ကို လာစောင့်
နေလေသည်။ ဆလိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရဲကို မတိုင်ခြင်းမှာ မိမိ မှားမှားသွားပြီ
လားဟု တွေးမိသည်။

ကိစ္စမရှိ။ သူပြောတာကို မိမိ အရင်ဆုံး ကြားချင်သည်။ သူ့ကို မိမိက
မတရား စွပ်စွဲမိပါက သူ ဘဝပျက်သွားနိုင်သည်။ ဆလိတ်သည် အမှောင်ထု
အတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခုလို လာတွေတာ ကျေးဇူးပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို အမြန်
ဆုံး ပြေရှင်းလို့ ရတာပေါ့။ မေရီအက်ရှ်လီကို တစ်ယောက်ယောက်က အဆိပ်
ခပ်သတ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ယူဆကြောင်း တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ယူဆတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တကယ် စိန်တွေ
ကျွေးနေတာဗျ”

“အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”
“သူတိုက်တဲ့ ကော်ဖီထဲ ခင်ဗျား စိန်နည်းနည်းစီ ထည့်ပေးလို့ ရတာပဲ”
“ခင်ဗျား ဒီကိစ္စ ဘယ်သူပြောမိလိုက်သေးလဲ”
“လောလောဆယ် ဘယ်သူမှ မပြောရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ အရင်ဆွေးနွေး
ချင်လို့နဲ့”

“ခုလို လုပ်တာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်”
ဆလိတ်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကို အပြင်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်
ထဲ၌ ဒဿမ ၄၇၅ ကယ်လီဗာမဂ္ဂနမ်ပစ္စုတိုကို ကိုင်ထားသည်။
လူဝီက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“ခင်... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်နဲ့
ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရ... အ... အ”

ဆလိတ်က သေနတ်မောင်းခလုတ်ကိုဆွဲပြီး ပြင်သစ်ကြီး လူဝီဒီဖိုဂေး၏
ရင်အုံသို့ ကျည်ဆံတစ်တောင့် ထိုးဖောက်ဝင်သွားပုံကို ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

* * *

အမေရိကန်သံရုံးရှိ ပုစိဖောင်းအခန်းကြီးထဲတွင် မေရီသည် လုံခြုံစိတ်ချရသော တယ်လီဖုန်းလိုင်းမှတစ်ဆင့် ဝါရှင်တန်ရှိ စတင်တန်ဇောဂျား၏ နှဲ့သို့ ဖုန်းခေါ်လျက် ရှိသည်။ ဘူခါရက်၌ မနက် ၁ နာရီသာရှိသေးသော်လည်း ဝါရှင်တန်၌ နံနက် ၈ နာရီ ရှိနေလေပြီ။ စတင်တန်ဇော အတွင်းရေးမှူးမလေးသည် နှဲ့သို့ စောစောရောက်နေတတ်ကြောင်း မေရီ သိသည်။

“မစ္စတာရောဂျား နှဲ့ကပါရှင်”

“ခု ပြောနေတာ သံအမတ်ကြီး အက်ရှ်လီပါ။ မစ္စတာရောဂျားဟာ သမ္မတကြီးနဲ့ တရုတ်ပြည်ကို လိုက်သွားမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မ သူနဲ့ အမြန်ဆုံး စကားပြောချင်ပါတယ်။ သူ့ကို တရုတ်ပြည်ကနေ ဆက်သွယ်ပေးလို့ ရမလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မဒမ်၊ သူခရီးစဉ် အချိန်ဇယားက အတိအကျမရှိဘူး။ သူ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကိုလဲ ကျွန်မ မသိပါဘူး”

မေရီ စိတ်ပျက်သွား၏။

“သူ့ဆီက ဘယ်တော့ ဖုန်းလာမှာလဲ”

“အဲဒါ ပြောရခက်ပါတယ်။ သူနဲ့ သမ္မတကြီးရဲ့ အစီအစဉ်တွေက အတော်ပြည့်ကျပ်နေတယ်။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးရုံးက တစ်ယောက်ယောက် မဖမ်းကို ကူညီနိုင်မလား မသိဘူး”

“နေပါစေ၊ ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို မကူညီနိုင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီသည် အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ ကမ္ဘာပေါ်၌ ခေတ်အစီဆုံး၊ အဆင့်မြင့်ဆုံး အိလက်ထရုန်းနစ်ကိရိယာများအလယ်ကောင်တွင် ငေးကြောင်းကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုကိရိယာများ တစ်ခုမျှ သူမအတွက် အသုံးမဝင်ချေ။

မိုက်ဆလိတ်သည် သူမကို သတ်ဖို့ ကြံစည်နေသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်ယောက်ကို အသိပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။ ဘယ်သူ့ကို ပြောရလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ယုံရပါမလဲ။

ဆလိတ်အကြံကို သိသောလူဆို၍ လူစိတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ မေရီသည် လူ့ဘီအိမ်ကို ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်သော်လည်း လာကိုင်မည့်သူ မရှိပေ။ စတင်တန်ဇော မှာကြားချက်တစ်ခုကို မေရီ ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။

ဘယ်သူမှ မဖတ်စေချင်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော့်ဆီ ကြေးနန်းရိုက်ချင်ရင် ကြေးနန်းရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသား ၃ ခု ထည့်ရိုက်လိုက်ပါတဲ့။

မေရီသည် မိမိရုံးခန်းသို့ ပြန်သွားကာ အရေးပေါ်ကြေးနန်းတစ်စောင် ကောက်ရေးပြီး စတင်တန်ဇောဂျားထံ လိပ်စာတပ်လိုက်သည်။ ကြက်ခြေခတ် ၃ ခုကို ထိပ်ဆုံး၌ ထည့်ရိုက်ပေးလိုက်၏။ သူမ စားပွဲအံ့ဆွဲကို သော့ဖွင့်၍ အနက်ရောင် စကားဂုက်စာအုပ်လေးကို ထုတ်ယူကာ သူမ ရေးထားသော ကြေးနန်းစာကို စကားဂုက်အဖြစ် ပြောင်းလဲရိုက်နှိပ်လိုက်သည်။

ယခုအချိန်မှစ၍ မိမိ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လျှင် မည်သူမှာ အပြစ်ရှိကြောင်း စတင်တန် သိပေလိမ့်မည်။

မေရီသည် စကြိုလမ်းမှဖြတ်၍ ဆက်သွယ်ရေးစခန်းသို့ သွားသည်။ ဆက်သွယ်ရေးအခန်းတွင်းရှိ လှောင်အိမ်ကလေးထဲ၌ စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင် အက်ဒီမော့စ် ရှိနေသည်။

“မင်္ဂလာပါ မဒမ်၊ ဒီည ညဉ့်နက်လှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်ချင်လို့၊ အဲဒါ ချက်ချင်းပို့ပေးပါ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်လိုက်ပါမယ်”

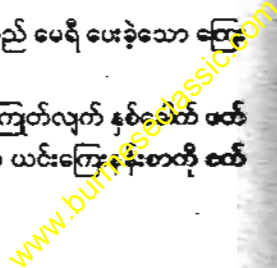
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမက ကြေးနန်းကို ပေးအပ်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မိမိကလေးများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေချင်စိတ်က ပြင်းပြနေ၏။

*

ဆက်သွယ်ရေးအခန်းထဲတွင် အက်ဒီမော့စ်သည် မေရီ ဖေးခဲသော ကြေးနန်းကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်ဖော်နေသည်။

ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြီးသောအခါ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် နှစ်ခေါက် ဖတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စက္ကူဖြတ်ကြီးဆီသွားကာ ယင်းကြေးနန်းစာတို့ ဖတ်

ထဲ ထိုးထည့်၍ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ပြကြေမှုသွားရပုံကို ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

ပြီးတော့မှ ဝါရှင်တန်ရှိ နိုင်ငံခြားဆေးဝန်ကြီး ဖလှိုက်ဘေကာထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ သူ၏ နာမည်ဝှက်မှာ သော်ရီ ဖြစ်သည်။

လက်ဝဲပါစတာနက်သည် ပြန်အေးရီမြို့သို့ နှစ်လတာမျှ ခဲရာခဲဆစ် ခြေရာခံ လိုက်လာခဲ့ရလေသည်။

အက်စ်အိုင်းအက်စ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ အခြားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်းပေါင်း ဒါဇင်ဝက်က ဂရိဇာအား သတ်သူမှာ အိန်ဂျယ်ဖြစ်ကြောင်း ကူညီသတင်းပေးကြသည်။ မိုဆတ်ဒ်အဖွဲ့ကြီးကတော့ အိန်ဂျယ်၏ အမြှောင်မယား နယူးဆာမြို့နက်၏ နာမည်ကို လက်ဝဲအား ပြောပြလိုက်သည်။ ၎င်းတို့အားလုံးက အိန်ဂျယ်ကို သုတ်သင်ပစ်ချင်ကြသည်။

လက်ဝဲပါစတာနက်သည် အိန်ဂျယ်ကို အစွဲအလမ်း ကြီးစွာဖြင့် ခြေရာခံလိုက်နေသည်။ မိမိ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် မာရင်ဂရီဇာ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် မိမိကိုယ်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ သို့သော် မိမိ လှော်ကြေးပြန်ပေးဆပ်နိုင်သည်။ ပေးဆပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့လည်း ရည်ရွယ်ထားသည်။

လက်ဝဲသည် နယူးဆာမြို့နက်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မှု မလုပ်ပေ။ သူမနေသော တိုက်ခန်းကို ရှာဖွေပြီး အိန်ဂျယ်ရောက်လာနိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

၅ ရက်ကြာသော်လည်း အိန်ဂျယ် အချိပ်အယောင်မျှ ပေါ်မလာသဖြင့် လက်ဝဲ စတင်လှုပ်ရှားတော့သည်။

မြို့နက်တစ်ယောက် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်အထိစောင့်ပြီး ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် လက်ဝဲသည် သူမအခန်းသို့ လှေကားမှတက်၍ အခန်းတံခါးသော့ကို ခိုးဖွင့်၍ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခန်းကို သွက်သွက်လတ်လတ်နှင့် ဧဝပ်စွာ ရှာဖွေသည်။ အိန်ဂျယ်နှင့်ပတ်သက်၍ သဲလွန်စပေးမည့်ဓာတ်ပုံများ၊ မှတ်တမ်းများ၊ လိပ်စာစာအုပ်များ လုံးဝမတွေ့ရ။

ကုတ်အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီများ၏ လည်ကုပ်မှ ဟာဇေရာ အထည်တိုက်၏တံဆိပ်ကို စစ်ဆေးပြီး ကုတ်တစ်ထည်ကို ဖြုတ်ယူကာ ချိမ်းကြား ညှပ်သွားသည်။

တစ်မိနစ်အကြာ၌ လက်ဝဲသည် ထိုအခန်းထဲ ဝင်လာတုန်းကအတိုင်း တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်နေ့မနက်၌ လက်ဝဲပါစတာနက်သည် ဟာဇေရာအထည်တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ၏ ဆံပင်များမှာ ပွရနေပြီ အဝတ်အစားများမှာ တွန့်ကြဲနေသည်။ သူ့ကိုယ်ကလည်း ဝီဇကီနဲ့ နံ့စေ့နေ၏။

အဖိုးသားဝတ်စုံများရောင်းသည့် ဟာဇေရာအထည်တိုက်မှ မန်နေဂျာထံ သူ့ဆီ ချဉ်းကပ်လာပြီး အထင်သေးစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ ဆီညီ”

လက်ဝဲက ရှိုးတို့ရှန်တန်ပြုံးပြုံး

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ မနေ့ညက ကျွန်တော် အရက်သိပ်မူးသွားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ တောင်အမေရိက နိုင်ငံသား အချို့နဲ့ ဖဲရိုက်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နည်းနည်းများသွားတယ်၊ အဲဒါ ထားပါတော့၊ အဲဒီနေ့တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ သူကုတ်အင်္ကျီ မေ့ကျန်သွားရော၊ သူ့နာမည်လဲ ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး”

လက်ဝဲက တုန်ယင်နေသော လက်ထဲမှ ကုတ်အင်္ကျီကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်တံဆိပ်ကို တွေ့တာနဲ့ သူလိပ်စာ ဒီမှာမေးလို့ရရင် ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက်မလားလို့ပါ”

မန်နေဂျာက ကုတ်အင်္ကျီကို စစ်ဆေးကြည့်စဉ်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအင်္ကျီကို ကျွန်တော်တို့ ချုပ်ပေးလိုက်တာပါ၊ အင်္ကျီပိုင်ရှင်နဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ဘေးကချာစာအုပ်တွေထဲ ပြန်ရှာကြည့်ရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာဆက်သွယ်ရမလဲ”

“ခင်ဗျား ဆက်သွယ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ပိုကာ သွားကစားမလို့၊ ခင်ဗျား လိပ်စာကတ်ရှိလား၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

လက်ဝဲက ဗလုံးပထွေး ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

မန်နေဂျာက လိပ်စာကုတ်လေး ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီအင်္ကျီ ခိုးမထားနဲ့နော်”

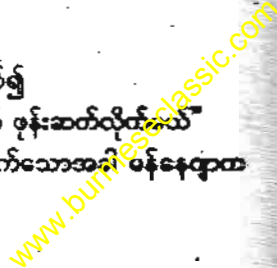
လက်ဝဲက မူးဖူးဖူးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ စိတ်အေးပါဗျာ”

လက်ဝဲက မန်နေဂျာ၏ နောက်ကျောတို့ ပုတ်၍

“ကောင်းပြီ၊ နေ့ခင်းကျ ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ထိုနေ့ခင်း၌ လက်ဝဲက သူ့ဟိုတယ်မှ ဖုန်းဆက်သောအခါ မန်နေဂျာထံ

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အဲဒီကုတ်အင်္ကျီ လာချုပ်သွားတဲ့လူရဲ့ နာမည်က အိပ်ချ်အာရ်မင်ဒိုလာတဲ့ဗျ၊ အော်ရီရာဟိုတယ်၊ အခန်းနံပါတ် ၄၁၇ မှာ တည်းပါတယ်”

လက်မသည် မိမိအခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ထားမထား စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝိရိယမှ လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံးကိုထုတ်၍ ကုတင်ပေါ် ယူသွားပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုသေတ္တာထဲ၌ ဒဿမ ၄၅ အက်စ်အိုင်ဂျီဆော်ယာ ပစ္စတိုတစ်လက် အသံတိတ်ကိရိယာတပ်လျက် ပါရှိသည်။ အာဂျင်တီးနား လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက လက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်မသည် သေနတ်ထဲတွင် ကျည်ဆန်အပြည့်ရှိ မရှိ အသံတိတ်ကိရိယာ မြဲမြံစွာ တပ်ထားခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် သေတ္တာကို ဝိရိယ ပြန်သိမ်းပြီး အိပ်ရာဝင်လေသည်။

မနက် ၅ နာရီတွင် လက်မသည် အော်ရီရာဟိုတယ်၏ လူရိုင်းနေသော စတုတ္ထထပ်စင်္ကြံလမ်းမှ တိတ်တဆိတ်ရွှေ့လျားလျက် ရှိသည်။ အခန်းနံပါတ် ၄၁၇ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူရိပ်လျှင်ကို အကဲခတ် စစ်ဆေးလိုက်သည်။

သော့ပေါက်ထဲသို့ ဝါယာကြိုးဖျင်လေးတစ်ချောင်းကို ညင်သာစွာ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ချောက်ခနဲ တံခါးသော့ပွင့်သွားသံကို ကြားရသောအခါ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ တံခါးပွင့်လာသဖြင့် ၇၉ခနဲ လေတိုးခံလိုက်ရသည်။ သူ နောက်လှည့်မကြည့်နိုင်မီ သူ့လည်ကုပ်ပေါ်သို့ အေးစက်သော ပစ္စည်း တစ်ခုဖြင့် ဖိထောက်ခြင်း ခံရ၏။

“ငါ့နောက်က လိုက်ချောင်းတယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး”
အိန်ဂျယ်က ပြောသည်။
လက်မပါစတာနက်သည် သေနတ်မောင်းခလုတ် ချောက်ခနဲညစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အသက်ထွက်သွားလေသည်။

လက်မပါစတာနက်သည် တစ်ယောက်တည်းလား၊ အခြားသူများနှင့် လက်တွဲ၍ လုပ်နေသလားဆိုသည်ကို အိန်ဂျယ် မသိပါ။ သို့သော် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ပိုမိုသာသလား လုပ်ထားခြင်းမှာ ဘယ်တော့မှ အကျိုးမယုတ်နိုင်ပါ။

တယ်လီဖုန်းလာပြီးသွားပြီမို့ မိမိလှုပ်ရှား၍ အချိန်တန်ပြီ။
ပထမဦးဆုံး အိန်ဂျယ် နေ့သွားစယ်စရာ ခြုံသေးသည်။ ပေးယာရီဒန်လမ်းထဲ၌ အဖိုးနွယ်အတွင်းခံဝတ်စုံ အကောင်းစားများ ရောင်းသည်ဆိုင်ရှိသည်။ နယူးဆာ့အတွက် အကောင်းဆုံးသာ ဝယ်ပေးသင့်၏။

ဆိုင်ထဲ၌ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသည်။
“အတွန်လေးတွေ များများပါတဲ့ ညအိပ်အင်္ကျီပါးပါးတစ်ထည် ကြည့်ပါရစေ”

အိန်ဂျယ်က ပြောလိုက်သည်။
အရောင်းစာရေးမလေးက အိန်ဂျယ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
“နောက်ပြီး ပင်တီ အောက်ခံဘောင်းဘီတစ်ထည်လဲ ပေးပါ”
၁၅ မိနစ်အကြာတွင် အိန်ဂျယ်သည် ဖရန်ကယ်၏ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ စင်များပေါ်၌ သားရေပိုက်ဆံအိတ်များ လက်အိတ်များနှင့် လက်ဆွဲအိတ်များ အပြည့်တင်ထားသည်။

“အနက်ရောင်လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ပေးပါ”

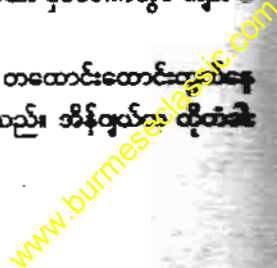
ရိုရတန်ဟိုတယ်ရှိ အယ်လ်ဂျီးယားစားသောက်ဆိုင်သည် ပြန်အေးမြ၍ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။

အိန်ဂျယ်သည် ထောင့်စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ကာ လက်ဆွဲအိတ်အသစ် စက်စက်တို့ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။ စားပွဲထိုးသည် အိန်ဂျယ်စားပွဲနား ရောက်လာပြီး

“မင်္ဂလာနေ့လည်ခင်းပါ”
အိန်ဂျယ်က စားစရာများကို မှာလိုက်သည်။
“အိမ်သာ ဘယ်မှာလဲ”
“ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံး တံခါးပေါက်က ဝင်သွားပါ”

အိန်ဂျယ်က စားပွဲမှထပြီး စားသောက်ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်၌ အတိုင်းသား တင်ထားရန်ခဲ့သည်။ စင်္ကြံလမ်းတူညီလေးအတွင်းရှိ တံခါးပေါက်သေးသေး နှစ်ပေါက်တွင် ကျား-မ ခွဲခြား ရေးထားသည်။

စင်္ကြံလမ်းအဆုံး၌ ဆူညံပြီး အနီးအငွေ့များ တထောင်းထောင်းတူနေသော မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်ရန် တံခါးနှစ်ပေါက် ရှိသည်။ အိန်ဂျယ်သည် ထိုတံခါးတစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်သွားသည်။

မီးပိုထဲမှာ စားဖို့ပျော့များ၊ လက်ထောက်စားဖို့ပျော့များ၊ ပျားပန်းခပ်မျှ ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်မို့ လူကျနေသဖြင့် မနိုင်၊ နင်း ဖြစ်နေ၏။ စားပွဲထိုးများသည် လင်ပန်းများပေါ် စားစရာများ၊ ပန်းကန်များအပြည့် တင်လျက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေကြသည်။

စားဖို့ပျော့များသည် စားပွဲထိုးများအား အော်ဟစ်နေကြ၏။ စားပွဲထိုးများကလည်း စားပွဲထိုးအကူကောင်လေးများကို ပြန်အော်ငေါက် နေကြသည်။

အိန်ဂျယ်သည် ထိုအခန်းထဲမှ ကွေ့ရှောင်၍ ဖြတ်သန်းကာ နောက်ဖေလမ်းကြားထဲသို့ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်လိုက်သည်။ မိမိနောက်မှ ရွဲဒိုးလိုက်သူ ရွဲ မရှိ ၅ မိနစ်မျှ စောင့်ဆိုင်း၍ စစ်ဆေးသည်။

လမ်းထောင့်၌ တက္ကစီတစ်စီး ရပ်ထားသည်။

အိန်ဂျယ်က ဟပ်ဘာတို့ ၁ လမ်းရှိ လိပ်စာကို ခရိုင်ဘာအား ပြောပြီး တစ်ဘလောက်အကွာအရောက်တွင် ကားပေါ်မှဆင်း၍ နောက်တက္ကစီတစ်စီးကို ထပ်ငှားလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလဲ”

“လေဆိပ်ကို”

လေဆိပ်၌ လန်ဒန်သို့သွားရန် လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင်အသင့်ရှိ၏။ ဇိုးဇိုးတန်းမှ ဖြစ်သည်။ ပထမတန်းမှ စီးလျှင် လူမြင်သူမြင် လွယ်သည်မဟုတ်လား။

၂ နာရီအကြာတွင် အိန်ဂျယ်သည် ဖြူနီအေရီးမြို့မှ တိမ်တိုက်များအောက်၌ မျက်လှည့်ပြသကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားပုံကို ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် မိမိ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း၊ မိမိထံ ပေးထားသည့် ညွှန်ကြားချက်များ စသည်တို့ကို စဉ်းစားနေလေသည်။

ကလေးတွေပါ သူနဲ့ တစ်ပါတည်းသေအောင် လုပ်ပါ။ သူတို့ သေဆုံးမှုဟာ ထူးထူးခြားခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်စေရမယ်။

မိမိအလုပ်ကို မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားခြင်းကို အိန်ဂျယ် မကြိုက်ပါ။ အပျော်တမ်းသမားများသည် နုလပ်နိုးတုံးများ ဖြစ်သည့်အလျောက် တွင်းကျင်သူများအား အကြံပေးလေ့ရှိတတ်ကြသည်။ ဆရာ လုပ်တတ်ကြသည်။

အိန်ဂျယ် ပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး သေမှာမဲ။ ဘယ်သူမှ မကြုံစဖူးအောင် ထူးထူးခြားခြားကြီးသေပွဲဝင်ကြရစေမယ်။

အိန်ဂျယ် နှစ်ဦးကိစ္စ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ အိပ်မက်လုံးဝ မခက်ပေ။

လန်ဒန် ဟီသ်ရီးလေဆိပ်၌ နေ့ရာသီ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ မေဖဲယားသို့ တက္ကစီဖြင့် သွားရာ တစ်နာရီကျော် ကြာသွား၏။ ချာချီဟိုတယ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရောက်လာသူများ ပြန်သွားသူများဖြင့် ခွပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်က အိန်ဂျယ်၏ လက်ဆွဲသေတ္တာသုံးလုံးကို သယ်ပေးသည်။

“မင်း ငါ့အခန်းမှာ ဒီသေတ္တာတွေ သွားထားပေးပါ။ ငါ သွားစရာ နှီးသေးလို့”

ကောင်လေးကို ဘောက်ဆူးအနည်းငယ်သာ ဖေးလိုက်သဖြင့် နောင်ဘစ်ချိန်၌ သူသည် အိန်ဂျယ်အား မှတ်မိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ အိန်ဂျယ်က ဟိုတယ်ဓာတ်လှေကားများရှေ့၌ သွားရပ်ပြီး လူတစ်ယောက်မှ မပါသော ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကား တက်လာသောအခါ အိန်ဂျယ်က ပဉ္စမထပ်၊ သတ္တမထပ်၊ နဝမထပ်၊ ဒဿမထပ် ခလုတ်များကို ဆက်တိုက်နှိပ်ပြီး ပဉ္စမထပ်၌ ပြန်ဆင်းသည်။

ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းမှနေ၍ ဓာတ်လှေကားရပ်ရာ အထပ်များကို ညွှန်ပြသည့် မီးလုံးလေးများကို စောင့်ကြည့်နေသူတစ်ဦးဦးရှိခဲ့ပါက မျက်စိလည်သွားမှာ သေချာ၏။

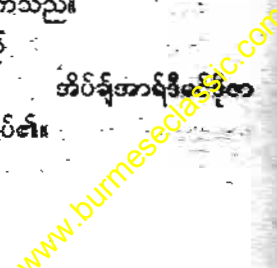
ဟိုတယ် နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းသောအခါ နောက်ဖေးလမ်းကြားသို့ ရောက်သွားသည်။ ချာချီဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိပြီး ၅ မိနစ်အကြာ၌ အိန်ဂျယ်သည် တက္ကစီငှား၍ ဟီသ်ရီးလေဆိပ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

အိန်ဂျယ်၏ ပတ်စ်ပို့တွင် နာမည်ကို အိန်အာရ်ဒီမင်ဒိုဇာဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဘုခါရက်သို့ တာရှစ်လေကြောင်း လေယာဉ်ဖြင့်သွားရန် လက်မှတ်ဖြတ်သည်။ အိန်ဂျယ်က လေဆိပ်မှ ကြေးနန်းရိုက်လိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရောက်မည်။

အိပ်ချ်အာရ်ဒီမင်ဒိုဇာ

၎င်းကြေးနန်းကို အက်ဒီမော့စ်ထံ လိပ်စာတပ်၏။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဒေါ်ရသီစတုန်းက

"စတင်တန်ခရာများပေးက ဖုန်းလာနေပါတယ် မဒမ်"

"ကိုင်လိုက်ပါမယ်"

မေရီက တယ်လီဖုန်းကို တမန်းကတန်း ကောက်တိုင်လိုက်သည်။

"စတင်တန်လား"

ရောဂျာ၏ အတွင်းနေမှုမလေးအသံကိုသာ သူမ ကြားရသဖြင့် သူမ စိတ်တင်းကျပ်စွာဖြင့် ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

"မပူတာရောဂျာက မဒမ်ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့ပါ။ သူ သမ္မတကြီးနောက် လိုက်နေရတာမို့ ကိုယ်တိုင် ဖုန်းမဆက်အားဘူး။ မဒမ် လိုအပ်သမျှ ကူညီဖို့ သူ ကျွန်မကို မှာထားပါတယ်။ မဒမ် ဘာပြုသနာများ ရှိလို့ပါလဲ"

"မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ သူနဲ့ပဲ စကားပြောချင်တယ်"

မေရီက စိတ်ဓာတ်ကျသောလေသံ မပေါ်စေအောင် အတော်သတိထား ပြောရသည်။

"ဒါဆို မနက်ဖြန်လောက်မှ ဖြစ်နိုင်မယ်။ သူက အခွင့်ရရင် ရသလို မဒမ် ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်တဲ့"

"ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်မ သူ ဖုန်းဆက်တာ စောင့်နေပါမယ်။ စောင့်ရုံကလွဲလို့ သာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး"

မေရီသည် လူစိုဘိမ်းကို ဖုန်းထပ်တာထပ်ကာ ဆက်ကြည့်သေးသည်။ ဖုန်း ထောင့်ကိုင်မည့်သူ မရှိ။ ပြင်သစ်သံနဲ့သို့ ဆက်ကြည့်သည်။ လူစိုဘယ်ရောက်နေ ဖုန်း သံနဲ့ကလည်း မသိဟု ဆိုသည်။

"သူဆီက အဆက်အသွယ်ရရအောင် ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါရှင်"

ဒေါ်ရသီစတုန်းက

"မဒမ်ဆီ တယ်လီဖုန်း လာနေတယ်။ ဖုန်းဆက်တဲ့လူက နာမည်မေးတာ မပြောဘူးရှင်"

"ကျွန်မ ကိုင်လိုက်ပါမယ်။ ဟဲလို အခုပြောတာ သံအမတ်ကြီး အက်ရှ်လီပါ" ရိုမေးနီးယားသံ ခပ်စဲစဲဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

"အခုပြောတာ ကိုရီနာဆိုကိုလီပါ"

ထိုနာမည်ကို မေရီ ချက်ချင်း မှတ်မိ၏။ သူမသည် အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ နာမည်ကျော် ဘဲလေးကချေသည် မိန်းမလှလေး ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မ မဒမ်ဆီက အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ။ ကျွန်မ ရိုမေးနီးယားက

ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ"

အို . ဒီနေ့ကုမ္ပဏီ ဒုက္ခပါဝါ ဒီကီစွကို ငါ တာဝန်မယူချင်ပါဘူး။

"မမ ညီမလေးကို ကူညီနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး"

မေရီ ဦးနှောက်က လှုပ်ပြန်စွာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးသူ များနှင့် မတ်သတ်၍ မိမိအား သတ်ဆိုင်ရာမှ ပြောပြထားသမျှကို ပြန်စဉ်းစားမိ သည်။

ကျွန်ပြုနစ်နိုင်ငံက ထွက်ပြေးလာတဲ့ လူအများစုဟာ ဆိုဗီယက်သုလ္လိတွေ ချည်းပဲ။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့က အမေရိကန်ကို ခေါ်လာတယ်။ ဒိုလ်ဗွန် ပေးထားတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အသုံးမဝင်တဲ့သတင်းတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် လည်း မဟုတ်မမှန်တဲ့ သတင်းအတုတွေပဲ ပေးကြတယ်။ တချို့ကတော့ ဖွေး ကောင်လို သုလ္လိတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒီလူတွေထဲက တကယ်အဖိုးတန်တဲ့သူ တွေကတော့ ထိပ်သီးထောက်လှမ်းရေးအရာရှိကြီးတွေနဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်းအသုံးချလို့ရတယ်။ ဒို့မို့ရင်တော့ တကယ် ခိုင်လုံတိကျတဲ့ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲနဲ့ သူတို့ကို နိုင်ငံရေး ဒိုလ်ဗွန် ပေးလေ့မရှိဘူးဟု အမေရိကန်၌ သင်တန်းထက်စဉ်က သင်တန်းဆရာက ရှင်ပြ ခဲ့၏။

တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကိုရီနာဆိုကိုလီ၏ စာနဲ့နှိုင်းသံကို မေရီ ကြားရသည်။

"ကျွန်မ အခုနေထဲနေရာဟာ မလုံခြုံတော့ဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မဒမ် လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းပါလား"

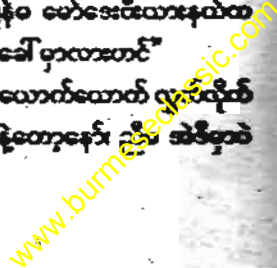
ကျွန်ပြုနစ်အဖိုးရတွေဟာ သိပ်မိရိတဲ့ ယောင်ချောက်တွေ ဆင်တတ်တယ်။ ထွက်ပြေးမယ့်သူတစ်ဦး အယောင်ဆောင်ပြီး အကူအညီ လာတောင်းလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက သူ့ကို သံနဲ့ထဲ ခေါ်လာတော့ သူက ပြန်ပေးဆွဲခံရပါတယ်လို့ အော် ငြီးမယ်။ အမေရိကန်အဖိုးရအပေါ် စွပ်စွဲတိုက်ခိုက်လို့ရစေမယ့် အပြစ်အနာ အဆာတွေ သူတို့ရရှိအောင် တမင်လှုပ်ကြတာပဲ။

"ညီမ . ဒါနဲ့ သယ်မှာထဲ"

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ ထိုစဉ်

"ကျွန်မ မဒမ်ကို လှုံ့ရမယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခော်ဇေးဇီးယားနယ်ထဲ ရော့စကို ထည်းခိုခန်းမှာပါ။ ကျွန်မကို ခေမိ လာခေါ်မှာလားဟင်"

"မကိုယ်တိုင်တော့ မလာနိုင်ဘူး ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက် လူကလို့ထင် ပါမယ်။ နောက်ထစ်ခါထု ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မဆက်နဲ့တော့နော်။ ညီမ အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေ"

ထိုအခိုက် တံခါးပွင့်လာသည်။ မိုက်ဆလိတ် ဝင်လာသည်။ မေရီက ဆလိတ်အား အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆလိတ်သည် သူမထံ ချဉ်းကပ်လာလျက် ရှိသည်။

တယ်လီဖုန်းထဲမှအသံလေးက ဟဲလို ဟဲလို ဟု ခေါ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

ဆလိတ်က မေးလိုက်သည်။

“အင်း... ဒေါက်တာ ဒီဖိုဂေးနဲ့ပါ”

မေရီ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာနာမည်ကိုပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ ကြုံကြုံဖန်ဖန် မတွေ့နဲ့၊ ငါဟာ သံဗွေထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။ သူ့ ငါ့ကို ဒီမှာတော့ မသတ်ရပါဘူး။

“ဒေါက်တာ ဒီဖိုဂေး ဟုတ်လား”

ဆလိတ်က ပြေးညင်းစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူ ကျွန်မနဲ့ လာတွေ့မလို့ အိမ်က ထွက်လာပြီတဲ့”

မိမိ စကားအတိုင်းသာ တကယ်ဖြစ်နေလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။

ဆလိတ်မျက်လုံးအကြည့်က တစ်ဖို့ထူးဆန်းနေသည်။ မေရီစားပွဲတင် မီးတိုင်ကို ထွန်းထားရာ ဆလိတ်၏ အရိပ်မည်းကြီးမှာ နံရံပေါ်သို့ ကြောက်စရာ ကောင်းသောအသွင်ဖြင့် ကျရောက်နေသည်။

“ခင်ဗျား အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်လောက်အောင် အတော်နေကောင်းသွားပြီ လား”

တော်တော်ဆွေးအေးတဲ့လူပါပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သက်သာနေပါပြီ”

ဆလိတ်ကို အခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်သွားစေချင်ပါသည်။ သို့မှသာ သူ့လက်တွင်းမှ မိမိထွက်ပြေးလို့ လွတ်နိုင်မည်။

ငါကြောက်နေမှန်း သူ သိလို့ မဖြစ်ဘူး။

သူက သူမအနား တိုးလာသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်တွေ တင်းမာနေသလိုပဲ၊ ခင်ဗျား ကလေးတွေကိုခေါ်ပြီး ရေတုန်ကြီးဘက် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် သွားအနားယူသင့်ပါတယ်”

အဲဒီမှာဆို ငါ့ကို သူတို့သတ်ဖို့ ပိုလွယ်မှာပေါ့။

ဆလိတ်ကို မြင်ရုံနဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး အသက်ရှူကျပ်လာသည်။

ထိုအခိုက် အင်တာကွန်းမှ အသံပြည်သဖြင့် သူမ အသက်တေးမှ သံသ ထေးလွတ်သွားပြီဟု ထင်မိ၏။

“ခဏလေးနော်”

“ရပါတယ်”

ဆလိတ်သည် သူမအား တဒင်္ဂမျှ ရပ်ကြည့်နေပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွား သည်။ သူ့အရိပ်မည်းကြီးကို သူနှင့်အတူ ယူဆောင်သွား၏။ မေရီ သက်ပြင်းချ ရင်း တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

ပြည်သူ့ရေးရာကောင်စစ်ဝန် ဂျယ်ရီဂေးဗစ် ဖြစ်၏။

“နောင်ယုက်မိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ဟုန်လှုပ်စရာ သတင်းတစ်ခု ပြောမလို့ပါ။ ဒေါက်တာ လူဝီဒီဖိုဂေး မကြာခင်ကပဲ အသတ်ခံ လိုက်ရတယ်တဲ့။ ရဲဘုရားက ကျွန်တော်တို့ဆီ အခုပဲ သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်”

မေရီ မျက်စိထဲ ခန်းခန်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသည်။

“တကယ်လား၊ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် မဒမ်၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ ပါတယ်”

အတိတ်ကာလမှ အဖြစ်တစ်ခုကို မေရီ ပြန်သတိရလာသည်။ တယ်လီဖုန်း ထဲမှ အသံတစ်ခု ဖြစ်၏။ အခုပြောနေတာ ရဲမှူးမန်စတာပါ။ ခင်ဗျားခင်ပွန်း ကားတိုက်မှုနဲ့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားလို့ပါ။

ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းမှုအဟောင်းများ အားလုံး သူမဆီ ဒီန်းခနဲ ဝင်ဆောင့် ကြသည်။ သူမ ရင်ကို နှစ်ခြမ်းဆွဲဖြုတ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ”

သူမ အသံက ဆိုနှင့်နေ၏။

“သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ခံရတာပါ”

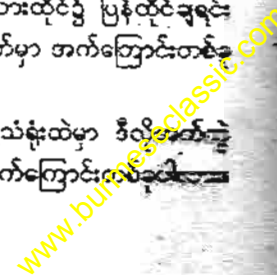
“တရားခံကို သိပြီလား”

“မသိသေးပါဘူး မဒမ်၊ လုံခြုံရေးအဖွဲ့နဲ့ ပြင်သစ်သံရုံးတို့ ပူးပေါင်းပြီး နှစ်စမ်း နေကြပါတယ်”

မေရီ တယ်လီဖုန်းကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

သူမ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထုံထိုင်းသွားပြီ။ ကုလားထိုင်၌ ပြန်ထိုင်ချရင်း မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာကျက်မှာ အက်ကြောင်းတစ်ခု တွေ့ရ၏။

ဒီအင်္ဂါတေအက်နေတာကို ပြင်ခိုင်းဦးမှပဲ။ တို့သံရုံးထဲမှာ ဒီလိုအက်တဲ့ ကြောင်းတွေ မရှိသင့်ဘူး။ ဟော ဟိုမှာလည်း အက်ကြောင်းကပ်နေတာပဲ။

၇၉၁
ဪ ငါတို့ဘဝမှာလည်း အင်အားလေးတွေ ချီထားပဲ။ အင်အားတစ်ခုရှိရင်
မကောင်း ဆိုးဝါးတွေ တိုးဝင်လာပါစရာ။ ကြည့်စမ်း အက်ဒွပ်လည်း သေပြီး
လူဝီလည်း သေပြီ။

မေရီ ဆက်မတွေ့တဲ့အတွက် အင်အားတစ်ခုပေါ်မှ အင်အားကြောင်းများကို ထပ်
ရှာကြည့်သည်။

ဒီနာကွင်မှဝေဒနာကို ငါ ထစ်ခေါက် ထပ်မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ လူတို့ကို
ဘယ်သူကများ သတ်ပစ်ချင်ရပါလိမ့်။

ထိုမေးခွန်းနှင့်အတူ အဖြေပေါ် ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။

မိုက်ဆလိတ်ပဲ ဖြစ်မည်။

မိမိအား ဆလိတ်က စိန်ကျွေးသတ်ဖို့ ကြံနေကြောင်း လူဝီ သိရှိခဲ့သည်။

လူဝီ သေသွားလျှင် မည်သူကမျှ ဆက်သေပြနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ဆလိတ်ယူဆ
ထားဟန် တူသည်။

မေရီ တစ်စုံတစ်ခုကို ဓုတ်တရုတ် သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ ပို၍တုန်လှုပ်ခြောက်သွားသွား၏။

ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောတာလဲ။

ဒေါက်တာ ဒီပီဂေးနဲ့ပါ။

ဤအချိန်၌ လူဝီ သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆလိတ် သိနေပြီ။

မေရီ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းရင်း ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်ရပါမလဲဟု
အကြံထုတ်နေသည်။

သူ နှင်ထုတ်တိုင်း ငါ ထွတ်မသွားနိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကို သူ သတ်လို့မရဘူး။
သူ့ကို ငါ ဟန်တားရလိမ့်မယ်။

မေရီ တစ်သက်မှာ ယခုလောက် တစ်ခါမျှ ဒေါသကြီးမားစွာ မဖြစ်ခဲ့ဘူး
သေးချေ။ မိမိနှင့် ကလေးများ၏ အသက်စည်းစိမ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ရတော့မည်။ ပြီးတော့လည်း မိုက်ဆလိတ်ကို ချေမှုန်းရဦးမည်။

မေရီသည် စတင်တုန်လှုပ်ရာထဲသို့ အရောက်ပေါ် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါပြီ မဒမ်။ သူ အမြန်ဆုံး တယ်လီဖုန်း
ပြန်ဆက်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု အတွင်းရေးမှူးမလေးက ခြောက်သည်။

လူဝီ သေဆုံးခြင်းအတွက် မေရီ မည်သို့မျှ ခြေဆည်၍ မရနိုင်ပါ။

၇၉၂
စွမ်းစွမ်းတပ်
လူဝီသည် အလွန်သဘောကောင်း၏။ ယခုတော့ သူသည် အသက်မဲ့စွာဖြင့်
ရင်ခွဲရုံထဲ၌ ရောက်ရှိနေလေသည်။ တကယ်လို့ ငါသာ ကင်းဆပ်ထို
ပြန်သွားခဲ့လျှင် လူဝီ ဒီနေ့ အသက်ရှင်နေဦးမှာပဲ။

“မဒမ် သံအမတ်ကြီးရှင်”

မေရီက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်ရသီစတုန်းက သူမအား စာအိတ်
တစ်အိတ် ကမ်းပေးသည်။

“ဝိတ်စောင့်ရဲဘော်က မဒမ်ကို ဒီစာပေးခိုင်းလို့ပါ။ သူ့ကို ကောင်လေး
တစ်ယောက် လာပေးသွားတာတဲ့”

စာအိတ်ပေါ်၌ ‘ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သံအမတ်ကြီးတစ်ဦးတည်း ဖတ်ရန်
အတွက်သာ’ ဟူ၍ ရေးထားသည်။

မေရီက စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်ရာ အတွင်း၌ သေသပ်လှပသော လတ်
ရေးဖြင့် ရေးထားသည့် စာတိုတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။

ခင်မင်ရပါတဲ့ မဒမ် သံအမတ်ကြီး ခင်ဗျား။ ခင်ဗျားရဲ့ လှပြည်တ
နောက်ဆုံးနေမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။

မိုက်ဆလိတ်၏ ခြောက်လှန့်ရေးနည်းဗျူဟာတစ်ခု ဖြစ်မည်။ သူ့အကြံ
မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ကို ငါ ဝေးဝေးရှောင်နေမယ်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီသည် မေရီ လာပြသော စာတိုကလေးကို လေ့လာ
နေသည်။ သူက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒီမှာက အရေးတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီနေ့ နေ့ခင်း အမေရိကန်သံရုံး စာကြည့်
တိုက် တိုးချဲ့ဆောင်အုတ်မြစ်ချပွဲကို ခင်ဗျားတက်ရောက်ဖို့ အစီအစဉ် ရေးဆွဲ
ထားတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒါ ဖျက်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“မဖျက်နဲ့”

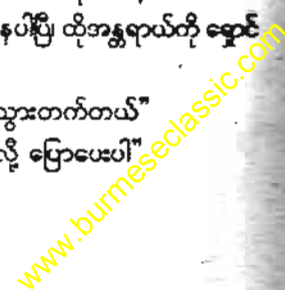
“ခင်ဗျားသွားရင် သိပ်အန္တရာယ် များနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မိုက်ဆလိတ် ဘယ်ရောက်နေလဲ”
မေရီသည် အန္တရာယ် ဘယ်မှာရှိကြောင်း သိနေပါပြီ။ ထိုအန္တရာယ်ကို ရှောင်

ရှားဖို့ သူမမှာ အကြံရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။

“သူ့ သြစတြေးလျသံရုံးမှာ အစည်းအဝေး သွားတက်တယ်”

“သူ့ကို ကျွန်မ အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပေးပါ”

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လို့ဆို"
 ဆလိတ် ခပ်တည်တည် မေးသည်။
 "ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိလို့"
 "သခင်မ အမိန့်တော်အတိုင်း အမှုထမ်းဖို့ အသင့်ပါခင်ဗျာ"
 ဆလိတ်က ပြတ်ချော်ချော် ပြောလိုက်သည်။
 "ရိုမေးနီးယားက ထွက်ပြေးချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆီက တယ်လီဖုန်း ခုပဲ
 လာတယ်။"

"ဘယ်သူလဲ"
 မေရီက မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်မပြောချင်သေးပေ။ ဆလိတ်သည်
 ကိုရိုနာအပေါ် သစ္စာဖောက်ချင် ဖောက်ပေလိမ့်မည်။

"ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဲဒီလူကို ရှင် သွားခေါ်လာခဲ့ပေးပါ"
 ဆလိတ်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး
 "သူ့ကို ရိုမေးနီးယားအစိုးရက လက်မလွှတ်ချင်ဘူးထင်တယ်"
 "ဟုတ်တယ်"
 "အင်း... ဒါဆို..."

မေရီက ဖြတ်၍
 "မော်ဒေးဇီးယားကို သွားပြီး ရော့စကို တံည်းခိုခန်းမှာ သူ့ကို သွားခေါ်ထုတ်
 လာပေးပါ"

ဆလိတ်က စောဒကတက်မည်ပြုပြီးမှ မေရီမျက်နှာထားကို သတိပြုမိ
 သဖြင့်

"ခင်ဗျား ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်
 လိုက်..."

"ဟင့်အင်း၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားပါ။ ရှင်နဲ့အတူတူ လူနှစ်ယောက် အဖော်
 ထည့်ပေးလိုက်မယ်"

ဂန်နီနှင့် အခြားမိန့်ခိုင်းခံရဘက်တစ်ဦးတို့ ပါသွားလျှင် ဆလိတ် မဟုတ်မဟပ်
 လုပ်ခွင့်ရမည်မဟုတ်။ ဆလိတ်ကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရန် မေရီက ဂန်နီအား
 မှားထားသည်။

မိုက်ဆလိတ်သည် မေရီအား နားမလည်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။
 "ကျွန်တော် အလုပ်တွေ အရမ်းပိနေတယ်။ နက်ဖြန်ကျမှဆိုရင်တော့ ဖြစ်
 နိုင်..."

"ရှင် အခုချက်ချင်း သွားပါ။ ရှင်အခန်းထဲမှာ ဂန်နီ စောင့်နေတယ်။ အဲဒီ

စွမ်းစွမ်းတမံ
 လူကို ကျွန်မဆီ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့"
 မေရီက ဆလိတ် စောဒက မတက်ခံအောင် လေသံမာမာနှင့် ပြတ်သားစွာ
 ပြောလိုက်သည်။ မိုက်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး

"ကောင်းပါပြီ"
 မေရီသည် ဆလိတ်ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
 ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားသဖြင့် သူ အနည်းငယ် ရီဝေသွား၏။

သူမက မက်ကင်နီထံ ဖုန်းခေါ်ပြီး
 "ဒီနေ့ နေ့ခင်း အုတ်မြစ်ချွဲကို ကျွန်မ သွားမယ်"
 "ကျွန်တော် လုံးဝကန့်ကွက်တယ်ဗျာ၊ မလိုအပ်တဲ့အန္တရာယ်ကို ခင်ဗျား
 ဘာကြောင့် ရင်ဆိုင်ချင်ရတာလဲ"

"ကျွန်မမှာ ငြင်းခွင့်မရှိဘူး၊ ကျွန်မက အမေရိကန်နိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြုနေ
 ရတာ၊ ကျွန်မ အသက်စည်းစိမ်ကို ငြိမ်းခြောက်ခံရတိုင်း ဝိရိယ ဝင်ပုန်းနေရင်
 ကြည့်ကောင်းပါ့မလား၊ ကျွန်မ တစ်ခါပုန်းမိရင် နောင် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာ
 ထုတ်မပြရဲတော့ဘူး၊ ကျွန်မ အမေရိကန်ကို ပြန်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒီမယ် ဝိုလ်
 များကြီး ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်စိတ် လုံးလုံးမရှိသေးပါဘူး"

* * *

“သံအမတ်ကြီးကို လာလို့ရပြီလို့ ပြောလိုက်”

မေရီအား မရိန်းတပ်သား ၄ ယောက်က ဇိမ်ခံကားကြီးပေါ် ရောက်သည် အထိ လိုက်လံစောင့်ကြပ် ပို့ဆောင်ပေးကြသည်။

ဖလိုရီယံက ပြုံး၍

“မင်္ဂလာပါ မဒမ်၊ ဒီစာကြည့်တိုက်က သိပ်လှပြီး သိပ်ကြီးမှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

ဖလိုရီယံ စကားဆက်ပြောသွားသော်လည်း မေရီနားထဲ၌ မကြားတော့ပေ။ လူတို့မျက်လုံးထဲက ရယ်မောမှု၊ လူတို့၏ ကြင်နာယုယမှုတို့ကို သူမ စားမြုံ့ပြန်နေသည်။

သူမသည် မိမိလက်ကောက်ဝတ်ကို လက်သည်းချွန်များဖြင့် ထိုးစိုက်ခြင်းဖြင့် ပရိဒေဝဝေဒနာကို ရုပ်ပိုင်းဝေဒနာအဖြစ် အစားထိုးပစ်လိုက်မိ၏။

အို. . ငါ ဇိုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ အာပဲလုပ်လုပ် ငါ ဇိုလို့မဖြစ်ဘူး။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး၊ မုန်းတီးမှုပဲ ရှိတယ်။ ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ။

အုတ်မြစ်ချဲ့ အခမ်းအနား ကျင်းပမည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မရိန်းတပ်သားနှစ်ဦးက ကားတံခါးပေါက်နားလာကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီးမှ တံခါးဆွဲဖွင့်ပေးကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ”

အုတ်မြစ်ချဲ့မည့်နေရာသို့ ခြေလျင်လျှောက်သွားသော မေရီအား လက်နက်ကိုင် ရိုမေးနီးယားလုံခြုံရေးအဖွဲ့သား ၄ ဦးက ရှေ့ ၂ ယောက်၊ နောက် ၂ ယောက် ခြံရံ၍ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားကလည်း အောက်ဘက်ရှိ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေသည်။

မိမိအတွက် ရှင်းလင်းသတ်မှတ်ပေးထားသော စက်ဝိုင်းကလေးထဲသို့ မေရီ ဝင်လိုက်သောအခါ ဘေးမှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြီးက လက်ခုပ်ဩဘာတီးကြသည်။ ပရိသတ်ထဲ၌ ရိုမေးနီးယန်း၊ အမေရိကန်နှင့် ဘူခါရက်မြို့ရှိ သံရုံးပေါင်းစုံမှ သံတမန်များ ရောနှောပါဝင်သည်။ မေရီ မှတ်မိသော လူအချို့ပါသော်လည်း သူမ မမြင်ဖူးသူက ပိုများနေသည်။

မေရီက လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဤသို့ တွေးလိုက်၏။

အင်း. . ငါ ဘယ်လို မိန့်ခွန်းပြောရပါ့မလဲ။ ဇိုလ်မှုကြီး မက်ကင်နီပြောတာ

- ၂၈ -

အမေရိကန်စာကြည့်တိုက် တိုးချဲ့ဆောင်သစ် အုတ်မြစ်ချဲ့ကို ပင်မ အမေရိကန်စာကြည့်တိုက်ကြီးနံဘေးရှိ အလက်ဇန်းဒရူး ဆာဟီးယားရင်ပြင်ပေါ် ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးထဲ၌ ညနေ ၄ နာရီတွင် ကျင်းပလေသည်။

ညနေ ၃ နာရီကတည်းက ပရိသတ်အများအပြား စုရုံးရောက်ရှိနေ၏။ ဇိုလ်မှုကြီး မက်ကင်နီသည် လုံခြုံရေးအဖွဲ့တို့က ကပ္ပတိန် အော်ရယ်အစွယ်စုံနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးလေပြီ။

“ခင်ဗျားတို့ သံအမတ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရေးအပြည့် ချပေးပါမယ်” အစွယ်စုံစာပေ အာမခံချက်ပေးသည်။ သူသည် ကတိသည်သူ ဖြစ်၏။ ထိုရင်ပြင်၌ ကားဗုံးဖောက်ခွဲမှု မရှိစေရန် မော်တော်ကားအားလုံးကို ကြိုတင်ဖယ်ရှားခိုင်းခဲ့သည်။ ရဲသားများ ပတ်ပတ်လည် အစောင့်ချထားသည်။ စာကြည့်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်၌ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတစ်ဦးလည်း ထားရှိသည်။

ညနေ ၄ နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်အလိုတွင် အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ အီလက်ထရွန်နစ်ပညာရှင်များက ထိုဧရိယာတစ်ဝိုက်၌ လျှို့ဝှက်ဖုံးများ တို့ စမ်းသပ်ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ခဲ့ပေ။

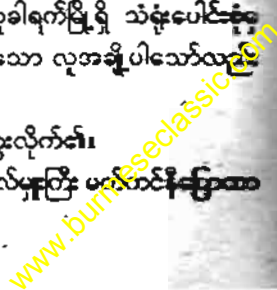
စစ်ဆေးမှုအားလုံး ပြီးစီးသောအခါ ကပ္ပတိန်အစွယ်စုံစာပေ ဇိုလ်မှုကြီး တော်ကင်နီအား

“ကျွန်တော်တို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟု ပြောသည်။

“တောင်းပါပြီ”

မက်ကင်နီက သူ့လက်ထောက်ဘက်လှည့်၍

၄၀၄ စိုးသိန်း
ဗုဒ္ဓတယ်။ ငါ မလာခဲ့မိရင် အကောင်းသား။ ငါ သိပ်ကြောက်နေပြီ။ ငါ စိတ်ပျက် နေပြီ။

ဝိလိယကြီး မက်ကင်နီက
“ညှပ်ပရိသတ်များခင်ဗျား၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သံအမတ်ကြီး ကြွ ရောက်လာပါပြီခင်ဗျား”

ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြန်သည်။ မေရီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်ပြီး
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမသည် ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်အတွင်းက ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ခေါင်း
ချာချာလည်နေသဖြင့် ယနေ့ပြောဖို့ မိန့်ခွန်းကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မလုပ်ဖြစ်ခဲ့
ချေ။ သို့သော် သူမ ပါးစပ်က ဤသို့ အလိုလို ပြောထွက်လာ၏။

“ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာလုပ်တဲ့ကိစ္စတာ အသေးအဖွဲ့သာဖြစ်သော်လည်း
အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံတွေအားလုံး
နဲ့ ကျွန်မတို့ဒီနိုင်ငံ ပေါင်းကူးဖို့ နောက်ထပ်တစ်နှစ်ခွဲ ထပ်ခင်းပေးလိုက်သလို
ပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ စတင်အုတ်မြစ်ချတဲ့ အဆောက်အအုံသစ်ကြီးထဲမှာ အမေရိ
ကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သတင်းအချက်အလက်တွေ အပြည့်အစုံ
ထားရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီစာကြည့်တိုက်ကို လာပြီး အမေရိကန်ရဲ့ သမိုင်းကို ကောင်း
တာရော မကောင်းတာပါ လေ့လာနိုင်ခွင့် ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မြို့ကြီးပြကြီး
တွေ၊ စက်ရုံတွေ လယ်ကွင်းတွေရဲ့ ရုပ်ပုံတွေ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ခွင့်ရပါလိမ့်
မယ်”

မက်ကင်နီနှင့် သူတပည့်များသည် လူအုပ်ကြားထဲ၌ ဖြည်းညင်းစွာ ရွေ့
လျားလျက် ရှိကြသည်။ ခင်ဗျားရဲ့ လှူပြည်က နောက်ဆုံးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ
ဟု အိန်ဂျယ်ဆိုသူက ရေးလိုက်သည်။

သူ ဆိုလိုသောတစ်နေ့တာသည် မည်သည့်အချိန်၌ ကုန်ဆုံးမည်နည်း။
ညနေ ၆ နာရီလား။ ည ၉ နာရီလား။ ည ၁၂ နာရီလား။

“အမေရိကန်ပြည်မှာ အယ်လိုရီယလဲဆိုတာ ရှာကြည့်ဖို့ထက် ရှင်တို့
အတွက် ပိုအရေးကြီးတာ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီအဆောက်အအုံကြီး လုံးဝပြီးစီးသွား
တဲ့အခါ အမေရိကန်ပြည်ရဲ့ အသွေးအသားကို ခံစားကြည့်ခွင့်ရပါလိမ့်မယ်။
ကျွန်မတို့နိုင်ငံရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မတို့ ထုတ်ပြမှာပါ”

သို့ဖြင့် မေရီက မိန့်ခွန်းဆက်ပြောနေသည်။
ကွက်လပ်၏ အခြားတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ရဲများ
ကြားမှ ထိုးဖောက်ဝင်လာပြီး ပလက်ဖောင်းဘေး၌ ကျီခနဲ ဘရိတ်ကို ဆောင့်

စွမ်းစွမ်းတမ်း ၄၀၅
အုပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ရဲသားတစ်ဦးက ထိုကားဆီ စတင်ချဉ်းကပ်သွားစဉ်
ကားပေါ်မှ ယာဉ်မောင်းက ခုန်ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ယာဉ်မောင်း
သည် ထိုသို့ပြေးရင်း သူ့အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ယူ၍ ခလုတ်နှိပ်ချလိုက်
သည်။

မော်တော်ကားမှာ ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားပြီး သတ္တုအစအနများ လူအုပ်
ကြီးဆီ လွင့်စင်ထွက်လာသည်။

မေရီတို့ ရပ်နေရာသို့ သတ္တုစများ ရောက်မလာသော်လည်း လူအုပ်ကြီး
သည် အလန့်တကြား ပြေးကြလွှားကြဖြစ်ကုန်လေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားက ထွက်ပြေးသွားသော လူ၏
နှလုံးကို ကျည်တစ်တောင့် ပစ်သွင်းလိုက်ရုံမက ပို၍သေချာအောင် နှစ်ချက်
ထပ်ပစ်လိုက်သည်။

အလက်ဇန်းဒရူး ဆာဟီးယားရင်ပြင်မှ လူအုပ်ကြီးကို ရိုမေးနီးယားရဲအဖွဲ့
ဝင်များက တစ်နာရီနီးပါးမျှ ရှင်းယူရသည်။ ပြီးမှ လူသတ်သမား၏ အလောင်း
ကို ကောက်ရသည်။ ဖီးစွဲလောင်နေသော မော်တော်ကားပျက်ကို ဖီးသတ်သမား
များက လာရောက်ငြိမ်းသတ်ပေးကြသည်။

ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသော မေရီအား သံရုံးသို့ ကားဖြင့် ပြန်ခေါ်သွား
ကြသည်။

“အိမ်ပြန်ပြီး မနားချင်ဘူးဆိုတာ တကယ်ပြောတာလား။ အခု ခင်ဗျား ကြံ
တွေ့လိုက်ရတဲ့အဖြစ်က အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

မက်ကင်နီက ပြောသည်။

“ကျွန်မ အိမ်မပြန်ဘူး။ ရုံးပဲ ပြန်ပါရစေ”

စတင်တန်နှင့် လုံခြုံစိတ်ချစွာ စကားပြောနိုင်မည့်နေရာမှာ ဤတစ်နေရာ
တည်းသာ ရှိ၏။ သူ့နဲ့ငါ အမြန်ဆုံး စကားပြောရမှ ဖြစ်မယ်။ နို့မို့ရင် ငါ
ရူးသွား တော့မှာပဲ။

သူမ ကြုံတွေ့ရသမျှတို့အားလုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် စိတ်တင်းကျပ်မှုမှာ
ခံနိုင်စွမ်းမရှိလောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဆလိတ်ကိုတော့ ပထုတ်ထားပြီး
ဖြစ်သည်။ သို့တစေ မိမိကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ပြန်သည်။

ဆလိတ်မှာ ကြံရာပါတွေတော့ ရှိလိမ့်မည်။ အခုနေ့များ စတင်တန်ဆီထဲ
ဖုန်းလာရင် အယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

ညနေ ၆ နာရီတွင် ဆလိတ်သည် မေရီနူးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ
အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေ၏။

“ကိုရီနာဆိုကိုလီကို အပေါ်ထပ်မှာ ကျွန်တော် ထားခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော် ဘယ်
သူ့ကို သွားခေါ် ပေးရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ကြိုပြောလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျား
ဧရာမအမှားကြီးတစ်ခု လုပ်လိုက်ပြီ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပို့ပေးရမှာပဲ။ သူ
ဟာ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံပိုင်ရတာနာတစ်ပါးပဲ။ သူတို့အဖိုးရက၊ သူ့ကို တိုင်း
ပြည်က လုံးဝထွက်ခွင့်ပေးမှာကို မဟုတ်ဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ကင်နီသည် မေရီအခန်းထဲ ပြန်ခနဲ ဝင်လာရာ ဆလိတ်
ကို တွေ့တွေ့ချင်း တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။

“သေသွားတဲ့သူ ဘယ်သူလဲ သိရပါပြီ၊ သူဟာ အိန်ဂျယ်ပဲ၊ သူ့နာမည်ရင်း
က အိပ်ချ်အာရ်ဒီမင်ဒီဇာတဲ့”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ့လာပြောနေတာလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော် မေ့သွားလို့၊ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စဖြစ်တုန်း ဒီမှာမရှိပဲ။ သံ
အမတ်ကြီးကို ဒီနေ့ မသမာသူတစ်ဦးက လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ခင်ဗျားကို
မပြောဘူးလား”

ဆလိတ်က မေရီအား လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဟင့်အင်း”

“အိန်ဂျယ်က သူ့ကို သတ်မယ်လို့ ကြိုသတိပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့
ညနေ အုတ်မြစ်ချပွဲ အခမ်းအနားလုပ်တုန်း လုပ်ကြံဖို့ သူ ကြိုးစားခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ အစွတ်ရာစ်ရဲ့ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတစ်ယောက်က သူ့ကို အသေ
ပစ်ထည့်လိုက်တယ်”

ဆလိတ်သည် မေရီအား ဘာမျှမပြောဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီက

“အိန်ဂျယ်ဟာနိုင်ငံတိုင်းက အလိုရှိဆုံးလူဆိုးစာရင်းထဲမှာ ပါနေပုံရတယ်”

“သူ့အလောင်းဧရာ...”

“ရဲဌာနချုပ်ရဲ့ ရင်ခွဲရမှာ”

အလောင်းကြီးကို ကျောက်ဖျာပေါ်၌ တင်ထားသည်။ ၎င်းသည်
သာမန်အရပ်သားလူတစ်ဦးနှင့် တူ၏။ ၎င်း၏အရပ်က မနိမ့်မမြင့်။ ထူးကဲသော
အင်္ဂါလက္ခဏာများမရှိ။ လက်မောင်းတစ်ဖက်ပေါ်၌ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထား
သည်။ နှာခေါင်းသေးသည်။ ပါးစပ်ပေါက်ကျဉ်းသည်။ ခြေဖဝါး သေးသည်။

စွမ်းစွမ်းတယ် ဆံပင်ပါးသည်။ သူ့အဝတ်အစားများကို စားပွဲတစ်လုံးပေါ် ပုံထား၏။

“ကျွန်တော် ဒါတွေ ခဏကြည့်ပါရစေ”

ဆလိတ်က တာဝန်ကျ ချဲကြပ်ကြီးအား ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ကြည့်ပါ။ သူ စိတ်မဆိုးနိုင်ပါဘူး”

ချဲကြပ်ကြီးက သူ့ပြက်လုံးကို သူ့ဘာသာ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

ဆလိတ်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူ၍ တံဆိပ်ကို စစ်ဆေးလိုက်
သည်။ ပြန်အေးဇိုမြို့ အထည်တိုက်တစ်ခုမှ ဖြစ်၏။ သားရေ ရှေးပီနပ်များမှာ
လည်း အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံမှ ပီနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ တံဆိပ်ဖြစ်သည်။

အဝတ်ပုံသေး၌ ငွေစက္ကူများ အထပ်လိုက်ရှိသည်။ ရိုမေးနီးယား ပြင်သစ်
နှင့် အင်္ဂလိပ်ငွေများသာမက အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံသုံး ပီဆိုငွေဒေါ်လာ တစ်
သောင်းဖိုးခန့် ရှိသည်။ ၎င်းအနက် တန်ဖိုးချခဲ့သော သန်းတစ်ရာတန် ပီဆိုငွေ
စက္ကူအဟောင်းများနှင့် တစ်ဆယ်ပီဆိုတန် ငွေစက္ကူအသစ်များ ပါဝင်သည်။

ဆလိတ်က ချဲကြပ်ကြီးဘက်လှည့်ပြီး

“သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာသိထားသေးလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ရက်က သူ လန်ဒန်ကနေ တာရွမ်လေကြောင်း လေယာဉ်နဲ့
ရောက်လာတယ်။ ဒီမင်ဒီဇာနာမည်နဲ့ အင်တာကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်မှာ တည်း
တယ်။ သူပတ်စ်ပို့ထဲမှာတော့ သူ့လိပ်စာကို ပြန်အေးဇိုမြို့လို့ ဖော်ပြထားတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီပတ်စ်ပို့က အတုကြီးဗျ”

ချဲကြပ်ကြီးသည် အလောင်းအနီးသို့ ကပ်သွား၍ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး

“သူ့ကြည့်ရတာ နိုင်ငံတကာ ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ဦးနဲ့ မတူပါဘူး
နော်”

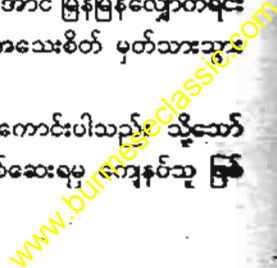
“ဟုတ်တယ် မတူပါဘူး”

ဆလိတ်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

ရဲဌာနချုပ်မှ တိုက်ကွက်ပေါင်း နှစ်ခါလင်အကွာတွင် အိန်ဂျယ်သည် သံ
အမတ်ကြီးအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ဂိတ်ပေါက်၌
စောင့်နေသော မရိန်းတပ်သားများ မသင်္ကာမဖြစ်အောင် မြန်မြန်လျှောက်ရင်း
အိမ်ရှေ့ကန်စာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့မှတ်ဉာဏ်၌ အသေးစိတ် မှတ်သားသွား
သည်။

မိမိထံ ပေးပို့ခဲ့သော ဓာတ်ပုံများမှာ အလွန်ကောင်းပါသည်။ သို့သော်
အိန်ဂျယ်သည် အသေးစိတ်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ဆေးရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်
သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်နားတွင် ဒိုဘာမင်ဆွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြီးချည်၍
ကိုင်ထားသော အရပ်ဝတ်နှင့် အစောင့်တစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။

အိန်ဂျယ်သည် အုတ်မြစ်ချပွဲမှ တန်ပြန်လုပ်ကြံမှုအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားပြီး
ပြန်လိုက်သည်။ ကိုကင်းတစ်ရွက်စာပေးပြီး ဆေးသမားတစ်ဦးကို ငှားရမ်းခိုင်းစေ
ခြင်းသည် ကလေးကစားသလောက် လွယ်ကူလှပါသည်။

သူတို့အားလုံး သတိလက်လွတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်။ ဆွေးပြန်အောင်
သုပ်။ တကယ်ပွဲကြီးပွဲကောင်းက နောက်မှလာမည်။

ဒေါ်လာ ၅ သန်းယူပြီး သူတို့တစ်သက် မမေ့နိုင်လောက်တဲ့ ပွဲကြီးတစ်ပွဲ
ငါ တင်ဆက်ပါ့မယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားကတော့ အရောင်အသွေး စုံလင်စွာဖြင့်
တခမ်းတနား ရိုက်ပြမှာပါပဲ။

သံအမတ်ကြီးအိမ်မှာ ဇူလိုင်လ ၄ ရက် လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်
ပါတီပွဲ ကျင်းပလိမ့်မယ်။ မိုးပျံ့ဘောလုံးတွေ၊ မရိန်းတပ် တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းရယ်၊
အဆိုတော်တွေ၊ လူရွှင်တော်တွေ၊ ကချေသည်တွေ လာမယ်ဟု ထိန်းချုပ်သူက
ဖုန်းထဲမှ သတင်းပေးသည်။

ဒေါ်လာ ၅ သန်းတန် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲဟု အိန်ဂျယ်တွေးရင်း ပြန်လိုက်
သည်။

ဒေါ်ရသီစတုန်းသည် မေရီ ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“မဒမ်၊ ပုစိဖောင်းအခန်းထဲကို လာခဲ့ပါ။ ဝါရှင်တန်က မစွတာရောဂျား
ဖုန်းလာနေတယ်”

“မေရီ ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး၊ ဖြည်းဖြည်း
ပြောစမ်းပါ။ အားရပေးရ အသက်ရှူပြီး အစကနေ ပြန်ပြောပြပါဗျာ”

ဘုရားရေး၊ ငါလည်း ဟစ္စတီးရီးယားရောဂါသည် တစ်ယောက်လို
ကယောင် ချောက်ချားနဲ့ တတွတ်တွတ် ရလျှောက်ပြောမိပါရောလား။

သူမ ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်ဆိုးရွားသော ခံစားချက်များ ကိန်းအောင်းပြည့်လွှဲ
နေသဖြင့် စကားပင် ကောင်းကောင်းပြောမထွက်။ တစ်ချိန်တည်း၌ သူမ သိပ်
ကြောက်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေသလို စိတ်လည်း ပေါ့နေသည်။

သူမ စကားလုံးများမှာ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ထွက်လာသည်။ သူမ လေကို
တစ်ဝကြီးရှူပြီး

“ဆော့နီ စတင်တန် ကျွန်မ သံကြီးရိုက်လိုက်တာ မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် ခုပဲပြန်ရောက်တာ၊ ခင်ဗျားဆီက ဘာသံကြီး
မလာဘူး၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

မေရီ ကယောင်ကတမ်းမဖြစ်အောင် မနည်းချုပ်ထိန်းနေရ၏။ ငါ ဘယ်
စပြောရပါ့မလဲ။

သူမ သက်ပြင်းရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“မိုက်ဆလိုတက ကျွန်မကို သတ်ဖို့ ကြံနေတယ်”

တစ်ဖက်မှ အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် အသံတိတ်သွားသည်။

“မေရီ ခင်ဗျား မဟုတ်က ဟုတ်က...”

“တကယ်ပြောတာ၊ တကယ်ဟုတ်လို့ ကျွန်မ ပြင်သစ်သံဗွဲက ဒေါက်တာ
လူဝီဒီဖိုးဂေးဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ နေမကောင်းတော့ သူ လာကု
ရင်း ကျွန်မ စိန်ကျွေးရင်း အဆိပ်ခပ်ခဲရတာ သူ သိရတယ်၊ တရားခံကတော့
မိုက်ဆလိုတပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စတင်တန်ရောဂျားလေသံက ပြတ်သား၏။

“လူဝီ ဒေါက်တာ ဒီဖိုးဂေးက အဖြေရှာပေးခဲ့တာ၊ ကျွန်မကို မိုက်ဆလို
က မနက်တိုင်း ချွေးရောက်ရင် ကော်ဖီဖျော်တိုက်တယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ စိန်
ခပ်ထားတယ်၊ သူလက်ထဲမှာ စိန်ဓာတ်တွေရှိကြောင်း ကျွန်မ သက်သေရတာ
ပြီ၊ မနေ့ညက လူဝီ အသတ်ခံရတယ်၊ ဒီနေ့ညနေ ဆလိုတ်ရဲ့ ကြံရာပါ တ
ယောက် ကျွန်မကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်”

ယခုတစ်ခါတော့ တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်ဆိတ်မှုမှာ ပိုကြာသွားသည်။

ပြီးမှ ရော်ဂျားက ဤသို့ အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိပ်အရေးကြီးတာတစ်ခု မေးမယ် မေရီ သေ
ချာချာ စဉ်းစားပြီးဖြေနော်”

“ဆလိုတ်အပြင် တခြားဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်သေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆလိုတ်ဟာ အစကတည်းက ကျွန်မကို မြီ
ယားကနေ မောင်းထုတ်ချင်တဲ့သူပါပဲ”

ရော်ဂျားက

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီတိစ္စသမ္ပတကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ လူ
ကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ရှုရင်းလိုက်ပါမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားအထဲ
အဲဒီမှာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုတွေ ပိုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်နေတယ်”

“ဒီတနင်္ဂနွေနေ့ညကျရင် အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်းအမှတ်

ပါတီပွဲကို ကျွန်မ အိမ်မှာ လုပ်မလို့ စီစဉ်ထားတယ် စတင်တန်၊ ဧည့်သည်တွေ အားလုံး ဖိတ်ပြီးပြီ၊ အဲဒါ ဖျက်လိုက်ရမလားဟင်”

ရောဂျားက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ

“ပါတီလုပ်တာ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလူတွေအများကြီးကြားမှာ ရောနှောနေပေါ့ မေရီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ဒီထက်ပိုကြောက်အောင် လန့်အောင် မခြောက်လန့်ချင်ပါဘူး၊ ကလေးတွေကိုတော့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပါနဲ့လို့ အကြံပေးချင်တယ်၊ တစ်မိနစ်လောက်တောင် အပျောက်မခံနဲ့နော်၊ ဆလိတ်က ခင်ဗျားကို ကလေးတွေကတစ်ဆင့် ရန်ရှာချင် ရှာလိမ့်မယ်”

မေရီ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သိတ်ဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။

“သူ ဘာလို့ ဒါတွေ လုပ်ချင်ရပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်လဲ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ၊ စဉ်းစာလို့ကို မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဖြေမှန်သိရအောင် ကြိုးစားဖော်ထုတ်ရမှာပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား တတ်နိုင်သမျှ သူနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ”

မေရီက

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်ဦးမှာပါ”

မေရီ တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သောအခါ သူမ ကျောကုန်းပေါ်မှ ဧရာမ ဝန်ထုပ်ကြီးကို ဖယ်ရှားလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ။ ငါနဲ့ ကလေးတွေလည်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။

အက်ဒီမော့စ်သည် တယ်လီဖုန်းမြည်မြည်ချင်း ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ၁၀ မိနစ်ကြာမျှ စကားပြောသည်။

“အားလုံး အဲဒီအရောက် ပို့ပေးထားပါမယ်”

မော့စ်က ကတိပေးသည်။ တစ်ဖက်မှ အိန်ဂျယ်က ဖုန်းချလိုက်သည်။

ဒီပစ္စည်းတွေ အိန်ဂျယ် ဘာလုပ်ဖို့ ရှိချင်ပါလိမ့်ဟု မော့စ် တွေးမိသည်။ သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

၄၈ နာရီပဲ လိုတော့တယ်။

ရောဂျားသည် မေရီနှင့် စကားပြောပြီးသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီထံ အရေးပေါ် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“စတင်တန်ရောဂျားပါ ဘီလ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ”

“မိုက်ဆလိတ်ကို သွားဖမ်းချုပ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီက နောက်ထပ် ဘာမှ သတင်းမကြားမချင်း သူ့ကို ထိန်းချုပ်ထားပါ”

“ဗျာ မိုက်ဆလိတ်ကို ဟုတ်လား”

“သူ့ကို တစ်သီးပုဂ္ဂလ ထိန်းသိမ်းထားပေးစေချင်ပါတယ်၊ သူ့မှာ လက်နက် ရှိရင် သူဟာ အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောခွင့် မပေးပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကို ဖမ်းပြီးပြီချင်း ကျွန်တော့်ကို အိမ်ဖြူတော်မှာ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

၂ နာရီအကြာ၌ ရောဂျားထံ တယ်လီဖုန်းလာရာ သူက ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီပါ မစ္စတာရောဂျား”

“ဆလိတ်ကို ဖမ်းလိုက်ပြီလား”

“မဖမ်းရသေးဘူး၊ အဲဒါ ဒုက္ခဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

* * *

၂၉

ဆိုဖီယာမြို့၊ ဘုရားမင်းလောင်းနိုင်ငံ
ဝနေနေ၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်

ပရက်စိတိတာကိုယ်မားလမ်း၊ အိမ်နံပါတ် ၃၂ ဖြစ်သော သမားရိုးကျတိုက်
ငယ်တစ်လုံးထဲ၌ အရှေ့ပိုင်းဒေသ ကော်မတီဝင်တစ်စု အစည်းအဝေး ထိုင်နေ
ကြသည်။ စားပွဲပိုင်းတွင် ထိုင်နေကြသူများမှာ ရှုရှု၊ တရုတ်၊ ချက်ကိုစလိုဗက်
ပါကစ္စတန်၊ အိန္ဒိယနှင့် မလေးရှားနိုင်ငံတို့မှ ဩဇာအာဏာရှိသူ ကိုယ်စားလှယ်
တော်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကြီးက

“ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာကြတဲ့ အရှေ့ပိုင်းကော်မတီဝင် ညီ
အစ်ကိုမောင်နှမတွေကို ကြီးဆိုပါတယ်။ ကော်မတီဆိုက သိပ်ကောင်းတဲ့ သတင်း
ကောင်းတစ်ခု ကြားသိရကြောင်း ကျွန်တော် ဝမ်းပန်းတသာ ပြောချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ စိမ့်ကိန်းရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်ဟာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခါနီးပါပြီ
နက်ဖြန်ည ဘုခါရက်မြို့က အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးရဲ့ အိမ်မှာ အဲဒါ ဖြစ်မြောက်
ပါလိမ့်မယ်။ နိုင်ငံတကာ စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်းတွေကို အဲဒီ
ကိစ္စ သတင်းယူရိုက်ကူးဖို့လဲ စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

ကာလီဟူသော နာမည်ဝှက်နှင့် ကိုယ်စားလှယ်ကြီးက

“အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးနဲ့ သူကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ပါသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့သားအမိနဲ့ တခြားအမေရိကန်လူမျိုး အယောက် ၁၁
လောက် တပြိုင်တည်း အသတ်ခံကြရမှာပဲ၊ ကြီးမားတဲ့စွန့်စားမှုတွေ နောက်ဆုံး
တွဲ ဖြစ်လာမယ့် ဂယက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်
ဒီကိစ္စ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် မဲခွဲရပါလိမ့်မယ်”

သီဟရတနာစာပေ

စွမ်းစွမ်းတစ်

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက စားပွဲထိပ်ဆုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ဦးစွာမေးလိုက်သည်။

“ဗြဟ္မာ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ဗိဿနိုး”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ဂဏီသျှာ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ယမ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“အင်ဒရာ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ခရစ်ရှုနား”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ရာမ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ကာလီ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ကဲ... အားလုံး တညီတညွတ်တည်း သဘောတူ ထောက်ခံကြတယ်။
ဒီကိစ္စဖြစ်မြောက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို အများကြီးအကူအညီပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အမေရိကန်တစ်ဦးဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု မိုက်ဆလိုတ်က ပြောလိုက်လေသည်။

လွတ်လပ်ရေးနေ့ ပါတီပွဲကြီးအတွက် မွမ်းမံပြင်ဆင်စရာများကို ဘုခါရက်
မြို့သို့ စနေနေ့ ညနေစောင်းတွင် စီ ၃၃၀ ဟာကူလီလေယာဉ်ကြီးဖြင့် သယ်
ယူပေးပြီး ထရပ်ကားဖြင့် အမေရိကန်အစိုးရပိုင် ကုန်လှောင်ရုံသို့ တိုက်ရိုက်
ပေးပို့လိုက်သည်။

အဆိုပါအခမ်းအနား အလှဆင်ပစ္စည်းများတွင် သေတ္တာပြားပြားလေးများ
ဖြင့် ထည့်ထားသော အနီ၊ အဖြူနှင့် အပြာရောင် မိုးပျံပူဖောင်းအလုံးငါး
တစ်ထောင်၊ ပူဖောင်းများကို ဟီလီယံဓာတ်ငွေ့ ဖြည့်ပေးမည့် သံမဏိ ဆလင်ဒါ

သီဟရတနာစာပေ

တိလိယဓာတ်ငွေဘူးကြီး သုံးလုံး။ ပန်းစက္ကူများ စက္ကူစလေးများတံခွန် တစ်ခါခင် နှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ အလံငယ်ကြောက်ခါခင် ပါဝင်သည်။ ည ၈ နာရီ၌ ထို ပစ္စည်းအားလုံးကို ကုန်လှောင်ရုံထဲ၌ ချပြီးသွား၏။

၂ နာရီအကြာ၌ အမေရိကန် တပ်မတော်တံဆိပ် အမှတ်အသားများပါ အောက်ဆီဂျင်ဆလင်ဒါကြီးနှစ်လုံး တင်ထားသော ကျပ်ကားတစ်စီး ရောက်လာ သည်။ ဒဇင်ဘာက ထိုဆလင်ဒါနှစ်လုံးကို ကုန်လှောင်ရုံထဲ၌ သွားထားလိုက် သည်။

မနက် တစ်နာရီတိတိ၌ ကုန်လှောင်ရုံ၌ မည်သူမျှ မရှိသောအခါ အိန်ဂျယ် ရောက်လာသည်။ ကုန်လှောင်ရုံတံခါးကို သော့ဖွင့်ပေးထား၏။ အိန်ဂျယ်သည် ဆလင်ဒါများဆီ လျှောက်သွား၍ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကာ အလုပ်စလုပ် တော့သည်။ ပထမအဆင့်က တိလိယဓာတ်ငွေဘူး သုံးလုံးထဲမှ ဓာတ်ငွေများကို သုံးပုံတစ်ပုံကျန်အောင် ထုတ်ပစ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

သည်နောက်ပိုင်း လုပ်စရာအလုပ်က ဘာမျှမခက်ချေ။

ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့မနက်တွင် မေရီအိမ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်နေကြ သည်။ အစေခံများသည် ကြမ်းတိုက်သူတိုက်၊ မီးပန်းဆိုင်းများ ဖုန်သုတ်သူ သုတ်၊ တော်လေများ ဖုန်ခါသူခါနှင့် ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

အခန်းတိုင်းမှာ အသံတစ်မျိုးစီ ထွက်လျက်ရှိသည်။ ကပွဲခန်းမကြီးထဲ၌ တီးဝိုင်းအတွက် စင်မြင့်တစ်ခု ဆောက်လုပ်နေသဖြင့် တူထူသံ တခုနီးဒုန်းကြား နေရသည်။ စကြိုလမ်းများထဲ၌ အမှိုက်စုပ်စက်များ၏စက်သံ တစ်စီ ဆူညံနေ သည်။ မီးဖိုထဲ၌ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည့် အသံများ ထွက်နေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ၄ နာရီ၌ အမေရိကန်စစ်ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးသည် သံအမတ်ကြီးအိမ် နောက်ဖေးပေါက်ကို ရောက်လာသည်။

တာဝန်ကျ အစောင့်ရဲဘော်တစ်ဦးက ယာဉ်မောင်းအား မေးလိုက်သည်။

“ကားရပါ မှာ ဘာတွေပါသလဲ”

“ပါတီအတွက် ဓားစရာ သောက်စရာတွေပါ”

“ကြည့်ရအောင်”

အစောင့်ရဲဘော်က ထရပ်ကားပေါ်တက်၍ စစ်ဆေးသည်။

“ဒီသေတ္တာတွေထဲမှာ ဘာပါလဲ”

“ဟိလိယဓာတ်ငွေဘူးတွေ၊ မိုးပျံပူဖောင်းတွေနဲ့ အလံတွေပါ”

“ဖွင့်ပြစမ်းပါဦး”

၁၅ မိနစ်အကြာတွင် ထရပ်ကားကြီးကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ခြံဝင်းထဲ၌ တပ်ကြပ်တစ်ဦးနှင့် မရိန်းတပ်သားနှစ်ဦးက ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ချွတ် ကပွဲခန်းမကြီးအနီးရှိ စတိုးခန်းကြီးထဲသို့ သယ်သွားသည်။

ပစ္စည်းများကို ဖွင့် မကြစဉ် မရိန်းတပ်သားတစ်ယောက်က

“ပုစိဖောင်းတွေ မနည်းပါလား၊ ဒါတွေအားလုံး ဘယ်သူက လေမှုတ်သွင်း ပေးမှာလဲ”

ထိုအခိုက် အက်ဒီမော့စ်သည် စစ်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော သူစိမ်းတစ်ယောက် နှင့်အတူ ဝင်လာသည်။

“မပုပါနဲ့ကွာ၊ ဒါ တိုးတက်တဲ့ သိပ္ပံခေတ်ပဲကွာ၊ ဟောဒီက ရဲဘော်ကြီးတ ပူဖောင်းတွေ လေသွင်းတဲ့ကိစ္စ တာဝန်ယူလိမ့်မယ်၊ ဝိုလ်ပူကြီး မက်ကင်နီတ ခွင့်ပြုချက်ပေးထားတာလေ”

မော့စ်က သူနှင့်ပါလာသော သူစိမ်းအား ရည်ညွှန်းပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် တာဝန်မယူရတာ ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဟု မရိန်းရဲဘော်လေးက ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြောသွားသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် အချိန်တစ်နာရီ ရတယ်၊ တစ်ခါတည်း စလုပ်ပေတော့ ခင်ဗျား လေသွင်းရမယ့်ပူဖောင်းက အတော်များတယ်”

မော့စ်သည် တပ်ကြပ်အား ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

တပ်ကြပ်က ဆလင်ဒါတစ်လုံးနား လျှောက်သွားပြီး

“အဲဒီအထဲမှာ ဘာရှိလဲ”

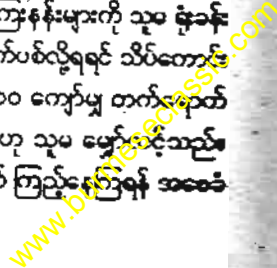
“ဟိလိယဓာတ်ငွေပါ”

သူစိမ်းသည် ပူဖောင်းခွဲတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ ဆလင်ဒါ၏ နှုတ်သီးဖျား တွင် စွပ်လိုက်သည်။ ပူဖောင်းထဲ၌ ဓာတ်ငွေပြည့်သွားသောအခါ ပူဖောင်းထိပ်ဝ ကို ကြိုးနှင့် စုချည်လိုက်သည်။ ပူဖောင်းသည် မျက်နှာကျက်သို့ ပျံတက်သွား၏။ အစမှအဆုံး တစ်စက္ကန့်သာ ကြာ၏။

“တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ” ဟု တပ်ကြပ်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

ပေရီသည် ချက်ချင်းပေးပို့ရမည့် အရေးတကြီး ကြေးနန်းများကို သူမ ခွဲခန်း ထဲ၌ အပြေးသတ် ရေးသားလျက် ရှိသည်။ ပါတီပွဲကို ဖျက်ပစ်လို့ရရင် သိပ်ကောင်း မည်ဟု သူမ ဆုတောင်းမိသည်။ ဧည့်သည်မေမီး ၂၀၀ ကျော်မျှ တက်ရောက် ကြလိမ့်မည်။ ပါတီမစမီ မိုက်ဆလိတ်ကို ဖမ်းမိပါစေဟု သူမ မှော်သင့်သည်။ တစ်နှင့် ဘက်တို့အား သူမ အိမ်၌ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြရန် အစေခံ

များကို မှာထားသည်။

မိတ်ဆလိတ်သည် သူတို့လေးတွေကို လုပ်ရက်ပါ့မလား။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ပျော်ပါးစွာ ကစားတတ်သော ဆလိတ်ကို မေရီ သတိရလာသည်။ အို... ဆလိတ်ဟာ စိတ်မှမနှံ့ပဲ။

မေရီသည် စက္ကူပြုစက်ကြီးထဲသို့ စာရွက်စာတမ်းအချို့ ထည့်သွင်းရန် မတ်တပ်ထလိုက်စဉ် ကြက်သေသေသွား၏။

ဆလိတ်သည် ၎င်း၏ ရုံးခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ မေရီ အော်ဟစ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့”

မေရီ အကြီးအကျယ် လန့်နေသည်။ အနီးအနား၌ မိမိအား ကယ်တင်မည့်သူမရှိ။ ကယ်တော်မူပါဟု သူမ မအော်နိုင်မီ ဆလိတ်က သူမအား သတ်ပစ်လိုရသည်။ ဆလိတ်သည် သူဝင်လာသည့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားလို့ရသည်။ အစောင့်တွေမမြင်အောင် သူ ဘယ်လို ခိုးဝင်လာခဲ့ပါလိမ့်။

ငါ ဘယ်လောက်ကြောက်နေမှန်း သူ သိသွားလို့ မဖြစ်ချေဘူး။

“ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီရဲ့ တပည့်တွေ ရှင်ကို လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို သတ်လို့ရပေမယ့် ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ပါဘူး”

မေရီက အားတင်း၍ ပြောသည်။

“ခင်ဗျား နတ်သမီးပုံပြင်တွေချည်း သိပ်နားထောင်နေတာကိုး။ ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာက အိန်ဂျယ်ပါ”

“ရှင် လိမ်နေတာ၊ အိန်ဂျယ် သေသွားပြီ၊ သူ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တာ ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်”

“အိန်ဂျယ်ဟာ အာဂျင်တီးနားကလာတဲ့တကယ်တော်တဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမားပဲ။ သူဟာ အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံက တံဆိပ်ပါတဲ့ အီဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး ဒီနိုင်ငံမှာ လျှောက်သွားမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အိတ်ထဲမှာလဲ အဲဒီနိုင်ငံသုံး ငွေတွေ ထည့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခဲတွေ သုတ်လိုက်တာဟာက အိန်ဂျယ် လူစားထိုးလိုက်တဲ့ မူးယစ်ဆေးသမားတစ်ယောက်ပါ”

ဆလိတ်စကား ဆက်ပြောဖြစ်အောင် ထိန်းထားမှပါပဲ။

“ရှင် ပြောတာ ကျွန်မ တစ်လုံးမှ မယုံဘူး။ လူဝီဒီဖိုးဂေးကို ရှင်ပဲ သတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မကို အဆိပ်ခတ် သတ်ဖို့ ကြံတာလဲရှင်ပဲ။ ကဲ ရှင် ငြင်းဦးမလား” မိတ်ဆလိတ်သည် သူမအား အတန်ကြာမျှ အကဲခတ်နေပြီး

“ဟင် အင်း၊ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပြောမယ့်

ဇာတ်လမ်းလေးကို ခင်ဗျား နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

ဆလိတ်က သူ့ရုံးခန်းတံခါးပေါက်ဘက် လှည့်ပြီး

“ဘီလ် ဝင်ခဲ့ဦးလေ”

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ကင်နီသည် မေရီအခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်ပါတယ် မေမိ”

သံအမတ်ကြီးအိမ်တွင်းရှိ စတီခန်းကြီးထဲတွင် စစ်ဝတ်စုံနှင့် သူစိမ်းသည် မရိန်းတပ်ကြပ်ရေမှောက်၌ ဦးပုံပူဖောင်းများကို ဓာတ်ငွေ့ဖြည့်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မလေး တကယ့်ကို ရုပ်ဆိုးတဲ့လူပါပဲဟု တပ်ကြပ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

အဖြူရောင်ပူဖောင်းများကို ဓာတ်ငွေ့ဘူးတစ်ဘူးမှ ဓာတ်ငွေ့ဖြည့်ပေးပြီး အနီရောင်ပူဖောင်းများကို ဒုတိယဓာတ်ငွေ့ဘူးမှလည်းကောင်း၊ အပြာရောင်ပူဖောင်းများကို တတိယဓာတ်ငွေ့ဘူးမှလည်းကောင်း ထည့်ပေးရခြင်းအကြောင်း ရင်းကို မရိန်းတပ်ကြပ် နားမလည်ပေ။

ဓာတ်ငွေ့ဘူးတစ်ဘူး ကုန်တဲ့အထိ ဘာကြောင့် သူမသုံးပါလိမ့်။

တပ်ကြပ်ကြီး ပူဖောင်းသမားအား မေးကြည့်ချင်သော်လည်း ၎င်းနှင့် စကားပြောချင်စိတ်မရှိသောကြောင့် အောင်ထားလိုက်သည်။ ဤရုပ်ဆိုးဆိုး ငတ်ကြီးနှင့်တော့ စကားပြောရမှာ မိမိဆန္ဒမရှိပါ။

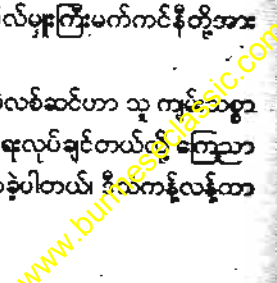
ကပွဲခန်းမကြီးသို့ထွက်သည့် တံခါးပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သောအခါ မီးဖိုထဲမှ ပဏာမဟင်းလျှာပွဲများကို လင်ပန်းများဖြင့် သယ်ယူလာပြီး အခန်းဘေးကပ် ထားသော စားပွဲများပေါ်၌ လိုက်ချပေးနေသည့် စားပွဲထိုးများအား မြင်ရလေ သည်။

ဒီညပါတီပွဲက တကယ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ပွဲကြီးဖြစ်မှာပဲဟု တပ်ကြပ်က တွေးမိသည်။

မေရီသည် သူမ ရုံးခန်းထဲ၌ ဆလိတ်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ကင်နီတို့အား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်။

“ကဲ အစက စပြောရအောင်၊ သမ္မတပေါလ်အဲလစ်ဆင်ဟာ သူ ကျွန်ဆွေစွာ ဆိုတဲ့နေ့မှာ သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံတိုင်းနဲ့ ဆက်ဆံရေးလုပ်ချင်တယ်လို့ ကြေညာလိုက်တာဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အံ့အားသင့်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ ဒီသံကန့်လန့်တာ

၄၁၈ စိုးသိန်း
နိုင်ငံတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလုပ်ရင် ကျွန်မြန်မာတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ထဲက ဂိုဏ်းခွဲတစ်ခုလည်း သီးခြားရှိနေပါတယ်”

“အဲ. . . အဲဒီကျွန်မြန်မာနိုင်ငံတွေထဲမှာလဲ ကျွန်တော်တို့ သမ္မတကြီးရဲ့ အစီအစဉ်ဟာ သူတို့နိုင်ငံကို အရင်းရှင်သူလျှို့တွေ လွတ်လိုက်ဖို့ လှည့်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့ ကျွန်မြန်မာအုပ်စုတစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ သံကန့်လန့်ကာရဲ့ နှစ်ဘက်စလုံးက ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း ပူးပေါင်းပြီး လွတ်လပ်ရေးမျိုးချစ်များဆိုတဲ့ အင်မတန်ဩဇာအာဏာရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ထူထောင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အကြံအစည်ကတော့ သမ္မတကြီးအဲလစ်ဆင်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို အစပျိုးခွင့်ပေးပြီးမှ နောက်ထပ်မလုပ်ဝံ့တော့အောင် တစ်ခါတည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပဲရှိတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျား ပါလာတော့တာပဲ”

“ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်မကို ဘာလို့ ရွေးခဲ့တာလဲ”

“ဘာလို့ဆို ခင်ဗျားဟာ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ ခင်ဗျားတပွဲလယ်တင့်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ အမေရိကန်လယ်သမားတွေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အလယ်ပိုင်းဒေသသူဖြစ်ပြီး ခင်မင်ချင်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်မိခင်၊ ခင်ဗျားမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ပဲ လိုတယ်။ သူတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပုံစံ ကွက်တီအံဝင်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဒေါ်အမေရိကပါပဲ။ ခင်ဗျားကို သူတို့ မရမက လိုချင်တယ်။ ခင်ဗျား ခင်ပွန်းက ကြားဝင်ပြီး ကန့်လန့်လုပ်တော့ သူ့ကို သတ်ပစ်ပြီး ခင်ဗျား မသင်္ကာမဖြစ်စေဘဲ ဒီရာထူးကို လက်ခံဖြစ်အောင်လို့ မတော်တဆ ကားတိုက်သေဆုံးမှုနဲ့တူအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြတာပဲ”

“အို. . . ဘုရား. . . ဘုရား”

“သူတို့ရဲ့ ဒုတိယခြေလှမ်းကတော့ ခင်ဗျားကို ပုံသွင်းပေးဖို့ပဲ။ ကမ္ဘာ့ထစ်ဝှမ်းမှာရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ သတင်းပြန့်ကြားရေး အဆက်အသွယ်တွေကိုသုံးပြီး ခင်ဗျားကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ချစ်မြတ်နိုးလာအောင် ဝါဒဖြန့် ကြေညာပေးစေတယ်။ ခင်ဗျားကို လူတိုင်း ခင်မင်သိက္ခမ်းချင်လာကြတယ်။ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းမကို ဦးဆောင်လမ်းပြ ခေါ်သွားမယ့်သူဟာ ခင်ဗျားပဲပေါ့”

“အခု. . . အခုကျတော့ရော. . .”

မိုက်ဆလိတ်က သိမ်မွေ့သောအသံဖြင့်

“သူတို့ အစီအစဉ်က ခင်ဗျားတို့ သားအမိ ၃ ယောက်စလုံးကို လူသိရှင်

၄၁၉ စွမ်းစွမ်းတပ်
ကြား အရက်စက်ဆုံး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး အော့နည်းနာသွားအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ဒါမှ အရှေ့အနောက် ဆွေးနွေးပွဲတွေလဲ တစ်ခါတည်း နိဗ္ဗာန်ချုပ်သွားမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်”

မေရီသည် ကြက်သေသေလျက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“မိုက် ပြောတာ ရှင်းပါတယ်။ တိကျပါတယ်။ မိုက်ဟာ စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးပါ။ ခင်ဗျား ခင်ပွန်းနဲ့ မာရင်ဂရီလာ အသတ်ခံရပြီးတဲ့နောက် သူဟာ လွတ်လပ်ရေးမျိုးချစ်များ အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ပါတယ်။ မိုက်ကို သူတို့ဘက်သားမှတ်ပြီး အသင်းဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို သမ္မတကြီးဆီ တင်ပြပြီး သူ့ရဲ့ သဘောတူခွင့်ပြုချက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရယူခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမ္မတကြီးကို အဆက်မပြတ် အစီရင်ခံစာခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သားအမိအဖို့ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကိုတော့ သူ အစိုးရခံဆုံးပါပဲ။ အစိုးရအဖွဲ့ ထိပ်သီးပိုင်းမှာ သတင်းပေါက်ကြားမှုတွေ ရှိနေတယ်လို့ စီအိုင်အေညွှန်ချုပ် နက်တီလင်ဂက်က သူ့ကို သတိပေးထားလို့ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားသာ မကဘဲ တခြားဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောဝံ့ပါဘူး”

မေရီ ဦးနှောက် ချာချာလည်နေ၏။

“ဒါပေမဲ့. . . ရှင်. . . ရှင် ကျွန်မကို သက်ဖို့ ကြံခဲ့တာကရော. . .”

မိုက်က သက်ပြင်းချပြီး

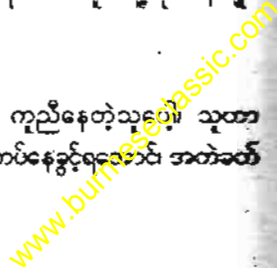
“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါဗျာ။ ခင်ဗျား အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရမယ့် ခင်ဗျား ဇာတိမြေကို ပြန်သွားဖြစ်အောင်လို့ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်”

“ရှင် ဘာလို့ အဆိပ်ခပ်ခဲ့သလဲ”

“ခင်ဗျား သေလောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ရိုမေးနီးယားမှာ နေချင်စိတ်ကုန်အောင်၊ ခင်ဗျား နေမကောင်း ဖြစ်စေရုံလောက် လုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေက ခင်ဗျားကို စောင့်နေပါတယ်။ ဒီစစ်ဆင်ရေးတစ်ခုလုံး ပေါ်သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် အမှန်ကို ဖွင့်မပြောရဲဘူး။ သူတို့ကို အမိဖမ်းဖို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်သွားမှာ စိုးရိမ်ပါတယ်။ ခုချိန်ထိ ဒီအဖွဲ့အစည်းကို ဘယ်သူ ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သလဲဆိုတာ မသိခဲ့ရသေးပါဘူး။ သူ့ကို ထိန်းချုပ်သူလို့ပဲ သိကြတယ်”

“လူဝီကရော”

“လူဝီဒီမိုဂေးဟာ သူတို့လူပါ။ အိန်ဂျယ်ကို ကူညီနေတဲ့သူပေါ့။ သူ့တာဝန်ပတ်သက်လို့ ကျွမ်းကျင်သူပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရခင်ခင် အတဲအတဲ

လို့ရအောင် သူ့ကို တမင် ဒီမှာ တာဝန်ချလိုက်ကြတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖြစ်အောင် ပြန်ပေးဆွဲပစ္စည်းတစ်ခု ဟန်ဆောင်လုပ်ပြခဲ့ကြတာ၊ ခင်ဗျားဟာ တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်နေတယ်။ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ အဲဒီအားနည်းချက်တွေကို သူတို့ အသုံးချသွားတာ၊ ဒီဆရာဝန်ကို မျက်စိကျပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ ခင်ဗျား ပထမဦးဆုံး မဟုတ်ပါဘူး။

မိုက်ဆလိတ်က မေရီ့မျက်နှာထားကို အကဲခတ်နေသည်။
မေရီ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည်။ အပြုပြန်နေသော ယာဉ်မောင်း ဖလိုရီယံ၏ စကားတစ်ခွန်းဖြစ်၏။ 'ဘယ်ရိုမေးနီးယန်းလူမျိုးမျှ မပျော်ရွှင်ကြပါဘူး။ နိုင်ငံခြားသားတွေပဲ ပျော်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဝန်း မှဆိုးပအဖြစ် မကျန်ခဲ့စေချင်ဘူးခင်ဗျာ' တဲ့။

မေရီက ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်၏။
"ဒီကိစ္စမှာ ဖလိုရီယံလဲ ပါတယ်။ သူက ကားဘီးပေါက်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို ကားပေါ်က ဆင်းသွားဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ"

"သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းခိုင်းလိုက်တော့မယ်"
မေရီစိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခဲ့လု ဖြစ်နေ၏။
"မိုက်. . . လူစိုကို ရှင်. . . အာလို့ သတ်လိုက်တာလဲ"

"မသတ်မဖြစ်လို့ပါ။ သူတို့အစီအစဉ်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ခင်ဗျားတို့ သားအမိ ခု ယောက်ကို လုထုရှေ့မှောက်မှာ တခမ်းတနား လုပ်ကြသတ်ဖြတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကော်မတီဝင်တစ်ဦးမှန်း လူစိ သိတယ်။ ခင်ဗျားကို တွန့်တော် အဆိပ်ခပ်နေတာ သူသိတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ မသကာဖြစ်လာတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီနည်းနဲ့ သေဖို့မဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တော့်အကြောင်း သူ မဖော်ထုတ်ခင် သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်ရတယ်"

မေရီသည် ပဟောင်းအဖြေ ကွင်းဆက်များ တစ်ခုဖြင့်တစ်ခုကို ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ထိုင်နားထောင်ပိလေသည်။

မိမိ မယုံကြည်သော အမျိုးသားက မိမိအသက်ကို ကယ်တင်ရန် အဆိပ်ခပ်ခဲ့သည်။ မိမိချစ်မိသော အမျိုးသားက မိမိအား ပို၍ဆန်းပြားသောနည်းဖြင့် သတ်လိုသောကြောင့် မိမိကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။

ငါဟာ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှို့ခံရသူပဲ။ ငါ့အပေါ် လူတကာရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေဟာ အတုအယောင်တွေချည်းပါလား။ စစ်မှန်တဲ့လူဆိုလို့ စတင်တန်ခရာ ထူးပဲ ရှိတယ်။ သူ့ရော စိတ်ချရပါမလား။

"စတင်တန်ခရာ. . ."

"သူက ခင်ဗျားကို တောက်လျှောက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသူမို့ မိုက်က ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ကြံစည်တာ သိသိချင်း မိုက်ကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို သူ အမိန့်ပေးခဲ့သေးတယ်"

မေရီက မိုက်အား လှည့်ကြည့်သည်။
လက်စသတ်တော့ မိမိအား စောင့်ရှောက်ရန် သူ့အား ထည့်ပေးလိုက်ခြင်း ပါကလား။ မိမိက သူ့ကို ရန်သူလို သဘောထားခဲ့မိသည်။ မေရီ့အတွေးတွေက ကမောက်ကမ ဖြစ်နေပြီ။

"လူစိုမှာ မိန်းမနဲ့ကလေး လုံးလုံးမရှိဘူးလား"
"ဟင်အင်း"

မေရီ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည်။
"ကျွန်မ အက်ဒီမော့စ်ကို စုံစမ်းခိုင်းတော့ လူစိုမှာ မိန်းမနဲ့ သမီးလေး နှစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်"

မိုက်ဆလိတ်နှင့် ပက်ကင်နီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး မက်ကင်နီက

"အက်ဒီမော့စ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖရန်ဖွတ် လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူ့ကို ဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်လေ"

"အိန်ဂျယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"
မေရီက မေးလိုက်သည်။ မိုက်ဆလိတ်က

"သူက တောင်အမေရိကတိုက် ကြေးစားလူသတ်သမားပါ။ သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ။ ကော်မတီက ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ သူ့ကို ဝေါ်လာငါးသန်း ပေးဖို့ သဘောတူထားတယ်"

မေရီ ကြားရသောစကားကို လုံးဝမယုံနိုင်။
ဆလိတ်က ဆက်လက်၍

"သူဟာ အခု ဘုခါရက်ကို ရောက်နေမှန်း ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ ထုံးစံအားဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လေဆိပ်တွေ၊ ကားလမ်းတွေ၊ ဘူတာရုံတွေမှာ စောင့်ပြီးရှာလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိန်ဂျယ်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှကို မသိဘူး။ သူဟာ ပတ်စ်ပို့အတု တစ်ဒါလင်လောက် ဆုံးတတ်တယ်။ သူနဲ့ ဘယ်သူမှ တိုက်မိုက်စကားမပြောဖူးဘူး။ သူနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရင် သူ့ရဲ့အမြှောက်မယား နယူးဆာပြုနက်ကတစ်ဆင့်သာ ဆက်သွယ်ကြရတယ်။ ကော်မတီထဲက အဖွဲ့တွေကို တသီးတခြားစီ ကန့်သတ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် တာဝန်တွေ ပေးထားတာမို့ အိန်ဂျယ်ကို ဒီမှာ ဘယ်သူကူညီဖို့ တာဝန်ကျသလား အိန်ဂျယ်"

ဘယ်လိုခိုစဉ်ထားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စုံစမ်းလို့ကို မရဘူး”

“ကျွန်မကို သူမသတ်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လဲ ခိုးမေးနီးယားအစိုးရကအညှီနဲ့ ဟန့်တားရမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ည ပါတီပွဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ အထူးလုံခြုံရေးတင်းကျပ်မှုတွေ လုပ်ထားပါတယ်။ ဘယ်ဟာကမှ မလွတ်စေရဘူး”

“အခု ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ”

မိုက်ဆလိုတ်က

“ဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပဲ၊ ဒီည ခင်ဗျားကို ပါတီပွဲမှာ လုပ်ကြံဖို့ အိန်ဂျယ်ကို တာဝန်ပေးပြီးသား။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ သားအမိတစ်စု ပါတီမှာ မရှိရင်..”

“သူ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ဒီနေ့ မလုပ်ဖြစ်လဲ သူ နောက်နေ့ ထပ်ကြိုးစားဦးမှာပဲ”

“ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ တည်ကြက်လုပ်ပေးဖို့ ရှင် တောင်းဆိုနေတာလား”
မက်ကင်နီက

“ခင်ဗျား မလုပ်ချင်လဲ ရပါတယ် မဒမ်”

ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ ငါ နိဂုံးချုပ်ရမယ်၊ ဒီအိမ်မက်ဆိုးကြီးကို ဒီမှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ငါ ကလေးတွေနဲ့ ကင်းဆပ်ကို ပြန်တော့မယ်၊ ငါ့ဘဝဟောင်းကို ငါ ပြန်စမယ်၊ ကျောင်းဆရာမ ဆက်လုပ်ပြီး သာမန်လူသားတစ်ဦးလို့ပဲ နေမယ်၊ ကျောင်းဆရာမတွေကို ဘယ်သူကမှ မလုပ်ကြံပါဘူး၊ ဒါဆို အိန်ဂျယ် ငါ့ကို မေ့သွားမှာပါ။

မေရီက ဆလိုတ်နှင့် မက်ကင်နီတို့အား မော့ကြည့်ပြီး

“ကလေးတွေကိုတော့ ကျွန်မ အန္တရာယ်မဖြစ်စေချင်ဘူး”

မက်ကင်နီက

“ဘက်နဲ့ တစ်ကို အိမ်ကနေ မသိမသာခေါ်ထုတ်ပြီး သံရုံးကို အစောင့်အကြပ်နဲ့ လာပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

မေရီက မိုက်ဆလိုတ်အား အတော်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

“အဲဒီညက တည်ကြက်လုပ်ရမယ့် ကျွန်မက ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ရမလဲဟင်”

* * *

သံရုံးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ကင်နီ နှင့်ခန်းထဲ၌ မရိန်းတပ်သား အယောက်နှစ်ဒါဝင်ကို အမိန့်ပေးလျက် ရှိသည်။

“သံအမတ်ကြီးအိမ်ကို ဖွဲ့စည်းရာ ချွေတိုက်ကြီးလို့ပဲ စောင့်ကြပ်ပေးစေချင်တယ်။ ခိုးမေးနီးယားအစိုးရကလဲ ပူးပေါင်းကူညီလိမ့်မယ်။ သမ္မတကြီး အိမ်အိုနက်စကွေက သူ့စစ်သားတွေနဲ့ အဲဒီတစ်ရပ်ကွက်လုံးကို လမ်းတွေ ပိတ်ခိုင်းထားတယ်။ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်မပါရင် ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရဘူး။ သံအမတ်ကြီးအိမ်ရဲ့ ဝင်ပေါက်အားလုံးမှာ တို့က စစ်ကြောရေးကိတ်တွေ သီးခြားဖွင့်ထားမယ်။ ဒီအိမ်ထဲက ဝင်သူထွက်သူတိုင်းဟာ သတ္တုပစ္စည်းရှာဖွေရေးကိရိယာနဲ့ အစစ်ဆေးခံကြရမယ်။ သံအမတ်ကြီးအိမ်နဲ့ ခြံဝင်းကို မင်းတို့က ဝန်းရံစောင့်ကြပ်ကြရမယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတွေ ချထားမယ်။ ကဲ ယေစရာ ရှိလား”

“မရှိပါဘူး ဆရာ”

“တန်းဖြတ်”

*

ပတ်ဝန်းကျင်လေထုအတွင်း၌ စိတ်တက်ကြွလှုပ်ရှားမှု ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။ သံအမတ်ကြီးအိမ်ကို မီးဆလိုက်များဖြင့် ဝိုင်းထိုးထားသဖြင့် ညကောင်းကင်ပြင်မှာ လင်းထိန်နေသည်။ လူအုပ်ကြီးကို အမေရိကတပ်ထိန်းဖွားနှင့် ခိုးမေးနီးယားရဲတပ်များ ဖယ်ရှားလျက် ရှိသည်။

အရပ်ဝတ်နှင့် ရဲများ၊ စုံထောက်များသည် မသင်္ကာစရာများကို တွေ့လို တွေ့ငြား လူအုပ်ကြားထဲ ရောနှော၍ ရွေ့လျားနေသည်။ အဆိုလိုရာသည် ဗုံး အနံ့ခံသည့် ရဲခွဲများနှင့် လျှောက်သွားနေကြ၏။

သတင်းထောက်များက အလွန်များပြားလှသည်။ နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါလင်မှ
ဓာတ်ပုံဆရာများနှင့် သတင်းထောက်များလာကြမည်။ ၎င်းတို့အားလုံးကို ဂရု
တစိုက်စစ်ဆေးပြီး အိမ်ထဲမဝင်မီ ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံးကို ရှာဖွေ
စမ်းသပ်ကြသည်။

“ဒီနေ့ည အိမ်ထဲကို ပိုးဟပ်တစ်ကောင်တောင် ခိုးဝင်လို့ မရဘူး”
ဟု လုံခြုံရေးတာဝန်ကြီးကြပ်ရသော မရိန်းစစ်ဗိုလ်က ပြောသည်။

စတီခန်းထဲတွင် မရိန်းတပ်ကြပ်သည် ပူဖောင်းသမားကိုကြည့်ရင်း ပျင်းရိ
ငြီးငွေ့ လာလေပြီ။ ထို့ကြောင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှို့လိုက်လေသည်။

“မီးငြိမ်းလိုက်”

အိန်ဂျယ်က အော်လိုက်၏။ မရိန်းတပ်ကြပ် လန့်သွား၏။

“ဘာလို့လဲ၊ ခင်ဗျားဓာတ်ငွေ့က ဟိလီယံမဟုတ်လား၊ ဟိလီယံဓာတ်ငွေ့ဟာ
မီးမလောင်တတ်ပါဘူး”

“မီးငြိမ်းလိုက်စမ်းပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ကင်နီက ဒီမှာ ဆေးလိပ်မသောက်ရ
ဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်”

“ကောင်းကွာ”

တပ်ကြပ်က မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်သည်။ စီးကရက်ကို ပစ်ချပြီး ဖိနပ်
မြင့် နင်းခြေလိုက်သည်။

မီးပွားများ ကျန် မကျန် အိန်ဂျယ်က သေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ ပူဖောင်း
များကို ဆလင်ဒါသုံးလုံးမှ ဓာတ်ငွေ့များဖြင့် ဆက်လက်ဖြည့်ပေးထားသည်။

ဟိလီယံဓာတ်ငွေ့ မီးမလောင်ခြင်းကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ဤဓာတ်ငွေ့
ဘူးများထဲ၌ ဟိလီယံဓာတ်ငွေ့ လုံးဝမပါလာချေ။ ပဏာမဓာတ်ငွေ့ဘူးထဲ၌ ပရို
ပိန်းဓာတ်ငွေ့ ပါရှိပြီး ဒုတိယဘူး၌ ဖော့စ်ဖရပ်(မီးစုန်း)ဓာတ်ငွေ့ပါဝင်ကာ
တံတိယဘူးထဲ၌ကား အောက်ဆီအက်တလင်းဓာတ်ငွေ့အရော ပါဝင်လေသည်။

အိန်ဂျယ်သည် ပူဖောင်းများ လေထဲပျံတက်နိုင်အောင် မနေ့ညက ဟိလီယံ
ဓာတ်ငွေ့အနည်းငယ်စီသာ ချန်ထားခဲ့သည်။

အိန်ဂျယ်သည် အဖြူရောင်ပူဖောင်းများကို ပရိုပိန်း၊ အနီရောင်ပူဖောင်းများ
ကို အောက်ဆီအက်တလင်းနှင့်၊ အပြာရောင်ပူဖောင်းများကို အဖြူရောင်
ဖော့စ်ဖရပ်တို့ကို ဖြည့်ပေးလျက် ရှိသည်။

ပူဖောင်းများ ပေါက်ကွဲသောအခါ အဖြူရောင် ဖော့စ်ဖရပ်က
လိုအပ်သော ဓာတ်ငွေ့ပေါက်ကွဲမှုအတွက် မီးစာကဲ့သို့ဖြစ်သွားမည်။ ကိုက်

၅၀ ပတ်လည် အတွင်းရှိသော လူအားလုံးထံမှ ၎င်းတို့အသက်ရှူနေသည့်
အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် ငွေ့များကို စုပ်ယူလိုက်မည်။

ထို့နောက် ဖော့စ်ဖရပ်ဓာတ်ငွေ့သည် ချက်ချင်းပူပြင်းတောက်လောင်သော
အရည်တစ်မျိုးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းပြီး အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးပေါ် လွင့်စင်ကျ
လာမည်။ အပူလောင်မှုကြောင့် လူတိုင်း အဆုတ်နှင့် လည်ချောင်း ထိခိုက်ပျက်စီး
သွားမည်။ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် တိုက်ကွက်တစ်ခုလုံး ပျက်စီးကြေမှုသွားမည်။
ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်မလဲ။

အိန်ဂျယ်သည် မတ်တပ်ထပြီး စတီခန်း၏ မျက်နှာကျက်တွင် တွယ်တပ်
နေသော ရောင်စုံမိုးပျံပူဖောင်းများကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အိုကေ... ကဲ ကျွန်တော်တို့ ဒီပူဖောင်းတွေကို ကပွဲခန်းမကြီးထဲ တွန်း
ထုတ်သွားပြီး နေ့သည်တွေပျော်အောင် လုပ်ပေးကြစို့ပဲ ရှိတယ်”

တပ်ကြပ်က ပြောပြီး အစောင့်ရဲဘော်လေးဦးအား အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒီပူဖောင်းတွေ အပြင်ကို လာထုတ်ပေးကြစမ်းဟေ့”

အစောင့်တစ်ဦးက ကပွဲခန်းမသို့ ဝင်သည့် တံခါးရွက်ကြီးများကို တွန်းဖွင့်
ပေးလိုက်သည်။

ကပွဲခန်းမကြီးမှာ အနီ၊ အဖြူ၊ အပြာ အလံလေးများနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ
အလံများဖြင့် အလှပြင်ထားသည်။ အခန်းတစ်ဖက်စွန်းတွင် တီးဝိုင်းအတွက်
စင်မြင့်ရှိသည်။

ကပွဲခန်းမကြီးထဲ၌ နေ့သည်အတော်များများ ရောက်နေပြီး အခန်း
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ အသင့်ပြင်ထားသော ဘူဖေးစားပွဲများမှ အစားအစာများ
ကို ကိုယ်တိုင်ထည့်ယူစားသောက်လျက် ရှိကြသည်။

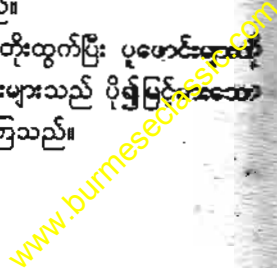
“တယ်လုတဲ့ အခန်းပါလား၊ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ပါရစေ”
အိန်ဂျယ်က ပြောသည်။

နောက်တစ်နာရီအကြာ၌ ဤအခန်းထဲတွင် အလောင်းကောင်များဖြင့် ဖြည့်
သွားတော့မည်။

“ရိုက်ချင်လဲ ရိုက်ပေါ့၊ ကဲ ရဲဘော်တို့ စကြစို့ဟေ့”
တပ်ကြပ်က ပခုံးတွန့်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

မရိန်းတပ်သားများသည် အိန်ဂျယ်ဘေးမှ တိုးထွက်ပြီး ပူဖောင်းများထဲ
ကပွဲခန်းထဲသို့ တွန်းထုတ်ပေးကြသည်။ ပူဖောင်းများသည် ပို၍မြင့်အောင်
ကပွဲခန်းမမျက်နှာကျက်ကြီးဆီသို့ ပျံတက်သွားကြသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြပါ”

အိန်ဂျယ်က သတိပေးသည်။
 "မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဖိုးတန်ပုဖောင်းတွေ မပေါက်စေရပါဘူး"
 ရဲဘော်တစ်ဦးက ပြန်ပြောသည်။
 အိန်ဂျယ်သည် တံခါးဝ၌ရပ်ကာ သက်တန်တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်လာသော
 ရောင်စုံပုဖောင်းများကို မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။ ကပွဲခန်းမမျက်နှာ
 ထွက်ပေါ်မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော လူသတ်လက်နက်ပုဖောင်း
 အလုံးပေါင်းတစ်ထောင်မျှ တွယ်ကပ်နေကြလေပြီ။
 အိန်ဂျယ်က သူ့အိတ်ထဲမှ ကင်မရာကို ထုတ်၍ ကပွဲခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်
 သည်။
 "ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး"
 တပ်ကြပ်က တားသည်။
 "ကျွန်တော့်သမီးလေးကိုပြဖို့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ ရိုက်ချင်လို့ပါ
 ဗျာ"
 အင်း သူ့သမီးက သူ့နဲ့တူရင်တော့ အတော်ချောမှာပဲဟု တပ်ကြပ်က စိတ်
 ထဲက ခန့်၍ မှတ်ချက်ချမိသည်။
 "ကောင်းပြီ၊ မြန်မြန်လုပ်"
 အိန်ဂျယ်သည် ဝင်ပေါက်မှ အခန်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ မှော်ကြည့်လိုက်သည်။
 သံအမတ်ကြီး မေရီအက်ရှ်လီသည် သူမ၏ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ
 တပွဲခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အိန်ဂျယ်က သွားဖြူလိုက်၏။
 "အင်း.. အချိန်ကိုက်နေတာပဲ"
 တပ်ကြပ် ကျောလှည့်သွားသောအခါ အိန်ဂျယ်က သူ့ကင်မရာကို လှူမပြင်
 နိုင်အောင် စားပွဲတစ်လုံးအောက်တွင် ကပွဲကယာ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ယင်း
 တွင် မော်တာပါသော အလိုအလျောက် ချိန်ကိုက်ကိရိယာကို တစ်နာရီစာ အချိန်
 တိုက်ထားသည်။ အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပေပြီ။
 မရိန်းတပ်ကြပ်က အိန်ဂျယ်အနား ကျပ်လာသည်။
 "ပြီးပါပြီဗျာ"
 "ခင်ဗျားကို ကျုပ် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"
 "ကျေးဇူးပဲ ဆရာ"
 ၅ မိနစ်အကြာတွင် အိန်ဂျယ်သည် သံအမတ်ကြီးအိမ်မှထွက်၍ အလက်
 ဇန်းဒရူး ဆာယီးယားလမ်းပေါ်မှ ခြေလျင်လျှောက်သွားလျက် ရှိလေသည်။

ပူအိုက်စွတ်စိုသောည ဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး အိမ်အပြင်
 ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပရိသတ် ကျိတ်ကျိတ်တိုးနေလေသည်။ စပ်စပ်စုစု
 လာကြည့်လိုသော ရိုမေးနီးယန်းပြည်သူ ရာပေါင်းများစွာအား ရဲများက မနည်း
 ကြီးစား၍ ထိန်းသိမ်းနေကြရသည်။ သံအမတ်ကြီး အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ မီးလုံး
 အားလုံးကိုထွန်းထားရာ မဟုတ်ရာည ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုလျက် အိမ်
 ကြီးမှာ ဖြူဖွေးလင်းထိန်နေလေသည်။

ပါတီပွဲကြီး မစမီ၌ မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား အပေါ်ထပ်သို့
 ခေါ်သွားသည်။

"ကဲ.. တို့သားအမိ ဆွေးနွေးစရာတစ်ခုရှိတယ်"

မေရီသည် သားနှင့် သမီးကို အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ တာဝန်ရှိသည်ဟု
 ယုံကြည်ထားသည်။

ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး ဘာတွေဆက်လက်ဖြစ်တော့မည်ကို မေရီက ရှင်ပြ
 သောအခါ ကလေးနှစ်ယောက် မျက်လုံးလေးတွေဖြူလျက် ထိုင်နားထောင်နေ
 ကြလေသည်။

"သမီးတို့ သားတို့ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် မာမိလုပ်ပေးမယ်၊ မင်းတို့အတွက်
 လုံခြုံမှုရှိတဲ့နေရာကို ဒီကနေ ခေါ်ထုတ်သွားပေးလိမ့်မယ်"

"မာမိကရာ.. မာမိကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ဖို့ ကြံစည်နေတာ
 ပဲ၊ မာမိ သမီးတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့လို့ မရဘူးလား"

"ဟင့်အင်း သမီးရယ်၊ ဒီလူကို ဖမ်းချင်ရင် ဒီမှာ မာမိ နေရစ်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်"
 တမ်သည် ငိုချင်စိတ်ကို ဖျိုသိပ်ထားရရှာ၏။

"သူ့ကို သူတို့ ဖမ်းလို့ရမယ်ဆိုတာ မာမိ ဘယ်လိုသိလဲ"

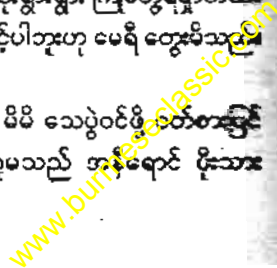
မေရီက ခဏကြာ စဉ်းစားပြီးမှ

"မိုက်ဆလိတ်က ပြောလို့ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား"

ဘက်နှင့် တမ်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
 စလုံး ကြောက်လန့်ပြီး မျက်နှာများ ဖြူဖွေးနေ၏။ မေရီ သိပ်သနားသွားသည်။
 သူတို့လေးတွေ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ဆိုးဆိုးရွားရွား ကြံတွေရရွာတယ်။
 အို.. ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုးကို ဘယ်ကလေးမှ မခံစားသင့်ပါဘူးဟု မေရီ တွေးမိသည်။

မေရီသည် အဝတ်အစားကျကျနနဝတ်ရင်း မိမိ သေပွဲဝင်ဖို့ ဝတ်စားခြင်း
 ဆင်နေခြင်းလားဟု စိတ်ကူးမိပြန်လေသည်။ သူမသည် အနီရောင် ဦးသား

ဝါဝန်ရှည်ကြီးတစ်ထည်နှင့် အနီရောင်ပိုးသား ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တို့ကို ရွေးချယ်
ဝတ်ဆင်သည်။ ကြေးမုံပြင်ပေါ်မှ မိမိပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမမျက်နှာ
အရောင်ဖျော့တော့နေပါကလား။

နံရံပေါ်က ကြေးမုံရယ်... ဒီည ငါ သေမလား ရှင်မလား ပြောစမ်းကွယ်။

၁၅ မိနစ်အကြာတွင် မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကပွဲခန်းမ
ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကပွဲခန်းထဲမှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း မိမိတို့၏ စိတ်ခြောက်
ချားမှုကို ဖုံးကွယ်ကာ စည်သည်တော်များအား လိုက်နုတ်ဆက်ကြရသည်။
အခန်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ မေရီက ကလေးများဘက်လှည့်
ပြီး

"မင်းတို့ အိမ်စာတွေ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ ကိုယ့်
အခန်းကိုယ် ပြန်သွားကြတော့"

မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားပုံကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ဖိုနေ
သည်။ မိုက်ဆလိတ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ပါစေဟု သူမ ဆုတောင်းမိသည်။
ခွမ်းခနဲ အသံကြားသဖြင့် သူမ ထခုန်လိုက်မိ၏။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ သူမ
နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ သွေးခုန်နှုန်း အရမ်းမြန်နေသည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက် လင်ပန်းလွတ်ကျသွားသဖြင့် ကွဲသွားသော ပန်းကန်
ချပ်များကို ပြန်ကုန်းကောက်နေသည်။ မေရီရင်ထဲက တခုနဲ့တခုမြည်သံ ရပ်
သွားအောင် ထိန်းချုပ်နေရသည်။

အိန်ဂျယ်သည် မိမိအားမည်သည့်နည်းနှင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပါမည်နည်း။
စည်ကားတက်ကြွနေသော ကပွဲခန်းမကြီးကို သူမ လှည့်ကြည့်မိ၏။
သို့သော် သဲလွန်စ တစ်ခုမျှမရှိ။

ကပွဲခန်းထဲမှ ကလေးနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်
နီက သူတို့အား နောက်ဖေးပေါက်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

တံခါးပေါက်၌ စောင့်နေသော မရိန်းတပ်သားနှစ်ယောက်အား ဤသို့
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"သူတို့ကို သံရုံးက သံအမတ်ကြီးနူးခန်းထဲ ပို့ထားလိုက်၊ မင်းတို့ မျက်စိ
အောက်က အပျောက်မခံနဲ့ ကြားလား"

ဘက်က

"မာမိ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော် ဦး"

"အို... မင်းတို့ မာမိ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်"

မက်ကင်နီက ကတိပေးလိုက်ပြီး မိမိစကားအတိုင်း တကယ်ဖြစ်ပါစေဟု
ဆုတောင်းမိလေသည်။

ဆလိတ်သည် ဘက်နှင့် တစ်တို့ ထွက်ခွာသွားပုံကို စောင့်ကြည့်နေပြီး
နောက် မေရီကို သွားရှာသည်။

"ကလေးတွေတော့ သွားကြပြီ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းစစ်ဆေးစရာ ရှိသေး
တယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်"

"ကျွန်မကို မထားခဲ့ပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရစေ"

မေရီ လွတ်ခနဲ ပြောချလိုက်မိ၏။

"ဘာလို့လဲ"

သူမက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောသည်။

"ကျွန်မ အနားမှာ ရှင်ရဲ့ရင် ကျွန်မ စိတ်အေးရတယ်"

ဆလိတ်က ပြုံးလိုက်ပြီး

"ဪ... ခုတော့လဲ ဒီလိုဖြစ်သွားပြီလား၊ ကဲ... လာ"

မေရီသည် ဆလိတ်နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သွားသည်။ သံစုံတီးခိုင်းက
တီးလုံးများ စတင်တီးမှုတ်ရာ ပရိသတ်များ တွဲကကြသည်။

ဘရော့ဒ်ဝေးတေးသံစုံ ပြုဇာတ်များမှ နာမည်ကြီးသီချင်းများ အများဆုံး
ပါဝင်သော အမေရိကန်တေးသီချင်းများ တီးလုံးများကိုသာ တီးမှုတ်ဖြေဖျော်ကြ
သည်။

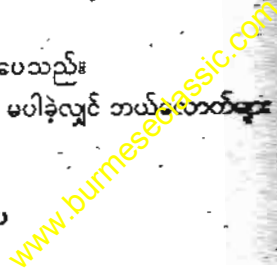
အိုကလာဟိုးမား၊ တောင်ပစ်ဖိတ်၊ အင်နီ နှင့်သေနတ်သွားယူလိုက်နှင့်
ပိုင်ဖဲယားလေဒီပြုဇာတ်များမှ တီးလုံးများလည်းပါဝင်သည်။ မရိသတ်ကြီးသည်
အလွန်ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေကြလေသည်။ ဝင်မကသူများကား ဘုဒေစားပွဲပေါ်မှ
စားသောက်ဖွယ်များနှင့် စားပွဲထိုးများ ငွေလင်ပန်းဖြင့် လိုက်ဝေငှပေးသော
ရှန်ပိန်အရက်များကို ယူငင်သုံးဆောင်လျက် ရှိကြသည်။

ကပွဲခန်းမကြီးမှာ တင့်တယ်ခမ်းနားလှပေသည်။

မေရီသည် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ရာ ပန်းနုရောင် မျက်နှာကျက်တွင် တွယ်
ကပ်နေသည့် အနီ၊ အဖြူနှင့် အပြာရောင် ဖိုးပျံပူဖောင်းအလုံးပေါင်း တစ်ထောင်
ခန့်ကို တွေ့ရလေသည်။

တကယ့်ပွဲလမ်းသဘင်ကြီးတစ်ခုနယ် ဖြစ်ပေသည်။

သည်နေရာမှ မရဏသာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မပါခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်များ
ကောင်းလိုက်လေမလဲ။

မေရီ အာရုံကြောများ အလွန်တင်းမာနေသဖြင့် သူမ အော်ဟစ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ ဧည့်သည်တော်တစ်ဦး သူမဘေးမှ ပွတ်တိုက်၍ သွားသောအခါ ကြောက်စရာ အပ်ချွန်လေးနှင့် အထိုးခံရတော့မလားဟု အောက်မေ့မိသည်။ သို့မဟုတ် အိန်ဂျယ်သည် မိမိအား လှုပ်အလယ်၌ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်မှာ လား။ ဘေးနှင့် ထိုးမလား။

ကြောမီ ဖြစ်ပျက်တော့မည့် ကိစ္စကြောင့် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်မှုမှာ မခံနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ရယ်မောနေသော စကားတတွတ်တွတ် ပြောနေကြသော ဧည့်ပရိသတ် ကြား၌ သူမ ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ရောက်နေသလို ထင်မှတ်မိသည်။

အိန်ဂျယ်သည် မည်သည့်နေရာ၌မဆို ရှိနိုင်သည်။ ယခုလောလောဆယ်၌ ဝင် ၎င်းက မိမိအား လှမ်းကြည့်ချင်ကြည့်နေမည်။

“အိန်ဂျယ် ဒီကို ရောက်နေပြီလို့ ရှင် ထင်သလား”
မေရီက မေးသည်။

“မသိဘူး”
ဆလိတ်က ပြောသည်။ သူ့အဖြေမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအရာ ဖြစ်၏။ သူမ မျက်နှာအားကို ဆလိတ် မြင်သွားရာ သူက

“ခင်ဗျား ပြန်ချင်ရင်လဲ...”
“ဟင့်အင်း ကျွန်မက များစာဆို များစာမရှိရင် သူ ထောင်ချက်ထဲ မဝင်နိုင် ဘူး”

ဆလိတ်က ခေါင်းညိတ်၍ သူမ လက်မောင်းကို အသာညှစ်ပြီး “ဟုတ်တယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ကင်နီသည် ၎င်းတို့ထံ ချဉ်းကပ်လာပြီး “ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ လိုက်ရှာပြီးပြီ မိုက်၊ ဘာမှ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ဘူး။ အဲဒါကိုက ဘဝင်မကျစရာကောင်းတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်”
ဆလိတ်က လက်နက်ကိုင် မရိန်းတပ်သား ၄ ဦးအား လက်ပြလိုက်ရာ

သူတို့က မေရီအနားသို့ ရွှေ့လာကြသည်။
“ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဆလိတ်က မှာသွားသည်။
“သိပ်ကြာစေနဲ့နော်”

မေရီက တံထွေးမျိုချလိုက်သည်။

မိုက်ဆလိတ်နှင့် မက်ကင်နီတို့သည် အနံ့ခံခွေးကြီးနှစ်ကောင်နှင့် အစောင့် နှစ်ဦး ခြံရံလျက် အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတိုင်းကို ဝင်ရှာဖွေစစ်ဆေးကြသည်။

“ဘာမှ မတွေ့ဘူး”
မိုက်ဆလိတ်က ပြောသည်။

နောက်ဖေးလှေကား၌ စောင့်နေသော မရိန်းတပ်သားတစ်ဦးနှင့် စကား သွားပြောသည်။

“ဒီလှေကားက မဆိုင်တဲ့သူတွေ တက်လာသေးလား”
“မလာပါဘူး ဆရာ”

ဆလိတ်နှင့် မက်ကင်နီတို့ စကြိုလမ်းအတွင်းရှိ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းသို့ လျှောက် သွားကြသည်။ အပေါက်ဝ၌ လက်နက်ကိုင် မရိန်းရဲဘော်တစ်ဦး စောင့်နေ၏။

သူက မက်ကင်နီအား အလေးပြုပြီး ဝင်ပေါက်မှ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုရိုနာဆိုကိုလီသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ရိုမေးနီးယားဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထား သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံပိုင် ရတနာဖြစ်သလို အရည်အချင်းရှိပြီး ငယ်ရွယ်သူ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူမသည် အိန်ဂျယ်၏ လက်ပါးစေများလား။

ကိုရိုနာက မက်ကင်နီနှင့် ဆလိတ်အား မော့ကြည့်ပြီး “ကျွန်မ အောက်ထပ်က ပါတီပွဲတက်ခွင့်မရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အတော့်ကို ဖျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ စာအုပ်ပြီးအောင် ဖတ်နေ တာ ကောင်းပါတယ်လေ”

“အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဖတ်ပါ”
ဆလိတ်သည် တံခါးပိတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

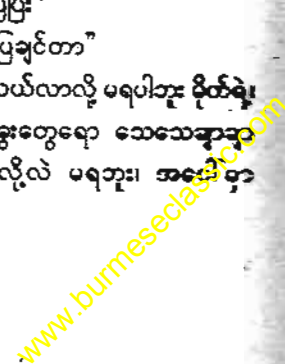
“ကဲ အောက်ထပ်မှာ တစ်ခေါက် ပြန်စစ်ကြည့်ရအောင်”
သူတို့နှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။

“အိန်ဂျယ် အဆိပ်ခပ်ဖို့များ ကြည့်မလား”
မက်ကင်နီက မေးရာ ဆလိတ်က ရခါင်းခါပြုပြီး

“မထင်ဘူး၊ သူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပြချင်တာ”
“ဒီအိမ်ထဲကို ဘယ်သူမှ ဗုံးတွေ ဘာတွေ ခိုးသယ်လာလို့ မရပါဘူး ဗိုလ်ရဲ့၊

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်သူတွေရော၊ အနံ့ခံခွေးတွေရော သေသေချာချာ ရှာ ပြီးပြီ၊ ခေါင်းမိုးပေါ်ကနေ တက်ပြီး ပစ်လိုလဲ မရဘူး၊ အပေါ်မှာ အစောင့်တွေ ရှိနေတယ်၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“တစ်နည်းတော့ရှိမယ်”

မက်ကင်နီက မိုက်အား သေသေချာချာကြည့်ပြီး
“ဘယ်လိုနည်းလဲ”
“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ အိန်ဂျယ်ပဲ သိမယ်”

အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းနှင့် ခန်းများကို ထပ်မံရှာဖွေကြပြန်သည်။ ဘာမှ
မသက်သာရာမတွေ့။ မရိန်းတပ်ကြပ်နှင့် သူ့ရဲဘော်များ နောက်ဆုံးအသုတ် မိုးပွဲ
ပူဖောင်းများကို တွန်းထုတ်ပေးနေသည့် စတိုးခန်းကြီးရှေ့သို့ ဆလိတ်တို့ ရောက်
လာကြသည်။

“ကြည့်လို့ မကောင်းဘူးလား”
တပ်ကြပ်က မေးရာ ဆလိတ်က
“အင်း”

သူတို့ လမ်းဆက်လျှောက်သွားမည်အပြု ဆလိတ်က တုံ့ခနဲရပ်ပြီး
“တပ်ကြပ် ဒီပူဖောင်းက ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”
“ဖရန်ဖွတ်မြို့ အမေရိကန်လေတပ် အခြေစိုက်စခန်းကပါ ဆရာ”
ဆလိတ်က ဓာတ်ငွေ့များကို လက်ညှိုးထိုး၍
“အဲဒါတွေကဧရာ . . .”

“အဲဒီကပဲ ယူလာတာပါ။ ဆရာတို့ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့
ရဲ့ ကုန်လှောင်ရုံကို အစောင့်အကြပ်နဲ့ လာပို့ပေးခဲ့ပါတယ်”
ဆလိတ်က မက်ကင်နီအား ဤသို့ ပြောလိုက်၏။

“အပေါ်ထပ် ပြန်ရှာကြည့်စို့”
၎င်းတို့ ပြန်လှည့်ထွက်တော့မည်အပြု တပ်ကြပ်လေးက
“ဗိုလ်မှူးကြီး ခဏလောက်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး လွတ်လိုက်တဲ့လူက သူ့ရဲ့ အချိန်
မှတ် မြတ်ပိုင်းလေးကို ပေးမသွားဘူးခင်ဗျ၊ သူ့ကို အရပ်သားလုပ်ခစာရင်းနဲ့
ရှင်းပေးရမှာလား၊ တပ်သားလုပ်ခစာရင်းနဲ့ ရှင်းပေးရမှာလား”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”
မက်ကင်နီက မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်သည်။
“ပူဖောင်းတွေ လေဖြည့်ဖို့ ဗိုလ်မှူးကြီး တာဝန်ပေးလိုက်တဲ့လူလေ”
မက်ကင်နီက ခေါင်းခါပြီး
“နေပါဦး၊ ငါ လွတ်လိုက်တယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောလဲ”
“အက်ဒီမော့စ်က ပြောတာပဲ”
မက်ကင်နီက

“အက်ဒီမော့စ် ဟုတ်လား၊ သူ့ကို ငါ ဖရန်ဖွတ် လွတ်လိုက်တာပဲ”
ဆလိတ်က တပ်ကြပ်လေးအား ကမန်းကတန်း မေးလိုက်၏။
“အဲဒီလူက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“အဲဒီလူက ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကြည့်ရတာ
အူကြောင်ကြောင်နဲ့ဗျ၊ ဝဝတုတ်တုတ်နဲ့ ရှုပ်ကလဲ ဆိုးသေး၊ သူ စကားပြောလျှင်
နည်းနည်းပဲတယ်၊ ဘာလူမျိုးမှန်းလဲ မသိဘူး၊ သူ့မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်စာ
တွေနဲ့၊ ဖောသွပ်သွပ်ကြီးပါ”

“ကော်မတီကို ဟယ်ရီလန့် ပြောပြခဲ့တဲ့ နယူးဆာဗြူနက်ရပ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်
ဗျ”

ဆလိတ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ
သဘောပေါက်သွားကြ၏။ ထို့နောက် ဆလိတ်က ဖြည်းဖြည်းစွာ ရေရွတ်လိုက်
သည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . လက်စသတ်တော့ နယူးဆာဗြူနက်ဟာ အိန်ဂျယ်ပဲ
ကိုး၊ နေဦး . . . ဒီထဲက ဓာတ်ငွေ့တွေကို ပူဖောင်းတွေထဲ ပြည့်ပေးလိုက်သလား
“ဟုတ်ကဲ့ ရယ်စရာ ကောင်းပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဇီးကရက်သောက်မလို
မီးခြစ်တော့ သူက မီးငြိမ်းခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က ဟိလီယံဓာတ်ငွေ့က
မလောင်တတ်ပါဘူးလို့ ပြောတော့ သူက . . .”

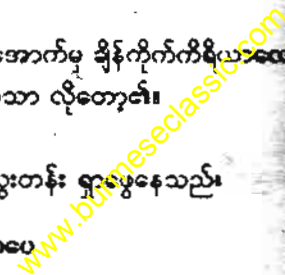
ဆလိတ်သည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး
“အဲဒီပူဖောင်းတွေထဲမှာ ဗုံးတွေ ရှိတယ်”
သူတို့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာကျက်တွင် တွဲလောင်းခိုကပ်နေသော အနီ
အဖြူနှင့် အပြာရောင် ပူဖောင်းလေးများကို စိုက်ကြည့်မိကြ၏။

“အိန်ဂျယ်ဟာ အထေးထိန်းစနစ် ကိုရိုယာတစ်ခုနဲ့ ဒီဗုံးတွေကို ဖောက်ခွဲ
လိမ့်မယ်”

ဆလိတ်သည် တပ်ကြပ်လေးဘက်လှည့်ပြီး
“သူ ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
“တစ်နာရီလောက် မြို့ပြီထင်တာပါပဲ”

မည်သူမျှ မမြင်နိုင်သော စားပွဲတစ်လုံးအောက်မှ ချိန်ကိုက်ကိရိယာလေး
၏ နာရီခွက်ပေါ်၌ အချိန်စေ့ရန် ၆ မိနစ်သာ လိုတော့၏။

မိုက်သည် ကပွဲခန်းမကြီးကို သွေးဓူးသွေးတန်း ရှာဖွေနေသည်။

“ဒီကိရိယာကို သူဘယ်နေရာမဆို ထားသွားလို့ရတယ်၊ အချိန်မရွေး ပေါက် တွဲနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဟာကို အချိန်မီ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မေရီသည် မိုက်ဆလိတ်ထံ ချဉ်းကပ်လာပြီး

မိုက်က သူမဘက်လှည့်ပြီး

“အခန်းထဲက လူတွေအားလုံး အပြင်ထွက်ခိုင်းမှဖြစ်မယ်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ကြေညာလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အားလုံးကို အပြင်ထွက် ခိုင်းပါ”

သူမ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလျက် ဆလိတ်အားကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိန်ဂျယ်ရဲ့ ကစားစရာအရပ်ကို ရှာတွေ့သွားပြီ၊ ဟော... ဟိုက ပူဖောင်း တွေထဲမှာ ဝှေးတွေ ရှိတယ်”

ဆလိတ်က မျက်နှာကျက်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။ မေရီသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟောကြည့်မိ၏။

“ပူဖောင်းတွေကို အောက်ပြန်ကျလာအောင် လုပ်လို့မရနိုင်ဘူးလား” ဆလိတ်က

“ပူဖောင်းအားလုံးပေါင်း တစ်ထောင်လောက်ရှိမယ်၊ အဲဒီဟာတွေကို တစ်လုံးချင်း သွားယူချနေလို့ မပြီးဘူး”

မေရီ လည်ချောင်းမှာ ခြောက်ကပ်လွန်းသဖြင့် စကားပင် ကောင်းကောင်း ပြောမထွက်တော့ပါ။

“မိုက် ကျွန်မ အကြံရပြီ”

မက်ကင်နီနှင့် ဆလိတ်တို့ သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

“ကပွဲခန်းမရဲ့ ခေါင်မိုးကို ဖွင့်ပေးလို့ရတယ်ရှင်”

“ဘယ်လို ဖွင့်မလဲ”

“ခလုတ်ရှိတယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ဆိုရင် မီးပွားကလေးတစ်ပွင့်ထွက်ရုံနဲ့ ပူဖောင်း တွေအားလုံး ပေါက်ကွဲကုန်မယ်၊ လူကိုယ်တိုင် လက်နဲ့ ဖွင့်လို့ မရဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ ခေါင်မိုးကို နှစ်ခြမ်းခွဲထားတယ်၊ တစ်ဖက်စီမှာ လက်လှည့် မောင်းတံတွေ ရှိတယ်”

မက်ကင်နီနဲ့ ဆလိတ်တို့ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားကြသည်။ အပေါ် ဆုံးထပ် ရောက်သောအခါ အထပ်ခိုးသို့ တက်သည့် တံခါးပေါက်မှ ဝင်သွားကြ သည်။

သစ်သားလှေကားတစ်ခုမှနေ၍ ကပွဲခန်းမ မျက်နှာကျက်ကို ဆေးကြော သန့်စင်မည့် အလုပ်သမားများ အသုံးပြုသည့် ကုန်းဘောင်ငယ်လေးတစ်ခုပေါ် သို့ တက်၍ရသည်။

နံရံပေါ်၌ လက်လှည့်မောင်းတံတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“ဟိုဘက်ခြမ်းမှာလဲ ဒါဖို့တစ်ခုခု ရှိဦးမယ်” ဟု မိုက်ဆလိတ်က ပြောသည်။

ထို့နောက် ကုန်းဘောင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှ စတင်လျှောက်သွားသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မိုးပျံပူဖောင်းများကြားမှ တိုးဝင်ကာ ဟန်ချက် ကိုထိန်း၍ လျှောက်ရင်း အောက်ဘက်ရှိ လူအုပ်ကြီးကို ငုံ့မကြည့်မိအောင် မျက်စိ လွှဲထားရသည်။

လေတစ်ချက် ဝှေးခနဲ ဖြတ်တိုက်လိုက်သဖြင့် ပူဖောင်းများ အစုအပြုံလိုက် သူ့ကို ဝင်တိုးရာ သူ ခြေတစ်ဖက် ချော်ထွက်သွားသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက် ချော်ကျသွားသဖြင့် သူ့ပါ အောက်ပြုတ်ကျသွား၏။

သို့သော် ကုန်းဘောင်အောက်ခြေကို ကပျာကယာဖမ်းဆွဲပြီး တွဲလောင်း ခိုလိုက်၏။ ပြီးမှ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်တွယ်တက်သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ခွေခွေ သွား၏။ ကုန်းဘောင်အဆုံးသို့ရောက်အောင် လိပ်တစ်ကောင်လို ဖြည်းညင်းစွာ ဆက်ရွေလျှားသွားသည်။

နံရံတွင် လက်လှည့်မောင်းတံတစ်ခု တပ်ထားလေသည်။

“ကျွန်တော် အဆင်သင့်ပဲ၊ သတိထားနော် ဝိုလ်ဗျား၊ အရမ်း မလုပ်လိုက်နဲ့” ဆလိတ်က မက်ကင်နီအား လှမ်းအော်သည်။

“အိုကေ”

ဆလိတ်သည် မောင်းတံကို ဖြည်းညင်းစွာ စတင်၍ လှည့်ပေးလိုက်သည်။

*

ဗားပွဲအောက်မှ ချိန်ကိုက်ကိရိယာလေးမှာ အချိန်စေ့ရန် နှစ်မိနစ်သာ ကျန် တော့၏။

*

မိုက်ဆလိတ်သည် ပူဖောင်းများ ကွယ်နေသဖြင့် မက်ကင်နီအား မမြင်ရ သော်လည်း မက်ကင်နီ၏ မောင်းတံလှည့်ပေးသံကိုတော့ ကြားနေရသည်။ ခေါင်းမိုးကြီးသည် တအိအိနှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်ဟလာလေသည်။ ဟိုလိုယံ ဓာတ်တွေဖြည့်ထားသော ပူဖောင်းအချို့သည် ခေါင်မိုးပေါက်ဝမှနေ၍ ညှိုးလထု ဆီ တိုးထွက်သွားကြသည်။ ခေါင်းမိုးအပေါက်ဝ ပို၍ကျယ်လာသည်နှင့်အမျှ ပူဖောင်းများ နောက်ထပ် လွင့်ပျံတက်သွားကြသည်။

ရှင်

နိသိက်

ရောင်စုံပုဖောင်းရာနှင့်ချီ၍ ကြယ်များ လင်းလက်နေသော ညကောင်းကင် ပြင်သို့ တစ်ချိန်ထိုး ထိုးထွက်လာကြပုံကို မော့ကြည့်၍ အောက်မှ ဘာမှမသိရာ သော ဧည့်သည်များနှင့် လမ်းပေါ်မှ ပရိသတ်များသည် တအံ့တဩ ကြွက်စီ ကြွက်စီ ဖြစ်နေကြသည်။

မြေညီထပ်ရှိ ချိန်ကွက်ကိရိယာလေးမှာ အချိန်စောရန် ၄၅ စက္ကန့်သာ လိုပေ တော့သည်။

ပုဖောင်းတစ်စုသည် မိုက်ဆလိတ် လက်လှမ်းမမီနိုင်လောက်သော မျက်နှာ ကျက်အစွန်းတွင် ပိတ်မိနေသည်။ ဆလိတ်က ပုဖောင်းများ လွတ်ထွက်သွား အောင် လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်၍ လှမ်းပုတ်ပေးသည်။ ပုဖောင်းများ အနည်းငယ် သာ ယိမ်းနွဲ့သွား၏။ ဆလိတ်လှမ်းလို့ မမီတမီ ဖြစ်နေသည်။

ဆလိတ်သည် ကုပ်တွယ်စရာ ဘာမှမရှိသောနေရာသို့ သတိထား၍ ခွေ သွားပြီး ထိုပုဖောင်းများကို အပေါက်မှ လွတ်ထွက်သွားအောင် ထပ်မံ၍ အား ကုန်လှမ်းပုတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ယင်းပုဖောင်းတစ်စု ခေါင်းမိုးပေါက်မှ ရွတ်ခနဲ ပျံတက်သွားကြသည်။

ဆလိတ် ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်ကြည့်နေသည်။

ပုဖောင်းများသည် မြင့်သထက်မြင့်အောင် ပျံတက်သွားကြ၏။

၎င်းတို့က ကတ္တီပါည ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို တောက်ပသော အရောင် အသွေးများဖြင့် ဆေးခြယ်ပေးကြသည်။

ထိုအခိုက် ကောင်းကင်ပြင်၌ ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ဝေါခနဲ ကျယ် လောင်သော အသံကြီးလဲ မြည်ဟီးသွားသည်။ အနီနှင့် အဖြူရောင် မီးလျှံမီး တောက် မီးပွားများ အရပ်ရစ်မျက်နှာသို့ လွင့်စင်ထွက်သွား၏။

ယနေ့ညကဲ့သို့ အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲမျိုး ရိုမေးနီး လန်းပြည်သူတို့ တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြသေးပေ။

အောက်မှ ပရိသတ်က လက်ခုပ်ဩဘာ သောင်းသောင်းဖျဖျ တီးကြသည်။

မိုက်သည် မောဟိုက်နွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်။

ဝေးလံသော ကမ္ဘာ့အစွန်းအဖျား အရပ်ဒေသများ၌ အရေးယူ ထိန်းသိမ်းမှု များကို တပြိုင်တည်းပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

စွမ်းစွမ်းတမ်း

၄၇

နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖလွှဲကြံဘေကာသည် သူ၏ မယားတစ်ဦးနှင့် အိပ်ရာပေါ် အတူအိပ်နေစဉ် အိပ်ခန်းတံခါး ဝန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး လူ ၄ ယောက် ဝင်လာလေသည်။

“မင်းတို့ ဘာကောင်တွေလဲ”

၎င်းတို့အနက် တစ်ယောက်က သူ၏ စိစစ်ရေးကတ်ပြားကို ထုတ်ပြန်၍

“အက်စ်ဘီအိုင်ကပါ ဝန်ကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ လာဖမ်း ဆီးတာပါ”

ဘေကာက တအံ့တဩ မော့ကြည့်ရင်း

“မင်း ရူးနေသလား၊ ငါ့ကို ဘာပုန်မနဲ့ လာဖမ်းတာလဲ”

“တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ပါ သော်ရီ”

အိုဒင်ဟူသော နာမည်ဝှက်ပေးထားသော ဝိုလ်ချုပ်ကြီး အိုလီတာဘရွတ် သည် သူ့အသင်း၌ မနက်စာ စားနေစဉ် အက်စ်ဘီအိုင်အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးက သူ၏ စားပွဲနား ချဉ်းကပ်လာပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြလေ၏။

ဖရေယာနာမည်ဝှက်ပိုင်ရှင် သူရဲကောင်းဘွဲ့ရပေါ်လီမန်အမတ် ဆာအလက်စ် ဟိုက်ဂျက်သည် ပါလီမန်အဖွဲ့ဝင်များ ညစာ စားပွဲ၌ ဂုဏ်ပြုခံနေစဉ် စားပွဲထိုး တစ်ဦးက သူ့ထံချဉ်းကပ်လာပြီး

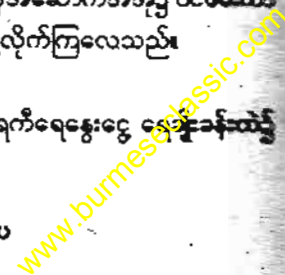
“ဆာအလက်စ်နဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်တဲ့ လူတချို့ အပြင်မှာ ရောက် နေပါတယ်”

ဟု တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

ပါရီမြို့တွင် ဒုဝန်ကြီး ဘောလ်ဒါအား ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ ၎င်း ၏ ဝန်ကြီးရုံးထဲ၌ပင် လာဖမ်းခေါ်သွားကြလေသည်။

ကာလကတ္တားမြို့တွင် ဗီဿနီးဟု နာမည်ဝှက်ပေးထားသော လော့စ်ဆာ ဘားပါတီ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရပုဂ္ဂိုလ်အား ပါလီမန်အဆောက်အအုံ၌ ဝင်ဖမ်းထား လိမ်ခံကားကြီးပေါ် ဆွဲတင်၍ အချုပ်ထဲ တန်းပို့လိုက်ကြလေသည်။

ရောမမြို့တွင် ဒုဝန်ကြီး တိုင်ယာအား တူရကီရေနွေးငွေ ရောင်းချခန်းထဲ၌ ချွေးအောင်းနေစဉ် ဝင်ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

ထို့အတူ မကြာခင်က အယ်လ်ဘေးနီးယားနှင့်ဂျပန်နိုင်ငံတို့မှ ထိပ်သီးအဖွဲ့ရ အဖွဲ့ဝင်များအား ဖမ်းဆီး၍ ထောင်ချလိုက်သည်။ အနောက်ဂျာမနီမှ ဝန်ကြီး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှ ဒုဝန်ကြီးတစ်ဦး၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ နိုင်ငံ တော်ကောင်စီ ဒုဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးတို့လည်း ဖမ်းဆီးခံကြရသည်။

ဧရာမသင်္ဘောလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတစ်ဦး၊ အလုပ် သမားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၊ ရုပ်မြင်သံကြား တရားဟောဆရာတစ်ဦးနှင့် ရေနံအုပ်စုခေါင်းဆောင်တစ်ဦးတို့ကိုလည်း အရေးယူ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြ၏။

အက်ဒီမော့စ်ကား အာဏာပိုင်များလက်မှ ထွက်ပြေးစဉ် ပစ်သတ်ခံလိုက် ရသည်။

ပိတ်ကွန်နား၏ နှုံးခန်းတံခါးကို အက်ဖီဘီအိုင်အဖွဲ့ဝင်များက ချိုးဖျက်ဝင် မည်ပြုစဉ် သူက မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားသည်။

မေရီနှင့် မိုက်ဆလိတ်တို့သည် ပူစီဖောင်းအခန်းထဲ၌ အတူထိုင်ကာ ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းမှ သတင်းများကို နားထောင်နေကြသည်။

ဆလိတ်သည် တယ်လီဖုန်း ကိုင်ထား၏။

“တောင်အာဖရိကအစိုးရ ပါလီမန်အမတ် ဗရီးလန်းဒ်ကိုလဲ ဖမ်းလိုက်ပြီ တဲ့”

ဆလိတ်က တယ်လီဖုန်းချပြီး မေရီဘက်လှည့်ကာ

“သူတို့ အတော်များများတော့ ဖမ်းမိသွားပြီ၊ ထိန်းချုပ်သူနဲ့ နယူဆာမြန်မာ ဆိုတဲ့ အိန်ဂျယ်ကိုတော့ မမိသေးဘူး”

“အိန်ဂျယ်ကို မိန်းမတစ်ယောက်မှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူက ကျွန်တို့တို့အားလုံးကို အစူးလုပ်သွားတာ၊ လန့်က ကြောက်ဟာ အရှုပ်ဆိုးပြီး ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလို့သာ ကော်မတီ တို့ ပြောပြသွားခဲ့ဖူးတယ်”

“ထိန်းချုပ်သူကရော”

“သူ့ကိုလဲ ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ သူက တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲ အမိန့်ပေးလေ့ ရှိတယ်။ သူဟာ စည်းရုံးရေး သိပ်တော်တဲ့လူ၊ သူတို့ ကော်မတီကို ကလောင်စည်း တလေးတွေအဖြစ် အများကြီးခွဲထုတ်ထားတယ်။ ဒီတော့ တစ်အုပ်စုက တခြား တစ်အုပ်စု ဘာလုပ်နေမှန်း ဘယ်တော့မှ မသိရဘူးပေါ့”

အိန်ဂျယ် ဒေါသထွက်နေသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် အိန်ဂျယ်သည် ကျားနာတစ်ကောင်ပမာ ပြစ်နေ၏။

မိမိအလုပ်မှာ လွဲချော်သွားခဲ့၏။ သို့သော် အိန်ဂျယ်သည် အလျော်ပေမီ အသင့်ပြင်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဝါရှင်တန်ရှိ သီးသန့်ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို သူမ ကောက်လှည့်တာ သူမ အသံဖျက်၍ ပြောသည်။

“မပုပါနဲ့လို့ အိန်ဂျယ်က ရှင့်ကို ပြောခိုင်းတယ်၊ နည်းနည်းမှားသွားလို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်တဲ့၊ နောက်တစ်ခါကျ သူတို့အားလုံး သေစေရ မယ်တဲ့”

“နောက်တစ်ခါဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ အိန်ဂျယ် သောက်တလွဲလုပ်လို့တစ် တာပဲ၊ သူဟာ သိပ်ကို ညံ့လွန်းတယ်”

တစ်ဖက်မှလူက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အိန်ဂျယ်က ပြောတယ်”

“အိန်ဂျယ်က နင့်ကို ဘာပြောပြော ငါ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူနဲ့ငါနဲ့ ကိစ္စပွတ်ပြီ၊ သူ တစ်ပြားမှ မရတော့ဘူး၊ ငါ့ကို မဆက်သွယ်နဲ့တော့လို့ ပြော လိုက်စမ်းပါ၊ သူ့ထက် တော်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ငါ ထပ်ရှာတော့မယ်”

တစ်ဖက်မှလူက ဖုန်းကို ဆောင့်ချလိုက်၏။

သေနာကောင်ကြီး။ အိန်ဂျယ်ကို ဘယ်သူမှ ဒီလိုမပြောဖူးသေးဘူး၊ ပြော ရတဲ့လူရှိရင် လူပြည်မှာ ဆက်နေခွင့်မရှိဘူး၊ ဒါဟာ ငါ့သိက္ခာကို ခော်ကားတာ ပဲ။

သင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းဆုံးမရလိမ့်မယ်လို့ အိန်ဂျယ် ကြုံးဝါးလိုက် သည်။

ပူစီဖောင်းအခန်းထဲ၌ တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် မေရီ ကောက်နားထောင်ရာ စတင်တန်ဧရာဂျားထံမှဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

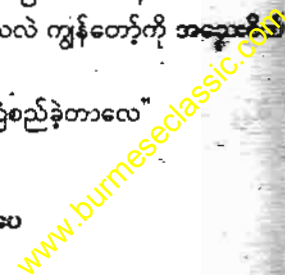
“မေရီ ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ကလေးတွေရော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ကျွန်မတို့အားလုံး သေဘေးက လွတ်ခဲ့ပါပြီ စတင်တန်”

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက် ပြောပြစမ်းပါဦး”

“အိန်ဂျယ်က ကျွန်မအိမ်ကို ဗုံးနဲ့ခွဲဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာလေ”

“အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ ငနဲ..”

"အိန်ဂျယ်ဆိုတာ မိန်းမရင့်၊ သူနာပညာရင်းက နယူးဆာပြန်ကတဲ့" တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာမျှ တိတ်သွားပြီး

"နယူးဆာပြန်ကဟုတ်လား လက်စသတ်တော့ အဲဒီနယူးဆာတုံး အကျဉ်း တန်ခိုးဟာ အိန်ဂျယ်တဲ့လား"

မေရီ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား၏။

"ဟုတ်တယ် စတင်တန်"

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မေရီ"

"နေပါစေ၊ ကျွန်မ ကလေးတွေကို သွားတွေဦးမလို့လေ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြသေးတာပေါ့"

မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး အကြောင်းကြောင်း ထိုင်နေလေသည်။

မိုက်က သူမကိုကြည့်ပြီး

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေရီ"

"ကော်မတီအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတွေကို နယူးဆာပြန်က ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဟယ်ရီ လန်က ပြောပြခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း"

"အခု စတင်တန်ရောဂါက ပြန်ကရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အဲဒီအတိုင်း ထပ်တူ ထပ်မျှ ပြောသွားလို့"

*

ဝါရှင်တန်ရှိ ဒါ့လ်လေဆိပ်သို့ အိန်ဂျယ်စီးလာသော လေယာဉ်ပျံ ဆိုက် သောအခါ သူမသည် အများဆုံး ဖုန်းရုံလေးထဲဝင်၍ ထိန်းချုပ်သူ၏ သီးသန့် နှုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

သူမ ကြားဖူးနေကျ အသံပိုင်ရှင်က

"စတင်တန်ရောဂါ ပြောနေပါတယ်"

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

*

နောက် ၂ ရက်အကြာတွင် မိုက်ဆလိတ်၊ ဝိလ်ယံကြီးမက်ကင်နီနှင့် မေရီတို့ နှစ် သံဇာရီ အစည်းအဝေးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေကြသည်။ အိလက်ထရွန်းနစ် နှစ်နှစ်တွင်သူ ပညာရှင်တစ်ဦးသည် ၎င်းအခန်းထဲ၌ ကြမ်းပိုး ရှာပြီးသွားလေပြီ။

"ခုမှပဲ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်တော့တယ်၊ ထိန်းချုပ်သူဟာ စတင်တန်ရောဂါ ပြစ်ရမယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ အစက သတိမထားမိဘူး"

"ဒါပေမဲ့ သူ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို သတ်ချင်ရပါလိမ့်၊ ပထမတုန်းကတော့

စွမ်းစွမ်းတမ်း ကျွန်မကို သံအမတ်ခန့်မှာ သူ မလိုလားခဲ့ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောနေသေး တယ်"

ဆလိတ်က

"ခင်ဗျားတို့ သားအမိဟာ ဘယ်လိုသင်္ကေတဆောင်နေသလဲဆိုတာတို့ သူ သဘောပေါက်လာတော့ ခင်ဗျား သံအမတ်ခန့်အပ်ခံရနေအတွက် သူ ကြိုးပမ်း ခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲဝင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မသတ်ဘဲ မဖြစ်ဘဲ ရေလိုက်လွှဲသွားတာ။ ခင်ဗျားကို သူ ရာနှုန်းပြည့် ထောက်ခံအားပေး ဟယ်။ စာနယ်ဇင်းတွေကနေ ခင်ဗျားအကြောင်း ကောင်းကောင်းဖော်ပြကြ

အောင်လို့ ကြော်ငြာဝါဒဖြန့်ပေးတယ်။ အရေးပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အရေးပါတဲ့ နေရာတွေမှာ ခင်ဗျားကို လှမြင်အောင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်"

မေရီ ကြက်သီးထသွား၏။

"သူ ဘာလို့များ ဒီကိစ္စမှာ ပတ်သက်ချင်..."

"ရောဂါဟာ ပေါလ်အဲလစ်ဆင် သမ္မတဖြစ်သွားတာကို လုံးဝမကျေနပ် ဘူး၊ သူ အလိမ်ခံရသလို ထင်နေတယ်၊ သူဟာ လစ်ဘရယ်ဝါဒီတစ်ဦးပါ။ သူ့ရိုး က လက်ယာဝါဒီတစ်ယောက်၊ သူ့ရိုးက သူ့ကို ဘက်ပြောင်းအောင် စည်းရုံး လိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့"

"အခု သူ့ကို ရှာတွေ့ပြီလား"

"ဟင့်အင်း သူ ပျောက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကြာကြာပုန်းနေလို့ မရပါဘူး"

*

နောက် ၂ ရက်အကြာ၌ ဝါရှင်တန်မြို့ အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ပုံ၌ စတင်တန် ရောဂါ၏ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့သွားကြလေသည်။

* * *

သမ္မတပေါလ်အဲလစ်ဆင်သည် အိမ်ဖြူတော်မှ မေရီထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား နတ်ထွက်စာ တင်တာကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး မေရီ"

"ဝမ်းနည်းပါတယ် သမ္မတကြီးရှင့်၊ ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ . . ."

"ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် မေရီ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ရိုမေးနီးယားမှာပဲ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ဆက်ပြီးနေပေးဦး ကျွန်တော် ပေတ္တာရပ်ခံပါရစေဗျာ"

ဘိုး . . . ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်တဲ့။ သူတို့ တကယ် သိကြရဲ့လား။

ရိုမေးနီးယားသို့ မိမိရောက်ခါစက စိတ်ကူးစိတ်သန်းများနှင့် မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ပြည့်နေပြီး မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် အလွန်တိုးလွန်းနေခဲ့ပါသည်။ မိမိသည် အဲဒီမေရီကန်နိုင်ငံ၏ နိမိတ်ပုံနှင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်လာဖွယ် ရှိခဲ့ပါ၏။ အမေရိကန်နိုင်ငံသားတို့ မည်မျှခွဲစရာကောင်းကြောင်း ကမ္ဘာကို သူမက ထုတ်ဖော်ပြသချင်သည်။ မိမိသည် ကြောင်လက်သည်းပမာ ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သမ္မတကြီးမှ အစပြု၍ မိမိအစိုးရ မိမိဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအားလုံး၏ အသုံးချခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ မိမိနှင့် ရင်သွေးငယ်လေးနှစ်ယောက်ပါ အိန္ဒိယဆန်ကွင်းထဲသို့ တွန်းပို့ခံခဲ့ရသည်။

အက်ဒွပ်ကို သူမ သတိရလာသည်။ ပြီးတော့ လူတို့ကိုလည်း သတိရသည်။ လူတို့၏ မုသားစကားများနှင့် ၎င်းသေဆုံးမှု၊ အိန်ဂျယ်၏ ဖျက်ဆီးချေမှုန်းမှု။

ငါ ဒီကိုလာတုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူး။ ဒီလာကာစက ငါဟာ အပြစ်ခဲ့သူ တစ်ဦးပေါ့။ ငါဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ကြီးထွားလာခဲ့ရပြီး ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြီးကောင်ဝင် ရင်ကောက်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ငါ တစ်စုံ တစ်ရာ အကောင်အထည် ဆောင်ရွက်လို့ ပြီးမြောက်ခဲ့တယ်။ ဥပမာ ဟန်နာစာဖီးကို ငါ ထောင်က လွတ်အောင် ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ ကောက်ပဲသီးနှံ အဆောင်း အဝယ်ကိစ္စဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ သမ္မတကြီး အိုင်အိုနက်စတူးရဲ့ သားလေးအသက်ကိုလည်း ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ ရိုမေးနီးယားအစိုးရကို ဆွေငွေ ရစေခဲ့တယ်။ ဂျူးလူမျိုးအချို့ကို ကယ်တင်ခဲ့တယ်။

"ဟဲလို မေရီ"

"ဟုတ်ကဲ့ သမ္မတကြီး"

မေရီက စားပွဲတစ်ဖက်တွင် ထိုင်နေသော ဆလိတ်အား ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းကလည်း ကုလားထိုင်ပေါ် ခါးဆင်း၍ ထိုင်ရင်း သူမအား အက်ခတ်နေသည်။

"ခင်ဗျား အင်မတန်ပြောင်မြောက်တဲ့အလုပ်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ် မေရီ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခင်ဗျားအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ သတင်းစာကော အတိ ပြီးပြီလား"

မေရီက သတင်းစာတွေကို လုံးလုံး စိတ်မဝင်စားပါ။

"ရိုမေးနီးယားမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ သူဟာ ခင်ဗျားပါပဲ မေရီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အကျိုး အများကြီး သယ်ပိုးပေးနိုင်တဲ့သူပါ"

သမ္မတကြီးသည် မေရီအပြေကို စောင့်နေသည်။ မေရီ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ ချင့်ချိန်နေ၏။

ငါဟာ သံအမတ်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ငါ နောက်ထပ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးလား။ နောက်ဆုံး၌ သူမက

"တကယ်လို့ ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်နေဖို့ သဘောတူရင် ကိုရိုနာဆိုတဲ့လိင်တို့ အမေရိကန်မှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးနိုင်မလား"

"ဝမ်းနည်းပါတယ် မေရီ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကိစ္စ ဘာလို့ လုပ်ပေးနိုင်သလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြပြီးပြီပဲ။ သမ္မတအိုင်အိုနက်စတူး စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်မိ မှာ စိုးရတယ်"

"အဲဒါ ကျွန်မ တာဝန်ထားပါ။ သူ့အကြောင်း ကျွန်မ သိခဲ့တယ်။ သူ့တာဝန်ရတာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ အပေးအယူလုပ်ဖို့ ကြံနေတာပဲ"

သမ္မတကြီးထံမှ အတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး
 "ခင်ဗျား သူ့ကို ရိုမေးနီးယားကနေ ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်ပေးမှာလဲ"
 "မနက်ကျရင် ကြည်းတပ်က ကုန်တင်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း လာလိမ့်မယ်၊
 ကျွန်မ သူ့ကို အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ တင်ပေးလိုက်မယ်လေ"
 တစ်ဖက်မှ ခေတ္တအသံတိတ်သွားပြန်၏။ ထို့နောက်
 "ဪ... ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနနဲ့ ညှိလိုက်
 ဦးမယ်၊ ဒါပဲလား မေရီ"
 မေရီက ဆလိတ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။
 "တစ်ခု ကျန်သေးတယ်ရှင်၊ မိုက်ဆလိတ်ကို ကျွန်မနဲ့အတူ ဒီမှာပဲ ဆက်
 ထားပေးပါ၊ သူ့ကို ကျွန်မ လိုတယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်မ လက်တွဲလုပ်ရတာ အဆင်ပြေ
 လို့ပါ"
 မိုက်က သူမအား ပြုံးစိစိနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။
 "ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဆလိတ်ကို ဒီမှာ အသုံးလိုနေ
 တယ်၊ ခုပဲ သူ့ကို နောက်ထပ်တာဝန်တစ်ခု ပေးထားပြီးပါပြီ"
 မေရီက တယ်လီဖုန်းကိုင်ထားရင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေသည်။ သမ္မတကြီး
 က ဆက်လက်၍
 "ခင်ဗျားအတွက် သူ့အစား အခြားတစ်ယောက် လွှတ်ပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျား
 ကြိုက်တဲ့လူ ရွေးပေါ့"
 မေရီ နှုတ်ဆိတ်နေ၏။
 "မိုက်ကို ကျွန်တော်တို့ တကယ်လိုအပ်လို့ပါ မေရီ"
 မေရီက ဆလိတ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သမ္မတကြီး အဲလစ်ဆင်
 က
 "မေရီ... ဟဲလို... ဟဲလို... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါက ကျွန်တော့်ကို
 အကျပ်ကိုင်တာလားဟင်"
 မေရီ တိတ်ဆိတ်စွာပင် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ နောက်ဆုံး သမ္မတကြီးက
 "ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျား သူ့ကို သိပ်လိုအပ်နေတယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့
 ခဏပေးထားပါ့မယ်လေ"
 မေရီ ရင်ထဲ ပေါ့သွား၏။
 "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်၊ ကျွန်မ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ဒီမှာ
 ဆက်နေပါ့မယ်"
 "ခင်ဗျားဟာ သိပ်တော်တဲ့ စေ့စပ်ရေးသမားတစ်ဦးပါပဲ မဒမ်သံအမတ်ကြီး

ရယ်၊ ခင်ဗျား ရိုမေးနီးယားကပြန်လာရင် တခြားစိတ်ဝင်စားစရာ အစီအစဉ်တွေ
 ခင်ဗျားအတွက် လုပ်ထားတယ်၊ ကံကောင်းပါစေ၊ သတိလဲ ထားနေပေါ့"
 သမ္မတကြီးက တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။ မေရီလည်း တယ်လီဖုန်းထဲ
 ဖြည်းညင်းစွာ ချပြီး မိုက်အား မော့ကြည့်ကာ
 "ကဲ... ရှင် ဒီမှာပဲ ဆက်နေရဦးမယ်တဲ့၊ သူက ကျွန်မကို သတိထားနေပုံ
 တဲ့"
 ဆလိတ်က ပြုံးဖြဖြလုပ်၍
 "သူက နောက်တတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို စတော့တဲ့နေ့က အမှတ်ပြည့် သံ
 မှတ်ပေးမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာ မှတ်မိသေးလား"
 ဆလိတ်က သူမအနား ကပ်လာသည်။ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ဟု မေရီက
 စိတ်ထဲက ပြော၏။
 "အင်း"
 "အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မှားသွားတယ်ဗျာ၊ အခုမှပဲ ခင်ဗျားဟာ သံ
 မှတ်ပြည့်တော့တယ်"
 "အို... မိုက်ကလဲ"
 "ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်နေရမယ်ဆိုတော့ ရိုမေးနီးယားကုန်သွယ်ရေးဝန်
 ကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မြဿနာကို ဆက်ဆွေးနွေးကြရလိမ့်မယ် မဒမ် သံအမတ်ကြီး
 ရေ၊ ကဲ ကော်ဖီသောက်တော့မလား"
 ဆလိတ်က သူမ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး ပေးလိုက်
 လေသည်။

* * *

နိဂုံး

အဲလစ့ဝေရင်းမ်း ဩဝကြေးလျနိုင်ငံ

ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ကော်မတီဝင်များအား ဤသို့ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အများစုဒဏ်ကို ခံလိုက်ချပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကြံတွေ့လာတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အစည်းကြီးဟာ ပိုပြီး ခိုင်မြဲတောင့်တင်းလာပါလိမ့်မယ်။ ကဲ... မဲခွဲဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။ အက်ဖရိဒီတီ ရဲ့ ဆန္ဒ သိပါရစေ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“အက်သီးနား”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ဆိုင်ဘီးလီ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ဆီလီးန်”

“အရင် ထိန်းချုပ်သူ အသတ်ခံရမှုကို ထောက်ခွင့်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မတို့ နည်းနည်းစောင့်ကြည့်ရကောင်းမလား”

“ထောက်ခံလား၊ ကန့်ကွက်လားဆိုတာပဲ ပြောပါ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်”

“နီကေး”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“နီမီစပ်”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ကဲ ဒါဆို ထောက်ခံတဲ့မဲက သာသွားပြီ ထုံးစံအတိုင်း သတိထားစရာရှိတာ သတိထားလုပ်ကြပါ အမျိုးသမီးတို့...”

စိုးသိန်း

www.burmeseclassic.com